

မုန့်

မဂ္ဂဇင်း

BURMESE
CLASSIC

သမ္မုဒ္ဒေဝါယာ ဘုရားရှိခိုး ဒိဋ္ဌိ-အနုကီ



BURMESE
CLASSIC

သမ္မုဒ္ဒေ အဋ္ဌပိသ္မ၊ ခွါဒသ္မ သတဿကေ။
ဝဉ္ဇသတသတဿာနိ၊ နမာမိ သိရဿမဟံ။
အပ္ပတာ ပါဠိတာ ဝဂီ၊ အနန္တ နိဗ္ဗုတာ ဇိနာ။
တေသံ ဓမ္မဉ္စ သံဃဉ္စ၊ အာဒရေဉ္စ နမာမဟံ။
နမတ္တာရာနုဘာဝေန၊ ဟိတ္တာ သဗ္ဗေ ဥပဒ္ဒဝေ။
အနေကာ အန္တရာယာပိ၊ ပိနဿန္တ အသေသတော။

အဋ္ဌပိသ်-သုံးပါးဘဝ သုံးလောကတွင် ဉာဏ်ရောင်ဖိတ် အောင်ဘိသိက်နှင့် နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူကုန်သော၊ သမ္မုဒ္ဒေစ-တန်ဆောင်ပမာ ဉာဏ်ရောင်ဝါဖြင့် သစ္စာပွင့်လင်း တရားမင်းတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ခွါဒသ္မ သဟဿကေ-နိဗ္ဗာန်ကိုးအောင်း စက်မွေလျောင်းသည့် တစ်သောင်းနှစ်ထောင်ကုန်သော၊ သမ္မုဒ္ဒေစ-လရောင်ပမာ ဉာဏ်ရောင်ဝါဖြင့် သစ္စာလင်းပြောင် မြတ်ဘုန်းခေါင်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ပဉ္စသတသဟဿာနိ-သောင်းတိုက်စကြဝဠာ ဂုဏ်ဝါရောင်ရှိန်း ငါးသိန်းကုန်သော၊ သမ္မုဒ္ဒေစ-နေရောင်ပမာ ဉာဏ်ရောင်ဝါဖြင့် သစ္စာလင်းထိန် မြတ်မုနိန်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ အဟံ-အကျွန်ုပ်သည်၊ သိရဿ-ဦးခေါင်းရတနာ မြတ်အင်္ဂါဖြင့်၊ နမာမိ-ရိုသေညွတ်ကျိုး လက်အုပ်မိုး၍ ရှိခိုးပါ၏။

ဂဂီ၊ ဂဂီယ-ဂဂါမြစ်အတွင်း၌၊ ပါဠိကာ-ရှိကြကုန်သော သံတို့သည်၊ အပ္ပကာ-နည်းကြကုန်သေး၏။ နိဗ္ဗုတာ-ဘုံဇာတ်သိမ်း၍ ငြိမ်းအေးတော်မူကြကုန်ပြီးသော၊ ဇိနာ-နှောင့်ယှက်ဖန်လာ မာန်ငါးဖြာကို အရိယာမဂ် ဘုန်းရောင်စက်ဖြင့် ချိုးဖျက်လွယ်ကူ အောင်တော်မူသော ဘုရားရှင်အပေါင်းတို့ကား၊ အနန္တ-သင်္ချာဂဏန်း ရေတွက်မုန်းလည်း ဆုံးခန်း တိုင်မြောက် မရောက်နိုင်ကြကုန်။ တေ ဇိနေစ-ထိုဘုရားရှင်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ တေသံ-ထိုငါးသိန်းတစ်သောင်းနှစ်ထောင် နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူကုန်သော ဘုရားရှင်၊ မရေတွက်နိုင်သော ဘုရားရှင်တို့၏။ ဓမ္မဉ္စ-တရားတော်မြတ်ကိုလည်းကောင်း၊ သံဃဉ္စ-တပည့်သားသံဃာတော်မြတ်ကိုလည်းကောင်း၊ အဟံ-အကျွန်ုပ်သည်၊ အာဒရေ-အာဒရ်-ရိုသေစွာ၊ နမာမိ-ရှိခိုးပါ၏။

နမတ္တာရာနုဘာဝေန-ဤသို့ ရှိခိုးပူဇော် ဖူးမြော်မာန်လျှော့ ကန်တော့ရသော ပဏာမကုသိုလ် စေတနာကြောင့်၊ သဗ္ဗေ-ခပ်သိမ်းကုန်သော၊ ဥပဒ္ဒဝေ-ဘေးရန်တို့ကို၊ ဟိတ္တာ-ပယ်ဖျောက်၍၊ အနေကာ အန္တရာယာပိ-တစ်ပါးမက များလှသွယ်သွယ် အန္တရာယ်တို့သည်လည်း၊ အသေသတော-အကြွင်းအကျန် မရှိသောအားဖြင့်၊ ပိနဿန္တ-ပျောက်ပျက်ပါစေကုန်သတည်း။ ။

၁၉၅၅-ခုနှစ် ဩဂုတ်လတွင် ရာသီဥတုအရပ်ရပ်
ဒီဒီဒီ(နီကွန်)စိစဉ်တည်းဖြတ်သည့်



အခြေအနေ
ဦးစိန်မျိုးမြင့်
ဆရာရန်အောင်ယိန်း(B.Sc)

အထိဒီတထာ
မောင်မောင်လတ်

အမှတ်(၂၄၀)၊ ၂၀၁၅ ဇူလိုင်လ



- ၂၈။ နန္ဒာမင်းလွင်
စစ်ကိုင်းဝန်းကျင်က
ရှေးဟောင်းနံရံဆေးရေးပန်းချီ လက်ရာမွန်များ
- ၃၆။ မုံရွာ-နေစာ
ဝိပါက်ကြမ္မာ ပြေးမလွတ်ပါ
- ၄၀။ နန္ဒာစိုး(ဆင်ဖြူကျွန်း)
အမှောင်လမ်း၏ တစ်ဆစ်ချိုး
- ၅၀။ ကိုရွှေမြသန်း(သမိုင်း)
သာသနာလည်းဆက်
ဘဝကိုလည်း ထက်စေတဲ့ ကုသိုလ်
- ၅၆။ ကျော်ကျော်ဦး(ဒါးဘီး)
ပထမစောစောတနင်္ဂနွေ၏ ဒိဋ္ဌဓမ္မအကျိုး
- ၆၂။ ဓမ္မဃောသက-အရှင်ဩဘာသ
ရှိခိုးရကျိုး ထူးတန်ခိုး
- ၆၆။ ဒေါက်တာမတင်ဝင်း(ပညာရေးတက္ကသိုလ်)
သေသူအတွက် ပူဆွေးနေခြင်းသည်
အကျိုးမရှိသောကိစ္စဖြစ်သည်
- ၇၂။ ဓမ္မာစရိယ-သန်းထွန်း
ကျော်ကြားထင်ရှားသော သာမဏေများ(၃)
- ၈၂။ တွန်းအားရှင်
စကားပြောဆိုသည် ဆိုရာဝယ်
- ၈၇။ မောင်ညွှတ်လင်း(တောင်ကုတ်)
သစ္စာသည်သာ
- ၉၂။ စံသူမြတ်(သုံးဆယ်)
ရတနာသုံးပါး ဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့်
သိမှတ်ဖွယ်ရာ သုံးပုံစကားများ



- ၆။ ဘဏ်အရာရှိဟောင်းတစ်ဦး
ခြောက်ထပ်ကြီး ရွှေသာလျောင်းဘုရားကြီး
- ၁၀။ သစ္စာမင်းခေါင်
ပြင်ဦးလွင်မြို့ နောင်ခမ်းကြီးတောင်ခြေက
ဆုတောင်းပြည့် ဓာတ်ပေါင်းစုစေတီတော်
ဆရာတော် ဦးဝဏ္ဏသာမိ၏
ဘာသာ၊ သာသနာအတွက် ကြိုးပမ်းမှုများ
- ၂၀။ တက္ကသိုလ်မျိုး
အယုဒ္ဓယမြို့ဟောင်းကို မြင်မိသောအခါ
သမိုင်းဖြစ်စဉ်များအား
ပြန်လည်မြင်ယောင်လာမိခြင်း





၉၈။ ရွှေတလေး(လွယ်လင်)
ပထမဦးဆုံး လူဆိုရုံကို
တည်ထောင်ခဲ့သော
ဘွားဦးဇွန်း၏ ကုသိုလ်တော်များ



၁၃၈။ ဆရာရန်အောင်ဟိန်း(B.Sc)
ကျောက်ကပ်အစားထိုးခြင်းနှင့် ကေ.ပီ စနစ်



၁၄၄။ ဓမ္မာစရိယ-ဦးစောဝင်း
လိုရာဆန္ဒ ပြည့်ဝစေနိုင်တဲ့ ဂါထာ

၁၄၅။ ပုရောဟိတ် ဆရာဦးမြတ်စံ
အကျိုးစီးပွား ဖြစ်ထွန်းစေသော
ဗုဒ္ဓရတနအင်းတော်ကြီး

၁၄၆။ သုဒ္ဓ(နဝင်းမြို့)
ရွှေဝင်း,ငွေဝင်း ကြီးလေးကြီးစမ
ကြေးစည်အဆောင်

၁၄၇။ ဂန္တီရ-ဆရာလှမျိုး(B.Sc)
ခုနစ်နေ့သားသမီးများအတွက် ဂျိုးဖြူအဖေကြီး
ချီးမြှင့်သော ဟန်ကျပန်ကျ (ကျန်းမာချမ်းသာ)
ဓာတ်ယတြာများ(၂)

၁၄၈။ ဆရာကံထူး(ဝေဒသုတေသီ)
နက္ခတ်တာရာများက ဖော်ပြနေတဲ့
သင့်ဘဝရဲ့ တစ်လတာ ကံကြမ္မာ

၁၄၉။ ဆရာရန်အောင်ဟိန်း(B.Sc)
ဂန္တီရပရိသတ်မေး၍ ဖြေသည်

၁၅၀။ ဆရာရန်အောင်ဟိန်း(B.Sc)
နေသိဒ္ဓိနက္ခတ်နယ်ပယ်ပေါ်
လက်နှင့် မွန်းတည့်မျဉ်းဖြတ်ဇယား

၁၅၁။ မင်းမဟော်ညွန့်
နက္ခတ်ကောစာ
ရက်မြတ်ကောင်းအချိန်အခါ



၁၄၂။ ဆရာကံထူး(ဝေဒသုတေသီ)
မိခင်မေတ္တာနှင့် ဗေဒင်ပညာ

၁၄၆။ အာကာသ(သာစည်)
ဇာတာ၊ စန်း၊ နက္ခတ် စဉ်ဆက်မပြတ် ပွင့်လန်းစေဖို့

၁၅၁။ မင်းနေထွန်း(ကန်ဘလူ)
မဟာဘုတ်နဲ့ အထာလုပ်သလို

၁၅၆။ ဟိန်း(ဘူမိ)
ကိုယ်တွင်းမှ အဆိပ်၊ အပုပ်ဓာတ် ထုတ်ဖို့
ဂျစ်သောက်ကြဖို့

၁၆၂။ ဝင်းနိုင်
ဆီးချို၊ သွေးချိုရောဂါ ကြိုတင်ကာကွယ်ပါ

၁၆၄။ စောယုနန္ဒာ(မေ့ရင်ခွင်)
ကေသာဆံရှင်း ရောဂါကင်း

၁၆၆။ သာထက်ဇော်(မကျေး)
ထူးခြားဆန်းပြား အမြဲတေများ

၁၇၀။ ဗိုလ်တထောင်-ကိုဦး
မွန်ဇကရီနှင့်
ရာဇဝင်ထဲက လွမ်းပုံပြင်တစ်ပုဒ်နိဒါန်း

၁၇၆။ မောင်လှယဉ်(မော်လမြိုင်)
ဘောဇဘုရင်နဲ့ ပညာရှိ ကာလီဒါသ(၁)

၁၈၅။ ကိုမောင်သန်းဝင်း
ပိတုန်းပဒိုင်းမုနိနှင့် ပိတုန်းပုတီး

၁၉၂။ ခင်မောင်အေး(မန္တလေး)
ငွေမောင်တို့ ရတနာပုံဆိုက်သောနေ့

၁၉၆။ မင်းသန်ကျော်(စီးကုန်း)
သံဃာတော်များကို ရင်မဆိုင်ရဲတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါး

၂၀၀။ တင့်ထူးရွှေ
မရုဏအိပ်မက်

၂၁၁။ ကျော်မင်းညွန့်(လှည်းကူး)
လွင့်မျောဝိညာဉ်

၂၁၆။ ရဲနွယ်မောင်(သုံးဆယ်)
စေတသိက်၏ ပုံရိပ်များ

၂၂၄။ နေဝန်းနီ
လွမ်းစေတီလေးနှင့် မိုးတစ်ည အိပ်မက်ဆိုး

၂၃၁။ တင့်ထူး(ဇေယျဝတီ)
အပမှီကပ်နေသော ကျွန်းသေတ္တာ

၂၃၆။ ချစ်ခိုင်
သန့်ရှင်းကုန်းထဲက လူပုသရဲ

၂၄၂။ ဒါရိုက်တာမျိုးစော်အောင်
ဝိညာဉ်နှင့် စကားပြောခြင်း

၂၄၆။ တေးအောင်
ကံကြီးကုန်းက ကိုဝတင်

၂၅၂။ ကောင်းသော်
ဒုတိယအကြိမ် သေဆုံးခြင်း

၂၅၈။ ဂန္တီရ-လူမော်
လှည်းတန်းမြေက ပေတသုံးကောင်

၂၆၄။ မြင်သာ-သောင်းတင်
ပရလောကမှာလည်း မတရားတာ မကြိုက်

၂၇၀။ ကျော်မိုးလွင်(ဝါးခယ်မ)
ကြံ့ခွဲရသော လူထူးဆန်းလေးယောက်

၂၇၄။ မင်းရဲကျော်
တစ်ဘဝကံ စံလေသောအခါ

၂၇၈။ ရီရီဌေး
ပင်လယ်ပြင်မှာ သေနီလွှမ်းတဲ့နေ့

၂၈၄။ ခင်မမလင်း(ကလေး)
နှစ်ဘဝလောက

၂၉၀။ မင်းဟိန်းထိပ်
ချေလက်ဝါးကာကို စမ်းသပ်ခဲ့စဉ်က

၂၉၆။ ဝေယံလင်းခေါင်
မင်းရွာက ညလူ

၃၀၅။ အေးချမ်းအောင်(ရမည်းသင်း)
ညွတ်

၃၁၀။ တင်နိုင်ဝင်း(ထမင်းချေးမြို့)
ထက်ဝက်သော အတတ်ပညာ

၃၁၆။ မောင်မြင့်မား(မိုလ်ကလေး)
ဘိုးဘိုးကြီး ဆာရားသီ

၃၂၂။ ဂန္တီရ-လူမော်
နဂါးလယ်မကြိုက် တောမကြိုက်

၃၂၈။ ကျော်ကျော်
မီးစိမ်း

၃၃၆။ ကျော်စော(စားကုန်)
တည်းခိုခန်းက ပြိတ္တာဘုံသား



ထုတ်ဝေသူ-ဦးသန်းဦး(မြ-၀၀၅၃၆)၊ ဂန္တီရ Logo - မောင်မောင်အောင်၊ မျက်နှာပုံ- Graphic - ဇေဗြီး

အတွင်းသရုပ်ဖော်-ထွန်းအောင်၊ ဝင်းမြင့်အောင်၊ ဟိဏ်းထက်၊ မောင်မြင့်ဌေး၊ မိုးကျော်။

မျက်နှာပုံပုံနှိပ်-ဦးတိုးဝင်း(မြ-၀၀၈၃၀)၊ နေလရောင်ပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ်(၉၆)၊ (၁၁)လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်-ဦးကျော်စိုး(မြ-၀၄၂၅၀)၊ စိုးပုံနှိပ်တိုက်၊ ကနောင်မင်းသားကြီးလမ်း၊ ၁/၄ အရှေ့ဒဂုံစက်မှုဇုန်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းသားဖလင်-STARS ။ စာအုပ်ချုပ်-ကိုအောင်ဝင်း။

အယ်ဒီတာအဖွဲ့ရုံး * အမှတ်-၁၈၂(က)(မြေညီထပ်)၊ ၃၃-လမ်း(အထက်လမ်း)၊

ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ☎ ၃၃၄၄၄၄



ဘက်အရာရှိဟောင်းတစ်ဦး ခြောက်ထပ်ကြီး ရွှေသာလျောင်းဘုရားကြီး

မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံလွန်တော်မူပြီးသည့်နောက် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့သည် ဘုရားရှင်၏ ကိုယ်စားတော်အဖြစ် ပရိဘောဂစေတီ၊ ဓာတုစေတီ၊ ဓမ္မစေတီ၊ ဥဒ္ဓိဿစေတီ တည်းဟူသော စေတီများကို တည်ထားကိုးကွယ်ကြပါသည်။ ထိုင်တော်မူရပ်ပွားတော်ကြီးများကို မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်မှာ တည်ထားကိုးကွယ်ကြသကဲ့သို့ ထပ်ကြီးဘုရားများ အနေဖြင့် ရန်ကုန်မြို့တွင် ငါးထပ်ကြီး၊ ခြောက်ထပ်ကြီး ရွှေသာလျောင်းနှင့် ကိုးထပ်ကြီးရပ်ပွားတော်၊ စစ်ကိုင်း ငါးထပ်ကြီးဘုရား၊ ပြည်မြို့တွင် ဆယ်ထပ်ကြီးဘုရား၊ ဟင်္သာတမြို့တွင် ဆယ်ထပ်ကြီးဘုရား၊ ကြိခင်းမြို့တွင် ရွှေပြည်အေး(၁၁)ထပ်ကြီးဘုရား စသည်ဖြင့် တည်ထားကိုးကွယ်ကြပါသည်။ ထိုင်တော်မူ၊ ရပ်တော်မူ၊ လျောင်းတော်မူ ဘုရားကြီးများ တည်ထားကိုးကွယ်ကြပါသည်။

ရန်ကုန်မြို့မှ ခြောက်ထပ်ကြီးရွှေသာလျောင်းဘုရားကြီး၊ ပဲခူးမြို့မှ ရွှေသာလျောင်းဘုရား၊ ထားဝယ်မှ လျောင်း

တော်မူဘုရားကြီးများသည် ကျော်ကြားလှပေသည်။

ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ်ကြီး၏ အရှေ့မြောက်ယွန်းယွန်း တစ်မိုင်ကျော်ခန့်နှင့် ငါးထပ်ကြီးဘုရား၏ အရှေ့မြောက်ဘက် ကိုက်(၅၀၀)ခန့်တွင် ခြောက်ထပ်ကြီး ရွှေသာလျောင်းဘုရားကြီး တည်ရှိပါသည်။

ခြောက်ထပ်ကြီး ရွှေသာလျောင်းဘုရားကြီးသည် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်အစိုးရ ယဉ်ကျေးမှုဝန်ကြီးဌာန၊ ရှေးဟောင်းသုတေသနဌာန အမျိုးသားပြတိုက်နှင့် စာကြည့်တိုက်ဦးစီးဌာန(တောင်ပိုင်း)မှ (၂၀၁၀)ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ (၁)ရက်နေ့စွဲပါ စာအမှတ်(၉/၂၁က/၀၈၆၀)ဖြင့် ထုတ်ပြန်ထားသည့် ရှေးဟောင်းအဆောက်အအုံတည်ရှိရာဇုန် [Ancient Monumental Zone (MZ)] တွင် ပါဝင်သတ်မှတ်ထားသည့် စေတီဘုရား(၁၆)ဆူအနက် တစ်ဆူအပါအဝင်ဖြစ်ပါသည်။

ငါးထပ်ကြီးဘုရား၏ ဘုရားဒါယကာ ဦးဘိုးအောင်၊

ဆီခိုရင်တို့ထံမှ စပါးပွဲစားကြီး ဆာဘိုးသာ၊ ဒေါ်ပုတို့က
ဖြူ(၄-၂၅)ကေခန့်ကို တန်ဖိုး(၁၄၂၀၀)ကျပ်ဖြင့် ဝယ်ယူ
ခဲ့ပါသည်။

ခြောက်ထပ် ခြောက်ဆင့်မြင့်သည့် ကုန်းမြေပေါ်တွင်
တည်ထားသဖြင့် ခြောက်ထပ်ကြီးဘုရားဟု တွင်သည်ဟု
မှတ်သားရပါသည်။ မူလခြောက်ထပ်ကြီးဘုရားအား
(၁၂၆၉)ခုနှစ်တွင် စတင်တည်ခဲ့သည်။ တည်နေစဉ် လုပ်
ငန်းအဆင်မပြေမှုများကြောင့် ဘုရားကြီးမပြီးစီးမီ အလုပ်
မှ ထွက်သွားကြ၍ အခြားပန်းရန်ဆရာတစ်ဦးအား ထပ်မံ
ဆောင်ရွက်လက်တည်ခဲ့ရသည်။ ထပ်မံငှားရမ်းသည့်
ပန်းရန်ဆရာ၏ ရုပ်ပွားဖမ်းသည့်ပညာ မကျွမ်းကျင်မှု
ကြောင့် အချိုးအစားကျန်အောင် တည်နိုင်ခဲ့ခြင်းမရှိကြောင်း
သိရပါသည်။ ဘုရားကြီးတည်ထားမှု (၁၂၇၄)ခုနှစ်တွင်
ပြီးစီးခဲ့ပါသည်။ ဘုရားကြီးအား (၅)နှစ်ခန့်ကြာအောင်
တည်ထားခဲ့ရပါသည်။

ခြောက်ထပ်ကြီးဘုရားကြီးတိုက် ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တ
ဆာဏ္ဍညသည် ခြောက်ထပ်ကြီးဘုရားကြီးအား ပြုပြင်ရန်
ဩဝါဒါစရိယ ဆရာတော်ကြီးများအား တင်ပြဆန္ဒတောင်း
ခဲ့ခြင်း၊ ဆရာတော်ကြီးများ၏ တိုက်တွန်းခြင်း၊ ဩဝါဒပေး
ခြင်းတို့ကြောင့် ဘုရားကြီးအား ပြန်လည်ပြုပြင်ရန် သန့်ဋ္ဌာန်
ချဦးလျှင် (၁၃၁၅)ခုနှစ်တွင် ဘုရားကြီး ပြန်လည်ပြုပြင်
ရေးအဖွဲ့ကို လူပုဂ္ဂိုလ်(၉)ဦး ပါဝင်သည့်အဖွဲ့ဖြင့် ဖွဲ့စည်းခဲ့
သည်။

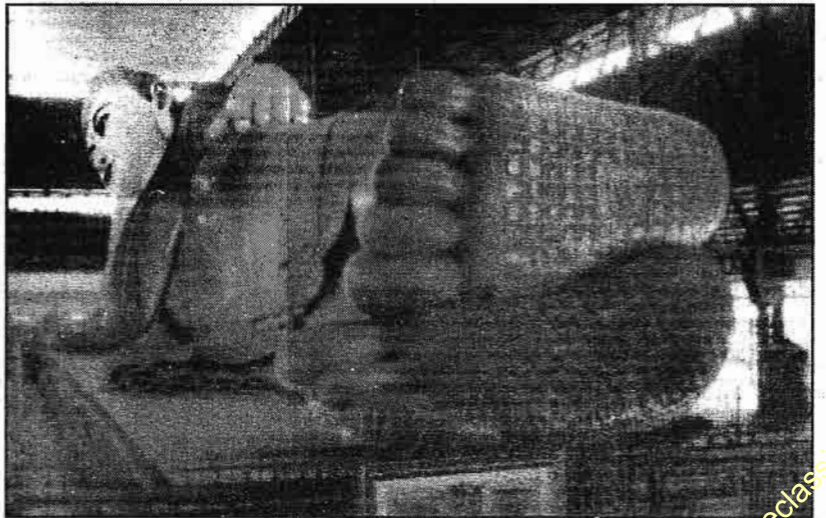
ဘုရားကြီး ပြန်လည်ပြုပြင်ရေးအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်
သတိုးသီရိသုဓမ္မ သူဌေးကြီးဆာဦးသွင်က တာဝန်ယူခဲ့
သည်။ သို့သော် အဖွဲ့ဝင်လူကြီးများ
သည် အခြားသာသနာရေးဆိုင်ရာ
ဦးစီးများ လုံးပန်းနေရသည်ဖြစ်၍
မြဲပြင်ရန် ကြန့်ကြာနေခဲ့ပါသည်။
ထို့ကြောင့် (၁၃၁၆)ခုနှစ်၊ ဝါဆိုလ
ပြည့်ကျော်(၁၀)ရက်နေ့တွင် ဘုရား
ကြီးတိုက်၌ အစည်းအဝေးကျင်းပ
ပြီးလျှင် ဒုတိယအကြိမ် ဘုရားကြီး
မြဲပြင်ရန် အဖွဲ့ထပ်မံဖွဲ့စည်းခဲ့ပါ
သည်။

ဥက္ကဋ္ဌမှာ သာသနာရေးဌာန
မန်ကြီး ဦးဝင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဘုရားကြီး ခိုင်ခံ့မှုအခြေအနေအား လေ့လာကြပြီး
နောက် မူလကြံစည်ထားသည့်အတိုင်း မဖြိုမဖျက်ဘဲ ဖာ
ထေးမွမ်းမံရုံနှင့် ကြာရှည်မခံနိုင်ကြောင်း၊ အသစ်တစ်ဖန်
တည်ဆောက်မှသာလျှင် ရေရှည်ခိုင်ခံ့၍ တင့်တင့်တယ်
တယ် ကြည်ညိုဖွယ်ရာ ဖြစ်လာနိုင်မည်ဟု သဘောရကြ
သည်ဖြစ်၍ (၁၃၁၆)ခုနှစ်၊ ဝါခေါင်လဆန်း (၂)ရက်နေ့
နိုင်ငံတော်ဩဝါဒါစရိယ ဆရာတော်ကြီးများ၊ နိုင်ငံတော်
ဝိနည်းမှီရံ ဆရာတော်ကြီးများအား ခြောက်ထပ်ကြီးဘုရား
ကြီးတိုက် သာသနာ့ဝိပုကာရီ သိမ်တော်ကြီးသို့ ပင့်ဖိတ်
လျက် အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို တင်ပြလျှောက်ထားကာ
အသစ်ပြန်လည်တည်ဆောက်ရန်အတွက် ဟောင်းနွမ်းပျက်
စီးနေသည့် ဘုရားကြီးအား ဖြိုဖျက်ရန် သင့်၊မသင့် ဩဝါဒ
ပေးသနားပါရန် ပန်ကြားလျှောက်ထားကြလေသည်။

ဆရာတော်ကြီးများမှလည်း ဘုရားဟောဒေသနာတော်
၌ ဘုရားမိန့်တော်မူအပ်သော ပါဠိ၊ အဋ္ဌကထာ၊ ဋီကာ
စသောကျမ်းဂန်များနှင့်အညီ သုံးသပ်ဆင်ခြင်လျက် ဩဝါဒ
ပေးတော်မူသည်။

ထို့နောက် သတိုးသီရိသုဓမ္မ ဆာဦးသွင်ကို ဥက္ကဋ္ဌ
တာဝန်ပေးလျက် တတိယအကြိမ် ပြင်ဆင်ဖွဲ့စည်းခဲ့ကြလေ
သည်။ (၁၃၁၉)ခုနှစ်၊ တော်သလင်းလဆန်း (၉)ရက်တွင်
အသစ်ပြန်လည်တည်ဆောက်ရန်အတွက် ဘုရားကြီးအား
ခြေတော်ရင်းမှ စတင်၍ဖျက်သည်။ ကိုယ်လုံးတော်အောက်
ပိုင်း ဖျက်ပြီးနောက် ဦးခေါင်းတော်ထိပ်မှ ရောင်လျှံတော်
ကြီးကိုဖျက်သည်။ ရောင်လျှံတော်၌ ပထမဌာပနာတိုက်ကို
တွေ့သည်။



ကိုယ်လုံးတော်ကြီး တစ်ဆူလုံး ဖျက်ပြီးသောအခါ ပလ္လင်ပေါ်၌ ဒုတိယဌာပနာတိုက်ကို တွေ့ရသည်။

မုံရွာမြို့မှ ပန်းရန်ဆရာကြီး ဦးမြကို ဖိတ်ခေါ်ဆွေးနွေးခဲ့သည်။ ဆရာမြ၏ နမူနာသက်ရာကို သဘောကျနှစ်သက်သော်လည်း လက်ခံမှာ အဆမတန်များလွန်း၍ မလိုက်နိုင်သဖြင့် လက်လျှော့ရသည်။ မအပ်ဖြစ်ဘဲ အခြားပန်းရန်များရှာရင်း အချိန်(၂)နှစ်တာကာလမျှ ကြန့်ကြာခဲ့ရလေသည်။ တည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့ဝင် လူကြီးများသည် (၁၉၆၅)ခုနှစ်တွင် အမှုဆောင်အဖွဲ့သစ်အား လွှဲပြောင်းပေးကာ အနားယူသွားကြလေသည်။

စတုတ္ထအကြိမ် ဖွဲ့စည်းခဲ့သည့် တည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့တွင် သီရိပျံချိုဦးမောင်မောင်(မြို့တော်ဝန်ဟောင်း)က ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် တာဝန်ယူခဲ့သည်။ အဖွဲ့တွင် လူကြီး(၁၅)ဦး ပါဝင်ဖွဲ့စည်းခဲ့သည်။

(၁၃၂၈)ခုနှစ်၊ ဝါခေါင်လပြည့်ကျော် (၄)ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့အား ကောင်းမြတ်သောမင်္ဂလာရက်အဖြစ် သတ်မှတ်ကြပါသည်။ အန္တရာယ်ကင်းစေရန် ဝါခေါင်လဆန်း (၇)ရက်မှ (၁၅)ရက်နေ့ထိ အန္တရာယ်ပရိတ်တော်၊ ပဋ္ဌာန်းဒေသနာတော်များနှင့် ကမ္မဝါစာများကို သံဃာတော်တို့က

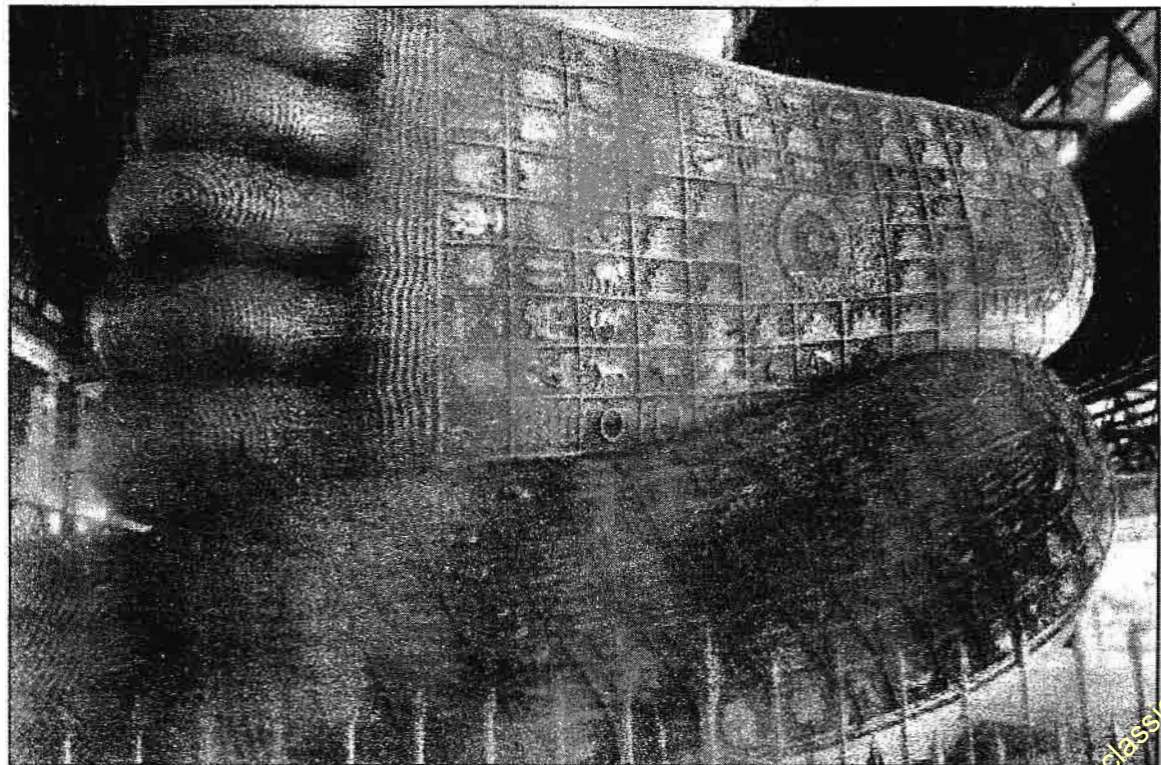
(၉)ရက်တိုင်တိုင် ရွတ်ဖတ်ကြသည်။

တည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့သည် (၁၃၂၈)ခုနှစ်၊ ဝါခေါင်လပြည့်ကျော် (၄)ရက်နေ့တွင် ခြောက်ထပ်ကြီး ရွှေသာလျောင်းဘုရားကြီးအား ခြေတော်မှစတင်၍ တည်ထားခဲ့ရာ (၁၃၃၀)ခုနှစ်၊ တော်သလင်းလ၊ (၁၉၆၉)ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လတွင် ကိုယ်ထည်အောက်ပိုင်းအား အကြမ်းထည် အုတ်စီပြီးစီးခဲ့ပါသည်။

(၁၃၃၁)ခုနှစ်၊ ဝါခေါင်လပြည့်နေ့တွင် ပထမအကြိမ် ဌာပနာတိုက်ပိတ်ပွဲ ပြုလုပ်ခဲ့ပါသည်။ ပထမဌာပနာတိုက်သည် ရွှေသာလျောင်းဘုရားကြီး၏ ချိုင်းတော်အောက်မှ ပဒုမ္မာကြာပွင့်ကြီး သဏ္ဌာန်ပြုလုပ်ထားသည့် ခေါင်းအုံးတော်ကြီးအတွင်း၌ တည်ရှိပါသည်။

ဒုတိယဌာပနာပိတ်ခြင်းကို (၁၃၃၁)ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း (၇)ရက်နေ့တွင် ပြုလုပ်ခဲ့ပါသည်။ ဒုတိယဌာပနာသည် လက်ယာဘက် ရင်အုပ်တော်တွင် တည်ရှိပါသည်။

ဦးခေါင်းတော်ကြီးအတွင်းတွင် မြတ်စွာဘုရား၏ ဓာတ်တော်၊ မွေတော်များနှင့် အဖိုးတန်ရတနာများ ထည့်သွင်းဌာပနာထားရှိပါသည်။ (၁၃၃၉)ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်း



ထိုအခိုက်တွင် တတိယအကြိမ်နှင့် နောက်ဆုံးပိတ် ဌာပနာ ပြုလုပ် ကျင်းပခဲ့ပါသည်။ တတိယဌာပနာသည် ဘုရားကြီး ၏ ဦးခေါင်းတော်တွင် တည်ရှိပါသည်။ ဌာပနာပစ္စည်းများ အား ငွေသတ္တာတွင် ထည့်သွင်း၍ ၎င်းငွေသတ္တာကို ဦး ခေါင်းတော်အတွင်း အသင့်ပြုလုပ်ထားသည့် ကွန်ကရစ် လျှောက်သတ္တာကြီးတွင် ထည့်သွင်းထားရှိပါသည်။

ခြောက်ထပ်ကြီး ရွှေသာလျောင်းဘုရားကြီး၏ အတိုင်း အထွားများမှာ-

- ၁။ ပလ္လင်တော်အလျား (၂၃၁)ပေ
- ၂။ ပလ္လင်တော်အနံ (၅၀)ပေ၊
- ၃။ ပလ္လင်တော်အမြင့် (၅)ပေ၊
- ၄။ ဘုရားကြီး၏ ဉာဏ်တော်အရှည် (၂၁၆)ပေ၊
- ၅။ ဘုရားကြီး၏ ဉာဏ်တော်အမြင့် (၅၈)ပေ၊
- ၆။ ဘုရားကြီး၏ ရောင်လျှံတော် (၈)ပေ။
- ၇။ ဘုရားကြီး၏ ဦးခေါင်းတော်လုံးပတ် (၈၉)ပေ (၉)လက်မ။
- ၈။ ဘုရားကြီး၏ မျက်နှာတော်အရှည် (၂၄)ပေ၊
- ၉။ ဘုရားကြီး၏ မျက်နှာတော်အကျယ် (၃၈)ပေ၊
- ၁၀။ ဘုရားကြီး၏ လက်ဖဝါးတော်အရှည် (၂၅)ပေ၊
- ၁၁။ ဘုရားကြီး၏ လက်ဖဝါးတော်အနံ (၁၂)ပေ၊
- ၁၂။ ဘုရားကြီး၏ ခြေဖဝါးတော်အရှည်/အလျား (၃၂)ပေ၊
- ၁၃။ ဘုရားကြီး၏ ခြေဖဝါးတော်အနံ/အကျယ် (၁၁)ပေ၊

ခြောက်ထပ်ကြီး ရွှေသာလျောင်းဘုရားကြီး၏ပုံတော် မှာ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်က မဟာကရုဏာတော်ဖြင့် သရဏိယကထာ၊ သမ္မောဒနီယကထာတို့ကို ပြောကြား ထုတ် ပရိသတ်လေးပါးအား ဧည့်ခံနေသောပုံတော် ဖြစ်ပါ သည်။

ခြောက်ထပ်ကြီး ရွှေသာလျောင်းဘုရားကြီးကို ဗုဒ္ဓ မှူးတော်မြတ်၏ (၃၂)ပါးသော မဟာပုရိသလက္ခဏာတော် များနှင့် တစ်သားညီတည်းဖြစ်စေပြီး ဖူးမြော်ကြသူ ပြည်သူ အပေါင်းတို့အားလည်း သဒ္ဓါတရား ထက်သန်တိုးပွား၍ အညီညာဏ်၏ ဗဟုသုတရစေသောငှာ တစ်ရာရှစ်ကွက် သော စက်လက္ခဏာကိုလည်း ထုလုပ်ပူဇော်ခဲ့ပါသည်။ စက်လက္ခဏာကို ပုဂံခေတ်မှ စက်လက္ခဏာတော်ကို မူ တည်၍ ညှိနှိုင်းတည်းဖြတ် ထုလုပ်ပါသည်။

မူလဘုရားကြီးကို စတင်ဖြူဖျက်သည့် (၁၃၁၉)ခုနှစ် ၌ နောက်ဆုံးပိတ် ဌာပနာပိတ်ပွဲ ပြုလုပ်ပြီးစီးသည့် (၁၃၃၉)

ခုနှစ်နေ့အထိ ကုသိုလ်ရေးအတွက် ရဟန်းသံဃာ လူပရိ သတ်တို့က ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ခဲ့ကြပါသည်။

စာရေးသူ ရွှေဝံတိုင်အထူးကုဆေးရုံသို့ မိခင်ကို လိုက် ပို့တိုင်း ခြောက်ထပ်ကြီး ရွှေသာလျောင်းဘုရားကြီးသို့ သွား ရောက်ဖူးမြော်ပါသည်။ ဆေးရုံနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် အရပ် တွင် ဘုရားကြီးတည်ရှိပါသည်။

အမေရိကန်၊ ဂျာမနီ၊ ဂျပန်၊ ထိုင်း စသောနိုင်ငံခြား သားခရီးသည်များလည်း ကားကြီးများနှင့် ဘုရားကြီးကို လာဖူးမြော်ကြသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ထိုင်းလူမျိုးနှင့် ဂျပန်လူမျိုးများသည် ဗုဒ္ဓဘာသာများဖြစ်ကြ၍ ဆီမီး၊ ယန်း များ ကပ်လှူပူဇော်ကြပါသည်။ အလှူငွေများလည်း လှူ ဒါန်းကြပါသည်။ မှတ်တမ်းတင်ဓာတ်ပုံများလည်း ရိုက်ကြ သည်။ အချို့နိုင်ငံခြားသားများသည် ဘုရားကြီး၏ ခြေဖဝါး တော်ကို နောက်ခံထားပြီး အမှတ်တရဓာတ်ပုံများလည်း ရိုက်ကြသည်။

ဘုရားကြီးအတွင်းတွင် ရှေးဟောင်းရုပ်ပွားတော်များ ကိုလည်း ဖူးတွေ့ရပါသည်။ နေရာကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းနှင့် ဘုရားဝတ်ပြုကြသူအဖို့ စိတ်ချမ်းသာစရာ ကောင်းလှပါ သည်။ ရန်ကုန်မြို့တွင် တနင်္လာနေ့တိုင်း ကြီး(၉)ကြီးအဓိ ဌာန်ပုတီးစိပ်သူများလည်း များလှပါသည်။ ကြီး(၉)ကြီး ဘုရားများတွင် ခြောက်ထပ်ကြီးဘုရားလည်း အပါအဝင်ဖြစ် ပါသည်။

လျောင်းတော်မူဘုရားကြီးများဖြစ်ကြသော ပဲခူး ရွှေ သာလျောင်း၊ ရန်ကုန် ခြောက်ထပ်ကြီးရွှေသာလျောင်း၊ ထား ဝယ် လျောင်းတော်မူဘုရားကြီးတို့၏ အတိုင်းအထွာ နှိုင်း ယှဉ်ချက်များအရ ထားဝယ် လျောင်းတော်မူဘုရားကြီးသည် မြန်မာနိုင်ငံတွင် အကြီးဆုံးဖြစ်ပါသည်။ ရန်ကုန်မြို့ ခြောက် ထပ်ကြီးဘုရားသည် ဒုတိယအကြီးဆုံး ဖြစ်ပါသည်။

အထပ်ကြီးဘုရားများတွင် ငါးထပ်ကြီး၊ ခြောက်ထပ် ကြီး၊ ကိုးထပ်ကြီး စသည့်ဖြင့် ရှားရှားပါးပါး အထပ်ကြီး ဘုရားများ တည်ထားသော ရန်ကုန်မြို့သို့ရောက်လျှင် ဖူး မြော်နိုင်ပါကြောင်း စေတနာကောင်းနှင့် ရေးသားတင်ပြ လိုက်ပါသည်။

ဘဏ်အရာရှိဟောင်းတစ်ဦး

မိုးငြိမ်းစာအုပ်

ခြောက်ထပ်ကြီး ရွှေသာလျောင်းဘုရားကြီးသမိုင်း အကျဉ်း။



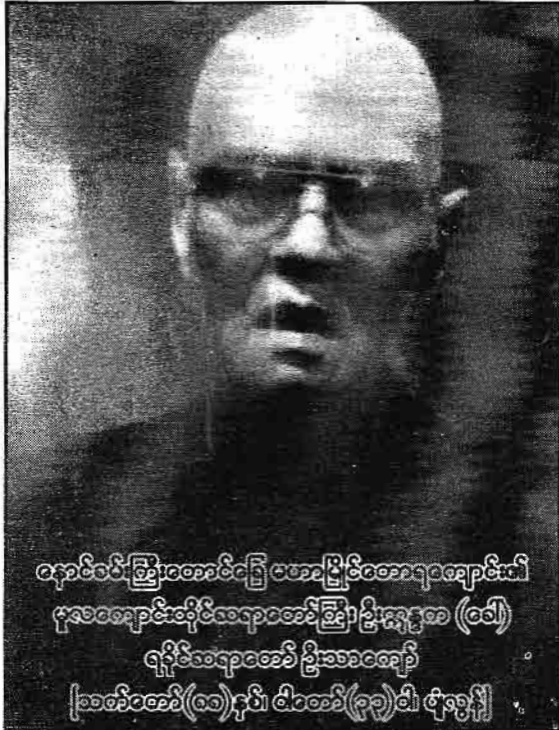
ပြင်ဦးလွင်မြို့နောင်ခမ်းကြီးတောင်ခြေ၊ အဝေးမှတွေ့မြင်ရသည့်

စာရေးသူသည် ရှမ်းပြည်နယ် တောင်ပိုင်း နမ့်စန်မြို့သို့ သွား ရောက်လည်ပတ်ခဲ့ပြီးနောက် လွန်စွာဆိတ်ငြိမ်အေးချမ်းသော ပြင်ဦးလွင်မြို့ နောင်ခမ်းကြီးတောင်ပေါ်၌ အဓိဌာန်စခန်း ဝင်ရောက် ရန်အတွက် နမ့်စန်မှ တောင်ကြီး၊ တောင်ကြီးမြို့မှတစ်ဆင့် ရှမ်း သစ္စာလေအိတ်ကား အမြန်ယာဉ်ကို စီးပြီး ခိုက်ခိုက်တုန်အေးသော ဒီ ဇင်ဘာလ၏ ဆောင်းတစ်ည ည (၇)နာရီတွင် ပြင်ဦးလွင်မြို့ဆီသို့ လိုက်ပါလာခဲ့၏။

ပြင်ဦးလွင်မြို့ နောင်ခမ်းကြီးတောင်ခြေက

ဆုတောင်းပြည့်ဓာတ်ပေါင်းစုစေတီတော် ဆရာတော်ဦးဝဏ္ဏသာမိ၏

ဘာသာ သာသနာအတွက် ကြိုးပမ်းမှုများ



နောင်ခမ်းကြီးတောင်ခြေ တောင်မြင့်အေးရာဇာရောင်၏ ဗုဒ္ဓဓာတ်ပေါင်းစုစေတီကြီး ဦးဝဏ္ဏသာမိ (ဝေါ) ရရှိသောဆရာတော်ဦးဆရာတော် [ဆရာတော်(ဝေါ)နုပင်၊ ငါးဆရာ(၁၃)ပါး ဗုဒ္ဓရုပ်]

သစ္စာမင်းခေါင်

နောက်တစ်နေ့ နံနက်(၅)နာရီအချိန်တွင် ရှမ်းသစ္စာ အမြန်ယာဉ်သည် ပြင်ဦးလွင်မြို့ အဝေးပြေးကားဝင်းသို့ ရောက်ရှိခဲ့၏။ ထိုမှတစ်ဆင့် နောင်ခမ်းကြီးတောင်ခြေရှိ မဟာမြိုင်တောရကျောင်းသို့ Taxi ကားလေးဖြင့် ရောက် ရှိခဲ့၏။

မဟာမြိုင်တောရကျောင်းသည် နောင်ခမ်းကြီးတောင် ပေါ်သို့အတက် တောင်ခြေရင်းတွင် တည်ရှိပြီး လွန်စွာ တိတ်ဆိတ်အေးချမ်း၏။ မနီးမဝေးတွင် ပတ္တမြားတောင်၊ စမတောင် စသည့် သူတော်စင်သူတော်မြတ်များ တရား ရှာမှီး နေထိုင်ရာ တောင်စဉ်တောင်တန်းများကိုလည်း စိမ်း ပြာညိုမှောင်လျက် တွေ့မြင်ရ၏။ စာရေးသူ ရောက်ရှိ တည်းခိုခဲ့သည့် မဟာမြိုင်တောရကျောင်းထိုင်ဆရာတော်မှာ သက်တော်(၅၀)၊ ဝါတော်(၃၀)ရှိ ဆရာတော်ဦးဝဏ္ဏသာမိ ဖြစ်၏။ လွန်ခဲ့သည့်(၃)နှစ်ခန့်က ရခိုင်ဆရာတော် ဦးသာ ကျော်ဟု လူသိများသည့် မူလကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီး

ဦးကုန္ဒက ပျံလွန်တော်မူသွားပြီးနောက် ဆရာတော်ဦးဝဏ္ဏ
သာမိက ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ဖြစ်လာခြင်း ဖြစ်၏။

**မဟာမြိုင်တောရကျောင်းပရိဝုဏ်က
ဆုတောင်းပြည့် ဓာတ်ပေါင်းစုစေတီတော်**

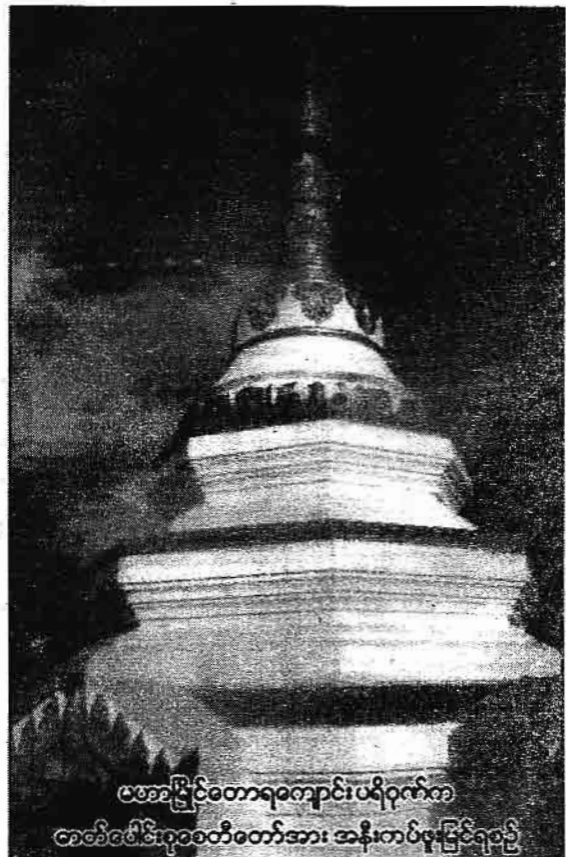
လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း(၂၈)နှစ်ခန့် မဟာမြိုင်တောရ
ကျောင်း ဆရာတော်ကြီး ဦးကုန္ဒက လက်ထက်ကဖြစ်၏။
တစ်ခုသောညတွင် ဆရာတော်ကြီး ဦးကုန္ဒကအား သူတော်
စင်ပုဂ္ဂိုလ်(၂)ဦးက ဤမဟာမြိုင်တောရကျောင်း ပရိဝုဏ်
၌ စေတီတော်တစ်ဆူ တည်ထားပေးပါရန် အိပ်မက်ပေး
လျှောက်ထားခဲ့ကြ၏။ ထိုအိပ်မက်အရ ဆရာတော်ကြီး
ဦးကုန္ဒကသည် မိမိ၏ မဟာမြိုင်တောရကျောင်း ပရိဝုဏ်
အတွင်း၌ စေတီတစ်ဆူ တည်ထားရန်အတွက် ဒကာရင်း
ဖြစ်သူ တပ်မတော်(အငြိမ်းစား) ဦးတင်ရွှေနှင့် တိုင်ပင်ကြ
ပြီး ကျောင်းပရိဝုဏ်အတွင်းမှာရှိသည့် ကြိမ်ပင်အောက်မှာ
စေတီတည်ထားရန် မြေနေရာ ရွေးချယ်သတ်မှတ်ခဲ့၏။

**ရလောကသားတို့က အိပ်မက်ပေး၍
တောင်းပန်လျှောက်ထားကြခြင်း**

ထိုသို့စေတီတည်ရန် မြေနေရာရွေးချယ်သတ်မှတ်သော
ညမှာပင် ဆရာတော်ဦးကုန္ဒကအား ပရလောကသားတို့က
ခေါ်တည်မည့် မြေနေရာမှာ သူတို့လမ်းကြောင်းနှင့် မလွတ်
ထင်းပါသဖြင့် စေတီတော်ကို နေရာပြောင်းရွှေ့ တည်ထား
ပေးပါရန် အိပ်မက်ပေး၍ တောင်းပန်လျှောက်ထားခဲ့ကြ၏။
သို့အတွက် ဆရာတော်ဦးကုန္ဒကသည် စေတီတည်ထားမည့်
နေရာအား ကျောင်း၏အရှေ့မြောက်ဘက် တောင်ကုန်းပေါ်
၌ တည်ထားရန် ပြောင်းရွှေ့သတ်
မှတ်ခဲ့လေ၏။

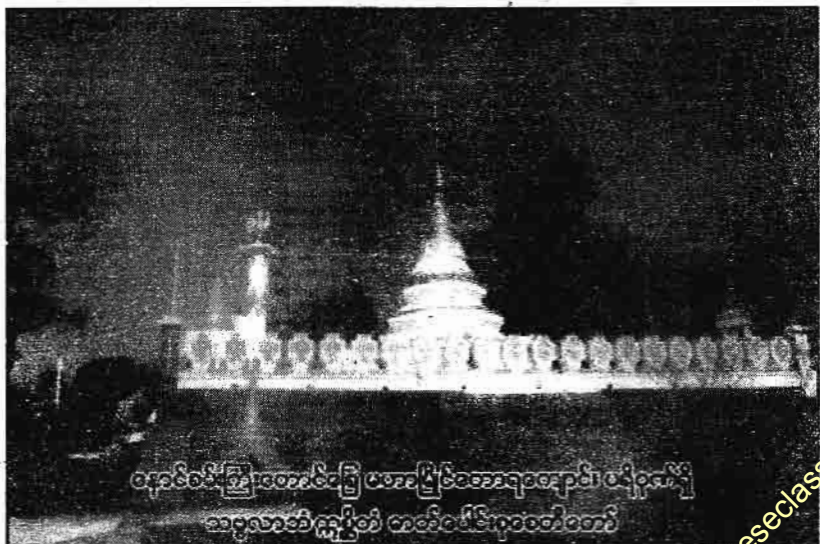
**ဘုမ္မိယအနွယ်ဝင် သိုက်နန်းရှင်တို့
ရောက်ရှိလာခြင်း**

အဆိုပါစေတီကို တည်ထား
ဆောင်အတွင်း ညတစ်ည (၉)နာရီခွဲ
အချိန်ခန့်တွင် မဟာမြိုင်တောရ
ကျောင်းဆရာတော်ကြီး ဦးကုန္ဒက
သီတင်းသုံးနေသည့် ကျောင်းဆောင်
၌ ကျောင်း၏မြောက်ဘက် တော
စိမ့်မှ ထွက်လာသည့် ရှေးခေတ်
နတ်ဆန်စားများ ဝတ်ဆင်ထား
သော လွန်စွာချောမောလှပသည့်



မဟာမြိုင်တောရကျောင်းပရိဝုဏ်က
ဓာတ်ပေါင်းစုစေတီတော်အား အနီးကပ်ဖူးမြင်ရပုံ

အသက်(၂၅)နှစ်အရွယ် အမျိုးသမီးနှစ်ဦး ရောက်ရှိလာ၏။
ထိုအချိန်တွင် ဆရာတော်၏အနီး၌ ကိုရင်လေး မောင်ရှမ်း
(ယခု နောင်ခမ်းကြီး ဆယ်အိမ်မှူး ဦးမင်းဇော်)ကလည်း
ရှိနေ၏။ ထိုအမျိုးသမီးနှစ်ဦးထံမှ လွန်စွာမွှေးကြိုင်သော



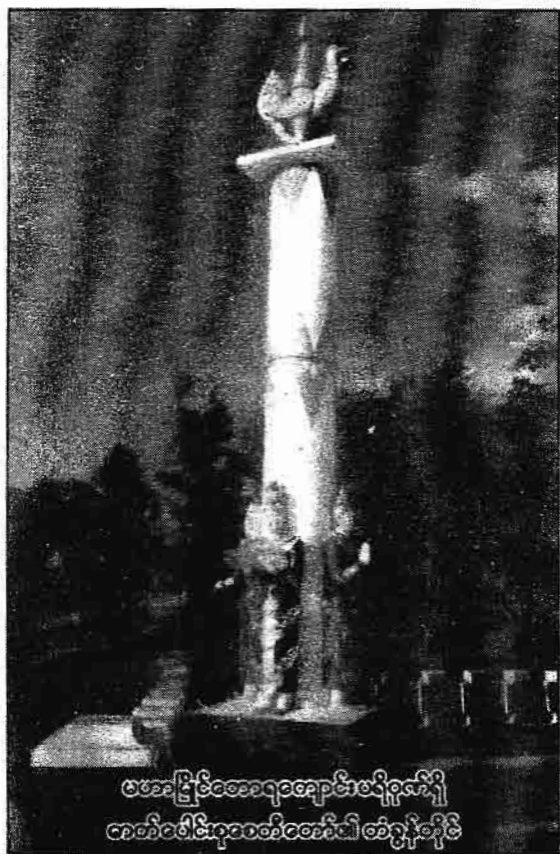
ရောင်ဝမ်းခြူးတောင်ခြေ မဟာမြိုင်တောရကျောင်း ပရိဝုဏ်
ဆရာတော်ကြီး၏ ဓာတ်ပေါင်းစုစေတီတော်



ပမောမြိုင်အောင်ရတနာပရိဝုဏ် ဓာတ်ပေါင်းစုစေတီတော်ရှိ မောင်ခညောင်စိမ်း

ရနံ့တစ်မျိုးကိုလည်း ရှူရှိုက်လိုက်ရ၏။ နက်မှောင်ရှည်လျားသော ဆံပင်များကို တစ်ပတ်လျှို ဆံထုံးထုံးထား၏။

ယင်းအမျိုးသမီးနှစ်ဦးတို့သည် ဆရာတော်အား ရိုသေစွာ ဝတ်ဖြည့်ကန်တော့ကြပြီး 'စေတီတော်အတွက် တပည့်



ပမောမြိုင်အောင်ရတနာပရိဝုဏ်ရှိ ဓာတ်ပေါင်းစုစေတီတော်၏ အောက်ခြေ

တော်မတို့ လှူတာပါဘုရား' ဟု လျှောက်ထားကာ ငွေ(၃၀၇၀)ကျပ်ကို ဆက်ကပ်လှူဒါန်းကြ၏။ ယင်းနောက် မူလလာရာလမ်းကြောင်းအတိုင်း မြောက်ဘက်တောစပ်သို့ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားခဲ့ကြ၏။

ဆရာတော်ကမူ ကိုရင်လေးမောင်ရှမ်းအား 'အဲဒီ ဒကာမတွေက ရိုးရိုးလူတွေ မဟုတ်ဘူး။ သိုက်နန်းရှင်တွေပဲကွယ့် မောင်ရှမ်းရဲ့ ဟု မိန့်ကြားခဲ့သည် ဆို၏။

နောင်ခမ်းကြီးတောင်တော်သည် သိုက်နန်းရှင်များ မှီတင်းရာ တောင်

တစ်ခု ဖြစ်သည်ဟုလည်း ထင်ရှား၏။

မြွေဖြူတစ်ကောင် ရောက်ရှိလာပြီး စေတီတော်ကို ဦးခိုက်ကန်တော့ခြင်း

သဗ္ဗလာဘ် ဣန္ဒြိယ ဓာတ်ပေါင်းစုစေတီတော်၏ ဘွဲ့အမည်ရှိ အဆိုပါစေတီတော်ကို တည်ထားပြီးစီးပြီးနောက် နောက်နှစ်ရက်အကြာတွင် စေတီတော်၏ ရင်ပြင်အတွင်းသို့ မြွေဖြူတစ်ကောင် ရောက်ရှိလာပြီး စေတီတော်၏အောက်ခြေကို ၎င်း၏ဦးခေါင်းဖြင့် ဦးခိုက်ထားကာ (၂)ရက်တိတိကြာမှ ဝဲဘက်တောအုပ်အတွင်းသို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်သွားခဲ့သည်ဟု ဆို၏။

စေတီတော်ကို ဘက်စုံမွမ်းမံပြင်ဆင်ခြင်း

အဆိုပါ ဓာတ်ပေါင်းစုစေတီတော်မှာ နှစ်ပေါင်း(၃၀)ကျော်ခန့် ကြာမြင့်လာခဲ့ပြီးနောက် အဘက်ဘက်မှ ပျက်စီးယိုယွင်းမှုများ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့၏။ စေတီတော်ကို မူလတည်ထားခဲ့သူ ဆရာတော်ကြီးဦးဣန္ဒြိယသည် မပျံလွန်မီ (၉)လခန့်အလို၌ စေတီတော်ကို မွမ်းမံပြင်ဆင်လိုသောဆန္ဒ ပြင်းစွာဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်ဟုဆို၏။ ရောဂါဝေဒနာ ပြင်းစွာခံစားနေရသည့်ကြားကပင် ငါ မပျံလွန်မီ စေတီကို ပြင်ဆင်သွားလိုကြောင်းဖြင့် တပည့်ဖြစ်သူ ဦးပဉ္စင်းဦးဝဏ္ဏသာမိ(ယခုကျောင်းထိုင်ဆရာတော်)အား မကြာခဏ ပြောကြားခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် ဦးပဉ္စင်းဦးဝဏ္ဏသာမိသည် ဆရာတော်ကြီး မပျံလွန်မီ စေတီတော်အား ဘက်စုံမွမ်းမံပြင်ဆင်နိုင်ရန် ကြိုးပမ်းအားထုတ်ခဲ့ရာ ပြင်ဦးလွင်မြို့၊ ရပ်ကွက်(၄)၊ ရွှေဌေးမိသားစုကောင်းမှုဖြင့် မူလစေတီကိုငုံပြီး (၉)ဘောင်

ပြည်စေတီအဖြစ် တည်ထားကာ
ဘက်စုံမွမ်းမံပြင်ဆင် ထီးတော်တင်
နိုင်ခဲ့၏။

ဓာတ်ပေါင်းစုစေတီတော်

ရင်ပြင်ပေါ်က

ထူးခြားခြား နဂါးရံဘုရား

ထိုသို့ ဓာတ်ပေါင်းစုစေတီ
တော်အား ဘက်စုံမွမ်းမံ ပြင်ဆင်
ထီးတော်တင်ခဲ့ပြီးနောက် များ
မကြာမီတစ်ညတွင် ပြင်ဦးလွင်မြို့၊
မင်္ဂလာ(၄)နေ အပျိုကြီးညီအစ်မ
အီမာနှင့် မချောစုတို့ကို နဂါး
ဘိုက်က အိပ်မက်ပေး၏။



မဟာမြိုင်တောရကျောင်းတိုက်ပရိသတ် ဓာတ်ပေါင်းစုစေတီတော်ရင်ပြင်ပေါ်က နဂါးရံဘုရား

ထိုအိပ်မက်မှာ ဓာတ်ပေါင်းစုစေတီ၏ ရင်ပြင်အနီး
တွင် မိမိတို့နဂါးသိုက်ရှိနေကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် မိမိတို့ကို
အသိအမှတ်ပြုသောအားဖြင့် စေတီတော်ရင်ပြင်၏ အရှေ့
ဘက်ထောင့်တွင် နဂါးရံဘုရားတစ်ဆူ တည်ထားပေးပါရန်
အတ္တရပ်ခံပါသည်ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အဆိုပါ
အပျိုကြီးညီအစ်မသည် အဆိုပါ စေတီတော်ရင်ပြင်၏ အရှေ့
ဘက်ထောင့်တွင် နဂါးရံဘုရားတစ်ဆူကို တည်ထားပူဇော်
ခဲ့ကြလေ၏။

ဆရာတော်ကြီးဦးကုဏ္ဍက

ဘဝနတ်ထံ ပျံလွန်တော်မူခြင်း

အထက်ဖော်ပြပါအတိုင်း နောင်ခမ်းကြီးတောင်ခြေ
မဟာမြိုင်တောရကျောင်း ပရိသတ်
၏ ဓာတ်ပေါင်းစုစေတီတော်အား
အသစ်တစ်ဖန် ပြုပြင်မွမ်းမံ တည်
ထားပြီးနောက် များမကြာမီကာလ
အတွင်း၌ပင် ဆရာတော်ကြီး ဦး
ကုဏ္ဍကသည်လည်း ဘဝနတ်ထံ ပျံ
လွန်တော်မူသွားခဲ့၏။

နောင်ခမ်းကြီးတောင်ခြေက

တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းသော

မဟာမြိုင်တောရကျောင်း

နောင်ခမ်းကြီးတောင်ခြေက
ပျံလွန်တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းသော
မဟာမြိုင်တောရကျောင်းသည် (၁)

ဧကကျော် အကျယ်အဝန်းရှိ၏။ တောရကျောင်းပင် ဖြစ်
လင့်ကစား ခေတ်မီသောသနိကအဆောက်အအုံများ ရှိ၏။
ရေ၊ မီး စုံလင်၏။ ကျောင်းပရိသတ် ကျယ်ဝန်းသောငြား
လည်း ဆရာတော်အပြင် သက်ရွယ်ကြီးရင့် သံဃာ(၇)ပါး
သာ သီတင်းသုံးလျက်ရှိ၏။ ရှင်သာမဏေ(၁၄)ပါး၊ သီလ
ရှင်ဆရာလေး (၁၀)ပါးရှိ၏။

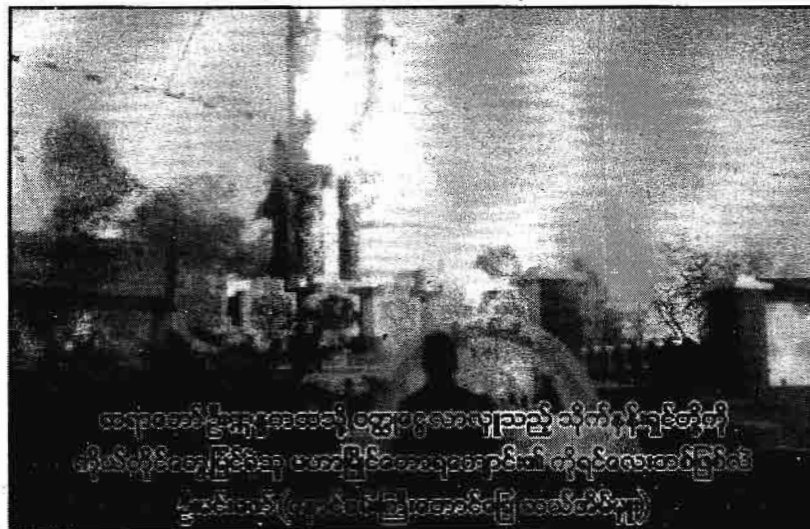
ထိုဆရာလေး(၁၀)ပါးတွင် ထူးခြားသော သီလရှင်
ဆရာလေးတစ်ပါး ပါဝင်၏။ ဆရာလေး၏ ဘွဲ့အမည်မှာ
ဒေါ်သုန္ဒရီဖြစ်ပြီး B.Sc(Chemistry) ဘွဲ့ရဖြစ်၏။ တောင်ငူ
ဇာတိ ရှမ်း-တရုတ်ကပြား ဖြစ်၏။ တောင်ငူမြို့တွင် အောင်
မြင်သော ဆံကေသာအလှပြုပြင်ရေး ဆရာမတစ်ဦး ဖြစ်



မဟာမြိုင်တောရကျောင်းပရိသတ် ဓာတ်ပေါင်းစုစေတီတော်ရင်ပြင်ပေါ်က နဂါးရံဘုရား



ခဲ့၏။
ဆရာတော် ဒေါက်တာအရှင်ဆေကိန္ဒ၏ တရားတော်များကို နာကြားပြီးနောက် လောကမှာ ဘာအရေးကြီးဆုံးလဲဆိုတာကို သဘောပေါက်လာခဲ့၏။ မိမိရဲ့စိတ်ကို အချိန်တိုင်း၊ နာရီတိုင်းမှာ ကုသိုလ်စိတ်နဲ့နေဖို့ အရေးကြီးတယ်။ ဒါမှ သံသရာလွတ်ကင်းတဲ့ ဝိပဿနာဉာဏ်ကို ရနိုင်မယ်ဆိုတာကို နားလည်လာခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် အောင်မြင်နေသော မိမိလုပ်ငန်းကို ပိတ်သိမ်းကာ လောကီလှုပ်ရှားကြွယ်ဝမှုကို စွန့်ပြီး နောင်ခမ်းကြီးတောင်ခြေရှိ မဟာမြိုင်တောရကျောင်းသို့ သီလရှင်ဆရာလေးတစ်ပါးအဖြစ် ရောက်ရှိလာခြင်းပင် ဖြစ်၏။



ဆရာလေး ဒေါ်သုန္ဒရီသည် ဝိပဿနာဉာဏ်အမြင်ဆိုက်အောင် တရားဘာဝနာအလုပ်ကို အပတ်တကုတ် ကြိုးပမ်းအားထုတ်နေသလို သာသနာတွင် စာပေကျမ်းဂန် တတ်မြောက်သော သီလရှင်ဆရာလေးတစ်ပါးအဖြစ် ရာသက်ပန် ရပ်တည်သွားနိုင်ရေးအတွက် ဗုဒ္ဓတက္ကသိုလ်မှ ချီးမြှင့်သော အဘိဓမ္မာသင်္ဂဟဘွဲ့ကို ရယူနိုင်ရန် ယခုနှစ်(၂၀၁၅-ခုနှစ်)တွင် အဝေးသင်(ပထမနှစ်) သင်တန်းသားအဖြစ် ဖြေဆိုနိုင်ဖို့ ကြိုးပမ်းလျက်ရှိ၏။

နောင်ခမ်းကြီးတောင်ခြေ မဟာမြိုင်တောရကျောင်းက ရှင်သာမဏေ(၁၄)ပါးမှာ အားလုံး ရခိုင်တိုင်းရင်းသား သာမဏေကလေးများဖြစ်ကြပြီး ရခိုင်ပြည်နယ်၊ မြောက်ဦးမြို့နယ်မှ (၁၀)ပါး၊ အမ်းမြို့နယ်မှ (၃)ပါး၊ ဧရာဝတီတိုင်းဒေသကြီးမှ (၁)ပါးတို့ ဖြစ်ကြ၏။ အသက်အငယ်ဆုံးကိုရင်လေးမှာ မြောက်ဦးမြို့နယ်မှ ကိုရင်လေးစန္ဒ အသက်(၁၁)နှစ်ဖြစ်၏။

ကိုရင်လေးများမှာ မိုင်ပေါင်းများစွာ ကွာဝေးသော မိမိတို့၏ ဇာတိရပ်ရွာများနှင့်တကွ မိဘ၊ ဆွေမျိုး၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမများကို ခွဲခွာ၍ အနာဂတ်သာသနာအတွက် အားထားရသော ရဟန်းတော်ကောင်းများ ဖြစ်ရန်ဟူသည့် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် အဆင့်ဆင့်သော ပရိယတ္တိစာပေများကို သင်ကြားရန် မဟာမြိုင်တောရကျောင်းဆရာတော် ဦးဝဏ္ဏသာမိ၏ မေတ္တာရိပ်ကို ခိုလှုံလျက် ပရိယတ္တိစာပေများကို သင်ကြားလျက် ရှိကြပါ၏။ ဆရာတော်ဦးဝဏ္ဏသာမိ၏ မေတ္တာလွှမ်းသော စနစ်တကျ သွန်သင်ဆုံးမမှုများကို ခံယူကာ စာဝါမှန်မှန်တတ်၏။

နောင်ခမ်းကြီးတောင်ခြေရှိ ကျေးရွာ၊ ရပ်ကွက်များအပြင် အသွားအပြန် (၆)မိုင်ခရီးရှိ ပြင်ဦးလွင်

မြို့ထဲတိုင် ဆွမ်းခံမှန်မှန်ထွက်၏။ ဆရာတော် သတ်မှတ်ထားသော အချိန်ဇယားအတိုင်း စာမှန်မှန် ကျက်၏။ ယခုနှစ်(၂၀၁၅-ခုနှစ်) ဖရိယတ္တိစာမေးပွဲတွင် နောင်ခမ်း ကြီးတောင်ခြေ မဟာမြိုင်တောရ ကျောင်းမှ ကိုရင်လေးများသည် ပြင်ဦးလွင်စာပြဋ္ဌာနမှနေ၍ ပထမ ဝယ်အဆင့်၌ ဝင်ရောက်ဖြေဆိုကြ ခဲ့သည်ဖြစ်၏။

လွမ်းတတ်သူများအဖို့ အလွန် နှစ်သက်စရာကောင်းသော ဤ ဆောင်ခမ်းကြီးတောင်ခြေတွင် အဝေး မြို့ ကျွန်ရစ်သော မိဘ၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမများကို မလွမ်း အသံ အနာဂတ်သာသနာတော်အတွက် ပရိယတ္တိစာပေ များကို ကြိုးစားသင်ယူနေကြသော မဟာမြိုင်တောရ ကျောင်းမှ ကိုရင်လေးများသည်ကား ချီးကျူးဖွယ်၊ လေး စားဖွယ်ပင် ဖြစ်ပါ၏။

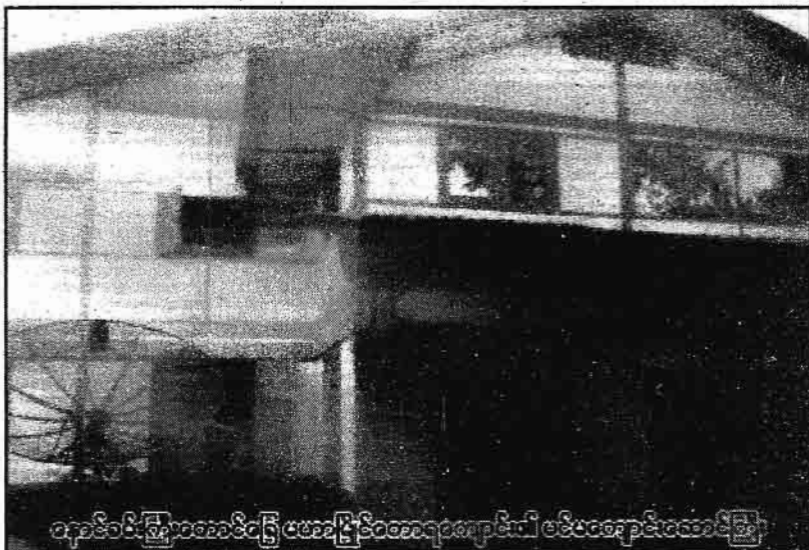
ထို့ပြင် မဟာမြိုင်တောရကျောင်း၌ ကျောင်း၏ဝေယျာ နေရာများကို ဆောင်ရွက်ရင်း လောကီကို စွန့်ခွာလာခဲ့သော ကပ္ပိယကြီးတစ်ဦးကိုလည်း တွေ့ရှိခဲ့ရ၏။

ထိုကပ္ပိယကြီး၏ အမည်မှာ ဦးကျော်ဖြူဖြစ်ပြီး ရခိုင် ပြည်နယ် မြောက်ဦးမြို့နယ်ဇာတိဖြစ်၏။ မိမိ၏ ဇာတိ ရပ်ရွာရှိ မိမိပိုင် လယ်ယာမြေများကို စွန့်ပစ်ထားခဲ့ပြီး ကြီးချမ်းသော ဤမဟာမြိုင်တောရ ကျောင်း၏ ကပ္ပိယကြီးဘဝကို နှစ် နှစ် နှစ် ခံယူကာ အေးချမ်းစွာ နေ ဆိုင်လျက်ရှိ၏။

ကပ္ပိယကြီး ဦးကျော်ဖြူကမူ "လောကီက ရှုပ်ပွေတယ်၊ ပူလောင် တယ်။ ဘုရားရိပ်၊ တရားရိပ်က အေးမြတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ် ဦးမှာ လာနေတာ" ဟု တိုတိုတုတ် တုတ် ပြော၏။

မဟာမြိုင်တောရကျောင်း ဆရာတော် ဦးဝဏ္ဏသာမိ

ဆရာတော် ဦးဝဏ္ဏသာမိ



နောင်ခမ်းကြီးတောင်ခြေ မဟာမြိုင်တောရကျောင်း၏ မိမိခံစားရသောအခန်း

သည် မဟာမြိုင်တောရကျောင်း၏ ဆရာတော်ဖြစ်လာခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်း နှစ်များမကြာမီ ကာလအတွင်း၌ပင် မဟာမြိုင် ကျောင်းပရိဝုဏ်၌ ပင်မကျောင်းဆောင်ကြီး၊ ဓမ္မာရုံကြီး၊ သီလရှင်ကျောင်းသင်ခန်းစာသည်ဖြင့် သာသနိကအဆောက် အအုံများစွာ ဖြစ်ထွန်းလာခဲ့၏။

ထူးခြားသည်မှာ ဆရာတော်ဦးဝဏ္ဏသာမိသည် အကြီး အမှူးကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ဖြစ်လာပြီးနောက် တစ်ထပ် အုတ်ကျောင်း၌ နေထိုင်သီတင်းသုံးခဲ့သော်လည်း မိမိခန်းနေ ဦးပဉ္စင်းဘဝက နေထိုင်သီတင်းသုံးခဲ့သော မြေစိုက်ထရံကာ သွပ်မိုး ကျောင်းသင်ခန်းစာကိုမူ ဖြိုဖျက်ပစ်ခြင်းမပြုဘဲ ယနေ့တိုင် အမှတ်တရအဖြစ် ထားရှိခြင်းပင်ဖြစ်၏။



နောင်ခမ်းကြီးတောင်ခြေ မဟာမြိုင်တောရကျောင်း၏ ဇာတိရိပ်



ယင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဆရာ
တော် ဦးဝဏ္ဏသာမိက 'ဦးပဉ္စင်း
ဒီကျောင်းသခံမီးလေးကို ဘာဖြစ်
လို့ မဖျက်ပစ်သလဲဆိုတော့ ဦး
ပဉ္စင်း ဖြတ်သန်းခဲ့ရတဲ့ သာသနာ
ခရီးလမ်းရဲ့ မှတ်တိုင်တစ်ခု ဖြစ်နေ
လို့ပါပဲ။ တစ်နည်းပြောရရင် ဘဝ
ကို မမေ့တဲ့ သဘောပါပဲ' ဟု မိန့်
တော်မူ၏။

ဆရာတော် ဦးဝဏ္ဏသာမိသည်
မဟာမြိုင်တောရကျောင်း၏ အကြီး
အမှူး ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ဖြစ်
နေသော်ငြားလည်း ဟိတ်ဟန်မာန
မရှိ။ ပကတိ ရိုးစင်း၏။ နောင်
ခမ်းကြီးတောင်ခြေတစ်ဝိုက်ရှိ ရပ်
ကွက်၊ ကျေးရွာများသို့ နေ့စဉ်
ဆွမ်းခံကြ၏။ ခပ်နွမ်းနွမ်း ပေါ်
ပလင်သင်္ကန်း(၃)ထည်ကိုသာ အမြဲ
ဝတ်ရုံလေ့ရှိ၏။ မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ ဝိနည်း
တော်ကို လေးစားကြည်ညိုစွာဖြင့်
အဓိကထား လိုက်နာ၏။

ရံဖန်ရံခါ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်
သော်လည်း ကိုရင်လေးများကို
တစ်နေ့မပျက် စာဝါပို့ချ၏။

'ဒီကိုရင်လေးတွေဟာ အနာ
ဂတ်သာသနာတော်ရဲ့ အသီးအပွင့်
တွေပါပဲ။ သူတို့တွေ အခြေခံ
ကောင်းကောင်းနဲ့ ပရိယတ္တိစာပေ
တွေကို သင်ကြားတတ်မြောက်ပါမှ
အနာဂတ်သာသနာတော်ဟာလည်း
ပိုမိုထွန်းလင်းတောက်ပလာမှာ ဖြစ်
ပါတယ်' ဟု မိန့်တော်မူ၏။

မကြာမီပေါ်ထွန်းလာတော့မည့်
နောင်ခမ်းကြီးတောင်ခြေက

သာသနာ့ဝန်ကာရ
ပရိယတ္တိစာသင်တိုက်

မဟာမြိုင်တောရကျောင်းဆရာ

ဆော် ဦးဝဏ္ဏသာမိသည် အနာဂတ်သားသနာတော်အတွက် စာပေထွန်းကားတတ်မြောက်သော ရဟန်းဆော်များလည်း အလွန်ပင် လိုအပ်သည်ဟု တွေးတောဆင်ခြင်မိသည့်အလျောက် ထိုလိုအပ်ချက်ကို အုတ်တစ်ချပ် သဲတစ်ပွင့်အဖြစ် ပါဝင်ဆောင်ရွက်သည့်အနေဖြင့် မဟာမြိုင်တောရကျောင်း ပရိဝုဏ်အတွင်းတွင် သာသနာ့ဝန်ထမ်းအမည်ရှိ ခေါ်ယတ္တိ စာသင်တိုက်ကြီးတစ်ခု တည်ထောင်ရန်လည်း ကြိုးပမ်း



နောင်ခမ်းကြီးတောင်ခြေ မဟာမြိုင်တောရကျောင်းဆရာတော် ဦးဝဏ္ဏသာမိအား ခေါ်ယတ္တိစာသင်တိုက်ကြီးတစ်ခု တည်ထောင်ရန်လည်း ကြိုးပမ်း

ထုတ် ရှိ၏။ သာသနာ့ဝန်ထမ်းအမည်မှာ သာသနာတော်ကြီးပွားတိုးတက်ခြင်းအကြောင်းဟု အဓိပ္ပာယ်ရ၏။

စာသင်သား ရဟန်းတော်များနှင့် စာချသံဃာများအတွက် လိုအပ်သော အဆောက်အအုံများ ပြည့်စုံပါက ဆောင်တော်ကြီးတောင်ခြေ မဟာမြိုင်တောရကျောင်း ပရိဝုဏ်၌ စာသင်သား ရဟန်းတော်များအတွက် စာသင်တိုက်ကြီးတစ်ခု ပေါ်ထွန်းလာပြီး စာသင်သားရဟန်းတော်များနှင့် စည်ပင်ဝေဆာလာတော့မည် ဖြစ်ပါ၏။ ငြိမ်းချမ်းတိတ်ဆိတ်သော နောင်ခမ်းကြီးတောင်ခြေ၌ အနာဂတ်သာသနာဆော်အတွက် အားထားရသော စာပေပရိယတ္တိ ကျွမ်းကျင်တတ်မြောက်သည့် ရဟန်းတော်များ မွေးထုတ်ရန် ပရိယတ္တိစာသင်တိုက်ကြီးတစ်ခု တည်ဆောက်ရာ၌ စေတနာရှင်များကလည်း လိုအပ်သည်များကို မဟာမြိုင်တောရကျောင်း ဆရာတော် ဦးဝဏ္ဏသာမိ

နှုန်း-၀၉၃၃၀၁၈၂၂ ထံသို့ ဆက်သွယ်လှူဒါန်း ကုသိုလ်ယူနိုင်ကြပါသည်ဟု သိရပါ၏။

အေးချမ်းဆိတ်ငြိမ်စွာ တရားသာနာများ အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့် လာရောက်ပွားများ အားထုတ်လိုသူများကိုလည်း ဆရာတော်နှင့်အတူ ရဟန်းသာမဏေ၊ သီလရှင်များကပါ အမြဲတမ်း ကြိုဆိုပါသည်ဟု မဟာမြိုင်တောရကျောင်း ဆရာတော် ဦးဝဏ္ဏသာမိက မိန့်တော်

မူ၏။

သိုက်နန်းရှင်များ လာရောက်လျှောက်ထားကြခြင်း

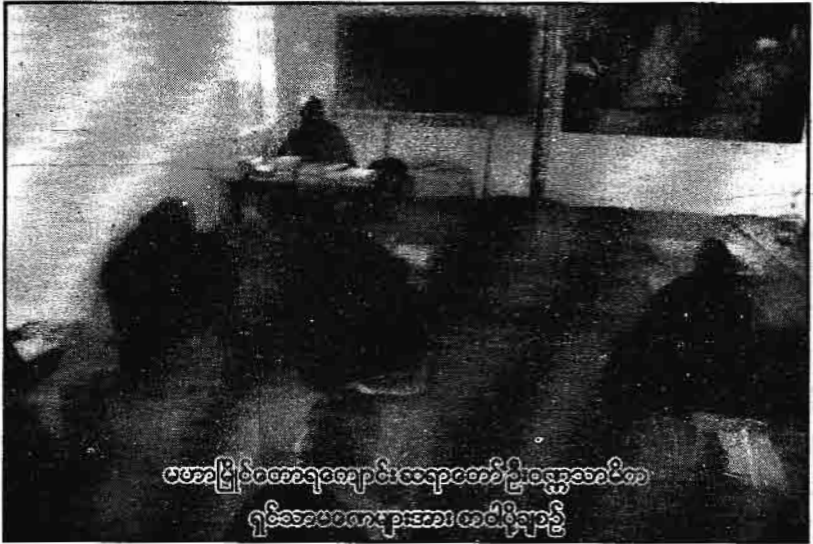
ပြင်ဦးလွင်မြို့၊ နောင်ခမ်းကြီးတောင်ခြေ မဟာမြိုင်တောရကျောင်း သာသနာ့နယ်မြေ၏ အကြီးအမှူးဖြစ်တော်မူသော ဆရာတော် ဦးဝဏ္ဏသာမိသည် ကာလတိုအတွင်း မဟာမြိုင်သာသနာ့ပရိဝုဏ်၌ သာသနာတော် ပိုမိုပွင့်လင်းတောက်ပလာအောင် ဆောင်ရွက်တော်မူနိုင်ခဲ့သည်မှာ ဆရာတော်၏ သီလ၊ သမာဓိ ဖြူစင်ခိုင်မာမှု၊ သာသနာစိတ်ဓာတ်ကြီးမားထက်သန်မှု၊ ဒကာ၊ ဒကာမတို့က စေတနာထက်သန်စွာဖြင့် ပံ့ပိုးလှူဒါန်းမှုတို့ကြောင့်ဖြစ်သလို နောင်ခမ်းကြီးတောင်တော်ရှိ ဘုမ္မိယအနွယ်ဝင် သိုက်နန်းရှင်တို့၏ ပံ့ပိုးကူညီမှုများလည်း များစွာပါဝင်သည်ဟု ဆို၏။

ဆရာတော် ဦးဝဏ္ဏသာမိသည် မဟာမြိုင်တောရ



နောင်ခမ်းကြီးတောင်ခြေ မဟာမြိုင်တောရကျောင်းက ရှင်တိုင်ရှင်သား၊ သာမဏေများ

ကျောင်း၏ အကြီးအမှူးဆရာတော် ဖြစ်လာပြီးနောက် များမကြာမီ တစ်ညတွင် ဆရာတော် သီတင်းသုံးရာ ကျောင်းဆောင်သို့ ချိတ်လုံချည်အစိမ်းရင့်ရောင်နှင့် ရင်ဖုံးအင်္ကျီအစိမ်းရောင် ဆင်တူဝတ်ဆင်ထားသည့် အသက်(၃၀)အရွယ် အမျိုးသမီးနှစ်ဦးနှင့် အထိန်းတော် ဖြစ်ဟန်တူသော အသက်(၅၀) အရွယ်ရှိ ရင်ဖုံးအင်္ကျီအညိုရောင်နှင့် ချိတ်လုံချည်အညိုရောင် ဝတ်ဆင်ထားသော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးတို့ ည(၉)နာရီအချိန်တွင် ရောက်ရှိလာကြပြီး ဆရာတော်ကို ဦးချကန်တော့ကာ 'တပည့်တော်မတို့က ဒီနောင်ခမ်းကြီးတောင်ပေါ်မှာရှိတဲ့ သိုက်နန်းကပါဘုရား။ ဆရာတော်ဘုရားအနေနဲ့ ဒီနောင်ခမ်းကြီးတောင်ခြေ မဟာမြိုင်သာသနာ့ပရိဝုဏ်မှာ ငြိမ်းချမ်းစွာ သာသနာပြုပြီး သာသနာတော် ကြီးပွားတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်တော်မူပါဘုရား။ တပည့်တော်မတို့ကလည်း အတတ်နိုင်ဆုံး ဗုဒ္ဓိကူညီပါ့မယ်လို့ ကတိပြုပါတယ်ဘုရား' ဟု လျှောက်ထားကြပြီး မြောက်ဘက်တောအုပ်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ကြသည်ဟု ဆို၏။



မဟာမြိုင်တောရကျောင်းဆရာတော်ဦးဝဏ္ဏအောင်က ရှင်အေပေဝနာများအား တပည့်ချစ်

ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်အထက် (၃၅၀)ပေအမြင့်တွင် ရှိသော ပန်းမြို့တော် ပြင်ဦးလွင်၏အရှေ့ဘက် (၃)မိုင်အကွာတွင်တည်ရှိသည့် နောင်ခမ်းကြီးတောင်တော်သည် လွန်စွာ ဆိတ်ငြိမ်အေးချမ်းပြီး ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်တွင်လည်း ပတ္တမြားတောင်၊ စမတောင် စသည့် တောင်စဉ်တောင်တန်းများက ဝန်းရံလျက်ရှိပါ၏။ နက်ရှိုင်းသောချောက်များ၊ ထူထပ်သော တောအုပ်များကလည်း နောင်ခမ်းကြီးတောင်တော်၏ ဆိတ်ငြိမ်အေးချမ်းမှုကို အထောက်အကူပြုလျက်ရှိပါ၏။ သိုက်နန်းရှင်တို့ ခိုမှီးပျော်မြူးရာ တောင်တစ်ခုဖြစ်သည်ဟုလည်း ကျော်ကြားပါ၏။



စာရေးသူသည် ဆိတ်ငြိမ်အေးချမ်းသော သိုက်နန်းရှင်တို့ ပျော်မြူးရာ ထိုနောင်ခမ်းကြီးတောင်ပေါ်တွင် ရက်အကန့်အသတ် အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့် တရားဘာဝနာများ ပွားများအားထုတ်ခဲ့ပြီးနောက် ဇန်နဝါရီလ၏ ဆောင်းတစ်ညတွင် မန္တလာမင်း ခရီးသည်တင် အမြန်ယာဉ်ဖြင့် ရန်ကုန်ပြန်ခဲ့ပါ၏။ ယာဉ်၏ အရှိန်မြင့်လာသည်နှင့်အမျှ ပန်းမြို့တော် ပြင်ဦးလွင်သည် နှင်းမှုန်မှုန်များအောက်တွင် ဝေး၍၊ဝေး၍ ကျန်ခဲ့ပါသည်။



မြိုင်ဦးလွင်မြို့ နောင်ခမ်းကြီးတောင်ခြေ မဟာမြိုင်တောရကျောင်း၏ အားထားရသော ခေတ္တိအကြီး ဦးတော်မြင့် (ယာ)

သစ္စာမင်းခေါင်

တက္ကသိုလ်မျိုး

အယုဒ္ဓယမြို့ဟောင်းကို မြင်မိသောအခါ သမိုင်းဖြစ်စဉ်များအား ပြန်လည်မြင်ယောင်လာမိခြင်း

ဘန်ကောက်မြို့၊ ဗြိတိသျှဘုရားမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာလာ ချိန်သည် နံနက်(၁၁)နာရီ ထိုးနေပြီဖြစ်၍ စာရေးသူသည် မော်တော်ယာဉ်မောင်းသည့် ကိုမျိုးဝင်းအား 'ညီလေး.. အယုဒ္ဓယမှာ အချိန်ရပါဦးမလား' ဟု မေးလိုက်မိသည်။

ကိုမျိုးဝင်းကလည်း-

'ဘန်ကောက်နဲ့ အယုဒ္ဓယက ကီလိုမီတာ(၇၀)လောက် ပဲ ဝေးပါတယ်။ ကားလမ်းက ကောင်းတော့ တစ်နာရီ လောက်ပဲ မောင်းရမယ်။ အချိန်တော့ ရပါတယ်။ အမြန် လမ်း တက်မောင်းမှာဆိုတော့ အယုဒ္ဓယကို စောစော ရောက်မှာပါ'

ကိုမျိုးဝင်း ပြောသည့်အတိုင်း အမြန်လမ်းမပေါ် တက် မောင်း၍ မြန်လှသည်။ သူတို့နိုင်ငံ၏ လမ်းများသည် ကျယ် လည်း ကျယ်လှပြီး နှစ်ထပ်လမ်းကြီးများဖြစ်၍ အလွန် ကောင်းလှသည်။ အမြန်လမ်းဆိုသည်မှာ အပေါ်ထပ်လမ်း ဖြစ်ပြီး လမ်းဟောင်းမှာ အောက်လမ်းဖြစ်သည်။ အယုဒ္ဓယ မြို့နှင့် ဘန်ကောက်မြို့သည် ပဲခူးမြို့နှင့် ရန်ကုန်မြို့လောက် သာ ကွာဝေးသည်။ လမ်း၏ ကောင်းခြင်း၊ ကား၏ ကောင်း ခြင်းများကြောင့် တစ်နာရီပင် မမောင်းရဘဲ အယုဒ္ဓယသို့ ရောက်ခဲ့သည်။

စာရေးသူ ယခင်က ကြားသိထားသည်မှာ အယုဒ္ဓယ သည် မြို့ပျက်တစ်ခုအဖြစ် ဖြစ်တည်နေပြီး လူသူကင်းမဲ့

နေသည်ဟူသောသတင်းနှင့် ယခု အယုဒ္ဓယမြို့အဝင်၌ မြင် တွေ့ရသော မြင်ကွင်းမှာ အကြားနှင့်အမြင် လွန်စွာကွဲလွဲ နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အယုဒ္ဓယမြို့သို့ ရောက်လေ သောအခါ ကျယ်ဝန်းလှသော ကားလမ်းမကြီး၏ ဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်၌ တိုက်တာအိမ်ခြေများ တည်ဆောက် ထားသည်မှာ ခေတ်မီလှသည်။ ဆိုင်းဘုတ်ရောင်စုံများဖြင့် စည်ကားလှသည်။ နောက်ဆုံးပေါ် ခေတ်မီကားများဖြင့် ဥဒဟိုသွားလာနေကြသည်မှာ မြို့ကြီးတစ်မြို့သဖွယ် ဖြစ် နေလေသည်။

'ဦးလေး..အခု အယုဒ္ဓယမြို့ ရောက်နေပါပြီ။ အခု တွေ့နေရတာက မြို့ဟောင်းနေရာပါ။ အပြန်တွေ့ရမယ့် နေရာက မြို့သစ်နေရာပါ။ ဒီမြို့က ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည် တွေနဲ့ စည်ကားနေတဲ့နေရာပါ။ ကျွန်တော်တို့ ပုဂံလိုပေါ့။ ဒီမြို့က ပုဂံထက် ထူးတာက ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂယူနက် စကိုက ရှေးဟောင်းယဉ်ကျေးမှုမြို့အဖြစ် သတ်မှတ်ပေး ထားပြီး အကူအညီ အထောက်အပံ့ အမြောက်အမြား ရနေ တာပါ'

စာရေးသူအနေနှင့် သမိုင်းဆရာတစ်ယောက်အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သူဖြစ်၍ ကိုမျိုးဝင်းစကား ကြားမိ သောအခါ အယုဒ္ဓယမြို့ထက် သက်တမ်းရှည်သော ပုဂံ ယဉ်ကျေးမှုအမွေ ရှေးဟောင်းဘုရားစေတီပုထိုးများ၊ သာ

သနီကအဆောက်အအုံများ၊ သာ ရပါကဲ့သို့ အမှတ်တရ မြို့တံခါး များ၊ အဆောက်အအုံများရှိနေသော ပုဂံကို ကုလသမဂ္ဂယူနက်စကိုက အဘယ်ကြောင့် ကမ္ဘာ့အမွေအနှစ် စာရင်း မသွတ်သွင်းရပါသလဲဟူ သော မေးခွန်းကို မေးမိသည်။

မကြာသေးမီက ယူနက်စကို သည် ပျူယဉ်ကျေးမှု ထွန်းကားရာ သရေခေတ္တရာနယ်မြေကို ကမ္ဘာ့ အမွေအနှစ် စာရင်းဝင်အဖြစ် သွတ်



အယုဒ္ဓယမြို့အဝင်၌ တည်ရှိသော ဘုရားတော်

ချင်းခဲ့သေးသည်ကိုလည်း အမှတ်ရမိသည်။ စာရေးသူ
 အိမ်ထိုင်ရာ ဗုဒ္ဓဂယာဘုရားဖူး ရောက်စဉ်ကလည်း ဗုဒ္ဓ
 ဘုရားရှင် သက်တော်ထင်ရှားရှိစဉ်က သီတင်းသုံးတော်
 မူရာ ဖွားတော်မူရာ၊ ဗုဒ္ဓဘုရားဖြစ်တော်မူရာ၊ တရားဦး
 ဆုံးကြာ ဟောတော်မူရာ စသည့် သံဝေဓနီယလေးဌာနကို
 အမွေအနှစ်စာရင်းသွင်းပြီး ကုလသမဂ္ဂ၏ အကူအညီ
 အောက်အုပ်ဖြင့် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ထားမှုကိုလည်း
 သိရသည်။ အထူးသဖြင့် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် ဖွားတော်မူရာ
 နေရာအိမ်အတွင်းရှိ လူမွန်နီဥယျာဉ်တော် နေရာကိုလည်း
 မြန်မာနိုင်ငံသား ကုလသမဂ္ဂအထွေထွေ အတွင်းရေးမှူးချုပ်
 ဦးသန့်လက်ထက်၌ ကုလသမဂ္ဂယူနက်စကို၏ ကမ္ဘာ့အမွေ
 အနှစ်စာရင်းဝင်အဖြစ် သတ်မှတ်၍ အကူအညီ အထောက်
 အပံ့ဖြင့် စောင့်ရှောက်ထားသည်မှာ ယနေ့တိုင်ပင်ဖြစ်သည်။

စာရေးသူတို့ မြန်မာနိုင်ငံရှိ ပုဂံကိုလည်း ရှေးဟောင်း
 အမွေအနှစ်စာရင်းဝင် သတ်မှတ်ရန် ယူနက်စကိုသို့
 ချင်းပြခဲ့သော်လည်း သတ်မှတ်ပေးခြင်းမရှိ၍ ပုဂံရှိ ရှေး
 ဘောင်းဘုရားပုထိုးစေတီ၊ အဆောက်အအုံများကို ဖြစ်သလို
 ထိန်းသိမ်းနေခဲ့သည်မှာ ယနေ့တိုင်ပင် ဖြစ်နေသည်။ ထို့
 ကြောင့် စာရေးသူသည် အယုဒ္ဓယမြို့ဟောင်းနှင့် ယဉ်ကျေး
 အဆောက်အအုံများကို ယူနက်စကိုက အဘယ်ကြောင့်
 အမွေအနှစ်အဖြစ် သတ်မှတ်ကြောင်းကို နှိုင်းယှဉ်လေ့
 ထာနိုင်ပေမည်ကို တွေးတောရင်း အယုဒ္ဓယမြို့ရှိ ရှေး
 ယဉ်ကျေးမှုထွန်းကားရာ နေရာများဆီသို့ သွားရောက်ခဲ့
 သည်။



ရှေးဟောင်းအယုဒ္ဓယမြို့ဟောင်းနေရာသို့ ပထမဆုံး
 ခရီးရောက်ခဲ့သည်။ ပြို့ပျက်နေသော
 မြို့များကိုသာ တွေ့ရသည်။ တချို့
 နေရာများ၌ ပစ္စင်၊ ပြအိုး တချို့ကို
 တွေ့ရသည်။ မြို့ရိုးအတွင်း၌ အုတ်
 နုတ်အုတ်ဖိနပ် နေရာတချို့ကို တွေ့
 ရရာ နန်းတော်အတွင်းရှိ အဆောက်
 အအုံများ၏ နေရာဟု ထင်မှတ်မိ
 သည်။ မြို့ရိုးအတွင်း၌ သစ်ပင်ကြီး
 သစ်များ ပေါက်ရောက်လျက် ရှိ
 သည်။

အယုဒ္ဓယမြို့ရိုးသည် အတော်

ပင် ရှည်လျားလှသည်။ မြို့ကွက်အနေနှင့်လည်း အတော်ပင်
 ကျယ်ဝန်းလှကြောင်း တွေ့ရသည်။ ယခု အကောင်းအတိုင်း
 မြင်တွေ့ရသော မြို့ရိုးအမြင့်မှာ လွန်စွာမြင့်မားခြင်း မရှိ
 သည်ကို တွေ့ရသည်။ ဘုရင့်နောင်မင်းတရားကြီးနှင့် ဆင်
 ဖြူရှင်တို့လက်ထက် ယိုးဒယားသို့ စစ်ဆင်ရာတွင် မြို့ရိုး
 ခိုင်ခံ့မြင့်မား၍ အလွယ်တကူ မလုပ်ကြံနိုင်ဘဲ လန့်ချိ၍
 လုပ်ကြံရပုံကို မှန်နန်းမဟာရာဇဝင်တော်နှင့် ဦးကုလား
 ရာဇဝင်တို့၌ လေ့လာဖူးရာ ယခုမြင်တွေ့နေရသော မြို့ရိုး
 သည် မြေများ ဖို့လာ၍ နိမ့်သွားခြင်းဖြစ်မည်ကို တွေးတော
 မိသည်။

ဘုရင့်နောင်မင်းတရားကြီး ယိုးဒယားကို သိမ်းသွင်း
 စဉ်က အယုဒ္ဓယဟူသော အမည်ကို သမိုင်း၌ မဖော်ခဲ့ပေ။
 ထိုစဉ်က ဇင်းမယ်၊ လင်းဇင်း၊ ပိဿလောက်၊ လဝိုက်
 စသည့်မြို့များသည် ယိုးဒယားမင်း၏ ဩဇာခံမြို့များဖြစ်ပြီး
 အင်အားကောင်းလှသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဘုရင့်နောင်မင်း
 တရားသည် ဟံသာဝတီ(ပဲခူး)၌ ထီးနန်းစိုက်၍ ယိုးဒယား
 ကို ချီတက်လုပ်ကြံခဲ့ရာ၌ ဇင်းမယ်၊ လင်းဇင်း၊ ပိဿ
 လောက်၊ လဝိုက် စသည့်နယ်များ၊ မြို့များကို သိမ်းယူပြီး
 မှ ယိုးဒယားကို တိုက်ခိုက်အောင်မြင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုသို့
 တိုက်ခိုက်ရာ၌ အလွယ်တကူရယူနိုင်ခြင်း မရှိပေ။ ယိုး
 ဒယားမင်းသည် မြို့ရိုးအတွင်းသို့ စားနပ်ရိက္ခာအပြည့်အစုံ၊
 လူသူ၊ လက်နက် အပြည့်အစုံနှင့် ပေါ်တူကီ အမြောက်လက်
 နက်တပ်သား အများအပြားကို စည်းရုံးထည့်သွင်းထား၍
 မြို့ရိုးနားသို့ပင် မကပ်နိုင်ပေ။ မြို့ရိုးကို လှေကားဖြင့် တက်
 ရာ၌လည်း မြို့ရိုးမြင့်မားမှု၊ အပေါ်မှ လက်နက် လေး၊
 မြား၊ လှံတို့နှင့် ပစ်ခတ်မှု၊ အပူရည်များ သွန်းလောင်းမှု





ယုတ်မင်းကျန်ခဲ့သော ပြအို၊ ပစ်ခတ်ဆုတ်ရိုးတစ်ချိုး

ကြောင့် မြို့ရိုးအနီးမှ ပြန်ဆုတ်ခွာရသည်။ ဘုရင့်နောင်မင်း တရား၏ တပ်များသည် မြို့ရိုးကို အဝေးမှ ပတ်ဝိုင်းထားရပြီး မိုးတွင်းအခါ မြို့ရိုးပတ်လည် ရေဝန်းရံနေ၍ တိုက်ခိုက်ရန် ပိုမိုခက်ခဲခဲ့သည်။ မြန်မာတပ်များသည် အထိအခိုက်များလှ၍ မိုးတွင်းကာလ၌ ယိုးဒယားမင်းနှင့် မြို့သူမြို့သားတို့ မြို့ပြင်နှင့် အဆက်အသွယ် မလုပ်နိုင်ရန်သာ ဝိုင်းရံထားပြီး ရိက္ခာမပြတ်ရန် လယ်ယာစိုက်ပျိုး၍ ရိက္ခာစုဆောင်းကြသည်။ ထို့ကြောင့် ယိုးဒယားမင်းသည် ကြာရှည်မခုခံနိုင်သောကြောင့်လည်းကောင်း၊ ရိက္ခာပြတ်လပ်လာ၍လည်းကောင်း နောက်ဆုံး၌ ယိုးဒယားမင်း ဗြာမဓိရာဇာသည်-
 *စည်းစိမ်မပျက်၊ အသက်မသေ ရှိပါမည့်အကြောင်းကို ခွင့်ပြုတော်မူပါလျှင် ကျွန်ုပ် သစ္စာတော်ကိုခံ၍ ခြေတော်ရင်းမှာ နေပါမည်။ ကျွန်ုပ်သား ဗြမဟိန်ကိုမူကား



ယုတ်မင်းကျန်ခဲ့သည့် မြို့ရိုးတစ်ခု

ယိုးဒယားမြို့ကို သနားတော်မူ၍ အစဉ်မပျက် မင်းပြုပါစေ'ဟူ၍ ဘုရင့်နောင်မင်းတရားထံ နားတော်လျှောက်လာသည်။

ဘုရင့်နောင်လည်း သဘောထားကြီးစွာထား၍-

'ယိုးဒယားမြို့သည် သာသနာတော်မြတ်တည်ရာဖြစ်၍ ဘုရားဂူ၊ ကျောင်း၊ အရိယာသင်္ဃာများရှိသည်။ ထိုအရိယာသင်္ဃာတို့သည် ယိုးဒယားမြို့ကို ငါ ဝန်းရံတော်မူသည်မှစ၍ အလွန်ကျဉ်းမြောင်းလှ

ပေသည်။ ယင်းသို့ဖြစ်သောကြောင့် ယိုးဒယားမင်း လျှောက်လာသည့်အတိုင်း ငါ ခွင့်ပြုတော်မူမည် အကြံတော်ရှိသည်' ဟု မိန့်တော်မူပြီးနောက် ယိုးဒယားဘုရင် သစ္စာခံပွဲကို ခမ်းခမ်းနားနား ကျင်းပပြီး ယိုးဒယားဘုရင် သားတော်ကြီး ဗြမဟိန်ကို ယိုးဒယားမြို့ကို ပေးသည်။

ယိုးဒယားမင်း၏ သမက်တော်ကို ပိဿလောက်မြို့ကို စားစေသည်။ ယိုးဒယားမင်း၏ ညီတော်ကိုလည်း မူလစားမြို့အတိုင်း သောက္ကတမြို့ကို စားစေသည်။ ယိုးဒယားမင်း ညီအငယ်ကိုလည်း ပိတ်စဲမြို့ကို စားမြဲစားစေသည်။ ယိုးဒယားမင်းနှင့် သားအငယ် ဗြရာမသွန်တို့အား ဟံသာဝတီသို့ ခေါ်ဆောင်ခဲ့ပြီး ခြေတော်ရင်း၌ ထားလေသည်။ ဤနည်းဖြင့် ယိုးဒယားပြည်သည် အပျက်အစီးမရှိ ယိုးဒယားမင်းသားတော် ဗြမဟိန်မင်းအဖြစ် ထီးဖြူမကိုင်

မင်းမြှောက်တန်ဆာငါးပါးနှင့်အတူ မင်းဆောင်မင်းခမ်းမင်းနား ဇေတော်မူ၍ မင်းပြုရလေသည်။

ဟံသာဝတီရောက် ယိုးဒယားမင်းသည် ဘုရင့်နောင် မင်းကြီးထံ ရဟန်းဝတ်လိုကြောင်း ခွင့်တောင်းသည့်အခါ ဘုရင့်နောင်မင်းကြီးသည် ခွင့်ပြုရုံသာမက လိုအပ်သော ပရိက္ခရာပစ္စည်းအစုံအလင်ကို ထေအပ်၍ ရဟန်းပြုစေသည်။ ယိုးဒယားမင်း ရဟန်းဝတ်ပြီးနောက် ဘုရင့်နောင်မင်းကြီးထံ ယိုးဒယား

ဒို့ ဘုရားပုထိုးများ ပူးမြော်ရန် ခွင့်ပန်ရာ ခွင့်ပြုတော်မူသည်။ ယိုးဒယားမင်း ဗြာဟ္မဓိရာဇာသည် ယိုးဒယားဆောက်သော် လူဝတ်လဲ၍ သားတော် ယိုးဒယားဘုရင် ဗြဟ္မဓိနှင့် ပူးပေါင်း၍ ဟံသာဝတီကို ပုန်ကန်ခြားနားလေသည်။

ထို့ကြောင့် ဘုရင့်နောင်မင်းတရားသည် မြန်မာသက္ကရာဇ်(၉၃၀) (၁၅၆၈-ခုနှစ်)၌ ယိုးဒယားသို့ ဒုတိယအကြိမ် ချီတက်ရပြန်သည်။ ဘုရင့်နောင်သည် (၁၀)လကြာသည့်အခါ ယိုးဒယားမြို့ကို ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်ရာ ယိုးဒယားမြို့မတော်နိုင်ဘဲရှိသည်။ ပထမ ယိုးဒယား-မြန်မာ စစ်၌ မဟာသော ယိုးဒယားအမတ်ဟောင်း အောက်ဗြဟ္မာကို အသီးချုပ်နှောင်ထားရာမှ လွတ်စေ၍ ယိုးဒယားမြို့တော်အတွင်းသို့ ဥပါယ်တံမျဉ်ဖြင့် ဝင်ရောက်စေပြီး အတွင်းဆောက်သောအခါ အောက်ဗြဟ္မာနှင့် အပေါင်းပါတို့ မြို့အင်း ဖွင့်ပေးသောအခါ ဟံသာဝတီတပ်များ ယိုးဒယားမြို့တော်ကို အောင်နိုင်ခဲ့လေတော့သည်။ ဘုရင့်နောင်လက်ထက် ယိုးဒယားမြို့ ထိုမျှခိုင်ခံ့လေသည်ကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် ယခု စာရေးသူ မြင်တွေ့နေရသောမြို့ရိုးသည် မြေကြီးများကြီး၍ နိမ့်သွားခြင်းသာဖြစ်မည်ဟု ခန့်မှန်းမိသည်။

မှန်နန်းမဟာရာဇဝင်တော်ကြီး၊ ဦးကုလား မဟာရာဇဝင်၌ ယိုးဒယားမြို့ ယိုးဒယားပြည်ဟူသော ဖော်ပြထားကြပြီး အယုဒ္ဓယမြို့ဟု သုံးနှုန်းထားခြင်း မရှိသည်ကို သတိရသည်။ ယိုးဒယားမင်းတို့ အစဉ်အဆက် ထီးနန်းစိုက်ခဲ့သည်မှာ ဤအယုဒ္ဓယမြို့တည်ရှိရာ နေရာပင်ဖြစ်ကြောင်းလည်း တွေ့ရသည်။ ဤနေရာ၌ ယိုးဒယားတို့ တည်ထောင်ခဲ့သော မြို့အမည်ကား ဒွါရဝတီဟု ခေါ်ဆိုခဲ့ကြောင်း တွေ့ရသည်။

အယုဒ္ဓယဟူသော အခေါ်အဝေါ်ကား ကုန်းဘောင်ဆက် မဟာရာဇဝင်တော်ကြီး၌ ယောနကတိုင်းအယုဒ္ဓတိုင်း ဖြစ်တော်မူသောဟူသော အသုံးအနှုန်း၌ တွေ့ရသည်။ သို့သော် ထိုင်းတို့၏ သမိုင်း၌ကား အယုဒ္ဓယအမည်ကိုသာ သုံးစွဲထားသည်။

စာရေးသူတို့ အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝကပင် ယိုးဒယား

မြို့တော် အယုဒ္ဓယကို ဆင်ဖြူရှင်မင်းက သိမ်းယူခဲ့ကြောင်းသင် ကြားဖူးသလို တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝ၌လည်း ယိုးဒယားမြို့တော် အယုဒ္ဓယမြို့အကြောင်းကို နောက်ဆုံးနှစ် ဝိဇ္ဇာတန်း၌ သင်ကြားခဲ့ရသည်။ တက္ကသိုလ်၌ နည်းပြဆရာအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ်၌လည်း ကျောင်းသားများကို ကုန်းဘောင်ခေတ်အကြောင်းသင်ရင်း အယုဒ္ဓယမြို့အကြောင်း သင်ကြားပေးခဲ့ဖူးသည်။ ထို့ကြောင့် အယုဒ္ဓယမြို့နှင့် စာရေးသူမှာ အတော်ပင် အကျွမ်းတဝင် ရင်းနှီးခဲ့ပြီးသား ဖြစ်သည်။ ယခု အယုဒ္ဓယမြို့ဟောင်းသို့ ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ ရောက်ရှိလေသောအခါ ပျက်စီးနေသော မြို့ရိုး၊ မြို့တာများ၊ နဂိုအတိုင်း ကျန်နေသော မြို့ရိုးပစ်စင်၊ ပြအိုးများအားလည်းကောင်း၊ မြို့ရိုးအတွင်းရှိ အုတ်ခုံ၊ အုတ်မြစ်သာ ကျန်သော အဆောက်အအုံများအားလည်းကောင်း ကြည့်ရင်း နောက်ဆုံး အယုဒ္ဓယကို တိုက်ခိုက်သိမ်းယူခဲ့သည့် ဆင်ဖြူရှင်မင်း၏ စစ်သူကြီးများဖြစ်ကြသော ဗိုလ်ချုပ်မဟာနော်ရထာနှင့် ဗိုလ်ချုပ်နေမျိုးသီဟပတေ့တို့ ဦးဆောင်သော မြန်မာတပ်များ၏ လှုပ်ရှားတိုက်ခိုက်ပုံတို့ကိုလည်း မြို့တော်ဟောင်း၊ မြို့တော်ပျက်ကြီးကို ကြည့်၍ သံဝေဂ၊ ရမိလေသည်။ အယုဒ္ဓယမြို့ကို ဆင်ဖြူရှင်(မြေခူး)မင်း၏ တပ်များသည် အလွယ်တကူ သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့ခြင်းမဟုတ်ပေ။ နှစ်နှစ်ကျော်ခန့် ဝိုင်းရံလုပ်ကြံရသည်။ တပ်မှူးမဟာနော်ရထာပင် အယုဒ္ဓယကို ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်နေစဉ် မကျန်းမာ၍ ကွယ်လွန်ခဲ့ရာ တပ်မှူးနေမျိုးသီဟပတေ့ တစ်ဦးတည်းကို မဟာနော်ရထာ တပ်များကိုပါ အုပ်ချုပ်ကွပ်ကဲ၍ ဆက်လက်ဝိုင်းရံ တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။



ဟံသာဝတီတွင်း၌ စာရေးသူအုတ်တရား

အယုဒ္ဓယမြို့ရိုး ခိုင်ခံ့မြင့်မားရုံသာမက အမြောက်၊
သေနတ်တို့၏ ပစ်ခတ်မှုကြောင့် ဆင်ဖြူရှင်တပ်တို့ မြို့ရိုး
နားသို့ပင် ကပ်ရန် မလွယ်ကူပေ။ နှစ်ရှည်လများ အယုဒ္ဓယ
ကို ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်လာ၍ မြန်မာတပ်တို့ ရိက္ခာမပြတ်စေရန်
ဘုရင့်နောင်မင်းတရားလက်ထက်ကအတိုင်း လယ်ယာစိုက်
ပျိုး၍ ရိက္ခာစုဆောင်းခဲ့သည်။ မိုးတွင်းအခါ၌ အယုဒ္ဓယ
မြို့ ပတ်လည်သည် ရေပြင်ကျယ်ဖြင့် ပတ်လည်ဝိုင်းရံနေ၍
စစ်ရေးတိုက်ခိုက်ရန် မလွယ်ပေ။ မိုးကုန်မှ ဆက်၍တိုက်ရ
သည်။ မြန်မာတပ်တို့ကလည်း အမြောက်လက်နက်တို့ဖြင့်
မြို့အတွင်းသို့ ပစ်သွင်း၍ ခြိမ်းခြောက်တိုက်ခိုက်ကြလေ
သည်။

မြန်မာတပ်တို့သည် မြို့ရိုးအနားသို့ ချဉ်းကပ်ရန်
မလွယ်သောအခါ စစ်ပရိယာယ်ပြောင်း၍ စစ်ဆင်ကြရပြန်
သည်။ ယိုးဒယားမြို့တွင်းသို့ လိုဏ်ငါးကြောင်းတူး၍ မြို့
ရိုးကိုဖျက်ရန်အတွက် အယုဒ္ဓယမြို့ မြောက်ဘက်မျက်နှာရှိ
ကမ်းနဖူးအထိ ချဉ်းကပ်ပြီး ဇင်းမယ်မှ စီးလာသောမြစ်ကို
အခြေပြု၍ အတာရှစ်ရာရှည်ပြီး အမြင့်ဆယ်တောင်ရှိ မြို့
သုံးမြို့ကို တည်လေသည်။ သတိုးမင်းထင်၊ ဆပ်ပြာကုန်း
ဗိုလ်၊ သစ်စိမ့်ဗိုလ်တို့ ကြီးကြပ်၍ ရဲမက်အင်အား ခြောက်
ထောင်နှင့် မြို့ရိုးနောက်ကွယ်မှ ဥမင်ငါးကြောင်း တူးစေ
သည်။ မြေဆယ်တောင်ရှိ မြို့ရိုးနောက်ကွယ်မှ ဥမင်တူး
သည်ကို ယိုးဒယားတို့ မမြင်မတွေ့ရ၍ မြန်မာတပ်၏အကြံ
ကို မရိပ်စားမိပေ။

ယိုးဒယားမြို့တွင်းရှိ ပြည်သူများသည် နှစ်ရှည်ကြာ

စွာ ဝိုင်းရံပိတ်ဆို့ လုပ်ကြံခြင်းခံရသောကြောင့် အစာရေစာ
ပြတ်လပ်မှု၊ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးမှုကို ခံလာရသောအခါ
ယိုးဒယားမင်းကို ပြည်သူတို့က မြန်မာတပ်တို့အား မြို့မှ
ထွက်၍ ရင်ဆိုင်တိုက်ရန် အကြံပြုကြသောကြောင့် ယိုး
ဒယားတပ်တို့ မြို့ရိုးတည်ဆောက်ထားသော မြို့သုံးမြို့ကို
ယိုးဒယားမြို့မှထွက်၍ တိုက်လေသည်။ မြန်မာတပ်တို့က
လည်း ရွပ်ရွပ်ခွံခွံခံ တိုက်လေသောကြောင့် ယိုးဒယား
တပ် အထိနာပြီး မြို့အတွင်းသို့ ပြန်ဝင်ပြေးကြရသည်။
မြန်မာအနေနှင့် မူလအစီအစဉ်အတိုင်း မြို့ရိုးအောက်အထိ
ဖောက်ထားသော ဥမင်များမှ လောင်စာသွတ်သွင်းပြီး မီး
လောင်တိုက်သွင်းလေသောအခါ မြို့ရိုးတာတစ်ရာကျော်
မီးရှိန်ကြောင့် ပြိုကျပျက်စီးရလေသည်။

ထိုမြို့ရိုးအပြိုအပျက်များကြားမှ မြန်မာရဲမက်စစ်သည်
များ မြို့အတွင်း ဝင်ရောက်စီးနင်းတိုက်ခိုက်ရာမှ အယုဒ္ဓယ
မြို့သည် မြန်မာတို့လက်တွင်းသို့ ကျရောက်ခဲ့ရပေသည်။



စာရေးသူသည် မြို့ရိုးအပျက်အစီးများကြား လေ့လာ
ကြည့်ရင်း ဟံသာဝတီဆင်ဖြူရှင်မင်းတရားကြီး(ဘုရင့်
နောင်) အယုဒ္ဓယမြို့ကို တိုက်ခိုက်သိမ်းယူ၍ ကုန်းဘောင်
ခေတ် အလောင်းမင်းတရားကြီး၏သားတော် ဆင်ဖြူရှင်
(မြေဦးမင်း) အယုဒ္ဓယကို သိမ်းယူပုံတို့ကို သမိုင်းဆရာပီပီ
ပြန်လည်တွေးတောရင်း အတွေးနယ်ချဲ့နေမိသည်။

အယုဒ္ဓယမြို့ဟောင်းသည် အတော်ပင် ကျယ်ဝန်းလှ
၍ မြို့တစ်ပတ် လေ့လာရန် အချိန်အတော်ပင်လိုပေမည်။



အယုဒ္ဓယမြို့ဟောင်းအား ဝေဖန်ရသည့်

စာရေးသူတို့ ဘန်ကောက်မြို့မှ
နံနက်(၁၁)နာရီ ထွက်ခွာလာရာ
အယုဒ္ဓယသို့ မွန်းတည့်(၁၂)နာရီ
ခန့်၌ ရောက်ရှိခဲ့သည်။

နံနက်စာ ထမင်းစားပြီးနောက်
အယုဒ္ဓယမြို့ဟောင်းသို့ ရောက်ရှိ
ချိန်မှာ (၁၂)နာရီ (၄၅)မိနစ်ပင်
ရှိချေပြီ။ ထို့ကြောင့် လက်လှမ်းမီ
သလောက် မြို့ရိုးပတ်လည်လောက်
ကိုသာ မှတ်တမ်းဓာတ်ပုံရိုက်ရင်း
လေ့လာခဲ့ရသည်။ စာရေးသူတို့ ယိုး
ဒယားသမိုင်းစာအုပ်များ လေ့လာ
ရာ၌ ဖတ်ရှုခဲ့ရသည့် ဆင်ဖြူရှင်

(မြေခွဲ)မင်းတပ်များ မီးရှို့ဖျက်ဆီးခဲ့သော မြို့ရိုးပျက်နေရာဖြစ်သည့် မြောက်ဘက်မျက်နှာစာသို့ကား ရောက်ခဲ့ပေ။ ယိုးဒယားတို့အနေနှင့် အယုဒ္ဓယမြို့ပျက်ကို မြန်မာတို့ ဖျက်ဆီးခဲ့သည့်အတိုင်း မပြုမပြင်ထားခဲ့ကြောင်းကို ကြားဖူး၊ ဖတ်ဖူးခဲ့သည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။

မြန်မာနိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေး ချဉ်းနောက် ထိုင်း-မြန်မာ ချစ်ကြည်ရေးတည်ဆောက်ခဲ့ကြရာ ဆာသနာ(၂၅၀၀)ပွဲတော် ကျင်းပ

သည့် ကမ္ဘာအေးမဟာပါဿန လိုက်ဂုတော်သို့ ယိုးဒယားဘုရင် မင်းမြတ်ကိုယ်စား နန်းရင်းဝန် မာရယ်ဆွန်ဂရမ် ကိုယ်တိုင် တက်ရောက်ခဲ့သလို မြန်မာနိုင်ငံ ဝန်ကြီးချုပ် ဦးနုလည်း ယိုးဒယားသို့ ချစ်ကြည်ရေးခရီး သွားရောက်ခဲ့သည်။ ထိုခရီးစဉ်၌ မြန်မာဝန်ကြီးချုပ် ဦးနုက အယုဒ္ဓယမြို့တို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုလိုကြောင်း မေတ္တာရပ်ခံ၍ ထိုင်းနိုင်ငံ ဝန်ကြီးချုပ် မာရယ်ဆွန်ဂရမ်ကိုယ်တိုင် အယုဒ္ဓယမြို့ဟောင်းသို့ လိုက်ပါပို့ဆောင်ပေးသည်။

ထိုမာရယ်ဆွန်ဂရမ်သည် ထိုင်းနိုင်ငံ၌ သက်ဦးဆံပိုင် ဘုရင်စနစ်ကို ချုပ်ငြိမ်းစေပြီး ထိုင်းနိုင်ငံ ခေတ်မီတိုးတက်ရေးအတွက် ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ အယုဒ္ဓယမြို့ဟောင်းကို မြန်မာဝန်ကြီးချုပ်ဦးနု လေ့လာကြည့်ရှုပြီး၌

ဆင်ဖြူရှင်(မြေခွဲ)မင်း၏ မြန်မာဘက်တို့ ဖျက်ဆီးထားသော မြို့ပျက်ကြီးကို ကြည့်ပြီးနောက် ထိုင်းနန်းရင်းဝန် မာရယ်ဆွန်ဂရမ်အား-

အဆွေတော်အား မေတ္တာရပ်ခံလိုသည်မှာ ယခုလို ထိုင်း-မြန်မာ ချစ်ကြည်ရေး တည်ဆောက်နေသည့် ကာလ၌ တစ်ချိန်က မြန်မာဘုရင်တပ်ကြောင့် ပျက်စီးခဲ့သော အယုဒ္ဓယမြို့တော်ကို ပြန်လည်၍ ဖန်တည်ဆောက် ပြုစေလိုပါသည်'ဟု ချစ်ကြည်ရေးကို ရှေးရှု



အယုဒ္ဓယမြို့ရှိ နန်းကြီးအနီးရှိ ရွှေအောင်အဆုတ်အဆုတ်များ

ပြီး တောင်းဆိုခဲ့ရာ မာရယ်ဆွန်ဂရမ်က လက်မခံခဲ့ပေ။ သူ့အနေနှင့် အကြောင်းပြသည်မှာ-

အယုဒ္ဓယမြို့သည် ထိုင်းလူမျိုးတို့၏ ရှေးဟောင်းယဉ်ကျေးမှုထွန်းကားရာ မြို့တော်ဖြစ်ရုံသာမက ထိုင်းကျောင်းသားငယ်များအား ဤမြို့တော်ကို နှစ်စဉ် လာရောက်လေ့လာစေခြင်းဖြင့် အမျိုးသားရေးစိတ်၊ မျိုးချစ်စိတ်ကို ထက်သန်စေရာဖြစ် ထားရှိခြင်းကြောင့် ဦးနု၏ မေတ္တာရပ်ခံချက်ကို လက်မခံနိုင်ကြောင်း ပြန်ကြားခဲ့သည်။

မာရယ်ဆွန်ဂရမ်အနေနှင့် ထိုင်း-မြန်မာ ချစ်ကြည်ရေးကို ရှေးရှု၍ စကားအလိမ္မာဖြင့် တုံ့ပြန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အမှန်တကယ် ထိုင်းတို့အနေနှင့် မူလတန်း၊ အလယ်တန်းကျောင်းသားငယ်များကို အယုဒ္ဓယမြို့ပျက်ကြီးထဲသို့ ပို့



အယုဒ္ဓယမြို့တွင်ရှိ ပျက်စီးနေသော အဆောက်အအုံတချို့၏ အုတ်ခုံများ



အသုဒ္ဓယဝေါဟာရတို့တွင်ပါရှိသော စာပေများ

ဆောင်လေ့လာစေပြီး မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ရှင်သန်ရန် စည်းရုံးခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဝန်ကြီးချုပ်ဦးနု၏ အသုဒ္ဓယမြို့ဟောင်း ပြုပြင်ပေးလိုမှုကို ထိုင်းနန်းရင်းဝန်(ဝန်ကြီးချုပ်)က လက်မခံခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

စာရေးသူအနေနှင့် မြို့ရိုးပျက်၊ အုတ်ရိုးပျက်များကြား လေ့လာကြည့်ရှုရင်း အသုဒ္ဓယမြို့နှင့် ဆက်သွယ်နေသော သမိုင်းဖြစ်စဉ်များကိုလည်းကောင်း၊ ယိုးဒယား(ထိုင်း)-မြန်မာ ချစ်ကြည်ရေးကြိုးပမ်းမှုများကိုလည်းကောင်း ပြန်ပြောင်းတွေးနေမိစဉ် စာရေးသူတို့ မလှမ်းမကမ်း၌ ထီးများ မိုးလျက် ဆင်ကြီးများ တရွေ့ရွေ့လျှောက်လှမ်းလာသည်ကို မြင်တွေ့ရသည်။ ဆင်ကြီးများအပေါ်၌ ကော်ဇောအနီ ရွှေဝါရောင်ကွပ်လျက် ဖုံးလွှမ်းထားပြီး ဆင်ကျောပေါ်တွင်

တိုက်ဆင်နှင့် စစ်ထွက်နေသည့်ပမာ တွေ့ရလေသည်။ ယိုးဒယား-မြန်မာ စစ်ဖြစ်ကြစဉ်က နှစ်ဖက်တပ်တို့တွင် ဆင်အစီးရေရာနှင့် ထောင်နှင့်ချီ၍ ပါဝင်ခဲ့ကြသည်။ မြင်းတပ်လည်း ခြေကျင်တပ်နှင့်အတူ ပါဝင်ခဲ့ကြကြောင်း သမိုင်းမှတ်တမ်းတို့၌ တွေ့ရသည်။ ဟံသာဝတီဘုရင် နန္ဒမင်းလက်ထက်၌ ယိုးဒယားကို စစ်ဆင်တိုက်ခိုက်ရာ နန္ဒဘုရင်၏သားတော် အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာသည် တိုက်ဆင်ပေါ်၌ ပင် လက်နက်ထိမှန်ပြီး ကျဆုံးခဲ့ရသည်။ မြန်မာဘုရင်၊ ယိုးဒယားဘုရင်တို့သည် ဆင်စီး၍ စစ်ကို ကွပ်ကဲတိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြသည်။

ထိုသမိုင်းဝင်ဆင်နှင့် တိုက်ပွဲဝင်ပုံကို အမှတ်တရဖြစ်စေရန် ဆင်များကို ရှေးခေတ်ပုံစံ ဆင်မြန်း၍ ဆင်ဦးစီး

ကိုလည်း ရှေးခေတ် စစ်သည်ပုံ ဝတ်ဆင်ပြီး ထိုင်းစီးပွားရေးသမားတို့ ဆင်များဖြင့် စီးပွားရှာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်အတော် များများပင် အခကြေးငွေပေးပြီး ဆင်စီး၍ မြို့ဟောင်းကို ပတ်ကာ ကြည့်ရှုကြသည်။ ထိုင်းလူမျိုးတို့အနေဖြင့် ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များထံမှ ငွေကြေးရရှိရေးအတွက် ဆွဲဆောင်နိုင်မှုတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

မြန်မာနိုင်ငံ၌ အလောင်းဟော်



ရှေးခေတ်တိုက်ဆင်ကြီးများ မိုဘက်စာလေသလားဟုထင်မှတ်မှားလောက်သည့် ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသွားများကို ပို့ဆောင်ပေးသော ဆင်ကြီးများ

ဏဿပ ဘုရားဖူးခရီးစဉ်၌ ဆင်
စီး၍ ပို့ဆောင်ပေးသော လုပ်ငန်း
တစ်ခုရှိသော်လည်း ဆင်များကို
အပြင်အဆင်မရှိ၊ ထိုင်ရသောခုံမှာ
လည်း မသက်သာနှင့် ခရီးသည်
တစ်ဖက်နှစ်ယောက် ပေါင်းလေး
ယောက်ကို ကျပ်ကျပ်တည်းတည်း
ဖြင့် ပို့ဆောင်ပေးနေသည်မှာ အန္တ
ရာယ်များလှသည်။ အယုဒ္ဓယ၌
ဆွေရသော ဆင်စီးခရီးသည်တို့မှာ
သက်သောင့်သက်သာ ရှိလှသည်။



ရှေးဟောင်းတံတားဖောက်စဉ် ဝဲဘက်ဘေးသော ချောင်းအောက်တံတား

◆ ◆ ◆

မြို့ရိုးဟောင်းကို လေ့လာပြီးနောက် စာရေးသူတို့ မော်
တော်ယာဉ်သည် အယုဒ္ဓယမြို့ရှိ ရှေးဟောင်းစေတီပုထိုး
များ တည်ရှိရာ Wat Mahathat ဝပ်မဟာတတ်ရှိရာသို့
ဦးတည်မောင်းနှင်ခဲ့သည်။ အယုဒ္ဓယမြို့ဟောင်းကြီး ကား
ဧကကွက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ အယုဒ္ဓယမြို့ကြီးသည် ဆင်ဖြူ
ရှင်(မြေဒူး)မင်းတပ်တို့ ဖျက်ခဲ့၍ ပျက်စီးခဲ့သလို နောက်
ဆုံးခင်း ကျောက်ဘွားဧကဒေသလည်း မြို့သိမ်းတိုက်ပွဲ
တွင် လက်နက်ထိမှန်၍ သေဆုံးခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍
အယုဒ္ဓယမြို့သည် မြို့ပျက်ဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ရသည်။

အယုဒ္ဓယမပျက်မီက ယိုးဒယားဘုရင် ကျောက်ဘွား
ဧကဒေသ အမျက်တော်ရှိသဖြင့် အမတ်ဘယားတက်သေဉ်
ဧကဒေသတက်ဆင်သည် နောက်ပါအင်အား(၅၀၀)မြို့မှ ထွက်
ခွာတိမ်းရှောင်နေခဲ့သည်။ အယုဒ္ဓယပျက်ပြီးနောက် မြန်မာ
မင်းတပ်များ ပြန်လည်ထွက်ခွာသောအခါ၌ အမတ်ဘယား
ဧကဒေသသည် အယုဒ္ဓယနှင့် ကီလို (၇၀)ခန့်ဝေးသော
အရပ်၌ ဘန်ကောက်မြို့ကို တည်လေသည်။ ထိုမြို့၌ မင်းပြု
၍ နေလေသည်။ မြန်မာတပ်များ ဘန်ကောက်သို့ ချီတက်
ထပ်ကြသော်လည်း မအောင်တော့ပေ။ ဖယားတက်ဆင်
(ကျောက်ဖယားချက္ကရီ)သည် (၁၇၂၈)ခုနှစ်တွင် မင်းဖြစ်
သော်မူပြီး ပထမမြောက်ရာမ (သို့မဟုတ်) ဖရဖတ္တယုဖ
ဗုဒ္ဓလတ်ဘွဲ့ကို ခံယူသည်။ ထိုရာမမင်းဆက်ကို ချက္ကရီ
မင်းဆက်ဟုလည်း ခေါ်သည်။ ယနေ့တိုင် အုပ်ချုပ်နေသော
ဘုရင်မှာ ထိုမင်း၏ အဆက်အနွယ်ပင် ဖြစ်သည်။ နဝမ
မြောက် ရာမဘုရင် ဖြစ်သည်။

စာရေးသူတို့ စီးလာသော မော်တော်ယာဉ်သည် လမ်း

ဘေး၌ တည်ထားသော စေတီတစ်ဆူအနီးမှ ဖြတ်သွားရာ
ယာဉ်မောင်းသူ ကိုမျိုးဝင်းက-

‘အခု တွေ့ရတဲ့စေတီက အယုဒ္ဓယခေတ်က ဘုရင်
မင်းမြတ်တစ်ပါးရဲ့ မိဖုရား ကွယ်လွန်သောကြောင့် အဲဒီ
မိဖုရားကို ရည်စူးတည်ထားတဲ့စေတီ ဖြစ်ပါတယ်။ လွမ်း
စေတီပေါ့’

ဉာဏ်တော်အတော်မြင့်မြင့်နှင့် ထိုင်းလက်ရာ စေတီ
တော်ကို ဖူးမြင်ရသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ၌ တည်ထားသော
စေတီတို့နှင့် ပုံသဏ္ဌာန်မတူကွဲပြား ခြားနားနေသည်ကို တွေ့
ရသည်။ ထီးတော်လည်း တင်လှူတပ်ဆင်ထားခြင်း မရှိ
သည်ကို သတိပြုမိသည်။ ထိုစေတီမှလွန်သော် ချောင်း
ငယ်တစ်ခုကို ဖြတ်ကျော်သည့် ခုံးတံတားတစ်ခု တွေ့ရ
သည်။ ရှေးခေတ်ပုံစံ တည်ဆောက်ထားသော်လည်း နှောင်း
ခေတ်လက်ရာဖြစ်ကြောင်း အကဲခတ်နိုင်သည်။

စာရေးသူတို့ စီးလာသော မော်တော်ယာဉ်သည် မကြာ
မီ ရှေးဟောင်းစေတီပုထိုး၊ ရုပ်ပွားတော်များ ပျက်စီးနေသည့်
Wat Mahathat ဝပ်မဟာတတ်(ချ်) ရှေးဟောင်းနယ်မြေသို့
ရောက်ရှိခဲ့လေသည်။

တက္ကသိုလ်မျိုး

- (၁) ဦးကုလားမဟာရာဇဝင်တော်ကြီး ဒုတိယတွဲ။
- (၂) မှန်နန်းမဟာရာဇဝင်တော်ကြီး ဒုတိယတွဲ။
- (၃) ကုန်းဘောင်ဆက်မဟာရာဇဝင်တော်ကြီး ပထမတွဲ။
- (၄) မြန်မာရာဇဝင် (ဦးဘသန်း)။
- (၅) Ayuthaya Mr Chaiwat Worachetwar Awat.
- (၆) ကိုယ်တိုင်၊ ဇန်နဝါရီလ (၂၀၁၅)ခုနှစ်တွင် သွား
ရောက်လေ့လာမှု။

နန္ဒာမင်းလွင်
စစ်ကိုင်းဝန်းကျင်က

ရှေးဟောင်းနံရံဆေးရေးပန်းချီ လက်ရာမွန်များ

စစ်ကိုင်းမြို့သည် ပဒေသရာဇ်ခေတ်ကာလတွင် မင်း၊ နေပြည်တော်အဖြစ်လည်းကောင်း၊ မြို့စား၊ နယ်စားများ အုပ်ချုပ်ခဲ့သည့် မြို့ကြီးပြကြီးအနေဖြင့်လည်းကောင်း ထင်ရှားခဲ့ပေသည်။ ကိုလိုနီခေတ် လွတ်လပ်ရေးရပြီးနောက်ပိုင်း ခေတ်အဆက်ဆက်တို့တွင်လည်း စစ်ကိုင်းမြို့သည် စစ်ကိုင်းတိုင်း၏ တိုင်းမြို့တော်အဖြစ် တည်ရှိခဲ့သည်ကို တွေ့ရပေသည်။ ထို့အပြင် စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးသည် မြန်မာနိုင်ငံ၏ အလယ်ပိုင်းနှလုံးသားနေရာ ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းနဖူးတွင် လှပတင့်တယ်စွာ တည်ရှိနေသဖြင့် ဗုဒ္ဓဘာသာ သာသနာတော် ထွန်းကားစည်ပင်ခဲ့လေသည်။

ပဒေသရာဇ် ရှေးခေတ်ဟောင်းကာလ ပုဂံ၊ ပင်းယ၊ စစ်ကိုင်း၊ အင်းဝ၊ တောင်ငူ၊ ရွှေဘို၊ အံမရပူရ၊ မန္တလေး စသည့် မင်းနေပြည်တော်များမှ မင်းဧကရာဇ်၊ မင်းညီမင်းသား၊ မှူးကြီးမတ်ရာ၊ သေနာပတိ၊ သူဌေးသူကြွယ်၊ တိုင်းသူပြည်သားများသည် စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးနှင့် စစ်ကိုင်းမြို့ဝန်းကျင်တွင် ဘုရားတည်၊ ကျောင်းဆောက်၊ ရေတွင်း၊ ရေကန်များတူးဖော် စသည့်ကုသိုလ်ကောင်းမှု အဖြာဖြာကို ပြုစုခဲ့ကြသည်ကို တွေ့ရပေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ယနေ့ခေတ်ကာလတွင် သမိုင်းခေတ်အဆက်ဆက်၏ ရှေးဟောင်း

ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များကို တွေ့မြင်လေ့လာခွင့် ရရှိနေကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဘုရားလိုဏ်ဂူ၊ ကုလားကျောင်းခံဘုရား၊ ပိဋကတ်တိုက်၊ အုတ်ကျောင်း၊ အုတ်သိမ် စသည်တို့၏ အတွင်းနံရံများတွင် ဘုရားကျောင်းကန်သို့ လာရောက်ဖူးမြော်သူများ ကြည့်ရှုသူများအား ဗုဒ္ဓဘာသာအပေါ် ကြည်ညိုကိုးညွတ်နိုင်ကြစေရန် မဟာဗုဒ္ဓဝင်သရုပ်ဖော်များ၊ ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့ပါ ဇာတ်ကွက်သရုပ်ဖော်များ၊ နိပါတ်တော်လာ ငါးရာ ငါးဆယ်ဇာတ်သရုပ်ဖော်များ၊ ဗောဓိပင်တို့နှင့်တကွ ပွင့်တော်မူပြီးကုန်သော ဘုရားရှင်တို့၏ ပုံတော်များ၊ ထီးဖြူ၊ သားမြီးယပ်၊ တံခွန်၊ ကုက္ကား၊ မုလေးပွား၊ ကြာပန်းခိုင်တို့ဖြင့် ဘုရားရှင်တို့အား ဖူးမြော်ကြည်ညိုကြသည့် လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာ၊ သတ္တဝါများ၊ နဂါး၊ ဂဠုန်၊ မကန်း၊ ကိန္နရီ၊ ကိန္နရာ စသည့် ဒဏ္ဍာရီလာ ထူးခြားဆန်းကြယ်သည့် သတ္တဝါအမျိုးမျိုးတို့ပုံများ၊ ငရဲခန်းများ၊ ကုမုဒြာထပ်တစ်ရာကြာ၊ ခြူးပန်းခြူးနွယ်၊ ကနုတ်ပန်းများ၊ ပါဒစက်လက္ခဏာများ စသည်တို့ကို ရေးဆွဲပူဇော်ထားသည်ကို တွေ့ရပေသည်။

မြန်မာ့ရှေးရိုးပန်းချီလက်ရာများသည် ယနေ့ခေတ်ပန်းချီလက်ရာများနှင့် များစွာကွဲပြားခြားနားသည်ကို တွေ့ရပေသည်။ ရှေးရိုးပန်းချီလက်ရာများမှာ ကောက်ကြောင်း (သို့မဟုတ်) တစ်ကြောင်းဆွဲမျဉ်းရေး ဆေးခြယ်နည်းဖြင့် ရေးဆွဲထားခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် အရှေ့တိုင်းလက်ရာဟု ခေါ်ပါသည်။ အရှေ့တိုင်းပန်းချီလက်ရာများသည် ထုထည်ပုံသဏ္ဌာန် ပေါ်လွင်အောင် ခြယ်မှုန်းရေးဆွဲနည်းဖြစ်သည့် အနောက်တိုင်း ပန်းချီများနှင့် ကွဲပြားခြားနား



စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး စလာတောင်ရိုးခေတ်ရိုးရာပုံတော်

ဖြစ်သည်။ မြန်မာရေးရိုးပန်းချီ (ပုံစံ) အရှေ့တိုင်း ပန်းချီလက်ရာများသည် ပုံသဏ္ဌာန်တိတိကျကျ ထုတ်၍ မြင်တွေ့ရပြီး တစ်ကြောင်းချင်းများဖြင့် ရုပ်ဝတ္ထုပေါ်လွင်နေသော ပွဲနှောင်မှု၊ ခက်ထန်မှု၊ ဘယ်ငြိမ်မှု၊ လှုပ်ရှားမှု စသည့် ဟန်အဟန်ထားတို့ကိုပါ ထင်ရှားပေါ်လွင်သည်ဟု ဆိုပါသည်။

စစ်ကိုင်းဝန်းကျင်တွင် ရှေးခေတ်က ဂူကျောင်း၊ ပိဋကတ်တိုက်များ၏ အတွင်းလိုက်ရုံ နံရံများတွင် အနုပညာလက်ရာမွန် နံရံဆေးရေးပန်းချီများကို လှပဆန်းပြယ် တင့်တယ်စွာ ရေးသားလှူဒါန်းခဲ့ကြသည်။ ရှေးခေတ်က အမြောက်အမြား တည်ရှိခဲ့သော်လည်း သဘာဝဘေးဒဏ်၊ ရာသီဥတုဒဏ်၊ ယဉ်ကျေးမှုတန်ဖိုး၊ သမိုင်းတန်ဖိုးကို မသိသူများ၏ ဖျက်ဆီးမှု၊ ပြုပြင်မှုတို့ကြောင့် များစွာဆုံးရှုံးသွားရပြီ ဖြစ်သည်။ ယခုအခါ အထိုက်အလျောက်မျှ ကျန်ရှိနေသေးသည်ဟု ဆိုသော်လည်း စနစ်တကျ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်မှု မပြုခဲ့သဖြင့် တစ်စစပျက်စီးယိုယွင်း ပျောက်ကွယ်မှုများ ကြုံတွေ့ရင်ဆိုင်နေရပြီ ဖြစ်သည်။ ယခုစာတမ်းမှာ စစ်ကိုင်းဝန်းကျင်ရှိ မြင်တွေ့ရသောလှူဒါန်းသေးသော ရှေးခေတ်အနုပညာလက်ရာ နံရံဆေးရေးပန်းချီများ တည်ရှိရာ ဌာနများကို ညွှန်းဆိုပြသခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

စစ်ကိုင်းဝန်းကျင်တွင် နံရံဆေးရေးပန်းချီများ တည်ရှိသည့် ဘာသာနာအဆောက်အအုံများမှာ-
 (၁) တိလောကဂူရုလိုဏ်ဂူ
 (၂) လောကမှန်ကင်းလိုဏ်ဂူ
 (၃) အနန္တသူရိယ မီးဆိတ်ကြီးဘုရား၊ (၄) ရွှေမင်းဝံတော်မူဘုရား၊ (၅) မဟာသိမ်တော်ကြီး၊ (၆) ခြင်္သေ့သုံးဆယ်ဘုရားအနီး ပိဋကတ်တိုက်ဘုရား၊ (၇) အထက်ကျစွာချောင်ဘုရား၊ (၈) ဖျာတန်ကျောင်းရှေ့စေတီတော်၊ (၉)



ရွှေသစ်ကြီး လောင်းဦးမော်ပိဋကတ်တိုက်တော် ဘုရားတံတော်တော် အနုပညာလက်ရာမွန် နံရံဆေးရေးပန်းချီ

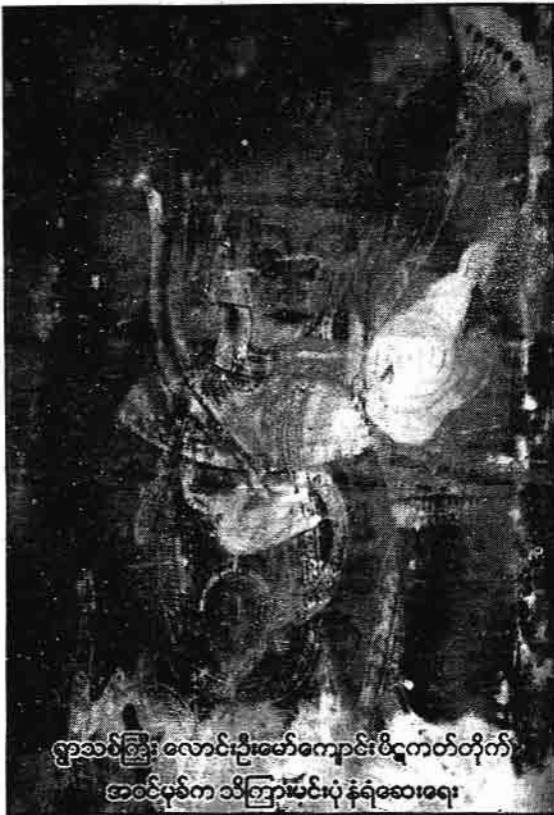
ကျောက်ဆစ်ဓာတ်ပေါင်းစုစေတီ အနောက်ဘက်စေတီငယ်၊ (၁၀) ရွှေတောင်ဦးမော်ဘုရား တောင်ခြေရှိစေတီ၊ (၁၁) ရွှေသစ်ကြီး လောင်းဦးမော်ကျောင်း ပိဋကတ်တိုက်၊ (၁၂) ရွှေသစ်ကြီး ရွှေဆံတော်ဘုရားရှိ အုတ်ကျောင်းတိုက်တို့တွင် တွေ့ရှိလေ့လာရပေသည်။

ထိုနေရာများမှ တိလောကလိုဏ်ဂူတော်၊ မီးပေါက်ကြီးဘုရား၊ လောင်းဦးမော်ပိဋကတ်တိုက်၊ မဟာသိမ်တော်ကြီး၊ ရွှေမင်းဝံပေါ်တော်မူဘုရားတို့မှ နံရံဆေးရေးပန်းချီလက်ရာများမှာ ကျန်ရှိနေသေးသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ထိုနံရံဆေးရေးပန်းချီ တည်ရှိသော နေရာများအနက် တိလောကဂူရုလိုဏ်ဂူ-တစ်ခုတည်းကိုသာ ရှေးဟောင်းသုတေသနဌာနမှ ကောင်းစွာထိန်းသိမ်းထားသည်ကို တွေ့ရပြီး ကျန်နေရာများမှာ သက်ဆိုင်ရာ ရဟန်းသံဃာတော်များမှ



လောကမှန်ကင်းလိုဏ်ဂူစေတီတော်တော် အနုပညာလက်ရာမွန် နံရံဆေးရေးပန်းချီ



ရွာသစ်ကြီး လောင်းဦးမော်ကျောင်းပိဋကတ်တိုက်
အဝင်မှတ်က သိကြားမင်းပုံ နံရံဆေးရေး



ရွာသစ်ကြီး လောင်းဦးမော်ကျောင်းပိဋကတ်တိုက်
အဝင်ဝေါက်ရှိ ခြံတံမင်းရုပ်ပုံ နံရံဆေးရေး

တတ်စွမ်းသမျှ ထိန်းသိမ်းထားသည့် အနေအထားမျှသာ ရှိနေပေသည်။ စစ်ကိုင်းဝန်းကျင်ရှိ နံရံဆေးရေးပန်းချီ လက်ရာများမှာ ညောင်ရမ်းခေတ် (ဒုတိယအင်းဝခေတ်) နှင့် ကုန်းဘောင်ခေတ်လက်ရာများဖြစ်ကြပြီး သက်တမ်းအားဖြင့် နှစ်(၂၀၀)ဝန်းကျင်မှ နှစ်(၃၅၀)ဝန်းကျင်အတွင်း ရောက် ရှိနေကြပြီ ဖြစ်ပေသည်။

(၁) တိလောကဂုရုလိုဏ်ဂူတော်

တိလောကဂုရုလိုဏ်ဂူတော်သည် စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး တိလောကဂုရု ကျောင်းတိုက်အတွင်း တည်ရှိသည့် ရှေး ဟောင်းလိုဏ်ဂူတော်ကြီးဖြစ်သည်။ ဆွမ်းဦးပုညရှင်အတက် စောင်းတန်းလမ်း ကနီကွေ့မှ အနည်းငယ် တက်ရောက် လိုက်လျှင် ရောက်ရှိနိုင်ပါသည်။ လိုဏ်ဂူတော်သည် နှစ် ထပ်ဂူဖြစ်ပြီး အတွင်းဘက်နံရံများနှင့် အမိုးပေါင်းကူးများ တွင် ညောင်ရမ်းခေတ်လက်ရာ နံရံဆေးရေးပန်းချီလက်ရာ များကို တွေ့ရှိနိုင်ပေသည်။

တိလောကဂုရုလိုဏ်ဂူအတွင်းမှ ဆေးရေးပန်းချီများ တွင် အမျိုးသားများမှာ လက်စက အစိမ်းရောင် သင်တိုင်း ကို ဒူးဖုံးအောင်ဝတ်၍ ပုဆိုးကို ခါးပုံစချ၍ ဝတ်လေသည်။

မင်းညီမင်းသားဖြစ်လျှင် မကိုဋ် (သို့မဟုတ်) သရဖူ ဆောင်း ထားသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဝန်ကြီးဆောင်း ဗောင်းနှင့်လည်း တွေ့ရသည်။ မကိုဋ်ဆောင်းသည့်အခါ နားကင်းကြီးများ လည်း ပါရှိသည်။ သူဌေးသူကြွယ် စသည်တို့ကို ဗောင်း ထုပ်နှင့် တွေ့ရသည်။ နားတောင်းကို လူတန်းစားမရွေး ဝတ်ဆင်ထားသည်။

အမျိုးသမီးများဝတ်သည့်အင်္ကျီမှာ လက်မပါဘဲ ကိုယ် ထည်ကြီးသာဖြစ်၍ ရင်သားအထက်မှ ဒူးဆစ်အောက်နား အထိ စွပ်ထားသည့်ပုံပေါ်နေသည်။ များသောအားဖြင့် အဖြူ ရောင်ပေါ်တွင် ပန်းပွင့်များ ဖော်ထားသည်။ ထဘီမှာ အကွတ် (သို့မဟုတ်) အစင်းဖြစ်၍ ခြေမျက်စိအထက်နား ကျရုံ ဝတ်ဆင်သည်။ ဆံထုံးများမှာ မတ်မတ်ထုံးထားလျက် ထိပ်လယ်တည့်တည့်မှ ပန်းပွင့်အရစ်သဏ္ဌာန် ရွှေရောင် အဆင်တန်ဆာ ဆင်မြန်းထားသေးသည်။ ပခုံးနှစ်ဖက်တွင် ပဝါဖြူ (သို့မဟုတ်) တဘက် ခြုံထားသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ပဝါဖြူကို ပခုံးတစ်ဖက်တည်းသာသိုင်း၍ တွဲလျားချထား သည်။ ပုဂံတောင်ဘီရွာ ပိဋကတ်တိုက်နှင့် ဥပါလိသီဇီ များမှ နံရံဆေးရေးပန်းချီများနှင့် လက်ရာဆင်တူကြောင်း

သိရသည်။

ထူးခြားသည့် ၄က်၊ တိရစ္ဆာန် ပုံများကိုလည်း ရေးဆွဲထားသည်။ နှစ်ပေါင်း(၃၀၀)ကျော်အတွင်း ရာသီဥတုဒဏ်၊ သူသူလေးပါးတို့၏ ပယောဂတို့ကြောင့် ပျက်စီးယိုယွင်းမှုများ ရှိခဲ့သည်။ ထူးခြားသည့် ရှေးဟောင်းနံရံဆေးရေးအနုလက်ရာမွန်များကြောင့် နိုင်ငံခြားသားခရီးသွားများ လာရောက်လေ့လာကြသည်။ ယခုအခါ ရှေးဟောင်းသုတေသန ဦးစီးဌာနမှ ပြန်လည်ပြုပြင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ထားသည်။

(၁) လောကမှန်ကင်းလိုက်ဂူတော်

လောကမှန်ကင်း လိုက်ဂူတော်သည် စစ်ကိုင်းတောင်နီး ဆွမ်းဦးပုညရှင်စေတီ အနောက်ဘက်တောင်စောင်းတွင် တည်ရှိသည်။ တောင်တက်လမ်းမှ အောင်မြေဦး ပရဟိတဆောင်းတောင်ဘက်ရှိ လမ်းမြောင်အတိုင်း ဝင်ရောက်ပြီး ဆွမ်းရည် မဟာစည်သာသနာရိပ်သာမုခ်ဦးအနီးမှ လက်ထောက်သို့ ချိုးဝင်လိုက်လျှင် လောကမှန်ကင်းချောင်သို့ ရောက်ရှိပါသည်။

အရှေ့ဘက်တောင်စောင်းတွင် အနောက်မျက်နှာလှည့် ခေါက်သုံးပေါက်ရှိသည့် ရှေးဟောင်းလောကမှန်ကင်း ညိုထိပ်တော်ကြီးကို တွေ့ရသည်။ လိုက်ဝင်ပေါက် သုံးပေါက်မှ အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လိုက်လျှင် အတွင်းဘက်၌ ညိုထိပ်ပတ်လမ်း ရှိသည်။ အတွင်းလိုက်ပတ်လမ်းဘက်မှ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ရောက်နိုင်သည့် လှေကားနှစ်စင်း ပါရှိသည်။ အထက်ခန်းတွင် စင်္ကြံလျှောက်လမ်းရှိပြီး မြောက်ဘက်အစွန်တွင် အခန်းငယ်နှင့် ပြတင်းပေါက်တို့ ပါရှိသည်။

အောက်ထပ်တွင် တရားကျင့်ကြံ အားထုတ်နိုင်ရန် လိုက်ဂူခန်းမခန်း ပါရှိသည်။ နံရံဆေးရေးအနုများကို အတွင်းနံရံများ အမိုးခေါင်းကူးများတွင် ရေးဆွဲထားခဲ့သည်။ မြောက်ဘက်ပေါက်နှင့် အလယ်ပေါက်အဝင်လိုက် နံရံများတွင်သာ အနည်းငယ် တွေ့ရသည်။ အပေါ်ထပ်တွင် အနည်းငယ်သာ ကျန်ရှိသည်။ မဟာဗုဒ္ဓဝင်ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့ ဇာတ်

သရုပ်ဖော်ခန်းများကို ရေးဆွဲထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ယခုကျန်ရှိနေသည့် နံရံဆေးရေးများကို လေ့လာသည့်အခါ အလယ်လိုက်ပေါက်နံရံများတွင် မဟာနာရဒဇာတ် စန္ဒကုမာရဇာတ်၊ ဘူရိဒတ်ဇာတ်တော်များ၏ ဇာတ်ကွက်များနှင့် မြောက်ဘက်လိုက်ဝင်ပေါက် နံရံများတွင် ဝေဿန္တရာဇာတ်တော် ဇာတ်သရုပ်ဖော်များကို ရေးဆွဲထားသည်။ တိလောကဂူရုလိုက်ဂူတော်နှင့် ခေတ်ပြိုင်လက်ရာ ညောင်ရမ်းခေတ် နံရံဆေးရေးပန်းချီများ ဖြစ်ပေသည်။ ရှေးယခင်က နံရံဆေးရေးပန်းချီများ များစွာရှိခဲ့သော်လည်း ယခုအခါ များစွာပျက်စီးယိုယွင်းသွားပြီဖြစ်၍ အနည်းငယ်မျှသာ ကျန်ရှိတော့သည်။ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်မှု အားနည်းခဲ့သဖြင့် ရာသီဥတုဒဏ်၊ ပိုးမွှားဒဏ်တို့ကြောင့် များစွာပျက်စီးယိုယွင်းခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

(၃) မီးပေါက်ကြီးဘုရား

စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး အနန္တသုရိယချောင်တွင် တည်ရှိသည်။ အရှေ့ဘက်လှည့် လိုက်မုခ်ပါဂူဘုရားတစ်ဆူဖြစ်ပြီး ပြိုကျပျက်စီးလျက် ရှိနေပြီဖြစ်သည်။ နံရံဆေးရေးပန်းချီလက်ရာများကို အဝင်လိုက်မုခ် နံရံများတွင် လေ့လာတွေ့ရှိနေသေးသည်။ ဘုရား၏ ဘွဲ့တော်မှာ မဏိဝိရိစ္ဆာမဏိစေတီဟု ဘွဲ့မည်တွင်ပြီး အင်းဝဘုရင်၊ ထူပါရုံဒါယကာ နရပတိမင်းက အထိန်းတော်သား အမတ်ကြီး အနန္တသုရိယကွယ်လွန်သည့်အခါ ၄၄၈၈ ခုနှစ်၊ ပစ္စည်းဥစ္စာတို့ဖြင့် စေတီတော်တည်ထားပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အရှေ့ဘက်အဝင်လိုက်မုခ်၏ အတွင်းဘက် နံရံများပေါ်တွင် ဘုရားရှင်အား ပန်းခိုင်



ဂူသစ်ကြီး၊ လောင်းဦးပုညရှင်စေတီတော်၏ အောက်ခြေအောက်ပိုင်းတွင် ရေးဆွဲထားသော နံရံဆေးရေးပန်းချီ



ရွှေမင်းဝံပေါ်တော်မူဘုရား၊ ပေါ်တော်မူဘုရားပျံ၊ နတ်သမီးများ

တွင် မြို့သစ်ရပ်ကွက်များ တည်ထောင်ရာမှ ပြန်လည်တွေ့ရှိ ဖော်ထုတ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဗောဇနဝိဟာရ သံဝိတ်ပိုက်ဘုရား အုတ်ကျောင်းအတွင်းတွင် နိပါတ်တော်လာ ဇာတ်တော်များ၏ ဇာတ်သရုပ်ဖော်များကို ရေးဆွဲထားသည်။ ပေါ်တော်မူဘုရားအဖြစ် စတင်တွေ့ရှိစဉ်က နံရံဆေးရေးပန်းချီများ၏ အခြေအနေမှာ များစွာ ကောင်းမွန်မှု ရှိသေးသော်လည်း ရာသီဥတုဒဏ်ကြောင့် မွေးမိန့်လျက်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ မဟာဗုဒ္ဓဝင်ဇာတ်ဝင်ခန်း သရုပ်

ပန်းခက်များနှင့် ပူဇော်နေဟန် မျိုးမတ်အဝတ်အစားများနှင့် ဆေးရေးပန်းချီ လူရုပ်များကို တွေ့ရသည်။

နရပတိမင်း၏ အထိန်းတော်သား အနန္တသူရိယအမတ်ကြီးအား ရည်ညွှန်းရေးဆွဲခဲ့ဟန် ရှိပေသည်။ အရွယ်အစားကြီးမားသည့် လူရုပ်ပုံများအကြားတွင် ဟာလပ်မူမရှိစေရန် ပန်းခက်ပန်းနွယ်များဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားသည်။ အင်းဝခေတ်တွင် ထည့်သွင်းရေးဆွဲလေ့ရှိသည့် နားတောင်းကြီးများ ဝတ်ဆင်ထားသည်ကိုမူ မတွေ့ရချေ။ စေတီအဆောက်အအုံသည် အင်းဝခေတ်လက်ရာဖြစ်သော်လည်း နံရံဆေးရေးပန်းချီ လက်ရာများမှာ ကုန်းဘောင်ခေတ်ကာလတွင် ပြန်လည်ပြုပြင်ပြီး ရေးဆွဲမွမ်းမံထားသည့် လက်ရာများဟု ယူဆကြသည်။ ဘုရားမူလဘွဲ့တော်မှာ မဏိဝိရိစ္ဆာမဏိ ဖြစ်သော်လည်း မိပေါက်ကြီးဟူသည့် မိဖုရားတစ်ပါးက ပြန်လည်ပြုပြင် တည်ထားသဖြင့် မီးပေါက်ကြီးဟု အမည်တွင်ကြောင်းလည်း အဆိုရှိသည်။

(၄) ရွှေမင်းဝံပေါ်တော်မူဘုရား

မင်းဝံတောင်၏အနောက်ဘက် (ယခု ရွှေမင်းဝံရပ်ကွက် အရှေ့ဘက်)တွင် တည်ရှိသည့် ပေါ်တော်မူဘုရားရှိ သံဝိတ်ပိုက် ဗောဇနဝိဟာရ ဆင်းတုတော်များ ဂန္ဓကုဋ်တိုက်နှင့် ပါဒခြေတော်ရာ စေတီတော်တို့၏ အတွင်းဘက် လိုဏ်ဂူနံရံများတွင် ညောင်ရမ်းခေတ် နံရံဆေးရေးပန်းချီများကို တွေ့ရှိရသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ လူသူကင်းကွာ၍ သစ်ပင်တောချုံများ ဖုံးလွှမ်းတိမ်မြုပ်နေရာမှ (၁၉၉၇)ခုနှစ်

ဖော်ပုံများ၊ ဘီလူးပုံများ၊ စေတီတော်များ၏ပုံများ၊ နတ်၊ လူ၊ ဗြဟ္မာတို့မှ ပူဇော်ကန်တော့နေပုံများကို ရေးဆွဲထားသည်။ ဂန္ဓကုဋ်တိုက်အတွင်းတွင် သံဝိတ်ပိုက်ကာ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးနေတော်မူသည့် ဘုရားရှင်နှင့် ရဟန္တာလေးပါးတို့၏ ရုပ်တုတော်များကို တွေ့ရသည်။ အဆောက်အအုံ၏ အပြင်ဘက် နံရံများပေါ်တွင် ရွှေဟင်္သာရုပ်ပုံ အမွမ်းအပြောက်များကို တွေ့ရသည်။

အဆိုပါ ဘုရားပရိဝုဏ်အတွင်း အရှေ့မြောက်ထောင့်တွင် ခြေတော်ရာပါဒစေတီတော်၏ အတွင်းနံရံများတွင် နံရံဆေးရေးပန်းချီများကို လေ့လာနိုင်ပေသည်။ လိုဏ်ဂူ၏ အလယ်တွင် မကန်းရုပ်ခြောက်ကောင် ယှက်နွယ်ထားသည့် စကျင်ကျောက်ခြေတော်ရာတစ်ခုရှိသည်။ အောက်ဘက်မှ ဘီလူးများက ထမ်းရွက်ထားသည်။ ယခင်တွေ့ရှိစဉ်က ခြေတော်ရာပုဆိုးနှင့်အောက်ဘက် ခြေတော်ရာကျောက်သားပေါ်တွင် မုန့်သကျ၊ ဂေါတမ၏၊ ပါဒမြတ်ကျော် ခြေတော်ရာဟု မှင်စာရေးထိုးထားသည်။ ယခုအခါ ဆေးသုတ်လိုက်သဖြင့် ပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ်သည်။

လိုဏ်ဂူအတွင်းနံရံများ၏ ပတ်လည်အထက်ဘက်တွင် ပွင့်တော်မူပြီးကုန်သည့် နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူဘုရားရှင်တို့၏ ခုံတော်များကို ပွင့်တော်မူရာ ဗောဓိပင်နှင့်တကွ ရဟန္တာနှစ်ပါးတို့က ဖူးမြော်ပူဇော်ကန်တော့နေဟန်၊ ၎င်းအောက်တွင် ထီးဖြူတော်များနှင့် ပူဇော်နေသည့် နတ်၊ ဗြဟ္မာတို့နှင့် ၎င်းအောက်တွင် တံခွန်၊ ကုက္ကား၊ ပန်းခိုင်ပန်းခင်းများနှင့်

ပူဇော်နေကြသည့် မင်းညီမင်းသား၊
ဗုဒ္ဓမတ်များ၏ ပုံများကို နံရံပတ်
လည်အပြည့် လှပတင့်တယ်စွာ ရေး
ဆွဲပူဇော်ထားသည်။ သပိတ်ပိုက်
ဘုရား အုတ်တိုက်နံရံများရှိ ဆေး
ရေးပန်းချီများထက် ပိုမိုကောင်း
မွန်နေသေးသည်။ စနစ်တကျ ထိန်း
သိမ်းစောင့်ရှောက်ပေးရန် လိုအပ်
လျက် ရှိနေသည်။

(၅) ကျိုက်လတ်ချောင်ဝဘုရား

ရှင်ပင်နံကိုင်းစေတီတော်၏
အောက်ဘက် ခြင်္သေ့သုံးဆယ်
စေတီအနီးတွင် တည်ရှိသည့် ရှေးဟောင်းစေတီတစ်ဆူ ဖြစ်
သည်။ ဝိဇ္ဇာမိရ်ဘုရားဟုလည်း ခေါ်ကြသည်။ စေတီတော်
၏ အောက်ခြေတွင် သဲကျောက်မျက်ကြီးများဖြင့် ခင်းကျင်း
တည်လုပ်ထားသည့် ရှေးဟောင်း ကုလားကျောင်းခံ စေတီ
တစ်ဆူဖြစ်သည်။ အတွင်းဘက်နံရံများတွင် ရှားပါးနံရံဆေး
ရေးပန်းချီ လက်ရာများကို တွေ့ရသည်။ အတွင်းနံရံများ
တွင် ပွင့်တော်မူပြီးသည့် ဘုရားရှင်အဆူဆူတို့ကို အမိုး
ခေါင်းတိုင်းအပြည့် ရေးသားထားသည်။ နံရံတစ်ဖက်
အပေါ်တန်းတွင် နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူဘုရားပုံတော်များကို ပွင့်
တော်မူရာ ဗောဓိပင်များနှင့်တကွ ရေးဆွဲပူဇော်ထားသည်။
နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူရုပ်ပွားတော်များ အောက်ဘက်တွင် ဆဒ္ဒန်
ဆင်းခင်းဇာတ်၊ ဗောဓိသတ္တဇာတ် စသည်ဇာတ်ကွက်များကို
ရေးဆွဲသရုပ်ဖော်ထားသည်။ ရှားပါးလှသည့် ကောသလ
မင်း အိပ်မက်ခန်းများကိုလည်း ရေး
ဆွဲထားသည်။

အောက်ခြေတွင် လိုက်ဂူငယ်
တစ်ခု ထွင်းထားပြီး လိုက်အတွင်း
နံရံတွင် ကျားစီးပြီး ညောင်ရွက်ပုံ
သစ်တောင် ကိုင်ဆောင်ထားသည့်
ခေါင်လောင်ရှင်ကဿပ ရုပ်တုပုံ
ကို တွေ့ရသည်။ ဆေးရေးပန်းချီ
လက်ရာများမှာ ပုဂံခေတ်နှောင်း
ပြီး လက်ရာများနှင့် များစွာဆင်
တူသော်လည်း မုခ်ဝအဝင် လက်
သားကန်နံတွင် စတိုင်သူအပေါင်၊



ရွာသစ်ကြီးလောင်းဦးမော်ပိဋကတ်တိုက်ရှိ ဝဇ္ဇာမိရ်ဘုရားပုံတော်

အင်းဝသူအပေါင်၊ ပင်းယသူအပေါင် ဆိုသည့်စာတန်း ပါရှိ
သဖြင့် အင်းဝခေတ်ဦးလက်ရာဖြစ်မည်ဟု ခန့်မှန်းကြသည်။
ပုဂံခေတ် တောကျောင်းဂိုဏ်း ခေါ် မဟာကဿပဂိုဏ်းဝင်
သံဃာတော်များ သီတင်းသုံးသွားသည့်နေရာလည်း ဖြစ်နိုင်
ပေသည်။

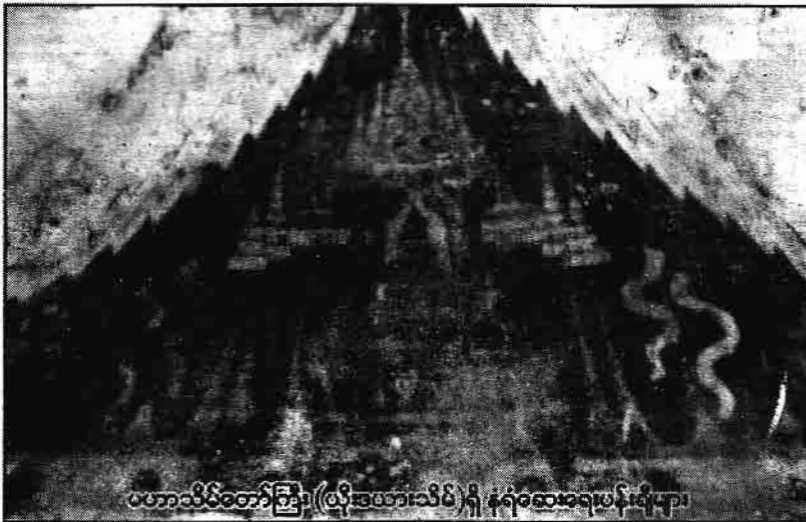
(၆) ရွာသစ်ကြီးလောင်းဦးမော် ပိဋကတ်တိုက်

ရွာသစ်ကြီးကျေးရွာ ဗားဝယ်ရပ် လောင်းဦးမော်
ကျောင်းတိုက်ရှိ ပိဋကတ်တိုက်အတွင်း နံရံများတွင် လက်
ရာမြောက်လှသည့် နံရံဆေးရေးပန်းချီများ တည်ရှိနေပေ
သည်။ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ဦးအဂ္ဂါစာရ၏ ထိန်းသိမ်း
စောင့်ရှောက်ထားမှုကြောင့် ပျက်စီးယိုယွင်းမှု အလွန်နည်း
ပါးသေးသည်။ ညောင်ရမ်းခေတ် ခေါ် ကုန်းဘောင်ခေတ်ဦး
လက်ရာများဟု ယူဆရသည်။ မဟော်သဓာဇာတ်တော်၊



ရွာသစ်ကြီးလောင်းဦးမော်ပိဋကတ်တိုက်ရှိ မဟော်သဓာဇာတ်တော်

ပုဇွန်မြို့နယ်အင်းဝမင်းပင်လောင်း



ဘူရိဒတ်နဂါးမင်းဇာတ်၊ စန္ဒကုမာရဇာတ် စသည့်ဇာတ်တော်များကို ရေးဆွဲသရုပ်ဖော်ထားသည်။ မြောက်ဘက်နံရံတွင် လူမျိုးတစ်ရာတစ်ပါးတို့၏ အမည်များကို အစဉ်လိုက် ရေးသားထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကိန္နရီပုံ၊ ရင်တန်းစင်ပုံများကိုလည်း ရေးဆွဲထားသည်။

မဟော်သမာဇာတ်တော် သရုပ်ဖော်ဇာတ်တွင် သေနတ်ကိုင် နိုင်ငံခြားသား ဥရောပစစ်သည်ပုံများ၊ ပေါင်တွင် လေးမြားပုံ ဆေးမင်အမှတ်အသား ထိုးထားသည့် လေးသည်တော်များ၊ လေးတော်သားများ၊ မြင်းသည်တော်၊ ဆင်သည်တော်များ၊ ဒိုင်းကိုင်၊ လွှားကိုင် စစ်သည်တော်များ၊ မြင်းနှစ်ကောင်၊ က ရထားပုံများကို ရေးဆွဲထားသည်။ ဆင်ရုပ်၊ မြင်းရုပ်များကို သဘာဝကျအောင် ရေးဆွဲထားသည်။ ဝတ်



စားဆင်ယင်မှုမှာ တိလောကဂုရုလိုဏ်ဂူလက်ရာနှင့် ဆင်တူသော်လည်း မင်း၊ မိဖုရား၊ နန်းတွင်းသူတို့၏ အဝတ်အထည်များကို အမွှမ်းအပြောက် အခြယ်အလှယ်များဖြင့် အနုစိတ်ဖြယ်မှုန်း ရေးဆွဲထားသည်။

အဝင်ပေါက်၏ ဘေးဝဲယာတစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် ခရုသင်းနှင့် သားမြီးယပ် ကိုင်ထားသည့် သိကြားမင်းပုံ၊ ထီးဖြူကို ကိုင်ထားသည့် ဗြဟ္မာမင်းအရုပ်များကို ရေးဆွဲထားသည်။ ပန်းချီလက်ရာများမှာ

အနုစိတ်လှပြီး လက်ရာကောင်းမွန်လှသည်။ ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှု မရှိစေရန် သက်ဆိုင်ရာ ရှေးဟောင်းသုတေသနဌာနမှ ခေတ်မီနည်းစနစ်များဖြင့် အချိန်မီ ထိန်းသိမ်းပေးရန် လိုအပ်လှပေသည်။

(၇) ရွာသစ်ကြီး ရွှေဆံတော်ဘုရားအုတ်ကျောင်း

ရွာသစ်ကြီးကျေးရွာ ရွှေဆံတော်ဘုရားစု၏ မြောက်ဘက်အဝင်ပေါက် လက်ယာဘက်ရှိ အုတ်ကျောင်းတိုက်အတွင်းတွင် နံရံဆေးရေးပန်းချီများ တည်ရှိခဲ့သော်လည်း ထိန်းသိမ်းမှု မရှိသဖြင့် မှေးမှိန်ပျောက်ကွယ် ဆုံးရှုံးသွားရပြီ ဖြစ်သည်။

(၈) ပျူကန်ကျောင်းရှေ့စေတီတော်

မန္တလေး-မုံရွာ ကားလမ်းမကြီးဘေး ပျူကန်ကျောင်းတိုက်မုခ်ဦးရှေ့ မူလတန်းကျောင်းဝင်းအတွင်းရှိ လိုဏ်မုခ်ပါ ရှေးဟောင်းစေတီတော်အတွင်းတွင် နံရံဆေးရေးပန်းချီ လက်ရာများကို ဝိုင်းတဝါး တွေ့ရှိရသေးသည်။ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်မှု မရှိသဖြင့် ပျက်စီးနေပြီ ဖြစ်သည်။

(၉) ကျောက်ဆစ်ဓာတ်ပေါင်း

ဘုရားအနီး စေတီတော်

ဓာတ်ပေါင်းစုဘုရားအနီး အင်းစောင်းရှိ စေတီငယ်တစ်ဆူတွင် နံရံဆေးရေးပန်းချီများကို တွေ့ရှိခဲ့သော်လည်း ထိန်းသိမ်းမှုမရှိသဖြင့်

အချိန်ပျောက်ကွယ်လျက် ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။

မိမိလေ့လာသိရှိသမျှ နေရာ (၁၂) ဌာနကို ရေးသားပြုစုတင် ပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျန်ရှိကောင်း ကျန်ရှိနေပါဦးမည်။ သိရှိသူများက ပြည့်စုံပြုစုသွားရန် တိုက်တွန်း ပြပါသည်။ ယခု စစ်ကိုင်းမြို့တည် အနုစစ်(၇၀၀)ပြည့်ကာလ တွင် ရှေးဟောင်းနံရံဆေးရေး ပန်း ခုံလက်ရာများ ကြွင်းကျန်တည်ရှိ နေသေးသည့် နေရာဌာနများ စာ ရင်းကို မှတ်တမ်းပြု တင်ပြလိုက် ပြပါသည်။ စစ်ကိုင်းသူ စစ်ကိုင်းသားများအနေဖြင့် မိမိတို့ ၏ ဘိုးဘွားအမွေအနှစ်ဖြစ်သော ယဉ်ကျေးမှုလက်ရာများ အား တန်ဖိုးထား ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ကြရန် အရေး ခြီးလှပေတော့သည်။



စစ်ကိုင်းစတင်ရိုးမီးပေါက်ကြီးဘုရားရှိ နံရံဆေးရေးပန်းခုံလက်ရာများ

နန္ဒာမင်းလွင်

ကိုးကား

- * ရှေးရိုးမြန်မာပန်းချီ။
- * အောင်ငြိမ်းချမ်း(မန်းတက္ကသိုလ်)၏ သုတေသနခရီးသွား ဇေယျာပူရမှတ်တမ်းများ။
- * ကိုယ်တိုင်ကွင်းဆင်းလေ့လာမှုများ။



မှတ်ပုံတင်ပြီး

အမေမေဆေး

အမှတ်တံဆိပ်

ဆီးချို၊ သွေးချို

သောဂ်ဆေး

မော်ဒင် အမှတ် (၃၀)၊ (၀၂၂)လမ်း

ဝေလွင်ကျွန်းရပ်ကွက်၊

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး။

ဖုန်း - ၀၀-၃၇၆၇၀၀၊ ၀၀ - ၃၇၆၇၀၂၊ ၀၉-၇၃၂၀၀၉၇၀

သုံးစွဲရန် ဆေးပမာဏ

နံနက် အစာမစားမီ (၃) ပြား

နေ့လယ် အစာမစားမီ (၃) ပြား

ည အစာမစားမီ (၃) ပြား

အဖြူဖြူအနယ်နယ်ရှိသော

ဆေးများနံဆိုင်ပွားတွင် ရရှိနိုင်ပါသည်။

မော်ဒင်ဆေးသုံးစွဲမှုမှတ်ပုံတင်အမှတ် - ၂/၂၀၁၇ တဆထလ(၂၀၉၀)

မော်ဒင်ဆေးသုံးစွဲမှုမှတ်ပုံတင်အမှတ် - TMR ၀၁၀၀၇(၁၁၀၆)

ပြုစုသူ/အမှတ် - တဆထလ(၀၁၀၀၇) ၀၁၁၇/၀၁၁၇

(၁)

လောကမှာ တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှန်တွေဟာ စိတ်ကူးယဉ်
ဇာတ်လမ်းတွေထက် ဆန်းကြယ်တတ်ပါတယ်။ ထူးဆန်း
အံ့သြဖွယ်လည်း ကောင်းတတ်ပေတယ်။ ယခုတင်ပြမယ့်
ဖြစ်ရပ်မှန် အကြောင်းအရာ ဇာတ်လမ်းတွေဟာ ရှေးအတီ
တွေ လွန်လေပြီးသော အတိတ်ကာလက ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာပါ။
နှစ်ပေါင်းနှစ်ထောင်ငါးရာ ကျော်ခဲ့ပါပြီ။

ပထမဖြစ်ရပ်မှန် ဇာတ်လမ်းက ဒီလိုပါ။

ဘုရားဖူးအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ဟာ ရေမြေအရိပ်အာဝါသကောင်း
မွန်တဲ့ ရွာတစ်ရွာမှာ စခန်းချကြတယ်။ စားရေးသောက်
ဖွယ်ကိစ္စအတွက် ရွာသူရွာသား
တွေဟာ ဆန်၊ ဆီ၊ သားငါး
တွေကို ချက်ဖို့ပြုတ်ဖို့၊
ကြော်ဖို့လှော်ဖို့

ထင်းမီးဖိုတစ်ခု စီမံကြတယ်။ ရှေးဦးစွာ တစ်စိတ်ဝင်
ထမင်းအိုးကြီးတစ်လုံး တည်လိုက်ကြတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ အံ့သြဖွယ်ဖြစ်ရပ်ဆန်းကို တွေ့မြင်ကြ
ရတယ်။ ရဟန်းတော်တွေကို ဆွမ်းကပ်ဖို့ ချက်ပြုတ်နေစဉ်
ထင်းစတစ်ခုဟာ ကောက်ရိုးကရွတ်ခွေပေါ်ကျပြီး ကရွတ်

မံ့သွ-တရား

ပိပါတ်ကြမ္မာ

ပြေးမလွတ်ပါ



ခွေကို မီးစွဲလောင်ပါတော့တယ်။ အဲဒီ မီးစွဲလောင်တဲ့ ကောက်ရိုးကရွတ်ခွေဟာ အလိုလို ကောင်းကင်ပေါ် ပျံတက် သွားတာကို တအံ့တဩတွေ့ရတယ်။ ဒီထက်ပိုပြီး အံ့ဩ ရောကောင်းတာက ကောင်းကင်ထက်မှာ ပျံသန်းနေတဲ့ ကျီးကန်းတစ်ကောင်ရဲ့လည်ပင်းကို တည့်တည့်မတ်မတ်ကို သွားစွပ်နေပါတော့တယ်။ တမင်တကာ ပစ်တင်ပြီး စွပ်ရင် ဆောင် မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စပါ။ အဲဒီကျီးကန်းဟာ မီးလောင်ပြီး ရွာလယ်ကောင်ကွက်လပ်မှာ ဖုတ်ခနဲ လာကျတယ်။

ဒီဖြစ်ရပ်ကို ရုတ်တရက်တွေ့မြင်လိုက်ရတဲ့ ဘုရားဖူး အဖွဲ့ ရဟန်းတွေရော ဆွမ်းကပ်ရန် ချက်ကြပြုတ်ကြတဲ့ ရွာသူရွာသားတွေရော တအံ့တဩဖြစ်ကြရတယ်။

ဒါဟာ ရိုးရိုးသာမန် ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး။ ချေမလှ မီးလောင်ပြီး သေပွဲဝင်သွားရတဲ့ ကျီးကန်းရဲ့ အတိတ်ကံဟောင်း ဝိပါက်ကြမ္မာကြောင့် ဖြစ်ရမယ်။ ဒီ အတိတ်ကံကြမ္မာ အကြောင်းကို သူသူငါငါ လူတကာတွေ သိနိုင်ဘူး။ ရှေ့ဖြစ်နောက်ဖြစ် အကုန်အစင်ကို သိမြင် တော်မူတဲ့ သဗ္ဗညုဘုရားရှင်တို့သာ သိမြင်နိုင်ပေလိမ့်မယ်။ ဘုရားရှင်ထံမှောက် ရောက်တဲ့အခါမှာ ဒီအကြောင်းကို လျှောက်ထားကြမယ်'လို့ တေးမှတ်ထားလိုက်ကြလေ သတည်း။

(၂)

ဒုတိယဘုရားဖူးအဖွဲ့ ရဟန်းတွေကတော့ ရေကြောင်း ကြီးမားစွာသော လှေလောင်းကြီးနဲ့ ဘုရားဖူးခရီး ထွက် ကြတယ်။ သူတို့စီးလာတဲ့လှေကြီးဟာ သမုဒ္ဒရာရေလယ် ဆောင်အရောက်မှာ ကျောက်လည်းမချ၊ လေလည်းမငြိမ်၊ ချောင်းလည်း မှန်ပါလျက် ရပ်တန့်နေပါတော့တယ်။ ရွက် ဆွေတို့ ဟိုဘက်ဒီဘက် လှည့်ပြင်ကြည့်၊ လှေကြီးက မရွေ့ ဆော့တက်ကြီးတွေကိုယ်စီနဲ့ လှော်ခတ်ကြည့် လှေကြီးက တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်။ ဒီလိုဖြစ်နေတဲ့ အခြေအနေမှာ ရေ အဖျာဝါခရီးမှာ လှေနှာဝါနဲ့ ခရီးသွားသူတို့ ထုံးတမ်းစဉ်လာ ငန်နုကို သတိပြုမိလိုက်ကြလေပြီ။

အဲဒါကတော့ လှေပေါ်မှာ ပါလာသူ တစ်ဦးတစ် ယောက်ယောက် ရေထဲသို့ ပစ်ချကာ စတေးရခြင်း၊ ရေ ကောင်းရခြင်းပေတည်း။ သူယုတ်မာ ပါလာ၍ ဖြစ်ရခြင်း က သူသကာ သူယုတ်မာကို ဖော်ထုတ်ကာ အသက်စတေး ရခြင်းပေတည်း။

သို့ဖြင့် သူယုတ်မာမဲ (သို့မဟုတ်) ကြမ္မာကောင်မဲ

နှိုက်ကြရာ အံ့ဩစွာပင် လှေသူကြီးကတော် အမျိုးသမီးသာ လျှင် (၃)ကြိမ်နှိုက် (၃)ကြိမ်စလုံး မဲကျလေတော့တယ်။ ကံဆိုးလိုက်တဲ့ လှေသူကြီးကတော်ခမျာ သနားစရာပါ။

ဤကိစ္စကို လှေသူကြီးကိုယ်တိုင်ပင် စီရင်ပေတယ်။

ဒီမိန်းမယုတ်ကြောင့် လူအများ မသေသင့် မပျက်စီး သင့်။ ဒီတော့ကာ ငါ့မယားကို ငါမမြင်တဲ့နေရာသို့ ခေါ် သွားကြကာ သဲအိုးတစ်လုံးကို လည်ပင်းမှာချည်ကာ ရေထဲ သို့ ပစ်ချကြလော့'ဟု စေခိုင်းလိုက်ပါတယ်။

လှေသူကြီး ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း လှေထိုးသားတွေ က ကြမ္မာကောင်မဲ (သို့မဟုတ်) သူယုတ်မာမဲ သုံးကြိမ် ကျတဲ့ အမျိုးသမီးရဲ့ လည်ပင်းမှာ သဲအိုးကြီးတစ်လုံးဆွဲကာ သမုဒ္ဒရာထဲသို့ ပစ်ချလိုက်ကြလေသတည်း။ လှေသူကြီး ကတော် အမျိုးသမီးဟာ ရေထဲမှာ ငါးလိပ်ငါးမန်းတို့အစာ ဖြစ်ကာ သေပွဲဝင်ရလေပြီတည်း။

ဤဖြစ်ရပ်ကို ဘုရားဖူးရဟန်းတို့က-

ဒါလည်း ဖြစ်တောင့်ဖြစ်မဲ မဲသုံးကြိမ်အထိကျကာ စတေးခံရခြင်းဟာလည်း ဒီအမျိုးသမီးရဲ့ ရှေးကပါလာတဲ့ အကုသိုလ်ကံ ဝိပါက်ကြမ္မာဆိုးကြောင့် ဖြစ်ရပေလိမ့်မယ်။ ဒီကိစ္စကို ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်တို့သာ သိမြင်တော်မူကြတယ်။ ဘုရားရှင်ထံမှောက် ရောက်တဲ့အခါ မေးမြန်းလျှောက်ထား ကြမယ်'လို့ တေးမှတ်ထားလိုက်ကြပြန်သတည်း။

(၃)

တတိယအုပ်စုကတော့ ရဟန်း(၇)ပါးအဖွဲ့။

ရဟန်း(၇)ပါးတို့ဟာ ဘုရားဖူးရန်၊ တရားတော်နာယူ ရန် သာသတ္တိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းမှာ သီတင်းသုံးနေတော် မူတဲ့ မြတ်စွာဘုရားထံ ကြည်းကြောင်း(ကုန်းကြောင်း)ခရီး နဲ့ ကြွလာကြတယ်။

တစ်ညသ၌ နေဝင်မိုးချုပ်သွားပြီဖြစ်လို့ ကျောက် လိုဏ်ဂူပေါသော ကျောက်ချောင်းဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းမှာ တစ်ညတည်းခိုရန် ပန်ကြားကြတယ်။ ကျောင်းထိုင်ဘုန်း ကြီးက သူတို့ အာဂန္တု(ဧည့်သည်) ရဟန်း(၇)ပါးတို့ကို ကျောက်လိုဏ်ဂူကြီးတစ်ခုသို့ နေရာပေးလိုက်တယ်။

ရဟန်း(၇)ပါးတို့ဟာ ကျောက်လိုဏ်ဂူအတွင်းရှိ ညောင်စောင်း(ခုတင်)များပေါ်မှာ ကျိန်းဝတ်ကြစဉ် ညသန်း ခေါင်ကျော် အချိန်လောက်မှာ အိမ်တစ်အိမ်စာမျှကြီးမားတဲ့ ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးဟာ ဘယ်နေရာမှ လိမ့်ကျလာမှန်း မသိရဘဲ ရဟန်းတော်များ ကျိန်းစက်နေကြတဲ့ လိုဏ်ဂူ

အပေါက်ကို ဝန်းခနဲ အသံကြီးမြည်ဟိန်းကာ ပိတ်ဆို့သွားပါသွားပါတော့တယ်။ တစ်ပေါက်တည်းသာရှိတဲ့ အပေါက်ဝကို ကျောက်တုံးကြီးပိတ်ဆို့နေသဖြင့် ရဟန်းများ ထွက်ပေါက်မရှိနိုင်တော့ပါ။

နံနက်မိုးသောက် အလင်းရောက်လေပြီ။

ကျောင်းနေရဟန်းသံဃာတို့ဟာ အာဂန္တုကိုယ်တော်များကို မတွေ့ရသဖြင့် လာရောက်ကြည့်ကြရာတွင် လိုဏ်ဂူအပေါက်ဝမှာ ကျောက်တုံးကြီး ပိတ်ဆို့နေတာကို တွေ့ကြရတော့တယ်။ ရဟန်းတွေဟာ အနီးအပါးရှိ ကျေးရွာခုနစ်ရွာမှ လူများကိုခေါ်ပြီး ကျောက်တုံးကြီးကို ဖယ်တွန်းကြသော်လည်း မရွေ့ချေ။ ကျောက်တုံးကြီးကား မကပ္ပဝိတံမတုန်မလှုပ်။

လိုဏ်ဂူအတွင်းမှာ ပိတ်မိနေတဲ့ ရဟန်း(၇)ပါးတို့ရဲ့ ကံကြမ္မာကား စဉ်းစားဝံ့စရာမရှိ။ ယနေ့ခေတ် မိုင်းတွင်း ပြိုကျပိနေတဲ့သူတွေလို ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ အစာရေစာ ပြတ်လပ်ကာ ကြီးစွာသောဆင်းရဲဒုက္ခကို ခံစားရရှာလေပြီ။ သို့သော် မျှော်လင့်ချက်ဆိုတာ ရှိစမြဲပင်။

ကံကြမ္မာဟူသည်လည်း အမြဲတမ်း ဆိုးနေမဟုတ်။

မိုးမှောင်ကျသော သန်းခေါင်ညသည်ပင် လျှပ်စီးလင်းပြက်တာကို မြင်တွေ့ရသေးသည်မဟုတ်လော။

(၇)ရက်ပြည့်သောနေ့။

(၇)ရက်ကြာသွားတဲ့အခါ လိုဏ်ဂူဝမှာ ပိတ်ဆို့နေတဲ့ ကျောက်တုံးကြီးဟာ ဘယ်သူမှ မတွန်းချဘဲ အလိုလိုလိမ့်ဆင်းကျသွားပါသတဲ့။ အံ့ဩစရာပင်။



ရဟန်း(၇)ပါးတို့ဟာ လိုဏ်ဂူထဲမှ ချဉ်နဲ့စွာ ထွက်လာနိုင်ကြသတဲ့။ ငါတို့ရဲ့ ရှေးမကောင်းမှုအကုသိုလ်ဝိပါက်ကြမ္မာကြောင့် ဒီလိုအဖြစ်မျိုး ကြုံကြရကပ်။ ဘယ်သူမပြု မိမိမကောင်းမှုကို မြတ်စွာဘုရားနဲ့ ဂွေတဲ့အခါ ကျမှ လျှောက်ထားမေးမြန်းကြတော့တယ်။

ဘုရားဖူးအဖွဲ့ သုံးဖွဲ့စလုံး ဧတဝန်ကျောင်းသို့ ရောက်သွားကြတဲ့အခါ သူတို့ရဲ့ ထူးခြားဆန်းကြယ် ဖြစ်ရပ်အသွယ်သွယ်တို့ကို မြတ်စွာဘုရားထံ မေးမြန်းလျှောက်ထားကြလေတယ်။

(၁)

ရှေးအခါက လယ်သမားတစ်ယောက်ဟာ သူရဲနွားအတိုင်မရ၊ အလှည့်မရ၊ ခိုင်းမရဘဲ ပေကပ်ကပ် နွားပေ နွားကပ် ဖြစ်နေတဲ့အတွက် ဒေါသဖြစ်ကာ သတ်ပစ်တာပဲ ကောင်းတယ်ဆိုပြီး နွားရဲ့လည်ပင်းမှာ ကောက်ရိုးနဲ့ရစ်ပတ်ကာ မီးရှို့သတ်ပစ်လိုက်တယ်။ အဲဒီမကောင်းမှုအကုသိုလ်ကံကြောင့် လယ်သမား ငရဲကျသွားခဲ့တယ်။ အဲဒီဝိပါက်ကြမ္မာ အကုသိုလ်ကံကြွင်း မကုန်သေးသဖြင့် (၇)ဘဝတိုင်တိုင် ကျီးကန်းဖြစ်ပြီး မီးကွင်းစွပ်ကာ သေရခြင်း ဖြစ်ပေတယ်။

(၂)

ရှေးအခါက အမျိုးသမီးတစ်ယောက်မှာ ခွေးလေးတစ်ကောင် အချစ်တော်မွေးထားတယ်။ ခွေးထီးလေးပေါ့။ ခွေးလေးကလည်း သူ့ကို ချစ်ခင်သံယောဇဉ်ဖြစ်ကာ သူမ သွားလေရာရာ တကောက်ကောက်လိုက်ပါနေတော့တယ်။ လူငယ်တွေက အဲဒီအမျိုးသမီးကို ခွေးနဲ့ မကင်းသယောင်ယောင် ပြောင်လှောင်ကြတယ်။

သူမ သွားလေရာမှာ 'ဟော...ခွေးလင်မယား လာပြီဟေ့။ ခွေးလင်မယားတွေ သွားပြီ'လို့ မကြားတကြား နောက်ပြောင်ကြတယ်။

ကြာလာတော့ နဲ့ဖန်များရင် သစ်ငုတ်တိုတောင် နဲ့တယ် ဆိုစကားအတိုင်း အမျိုးသမီးဟာ ဒင်းကြောင့် ငါအရှက်ရတယ်။ အပြောခံရတယ်။ ဒင်းမရှိရင် အေးမယ်လို့ ကြံစည်ပြီး ရေချိုးသွားရာ လိုက်လာတဲ့ ခွေးထီးလေးကို အသင့်ယူဆောင်လာတဲ့အိုးထဲမှာ သဲအပြည့်ထည့်ကာ လည်ပင်းဆွဲပြီး မြစ်ထဲ နှစ်သတ်လိုက်တယ်။

အဲဒီမကောင်းမှုဝိပါက်ကြမ္မာကြောင့် အမျိုးသမီးဟာ ငရဲမှာ နှစ်တွေအကြာကြီး ခံရရုံမျှမက ရေထဲပစ်ချ အသေ

အေးခဲရတာ ဘဝပေါင်းတစ်ရာတိုင်တိုင် ရှိခဲ့တယ်။

(၃).

ရဟန်း(၇)ပါးတို့ ကျောက်လိုဏ်ဂူ (၇)ရက်အပိတ်ခံရတာကတော့-

ရဟန်း(၇)ပါးတို့ဟာ ရှေးအခါက နွားကျောင်းသား (၇)ယောက် ဖြစ်ခဲ့တယ်။ နွားကျောင်းသားများပီပီ တောထဲမှာ သွားလာကြရင်း ဖွတ်ကြီးတစ်ကောင် တောင်ပိုထဲ ဆင်သွားတာကို တွေ့တဲ့အခါ အပေါက်(၇)ပေါက်တို့ကို သစ်ခက် စတာတွေနဲ့ အသီးသီးပိတ်ဆို့လိုက်ကြတယ်။

(၇)ရက်ကြာတဲ့အခါကုန်မှ သတိရကြပြီး ပိတ်ထားတဲ့ သစ်ခက် စတာတွေကို ဖယ်လိုက်ကြတယ်။ တောင်ပိုထဲမှာ အစာရေစာ မစားရ၊ မသောက်ရတဲ့ (၇)ရက်ကြာအောင် ခရုသဖြင့် ချဉ်နဲ့လေးကန်စွာ အရိုးပေါ် အရေတင်တဲ့ နှော့ကိုယ်နဲ့ ထွက်လာခဲ့တယ်။ နွားကျောင်းသားတွေဟာ ဖွတ်ကြီးကို သနားသွားပြီး သတ်မပစ်ခဲ့ကြဘူး။ တကယ်ဆိုတာ ဖွတ်ကြီးကို သတ်ပစ်ခဲ့ရင် သူတို့လည်း သေပွဲဝင်ဗျာ သေချာပေတယ်။

♦ ♦ ♦

ဘုရားဖူးရန် တရားနာရန် ရောက်လာကြသော ဘုရားဖူး ရဟန်းများအဖွဲ့ (၃)ဖွဲ့တို့အား သူတို့တွေ မြင်ခဲ့ရတဲ့ ဖြစ်ရပ်ဖြစ်စဉ်တို့ရဲ့ အကြောင်းရင်းကို ဖြေရှင်းဟောကြားတော်မူလိုက်လေသတည်း။

ဒေသနာတော်အနှစ်ချုပ်

- * ကောင်းကင်မှာ ပျံသန်းနေသော်လည်း ဝိပါက်ကြမ္မာ မလွတ်ပါ။
- * သမုဒ္ဒရာရေထဲ ငုပ်လျှိုးနေသော်လည်း ဝိပါက်ကြမ္မာ မလွတ်ပါ။
- * ကျောက်တောင်လိုဏ်ခေါင်းထဲမှာ ပုန်းအောင်းနေသော်လည်း ဝိပါက်ကြမ္မာ မလွတ်ပါ။
- * မိမိပြုခဲ့သော၊ ပြုမိသော အကုသိုလ်ကံကြမ္မာမှ လွတ်မြောက်ရာ နယ်မြေဆိုတာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ မရှိ။

မုံရွာ-နေဇာ

မှတ်ချက်

(၁)နှင့်(၁)၊ (၂)နှင့်(၂)၊ (၃)နှင့်(၃) တွဲဖတ်ပါ။
ဓမ္မပဒအဋ္ဌကထာ ပါပဝဂ် တယောနေဝတ္ထုကို ဖြယ်မှုန်းရေးသားသည်။

ချက်ချင်းသောက်-လက်ငင်းပျောက်



အမှတ်တံဆိပ် အစာအိမ်လေနိုင်သောက်ဆေး

နှစ်ပေါင်း(၂၀)ကျော် အစာအိမ် လေထိုးလေအောင့် ဝေဒနာရှင်များအတွက် အထူးဖော်စပ် လျှော့ဒါန်းကုသပြီး ဝေဒနာရှင် ရဟန်း၊ ရှင်လူ၊ ပြည်သူများ၏ ပျောက်ကင်းထောက်ခံတောင်းဆိုမှုကြောင့် စေတနာ၊ ဝါသနာကို အရင်းခံ၍ ထုတ်လုပ်ဖြန့်ချိလိုက်သော 'အစာအိမ်ရောဂါလေရာ ရောဂါဝေဒနာရှင်များအတွက် အထူးသင့်လျော်သော ဆေးရွှမ်းကောင်းတစ်လက်' ဖြစ်ခြင်းကြောင့် သုံးစွဲသူများအတွက် တန်ဖိုးလုံးဝဆုံးရှုံးခြင်း မရှိစေရ။

ယာယီတိုင်းရင်းဆေးဝါးမှတ်တိုင်အမှတ် 0114 Y 010697

ပျောက်ကင်း ခိုင်သော ရောဂါပျာ

အစာအိမ်ရောဂါ လေထိုးလေအောင့်၊ အစားယူအစားမယူ၍ မစိမလည်ဖြစ်ခြင်း၊ အစာအိမ်အချဉ်ပေါက်ခြင်း၊ အစာမကြေ ရင်ပြည့်ရင်ကယ်၊ ဝမ်းဖောဝမ်းပျက်ခြင်း၊ လေနှင့်ဝမ်း မကွဲခြင်း၊ အစာအိမ် နှင့်ပတ်သက်သော ရောဂါများအတွက် ယုံကြည် စိတ်ချစွာဖြင့်သုံးစွဲနိုင်ပါသည်။

မင်ရင်း - ဦးမြသွေး၊ အမှတ်(၆၈၉)၊ ဘယသင်္ကြန်လမ်း၊ (၁၀)ရပ်ကွက်၊ တောင်ဥက္ကလာပ၊ ရန်ကုန်မြို့။
၀၉ ၃၁ ၃၅ ၁၅ ၉၆ ၊ ၀၉ ၃၁ ၀၅ ၉၉ ၃၂

(၁)

စင်စစ်၌ သူသည် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအလောင်းအလျာဖြစ်သည်။

အချိန်ကာလအားဖြင့်လည်း နှစ်သင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းတိုင်အောင် ပါရမီဖြည့်ကျင့်နေသူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ပုဂ္ဂိုလ်ချင်း ယှဉ်လိုက်လျှင် သာမန်ပုထုဇဉ်တို့နှင့် မနှိုင်းသာအောင် အရည်အသွေးမြင့်မားသူဟု ဆိုနိုင်၏။ သို့ပါလျက် နှင့် တစ်ခုသောဘဝက အတွေးအခေါ် အမှားကလေးတစ်ခုကြောင့် ရှည်လျားလှသော ဘဝအစဉ်အဆက်ဆက် ကြုံလိုက်ရသည့် ဒုက္ခတွေက ထမ်းပိုးနှင့်လက်ခံ မမျှတအောင် ပေးဆပ်ရသည့်နှယ် ရှိ၏။ သူ့အမှားက အခြားမဟုတ်၊ သူတစ်ပါး သားမယားကို ပြစ်မှားစော်ကား ကျူးလွန်ခြင်းဟူသော ကာမေသုအမှား ဖြစ်လေသည်။



ရဟန်းသီလကို မကျိုးမပေါက်ရအောင် သူလည်း စောင့်ထိန်းခဲ့သည်။ နှယ်နှယ်ရရ ပေါ့ပေါ့တန်တန်မဟုတ်။ ရဟန်းသီလကို သူ့စောင့်ထိန်းခဲ့သည့် အချိန်ကာလက အနှစ်နှစ်သောင်း။

ထိုမျှ ကာလတာရှည် သီလစောင့်ထိန်းကာ အခြားရဟန်းများနည်းတူ ဝိပဿနာတရားကို အားထုတ်ခဲ့၏။ သို့ရာတွင် တရားထူးကို ရနိုင်လောက်အောင် ပါရမီမရင့်သေးသောကြောင့် မည်သည့်မဂ်ဖိုလ်မှ မရရှိသေးခင်မှာပင် သက်တမ်းစေ့ကာ ကွယ်လွန်ခဲ့ရ၏။ သည်လိုဖြင့် အနှစ်နှစ်သောင်းတိုင် စောင့်ထိန်းခဲ့ရသော ရဟန်းသီလသည်လည်းကောင်း၊ ရဟန်းဘဝတစ်လျှောက်လုံး အားထုတ်ခဲ့



(၂)

ကဿပမြတ်စွာဘုရားရှင် ပွင့်ထွန်းတော်မူသောကာလ။

ဘုရားရှင်၏ သာသနာအရိပ်ကို ခိုလှုံလျက် တရားဓမ္မကျင့်ကြံအားထုတ်နေကြသော တပည့်သားသံဃာအများထဲတွင် သူသည်လည်း ရဟန်းတော်တစ်ပါးအဖြစ် ပါဝင်နေခဲ့သည်။ အခြားသော သီတင်းသုံးဖော် ရဟန်းများစွာနှင့်အတူ

ရသည့် ဝိပဿနာတရားကျင့်စဉ်များသည်လည်းကောင်း အချည်းနှီးအလဟဿ ဖြစ်ခဲ့ရပြီလား၊ သဲထဲရေသွန် ဖြစ်ခဲ့ရပြီလားဟု မေးစရာရှိ၏။

သည်လိုတော့မဟုတ်၊ တူညီထိုက်သော အကျိုးတော့ ပြန်ပေးသည်။ ဆိုးရွားသည့် အပါယ်လေးဘုံဆိုသော ဒုဂ္ဂတိဘုံများသို့ မကျရောက်ဘဲ လူ့ဘုံလူ့ဂတိသို့ ပြန်ရောက်သည်။ ရောက်ရှိလာပြန်တော့လည်း ဆင်းဆင်းရဲရဲ နံနက်နိမ့်ကျသော အဆင့်အလွှာထဲသို့ မဟုတ်၊ ချမ်းသာပြည့်

ကြွယ်ဝသော အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ လူအဖြစ်ကို ပြန်လည်
မမြင်ရတော့ပါ။ မှန်၏။ သူသည် ဗာရာဏသီပြည်မှ ထိတ်ထိတ်
သူဌေးသားဘဝကို ရရှိခဲ့လေသည်။

◆◆◆

(၃)

ဥစ္စာမရှိ ပြည့်စုံကြွယ်ဝသော သူဌေးသားဘဝသည်
မရှိတော့ပါ။ ကြွယ်ဝမှု အရှိန်အစောင့်ကြောင့်ပင် လူထဲမှာ
အသက်တန်းလွှာအဆင့်သို့ အလိုအလျောက် စာရင်းသွင်း
ရရှိခဲ့ပြန်သည်။ လောကသဘာဝကိုက နေသည် နေရာ

များစွာ၌ လိုတ၊ရစေနိုင်သည့် သိဒ္ဓိတစ်ပါးဟု သတ်မှတ်
ကြသည်မဟုတ်လား။ သူက လူဖြစ်လာကတည်းက ထိုသိဒ္ဓိ
အောင်မြင်ပြီးသူ ဖြစ်၏။

သူဘဝသည် ပျော်ရွှင်ဖွယ်အတိ။ အလုပ်အကျွေး
အထိန်းအယ အခြွေအရံတွေ အပြည့်။ မရှိမလှ မဝဟူသော
စကားတို့၏ အဓိပ္ပာယ်ကို သူ့မသိ။ လိုတိုင်းတ တတိုင်းရ၊
ကြံတိုင်းအောင်၊ ဆောင်တိုင်းမြောက်ခြင်းတို့ဖြင့်သာ နေထိုင်
ရှင်သန်လာခဲ့ရ၏။ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသော အစေအပါးတွေ
ကလည်း သူ့အတွက် ဇောင်းတော်ညီတိ၊ စိတ်တော်သိ၊



နန္ဒီ
အိန္ဒြာ

အမှောင်လမ်း၏
တစ်ဆစ်ချိုး

သူ့အလိုဆန္ဒဟူသမျှ ဖြည့်ဆည်းပုံပိုးရန် အမြဲအသင့်။

သည်လိုဘဝကို ရလာခဲ့သည့်ကြားထဲ သမုဒ္ဒရာမှီးထပ် ရွာသလို ထပ်ဆင့်အကျိုးပေးလိုက်ပုံက သူ၏ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါ ရူပကာဖြစ်၏။ ကသပဘုရားရှင် လက်ထက်တော်တုန်းက အနှစ်နှစ်သောင်းကြာအောင် ရဟန်းသီလကို စောင့်ထိန်းခဲ့သော ကောင်းမှုကုသိုလ်၏တွန်းအားကြောင့် သူသည် ရုပ်ရည်အလွန်ချောမောလှပသော သတို့သားတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ပြန်၏။ လူတို့၏ ဝန်းကျင်ကလည်း မျက်နှာကြီးရာဟင်းဖတ်ပါသော ဓလေ့က ကျောက်စိုင်ကျောက်သားနယ်ခိုင်မာ၏။ လူချင်းတူလျှင် ရုပ်ဆိုးသူထက် ရုပ်ချောသူ၊ ပြေပြစ်တင့်တယ်သူကိုသာ ခင်မင်လိုသည်။ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံလိုကြသည်။ ဦးစားပေးလိုကြသည်လေ။

သည်တော့လည်း လူပတ်ဝန်းကျင်၏ ဓလေ့အတိုင်းသာ ဖြစ်ရတော့သည်ပ။ အလိုလို နဂိုအခံမူလကို ဥစ္စာနေကြွယ်ဝသူ သူဌေးသားမို့ မျက်နှာလိုအားရ ခေါ်ချင်ပြောချင်ဆက်ဆံချင်သူတွေ များရသည့်အထဲ ရုပ်ဆင်းရူပကာကလည်း အလွန်ချောမောလှပနေပြန်လေတော့ ကျားကို ချိုတပ်၊ မြင်းကို အတောင်ပံတပ်ပေးသည့်နယ် ရှိတော့သည်။ မျက်နှာပန်းပွင့်လိုက်ပုံမှာ ဇမ္ဗူတစ်ခွင် လူ့အမြင် သူ့အပြင် မရှိဟု ဆိုလောက်အောင် ပြိုင်ဘက်ကင်းတော့သည်။

သို့သော် ထိုကိစ္စက အရွယ်မရောက်သေးသည့် ကစားမလား၊ နားမလားဆိုသော ကလေးသူငယ်ဘဝကတော့ ကိစ္စမရှိ၊ ပြဿနာမဟုတ်။ ခက်သည်က သူ့အသက်အရွယ်က သည်အတိုင်း ကျောက်ချထားသလို ငြိမ်နေသည်မဟုတ်။ တစ်စ၊တစ်စ အရွယ်ရောက်လာသည်။ ကြီးကောင်ဝင်လာသည်။ လူလားမြောက်လာသည်။ လူတို့၏ သဘာဝအတိုင်း ပထမအရွယ်မှသည် ဒုတိယအရွယ်သို့ တဖြည်းဖြည်း ကူးမြောက်လာသော ဆယ်ကျော်သက်မှသည် နှစ်ဆယ်ကျော်သက်ကာလများသည် ပျိုမျစ်တင့်တယ်မှုကို တရှိန်ရှိန် တက်နေသော အပိုင်းအခြားဖြစ်သည်နှင့်အညီ လူကလည်း အရွယ်ရောက်လာလေလေ ချောမောတင့်တယ်လာလေလေ ဖြစ်တော့၏။

အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်သေးသနည်း။ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့၊ အလှသွေးကြွယ်ဝ ရင်ခွန်တတ်စ ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်တို့ အလယ်တွင် သူက ပျိုတိုင်းကြိုက်သည့်နှင်းဆီခိုင် ဖြစ်လာသည်။ မဆွတ်ခင်က ညွတ်ချင်သူတွေ၊ ရေလာအောင် မြောင်းဖော်သူတွေက အနုမတူ။ သည်အထဲမှာ ဂုဏ်ရည်

တူသူဌေးသမီးတွေပါသည်။ အလယ်အလတ် ကုန်သည်ပွဲစားအဆင့်အလွှာကလည်း အရောရောအထွေထွေ။ အောက်ခြေ မိလက္ခူအပျိုစင်တွေကလည်း နမ်းမှာလား မောင်ရဲ့၊ မွေးတယ်ရှင် မဆိုရုံတစ်မည်။

အရွယ်၏အလိုအရ သွေးသားဆူဖြိုး တက်ကြွလာချိန် ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်တို့၏ လှပကြောရှင်းမှု၊ ပြေပြစ်တင့်တယ်မှု၊ ပြည့်ဖြိုးစုံပြည့်မှုတို့တွင် သာယာခိုင် နစ်မျောပျော်ဝင်ဖို့ တောင့်တလာချိန်နှင့် သူပတ်ဝန်းကျင်တွင် အသင့်ကိုင်းညွတ်နေသော အလှသွေးရောင်စုံပန်းတွေက ရေကန်အသင့်ကြာအသင့်။ ဤတွင် သူသည် သူ၏ ရုပ်ရည်ချောမောလှပမှု မိဘအရှိန်အဝါဖြင့် ကြွယ်ဝမှုတို့ကို အခွင့်အလမ်းတစ်ခုအဖြစ် အသုံးချတော့သည်။ သူ၏ရုပ်ရည်နှင့် ကြွယ်ဝမှုသည် သူ့အတွက် ရာနှုန်းပြည့်အားကိုးရသော ထောင်ချောက်ကြီးတစ်ခုဟု သူ နားလည်သတ်မှတ်လိုက်တော့သည်။

အစအစဦးပိုင်းကတော့ ပန်းရိုင်းတွေကို ခြေသည်။ နောက်တစ်ဆင့်တက်လာတော့ ပန်းတစ်ပတ်ရစ်တွေကို နမ်းရှိုက်သည်။ နောက်ဆုံးတော့ ပိုင်ရှင်မဲ့၊ ပိုင်ရှင်ရှိ၊ မည်သည့်ပန်းကိုမှ အလွတ်မပေးတော့။ မလိမ်မိုးမလိမ္မာ အပျိုစင်ကလေးတွေ၊ ထိုမှတစ်ဆင့် ပိုင်ရှင်မဲ့တစ်ခုလပ်၊ နှစ်ခုလပ်တွေ၊ နောက်ဆုံး လင်ရှိမယားတွေအထိ အခွင့်အရေးရလျှင်ရသလို ဖြစ်မှားဖျက်ဆီး စော်ကားလိုက်ပုံမှာ အကြော်စားမိသော သူရူးက နားမြင်တိုင်း လက်ညှိုးထိုးသည့်နယ် ရှိတော့၏။ ဘဝဟူသည် ကာမဂုဏ် ခံစားပျော်ပါး ဖြစ်လာသည်ဟူသော အတွေးအခေါ်မှားကြီးသည် သူ့အထဲတရားကို အမှိုက်တိုက်ဖုံးစေဖို့ အခိပ်မည်းကြီးဖြစ်သည်ဟု သူ့မသိ။ ကာမသုခိစ္ဆာစာရတည်းဟူသော မစင်ဘင်ဂို၌ ပျော်သော လောက်တစ်ကောင်အဖြစ် ကုသိုလ်လုပ်ရန် အခွင့်အရေးအရဆုံးဖြစ်သည့် လူ့ဘဝကို အချည်းနှီး ဖြန့်တီးပစ်ခဲ့၏။

သည်တော့ အကုသိုလ်ဆိုသော မကောင်းကျိုးပြန်လေတတ်သည့် သဘာဝကြီးကလည်း သူကျူးလွန်သမျှ အပြစ်တွေကို သည်အတိုင်း လက်လွှတ်အလျှော့ပေးကာ လှစ်လှူမနေ။ အကုသိုလ်ဆိုသော အင်အားသည် အလှည့်ကျတော့မန့်ရဆိုသလို ကွက်တိပြန်လည်အကျိုးပေး၏။ လူ့ဘဝအရောက်လာခဲ့ခြင်း၏ အကျိုးရှိအောင် အသုံးချနိုင်စွမ်းသော ကုသိုလ်စွမ်းရည်ဟူသမျှတို့ကို မျက်ကွယ်ပြုခဲ့သော သူ့နှင့် အထိုက်တန်ဆုံးသော ရုပ်ဝန်းသို့သာ ထိုအကုသိုလ်

အကြီးက ပို့ဆောင်ပေးလိုက်ပါသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့်
အခြားမဟုတ်၊ ငရဲပြည်သို့ ဖြစ်တော့၏။



(၄)

ဘယ်လိုဖြစ်တယ် မပြောတတ်ဘူး အရှင်။ ကျွန်မမှာ
အိမ်တိုင်း ပင်ပန်းပူလောင်လိုက်တာ၊ ဒီဝေဒနာကို မိမိ
အိမ်တိုင်းခံစားနေရသူမှာ နားလည်နိုင်လိမ့်မယ် ထင်ပါ
အမယ်လေး...ဆင်းရဲပူပြင်းလိုက်တာ။ ကျွတ်...ကျွတ်...
ကျွတ်

စုတ်ထိုးသံနှင့်အတူ ထွက်ပေါ်လာသော အိမ်ရှင်မ
အသွေးကတော်ကြီး၏ စကားသံက တုန်ခါနေသည်။ ဆိုးရွား
သော နှိပ်စက်ကလူပြုမှုကို လက်ငင်းရင်ဆိုင်နေရသူ၏
အသွေးကတော်ကြီးသည် ချစ်လှစွာသော
အသွေးသည်၏ ပန်းနှစ်ဖက်ကို ကြင်နာစွာအေးကူသောအားဖြင့်
အိမ်ရှင်မလိုက်ရုံမှတစ်ပါး အခြားသော မည်သည့်နှစ်သိမ့်မှု၊
အသွေးမှုကိုမျှ မပြုနိုင်ဘဲ နှင့်ခနဲခံစား ကြေကွဲလိုက်ရ၏။
အသွေးလှပါကလား။ ချစ်ဇနီး၏ သောကအပူကို တစ်စ တစ်
နှစ် သက်သာရာ သက်သာကြောင်း မကူညီနိုင်ဘဲ သည်
အတိုင်း ထိုင်ကြည့်နေရသည့်အဖြစ်။

သည်မှာပင် သူဌေးကြီး၏ နားဝအစုံ၌ သူတော်စင်
အသွေးကတော်တစ်ပါး၏ မိန့်မြွက်စကားသံတို့ကို ပြန်လည်
ကြားယောင်လာခဲ့မိတော့၏။

နီရုယာ အာဂတာနံ ဂတ္တာနိ ဥဏှနိ ဟောန္တိ။
ငရဲပြည်မှာ လာကြကုန်သော သတ္တဝါတို့၏ ကိုယ်တို့
သည် ပူလောင်ကုန် ဟူလေသည်။

သူဌေးကြီးသည် ဇနီးသည်ကို လွန်စွာသနားကရုဏာ
သက်လှသော်လည်း မည်သို့မျှ ထောက်ပံ့ကူညီမှု မပြုနိုင်။
မည်သည့်ဆေးဆရာသမားတော်ကြီးများကမျှလည်း မကယ်
နိုင်။ သူဌေးကတော်ကြီးသည် အလွန်ပူလောင်လှသော
အနာကို ခံစားရင်း ထိုကိုယ်ဝန်ကို ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာ
ထိုင်ခိုခဲ့ရတော့သည်။ ထိုဝံ့ဒ်ဒုက္ခကို ဆယ်လတိုင်အောင်
အကြီး နေလရက်စေ့၍ အမြန်စွာမြင်လိုက်ပြီးတော့မှသာ
အောင်ခြင်းမှ သက်သာခဲ့ရတော့၏။ ထိုကိုယ်ဝန်သည်
မည်မျှ ငရဲသက်ကုန်၍ လူပြည်သို့ ပြန်တက်လာသော
အသွေးသမား သူဌေးသား၏ ကိုယ်ဝန်ဖြစ်သည်။

ဆိုရလျှင် ငရဲသက်သာ ကုန်သွားသည်၊ သို့ထိတိုင်

သူကျူးလွန်ခဲ့သော ကာမေသုမိစ္ဆာစာရ၏ ဆိုးကျိုးအကု
သိုလ်က အရှိန်မကုန်သေး။ အနှစ်၊နှစ်သောင်းတိုင် ရဟန်း
သီလကို စောင့်ထိန်းခဲ့သော ကုသိုလ်၏ပံ့ပိုးမှုကြောင့် ယခု
လူ့ဘဝသို့ ပြန်ရလာချိန်တွင်လည်း ယောက်ျားအဖြစ်ကို
မရသော်လည်း သူဌေးသမီးတော့ ဖြစ်လာသေး၏။ သူဌေး
သမီးဘဝဖြစ်လာ၍ စားဝတ်နေရေး လိုအပ်ချက်တို့အတွက်
စိတ်ပူပန်စရာ မရှိ။ သို့ရာတွင် အနီးကပ် နေထိုင်ရသော
မိဘဆွေမျိုးတို့၏ ချစ်ခင်ကြင်နာမှုကိုပင် မရရှိ။ ဆွေမျိုး
အသိုင်းအဝိုင်းများကသာမက ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူအများ၏
အကြောင်းမဲ့ မုန်းတီးမှုကိုသာ ရင်ဆိုင်ကြီးပြင်းလာခဲ့ရလေ
သည်။

ဤသို့ဖြင့် အရွယ်ရောက်လာကာ အသက်(၁၆)နှစ်
ပြည့်ပြီးသောအခါတွင် မိဘများနှင့် ဂုဏ်ရည်တူသော
အခြားသူဌေးတစ်ဦး၏သားနှင့် ထိမ်းမြားပေးလိုက်ကြတော့
၏။ သူဌေးသမီးလည်း မိဘဆွေမျိုးများ အသိုင်းအဝိုင်းမှ
ထွက်ခွာ၍ လင်ဖြစ်သူ၏အိမ်သို့ လိုက်ပါခဲ့ရလေသည်။
ဤတွင်လည်း သူမ၏ အခြေအနေက ပြောင်းလဲမသွား။
လင်၏ အသိုင်းအဝိုင်းအလယ် ရောက်ပြန်သောအခါတွင်
လည်း လင်နှင့်တကွသော လင်၏ အဆွေအမျိုးအားလုံး၏
မလိုမုန်းထားမှုကိုသာ ရရှိပြန်သဖြင့် စိတ်ဒုက္ခကြီးစွာနှင့်သာ
မျက်နှာငယ်ငယ်နှင့် နေထိုင်ကျင်လည်ခဲ့ရချေတော့သည်။

ထိုသို့နေထိုင်လာခဲ့စဉ်အတွင်း၌ပင် သူတို့မြို့၏ နက္ခတ်
ပွဲသဘင်ကျင်းပတော့မည့်နေ့ရက်က တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်
လာခဲ့လေသည်။ နက္ခတ်ပွဲသဘင်သည် မြို့သူမြို့သားတို့
အထူးတောင့်တ စောင့်မျှော်နေကြသော လူအများစုတစ်ရပ်
လုံး ပါဝင်ဆင်နွှဲကြသည့်မြို့၏ အကြီးကျယ်ဆုံးသော ပျော်ပွဲ
သဘင်ကြီးဖြစ်၏။

သူဌေးသမီးသည်လည်း ထိုပွဲသဘင်ကို အများနည်းတူ
ဝင်ရောက်ဆင်နွှဲရန် ကြိုတင်အားခဲထား၏။ သို့သော် ထိုနေ့
မတိုင်မီမှာပင် ခဲလေသမျှ သဲရေကျရန် အကြောင်းတစ်ခု
ပေးလာ၏။ အခြားမဟုတ်၊ လင်ဖြစ်သူ သူဌေးသားသည်
ထိုပွဲသို့ သူနှင့်အတူ မသွားလို။ အခြားသော ပြည့်တန်ဆာမ
တစ်ဦးနှင့်သာ အတူသွားရန် သူ၏ မိတ်ဆွေများနှင့် တိုင်
ပင်စီစဉ်နေကြကြောင်း ကြားသိလိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်
တော့သည်။ ထို့ကြောင့် ကြိတ်မှိတ်အောင့်အည်း မနေနိုင်
တော့ဘဲ နက္ခတ်ပွဲသဘင် ကျင်းပမည့်နေ့မရောက်မီ တစ်
ရက်ကြို၍ ဖွင့်ဟအသနားခံ တောင်းပန်လေသည်။

‘အရှင်...ကျွန်တော်မျိုးမဟာ အရှင်ရဲ့ ဇနီးမယားကို ရောက်ခဲ့တဲ့နေ့ကစပြီး မယားဝတ္တရားအားလုံး ကျေပွန်အောင် ရိုကျိုးလိုက်မှာ နေထိုင်ခဲ့ပါတယ်။ မိန်းမသားတို့ မည်သည် ပြည့်ရှင်မင်းကြီးဆယ်ပါး၏ နှမပင် ဖြစ်ပါစေ၊ အဆုံးစွန်သောအားဖြင့် စကြာဝတေးမင်းကြီး၏ သမီးတော်ပင် ဖြစ်ပါစေ လင်ယောက်ျား၏အလေးပေးမှု၊ ကြင်နာယုယမှုတို့ကို ရရှိမှ စိတ်နှလုံးချမ်းမြေ့ သာယာနိုင်ကြပါတယ်။ သို့ပေမယ့် အရှင်ဟာ ကျွန်တော်မျိုးမကို ဇနီးမယားအရာသို့မသွင်းဘဲ စိမ်းစိမ်းပြတ်ပြတ် ဥပေက္ခာပြုထားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်မျိုးမကို ဇနီးအဖြစ် ချီးမြှင့်ထိုက်လျှင် ချီးမြှင့်ပါ။ မချီးမြှင့်နိုင်လျှင်လည်း အပြီးတိုင် စွန့်ပစ်တော်မူပါ။ အရှင်စွန့်ပစ်လျှင် ကျွန်တော်မျိုးမရဲ့ မိဘဆွေမျိုးများ အရပ်သို့ ပြန်သွားပါတော့မယ်’

လင်ဖြစ်သူ သူဌေးသားသည် ဤသို့တစ်ကြိမ်မျှ ပြောမလာခဲ့ဖူးသော သူဌေးသမီး၏စကားကြောင့် အံ့အားသင့်သွားလေသည်။ ထို့ကြောင့် ဘယ်အကြောင်းကြောင့် ဤသို့ပြောရသည်သနည်းဟု မေးမြန်းလေ၏။

‘အရှင်...ကျွန်တော်မျိုးမဟာ အများနည်းတူ တစ်မြို့တော်လုံး ဆင်နွှဲကြမယ့် နက္ခတ်ပွဲသဘင်ကို အရှင်နဲ့အတူသာ ဇနီးမောင်နှံ တူစုံသွားရောက် ပျော်ပါးလိုပါတယ်’

ထိုစကားကို ကြားလျှင်ပင် သူဌေးသားသည် အခြားသော ပြည့်တန်ဆာမတစ်ဦးနှင့်အတူသွားမည့် သူ၏အစီအစဉ်ကို မယားဖြစ်သူ သိရှိသွားခဲ့ပြီဟု နားလည်လိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ခပ်လွယ်လွယ်ပင် နှစ်သိမ့်၍ စကားဖြတ်လိုက်လေသည်။

‘ကောင်းပြီလေ၊ မင်းကမှ ဒီလောက်ဆန္ဒပြင်းပြတယ်ဆိုရင်လည်း နက္ခတ်ပွဲကို မင်းနဲ့ပဲ အတူတူသွားကြတာပေါ့။ ပွဲတော်မှာသုံးဆောင်ဖို့ စားသောက်ဖွယ်ရာတွေကို ကြိုတင်စီစဉ်ထားနှင့်ပေတော့ပေါ့။ ဟုတ်ပြီလား’



(၅)

နက္ခတ်သဘင်ပွဲတော်ကြီး ကျင်းပမည့်နေ့သို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့လေပြီ။ ထိုပွဲတော်သို့ သွားရောက်ကြမည့် မြို့သူမြို့သားတို့ဖြင့် မြို့တော်အနှံ့ပင် အုံးအုံးကျွက်ကျွက် ပျားပန်းခပ်မျှ လှုပ်ရှားနေကြပြီဖြစ်သည်။

သူဌေးသမီးသည် လင်ယောက်ျား၏ ပြီးစလွယ် နှစ်သိမ့်လိုက်သောစကားကို ယုံစားခဲ့မိ၏။ ထို့ကြောင့် ပြီးခဲ့

သောနေ့က တစ်နေ့တာလုံး အကောင်းဆုံးစားသောက်ဖွယ်များ၊ မုန့်ချိုများ၊ အဖျော်ရည်များကို အစုံလင်ဆုံး မိမိကိုယ်တိုင် အပင်ပန်းခံ၍ ပြုလုပ်ပြင်ဆင် စီစဉ်ထည့်သိုထား၏။ သူဌေးသား လာခေါ်သောအချိန်တွင် အသင့်ယူဆောင်သွားရန် စီစဉ်ပြီးနောက် ကောင်းမွန်သော ဝတ်စားတန်ဆာတို့ကို ဝတ်ဆင်၍ စောင့်ဆိုင်းနေ၏။

သို့ရာတွင် နေသာမြင့်လာသည် သူဌေးသားက ပေါ်မလာတော့။ နက္ခတ်ပွဲသွားသူတို့လည်း ပါးလျက်ပါးသွားချေပြီ။ အတော်အချိန်လင့်ပြီဖြစ်သည့်တိုင် အရိပ်အယောင်မှ ပေါ်မလာတော့သောအခါတွင်မှ သူဌေးသားသည် မိမိကို ချန်ထားရစ်ခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း ဝမ်းနည်းစွာ သိရှိလိုက်ရတော့သည်။ သို့သော်လည်း လမ်းတစ်နေရာရာ၌ တွေ့လိမ့်နိုးနိုး ဝိုးတဝါးမျှော်လင့်ချက်၏ တွန်းအားကြောင့် ပြင်ဆင်ချက်ပြုတ်ထားသမျှသော အံ့ကောင်းအမွန် စားသောက်ဖွယ်များကို သယ်ဆောင်လျက် အိမ်မှ ထွက်ခဲ့လေသည်။ တစိုက်စိုက်သွားရင်း နေရာအနှံ့ ရှာဖွေသော်လည်း လင်ယောက်ျားသူဌေးကို လုံးဝမတွေ့ရ။ ထို့ကြောင့် သူဌေးသမီးသည် မိမိတစ်ကိုယ်တည်း ကြေကွဲစွာဖြင့် နက္ခတ်သဘင်ပွဲသို့ မသွားတော့ဘဲ လမ်း၌တွေ့သော ဥယျာဉ်ကြီးတစ်ခုထဲသို့သာ ဝင်ရောက်ခဲ့မိတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် နန္ဒမူလိုက်ရ၍ သီတင်းသုံးနေသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတစ်ပါးသည် နိရောဓသမာပတ်မှ ထခြောက်လာ၏။ ထိုအရှင်မြတ်သည် မည်သူ့ကို ချီးမြှောက်ရအံ့နည်းဟု ထိုက်တန်မည့်သူ့ကို ဆင်ခြင်ကြည့်တော်မူရာ ဥယျာဉ်ကြီးတစ်ခုထဲမှ သူဌေးသမီးကို တွေ့ရှိလေသည်။

‘ဤသူဌေးသမီး၏ ပရဒါရက်များသည် ကုန်ဆုံးခြင်းသို့ ရောက်ရှိပေတော့မည်။ ငါ့အား ပူဇော်သက္ကာရကိုပြုခဲ့လျှင် သူ၏ အကုသိုလ်ကံများ ကုန်စင်ကင်းပကြကုလတ္တံ့။ ငါသည် ဤသူဌေးသမီးကို ချီးမြှောက်ခြင်းပြုထားမည်။’

ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်သည် ဤသို့သိမြင်တော်မူသောကြောင့် ထိုဥယျာဉ်သို့ ကြွရောက်ခဲ့၍ သူဌေးသမီးလာလမ်းရှေ့မှ ဆွမ်းခံရပ်တော်မူ၏။ သူဌေးသမီးသည် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါမထေရ်မြတ်၏ ကြည်ညိုဖွယ်အသွင်ကို ဖူးမြင်လိုက်သည်နှင့် လတ်တလောခံစားနေရသည့် သောကအနာငြိမ်းအေးသွားလေသည်။ ထို့ကြောင့် ရိသေ့ပျပ်ဝပ်စွာ ဦးချက်န်တော့လိုက်၏။ တစ်ဆက်တည်းပင် သူဌေးသမီးစိတ်နှလုံးတွင် လှူဒါန်းလိုသော သဒ္ဓါတရားတို့လည်း

အရှင်သန်လာကြ၏။ မိမိတွင် အတူသယ်ဆောင်လာခဲ့သော အကောင်းဆုံးချက်ပြုတ်စီရင်ထားသည့် စားသောက်ဖွယ်အစုံအလင် ပါရှိလာခဲ့ခြင်းအတွက်ပင် လှိုက်လှဲစွာဝမ်းမြောက်မိတော့၏။ ဤစားသောက်ဖွယ်များသည် ပြီးခဲ့သောအခါ မိမိကိုယ်တိုင် တစ်နေ့တာလုံး ချွေးတပြိုက်ပြိုက်ကျသည့်အထိ အပင်ပန်းခံကာ ချက်ပြုတ်စီစဉ်ခဲ့သော စားသောက်ဖွယ်များ ဖြစ်ကြ၏။ ယင်းတို့သည် အမွန်အမြတ်များ ဖြစ်ကြသော်လည်း ငါ့အတွက် မသုံးဆောင်တော့ဘဲ ဤအရှင်မြတ်ကိုသာ အားပါးတရ လောင်းလှူလိုက်တော့မည်ဟု ကျေနပ်ဝမ်းသာစွာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်၏။

ပြီးနောက် မိမိသယ်ဆောင်လာခဲ့သော အမွန်အမြတ်အသောက်ဖွယ်များကို မထေရ်မြတ်၏ သပိတ်တော်ထဲသို့ ဆွမ်း ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်များအဖြစ် ရက်ရောစွာ ပြည့်စုံပို့လှူဆောင် လောင်းလှူ၏။ တစ်ဖန် သပိတ်တော်၏ အပေါ်ဘက်တွင် ကြာပန်းကို တင်၏။ သပိတ်တော်၏ အောက်ဘက်တွင် ကြာပန်းကို ခံ၏။ ပြီးမှ သပိတ်တော်ကို ကပ်တူ၏။ ထို့အပြင် မိမိ၏ လက်အုပ်ထဲ၌ ကြာပန်းများကို ညှပ်တိုင်ပူဇော်ပြီးလျှင် စူးနစ်ထက်သန်သော စေတနာအောက်မှ ခုတ်ငါးမျိုးတိတ်ကို တောင်းဆိုပန်ကြားလေသည်။

အရှင်ဘုရား...ယခုပြုရသော ကုသိုလ်ကံစေတနာတို့ကြောင့် လူအပေါင်းတို့သည် ဤကြာပန်းတို့ကို ချစ်ခင်နှစ်သက်ကြသကဲ့သို့ ကျွန်တော်မျိုးမ၏ ဖြစ်လေရာဘဝများတွင်လည်း လူအပေါင်းတို့က ကျွန်တော်မျိုးမအား ချစ်ခင်နှစ်သက်ကြပါစေသတည်း။

အရှင်ဘုရား...အိဝမ်းတွင်း၌ ပဋိသန္ဓေနေရခြင်း ဒုက္ခသည် ပင်ပန်းဆင်းရဲလွန်းလှပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်မျိုးမသည် ဖြစ်လေရာဘဝ၌ ညီသက်အိထွေးသော ကြာပန်းတို့တွင်သာ ပဋိသန္ဓေနေရသူ ဖြစ်ပါစေသတည်း။

အရှင်ဘုရား...မာတုဂါမတို့၏ဘဝသည် စကြဝတေးတော်၏ သမီးပင်ဖြစ်စေကာမူ လင်ယောက်ျားတို့၏အလိုကိုသာ လိုက်ပါရစေခြင်းဖြင့် စက်ဆုပ်ဖွယ်ကောင်းလှပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်မျိုးမသည် ဖြစ်လေရာဘဝတိုင်းတွင် နိဗ္ဗာန်သားဘဝသို့မရောက်ဘဲ ယောက်ျားစင်စစ်ဘဝသို့သာ ရောက်ရှိရပါစေသတည်း။

အရှင်ဘုရား...ကျွန်တော်မျိုးမသည် ဤသံသရာဝဋ်ဘဝများကို လွန်မြောက်ပြီး အဆုံးဘဝ နောက်ကာလတွင် အရှင်ဘုရားတို့ သိမြင်အပ်သော အရဟတ္တဖိုလ်နိဗ္ဗာန်သို့

ကျွန်တော်မျိုးမလည်း ရောက်ရှိရပါစေသတည်း။

အရှင်ဘုရား...နောက်ဆောင်ဖြစ်လေရာဘဝများ၌ ကျွန်တော်မျိုးမ၏ အဆင်းရန်သည် ဤပဒုမ္မာကြာနှင့် ထပ်တူဖြစ်ရပါစေသတည်း။

အရှင်ပက္ကကဗုဒ္ဓါမထေရ်မြတ်သည် သူဌေးသမီး၏ ဆုတောင်းငါးမျိုးလုံး ပြီးပြည့်စုံသည်အထိ ရပ်တန့်သည်ခံတော်မူ၏။

ဆုတောင်းခြင်းပြီးဆုံးသွားသောအချိန်တွင်မူ - ကုဏ္ဍိတ် ပတ္တိတ် တုံယုံ ခိပ္ပမေဝ သမိဇ္ဈတု၊

သဗ္ဗေ ပုရေန္တ သင်္ကပ္ပာ စန္ဒော ပန္နရသော ယထာ၊

သဗ္ဗေ ပုရေန္တ သင်္ကပ္ပာ မဏိဇောတရသော ယထာ။

‘သင်၏ အလိုရှိအပ်၊ တောင့်တအပ်သော ဆုသည် အလျင်အမြန် ပြည့်စုံစေသတည်း။ ဆယ့်ငါးရက်မြောက် လပြည့်ဝန်းကဲ့သို့ သင်၏ အကြံအစည်မှန်သမျှ ပြည့်စုံပါစေသတည်း။ လိုတိုင်းတ တတိုင်းရသော မဏိဇောတ ပတ္တမြားကဲ့သို့ သင်၏ အကြံအစည်မှန်သမျှ ပြည့်စုံပါစေသတည်း’ ဟူသော ဂါထာနှစ်ဂါထာဖြင့် အနုမောဒနာပြုတော်မူကာ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ပြန်ကြွလေသည်။

သူဌေးသမီးလည်း မိမိ၏အလှူအတွက် ကြီးစွာသော ဝီတိအဟုန်ဖြင့် ရှိခိုးလျက် ဥယျာဉ်ထဲတွင် ကျန်ရစ်နေခဲ့၏။ သို့ရာတွင် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်သည် သူမ၏မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားခြင်းမရှိ။ မထေရ်မြတ်၏ အဓိဋ္ဌာန်ကြောင့် မထေရ်မြတ် နန္ဒမူလိုဏ်ဝှံသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိပြီး ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသည့်အချိန်မှာပင် သူဌေးသမီး၌ ပါလာသော ပရဒါရအကုသိုလ်ကံများသည် ကုန်ခန်းစင်ကြယ်ခြင်းသို့ ရောက်ရှိတော့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မြင်သူတိုင်းက မုန်းတီးခြင်းကိုခံရသော ဝဋ်ဆင်းရဲလည်း ကွယ်ပျောက်သွားခဲ့ရတော့သည်မှာ ချက်ချင်းလက်ငင်းပင်။

‘သခင်မ...သခင်မ’

သူဌေးသမီးသည် မိမိ၏နောက်ဘက် မလှမ်းမကမ်းဆီမှ ထွက်ပေါ်လာသောအသံကြောင့် လှည့်ကြည့်မိ၏။ ဤတွင် မိမိတို့နေအိမ်မှ အခိုင်းအစေအမှုလုပ် သူငယ်မကလေးများကို တွေ့ရှိလိုက်ရ၏။ သူတို့သည် ပြီးချင်သော မျက်နှာထားတို့ဖြင့် အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ရောက်ရှိလာကြသည်။ ပြီးနောက် သူ့အနေနှင့် လုံးဝမျှော်လင့်မထားခဲ့သော စကားကို ပြောကြားလာကြလေသည်။

‘သခင်မရဲ့ခင်ပွန်းသည် သူဌေးသားက သခင်မလို’

မေ့လျော့ပြီး နက္ခတ်ပွဲသဘင်ကို ထွက်ခွာသွားခဲ့ရာက သခင်မကို ပြန်သတိရလာလို့ သူ့ထံ အမြန်ရှာဖွေ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ကြဖို့ အမိန့်ပေး အမှာဆင့်လိုက်ပါတယ်။ သူနဲ့အတူ နက္ခတ်ပွဲသဘင် ကစားဖို့ ပွဲတော်မှာ စောင့်စားနေပါတယ်။ ကျွန်တော်မျိုးမတို့နဲ့အတူ လိုက်ခဲ့ပါ သခင်မ’

‘အို..အဲဒါဟာ အမှန်တကယ်ပဲလားကွယ်’

သူမသည် အံ့အားတသင့် လှိုက်ခနဲ ဝမ်းမြောက်ခြင်းနှင့်အတူ ရုတ်ခြည်း ပြန်မေးလိုက်မိ၏။

‘အမှန်တကယ်ပါပဲ အရှင်မ။ အချိန်ရှိတုန်း အမြန်သွားလိုက်ကြပါစို့’

သူဌေးသမီးသည် ထိုအချိန်မှစတင်ကာ တွေ့မြင်သမျှသော လူတိုင်း၏ ချစ်ခင်နှစ်သက်မှုကို ရရှိပိုင်ဆိုင်ခဲ့လေတော့သည်တကား။



(၆)

‘မဟာပဒုမနတ်သား’

နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်လုံးတွင် ထင်ရှားသောအမည်ဖြစ်သည်။ အကြောင်းမူ ထိုနတ်သားသည် ပဒုမ္မာကြာတိုက်တွင် သန္ဓေတည်လာခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်၏။ ထို့အပြင်လျောင်း၊ ထိုင်၊ ရပ်၊ သွား ဣရိယာပုဒ်လေးပါးစလုံးတွင်လည်း ပဒုမ္မာကြာတိုက်တွင်သာ ပြုလာခဲ့သောကြောင့် နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်လုံးကပင် မဟာပဒုမနတ်သားဟု အမည်ပေး ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုနတ်သားသည် သူဌေးသမီးဘဝမှ စုတေပြီးနောက် နတ်ပြည်သို့ နတ်သားအဖြစ် ရောက်ရှိလာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သူဌေးသမီးဘဝက ပစ္စေကဗုဒ္ဓါမထေရ်မြတ်ထံတွင် တောင်းခဲ့သော ဆုများအတိုင်း ပြည့်ဝသဖြင့် နတ်သားဖြစ်လာချိန်တွင် ပဒုမ္မာကြာတိုက်၌ သန္ဓေတည်ခဲ့ပြီး နတ်စည်းစိမ်ကို ခံစားခဲ့ရခြင်း ဖြစ်တော့၏။

ထိုအချိန်တွင် လူ့ပြည်၌ ဗာရာဏသီမင်း စိုးစံလျက်ရှိ၏။ မင်းကြီးတွင် မိဖုရားပေါင်းနှစ်သောင်းတိတိရှိသော်လည်း သားသမီးရတနာ မရရှိဘဲ ဖြစ်နေ၏။ မင်းကြီးနှင့်တိုင်းပြည်အတွက် မျိုးဆက်သစ် ထီးညွှန့်နန်းလျာ ရရှိဖို့ အရေးကြီးနေသည်။ ထို့ကြောင့် မင်းကြီးအပါအဝင် များကြီးမတ်ရာ၊ သေနာပတိအများကပင် မိဖုရားတို့ကို သားဆုပန်ကြဖို့ တောင်းဆိုတိုက်တွန်းကြ၏။ မိဖုရားတို့ကလည်း ဆုပန်ကြပါ၏။ သို့ရာတွင် မထူးခြား။ နောက်ဆုံးတွင်

သားဆုပန်ရသေးသူဆို၍ မိဖုရားခေါင်ကြီးတစ်ဦးတည်းသာ ကျန်ရစ်တော့၏။ ထို့ကြောင့် ဗာရာဏသီမင်းကြီးလည်း မိဖုရားခေါင်ကြီးကိုသာ သားဆုပန်ရန် တိုက်တွန်းရတော့သည်။

မိဖုရားခေါင်ကြီးသည်ကား အတွေးအခေါ်ရှိသူ ဖြစ်သည်။ သူ၏ ရှေ့က၊ ရှေ့က များစွာသော မိဖုရားတို့သည်လည်း သားသမီးရလို၍ သားဆုပန်ကြသည်ချည်း ဖြစ်ပါလျက်နှင့် တစ်ဦးတလေမျှပင် ဆုတောင်းမပြည့်ခဲ့ကြသည်ကို သတိပြုမိ၏။ ငါသည်လည်း ထိုမိဖုရားတို့ကဲ့သို့ သမားရိုးကျမျှဖြင့် သားဆုပန်လျှင် ထိုဆုသည် ပြည့်ဝနိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်။ သာမန်ကိုယ်ကျင့်သီလမျှဖြင့် သားဆုပန်၍ ရနိုင်မည်မဟုတ်ဟု ဆင်ခြင်တွေးခေါ်မိ၏။ ထို့ကြောင့် မိဖုရားကြီးသည် နန်းပြာသာဒ်ထက်သို့တက်၍ ငါးပါးသီလကို သဒ္ဓါတရားကိုင်ညွတ်စွာဖြင့် ဆောက်တည်စောင့်ထိန်းပြီးမှ သားဆုကို ပန်လေသည်။

မိဖုရားကြီး၏ ငါးပါးသီလ စောင့်ထိန်းမှုကုသိုလ်ကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ မဟာပဒုမနတ်သား၏ ရှေးဘုန်း ရှေးကံကြောင့်လည်းကောင်း၊ ထိုနှစ်ရပ်၏ တိုက်ဆိုင်ညီညွတ် စုစည်းမှုကြောင့် မိဖုရားကြီး သားဆုပန်ပြီးသည်နှင့် သိကြားမင်းသည် မိဖုရားကြီး၏ ရှေ့ကောင်းကင်ပြင်တွင် ရပ်တန့်လာရလေသည်။

‘အချင်းမိဖုရားကြီး..ငါသည် သိကြားမင်းပင် ဖြစ်သည်။ သင်သည် အဘယ်အရာကို ဆုပန်တောင်းနေပါသနည်း’

သိကြားမင်းက မေးမြန်းလာသောအခါ မိဖုရားကြီးက ဖြေ၏။

‘အရှင်သိကြားမင်း... အကျွန်ုပ်သည် သားဆုကို တောင်းပါသည်’

‘မစိုးရိမ်လင့်။ သင့်အား ထိုဆုကို ငါပေးမည်’

သိကြားမင်းသည် မိဖုရားကြီးအား ထိုဆုကိုပေးခဲ့ပြီးနောက် နတ်ပြည်သို့ ပြန်ခဲ့လေသည်။ ပြီးနောက် မဟာပဒုမနတ်သားကို ဆင့်ခေါ်၍ ပြောကြား၏။

‘မဟာပဒုမနတ်သား..သင်သည် လူ့ပြည်သို့ သွားရောက်၍ လူသားအဖြစ်ကို ရယူပါ။ ဗာရာဏသီမင်းနှင့် မိဖုရားကြီးတို့၏ သားတော်အဖြစ်ကို ရယူရန် အချိန်က ရောက်ပြီ’

ထိုအခါ မဟာပဒုမနတ်သားက ငြင်းဆန်၏။

‘သိကြားမင်း...ကျွန်ုပ်သည် လူအဖြစ်ကို မလိုချင်ပါ။
ဖြစ်သည် စက်ဆုပ်ဖွယ် ရှိလှပါသည်’

‘မဟာပဒုမနတ်သား...သင်သည် လူ့ဘဝကိုရခဲ့စဉ်က
ကောင်းမှုကုသိုလ်များ ပြုခဲ့သောကြောင့်သာ ဤနတ်ပြည်
သို့ ဆောက်ရှိခံစားခဲ့ရခြင်း မဟုတ်ပါလော။ စင်စစ်၌ လူ
ဖြစ်သည်သာ ကောင်းမှုကုသိုလ်များပြုလုပ်ရန် အခွင့်အရေး
ရှိသောပြည် ဖြစ်သည်မဟုတ်လော။ ထို့ကြောင့် လူပြည်၌
သိင်္ခဗြည့်ဆည်းရန် ကုသိုလ်ကောင်းမှုများပြုရန်အတွက်
သုသာဘဝကို ရယူဖို့ တိုက်တွန်းရခြင်း ဖြစ်သည်’

ဤတွင် မဟာပဒုမနတ်သားက သူ၏ဆန္ဒကို ဖွင့်ဟ
၏။

‘သိကြားမင်း...အိမ်ဝမ်းတွင်း၌ ပဋိသန္ဓေနေရခြင်း
အတွက် များစွာပင်ပန်းဆင်းရဲလှသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်
သည် ဝမ်းတွင်း၌ ပဋိသန္ဓေ မနေလိုပါ’

‘ကောင်းပြီနတ်သား။ သို့ဆိုလျှင် သင်သည် အဘယ်
ပဋိသန္ဓေ နေလိုသနည်း’

‘သိကြားမင်း...ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ဆုတောင်း
အတိုင်း ညံ့သက်အိတွေးသော ပဒုမ္မာကြာတိုက်၌သာ ပဋိ
သန္ဓေ နေလိုပါသည်’

‘သင်ဆန္ဒအတိုင်းသာ ဖြစ်ရပါစေမည်။ လူ့ပြည်သို့သာ
သွားပါချေ’

‘ကောင်းလှပါပြီ အရှင်သိကြားမင်း’

သိကြားမင်းသည် သားဆုကိုပေးမည်ဟု မိဖုရားကြီး
ထံသို့ ကတိပေးခဲ့ပြီးဖြစ်သောကြောင့် မဟာပဒုမနတ်သား၏
ဆောင်းဆိုမှုကို လိုက်လျောခွင့်ပြုရလေသည်။ မဟာပဒုမ
နတ်သားသည် သိကြားမင်းထံမှ ကြာတိုက်တွင် ပဋိသန္ဓေ
နေရပါစေမည်ဟူသော ဝန်ခံချက်ကို ရရှိသောအခါတွင်မှ
နတ်ပြည်မှ စုတေခဲ့၏။ ထို့နောက် ဗာရာဏသီမင်းကြီး
နိုင်ဆိုင်သောဥယျာဉ်တွင် ရေကန်တော်ရှိ ပဒုမ္မာကြာတွင်
ပဋိသန္ဓေ ယူလေသည်။ သိကြားမင်းလည်း ထိုအချိန်ကျမှ
မိဖုရားကြီးအား အိပ်မက်ပေးရလေသည်။

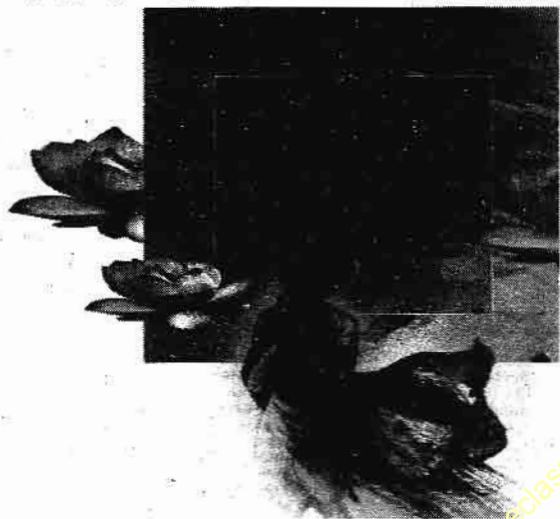
‘အချင်းမိဖုရားကြီး...ငါသိကြားမင်းသည် သင်ပန်
သော သားဆုကိုပေးမည်ဟု ကတိပေးခဲ့သည်။ ယခုအခါ
ထိုဆုကို ငါပေးခဲ့ပြီ။ သင်တို့၏သားသည် မင်းဥယျာဉ်တွင်း
ရှိ ဓဏ်ကန်တော်မှ ပဒုမ္မာကြာတိုက်တွင် သန္ဓေတည်လျက်
၌ သွားရောက်ခေါ်ဆောင်၍ ကောင်းစွာမွေးမြူပါလေ’
ထိုအိပ်မက်ကို မက်မြင်သောအခါ မိဖုရားကြီးသည်

ဗာရာဏသီမင်းကြီးကို တစ်ဆင့်ပြန်လည်လျှောက်ကြား၏။
မင်းကြီးသည် အတိုင်းမသိ ဝမ်းမြောက်သွား၏။ ထို့ကြောင့်
မင်းမိဖုရားနှစ်ပါးနှင့်အတူ အခြွေအရံတို့ကိုပါ ခေါ်ယူလျက်
ဥယျာဉ်တွင်းရှိ မင်္ဂလာရေကန်တော်သို့ သွားရောက်ကြ
သည်။ ရေကန်တော်အတွင်းမှ ဖူးပွင့်နေသော ပဒုမ္မာကြာ
ပန်းများအနက် တစ်ပွင့်သော ကြာပန်းကြီးမှာ ထူးထူးခြား
ခြား ပွင့်လန်းနေသည်ကို တွေ့ကြရ၏။

‘မိဖုရားကြီး...သင့်အိပ်မက်အရ သတို့သားပဋိသန္ဓေ
တည်နေတဲ့ကြာပန်းဟာ အခြားပန်းတို့အလယ်က ထူးထူး
ခြားခြား ကြီးကြီးမားမား ပွင့်လန်းနေတဲ့ ပန်းပွင့်ကြီးပဲ
ဖြစ်လိမ့်မယ်။ သင်ကိုယ်တိုင်ပဲ ခူးဆွတ်ပါလေတော့’

မင်းကြီးသည် ထိုကြာပန်းပွင့်ကြီးကို ခူးဆွတ်ရန်
အတွက် မိဖုရားကြီးကိုပင် တာဝန်ပေး၏။ မိဖုရားကြီးလည်း
ကိုယ်တိုင်ဆင်း၍ ခူးဆွတ်လေရာ ခူးဆွတ်နေဆဲအချိန်မှာ
ပင် ကြာပန်းကြီးသည် စွင့်စွင့်ကားကား ပွင့်လန်းလာလျက်
အတွင်းဝတ်မှုန်များအလယ်တွင် ရွှေအဆင်းရှိသော သတို့
သားကို တွေ့ရှိကြရလေသည်။ မင်းမိဖုရားနှင့်တကွ မင်္ဂလာ
ကန်တော်သို့ လိုက်ပါလာကြကုန်သော ပရိသတ်အများကား
ဝမ်းမြောက်၍မဆုံးပြီ။

မင်းနှင့် မိဖုရားကြီးတို့သည် ထိုသတို့သားကို သား
အဖြစ် မွေးမြူကြ၏။ မင်းသားလေးကို သားအဖြစ် စောင့်
ရှောက်ကြရန် အထိန်းတော်ပေါင်းနှစ်သောင်း တာဝန်ပေး၍
လိုလေသေးမရှိ ပြုစုမွေးမြူ၏။ အထိန်းတော်တိုင်းကိုလည်း
တစ်ထောင်စီသော ဆုလာဘ်ကို ပေး၏။ မင်းသားလေး၏
ရှေးဘုန်းရှေးကကြောင့် မြင့်သူတိုင်းကပင် မြတ်နိုးချစ်ခင်



ကြ၏။ မင်းသားလေးအတွက် လက်ဆောင်ပစ္စည်းများကို တစ်ဦးမဟုတ်တစ်ဦးက နေ့စဉ် လာရောက်ဆက်သကြ သဖြင့် မရရှိသောနေ့ဟူ၍ တစ်နေ့တစ်ရက်မျှ မရှိအောင် ပေါများကြွယ်ဝ၏။ ဤသို့အားဖြင့် မင်းသားလေး ကြီးပြင်း အရွယ်ရောက်လာခဲ့လေသည်။

မင်းသားလေးမှာ မည်သည့်နေရာသို့ပင် သွားသွားတွေ့ မြင်သမျှ လူတိုင်းက ‘မင်းသားလေး...ဤဗွယ်ကိုစားပါ။ ဤစားဖွယ်ကိုသုံးဆောင်ပါ’ ဟု လိုက်လံကျွေးမွေးနေကြ သည်ချည်းဖြစ်၍ ထိုလူသူပရိသတ်နှင့် ကင်းဝေးရာသို့သာ လွတ်လပ်စွာ သွားရောက်နေထိုင်လိုသောဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်နေ တော့၏။

ထိုဆန္ဒကြောင့်ပင် မင်းသားသည် တစ်ခုသောနေ့တွင် ကစားဖော်အဖြစ် အနည်းငယ်ကို ခေါ်ယူ၍ လူသူပရိ သတ်တို့နှင့် ကင်းဝေးသော မြို့ဦးထိပ် တံခါးမုခ်တစ်ခု အနီးသို့သွား၏။ ပြီးမှ အခြံအရံ ကစားဖော်များနှင့်အတူ ခုံညင်းထိုးတမ်း လွတ်လပ်စွာ ကစားပျော်ရွှင်နေလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်တစ်ပါးသည် လည်း ဗာရာဏသီပြည် ဣသိပတနမိဂဒါဝုန်တော၌ သီ တင်းသုံး နေထိုင်လျက်ရှိ၏။ ဤမထေရ်မြတ်၏ သီတင်း သုံးရာနေရာကား လူသူကင်းဝေး၏။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် လည်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် အေးချမ်း၏။ မင်းသားအဖို့ အလိုရှိနေသော တောင့်တနေသော နေရာမျိုးဖြစ်သည်။

မထေရ်မြတ်သည် မင်းသားလေး၏ ရှေးဆုတောင်း ငါးမျိုးကို သိတော်မူ၏။ ထိုအပြင် ယင်းတို့အနက်မှ ဆု တောင်းလေးမျိုးတိတ် ပြည့်မြောက်ခဲ့ပြီးသည်ကိုလည်း သိ တော်မူ၏။ ယခင်သူဌေးသမီးဘဝ ရရှိခဲ့စဉ်က ဆုတောင်း ငါးမျိုးအနက် ဤသံသရာဝဋ်ဒုက္ခများကို လွန်မြောက်ပြီး အဆုံးဘဝ နောက်ကာလဝယ် အရှင်ဘုရားတို့ သိမြင်အပ် သော အရဟတ္တဖိုလ်နိဗ္ဗာန်သို့ ကျွန်ုပ်လည်း ရောက်ရပါစေ သတည်းဟူသော ဆုတောင်းတစ်မျိုးသာ ပြည့်ရန်ကျန်တော့ သည်။ ထိုအတွက်အချိန်အခါသည် ယခုဘဝတွင် ကျ ရောက်ခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း သိတော်မူသော မထေရ်မြတ်သည် မင်းသား၏ထံသို့ ဆွမ်းခံသောအသွင်ဖြင့် ကြွရောက်တော် မူလာခဲ့၏။ ထိုအချိန်၌ မင်းသား၏စိတ်သည် လူသူအများ ပရိသတ်၏ အရေးပေးအလေးထား ချစ်ခင်နှစ်သက်မှုတို့ကို ပင် ငြီးငွေ့စက်ဆုပ်ဖွယ် ကောင်းလှသည်ဟု ဆင်ခြင်သုံး သပ်နေခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလော။

မင်းသားသည် သူ၏ရှေ့၌ရပ်လာသော မထေရ်မြတ် ကိုမြင်သည်နှင့် သူ၏ လတ်တလောခံစားနေရခြင်းများနှင့် စာနာမိသောကြောင့် အမြန်လျှောက်ထားလေ သည်။

‘အရှင်မြတ်ဘုရား...အရှင်မြတ်အနေနှင့် ဤကဲ့သို့ သော အရပ်ကို မလာပါနဲ့ဘုရား။ ဤအရပ်သို့ လာလျှင် လူအများတို့က အရှင်မြတ်ကို ဤဗွယ်ကိုစားပါ။ ဤစား ဖွယ်ကို သုံးဆောင်ပါဟု တကောက်ကောက်လိုက်ပါဝိုင်းအံ့ ပြောဆိုကြခြင်းကြောင့် စိတ်နှလုံးနောက်ကျီဖွယ် ကြုံရ ပါလိမ့်မည်ဘုရား’

ထိုအခါ မထေရ်မြတ်သည် မင်းသားအား တစ်စုံတစ် ရာမျှ ပြန်လည်ပြောဆို မိန့်မြွက်ခြင်းမပြုတော့ဘဲ ရုတ်ခြည်း ပင် မိမိ၏ကျောင်းရှိရာဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကြွသွားလေတော့ ၏။ ထို့ကြောင့် မင်းသားလည်း အံ့အားသင့်၍ ကျန်ခဲ့၏။ နောက် တဖြည်းဖြည်းနှင့် အံ့အားသင့်နေရာမှ စိုးရိမ်စိတ် တို့ ဝင်လာ၏။ မထေရ်မြတ်သို့ သူ၏ လျှောက်ထားချက် သည် မထေရ်မြတ်အား ဤအရပ်သို့ ဆွမ်းခံမလာရန် တား ဆီးပိတ်ပင်လိုက်သလို ဖြစ်သွားလေပြီလားဟု အတွေးဆက် ပေါ်လာသည်။ အမှန်တွင် သူ၏ ရည်ရွယ်ချက်က ဤသို့ မဟုတ်။ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေမည့် လူသူပရိသတ်ကြောင့် သူ ကဲ့သို့ စိတ်အာရုံနောက်ကျရမည်ကို စိုးရိမ်မိသောကြောင့် သာ ဤသို့ လျှောက်ထားလိုက်မိခြင်းဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုး သက်ရောက်သွားကာ မထေရ်မြတ်က သူ့အပေါ် စိတ်ဆိုးသွားလေပြီလားဟု ပူပင်လာမိရတော့ သည်။

‘ဟေ့...အခြံအရံတို့၊ ငါ့လျှောက်ထားမှုကို မထေရ် မြတ် စိတ်ဆိုးသွားပြီလား မသိဘူး’

မင်းသားက စိုးရိမ်တကြီး ဓမးမြန်းလိုက်သော် အခြံ အရံတို့က ဖြေကြား၏။

‘ဒါတော့ မပြောတတ်ဘူး အရှင်သား၊ ဘာတစ်ခွန်း တစ်ပါဒမျှ ပြန်မမိန့်တော့ဘဲ ချက်ချင်းပြန်လှည့်ကြွသွား တာဆိုတော့ စိတ်ဆိုးသွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ’

‘ဟာ...ဒီလိုဆို မဖြစ်ဘူးဟေ့။ မထေရ်မြတ်ကို ရှင်းပြ လျှောက်ထားတောင်းပန်ဖို့ သူ့ကျောင်းတော်ကို အမြန်လိုက် သွားကြမှဖြစ်မယ်။ အဲဒီမထေရ်မြတ်က ဘယ်မှာသီတင်း သုံးတော်မူနေသလဲဆိုတာ သိကြသလား’

‘သီပါတယ် အရှင်၊ မြို့အပြင်က ဣသိပတနမိဂဒါဝုန် တောမှာ တောရဆောက်တည်နေတော်မူပါတယ်’

* သုတ္တန်ပါတ် အဋ္ဌကထာမှ ထုတ်နုတ်ပါသည်။

၂၀၁၅ ခုနှစ် ။ ဂျီမာရေန် ငွေ



အရှင်အာဒိန္ဒာ (၇၀၀)သော ရဟန္တာများ ဝေသာလိ၌
 ရုပ်အဆင်းတိုင်း နှစ်ဆယ့်ဆယ့်နှစ် နာတင်တော်မူရာ၌ (ဆရာကြီးညီဘကြည်၏လက်ရာ)

ကိုရွှေမြသန်း(သမိုင်း)

သာသနာလည်းဆက် ဘဝကိုလည်း ထက်စေတဲ့ကုသိုလ်

လောကထွတ်ထား မြတ်ဗုဒ္ဓရှင်တော်ဘုရားသည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်မြတ်ကို ရတော်မူပြီး (၄၅)ဝါကာလပတ်လုံး သတ္တဝါအပေါင်းတို့အား ကယ်တင်ဆောင်ယူခြင်း အကျိုးငှာ ကောင်းမြတ်မှန်ကန်သော တရားရေအေးကို တိုက်ကျွေးတော်မူခဲ့ပေသည်။ ထိုသို့တိုက်ကျွေးတော်မူခဲ့ပြီး တရားထူးနာယူရ၍ ပထမဆုံး ရဟန္တာဖြစ်တော်မူကြသော အရှင်မြတ်တို့မှာ စုစုပေါင်း(၁၀)ပါးရှိခဲ့ပြီး ထို(၁၀)ပါးထဲမှ အရှင်ယဿကိုအကြောင်းပြု၍ (၅၀)မျှသော သူဌေးသားတို့သည်လည်း အရှင်ယဿမှတစ်ဆင့် မြတ်စွာဘုရားထံမှ တရားနာကာ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ပြီး အာသဝေါကုန်ခန်းသော ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိကြ၏။ ထို့ကြောင့် ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီးစကာလက စုစုပေါင်းရဟန္တာ အပါး (၆၀) ပေါ်ထွန်းခဲ့၏။

ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် အပါး(၆၀)သော ရဟန္တာများနှင့်တကွ ဣသိပတနမိဂဒါဝုန်၌ ပထမဝါသီတင်းသုံးတော်မူပြီးနောက် တစ်ဖန်ဆင်ခြင်သုံးသပ်တော်မူကာ ပထမဝါမှ ထမြောက်တော်မူသော ရဟန္တာတို့အား

ခေါ်တော်မူပြီး-

‘ရဟန်းတို့..များစွာသောလူတို့၏အကျိုးငှာ၊ လူအများချမ်းသာခြင်းအကျိုးငှာ၊ လောကကိုစောင့်ရှောက်ခြင်းအကျိုးငှာ၊ နတ်၊လူတို့၏ အကျိုးစီးပွားချမ်းသာခြင်းအကျိုးငှာ ဒေသစာရီ လှည့်လည်ကြကုန်လော့။ တစ်ကြောင်းတည်းသောခရီးကို နှစ်ပါးမသွားကြကုန်နှင့်။ ကောင်းမြတ်သော တရားတို့ကို လူတို့အား ဟောကြားကြကုန်’ဟူ၍ သာသနာတော်ပြန့်ပွားရန် လောကကြီး အမိုက်မှောင်ကင်းပျောက်၍ အလင်းသို့ရောက်ရန် ရဟန်းတို့အား တစ်ကြောင်းသောခရီး၌ တစ်ပါးတည်းကြ၍ တရားဓမ္မဟောကြရန် စေလွှတ်တော်မူခဲ့ပေသည်။

ထပ်မံ၍ သာသနာပြုရန် လွယ်ကူစေခြင်းငှာ ‘ရဟန်းတို့..ဒေသအနှံ့မှလူတို့သည် ရဟန်းပြုကြရန် ခဲယဉ်းစွာ သင်တို့ကိုယ်တိုင်ပင် ရောက်သောရပ်ရွာနိဂုံးတို့၌ ရဟန်းပြုစေရန် ကြံစည်ခဲ့ကြ။ သင်တို့ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ရောက်ရန် နိဂုံးတို့၌ ရဟန်းလောင်းတို့အား သုံးပါးသော သရဏာပေး၍ ရဟန်းပြုပေးကြကုန်’ဟု ရဟန်းပညတ် ခွင့်ပြု

တော်မူပြီးလျှင် ကောင်းမြတ်မှန်ကန်သော သစ္စာတရားတို့
ကို သတ္တဝါတို့အား ဟောကြားပြသရန် အရပ်ရပ်သို့ စေ
ထွတ်တော်မူခဲ့လေသည်။

ဤကား မဟာသက္ကရာဇ်(၁၀၃)ခုနှစ်မှ ဘုရားဖြစ်ပြီး
တစ်ဝါမြောက် အချိန်ကာလတွင် မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်
တိုင် သာသနာပြုရဟန်းတော်များ စေလွှတ်ခဲ့ခြင်းအကြောင်း
ခင်ဖြစ်သည်။ ရပ်ရွာဒေသတစ်ခုလျှင် ရဟန်းတစ်ပါးစီဖြင့်
ရပ်ရွာဒေသ(၆၀)နေရာဆိုလျှင် သာသနာပြုရပ်ဝန်း မည်မျှ
ကျယ်ပြန့်၍ သာသနာတော်(၃)ရပ်သည်လည်း မည်မျှထွန်း
ထားခဲ့သည်ကို မှန်းဆကြည့်က မြင်သိနိုင်ကြပါလိမ့်မည်။

ဤသို့ ကျယ်ပြန့်ဖြန့်ကြက်ခဲ့သည့် သာသနာတော်
သုံးရပ်တွင်...

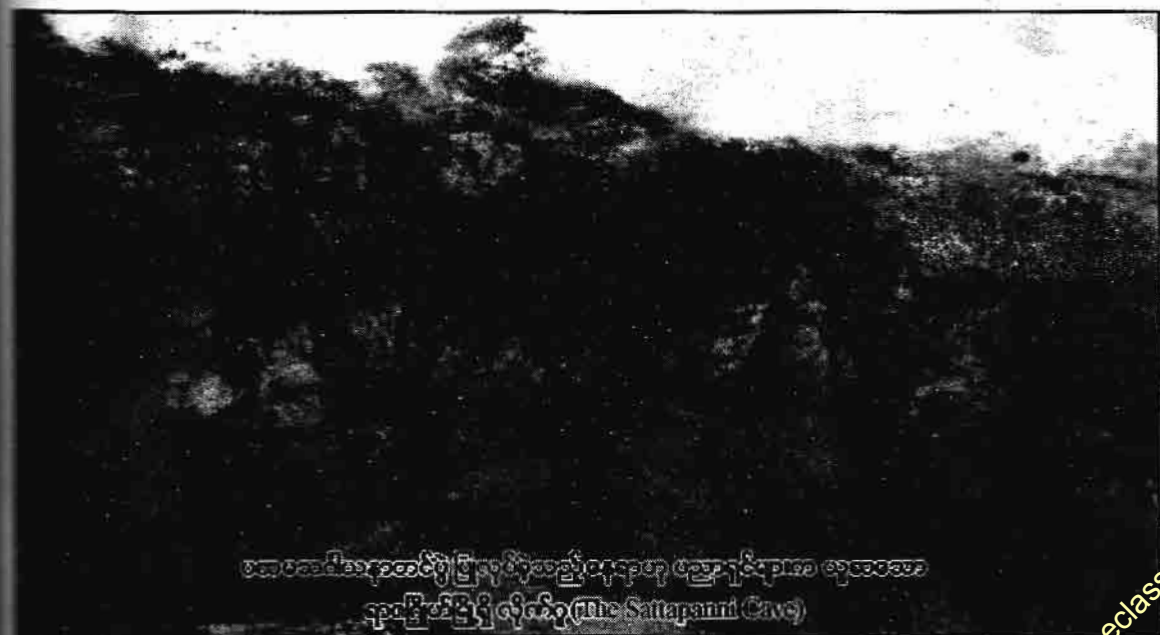


သာသနာသုံးရပ်တွင် မူလဘူတ ပဓာနအခြေခံသော
အသက်သွေးကြောသဖွယ်ဖြစ်သော သာသနာသည်ကား
ဇနိယတ္တိသာသနာတော်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုပရိယတ္တိသာ
သနာကို မြတ်စွာဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုပြီးနောက် လေးလ
မြောက် အဓာတသတ်မင်းလက်ထက် အရှင်မဟာကဿပ၊
အရှင်အာနန္ဒာ၊ အရှင်ဥပါလိ အစရှိသော ပထမသင်္ဂါယနာ
တင် မထေရ်အရှင်မြတ်ကြီးများ၊ သာသနာနှစ်တစ်ရာပြည့်
အာဠာသောကမင်းလက်ထက် အရှင်ယဿ၊ အရှင်သဗ္ဗ
ဘဏိ၊ အရှင်ရေဝတ အစရှိသော ဒုတိယသင်္ဂါယနာတင်

မထေရ်အရှင်မြတ်ကြီးများ၊ သာသနာ(၂၃၅)နှစ် သီရိဓမ္မာ
သောကမင်းလက်ထက် အရှင်မောဂ္ဂလိတိဿ၊ အရှင်မဟိန္ဒ
စသော တတိယသင်္ဂါယနာတင် မထေရ်မြတ်ကြီးများ၊ သာ
သနာ(၄၅၀)ပြည့်နှစ် သီရိလင်္ကာ(သီဟိုဠ်ကျွန်း) ဝဇ္ဇဂါမဏိ
မင်းလက်ထက် ဓမ္မရက္ခိတထေရ် အစရှိသော စတုတ္ထသင်္ဂါ
ယနာတင် ငါးရာသောအရှင်မြတ်ကြီးများ၊ သာသနာနှစ်
(၂၄၀၀)ပြည့် မြန်မာပြည်မင်းတုန်းမင်းလက်ထက် အရှင်
ဇာဂရ အစရှိသော ပဉ္စမသင်္ဂါယနာတင် သံဃာတော်ပေါင်း
(၂၄၀၀) မထေရ်အရှင်မြတ်ကြီးများ၊ သာသနာနှစ်(၂၄၉၈)
ခုနှစ် မြန်မာနိုင်ငံတော်သမ္မတ ဦးဘဦးလက်ထက် အရှင်
ရေဝတမထေရ် အစရှိသော ဆဋ္ဌသင်္ဂါယနာတင်(၂၅၀၀)
သော သံဃာတော်အရှင်မြတ်ကြီးများသည် ရှေ့ဆောင်
ရှေ့ရွက်ပြုကာ သက်စွန့်ကြိုးပမ်းကြီးစွာ ဆောင်ရွက်တော်
မူခဲ့ကြပါသည်။

ယနေ့ မြန်မာနိုင်ငံတော်ကြီးတွင် ထေရဝါဒဗုဒ္ဓသာ
သနာတော်ကြီး၏သက်တမ်းမှာ နှစ်ပေါင်း(၂၅၅၈)နှစ်သက်
တမ်းထိ ရောက်ရှိလာပါပြီ။ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်လှည့်
လည်၍ ဓမ္မဒေသနာတော်များ ဟောတော်မူသည့် (၄၅)နှစ်
သက်တမ်းပါ ပေါင်းစပ်လိုက်ပါက သာသနာတော်၏ သက်
တမ်းမှာ (၂၆၀၃)နှစ်သက်တမ်းထိ ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီ ဖြစ်
ပါသည်။

ဤကဲ့သို့ ထေရဝါဒသာသနာတော်ကြီးသည် နှစ်



ပဓာနအခြေခံသောသက်တမ်းပြု ရောက်ရှိခဲ့သည့် သုခုမာ မြေပုံနှင့်ပျားစာ
ရုပ်ကြီးတစ်ချို့ လိုက်ကွေ့(The Sattapanni Cave)

ပေါင်း(၂၅၅၈)နှစ်ကြာအောင် ခရီးဆက်နိုင်ခဲ့ခြင်းမှာလည်း အရှင်မဟာကဿပ၊ အရှင်အာနန္ဒာမှအစ ပုဂံခေတ် ရှင် အရဟံထိတိုင်၊ ထိုမှတစ်ဆင့် ယနေ့အချိန်ကာလတိုင်အောင် လက်ဆင့်ကမ်း၍ ပရိယတ္တိသာသနာဖြင့် သယ်ဆောင်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ထိုနှစ်ပေါင်း(၂၅၅၈)နှစ် သက်တမ်းအတွင်း သယ်ဆောင်ခဲ့ရသော သာသနာတော်၏ ခရီးစဉ်မှာလည်း ယန်းခင်းသောလမ်းများချည်းသာ လျှောက်လှမ်းခဲ့ရသည်မဟုတ်ပေ။ ထေရဝါဒသာသနာတော်၏ လမ်းခရီးအကြား၌ ဆူးပြောင့်ခဲလှတဲ့ အမျိုးမျိုးကိုလည်း ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရ၏။ အတိုက်အခိုက်မျိုးစုံနှင့် အနှောင့်အယှက်မျိုးစုံကိုလည်း ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရ၏။

ထိုခရီးစဉ်များဝယ် သင်္ဂါယနာ(၆)ကြိမ်တိုင်တိုင်တင်၍ လျှောက်လှမ်းခဲ့ရခြင်းကိုကြည့်ခြင်းဖြင့် သိနိုင်ပါသည်။ ထို(၆)ကြိမ်တွင် တတိယအကြိမ်နှင့် စတုတ္ထအကြိမ်တို့၌ လျှောက်လှမ်းခဲ့ရသော သင်္ဂါယနာခရီးစဉ်မှာ အတော်ပင်ကြမ်းတမ်းလှပါသည်။

တတိယသင်္ဂါယနာကို ဘီစီ(၃၀၈)ခုနှစ်ခန့်က အိန္ဒိယနိုင်ငံ အသောကမင်းကြီးလက်ထက်တွင် ကျင်းပခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုအသောကဘုရင်ကြီးမှာ အစောပိုင်းကာလက အဝတ်မဝတ်သော အာဇီဝက ဂျိန်းရဟန်းတော်များကို ကိုးကွယ်နေ၏။ နန်းတက်ပြီး လေးနှစ်ကြာသောအခါ ဘိသိက်ခံယူ၍ မိမိတို့တော် နိဂြောဓသာမဏေ၏ ဟောကြားဆုံးမမှုကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာကို သက်ဝင်ယုံကြည်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။



ထိုကဲ့သို့ အသောကမင်းကြီး၏ ကူညီထောက်ပံ့မှုကြောင့် ထေရဝါဒဗုဒ္ဓသာသနာတော်ကြီးမှာ အရှိန်အဟုန်ကြီးမားစွာဖြင့် တိုးတက်ခဲ့ပါ၏။

သို့သော်လည်း တစ်ဖက်က သူတို့ လာဘ်လာဘကို ဖြတ်တောက်ခံရသော ဂျိန်းရဟန်းတော်များနှင့် အာဇီဝက တက္ကဒွန်းတို့မှာ လာဘ်လာဘရှားပါးလာကြ၏။ ထိုကဲ့သို့ လာဘ်လာဘရှားပါးမှုကြောင့် ထေရဝါဒသာသနာတော်ကြီး ပျက်စီးစေရန်အတွက် သာသနာအတွင်းသို့ နည်းမျိုးစုံဖြင့် ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်ခဲ့ကြလေ၏။ ထိုအခါ ထေရဝါဒီ ရဟန်းတော်များအတွင်းသို့ ဘာသာခြားအယူအဆများရှိသည့် ရဟန်းတုများ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်မှုကြောင့် ရဟန်းကောင်းတို့မှာ ဥပုသ်ပဝါရဏမပြုနိုင်သည်မှာ (၇)နှစ်တိုင်အောင် ကြာမြင့်ခဲ့လေသည်။

ထို့နောက် အသောကမင်းကြီးသည် အရှင်မဟာမောဂ္ဂလိပုတ္တတိဿမထေရ်၏ ဩဝါဒကို ခံယူကာ ထေရဝါဒရဟန်းစစ်များနှင့် အခြားအယူဝါဒရှိသော ရဟန်းတို့အစီစစ်ခွဲထုတ်ကာ သာသနာသန့်ရှင်းရေးအတွက် ပြုပြင်တာထိန်းသိမ်းခဲ့ရပေသည်။ ထို့နောက် တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ရှင်မဟာမောဂ္ဂလိပုတ္တ အမျိုးရှိသော ရဟန္တာမထေရ်ကြီး (၁၀၀၀)တို့က ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ ဓမ္မဝိနယတို့ကို (၉)လတိုင်တိုင် သင်္ဂါယနာတင်ခဲ့ကြလေသည်။ ဤတတိယသင်္ဂါယနာတင်ခဲ့မှုကြောင့်လည်း ထေရဝါဒသာသနာတော်ကြီးမှာ အရှိန်အဟုန်ကြီးမားစွာဖြင့် ပြန်လည်၍ လျှောက်လှမ်းနိုင်ခဲ့ပေသည်။

ထိုကဲ့သို့ ထေရဝါဒသာသနာတော်ကြီးသည် အရှိန်အဟုန်ကြီးမားစွာဖြင့် ချီတက်လာခဲ့ရာ သာသနာနှစ် (၆၄၃)ခုနှစ်ခန့် သီဟိုဠ်ကျွန်း၌ ဗြဟ္မဏတိဿဟူသော သူပုန်ဘေးကြီး ဆိုက်ရောက်ခဲ့၏။ ထိုဘေးကြီးကြောင့် ရဟန်းတော်တို့မှာ ဆွမ်းအာဟာရအတွက် အတော်ပင် ခက်ခဲရောက်ခဲ့ကြရ၏။ ထိုခေတ်က ရဟန်းတော်တို့မှာ သမာဓိအား ကောင်းလှသဖြင့် ဗုဒ္ဓ၏ ပိဋကတ်စာတော်ကို အာဂုံဆောင်ထားနိုင်ကြ၏။ ဤဘေးကြီး ဆိုက်ရောက်သည့်အတွက် နောင်အနာဂတ်သာသနာရေးအရည်မျှော်တွေး၍ ဗုဒ္ဓ၏ အဆုံးအမဖြစ်သော ဓမ္မနဝိနယတို့ကို ပထက်၌ ရေးသားကာ စတုတ္ထသင်္ဂါယနာကို တင်တော်မူခဲ့ကြလေသည်။ ဤကဲ့သို့ စတုတ္ထသင်္ဂါယနာကို တင်ခဲ့မှုကြောင့် ထေရဝါဒသာသနာတော်ကြီး



ခြံတိရစ္ဆာန်များရှင်စေတီထဲသို့ သာသနာဖြန့်ချိရန် ငါးပါးတို့ ဝိသုဒ္ဓိကြားစက်ရာနေ့

တစ်ဖန် ပြန်လည်ရှင်သန်ကာ အရှိန်အဟုန်ကြီးမားစွာ ပြန်လည်ချီတက်နိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ဤသို့ဖြင့် ထေရဝါဒသာသနာသမိုင်း၌ ထေရဝါဒသာသနာကို ကမ္ဘာသို့ ကျယ်ကျယ်ကြီးကြီး ပို့ချခဲ့ရာဖြစ်သော သာသနာပြုရေးကြိုးပမ်းမှုတို့ကို သာသနာနှစ်(၂၃၀) နှစ်က ဓမ္မသောကမင်းကြီးသည် ပါတလိပုတ် (ယနေ့ အဗ္ဘဒူရာ) မြို့မှာ တည်ထောင်ခဲ့သည်။ မင်းကြီးသည် ကျောင်းပေါင်း(၈၄၀၀၀)တို့ကို ဧဗ္ဗဒိပိအနွံ တည်ဆောက်ပေးခဲ့သည်။ ယနေ့ ထိုကျောင်းပေါင်း(၈၄၀၀၀)တို့ကို အဗ္ဘဒူရာမရတော့ချေ။ ပါတလိပုတ်၌မူကား အသောကာကျောင်းတိုက်ကြီး၏ ကျောင်းတိုင်ငုတ်များကိုသာ အနည်းအငယ် တွေ့ရတော့သည်။ သာသနာပြုအာဇာနည်များဖြစ်ကြသော အရှင်မဟိန္ဒ၊ အရှင်မဟာဓမ္မရက္ခိတ၊ အရှင်သောဏ၊ အရှင်ဥတ္တရ၊ အရှင်နာဂသေန စသောမထေရ်သူမြတ်တို့သည် အသောကာရုံတက္ကသိုလ်ကျောင်းထွက်များ ဖြစ်ကြသည်။

သာသနာနှစ်(၁၀၀၀)ကျော်က နုလန္ဒာမြို့၌ နာလန္ဒာတက္ကသိုလ်ကို ကုမာရဂုတ္တမင်းက စတင်တည်ထောင်ခဲ့

သည်။ ထိုခေတ်က အိန္ဒိယတွင် ထေရဝါဒသာသနာ မှေးမှိန်၍ မဟာယာနသာသနာ အားကောင်းခဲ့ရာ ထိုနာလန္ဒာတက္ကသိုလ်၌ မဟာယာနစာပေများ၊ ဟိန္ဒူဝေဒများကိုသာ သင်ကြားပို့ချခဲ့၏။ သာသနာနှစ်(၁၇၀၀)ကျော် (၁၈)ရာစုသို့ ရောက်သောအခါ တူရကီနွယ်ဖွား ဘာသာခြားတို့ တိုက်ခိုက်ဖျက်ဆီး မီးရှို့ခဲ့သဖြင့် သံဃာတော်တစ်သောင်းကျော် ပျံလွန်တော်မူ၍ တက္ကသိုလ်ကျောင်းတိုက်ကြီး ပျက်စီးခဲ့ရလေသည်။

အေဒီ(၅)ရာစုခေတ်မှစ၍ အေဒီ(၁၂)ရာစုတိုင် နှစ်ပေါင်း(၈၀၀)ခန့် စာသင်သားရဟန်းတော်ပေါင်း တစ်သောင်းတို့ မှီတင်းပညာသင်ရာ ကျောင်းတော်ကြီးဖြစ်ခဲ့သည်။ မဟာယာနဂိုဏ်း၏ အတွေးအခေါ်ပညာရှင်၊ အဘိဓမ္မာပညာရှင်၊ အရှင်နာဂဇ္ဇနတို့ကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်တို့ကို မွေးထုတ်ရာလည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။

နာလန္ဒာတက္ကသိုလ်သို့ တရုတ်၊ ဂျပန်၊ ကိုရီးယား၊ လာအို၊ ကမ္ဘောဒီးယား၊ သီရိလင်္ကာနိုင်ငံများမှ ပညာတော်သင်ရဟန်းတော်များ တက်ရောက်ပညာသင်ခဲ့ရာ အာရှတစ်ခွင် မဟာယာနဝါဒများကို ဤတက္ကသိုလ်ကြီးမှ ဖြန့်ချိခဲ့



၏။ ယနေ့ နာလန္ဒာတက္ကသိုလ်ဟောင်းကို အုတ်ပုံအုတ် ကျိုးအဖြစ်သာ မြင်တွေ့နိုင်ပေသည်။ ယနေ့ဖွင့်လှစ်သည့် နာလန္ဒာတက္ကသိုလ်အသစ်မှာ ရှေးတက္ကသိုလ်ကြီးကဲ့သို့ မထင်ရှားတော့ချေ။

ပိဋကတ်စာပေ၌ ထင်ရှားသော တက္ကသီလာသည်
လည်း ယခုအခါ ပါကစ္စတန်ပြည်ခြောက်ပိုင်း၌ တိမ်မြုပ်
ပျက်စီးလျက် ရှိနေပေပြီ။ ဇာတ်တော်ပေါင်းများစွာတို့၌
မင်းသားတို့အား အဋ္ဌရသပညာတို့ကို သင်ကြားပေးခဲ့ရာ
တက္ကသိုလ်ကြီး ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ဤတက္ကသိုလ်မှပင် ကမ္ဘာ
ကျော် ကမ္ဘာ၏ ပထမဦးဆုံးသော သဒ္ဒါကျမ်းပြုဆရာကြီး
ပါဏိနီ ပေါ်ထွန်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုတက္ကသိုလ်
ကြီးလည်း ပါကစ္စတန်ပြည်အတွင်း ပက်ရှပါမြို့အနီးတွင်
အုတ်ပုံဘဝ ရောက်နေပေပြီ။ အဟောင်းတို့ ပျက်လေသမျှ
အသစ်၊ အသစ်တို့တည်၍ ဆက်လျှောက်ရမည်သာ။

ဤသို့ဖြင့် ဓမ္မာသောကမင်း၏ အသောကရုံကျောင်း
တိုက် ထေရဝါဒတက္ကသိုလ်ကြီးသည် နှစ်ပေါင်း(၇၀၀)
ကျော်တည်၍ ထေရဝါဒကို ဖြန့်ချိခဲ့သည်။

ကုမ္ပဏီရုက္ခမင်းတည်သော နာလန္ဒာတက္ကသိုလ်ကြီး
သည် နှစ်ပေါင်း(၇၀၀)ကျော်တည်၍ မဟာယနကို ဖြန့်ချိ
ခဲ့သည်။

ဒေါက်တာဝိယာတိဿမင်း၏ မဟာဝိဟာရနှင့် လောဟ
ပါသာဒကျောင်းတိုက်ကြီးများသည် နှစ်ပေါင်း(၂၄၀)ကျော်
တည်၍ ထေရဝါဒအဋ္ဌကထာဦးကာကြီးများကို ပြုစုဖြန့်ချိ
ခဲ့သည်။

ဤသို့ ခေတ်အဆက်ဆက်မှစ၍
ဗုဒ္ဓသာသနာ အခွန်ရှည်ကြာ ခိုင်မြဲ
ရေးအတွက် ရှေးရှေးဆရာတော်
ကြီးများ၏ အသက်သွေးချွေး
စတေး၍ ကမ်းဆင့်ဆက်သီ ထိန်း
သိမ်းစောင့်ရှောက်လာခဲ့သော ပင်
ယတ္တိသာသနာတော်ကြီးသည် ယခု
အခါတွင် တစ်လုံးတစ်ပါး တစ်
ဝါကျမျှ လျော့ပါးပျောက်ကွယ်သွား
သည်မရှိ၊ အလုံးစုံပြည့်စုံလျက်
သာတ္ထသဗ္ဗုဒ္ဓနှင့် တင့်တယ်လျက်
ရှိပေသည်။ ရေသောက်မြစ်နှင့်တူ
သော ပင်မပရိယတ္တိသာသနာတော်

သင်အံ့ရှိချမှုဖြင့် တိုးတက်စည်ကား ကြီးပွားစေလျက် ထို
စည်ပင်မနှင့်တူသော ပဋိပတ္တိသာသနာသည်လည်း တိုး
တက်စည်ကား ကြီးပွားစေ၏။ ထိုပဋိပတ္တိသာသနာ တိုး
တက်စည်ကား ကြီးပွားသလောက် အညွန့်၊ အဖူး၊ အပွင့်နှင့်
တူသော ပဋိဝေဓသာသနာမှာလည်း စည်ပင်ပြန့်ပွား ကြီး
ပွားတိုးတက်လာပေမည်။

ထို့ကြောင့် သာရတ္ထဒီပနီဦးကာဆရာသည်* ပရိယတ္တ
သဒ္ဓမ္မောနာမ တိဝိမဓိ သဒ္ဓမ္မံ ပတိဂ္ဃာပေတိ* ဟု ကောင်း
ချက်ပေးတော်မူပါသည်။

အခြေခံအကျဆုံး သင်အပို့ချမှု ပရိယတ္တိသာသနာသည် သာသနာသုံးရပ်ကို မြဲမြံခိုင်ခံ့ တည်တံ့စေနိုင်သည့် ဖြစ်ရာ ပရိယတ္တိသာသနာကို ကြောင့်ကြမဲ့ထမ်းရွက်နိုင်အောင် အားပေးကြရမည်မှာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မိမိတို့၏ တာဝန်ဖြစ်ပါသည်။

သို့ဖြစ်ပါ၍ သာသနာပြုခြင်းမည်သည် ပရိယတ္တိသာသနာတည်းဟူသော ရေသောက်မြစ်ကို ရေလောင်းခြင်းဖြစ်သည့်သုံးဌာနလုံးကို ထောက်ပံ့ပူဇော်ခြင်းဖြစ်သလို အလွန်သန့်ရှင်းမြောက်ဖွယ်ကောင်းသော အားပေးထောက်ပံ့မှုပင်ဖြစ်သည်ဟု ဓမ္မစကားကို ကမ်းဆင့်၍ ရေသောက်မြစ်ရေလောင်းကြပါစို့ဟု တိုက်တွန်းရင်းဖြင့်-

သာသနာကိုလည်း ဆက်စေသော၊ ဘဝကိုလည်း
ထက်စေသော၊ ပရိယတ္တိသာသနာတော်အတွက် အထောက်အကူ
အပံ့ကိုလည်း ပြုစေသော ပိဋကတ်စာပေအလှူ၏ အကျိုးအမြတ်
(၂၅)ပါးကို အလှူတော်ကုသိုလ်အကျိုးပြု ရေးသားခဲ့ပါသည်။

ထိုက်ပါ၏။

◆ ◆ ◆

အောက်စာပေလှူရသော အကျိုး(၂၅)ပါး

- (၁) ကမ္ဘာရှစ်သောင်းလေးထောင် သိကြာမင်းဖြစ်ရခြင်း၊
- (၂) ကမ္ဘာရှစ်သောင်းလေးထောင် စကြာဝတေးမင်းဖြစ်ရခြင်း၊
- (၃) ကမ္ဘာရှစ်သောင်းလေးထောင် ဧကရာဇ်မင်းဖြစ်ရခြင်း၊
- (၄) ကမ္ဘာရှစ်သောင်းလေးထောင် ပဒေသရာဇ်မင်းဖြစ်ရခြင်း၊
- (၅) ကမ္ဘာရှစ်သောင်းလေးထောင် သူဌေးဖြစ်ရခြင်း၊
- (၆) ကမ္ဘာရှစ်သောင်းလေးထောင် သူကြွယ်ဖြစ်ရခြင်း၊
- (၇) ကိုးသင်္ချေတိုင်အောင် အာကာသစိုးနတ် ဖြစ်ရခြင်း၊
- (၈) ကိုးသင်္ချေတိုင်အောင် စတုမဟာရာဇ်နတ် ဖြစ်ရခြင်း၊
- (၉) ကိုးသင်္ချေတိုင်အောင် တာဝတိံသာနတ် ဖြစ်ရခြင်း၊
- (၁၀) ကိုးသင်္ချေတိုင်အောင် ယာမာနတ် ဖြစ်ရခြင်း၊
- (၁၁) ကိုးသင်္ချေတိုင်အောင် တုသိတာနတ် ဖြစ်ရခြင်း၊
- (၁၂) ကိုးသင်္ချေတိုင်အောင် နိမ္မာနရတီနတ် ဖြစ်ရခြင်း၊
- (၁၃) ကိုးသင်္ချေတိုင်အောင် ပရနိမ္မိတဝဿဝတီနတ်ဖြစ်

ရခြင်း၊

- (၁၄) မြတ်သောကြွယ်ဝချမ်းသာသောအမျိုး၌ ဖြစ်ရခြင်း၊
- (၁၅) ယုတ်သောအမျိုး၌ မဖြစ်ရခြင်း၊
- (၁၆) မြတ်သောသူတို့နှင့် ပေါင်းဖော်ရခြင်း၊
- (၁၇) ယုတ်မာသောသူတို့နှင့် မပေါင်းဖော်ရခြင်း၊
- (၁၈) ကောင်းခြင်းငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံခြင်း၊
- (၁၉) ယုတ်သောကိုယ် မဖြစ်ရခြင်း၊
- (၂၀) ပြေပြစ်သောစကား ရှိခြင်း၊
- (၂၁) ကြမ်းကြုတ်သောစကား မရှိခြင်း၊
- (၂၂) ခပ်သိမ်းသောလက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံခြင်း၊
- (၂၃) ခပ်သိမ်းသောကာမဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံခြင်း၊
- (၂၄) အပါယ်လေးပါးသို့ မကျရခြင်းနှင့်
- (၂၅) အဆုံးစွန်သောဘဝတို့၌ ဘုရားဖြစ်ရခြင်းတို့ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ကိုရွှေမြသန်း(သမိုင်း)

မှီငြမ်း

- * ဗုဒ္ဓအသံမဂ္ဂဇင်း အမှတ်(၂)။
- * ဗုဒ္ဓဘာသာ မှတ်စုပဒေသာ (စိတ်ကူးချီချီ)။

ဆရာဦးသိန်းဝင်း

B.A (Geog.), ဒ.ဘ.နဝ(တ.ဆ-၁၄၃၂)

ပြည်တော်စိ
တိုင်းရင်းဆေးကုသနိုး

နုလုံး၊ အသည်း၊ ကျီးပေါင်း၊ အာရုံကြော
အားနည်း၊ လေငန်း/လေပြတ်၊
ကိုယ်ခံအားကျခြင်း၊
အကြောနှင့်ပတ်သက်သော ရောဂါများ
ကုသပေးပါသည်။
+ လေပြတ်ရောဂါ ဝေဒနာရှင်များ
အထူးကုသပေးပါသည် +

**လေပြတ်ခြင်းကို
ကြိုတင်ကာကွယ်ပါ**

လေပြတ်မည့် လက္ခဏာများ

- * ဦးခေါင်းနောက်ရေတွင် ခေါင်းထိတ်ခြင်း
 - * မျက်ခွံနှင့် မျက်စိကြွက်သားတို့ ဆတ်ခနဲ လှုပ်ရှားခြင်း
 - * ပစ္စည်းများ ကိုင်လျှင် မကြာခဏ လွတ်ကျခြင်း
 - * ခြေ၊ လက်ဖျား ထုံကျဉ်ခြင်း
 - * လမ်းလျှောက်လျှင် ခြေဆွဲနေခြင်း
 - * စကားပြော လေးခြင်း
- စသည့် လက္ခဏာများ တွေ့ရှိခံစားရလျှင် ကြိုတင်၍
ဆေးစားခြင်း၊ အကြောဖွင့်ခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ပါက
လေပြတ်ခြင်းကို ကြိုတင်ကာကွယ်နိုင်ပါသည်။

ဆေးခန်းဖွင့်ချိန် - နံနက်(၁၁းဝ၀)နာရီမှ ညနေ(၄း၃၀)နာရီထိ (တနင်္လာနေ့ ပိတ်သည်)
အမှတ်(၁၉)၊ (၁၁၂)လမ်း၊ (ဗိုလ်မင်းရောင်လမ်းမ)၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ် (ရဲစခန်းရှေ့)။

☎ ၀၉ ၇၉၅၁၄၂၆၈၃ ၊ ၀၉ ၃၁၆၅၂၇၂၄

(က)

ထူပါရုံကျောင်းတိုက်ကြီးသည် တင့်တယ်ခံညားထည် ဝါလှပလေသောကြောင့် သီဟိုဠ်ကျွန်းတွင် အထင်အရှား ဆုံး ကျောင်းတော်ကြီးတစ်ကျောင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုကျောင်းတိုက်ကြီးတွင် ရဟန်းသံဃာပေါင်း သုံးသောင်းကျော် သီတင်းသုံးနေထိုင်လျက် သံဃာတော်အရှင် သူမြတ်များသည် ဂန္ထဓုရ၊ ဝိပဿနာဓုရဟူသော ဓုရနစ်ဖြာကို ကျင့်ကြံကြိုးစားအားထုတ်လျက် ရှိကြလေသည်။

ဤကျောင်းတိုက်၏ ပရိဝုဇ်အတွင်းတွင် ရဟန်းသံဃာပေါင်းများစွာ သီတင်းသုံးနေထိုင်ကြသော ကျောင်းဆောင်ပေါင်းများစွာရှိသည့်အနက် ဘုရင့်သန်လျက်စွဲတော်အမတ်ကြီး အသိဂ္ဂါဟက ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းထားသော ကျောင်းဆောင်တွင် စူဠနာဂ အမည်ရှိသော မထေရ်မြတ်တစ်ပါး သီတင်းသုံးနေထိုင်လေသည်။

စူဠနာဂမထေရ်မြတ်သည် သဒ္ဓါတရား အလွန်ကောင်း၍ မေတ္တာ၊ ကရုဏာတရားလည်း အားကြီးလေသူ ဖြစ်သည်။

ပထမဇောတေဌာကံ၏ ဒိဋ္ဌဓမ္မအကျိုး ကျေးဇူးပြု



(ခ)

နံနက်ဆယ်နာရီထိုးပြီဖြစ်၍ ဆွမ်းစားကျောင်းမှ သံသရာတော်များ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးရန် အချက်ပေးသံချောင်း ခေါ်ဝံ့လေသည်။

ထူပါရုံကျောင်းတိုက်ကြီးတွင် သီတင်းသုံးနေထိုင်ကြသော သံဃာပေါင်းသုံးသောင်းကျော်သည် မိမိသီတင်းသုံးရာ ကျောင်းဆောင်အသီးသီးမှ သပိတ်ကိုယ်စီလွယ်၍ ဆွမ်းစားကျောင်းဆောင်သို့ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးရန် ကာယိန္ဒြေဖြင့် ခြေတော်မူကြသည်။

စူဠနာဂမထေရ်မြတ်သည်လည်း မိမိသီတင်းသုံးနေဆိုင်သော ကျောင်းဆောင်အတွင်းမှ ဆွမ်းစားဆောင်သို့ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးရန် သပိတ်ကိုလွယ်၍ ကာယိန္ဒြေဖြင့် ကြွမြန်းတော်မူခဲ့လေသည်။ မထေရ်မြတ်သည် ဆွမ်းစားပြီး မိမိသီတင်းသုံးရာ ကျောင်းဆောင်ဆီသို့ ပြန်လာ၍ သပိတ်မူတော် ဆေးကြောသန့်စင်ကာ သပိတ်ကို နေရောင်ပြနေစဉ် နတ်အတန်ကြာ အစာရေစာ ပြတ်လပ်နေသဖြင့် ပိန်ချုံးဆွတ်နေသော ခွေးသားအုပ်မတစ်ကောင်သည် အနားသို့ ဆုတ်ရှိလာပြီး မထေရ်မြတ်ကို မော့ကြည့်၍ ညှိုးငယ်သော မျက်နှာအသွင်ဖြင့် သနားခံကာ အစာတောင်းခံနေလေသည်။

ခွေးသားကလေးများကလည်း မိခင်ခွေးမကြီး၏ ပိန်နေသော ချိုချိုကိုစိုလိုက်၊ နို့ရည်မထွက်သဖြင့် ပြန်လွှတ်လိုက်၊ တအင့်အင့်နှင့် ညည်းညူလိုက် စသည်ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။

မေတ္တာကရုဏာ ကြီးမားလေသော စူဠနာဂမထေရ်မြတ်သည် ခွေးသားအုပ်မကြီးကိုကြည့်၍ လွန်စွာပင် ကရုဏာသက်မိသွားသည်။ သို့သော် မထေရ်မြတ်မှာ ကျွေးစရာချ၍ မည်သည့်အစားအစာမှ မရှိချေ။ ခွေးသားအုပ်မကြီးသည်လည်း မထေရ်မြတ်၏အနားမှ တဖဝါးမှမခွာ သင်းသင်းဆောက် အနားစလေးကို ဦးခေါင်းဖြင့် ပွတ်တိုက်၍ အစာကျွေးရန် သနားခံနေလေသည်။

စူဠနာဂမထေရ်မြတ်သည် ခွေးသားအုပ်မကြီး၏ ဆင်းရဲနွှဲကိုကြည့်၍ သူ့သန္တာန်၌ ကရုဏာတရားနှင့် ယှဉ်တွဲဖြစ်ပေါ်လာလေသော အလောဘတရားကို မည်သို့မှ ထိန်းချုပ်ထားနိုင်တော့ဘဲ သမံတလင်းတစ်နေရာကို သုတ်သင်လင်းပြီး မိမိဆွမ်းဘုဉ်းပေးလာသော ဝမ်းဗိုက်ထဲမှ ဆွမ်းမူတော် အာခေါင်ထဲ လက်ညှိုးထိုးထည့်ကာ အန်ချ၍ ခွေးမ

ကြီးအား ကျွေးချလိုက်လေတော့သည်။

ရက်အတန်ကြာ ငတ်မွတ်နေသော ခွေးမကြီးသည် ဝမ်းသာလွန်း၍ မျက်လုံးနှစ်ဖက်မှ မျက်ရည်များ စီးကျလာကာ အစာကို ဆာဆာနှင့် တစ်ရှိန်ထိုးဟပ်ပြီး စားလိုက်ရာ တစ်ခဏဖြင့် ကုန်သွားခဲ့သည်။ သို့သော် ခွေးငတ်မကြီးသည် ဝဟန်မပေါ်၊ မထေရ်မြတ်၏ မျက်နှာကိုပင် ဆက်လက်၍ မော့ကြည့်နေပြန်သည်။

ကရုဏာတရား အားကြီးလေသော စူဠနာဂမထေရ်မြတ်သည် ဒုတိယအကြိမ် အာခေါင်ထဲ လက်ညှိုးထိုးပြီး အန်ချ၍ ကျွေးပြန်လေသည်။ ခွေးငတ်မကြီးသည် ဒီတစ်ခါတော့ အစာ၏ တစ်ဝက်လောက်ကိုသာ အငမ်းမရ စားသောက်ပြီး ကျန်တစ်ဝက်ကိုဖြင့် စားသောက်ရာတွင် ဣန္ဒြေငြိမ်သက်သွားခဲ့လေသည်။

မထေရ်မြတ်သည် ခွေးမကြီး စားပြီးသည်နှင့် အိုးခြမ်းကွဲတစ်ခုထဲတွင် ရေများထည့်ပြီး တိုက်ကျွေးပြန်သည်။ ခွေးငတ်မကြီးသည် ရေများသောက်ပြီး အရိပ်ရှိရာ တစ်နေရာကိုသွား၍ သူ၏ကလေးများကို နို့ချိုတိုက်ကျွေးလေသည်။

ဤမြင်ကွင်းကိုကြည့်၍ စူဠနာဂမထေရ်မြတ်သည် ပီတိသောမနဿတွေ တဖွားဖွားဖြစ်ပြီး-

‘ငါဟာ မိမိရဲ့ အသက်ခန္ဓာကိုယ်ကို ငဲ့ကွက်မှုမပြုဘဲ ခွေးငတ်မကြီးအား စွန့်လွှတ်ကျွေးမွေးလိုက်ရလေသော ဤကောင်းမှုကုသိုလ်စေတနာကံကြောင့် ဖြစ်ရာဘဝ၊ ဘဝများစွာမှာ လာဘ်လာဘာအရာတွင် အမြတ်ဆုံးဖြစ်ရပါလို၏။ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကိုလည်း လျင်မြန်စွာ မျက်မှောက်ပြုရပါလို၏’ဟူ၍ သစ္စာတိုင်တည် ဆုမွန်ခြွေခဲ့လေသည်။

အဘိဓမ္မာသင်္ဂြိုဟ် ဝီထိမုတ်ပိုင်း ပါကကာလကမ္မစတုက္ကပိုင်းတွင် ဤသို့ ဖွင့်ဆိုတော်မူလေသည်။ ကုသိုလ်စေတနာဖြစ်စေ၊ အကုသိုလ်စေတနာဖြစ်စေ တစ်ခါဖြစ်လျှင် ခုနစ်ကြိမ် စောလေ၏။ ဤကဲ့သို့ စောလေသော စေတနာစောတွင် ပထမစောစေတနာသည် ယခုမျက်မှောက်ဘဝမှာပင် ဒိဋ္ဌဓမ္မအကျိုးပေး၏။ ထို့ကြောင့် ထိုပထမစောစေတနာကံကိုပင် ဒိဋ္ဌဓမ္မဝေဒနီယကံဟု ခေါ်သည်။

နောက်ဆုံးခုနစ်ချက်မြောက် သတ္တမစောစေတနာကံသည် ဒုတိယဘဝ၌ ပဋိသန္ဓေအကျိုးကိုပေး၏။ ထို့ကြောင့် ထိုစေတနာကံကို ဥပပဋ္ဌဝေဒနီယကံဟု ခေါ်လေ၏။ သူလည်းပဲ အကျိုးပေးခွင့် မသာခဲ့လျှင်တော့ အဟောသိုက်

ဖြစ်ရရာဖြစ်လေသည်။

ထွန်ရှိ အလယ်စောငါးချက် စေတနာကံကတော့ တတိယဘဝမှသည် နိဗ္ဗာန်မရမချင်း ပဋိသန္ဓေအကျိုး၊ ပထဝီ အကျိုးနှစ်မျိုးစလုံးကို အခါအခွင့်သင့်လျှင်သင့်တိုင်း အကျိုးပေးနိုင်၏။ ထို့ကြောင့် ၎င်းစေတနာကံကိုလည်း အပရာပရိယာယ ဝေဒနိယကံဟု ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုသွားခဲ့ပြီဆိုလျှင်တော့ နိဗ္ဗာန်မှာ ရုပ်နာမ် မရှိတော့သဖြင့် အဟောသိကံ ဖြစ်ရရှာလေတော့သည်။

မိမိဝမ်းဗိုက်ထဲမှ အစာအာဟာရကို လက်ညှိုးထိုး အန်ချ၍ ခွေးငတ်မကြီးအား ကျွေးမွေးလိုက်ရလေသာ စူဠ နာဂမထေရ်မြတ်၏ ဒါနကုသိုလ်ကံစေတနာ စောသတ္တိ သည် နောက်နောင်ဘဝ၊ ဘဝတွေအထိမဆိုင်း ပထမဇော စေတနာ ကံသတ္တိအားကောင်းလေသောကြောင့် ယခုမျက်မှောက်ဘဝမှာပင် ချက်ချင်းလက်ငင်း ဒိဋ္ဌဓမ္မအကျိုးပေးလေ တော့သည်။

ထိုညမှာပင် အနုရာဓနေပြည်တော်ရှိ ဒကာ၊ ဒကာမ များတို့သည် ရဟန်းသံဃာများနှင့်အပ်စပ်သော ထောပတ်၊ တင်လဲ၊ ပျားရည်၊ သကာ၊ စတုမဓု အစရှိသည်များကို စူဠနာဂမထေရ်မြတ်ထံသို့ ထားစရာမရှိလောက်အောင်ပင် လာရောက်လှူဒါန်းကြလေသည်။ မထေရ်မြတ်သည် ထူပါ ရုံကျောင်းတိုက်ကြီးအတွင်းရှိ သီတင်းသုံးနေထိုင်တော်မူကြ လေသော သံဃာတော်သုံးသောင်းကျော်ကို လုံလောက် အောင် ပြန်၍လှူနိုင်ရှာလေတော့သည်။

ထိုနည်းတူစွာ နံနက်အရုဏ်တက်၍ ဆွမ်းဘုဉ်းပေး မသုံးဆောင်မီ ဆွမ်းဟင်းလျာများကို ထားစရာ မရှိလောက် အောင်ပင် လာရောက်လှူဒါန်းကြပြန်လေသည်။ ထူပါရုံ ကျောင်းတိုက်ကြီးအတွင်းရှိ သံဃာပေါင်းသုံးသောင်းကျော် မက ဂေါစရုံကျောင်းများကိုပါ ပြန်၍လှူဒါန်းသမှု ပြုနိုင်ပြန် ၏။

နေ့ဆွမ်းခံချိန်တွင်လည်း ထူပါရုံကျောင်းတိုက်ကြီး အတွင်းမှာပင် နတ်များကိုယ်တိုင် မထေရ်မြတ်ကို ဆွမ်း လောင်းလှူရန် စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်မှာ မရေမတွက်နိုင် လောက်အောင်ပင် များပြားလှ၏။ ထူပါရုံကျောင်းတိုက် ကြီးအတွင်း သီတင်းသုံးနေထိုင်တော်မူသော သံဃာတော် သုံးသောင်းကျော် ဆွမ်းဘောဇဉ်များ လုံလုံလောက်လောက် ရရှိကြ၏။ ထို့အပြင် စူဠနာဂမထေရ်မြတ်အား အိမ်ကိုပင့်၍ ဆွမ်းလောင်းလှူချင်ကြသော ဒကာ၊ ဒကာမများဟာ အလွန်

ပင် များပြားကာ အလှအယက်ပင့်ကြရသဖြင့် အလှည့်ကျ စီစဉ်ပေးရလေ၏။ အရှင်မြတ်ကြွနေကျ စန္ဒဝင်္ကလမ်းမကြီး ၏ အစွန်းဆုံးအိမ်သည် စူဠနာဂမထေရ်မြတ်အား ဆွမ်း လောင်းလှူရန် (၃၂)နှစ်ကြာအောင်ပင် စောင့်ဆိုင်းရသည် ဟု ဆိုလေသည်။

သို့သော် စူဠနာဂမထေရ်မြတ်သည် ဤကဲ့သို့ လောက် လာဘ်လာဘများဖြင့် ရောင့်ရဲတင်းတိမ် ပျော်မွေ့မနေဘဲ မိမိ၏ ရုပ်၊ နာမ်၊ ဓမ္မ၊ သင်္ခါရတရားတို့ကို ဝိပဿနာရှုမှတ် ပွားများလိုက်ရာ လွယ်ကူသောအကျင့် လျင်မြန်သောအသိ ဉာဏ်ဖြင့် လေးမဂ်လေးဖိုလ်တည်၍ ကိလေသာကုန်ခန်း ရဟန္တာဖြစ်တော်မူလေတော့သည်။

(ဂ)

ထူပါရုံကျောင်းတိုက်ကြီးတွင် သီတင်းသုံးနေထိုင်ကြ တော်မူသော ရဟန်းသံဃာများမှ ရဟန်းတော်အပါးငါးရာ တို့သည် မဇ္ဈိမဒေသဗုဒ္ဓဂယာသို့ ဘုရားဖူးသွားရောက်ရန် စီစဉ်ဆောင်ရွက်ကြလေသည်။ ဘုရားဖူးသွားရောက်ရာ တွင် ဤကဲ့သို့များပြားလှစွာသော ရဟန်းတော်များအနေဖြင့် လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ဆွမ်းဟင်းလျာဘောဇဉ်များ အခက် အခဲရှိမည်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဆွမ်းဘောဇဉ်အစာအာ ဟာရအတွက် အဆင်ပြေရန် အရှင်သီဝလိကဲ့သို့ လာဘ်ဘ ပေါများလေသော စူဠနာဂမထေရ်မြတ်အား တစ်ပါတည်း ပင့်ဆောင်သွားမှ အဆင်ပြေမည်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် စူဠနာဂမထေရ်မြတ်ထံ သွားရောက်ပြီး-
‘အရှင်ဘုရား...ဘုရားတပည့်တော်တို့ ထူပါရုံကျောင်း တိုက်ကြီးမှာ သီတင်းသုံးနေထိုင်တော်မူလေသော သံဃာ အပါးသုံးသောင်းကျော် ရှိသည့်အနက် ဝါနှစ်ဆယ်ရ မဟာ ထေရ်ကြီး အပါးငါးရာတို့ဟာ မဇ္ဈိမဒေသ ဗုဒ္ဓဂယာသို့ ဘုရားဖူးသွားရောက်မှာ ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။’

ဤကဲ့သို့ သွားရောက်ရာမှာ ရဟန်းသံဃာအပါးငါးရာ ဖြစ်လေတော့ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ဆွမ်းဘောဇဉ်အာ ဟာရများ အခက်အခဲရှိနိုင်ပါတယ်ဘုရား။ ဒါကြောင့် ဆွမ်း ဘောဇဉ်များ အခက်အခဲမရှိရလေအောင် သံဃာတော်များ ကို ငဲ့ညှာထောက်ထားသောအားဖြင့် လာဘ်လာဘပေါများ လှလေသော အရှင်ဘုရားပါ တစ်ပါတည်း ကြွရောက် ဖြော်ဖို့ လျှောက်ထားအပ်ပါတယ်ဘုရား။

‘ကောင်းပါပြီ ငါ့အရှင်တို့၊ ဘုရားဖူးသွားရောက်ကြ မည့် ရဟန်းသံဃာတော်များ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် သွား

သောဇဉ်အစာအာဟာရများ အခက်အခဲမရှိကြရလေအောင်
တည့်တော်ပါ အရှင်ဘုရားတို့နှင့် တစ်ပါတည်း ကြွရောက်
မြတ်ပါမယ်ဘုရား’

ပင့်ရကျိုးနပ်ပေသည်။ အရှင်စူဠနာဂမထေရ် ပါလာ
သောကြောင့် ကုန်းလမ်းခရီး လမ်းတစ်လျှောက်တွင်
သူများ၊ နတ်များက ဆွမ်းအစရှိသည့် အာဟာရဘောဇဉ်
များကို အားပါးတရ လောင်းလှူဒါန်းကြလေသောကြောင့်
အရှင်ခရီးမြှောက်ရင်း ကြွရောက်တော်မူရာ ကုန်းလမ်းခရီး
တွင် လေးလအထိ ကြာသွားခဲ့လေ၏။ ရေလမ်းခရီးဖြင့်
ကြွရောက်တော်မူသည့်အခါတွင်လည်း သမုဒ္ဒရာအတွင်းမှ
တော်များက ပင့်ဆောင်ပူဇော် လှူဒါန်းကြပြန်သဖြင့် နောက်
အပ် သုံးလတိတိ ကြာသွားပြန်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ဗုဒ္ဓ
ဃာသို့ ကုန်းလမ်းခရီးလေးလ၊ ရေလမ်းခရီး သုံးလ
အစုပေါင်း ခုနစ်လတိတိကြာပြီးမှ ဗုဒ္ဓဃာမဇ္ဈိမသို့ ရောက်
ရှိသွားကြလေသည်။

စူဠနာဂမထေရ်မြတ်အပါအဝင် ရဟန်းသံဃာငါးရာ
တို့သည် ဗုဒ္ဓဃာတွင် ဖွား၊ ပွင့်၊ ဟော၊ စံ သံဝေဇနီယ
သောဌာန အစရှိသည့် နေရာများ၌ ဖူးမြော်ကန်တော့ပြီး
သီတင်းသုံးနေထိုင်တော်မူသော ထူပါ
နံ့ထောင်းတိုက်ကြီးသို့ ပြန်လည်ကြွမြန်းတော်မူလာကြပြီ
ဖြစ်ပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် ပြန်လည်ကြွချီတော်မူလာလေ
သောအခါ လမ်းခရီးတစ်နေရာအရောက်တွင်
စူဠနာဂမထေရ်မြတ်သည် လေနာရောဂါ
လေသည်။ ထိုအခါ မထေရ်မြတ်သည်
အသက်ဇီဝိန္ဒေကို ဆင်ခြင်ကြည့်လိုက်
သောအခါ ခန္ဓာဝန်ချရမည် ဖြစ်သဖြင့်
ကုန်ရဟန်းတော်များအား မကြာမီအချိန်တွင်
ခန္ဓာဝန်ချရတော့မည်ဟု ပြောပြလေရာ
ရဟန်းသံဃာများသည် မျက်နှာမသာမယာ
ဖြစ်တုန်ကြလေတော့၏။

စူဠနာဂမထေရ်မြတ် ခန္ဓာဝန်
ချမည်ကို ရဟန်းသံဃာများ
မျက်နှာမသာမယာ ဖြစ်နေခြင်း
သည် အခြားမဟုတ်။ မထေရ်မြတ်
တို့လျှင် အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်
ဆွမ်းဘောဇဉ် အစရှိသည့်

အစာအာဟာရများ အဆင်မပြေမည်ကို စိုးရိမ်၍ မျက်နှာ
မသာမယာဖြစ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုအခါ စူဠနာဂမထေရ်မြတ်က-

‘အရှင်ဘုရားတို့..အဘယ်အတွက်ကြောင့် မျက်နှာ
မသာမယာ ဖြစ်နေကြပါသနည်း’

‘တပည့်တော်တို့သည် အရှင်ဘုရား၏ ဘုန်းကံကိုမှီ၍
လာခဲ့ရလေသောကြောင့် ပစ္စည်းလေးပါး ပေါများချမ်းသာ
စွာဖြင့် ဗုဒ္ဓဃာသို့ ရောက်ရှိခဲ့ရပါသည်။ ယခု အရှင်
ဘုရား ခန္ဓာဝန်ချသွားပါက တပည့်တော်တို့ အပြန်လမ်း
ခရီးတွင် ပစ္စည်းလေးပါး ဆင်းရဲခေါင်းပါးကြရတော့မည်ကို
စိုးရိမ်ပူပန်၍ မျက်နှာမသာမယာ ဖြစ်နေကြတာပါဘုရား’

‘အရှင်ဘုရားတို့..ဒီကိစ္စကိုတော့ စိုးရိမ်မူမဖြစ်ကြ
ပါနဲ့။ တကယ်လို့ တပည့်တော် ပျံလွန်တော်မူခဲ့ပြီဆိုလျှင်
တပည့်တော်ကို ကောင်းမွန်စွာ မီးသဂြိုဟ်ပြီး ဓာတ်တော်
များကို ရေစစ်ဖြင့် ကောက်ယူတော်မူကြပါ။ ပြီးလျှင် ရှေ့
ဆုံးက ကြွရောက်တော်မူမည့် မထေရ်ကြီးရဲသပိတ်မှာ ချိတ်
ဆွဲချည်နှောင်ပြီး ကြွရောက်တော်မူပါဘုရား။ ဒါဆို အရှင်
ဘုရားများဟာ တပည့်တော်ပါလာသကဲ့သို့ လာဘ်လာဘ
ပေါများမြဲ ပေါများပါလိမ့်မယ်ဘုရား’

စူဠနာဂမထေရ်မြတ်သည် သံဃာတော်များ
အား မှာကြားပြီး ခန္ဓာဝန်ချတော်မူလေသည်။



ထိုအခါ သံဃာတော်များသည် မထေရ်မြတ် မှာကြားထားသကဲ့သို့ ကောင်းမွန်စွာ မီးသင်္ဂြိုဟ်ပြီးလျှင် ဓာတ်တော်များကို ပင့်ဆောင်၍ ပြန်လာကြရာ ပစ္စည်းလေးပါး ပေါများ၍ ထူပါရုံကျောင်းတိုက်ကြီးသို့ ချမ်းချမ်းသာသာဖြင့် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့ကြလေသည်။

ဘုရားဖူးပြန်လည်ရောက်ရှိလာသော သံဃာတော်များသည် ထူပါရုံကျောင်းတိုက်ကြီးပေါ်၌ အမောပြေနားနေကြစဉ် ဝါအကြီးဆုံး မထေရ်မြတ်ကြီးက-

‘ငါ့အရှင်တို့...မြတ်စွာဘုရားသာသနာ၌ ဒါနစေတနာသည်ပင် အံ့ဖွယ်ကောင်းလှလေစွ။ အရှင်စူဠနာဂမထေရ်မြတ်၏ ကျေးဇူးတော်သည်လည်း ကြီးမားလှပါပေစွ။ ကျေးဇူးတော်ရှင် စူဠနာဂမထေရ်မြတ်သည် ခွေးငတ်မလေး တစ်ကောင်အား အန်၍ ပြန်လည်ကျွေးမွေးရသော ဒါနစေတနာဟာ ယခုမျက်မှောက်ဘဝမှာပင် အံ့ဩ၍မကုန်နိုင်အောင် လောကီလာဘ်လာဘများကို ဒိဋ္ဌဓမ္မအကျိုးပေးခဲ့တာဟာ ငါ့အရှင်တို့ မျက်မြင်ပါပဲ။

သည်မျှမက ဒါနစေတနာကပဲ စူဠနာဂမထေရ်မြတ်အား အရဟတ္တဖိုလ်ဆုကြီးကိုပင် ရအောင် ပို့ပေးတော်မူခဲ့

ပြန်ပေတယ်။ မြတ်ဘုရား၏အဆုံးအမ အရှင်စူဠနာဂမထေရ်မြတ်၏ စေတနာ၊ ဒါနသည် အားကျဖွယ် ကောင်းပေစွ။ ငါ့အရှင်တို့...ယုံယုံကြည်ကြည် ဝီရိယရှိရှိ သတိတရားလက်ကိုင်ထားပြီး ရှုမှတ်ပွားများကြကာ မြတ်စွာဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးနှင့် စူဠနာဂမထေရ်မြတ်ကို ကျေးဇူးဆပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားကြရမယ်’

မထေရ်မြတ်ကြီး အမိန့်ရှိနေစဉ်မှာပင် ရဟန်းသံဃာငါးရာသည် စူဠနာဂမထေရ်မြတ်၏ ဒါနစေတနာကို ဆင်ခြင်စဉ်းစား၍ အားကျကြည်ညိုသော ဝီတိသောမနဿတွေ တဖွားဖွားဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။ ထိုဝီတိကိုခွာကာ မိမိတို့၏ ရုပ်နာမ်တရားတို့၏ ဖြစ်မှုပျက်မှု လက္ခဏာရေး တရားသုံးပါးကို ရှုမှတ်ပွားများအားထုတ်လိုက်ရာ ထိုနေရာမှာပင် ရဟန်းသံဃာအပါးငါးရာလုံး အရဟတ္တဖိုလ်တည်၍ ကိလေသာကုန်ခန်း ရဟန္တာဖြစ်တော်မူလေတော့၏။

ကျော်ကျော်ဦး(ဒါးဘီး)

ကျမ်းကိုး

* သီဟိုဠ်ခေတ်စံတော်ဝင်အရိယာများ (ဓမ္မာစရိယဦးဌေးလှိုင်)။

တောင်တွင်းကြီးမဟာတံခွန်

နိုင်ငံကျော် ဝိဇ္ဇာ မဟိဒ္ဓိ သိဒ္ဓိ ဂဗ္ဘီရ (အကြားအမြင်) ပညာရှင်

အမှတ်-၄၃၇(၇-လွှာ) ကျိတ္တဆံလမ်း၊ အခွန်လွတ်ဈေးဧရ၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
☎ ၇၀၈၆၂၁ ၊ 📠 ၀၉ ၅၀ ၆၉၇၆၄ ၊ 📠 (၀၁) ၄၀၁၁၆၅

အပိုမပြောလိုပါ။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ ဆွေးနွေးကြည့်ရုံမျှဖြင့် စိတ်ကျေနပ်မှုရစေမည်။ အိမ်ထောင်ရေးမပြေလည်သူများ ဆရာကြီးနှင့် အမြန်ဆုံးဆက်သွယ်ဆွေးနွေးပါ။ ထိပေါက်ကိန်းရှိ/မရှိ ပြတ်ပြတ်သားသားသိရမည်။ လစဉ်အလိုက် ထိုးသင့်သော အကုစာစိုးမိုးဂဏန်းများကို စနစ်တကျ စိစစ်တွက်ချက်၍ တိကျစွာလမ်းညွှန်ပေးမည်။ ရာထူးအတက်အကျ၊ နိုင်ငံခြားသွားရကိန်းရှိ/မရှိ၊ သွားရမည့်နိုင်ငံ၊ ပညာရေးအခြေအနေ (စာမေးပွဲအောင်/ရှုံး)၊ စသည်ဖြင့် တိတိကျကျ ဟောကိန်းထုတ်ပေးမည်။ ဘဝကံကြမ္မာမကောင်း၍ ဆင်းရဲဒုက္ခများနှင့် တွေ့ကြုံနေရသူများအား မြန်မာရိုးရာအင်္ဂုဇ္ဈာန် ဓာတ်ယတြာပညာရပ်များဖြင့် ကံကြမ္မာမြှင့်တင် ပါရမီဖြည့် ကူညီပေးနေသည်။ ဟောကိန်းတိကျမှန်ကန်မှုအတွက် ရာနှုန်းပြည့်တာဝန်ယူသည်။



ORGANIC PRODUCTS
FROM KANDARAWADDY ORGANIC HERB FARM

ထုတ်လုပ်ခွင့်လိုင်စင်အမှတ် ၂/၂၀၀၂တဆထလ/ဆိုး(၁၀၂၄)

ပင်ရင်း ကိန္နရီ အမှတ်တံဆိပ် ကန္တရဝတီစေးတိုက် အမှတ်-၇၄၁၊ နေသိဒ္ဓိလမ်း၊ (၈)ရပ်ကွက်
မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း ၀၉ ၅၁၄၀၃၈၉၊ ၀၉ ၄၂၀၀၀၇၀၈၅



ကြက်လည်ဆံ ဆီးဆေးပြား
အပြား ၁၀၀ပါ ဘူးကြီး

တိုင်းရင်းဆေးဝါးမှတ်ပုံတင်အမှတ်
TMR 007860 (1114)



ကြက်လည်ဆံ ဆီးဆေးပြား
အပြား ၄၀ပါ ဘူးငယ်

တိုင်းရင်းဆေးဝါးမှတ်ပုံတင်အမှတ်
TMR 007860 (1114)



မင်းမကုန်း
သွေးချို ဆီးချိုကျဆေး

တိုင်းရင်းဆေးဝါးမှတ်ပုံတင်အမှတ်
TMR 012254(0916)



ရင်ငြိမ်းအေး
နှလုံးဆေး

တိုင်းရင်းဆေးဝါးမှတ်ပုံတင်အမှတ်
TMR 012014(0516)



ကြော်ငြာခွင့်ပြုချက်အမှတ် ဘဆဝက(စာနယ်ဇင်း) ၆၇/၀၆၁၃

မြတ်စွာဘုရားသည် ညဉ့်သုံးယံအနက် ပစ္စိမယံကို သုံးပိုင်းခွဲ၍ အလုပ်လုပ်တော်မူခဲ့၏။ ပထမပိုင်းတွင် မြတ်စွာဘုရား စင်္ကြံလျှောက်တော်မူ၏။ ဒုတိယပိုင်းတွင် မြတ်သော ကျိန်းစက်ခြင်းဖြင့် ကျိန်းစက်အနားယူတော်မူ၏။ တတိယပိုင်းတွင် ကျိန်းစက်ရာမှ ထတော်မူ၏။ မျက်နှာသစ်တော်မူ၏။ ကိုယ်လက်သန့်ရှင်းရေး ပြုလုပ်တော်မူ၏။ မဟာကရုဏာသမာပတ် ဝင်စားတော်မူ၏။ သမာပတ်မှ တတော်မူသောအခါ

သတ္တလောကကြီးအား ကြည့်ရှုတော်မူ၏။ ဤသို့ ကြည့်ရှုတော်မူသောအခါ ရှေးဘုရားရှင်များ လက်ထက်၌ ဒါးစသည့်ကောင်းမှုကုသိုလ်များ ပြုလုပ်ခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် လည်းကောင်း၊ ပါရမီများ ရှင်ကျက်နေပြီဖြစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်လည်းကောင်း ထင်လာတတ်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့တွင် ကျွတ်ထိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား မြတ်စွာဘုရားသည် ချွတ်တော်မူ၏။ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်နိုင်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား မြတ်စွာဘုရားသည် ဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်ရာ နည်းလမ်းများကို ညွှန်ပြလျက် ကယ်တင်တော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၊ ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ပစ္စိမယံ၏ တတိယပိုင်းသို့ ရောက်သောအခါ ကျိန်းစက်ရာမှ ထတော်မူ၏။ မျက်နှာသစ် ကိုယ်လက်သန့်ရှင်းမှုများ ပြုလုပ်တော်မူပြီး သမာပတ်



ဓမ္မစာအုပ်
အနုပညာ
စိမ်းရောင် ဖူးတန်ခိုး

အဲဒါတော်မူ၏။ သံဃာပတ်က ထတော်မူပြီးလျှင် သတ္တ
သောကကြီးကို ကြည့်ရှုတော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရား၏ ဉာဏ်တော်အတွင်းသို့ စဉ္ဇာလီ
အညှိရှိသော ဒွန်းစဉ္ဇာမကြီးပုံသည် ပေါ်တော်မူလာ၏။
စဉ္ဇာမကြီးဟူသည် ဆင်းရဲသား၊ သူတောင်းစားကို ဆို၏။
စဉ္ဇာလီပုံ ပေါ်လာသောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် စဉ္ဇာ
လီ၏ ဖြစ်ပုံအကြောင်းစုံကို ဆက်လက်၍ ကြည့်တော်မူ၏။

စဉ္ဇာလီသည် ယနေ့၌ သေမည့်သူ ဖြစ်၏။ သေလျှင်
အာသိုလိက်၏ အကျိုးပေးအားကြီး နေသည်ဖြစ်၍ ငရဲ
သို့ ကျရောက်မည်ဖြစ်၏။ ဤအခြေအနေကို မြင်တော်မူ
သော မြတ်စွာဘုရားသည် စဉ္ဇာလီအား - မဟာကရုဏာ
သတ်တော်မူ၏။ ကရုဏာသက်၍ စဉ္ဇာလီကို နတ်ပြည်သို့
ဆောင်နိုင်သောကုသိုလ်ကို ပြုလုပ်ရန် တိုက်တွန်းဖို့ ဆုံးဖြတ်
တော်မူ၏။ အရှင်မောဂ္ဂလာန်မထေရ်နှင့်တကွ များစွာသော
ဇနီးများကို ခေါ်ယူ၍ ရာဇဂြိုဟ်မြို့တွင်းသို့ ဆွမ်းခံကြွ
တော်မူ၏။

စဉ္ဇာလီသည် အသက်ကြီးနေပြီဖြစ်၏။ တောင်းစား
၍ အသက်ဆက်နေရသူဖြစ်၏။ ကောင်းမွန်သော အစား
အသောက်နှင့် ဝေးကွာနေသည်ဖြစ်၍ စဉ္ဇာလီ၏ ခန္ဓာကိုယ်
သည် အရိုးပေါ် အရေတင်လျက်ရှိ၏။ အိုမင်းခြင်းဇရာမီး
ကြီးစွာနေသည့်အတွက်လည်း အားအင်များ နည်းပါးလျက်
ဖြစ်၏။ ခန္ဓာကိုယ်ကို သယ်ဆောင်နိုင်လောက်အောင်ထိ အား
အင်များ မရှိတော့။ လေးလံသောခန္ဓာကိုယ်ကို တောင်စောင်း
ချောင်းနှင့်ထိန်းကာ သယ်ဆောင်နေရ၏။ စဉ္ဇာလီ
သည် ယနေ့၌ သေရမည့်အဖြစ် မသိ။ သမားရိုးကျအတိုင်း
တောင်စောင်းကလေးထောက်ကာ ရာဇဂြိုဟ်မြို့ပြင်သို့ ထွက်
လာခဲ့၏။ လမ်းခရီးတွင် ဆွမ်းခံကြွလာသော မြတ်စွာဘုရား
နှင့် ဆုံလေ၏။ မြတ်စွာဘုရားကြွလာသည်ကိုမြင်၍ စဉ္ဇာ
လီသည် မြတ်စွာဘုရားဘက်သို့ မျက်နှာမူကာ ရပ်နေလိုက်
၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် စဉ္ဇာလီ သွားမည့်လမ်းကို ပိတ်
ဆို့ကာ ရပ်နေတော်မူလိုက်၏။ မြတ်စွာဘုရား ရပ်နေတော်
မူခြင်း၏ အကြောင်းကို အရှင်မောဂ္ဂလာန်မထေရ် သိတော်
မူ၏။

‘စဉ္ဇာလီဒါယိကာမကြီး...အခြေအရံပရိသတ် ပြည့်စုံ
တော်မူတဲ့ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားရဲ့ ခြေတော်အစုံ ကြာပဒုံ
ဆွတ် ရှိခိုးပါလော့။ ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရားကစပြီး ရေ
ထွက်ရင် ခုနစ်ပါးမြောက် ပွင့်တော်မူတဲ့ ဂေါတမမြတ်စွာ

ဘုရားဟာ စဉ္ဇာလီ အမည်ရှိတဲ့ သင်ဒါယိကာမကြီးကို
အစဉ်သနားလို့ ရပ်နေတော်မူခြင်း ဖြစ်တယ်။

စဉ္ဇာလီဒါယိကာမကြီး...ပူဇော်အထူးကို ခံယူတော်
မူထိုက်တဲ့ လာဘာ၊ အလားတူ လောကဓံကြောင့်
ဖောက်ပြန်ခြင်းမရှိ တာဒိဂုဏ်နဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ မြတ်စွာဘုရား
အပေါ် စိတ်အစဉ်ကို ကြည်ညိုလိုက်ပါလော့။ ဆောလျင်စွာ
လက်အုပ်ချီကာ ရှိခိုးပါလော့။ သင်ဒါယိကာမကြီးရဲ့
အသက်ဟာ အနည်းငယ်သာ ကျန်ပါတော့တယ်’

အရှင်မောဂ္ဂလာန်မထေရ်သည် မြတ်စွာဘုရား ရပ်နေ
တော်မူခြင်း၏အကြောင်းကို စဉ္ဇာလီသိအောင် ပြောပြ၏။
စဉ္ဇာလီကို ‘မြတ်စွာဘုရားအား ရှိခိုးခိုင်း၏။ ရှိခိုးသည့်
အခါ ထားရှိရမည့် စိတ်နေသဘောထားကိုလည်း သင်ပြ
ပေး၏။ ဝတ်ကျောတန်းကျော ရှိခိုးခြင်းသည် အကျိုးကြီးကို
မဖြစ်စေ၊ အကျိုးမဲ့ကိုသာ ဖြစ်စေ၏။ ကြောက်၍ ရှိခိုး
ခြင်းသည် အကျိုးကြီးကို မဖြစ်စေ၊ အကျိုးမဲ့ကိုသာ ဖြစ်
စေ၏။ အစဉ်အဆက် ရှိခိုးလာ၍ ရှိခိုးခြင်းသည် အကျိုး
ကြီးကို မဖြစ်စေ၊ အကျိုးမဲ့ကိုသာ ဖြစ်စေ၏။ ထိုရှိခိုးခြင်း
မျိုးတို့သည် လက်အုပ်ချီခြင်းဖြစ်၍ ရှိခိုးခြင်း မမည်ပေ။
စစ်မှန်သော ရှိခိုးခြင်းသည် ရိုသေလေးမြတ်ခြင်းဖြင့် ရှိခိုး
ခြင်းဖြစ်၏။ ရှိခိုးခံသော ပုဂ္ဂိုလ်တွင် ရိုသေလေးမြတ်သော
ဂုဏ်တို့သည် ရှိ၏။ တောင်ကျရေသည် စမ်းချောင်းထဲသို့
တသွင်သွင်စီးကျနေသကဲ့သို့ ထိုရိုသေလေးမြတ်သော ဂုဏ်
တော်တို့သည် ရှိခိုးသူ၏ စိတ်စမ်းချောင်းသို့ တသွင်သွင်
စီးကျနေရမည်ဖြစ်၏။ ဤသို့ ရည်မှန်းရှိခိုးခြင်းသည် စစ်
မှန်သော ရှိခိုးခြင်း ဖြစ်၏။ စစ်မှန်သော ရှိခိုးခြင်းသည်
အကျိုးကြီးကို ဖြစ်စေ၏။

အရှင်မောဂ္ဂလာန်မထေရ်သည် စစ်မှန်သော ရှိခိုးခြင်း
ဖြစ်အောင် စဉ္ဇာလီဒါယိကာမကြီးအား မြတ်စွာဘုရား၏
အရဟံဂုဏ်တော်နှင့် တာဒိဂုဏ်တော်တို့ကို စိတ်စမ်းချောင်း
သို့ စီးဆင်းစေ၏။ ပြီးလျှင် ရှိခိုးရန် တိုက်တွန်းရခြင်း၏
အကြောင်းကိုလည်း ပြောပြ၏။ အရှင်မောဂ္ဂလာန်မထေရ်
ပြောပြမှ စဉ္ဇာလီသည် ကိုယ်သေရတော့မည်ကို သိရ၏။
မယုံကြည်သူများအဖို့ဆိုလျှင် မြတ်စွာဘုရားရှင်တို့၏ လုပ်
ရပ်သည် အပြစ်ဆိုစရာ ရှိနေ၏။ ပုထုဇဉ်လောက၌ သေ
ခြင်းတရားကို ကြိုတင်သိရှိသူသည် ရှား၏။ ရောဂါဝေဒနာ
ပြင်းထန်စွာ ခံစားနေရသူများကိုမှ သေမည်ဟု ထွက်ဆက်
၏။ အကောင်းပကတိရှိနေသူတစ်ယောက်ကို သေမည်ဟု

တွက်ဆကြလိမ့်မည်မဟုတ်။ သေခြင်းတရားသည် လူတိုင်း ဆီသို့ အချိန်မရွေး ဝင်ရောက်နိုင်၏။ မကျန်းမာသူကိုမှ သေခြင်းတရား ဝင်ရောက်သည်မဟုတ်။ အကောင်းပကတိ ကျန်းမာလျက်ရှိသူဆိုက်လည်း သေခြင်းတရား ဝင်ရောက် တတ်၏။ ကျန်းမာသူကို သေခြင်းတရား ရှောင်ကွင်းသည် မဟုတ်။ မကျန်းမာသူကိုလည်း သေခြင်းတရား ရှောင်ကွင်း တတ်၏။

သတ္တဝါတိုင်းသည် ကမ္မနိယာမအလိုကျ ခရီးသွားနေ ကြသူများဖြစ်၏။ ကံစီမံရာ၌ နေထိုင်ကြရ၏။ ကံဖန်တီး ပေးသည်ကို ခံစားကြရ၏။ မာထန်လွန်းသော ကံတရားက သေဆိုလျှင် သတ္တဝါတို့သည် သေကြရ၏။ ကောင်းလွန်း သော ကံတရားက ရှင်ဆိုလျှင် သတ္တဝါတို့သည် ရှင်ကြရ၏။ ဘယ်လောက်ပင် ကျန်းမာရေးကောင်းနေနေ၊ ဘယ်လောက် ပင် ခွန်အားဗလနှင့် ပြည့်စုံနေနေ၊ ဘယ်လောက်ပင် ငယ် ရွယ်နုပျိုနေနေ ကံက သေခိုင်းသည့်အခါ သေရ၏။ ဘယ် လောက်ပင် ကျန်းမာရေးချို့တဲ့နေနေ၊ ဘယ်လောက်ပင် ခွန် အားဗလ ချို့တဲ့နေနေ၊ ဘယ်လောက်ပင် အိုမင်းရင့်ရော်နေ နေ ကံက မသေခိုင်းလျှင် မသေနိုင်ပေ။ လူတို့ သတ် မှတ်သော လူသက်တမ်းသည် တစ်ရာတမ်းဖြစ်၏။ ဤ သတ်မှတ်ချက်အရဆိုလျှင် လူလောကသို့ ရောက်လာသော လူတစ်ယောက်သည် လူလောက၌ အသက်တစ်ရာ နေရ မည် ဖြစ်၏။ သို့သော် လူတိုင်းသည် အသက်တစ်ရာ နေနိုင် ကြပါသလား။ ဖြေစရာမလိုသော မေးခွန်းပင် ဖြစ်၏။ တချို့လူများဆိုလျှင် အသက်တစ်ရာမက နေသွားကြရ၏။ အသက်ရှည်ပုံချင်း မတူညီကြပေ။

မတူညီသော ဤသဘောကို လူတိုင်းသိကြ၏။ ကမ္မ နိယာမကြောင့် ဆိုသည်ကိုလည်း နားလည်ကြ၏။ စိတ်ထဲ ၌ တိကျစွာလက်ခံဖို့ရာ ပုထုဇဉ်များအနေဖြင့် ခဲယဉ်း၏။ ပုထုဇဉ်အများစုသည် ကျန်းမာရေးကောင်းနေလျှင်၊ ခွန်အား ဗလ ပြည့်စုံနေလျှင်၊ ငယ်ရွယ်နုပျိုနေလျှင် မသေဟု ယူဆ ကြ၏။ ဤယူဆချက်အရကြည့်လျှင် စဏ္ဍာလီသည် ကျန်း မာရေးကောင်းနေတုန်း ဖြစ်၏။ သေမည့်အခြေအနေ မရှိ၊ သေမည့်အခြေအနေ မရှိသော စဏ္ဍာလီအား အရှင်မောဂ္ဂ လာန်မထေရ်က သေမည်ဟု ဆို၏။ စဏ္ဍာလီသည် မြတ် စွာဘုရားကို တွေ့တုန်းက လက်အုပ်မချီ၊ ရှိမခိုး၊ မြတ်စွာ ဘုရားဘက်သို့ မျက်နှာမူကာ ရပ်နေခြင်းဖြစ်၏။ ရှိမခိုး သော စဏ္ဍာလီအား အရှင်မောဂ္ဂလာန်သည် အသက်ဘေးနှင့်

ခြိမ်းခြောက်၍ အတင်းရှိခိုးခိုင်းသလို ဖြစ်နေ၏။ ဤသည် မြတ်စွာဘုရားရှင်တို့၏ လုပ်ရပ်အား အပြစ်ဆိုဖွယ်ရာဖြစ်၏။

မြတ်စွာဘုရားရှင်တို့သည် အလုပ်တစ်ခု ပြုလုပ်ရာ၌ မှန်ကန်မှုနှင့် ပစ္စုပ္ပန်သံသရာ နှစ်ဖြာကောင်းကျိုး ဖြစ်ထွန်းမှု ရှိသည်ကို ကြည့်တော်မူ၏။ မှန်ကန်မှုနှင့် အကျိုးရှိမည်ဆို လျှင် သူတစ်ပါး နှစ်သက်သော်လည်း ပြုလုပ်၏။ မနှစ် သက်သော်လည်း ပြုလုပ်တော်မူ၏။ စဏ္ဍာလီသည် ယနေ့၌ ကမ္မနိယာမအရ သေမည်ဟု မှန်ကန်၏။ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျှင် အကျိုးကြီးမည်ဖြစ်၏။ ထိုကြောင့် မြတ်စွာဘုရား သည် စဏ္ဍာလီကို လမ်းပိတ်ရပ်ခြင်း ဖြစ်၏။ အရှင် မောဂ္ဂလာန်မထေရ်သည် စဏ္ဍာလီကို မြတ်စွာဘုရားအား ရှိခိုးခြင်း ဖြစ်၏။ စဏ္ဍာလီသည် မြတ်စွာဘုရားရှင်တို့ လုပ် ရပ်အား မယုံကြည်သူမဟုတ်။ ယုံကြည်သူဖြစ်၏။ တောင် ဝှေးကို ဘေးမှာ ချလိုက်၏။ ခန္ဓာကိုယ် သတ်နှင့် ထိန်းပြီး ထိုင်ချ၏။ လက်အုပ်ချီ၏။ အရှင်မောဂ္ဂလာန်မထေရ် သင် ပြသည့်အတိုင်း စိတ်စမ်းချောင်းထဲသို့ မြတ်စွာဘုရား၏ အရဟံဂုဏ်နှင့် တာဒိဂုဏ်ကို စီးဆင်းစေကာ ရှိခိုး၏။ ဦးသုံးကြိမ်ချပြီးသည်နှင့် မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းသံဃာ များနှင့်အတူ ရာဇဂြိုဟ်မြို့တွင်းသို့ ဆွမ်းခံဝင်တော်မူသွား ၏။

စဏ္ဍာလီသည် လေးလံသောခန္ဓာကိုယ်ကို တောင်ဝှေး ဖြင့်ထောက်ကာ သယ်ဆောင်၏။ လမ်းခရီးအတိုင်း ဆက် သွား၏။ လမ်းခရီးတွင် ပြေးလာသော နွားမတစ်ကောင်နှင့် ဆုံလေ၏။ နွားမသည် ကလေးရခါစနွားမဖြစ်၏။ စဏ္ဍာလီ ကို မြင်သည်နှင့် ပြေးလာကာ ဝှေ့လေတော့၏။ စဏ္ဍာလီ သည် မပြေးနိုင်သည်ဖြစ်၍ ပြေးစရာမြေ မရှိပေ။ နွားမ ပြုသမျှ လည်စင်းခံရုံသာရှိ၏။ နွားမဝှေ့သောဒဏ်ကြောင့် ထိုနေရာ၌ပင် ပွဲချင်းပြီး သေသွား၏။

သေသည်နှင့် တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ နတ်သမီး ဖြစ် လေ၏။ နတ်သမီး၏ ဗိမာန်သည် နန္ဒဝန်ဥယျာဉ်ထဲမှာ ဖြစ်၏။ ဗိမာန်၏ အမျိုးအစားသည် ရွှေဖြစ်၏။ နတ်သမီး၏ ဗိမာန်ထဲတွင် နတ်သမီးပေါင်းတစ်သိန်း အခြံအရံရှိ၏။ နတ် သမီးများထဲမှ စဏ္ဍာလီ နတ်သမီးသည် ရူပကာယအားဖြင့် အလှဆုံးဖြစ်၏။

စဏ္ဍာလီနတ်သမီးသည် မြတ်စွာဘုရားအား ရှိမခိုးခဲ့ လျှင် သေသည်နှင့် ငရဲသို့ရောက်မည်ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရား ရှိခိုးခဲ့၍ နတ်ပြည်သို့ ရောက်သွားခြင်းဖြစ်၏။ ရှိခိုးခြင်းသည်

ဤသို့ထူးမြတ်သောအကျိုးကို ပေးတတ်၏။ ထူးမြတ်သော အကျိုးသည် စက္ကလီတစ်ယောက်တည်းကိုသာ ပေးသည် ဟုတ်၊ ရှိခိုးသူတိုင်းအား ပေးခြင်းဖြစ်၏။ ရှိခိုးလျှင် စက္ကလီကဲ့သို့သောစိတ်ထားမျိုး ရှိရမည်ဖြစ်၏။ ဘုရားကိုရှိခိုး လျှင် ဘုရားဂုဏ်တော်တို့အား စိတ်စမ်းချောင်းထဲသို့ စီးဆင်း ရမည်ဖြစ်၏။

- ၁။ အရဟံ-ပူဇော်အထူးကို ခံယူတော်မူထိုက်သော မြတ်စွာဘုရား၊
- ၂။ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ-ဧညျာဠါးတန် တရားမှန်ကို ဧကန်သိမြင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊
- ၃။ ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္နော-ဝိဇ္ဇာ(၃)ပါး၊ ဝိဇ္ဇာ(၈)ပါး၊ စရဏ(၁၅)ပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊
- ၄။ သုဂတော-ကောင်းသောစကားကို ဆိုတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊
- ၅။ လောကဝိဒူ-လောကသုံးပါးကို သိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊
- ၆။ အနတ္တရောပုရိသ ဒမ္မသာရထိ-မယဉ်ကျေး မလိမ္မာသူများကို ယဉ်ကျေးလိမ္မာအောင် ဆုံးမတော်မူသော

မြတ်စွာ ဘုရား၊

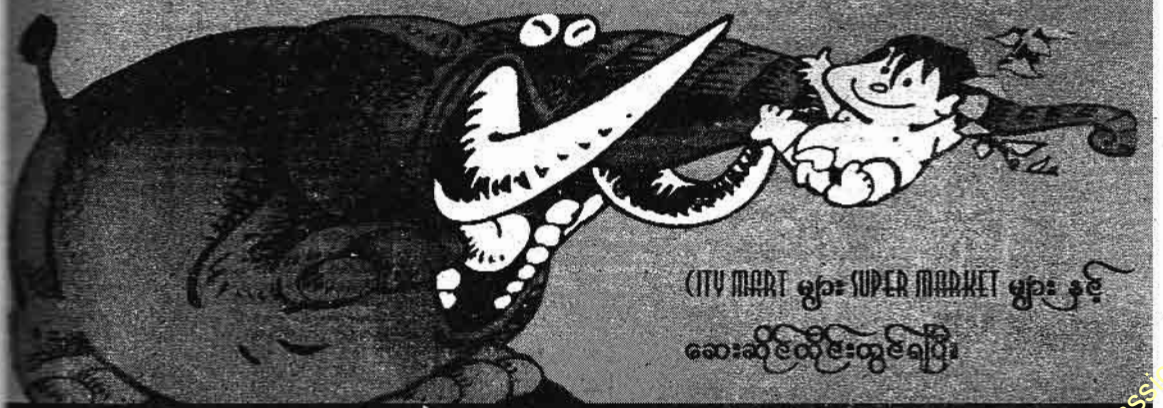
- ၇။ သတ္တာဒေဝ မနုဿာနံ-လူ၊ နတ်တို့၏ ဆရာဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊
 - ၈။ ဗုဒ္ဓေါ-သစ္စာလေးပါးတရားမြတ်ကို ကိုယ်တိုင်လည်း သိ၊ ဝေနေယျများအားလည်း သိစေတော်မူသော မြတ်စွာ ဘုရား၊
 - ၉။ ဘဂဝါ-ဘုန်းတော်ခြောက်စုံ တန်ခိုးဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။
- ဤသည် ရေတွက်မရသော ဂုဏ်တော်များထဲက ဂုဏ်တော်တချို့ ဖြစ်၏။ ဤဂုဏ်တော်(၉)ပါးလုံးကိုလည်း ကောင်း၊ တစ်ပါးပါးကိုလည်းကောင်း စိတ်စမ်းချောင်းထဲ စီးဆင်းစေလျက် ဘုရားရှိခိုးလျှင် ဧကန်အကျိုးထူးများကို ခံစားရမည် ဖြစ်ပါ၏။

မေတ္တာဖြင့်

ဓမ္မဃောသက-အရှင်ဩဘာသ

ကျမ်းကိုး

ဝိမာနဝတ္ထု၊အဋ္ဌကထာ၊ စိတ္တလတာဝဂ်၊ စက္ကလီဝိမာနဝတ္ထု။



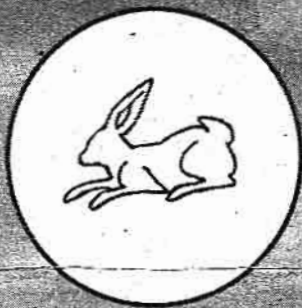
ဆိုးဝါး

- ချောင်းဆိုးရင်ကျပ်ပျောက်ဆေး
- အကြောပြေဒဏ်ကျေလိမ်းဆေး
- အစာကြေလေနိုင်လျက်ဆေး

(ITV MART များ SUPER MARKET များ နှင့် ဆေးဆိုင်ထိမ်းတွင်ရရှိပါ)

အမှတ် ၉၉၊ မာလာမြိုင် (၃)လမ်း၊ (၁၆) ရပ်ကွက်၊ လှိုင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

☎ :01-522356, ☎ :09-73012063



ဒေါက်တာမတင်ဝင်း

(ပညာရေးတက္ကသိုလ်)

သေချာတွက်ပူဆွေးနေပြီသည်

အကျိုးမရှိသောစိတ်ဖြစ်သည်

ယခုတစ်လ ရေးသားမည့်
ဆောင်းပါးအတွက် ခေါင်းစဉ်တင်ပြီး
သည့်နောက် မိမိရော လူသူအများပါ
သေဆုံးသူများအတွက် ပူဆွေးသောက
ရောက်ခဲ့ကြရသည်ကိုလည်းကောင်း၊
ရောက်ကြရဦးမည်ကိုလည်းကောင်း တွေးမိသဖြင့်
တုံ့ဆိုင်းသွားလေသည်။ ဖတ်မည့်သူများထဲမှ
ပူဆွေးနေတာ အကျိုးမရှိဘူး ဆိုတာတော့
သိသားပေါ့။ သို့ပေမယ့် မပူဆွေးဘဲ
မနေနိုင်ပေါင်ဟု ပြောကြမည့်သူများ
လည်း ရှိပါသည်။ မသိနားမလည်၍
ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိသောကိစ္စ
မဟုတ်ဘဲ သိသိကြီးနှင့်
ပူဆွေးကြရသည်မှာ
ဓမ္မတာ ဖြစ်နေသည်။



စာရေးသူသည် အငြိမ်းစားမယူမီအချိန်က နေ့လယ်
စားချိန်တွင် ဌာနမှ ညီမများနှင့် အတူစားရင်း နေ့စဉ်
အတိုင်း အကြောင်းအရာတစ်ခုပြီး တစ်ခုပြောင်းကာ ဘာ
သာတရားနှင့်ယှဉ်၍ ပြောပြလေ့ရှိပါသည်။ ဌာနတွင် အရွယ်
အခြေ အကြီးဆုံးဖြစ်သည့်အပြင် ဘာသာတရားတွင် ထုံ
ထုံသော မိခင်ကြီး၏ကျေးဇူးကြောင့် ဘာသာရေးဆိုင်ရာ
ဝတ္ထုများကို ဖတ်ဖူးနေသောကြောင့် ပြောနိုင်ခြင်း ဖြစ်
ပါသည်။ ညီမကလေးများကလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ
စေသောကြပါသည်။ ထိုသို့နားထောင်ရသဖြင့် သူတို့တွင်
ညက်သို့ စိတ်နေစိတ်ထားပြောင်းခဲ့ကြောင်း၊ အပြုအမူများ
ပြောင်းခဲ့ကြောင်းကိုလည်း ပြန်လည်ပြောပြကြသဖြင့် စာ
ရေးသူအနေဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရှိခဲ့ပါသည်။ ထိုသို့
အထိုင်ရင်း ညီမအရင်းအချာများကဲ့သို့ ရင်းနှီးလာကြပါ
သည်။

တစ်နေ့တွင် ညီမကလေးတစ်ယောက်၏ ဖခင်ကြီး
ကွယ်လွန်သဖြင့် စာရေးသူတို့ တစ်ဌာနလုံး အသုဘပို့ရန်
သွားကြပါသည်။ ထိုညီမကလေးမှာ စိတ်ထားနူးညံ့သည့်
အပြင် မိတဆိုးဖြစ်ခဲ့သောကြောင့် ဖခင်ကြီးကို ပုံ၍ချစ်
ခင်နေသူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သုသာန်တွင် သူသည်
ဖခင်ကြီး၏ ရုပ်ကလာပ်အနီး၌ မတ်တတ်ရပ်ကာ အသည်း
အသန် ငိုကြွေးနေရှာပါသည်။

ထိုသို့ ငိုကြွေးနေရင်း စာရေးသူဦးဆောင်သော ညီ
မအများ ဝင်လာသည့်အခါ စာရေးသူကို လက်ဖြင့် ညွှန်
ပြရင်း တရားမဟောနဲ့၊ မရဘူးဟု အော်ရှာပါသည်။ စာ
ရေးသူတို့သည် အခြားကိစ္စနှင့် လာကြသည်ဆိုလျှင် ရယ်
အံ့မိကြမည်။ မရဘူး ဟောကို ဟောရမည်ဟုလည်း
ပြောမိကြမည် ထင်သည်။ သို့သော် ပရိဒေဝသောကကို
ငြင်းထန်စွာ ခံစားနေရသောသူအနေဖြင့် မဆည်နိုင်သည့်
သောကကို ရင်ဝယ်ပိုက်၍ အော်လိုက်ရှာသည်ကို သနား
မည်သည့်စကားကိုမျှ မပြောခဲ့ကြပါ။

ယခု ဤစာကိုရေးနေရင်း လူ့ဘဝတွင် ခံစားရသည့်
ဦးလောင်မြိုက်သည့် ဝေဒနာများကြောင့် ပညာရှိ သူ
သားကောင်းများသည် သံသရာတွင် အဖန်ဖန်လည်ရမည်
မနစ်သက်နိုင်ဘဲ စက်ဆုပ်တတ်ကြသည်ကို သတိရမိ
ပါသည်။ ကြောက်လန့်ခဲ့မိပါသည်။

ထိုသို့သော သောကပရိဒေဝဒဏ်ကို ခံစားနေရသူများ
အသေခံကလည်း ရှိခဲ့ပါသည်။ မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်

တော်တွင်လည်း ရှိခဲ့ပါသည်။ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သား
များထဲတွင် ထိုသို့ပူဆွေးသောကရောက်နေသူများကို မြတ်
စွာဘုရားကိုယ်တော်တိုင် ကြောင့်ကြစိုက်ကာ ဟောပြော
ချေချွတ်တော်မူခဲ့သည့် အကြောင်းများကို ပြန်လည်ဖတ်ရှု
ခြင်းဖြင့် မိမိတို့၏ စိတ်ဝေဒနာကို ပိုမိုလျင်မြန်စွာ ပျောက်
ကင်းစေနိုင်ပါသည်။

ယခုတင်ပြမည်မှာ ပေတဝတ္ထု၊ တဏှာပေတဝတ္ထု ဖြစ်
ပါသည်။ ထိုဝတ္ထုကို မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ဝေဠုဝန်
ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် သားသေဖြင့် ပူဆွေးနေသည့်
ဒကာတစ်ဦးကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူခဲ့ခြင်းဖြစ်
သည်။

ဇာတ်ကြောင်းမှာ ဤသို့ဖြစ်ပါသည်။

မြတ်စွာဘုရားကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်နေသော ဒကာ
တစ်ဦးတွင် သားယောက်ျားကလေးတစ်ဦး ရှိသည်။ ထို
ကလေးသည် အရွယ်မရောက်မီမှာပင် သေဆုံးခဲ့သဖြင့်
ဖခင်ဖြစ်သူမှာ ပူဆွေးသောကရောက်လှသဖြင့် ရေမချိုးနိုင်၊
မစားသောက်နိုင်၊ မည်သည့်အလုပ်ကိုမျှ မလုပ်နိုင်သည့်
အပြင် မြတ်စွာဘုရားရှင်ထံသို့ဝင်၍ ဖူးမြော်နေကျဖြစ်သော်
လည်း မဖူးမြော်နိုင်ဘဲ သားကို တ၊သကာ ပြောဆိုငိုညည်း
နေခဲ့လေသည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်တို့မည်သည် မနက်လင်းအားကြီး
အချိန်တွင် ရွှေဉာဏ်တော်ကွန်ရက်ကို ဖြန့်တော်မူကာ ကျွတ်
ထိုက်သော သတ္တဝါများကို ကြည့်ရှုဆင်ခြင်လေ့ရှိတော်မူကြ
သည်။

တစ်နေ့သော မနက်တွင် မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ဉာဏ်
တော်စက်ဝန်းတွင် ထိုသားသေသောဒကာ ပေါ်လာခဲ့သည်။
သားသေသော ဒကာသည် ဆင်ခြင်နိုင်သော အနေအထား
သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသည့်အချိန်တွင် သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့
ဆိုက်ရောက်မည်ကို မြတ်စွာဘုရားရှင် မြင်တော်မူသည်။

ထိုနေ့တွင် ရဟန်းသံဃာများ ခြံရံကာ သာဝတ္ထိမြို့
တွင်းသို့ ဝင်တော်မူ၍ ဆွမ်းခံခဲ့သည်။ ဆွမ်းခံတော်မူပြီး
နောက် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူပြီးလျှင် အရှင်အာနန္ဒာ တစ်ပါး
တည်းကိုသာ အဖော်ခေါ်၍ ထိုသားသေသောဒကာ၏အိမ်
သို့ ကြွတော်မူလေသည်။ ထိုအိမ်သို့ ရောက်သည့်အချိန်တွင်
အိမ်ရှိ အခြားလူများကိုသာ တွေ့ရသည်။ ထိုသူများက
မြတ်စွာဘုရားရှင်ကို ကြည်ညိုလေးစားစွာဖြင့် အိမ်ဦးအပြင်
တံခါးအနီးတွင် နေရာခင်းကာ မြတ်စွာဘုရားအား သီတင်း

သုံးတော်မူပါရန် ဖိတ်ခေါ်ကြလေသည်။ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးတော်မူပြီးနောက် အိမ်တွင်းတွင် လဲလျောင်းနေသော ဒကာကို တွေ့၍ခေါ်ခဲ့ကြကာ မြတ်စွာဘုရားရှင်ကို ဖူးမြော်စေပါသည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်က သင့်တင့်လျောက်ပတ်သောနေရာတွင် ဒကာဖြစ်သူ ထိုင်ပြီးသည့်နောက် 'ဒကာ...စိုးရိမ်ပူဆွေးနေပါသလား' ဟု မေးတော်မူသည်။

ဒကာကလည်း 'ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသည့် မြတ်စွာဘုရား...တပည့်တော် အမှန်တကယ်ပင် စိုးရိမ်ပူဆွေးနေပါသည်ဘုရား' ဟု ပြန်လည်လျှောက်တင်လေသည်။

မြတ်စွာဘုရားက ရှေးအခါက ပူဆွေးသောကရောက်နေသော ပညာဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံသူသည် ပညာဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံသောသူ တစ်ဦးတစ်ယောက်၏စကားကို ကြားနာရသည့်အချိန်တွင် သေဆုံးသွားသောသူ တစ်ဦးတစ်ယောက်အတွက် ပူဆွေးသောက ရောက်နေရသည့်အဖြစ်မှ ပျောက်ကင်းချမ်းသာခဲ့ကြသည့် သာဓကများ ရှိသည်ဟု မိန့်တော်မူသည်။

ဒကာက 'အရှင်ဘုရား...တပည့်တော် နာကြားချင်ပါသည်။ ဟောတော်မူပါဘုရား' ဟု တောင်းပန်ခဲ့သဖြင့် ကဏ္ဍာပေတဝတ္ထုကို ဟောတော်မူခဲ့လေသည်။

ရှေးအခါက ဒွါရာဝတီ အမည်ရှိသော မြို့တစ်မြို့တွင် ဝါသုဒေဝ၊ ဗလဒေဝ၊ စန္ဒဒေဝ၊ သူရိယဒေဝ၊ အဂ္ဂိဒေဝ၊ ဝရုဏဒေဝ၊ အဇ္ဈန၊ ပဇ္ဈန၊ ဗဒ္ဒပဏ္ဍိတ၊ အင်္ဂုရဟူသော အမည်တို့ဖြင့် ကျော်ကြားသော တစ်ကျိပ်မျှသော ညီနောင်တို့ ရှိခဲ့လေသည်။ ထိုညီနောင်ဆယ်ဦးအနက် အကြီးဆုံးဖြစ်သော ဝါသုဒေဝမင်းကြီး၏ သားတော်ကလေးမှာ သေဆုံးသွားခဲ့လေသည်။ ဝါသုဒေဝမင်းကြီးသည် ထိုအဖြစ်ကြောင့် ပူဆွေးသောက ရောက်ရလှသဖြင့် မည်သည့်အလုပ်ကိုမျှ မလုပ်နိုင်တော့ဘဲ ညောင်စောင်းပေါင်သစ်သားကိုကိုင်ကာ အော်ဟစ်ပြည်တမ်းရင်း အိပ်စက်လဲလျောင်း၍သာ နေခဲ့ပါသည်။

ထိုအကြောင်းကို လူအများ သိကြသော်လည်း မည်သို့ ဆောင်ရွက်ရမည်ကို မသိသဖြင့် သည်အတိုင်း နေထိုင်ကာ စိတ်လက်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေကြလေသည်။ မင်းကြီး၏ ညီတော်သူကမူ ဤကိစ္စကို ငါ ဝင်၍ဖြေရှင်းပြီး နောင်တော်မင်းကြီး၏ သောကပရိဒေဝကို ဖြေဖျောက်ပေးအံ့ဟု စဉ်းစားကာ ရူးသွပ်သကဲ့သို့ ဟန်ဆောင်လိုက်သည်။

ထို့နောက် မြို့တွင်းသို့ လှည့်လည်ကာ 'အရှင်မင်းမြတ်...ကျွန်ုပ်ကို ယုန်ပေးပါ၊ ယုန်ပေးပါ' ဟု အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့် အော်ဟစ်ရင်း မြို့တွင်းသို့ လှည့်လည်သွားလာကာ နေခဲ့ပါသကဲ့။

ဤသို့ တစ်မြို့လုံးကို လှည့်လည်သွားလာကာ အော်ဟစ်နေသဖြင့် မြို့သူမြို့သားများက ဗဒ္ဒပဏ္ဍိတ တစ်ယောက် ရူးသွပ်သွားရှာပြီဟု သိနားလည်ကြကာ စိတ်နှလုံး တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားကြလေသည်။

ဝါသုဒေဝ၏ အမတ်တစ်ယောက်သည် ထိုအဖြစ်ကို သိရှိပြီးနောက် ပူဆွေးသောကရောက်ကာ ညောင်စောင်းတွင် လဲလျောင်း၍သာနေသော မင်းကြီးထံသို့ ဝင်လေသည်။

ထို့နောက် 'အရှင်မင်းကြီး...ဘာကြောင့်အိပ်စက်နေပါသလဲ၊ ထတော်မူပါလော့။ အရှင်မင်းကြီး၏ ညာဘက်မျက်စိကဲ့သို့ အားကိုးအားထားပြုနေရသော ညီတော် ဗဒ္ဒပဏ္ဍိတသည် အခုအချိန်တွင် ရူးသွပ်သောရောဂါကို ခံစားနေရပြီ ဖြစ်ပါသည်။ လမ်းတကာသို့ လှည့်လည်ကာ ငါ့ကို ယုန်ပေးပါ၊ ယုန်ပေးပါဟု ဟစ်အော်နေပါသည်ဘုရား' ဟု လျှောက်တင်ခဲ့သည်။

ထိုကဲ့သို့ ညီတော် ရူးသွပ်သွားသည့် အကြောင်းကို ကြားသည်တွင် မင်းကြီး ဝါသုဒေဝသည် အိပ်ရာမှ ကျိုး၍ ထကာ နန်းတော်ပေါ်မှ ဆင်းသက်၍ အရပ်တကာ လှည့်လည်နေသော ညီတော်ကို ရှာဖွေခဲ့သည်။

ညီတော်ကို တွေ့ရှိသည်တွင် ညီတော်၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ကိုင်ဆွဲကာ 'ညီတော်မောင်...အဘယ်ကြောင့် အရူးပမာ ယုန်ပေးပါ၊ ယုန်ပေးပါဟု ဟစ်အော်လှည့်လည်နေသနည်း။ ညီတော် လိုချင်ပါလျှင် ရွှေဖြင့် လုပ်ထားသောယုန်၊ ရတနာများဖြင့် စီခြယ်ထားသောယုန်၊ သို့မဟုတ် တောချုံများတွင် ခိုအောင်းနေသောယုန် စသည်ဖြင့် မည်သည့်ယုန်ကို လိုချင်သည်ဖြစ်စေ နောင်တော်ဖြစ်သူငါက အရယူပေးမည်။ နန်းတော်သို့သာ ပြန်ကြပါစို့' ဟု ပြောခဲ့လေသည်။

ညီဖြစ်သူ ဗဒ္ဒပဏ္ဍိတက 'နောင်တော်...ညီတော်သည် နောင်တော်ပေးမည်ဆိုသော ယုန်များကို လိုချင်သည်မဟုတ်ပါ။ ညီတော် လိုချင်သည်မှာ ရွှေလပေါ်မှာ ဝပ်နေသည့်ယုန် ဖြစ်ပါသည်' ဟု ပြန်လည်ပြောကြားလေသည်။

မင်းကြီးဖြစ်သူကလည်း 'ညီတော်...မဖြစ်နိုင်တာတွေကို မပြောပါလင့်။ အသင့်အသက် သေသွားမည်ဆိုသည့်

ငါတို့အနေဖြင့် ရွှေလတွင် ဝပ်နေသောယုန်ကို ယူပေး
မတတ်နိုင်ပါ။ မတတ်နိုင်သည့်အရာကို တောင့်တကာ
လောင်ကျွမ်း အပင်ပန်းခံမနေပါလင့်'ဟု ဆိုလေ
သည်။

ညီတော်သည် နောင်တော်မင်းကြီး ပြောသည့်စကား
ကို မတုန်မလှုပ်ပင် နားထောင်နေလေသည်။

ထို့နောက် 'နောင်တော် ဝါသုဒ္ဓေဝမင်းမြတ်...သင်
သည် ညီတော်ကို သေပင် သေငြားသော်လည်း ရွှေလမှာ
နေသော ယုန်ကို ယူပေးရန် မဖြစ်နိုင်ပါ'ဟု ပြောသည်။

သို့သော် နောင်တော်ကိုယ်တိုင်မှာမူ သေဆုံးသွား၍
ထိုကြည်းသဂြိုဟ်ကာ အနီးမှာ မရှိတော့သဖြင့် မမြင်
တော့သည့်သားကို တမ်းတကာ အော်ဟစ်မြည်တမ်းလျက်
သေပင် ဖြစ်သည်။

'နောင်တော်ဘုရား...လောကတွင် မွေးဖွားလာသော
သားသည် မသေပါစေနှင့်ဟု တောင့်တတတ်ကြသော်
လည်း ထိုတောင့်တချက်သည် လူတိုင်းတွင် ပြည့်စုံရန်
မညီပေသည်။ ထိုကဲ့သို့သော အလိုဆန္ဒသည် လူမှာပင်
ဖြစ်စေ၊ နတ်မှာပင်ဖြစ်စေ ပြည့်စုံစေရန် အလွန်ပင် ခဲယဉ်း
သောကြောင့် သေဆုံးသွားပြီးသည့်နောက်တွင် ငိုကြွေး
မြည်တမ်းနေသည်မှာ အကျိုးမဲ့လှသည်။

နောင်တော်ဘုရင်မင်းမြတ်...နောင်တော်သည် သေဆုံး
သွားသော သားအတွက် အဖန်ဖန်သောကရောက်နေသည်။
ပုတ္တား၊ သူဌေးသူကြွယ်တို့သည် ပြည့်စုံသဖြင့် သား
သမီးများ သေဆုံးသည့်အခါ မသေပါနှင့်ဟု မန္တန်၊ ဆေး
ဝါး၊ အစားအစာ၊ ရွှေ၊ ငွေတန်ဆာများကိုပေး၍ မသေရန်
စိတ်သွင်း၍ ရှင်လာစေအောင် မဆောင်ရွက်နိုင်ကြောင်း
နောင်တော်ကို သိစေချင်ပါသည်'ဟု ဆိုလေသည်။

ထို့နောက် ဗန္ဓုပတ္တိတက ဆက်လက်၍ဆိုသည်မှာ-
'နောင်တော်မင်းမြတ်...ရွှေ၊ ငွေဥစ္စာ အသုံးအဆောင်
များ ပေါများသူ၊ မင်းမျိုး၊ သူဌေးသူကြွယ်မျိုးသာ
မက အမျိုးလေးပါးထဲမှ သူဆင်းရဲများသည်လည်း မအို၊
မသေဘဲ မနေကြပါ။ လူတိုင်း သေကြမည်သာ
ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ပြင် ပညာတတ်သူ၊ ပညာမဲ့သူ မည်သူမဆို
သေဆုံးကြရမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ သီလစောင့်ထိန်း၍
ဘေးဒုက္ခမှ ကင်းဝေးသော အကျင့်များကို အမြဲမပြတ် ကျင့်ကြံ
ဆုတ်နေသော ရဟန်းမြတ်များသည်ပင်လည်း သေဆုံး
ကြရပါသည်။ နောင်တော်အရှင်မင်းမြတ်...သစ္စာလေးပါး

တရားကို သိမြင်တော်မူခဲ့ပြီးသည့် ဘုရား၊ ရဟန္တာများသော်
မှ အချိန်တန်သော် ခန္ဓာဝန်ချတော်မူကြရသေးသည်။

ထို့ကြောင့် လူလောကတွင် မည်သူမဆို သေဆုံးခြင်း
သာ နောက်ဆုံးဖြစ်တော့သည်။ နောင်တော်သည် ထိုကဲ့သို့
ဖြစ်မြဲတရားများကို မျက်ကွယ်ပြုကာ သေဆုံးသွားသော
သားအတွက် စိတ်ကိုမထိန်းနိုင်ဘဲ ပူဆွေးသောက ရောက်
နေရသည်မှာ မှန်ကန်သောအလုပ် မဟုတ်ပါချေ။ ကျွန်ုပ်
က ရွှေလမှာဝပ်သည့် ယုန်ကို လိုချင်သဖြင့် ရူးနှမ်းသူပမာ
လှည့်လည်နေသည်ထက်ပင် နောင်တော်၏အဖြစ်က မှား
ယွင်းပါသေးသည်'ဟု ဗန္ဓုပတ္တိတက နောင်တော် ဝါသု
ဒ္ဓေဝမင်းကို တရားပြခဲ့လေသည်။

နောင်တော်ဖြစ်သူသည် ညီတော်က ပရိယာယ်သုံးကာ
နောင်တော်ကို သူ့ထံရောက်အောင် ခေါ်ယူကာ ဖြစ်မြဲတရား
များတွင် စိတ်အာရုံဝင်ကာ အမှားနှင့် အမှန်ကို ဝေဖန်နိုင်
သောသတိ ပြန်လည်ရရှိအောင် ဟောပြောဆုံးမပေးသော
ညီတော်၏ ကျေးဇူးတရားကို ကောင်းစွာသိမြင်သဖြင့် ချီး
ကျူးစကား ပြောကြားခဲ့လေသည်။

ချီးကျူးပုံမှာ ဤသို့ဖြစ်၏။

'ညီတော်...သင်သည် ထောပတ်လောင်းထားသဖြင့်
အလှူညှီးညှီး တောက်လောင်နေသောမီးကို ရေဖြင့် ပက်
ဖျန်း၍ အေးစေသကဲ့သို့ ငါ၏ရင်ထဲတွင် သားသေဆုံးသဖြင့်
တောက်လောင်နေသော ပရိဒေဝသောကမီးကို တရားပြသ
၍ ငြိမ်းစေခဲ့သူဖြစ်သဖြင့် ကျေးဇူးကြီးမားလှပါသည်။

ညီတော်...သင်သည် သားသေဖြင့် ငါ၏ရင်တွင်းဝယ်



စူးနစ်စွာ ခံစားနေရသော ဝေဒနာကို ပျောက်ကင်းအောင် တရားပြသပေးသဖြင့် ရင်တွင်းဝယ် ငြောင့်စူးသကဲ့သို့ ဆိုးရွားသောဝေဒနာကို ပျောက်ကင်းအောင် ကုသပေးသည်နှင့် တူသဖြင့် ကျေးဇူးကြီးလှပါသည်။

ယခုအခါ ငါသည် သင်သွန်သင်ဆုံးမသဖြင့် ရင်တွင်းဝယ် လောင်နေသောမီး ငြိမ်းသွားသောသူ အဖြစ်သို့လည်းကောင်း၊ ရင်တွင်းဝယ် စူးနေသောငြောင့် နှုတ်ပယ်ပြီးသောသူ အဖြစ်သို့လည်းကောင်း ရောက်ရှိကာ ဝေဒနာများ ပျောက်ကင်းသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ညီတော်၏ ကျေးဇူးသည် ကြီးမားလှပါသည်။ ဟု နောင်တော် ဝါသုဒေဝမင်းကြီးက ပြောဆိုခဲ့သည်။

မင်းကြီးကို ဆုံးမသော စကားများကိုလည်း အနီးတွင် ရှိနေသော အမတ်များက ကြားကြရသည်ဖြစ်၍ မည်သူမဆို စိတ်အေးချမ်းသာ ရှိသွားကြပေသည်။

ထိုကဲ့သို့သော အတိတ်ဇာတ်ကြောင်းကိုဆောင်ကာ မြတ်စွာဘုရားက သားသေသဖြင့် ပူဆွေးသောက ရောက်နေသော ဒကာတစ်ယောက်ကို ဟောကြားဆုံးမတော်မူခဲ့လေသည်။

မြတ်စွာဘုရားက-

‘ဒကာ..ရှေးအခါက ပညာရှိသူများ ဆုံးမသည့် စကားကို နားထောင်၍ သောကရောက်နေသောသူများ စိတ်သက်သာရာ ရဖူးကြလေပြီ’ ဟု တရားတော်ကို နိဂုံးချုပ်ခဲ့လေသည်။

ဒကာဖြစ်သူသည် မူလကပင် ဉာဏ်ထက်သန်သူဖြစ်သဖြင့် သူ့တွင် ကျရောက်နေသော စိတ်သောကကို မြတ်စွာဘုရားရှင် ဟောပြောပြသော တရားတော်ကို နာယူနိုင်သည်နှင့် ဖြေဖျောက်နိုင်ခဲ့သည်။ တရားတော်အဆုံးတွင် သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့လေသည်။ သောတာပရိဒေဝကို ခံစားရသူများသည် သက်သာလိုသက်သာကြသင့်ကြွေး၍လည်းကောင်း၊ မြည်တမ်း၍လည်းကောင်း တတ်ကြသည်။ သို့သော် မီးကို အစာကျွေးခြင်းဖြင့် မီးသည် မငြိမ်းနိုင်သကဲ့သို့ ဖြစ်တတ်ပါသည်။

အထက်ပါ တရားစကားကဲ့သို့သော စကားများမှာ ကြားဖတ်၍ခြင်းဖြင့်သာလျှင် စိတ်တွင် ဖြစ်ပေါ်နေသော ပူပြင်းလောင်ကျွမ်းသည့်ဝေဒနာ သက်သာနိုင်ပါသည်။ ဒေါက်တာမတင်ဝင်း(ပညာရေးတက္ကသိုလ်)

သရေကြီးဦးအေးထွန်း

[အကြောပြင်ပညာရှင်]

အကြောပြင်ပညာဆိုတာ ဝေဒနာခံစားနေရတဲ့ အကြောကို အားသုံးဖိနှိပ်ပြီး နာကျင်တဲ့ဝေဒနာအဖြစ် အာရုံပြောင်းကုသရတဲ့ပညာ မဟုတ်သလို မလိုအပ်ဘဲ ဆေးပူတွေလိမ်း၊ ပတ်တီးစည်းပြီး လူနာရဲ့စိတ်ကို လှည့်စားရတဲ့ ပညာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဝေဒနာရှင်ရဲ့ ခံစားရတဲ့ အကြောလေးတွေကို မနာကျင်စေဘဲ အချိန်တိုမိနစ်ပိုင်းအတွင်း သက်သာအောင် ပြုပြင်ပေးတဲ့ပညာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော် ဒီနည်းတွေကို အသုံးပြုပြီး-

- ❖ ခါးနာ၊ ဒူးနာ၊ ကျီးပေါင်းတက်၊ လက်ကိုက်၊ လက်ကပ်နဲ့ ထုံနာကျင်နာတွေကို (၁၅)မိနစ်အတွင်း၊
- ❖ အခြားအကြောရောဂါတွေကို မိနစ်ပိုင်းအတွင်း၊
- ❖ လေဖြတ်စ (၂၄ နာရီအတွင်း) လူနာတွေကို တစ်ပတ်အတွင်းကောင်းအောင် ကူညီနေပါတယ်။
- ❖ လေဖြတ်ခံရပြီး ပုံမှန်ခြေလက် မလှုပ်ရှားနိုင်သူများအား အမြန်ဆုံးကောင်းမွန်အောင် ပြုပြင်ပေးသည်။
- ❖ ဝေဒနာကို ပျောက်ကင်းနိုင်ခြင်းရှိ/မရှိ၊ ပျောက်ကင်းမည့်အချိန်ကိုပါ တစ်ပါတည်း ခန့်မှန်းပေးပါမည်။

တွေ့ချိန် - နေ့စဉ် (၉)နာရီ မှ ညနေ(၅)နာရီအတွင်း

အမှတ်(၅၇)၊ (၄)လမ်း၊ မာလာမြိုင်ရပ်၊ အုတ်ကျင်း၊ (၁၆)ရပ်ကွက်၊ လှိုင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

(ပါရမီလမ်းမကြီးနှင့် ကျောချင်းကပ်လမ်း) ဖုန်း - ၀၉ ၇၃ ၂၄၂၄၄၂ ၊ ၀၉ ၂၅၀ ၁၅၄၇၅၈



တိုင်းရင်းဆေးဝါးမှတ်ပုံတင်အမှတ်
၁၀၀၆၇၀၄၇၂၂



မြတ်ပန်းပွင့်

ကလေးအာဟာရအားဆေး

ကလေးများ အားအင်ပြည့်ပြီး၍ စိတ်ရွှင်လန်းစေခြင်း
အာဟာရဆိုင်ရာကို ဖြစ်ပေါ်စေ၍ အာဟာရကျွမ်းခြင်း
နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်ပျော်စေ၍ ဖွံ့ဖြိုးကြီးထွားမှုကိုဖြစ်စေခြင်း
ဖျတ်လတ်တက်ကြ၍ ထူးချွန်ထက်မြက်စေခြင်း



တိုင်းရင်းဆေးဝါးမှတ်ပုံတင်အမှတ်
၁၀၀၆၇၀၄၇၂၂



မြတ်ပန်းပွင့်

သွေတိုး၊ နှလုံးသွေးကြောကျဉ်းသောက်ဆေး

သွေတိုး၊ နှလုံးသွေးကြောကျဉ်းခြင်း၊ အသံအဆိမ့်ခြင်း၊
ရင်ဘတ်-ကျောတင်းခြင်း၊ အောင့်ခြင်း၊ အဝလွန်ခြင်း၊
ခေါင်းအုံ/လေးခြင်း၊ မျက်နှာအိမ်ခြင်း၊ ဆီးချိုသွေးချိုဖြစ်ခြင်း၊
ဝိသယထိန်ဂုပ်ခြင်း၊ မူးမော်ခြင်းများအတွက် အထူးကောင်းမွန်သော
ဆေးစွမ်းကောင်းစာလက်ဖြစ်ပါသည်။



တိုင်းရင်းဆေးဝါးမှတ်ပုံတင်အမှတ်
၀၉၀၅၇၆၃၉၄



ဧဟိဗျာ အကြောပြေလိမ်းဆေး

အဆစ်အမြစ်ရောင်ခြင်း၊ လေးဘက်နာရောဂါ၊ ခါးနာ၊
အကြောတင်၊ အကြောလွဲခြင်း၊ ပန်းကပ်၊ ဂုတ်ကြောတက်၊
မူးဝေခြင်း၊ ကြွက်တက်ခြင်း၊ ချောင်းဆိုးရင်ကြပ် သလိပ်ကပ်ခြင်း၊
စသည်ဝေဒနာများ ခံစားနေရပါက မိမိလိမ်းလိုသောနေရာတွင်
ဤဆေးကို အသားထဲသို့ စိမ့်ဝင်သွားအောင် နာနာ ဝတ်လိမ်းပါက
အချိန်အနည်းငယ်အတွင်း သက်သာပျောက်ကင်းပေပါသည်။

မြတ်ပန်းပွင့်သွေးတိုးကို အမှတ် (၈၁)၊ ငှက်ပိမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊ ကုန်းကြမ်း၊ မြ - (၁၁) ၂၂၇၃၆၀



ဓမ္မာဝရိယ
ဆင်းထွန်း

ကျော်ကြားထင်ရှား
သာမဏေမျှား(၃)

အလုပ်ရန် ကြိုးစားခြင်း

ချစ်နမ...ပြည်သူပြည်သားတွေဟာ မနက်ဖြန် သံဃာ
တော်များကို ဆွမ်းကပ်ဖို့ လုပ်နေကြတယ်။ ဆွမ်းဆော်
ပြီး ငါ့ကို ရဟန်းတစ်ပါးကို ဆွမ်းကပ်ပါဆိုလို့ ငါလည်း
ရဟန်းတစ်ပါးကို ဆွမ်းကပ်ဖို့ တာဝန်ယူခဲ့တယ်။

ပါ။ ငါတို့ဟာ ရှေးဘဝက ကောင်းမှုကုသိုလ်ကို မပြုလုပ်
ခဲ့လို့ ဒီဘဝမှာ ဆင်းရဲကြရတယ်။ ငါတို့နှစ်ယောက်လုံး
အလုပ်သွားလုပ်ကြမယ်။ ရတဲ့ လုပ်အားခလေးနဲ့ ရဟန်း
တစ်ပါးကို ဆွမ်းကပ်ကြမယ်။

ဇနီးမယားသည် မဟာဒုက်၏ လုပ်ရပ်အား စိတ်



မဟာဒုက်သည် အိမ်သို့
ရောက်သည်နှင့် ဇနီးမယားအား
ဖွင့်ဟ ပြောဆိုသည်။ တိုင်ပင်
ဆွေးနွေးသည်။ အိမ်၏ အခြေ
အောက်ကို မဟာဒုက်သိသလို မဟာဒုက်၏ ဇနီးမယားသည်
ထိုကောင်းစွာသိသည်။ မဟာဒုက်၏ လုပ်ရပ်သည်
တန်ဖိုးရှိသည်။ မနီဝန်ကို ထမ်းလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။
မယားအနေဖြင့် စိတ်ကွက်မည်ဆိုလည်း စိတ်ကွက်စရာ
ဖြစ်သည်။

အရှင်...သင်ဟာ ကောင်းတဲ့အလုပ်ကို ပြုလုပ်ခဲ့တာ

မကွက် စိတ်မပျက်သည့်အပြင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာရှိသည်။
မဟာဒုက်မှာ လှူချင်သောစိတ် ထက်သန်နေသကဲ့သို့ ဇနီး
မယားတွင်လည်း ထက်သန်လျက်ရှိသည်။ စိတ်တူကိုယ်တူ
လင်မယားနှစ်ယောက်သည် အလုပ်ရှာရန် အိမ်က ထွက်
လာခဲ့ကြသည်။ ယနေ့အဖို့ အလုပ်သည် မရှား။ တစ်မြို့
လုံး အလှူလုပ်ကြမည်ဖြစ်၍ ထင်းပေါက်ခွဲခြင်း၊ ရေခပ်
ခြင်း၊ စပါးထောင်းခြင်း စသောအလုပ်တို့သည် ပေါများ
လျက် ရှိသည်။ ရဟန်းအပါး နှစ်ရာ၊ သုံးရာ ပင့်ဖိတ်ထား
သော သူဌေးကြီးများဆိုလျှင် လုပ်ခအပိုပေးကာ အလုပ်
သမားများကို ရှာနေကြရသည်။ အလုပ်ရှာနေသော မဟာ

ဒုက်နှင့် အလုပ်သမားရှာနေသော သူဌေးကြီးတို့ ဆုံတွေ့ကြသည်။

‘အဆွေမဟာဒုက်..အလုပ် လုပ်မှာလား’

‘လုပ်ပါမယ် သူဌေးကြီး’

‘ဘာအလုပ်ကို လုပ်နိုင်မှာလဲ’

‘သူဌေးကြီးခိုင်းတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်နိုင်ပါတယ်’

အလုပ်သမားနှင့် အလုပ်ရှင်တို့ သဘောတူညီမှုရသွားကြသည်။ သူဌေးကြီးသည် မဟာဒုက်အား အိမ်သို့ခေါ်သွားသည်။ ဝဲခွပ်၊ ပေါက်ဆိန်တို့ကို ထုတ်ပေးသည်။ မဟာဒုက်အား ထင်းခွဲခိုင်းသည်။ မဟာဒုက်သည် မြဲမြံစွာ ခါးတောင်းကျိုက်လိုက်သည်။ အားပါးတရ ထင်းခွဲသည်။ ချွေးစီးများကျနေသော မဟာဒုက်၏မျက်နှာတွင် ပင်ပန်းခြင်းပုံရိပ်သည် မရှိ။ အပြုံးရိပ်တို့သည်သာ ပြေးသွားလျက်ရှိသည်။ ထင်းခွဲနေသည်မှာ ရပ်နားခြင်းမရှိပေ။

မဟာဒုက်၏ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ကိုကြည့်၍ သူဌေးကြီး သဘောကျနေသည်။ မဟာဒုက်၏ ထူးခြားနေမှုများကို ကြည့်၍ မဟာဒုက်မှာ အကြောင်းတစ်ခုခု ရှိနိုင်ကြောင်း သူဌေးကြီး ခန့်မှန်းသည်။

‘အဆွေမဟာဒုက်..ဘာကြောင့် သင်ဟာ ဒီနေ့ ကြိုးစားပမ်းစား အလုပ်လုပ်နေတာလဲ’

‘သူဌေး..ကျွန်ုပ် မနက်ဖြန် ရဟန်းတစ်ပါးကို ဆွမ်းပင့်ထားပါတယ်’

မဟာဒုက်အဖြေကို ကြားရသည်နှင့် သူဌေး အံ့သြမဆုံး ဖြစ်သွားသည်။ မဟာဒုက်သည် သူ့ဘဝအနေအထားအရ အလွန်ခက်ခဲသောအလုပ်ကို ပြုလုပ်သည်ဟု သူဌေး ခန့်မှန်းသည်။ ခက်ခဲသောအလုပ်အား ရဲတင်းစွာ လက်ခံထားသော မဟာဒုက်၏စိတ်ထားကို သူဌေး လေးစားသွားသည်။

ထင်းများခွဲပြီးသောအခါ မဟာဒုက်သည် လုပ်အားခ သလေးစပါး လေးကွမ်းစားရသည်။ ဘောက်ဆူးအနေဖြင့် သူဌေးသည် မဟာဒုက်အား စပါးလေးပြည် အပိုပေးလိုက်သည်။

မဟာဒုက် အိမ်ကိုရောက်လာသောအခါ ဇနီးမယားသည်လည်း အိမ်သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။ ဇနီးမယားသည်လည်း မဟာဒုက်ကဲ့သို့ပင် သူဌေးကတော် အိမ်တစ်အိမ်၌ အလုပ်ရခဲ့သည်။ ဇနီးမယားသည် မဟာဒုက်ကဲ့သို့ ထင်းပေါက်၊ ထင်းခွဲ အလုပ်ကို မလုပ်ရပေ။ မိန်းမများ အလုပ်

ဖြစ်သော စပါးထောင်းခြင်း၊ ဆန်ပြာခြင်း အလုပ်များကို ပြုလုပ်ခဲ့ရသည်။ တက်ကြွသောစိတ်ဖြင့် အားကြီးမာန်တက် အလုပ်လုပ်ခဲ့၍ သူဌေးကတော်သည်လည်း နှစ်သက်အားရ သဘောကျခဲ့သည်။

‘ငါ လုပ်အားခ သလေးစပါးတွေကို ရခဲ့ပြီ။ ဒီစပါးတွေကို ဆွမ်းချက်မယ်။ ရှင်မရတဲ့ လုပ်အားခနဲ့ နို့ဓမ်းဆီ၊ ငရုတ်၊ ချင်း စတဲ့ ဆွမ်းဟင်းအတွက် လိုအပ်တာတွေကို သွားဝယ်လိုက်’

မဟာဒုက် ခိုင်းသည့်အတိုင်း ဇနီးမယားသည် ဆွမ်းဟင်းအတွက် လိုအပ်သည်တို့ကို သွားဝယ်သည်။ သူဌေးကတော်သည် မဟာဒုက်၏ ဇနီးမယားကိုမြင်၍ ခေါ်သည်။ ထောပတ်တစ်အိုး၊ ဆီဥ၊ နို့ဓမ်း၊ ငရုတ်၊ ချင်း စသောပစ္စည်းများနှင့် သလေးဆန်ဖြူ တစ်ပြည်ကိုလည်း ပေးလိုက်သည်။ မဟာဒုက်ဇနီးမောင်နှံအတွက် လှူဖွယ်ဝတ္ထု ပြည့်စုံသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ဗာရာဏသီမြို့၌ စပါးထောင်းသံ၊ ထင်းခွဲသံများ တိတ်ဆိတ်သွားလေပြီ။ ဗာရာဏသီ ကောင်းကင်ယံတွင် နေမင်းမရှိတော့ပြီ။ ကြယ်များစွာတို့သည် ည၏အလှကို တန်ဆာဆင်နေကြပြီဖြစ်သည်။ မဟာဒုက်တို့ ဇနီးမောင်နှံသည်လည်း မောမောပန်းပန်းနှင့် အိပ်ပျော်သွားကြလေသည်။

နံနက်စောစော အိပ်ရာက ထမြစ်ကြသည်။ ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ယောက်လုံး တက်ကြွသောစိတ်ရှိလျက် ဆွမ်းချက်ကြသည်။ ဆွမ်းချက်နေစဉ်တွင် ဟင်းသီးဟင်းရွက်တစ်ခုခုဝယ်ရန် ဈေးသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဈေးထဲ၌ ဘာဟင်းသီးဟင်းရွက်မှ မရောင်းကြပေ။ လူတိုင်းလိုလိုသည် အလှူလုပ်ရန်အတွက် ချက်ပြုတ်နေကြသည်။ မဟာဒုက်သည် ဟင်းသီးဟင်းရွက်မရ၍ စိတ်မလျှော့။ မြစ်ဆိပ်ကမ်းသို့ မဟာဒုက် သွားသည်။ ရဟန်းတစ်ပါးကို ဆွမ်းကပ်ရတော့မည်ဟု သောအတွေးစိတ်က မဟာဒုက်ရင်ထဲကပီတိကို လှုပ်ခတ်စေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ ဝမ်းမြောက်ပျော်ရွှင်နေသော မဟာဒုက်သည် သီချင်းဆိုကာ ဟင်းရွက်ရှာဖွေနေသည်။ မြစ်ကမ်း၌ သူစိမ်းတစ်ယောက်များရှိနေမည်ဆိုလျှင် မဟာဒုက်အား အရူးတစ်ယောက်ဟု ထင်သွားနိုင်သည်။ မဟာဒုက်၏ ပျော်ရွှင်မှုများက အရူးတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေ၍ဖြစ်သည်။ မဟာဒုက် ပတ်ဝန်းကျင်အား ဂရုမစိုက်အားနိုင်။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မဖြစ်ပေါ်ဖူးသော ပျော်ရွှင်မှုအရသာကို

ချက်နေသည်။

‘တစ်အားပျော်နေပါလား အဆွေမဟာဒုက်။ သီချင်း
သဘာဝတွေဆိုလို့။ အကြောင်းတစ်ခုခု ရှိတယ်နဲ့တူတယ်’
တံငါသည်တစ်ယောက်သည် ပိုက်ချရာမှ ပြန်လာပြီး
ငါ့အားကို ပုံလျက်သားချကာ မြစ်ဆိပ်ကမ်းမှာ ဈေးရောင်း
နေသည်။ ဈေးဝယ်သူတို့ကလည်း စည်ကားလှသည်။ တံငါ
သည်သည် သီချင်းဆိုသွားနေသော မဟာဒုက်၏ အသံကို
ကြား၍ မဟာဒုက်အား လှမ်းခေါ်သည်။ မဟာဒုက် ရောက်
လာသောအခါ အထက်ပါအတိုင်း မေးသည်။

‘အဆွေ...ဟင်းရွက်လေးများ ရမှာလားလို့လာတာ’
‘ဘာလုပ်မှာလဲ’

‘ရဟန်းတစ်ပါးကို ဆွမ်းကျွေးမလို့’
‘ရဟန်းက သင့်ရဲ့ ဟင်းရွက်တွေကို စားနိုင်ပါ့မလား’
‘ဒါဆိုရင် ကျွန်ုပ် ဘာလုပ်ရမှာလဲ’

မဟာဒုက် တွေဝေသွားသည်။ သူဘာလုပ်ရမှန်းမသိ
ဖြစ်သွားသည်။ အကြံကောင်း ရလိုရငြား တံငါသည်အား
မကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။ တံငါသည်သည် ခေတ္တမျှစဉ်းစား
သည်။

‘ဒီလိုဆို လာခဲ့’
‘အဆွေ...ဘာလုပ်မှာလဲ’

‘ဒီငါးတွေကိုယူပြီး တစ်မတ်၊ မတ်ခွဲ ထိုက်တန်တဲ့
ငါးတန်းဖြစ်အောင် သီပေး’

မဟာဒုက် ပျော်သွားသည်။ တံငါသည်ခိုင်းသည့်
အတိုင်း ငါးများကို သီပေးသည်။ သံဃာတော်များအား
ဆွမ်းကျွေးရန်အတွက် ဝယ်သူများကလည်း ကြိတ်ကြိတ်
တီးဖြစ်သည်။ ဆွမ်းခံဝင်ချိန်တွင် ငါးပုံကြီး အကုန်စွဲသွား
သည်။

‘အဆွေ...ငါသွားတော့မယ်၊ ဒီအချိန်ဟာ သံဃာတော်
တွေ ကြွလာတဲ့အချိန် ဖြစ်နေပြီ။ ငါ နေလို့မဖြစ်တော့ဘူး’

‘ငါးတွေ ရှိသေးလား’

‘မရှိတော့ဘူး’

တံငါသည်သည် သံပုံရှိရာသို့သွားသည်။ သံထဲမြှုပ်
ထားသော ငါးကြင်းလေးကောင်ကို ယူခဲ့သည်။ ဤငါး
လေးကောင်သည် တံငါသည် ကိုယ်စားရန်အတွက် မြှုပ်
ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုငါးတို့အား မဟာဒုက်ကို ပေးလိုက်
သည်။ မဟာဒုက်သည် ငါးကြင်းလေးကောင်ကိုကိုင်ဆွဲကာ
အိမ်သို့ ပြေးလာခဲ့သည်။ အချိန်မရှိတော့ပြီဖြစ်၍ ဆွမ်းဟင်း

ချက်ခြင်းအလုပ်ကို ကမန်းကတန်း စီစဉ်ရသည်။ ဇနီး
မောင်နှံနှစ်ယောက်လုံး မနားမနေပြုလုပ်ကြသည်။ လူရွယ်
တစ်ယောက်သည် မဟာဒုက်၏ အိမ်အနီးသို့ ရောက်လာ
သည်။

‘ဘယ်သူ့မှာ အလုပ်ရှိပါသလဲ။ လုပ်ခပေးမယ်ဆိုရင်
လုပ်ချင်ပါတယ်’

လူရွယ်သည် အလုပ်ရှာသွားနေခြင်းဖြစ်သည်။ လူရွယ်
၏စကားကို မဟာဒုက် ကြားသည်။ မဟာဒုက်မှာ ကူဖော်
ကူဖက် လိုအပ်နေသည်။ အချိန်လုကာ အလုပ်လုပ်ရသည်
ဖြစ်၍ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက် လိုက်မမီနိုင် ဖြစ်နေကြ
သည်။ အလုပ်ရှာနေသော လူရွယ်အား မဟာဒုက် အလုပ်
ပေးချင်သည်။ သို့သော် မဟာဒုက်မှာ လုပ်ခပေးစရာသည်
မရှိ။ မဟာဒုက် အားမလျှော့။ လူရွယ်အား ခေါ်လိုက်သည်။

‘အဆွေ...ဘာအလုပ်ကို လုပ်မှာလဲ’

‘အရှင်...ငါက အတတ်အားလုံးကို တတ်ပါတယ်၊
ငါ မတတ်တဲ့ အတတ်ပညာဆိုတာ မရှိဘူး။ ယာဂဆွမ်း
စတာတွေကိုလည်း ကောင်းကောင်းချက်တတ်ပါတယ်’

‘အဆွေ...ငါတို့ဟာ သင့်ကို အလိုရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
သင့်ကိုပေးဖို့ လုပ်အားခ ငါတို့မှာ မရှိဘူး’

‘သင် ဘာလုပ်နေတာလဲ’

‘ငါတို့ ရဟန်းတစ်ပါးကို ဆွမ်းကျွေးဖို့ ပင့်ဖိတ်ထား
ပါတယ်။ သင့်ကို ယာဂဆွမ်းချက်ဖို့ အလိုရှိတာပါ’

‘တကယ်လို့ ရဟန်းကို ဆွမ်းကျွေးဖို့အတွက်ဆိုရင်
ငါ့အတွက် လုပ်အားခ မလိုပါဘူး။ ကုသိုလ်ပဲ လိုပါတယ်။
ကာယဒါနပြုလုပ်ပေးပါမယ်’

မဟာဒုက်အတွက် အရာရာသည် ရေကန်အသင့်
ကြာအသင့်ကဲ့သို့ ဖြစ်၍နေခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြစ်လာခဲ့သည်မှာ
မဟာဒုက်တို့ ဇနီးမောင်နှံ၏ ထက်သန်သောသဒ္ဓါစိတ်
ကြောင့်ဖြစ်သည်။ စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်း ရှိသူတို့သည်
သူတော်ကောင်းနှင့်သာ ပေါင်းသင်းလေ့ရှိသည်။ မဟာဒုက်
တို့၏ နှလုံးသားထဲ၌ ရဟန်းအား ဆွမ်းကပ်လိုသော သဒ္ဓါ
စိတ်သည် အရှိန်ဟုန်ပြင်းစွာ ပျံ့နှံ့နေခဲ့သည်။ ထိုသဒ္ဓါစိတ်
သည် ဟန်ဆောင်ခြင်းမှ အမြဲတေလာသော သဒ္ဓါစိတ်
မဟုတ်၊ တကယ့်စစ်မှန်သော သဒ္ဓါစိတ်ဖြစ်သည်။ သဒ္ဓါစိတ်
စစ်မှန်နေ၍ ကူညီသူတို့ ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်သည်။

နှလုံးသားကို ဆောက်ထွင်းခံရခြင်း

‘အရှင်မဟာဒုက် သံဃာပင့်ဖို့ အချိန်ရောက်ပြီ။

ကျောင်းကိုသွားတော့။ မဲကျတဲ့ သံဃာကို ပင့်ယူလာခဲ့။ အိမ်က ပြုလုပ်စရာ ကိစ္စမှန်သမျှ အရှင်မဟာဒုက် မရောက်ခင် အပြီး ကျွန်ုပ် စီစဉ်ထားမယ်’

‘အဆွေ...ထမင်းကို မပျော့မမာစေနဲ့နော်။ ငါးကြင်းဟင်းကိုလည်း သေချာချက်။ ဆားများတာ၊ ဆားပေါတာတို့ မဖြစ်စေနဲ့’

‘အရှင်မဟာဒုက်...စိတ်ချမ်းသာစွာ သွားပါ။ အရှင်မဟာဒုက်ပြောသလို ကျွန်ုပ် သေချာချက်ပြုတ်ထားပါမယ်’

နံနက်စောစောကပင် စားဖိုမှူး တာဝန်ယူထားသော လူရွယ်သည် မဟာဒုက်အား သံဃာပင့်ခိုင်းနေသည်။ မဟာဒုက်အိမ်တွင် ဘာမှမချက်ပြုတ်ရသေး။ မဟာဒုက်သည် ကိုယ်တိုင် ချက်ပြုတ်ချင်နေသည်။ သံဃာအားလည်း ကိုယ်တိုင် ပင့်ဖိတ်ချင်နေသည်။ ပင့်ဖိတ်ပြီးမှ ချက်ပြုတ်လျှင်လည်း သံဃာအား အားနာဖွယ်ရာကောင်းသည်။ ချက်ပြုတ်ပြီးမှ သံဃာသွားပင့်လျှင်လည်း နောက်ကျလွန်းမည် ဖြစ်သည်။ ချီတံချီတံဖြစ်နေသော မဟာဒုက် အခြေအနေကို ခန့်မှန်း၍ လူရွယ် တာဝန်ခွဲပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မဟာဒုက်သည် လူရွယ်ပေးသော တာဝန်အား ခံယူသော်လည်း လူရွယ်ယူသော တာဝန်အား တစ်ခုခုလိုအပ်သွားမည်ကို စိုးရိမ်သည်။ စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့်ပင် မဟာဒုက် သံဃာပင့်ရန် ထွက်လာခဲ့သည်။

ကျောင်းတော်ထဲ ရောက်သွားသည်နှင့် မဟာဒုက်၏ ရင်ထဲဝယ် စိုးရိမ်စိတ်များ မရှိတော့ပေ။ သံဃာပင့်ရန် စိတ်တန်းရောက်ရှိနေကြသော ဗာရာဏသီမြို့သူမြို့သားတို့၏ အုံးအုံးကျွက်ကျွက် စည်ကားသိုက်မြိုက်နေပုံကိုကြည့်လျက် မဟာဒုက်၏ရင်ထဲတွင် ပီတိလှိုင်းများ တလိမ့်လိမ့်ထလျက် ရှိသည်။ အလွှာစုံက လူစုံတို့သည် အဝတ်စားမျိုးစုံကို ဝတ်ဆင်ကာ နာမည်စာရင်းကို စောင့်မျှော်နေကြသည်။ စာရင်းကိုင်သူသည်လည်း အစဉ်တိုင်း လူနာမည်ကိုခေါ်လိုက်၊ သံဃာများကို ပင့်ပေးလိုက်ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ မဟာဒုက်သည် အခြေအနေကိုစောင့်ကြည့်လျက် နေရာတစ်ခု၌ ခဏရပ်နေလိုက်သည်။ အခြေအနေကောင်းသည်နှင့် မိမိအား ရဟန်းတစ်ပါးပင့်ရန် တိုက်တွန်းသော စာရင်းကိုင်ဆီသို့ ချဉ်းကပ်သွားလိုက်သည်။

‘အရှင်...ကျွန်ုပ်အတွက် ရဟန်းတစ်ပါး ပေးပါ’
စာရင်းကိုင် ခေတ္တတွေဝေသွားသည်။

‘အဆွေမဟာဒုက်...စိတ်တော့ မရှိပါနဲ့။ သင့်အတွက်

ရဟန်းတစ်ပါးကို စာရင်းထဲ ထည့်ထားမိခဲ့ဘူး။ ရဟန်းတွေလည်း အပိုမရှိတော့ဘူး။ သည်းခံပါတော့ အဆွေမဟာဒုက်’

‘အရှင်...ကျွန်ုပ်အတွက် ရဟန်းတစ်ပါး ပေးပါ’

စာရင်းကိုင်ယောက်ျား၏ ပေါ့လျော့မှုဖြစ်သည်။ စာရင်းကိုင်ယောက်ျားသည် မဟာဒုက်အား နိဗ္ဗာန်ဆော်လုပ်ခဲ့သည်။ မဟာဒုက်အား လှူချင်လာအောင် တိုက်တွန်းခဲ့သည်။ နိဗ္ဗာန်ဆော်၏ တိုက်တွန်းမှုကြောင့် မဟာဒုက်သည် သံဃာတစ်ပါးအား တာဝန်ယူဖြစ်ခဲ့သည်။ မဟာဒုက် သံဃာတစ်ပါး တာဝန်ယူခဲ့စဉ်က နိဗ္ဗာန်ဆော်လုပ်ခဲ့သော စာရင်းကိုင်သည် စာရင်းသွင်းမှတ်မထားခဲ့ပေ။ နှစ်သောင်းသော သံဃာထဲက ရဟန်းတစ်ပါးကို ဘယ်လိုနည်းနှင့်မဆို ရနိုင်ကြောင်း စာရင်းကိုင် မှတ်ထင်ခဲ့သည်။ လက်တွေ့တွင် ထိုသို့မဟုတ်။ ဗာရာဏသီမြို့သူမြို့သားတို့သည် သံဃာဆယ်ပါးပင့်၊ နှစ်ဆယ်ပင့်၊ တစ်ရာပင့်၊ နှစ်ရာပင့် ပင့်သွားကြ၍ သံဃာအပို မကျန်ခဲ့ပေ။ သံဃာ ဝေပေးနေစဉ်က စာရင်းကိုင်သည် မဟာဒုက်အား မေ့လျော့နေခဲ့သည်။ မဟာဒုက် ရဟန်းတစ်ပါး လာတောင်းမှ စာရင်းကိုင် သတိရသွားခြင်းပင်။ တောင်းပန်ရုံကလွဲ၍ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့။

‘အရှင်နိဗ္ဗာန်ဆော်ယောက်ျား...ဘာကြောင့် ကျွန်ုပ်ကို ဖျက်ဆီးရတာလဲ။ သင်ဟာ မနေ့က နှိုးဆော်တိုက်တွန်းခဲ့လို့ ကျွန်ုပ်ဟာ မယားနဲ့အတူ သံဃာတစ်ပါးကို ဆွမ်းကပ်နိုင်ဖို့အတွက် တစ်နေ့ပတ်လုံး အခစားအမှု ပြုလုပ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီနေ့ နံနက်စောစောကလည်း မြစ်ကမ်းနားက ဟင်းစားစာ ဖွေခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်ုပ်အိမ်မှာ ရဟန်းတစ်ပါးကို ကပ်လှူဆွမ်း၊ ဆွမ်းဟင်း စုံလင်စွာရှိနေပါပြီ။ ကျွန်ုပ်ကို ရဟန်းတစ်ပါး ပေးသနားတော်မူပါခင်ဗျာ’

မဟာဒုက်သည် စာရင်းကိုင်၏စကားကို ကြားလိုက်သည်နှင့် နှလုံးကို ဆောက်နှင့် ထွင်းခံရသလို နာကျင်သွားသည်။ ထက်လှစွာသောလုံဖြင့် ရင်ဝကို မညှာမတာ ထိုးသွင်းပုတ်ခတ်လိုက်သလို နာကျင်မှုက ပြင်းထန်လွန်းသည်။ မဟာဒုက်သည် စကားပြောရင်း ဆိုတက်လာသော ငိုခိုက်စိတ်အား ထိန်းချုပ်မနိုင်တော့ပေ။ လက်မြှောက်ငိုကြွေးကာ စာရင်းကိုင်ဆီက ရဟန်းတစ်ပါးရရေး တောင်းပန်သည်။ အလှည့်မရောက်သေး၍ စောင့်ဆိုင်းနေကြသော လူတို့သည် မဟာဒုက်အဖြစ်အား စိတ်ဝင်တစားရှိကြသည်။ မဟာဒုက် ငိုကြွေးနေရာသို့ ဝိုင်းဆုံရောက်လာကြသည်။

‘မဟာဒုက်..ဘာကြောင့်ငိုတာလဲ’

ဝိုင်းအုံရောက်လာကြသော လူများစွာထဲက လူ
တစ်ယောက်က မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မဟာဒုက်သည်
အံ့သြစဉ်အား ပြောပြသည်။ လူအုပ်ထဲ၌ ကလေးတစ်
ယောက်လို ငိုယိုကာပြောနေသော စကားများကို လူတို့
ထောင်ကြသည်။ မဟာဒုက်ပြောစကားကို နားထောင်
နေရက် ထိုလူသည် စာရင်းကိုင်အား မဟာဒုက်စကား
နားမမှန် မေးကြည့်ပြန်သည်။

‘အရှင်..သင်ဟာ ဒီမဟာဒုက်ကို အစစအရာရာပြလုပ်စေ
ပြီး ရဟန်းတစ်ပါးကို ဆွမ်းလှူဒါန်းပါလော့လို့ တိုက်တွန်း
နော်တာ မှန်လား’

‘အရှင်တို့..နိုးဆော်မိတာ မှန်ပါတယ်’

‘သင်ဟာ ဒီလောက်များတဲ့ ရဟန်းတွေကို စီရင်နိုင်ပါ
လား ဒီမဟာဒုက်အတွက် ရဟန်းတစ်ပါးကိုတောင် မပေး
နိုင်။ သင်ဟာ ဝန်လေးတဲ့အလုပ်ကို ပြုလုပ်တာပဲ’

လူတို့ကလည်း စာရင်းကိုင်ကိုသာ အပြစ်ဆိုကြသည်။
‘မဟာဒုက်ကို သနားကြသည်။ တချို့လူများက မဟာဒုက်
ဆင်းရဲ၍ စာရင်းကိုင် ဂရုမစိုက်ခြင်းဟု ဝေဖန်ကြသည်။
‘ဤသူမှတော့ သံဃာတစ်ပါးကို မပေးကြ။ စာရင်းကိုင်
လည်း ခေါင်းရှုပ်သွားသည်။ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင် ပူထူ
သွားသည်။ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် စာရင်းကိုင် စဉ်းစား
ကြည့်သည့်အခါ ကဿပမြတ်စွာဘုရားကို မြင်လေသည်။
‘ကဿပမြတ်စွာဘုရားသည် စာရင်းထဲ၌ မပါဝင်ပေ။
‘ကဿပမြတ်စွာဘုရားသည် အလိုရှိသည့်အိမ်သို့ ကြွတော်
မူ၍ ချန်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် မြတ်စွာဘုရားအား
‘မဟာဒုက်လို ဆင်းရဲသားမျိုး ကပ်ခွင့်ရဖို့ရာ ခက်သည်။
‘မြတ်စွာဘုရား သပိတ်တော်ကိုယူဖို့ရာ မင်း၊ အိမ်ရှေ့မင်း၊
‘အိမ်သား၊ သူဌေးကြီးများ စောင့်မျှော်နေကြသည်။ စာရင်း
‘ကိုင်သည် လတ်တလောအခြေအနေ ငြိမ်သက်ဖို့အတွက်
‘ကဿပမြတ်စွာဘုရားသို့ ညွှန်ပြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

‘အရှင်မဟာဒုက်..ငါ့ကို မဖျက်ဆီးပါနဲ့။ သင်တစ်
ယောက်အတွက် ငါ ကြီးစွာပင်ပန်းနေရပါပြီ။ လူတွေဟာ
‘ဆင်းတင်ပြီးတဲ့နည်းအားဖြင့် မိမိတို့အတွက် ရဟန်းတွေကို
‘ငိုနေကြပြီ။ ကိုယ့်အိမ်အတွက် ရဟန်းတွေကို ပေးမည့်သူ
‘မရှိဘူး။ မြတ်စွာဘုရား ဂန္ဓကုဋ်တိုက်မှာ သီတင်းသုံးနေ
‘ဆဲတယ်။ မင်း၊ အိမ်ရှေ့မင်း၊ စစ်သူကြီး စတာတွေဟာ
‘မြတ်စွာဘုရား ဂန္ဓကုဋ်တိုက်က ထွက်တော်မူခြင်းကို စောင့်

နေကြတယ်။ သပိတ်ကိုယူဖို့ မျှော်နေကြတယ်။ ဘုရားရှင်
‘တို့ မည်သည့်မှာ ဆင်းရဲသားတွေကို သနားတော်မူတယ်။
‘သင် ကျောင်းကိုသွား၊ မြတ်စွာဘုရား..ဘုရားတပည့်တော်
‘ဟာ အလွန်ဆင်းရဲသူ ဖြစ်ပါတယ်။ တပည့်တော်ကို ချီး
‘မြှောက်ပေးတော်မူပါဘုရားလို့လျှောက်၊ မြတ်စွာဘုရားကို
‘ရှိခိုး၊ တကယ်လို့ သင့်မှာ ကုသိုလ်ကံရှိတယ်ဆိုရင် မြတ်စွာ
‘ဘုရားသပိတ်ကို သင်ရပါလိမ့်မယ်’

စာရင်းကိုင်သည် မဟာဒုက်အား သေချာသင်ပြကာ
ကဿပမြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးရာ ဂန္ဓကုဋ်ကျောင်း
တိုက်သို့ လွှတ်လိုက်သည်။ မဟာဒုက်သည် ယုံကြည်ချက်
ပြင်းပြစွာပင် ဂန္ဓကုဋ်ကျောင်းသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

မျက်ရည်အဆုံး ပီတိဖုံး

‘မဟာဒုက်..အခု ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတဲ့အချိန် မဟုတ်
သေးဘူး။ ဘာကြောင့် သင် ဒီနေရာကိုလာတာလဲ။ နောက်
မှ လာခဲ့ပါလား’

မဟာဒုက် ကဿပမြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးနေ
တော်မူရာ ဂန္ဓကုဋ်ကျောင်းအနီးသို့ ရောက်သည်နှင့် မဟာ
ဒုက်အား မိတ်ဆက်လိုက်သောစကားဖြစ်သည်။ တစ်
ယောက်တည်းသောသူက မိတ်ဖွဲ့လိုက်သောစကားမဟုတ်။
မဟာဒုက်အားသိသော မင်း၊ အိမ်ရှေ့မင်း စသည်တို့က
မိတ်ဖွဲ့လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဤသို့မိတ်ဖွဲ့ခံလိုက်ရခြင်းသည်
စိတ်နှာစရာမဟုတ်။ မဟာဒုက်အား နှိမ့်ချပြောဆိုကြခြင်း
လည်းမဟုတ်။ မဟာဒုက်၏ ဘဝအခြေအနေကြောင့် ဖြစ်
သည်။ မဟာဒုက်သည် နာမည်နှင့်လိုက်အောင် ဆင်းရဲ
သည့်အကြောင်း ပြောစရာ မလိုတော့ပေ။ မဟာဒုက်လုပ်
သောအလုပ်သည် အမြဲတစေ အဆင်မပြေ။ အလုပ်မလုပ်
ရသော နေ့များဆိုလျှင် မဟာဒုက်အတွက် စားဝတ်နေရေး
အဆင်မပြေ။ ထိုနေ့များဆိုလျှင် မဟာဒုက်သည် ဆွမ်းစား
ကျောင်းသို့ ချဉ်းကပ်မြဲဖြစ်သည်။ ရဟန်းများ သုံးဆောင်
ပြီး၍ ကျန်ရှိသော ဆွမ်းကျွန်ဟင်းကျွန်များကို စားမြဲဖြစ်
သည်။ မဟာဒုက်၏ ဤအဖြစ်များကို မင်း၊ အိမ်ရှေ့မင်း
စသည်တို့ သိကြသည်။ ယနေ့ရောက်ရှိလာသော မဟာဒုက်
အားလည်း စားကြွင်းစားကျန်များ စားလို၍ ရောက်လာ
သည်ဟု မင်းစသည်တို့ ထင်ကြသည်။

‘သခင်.. အခုအချိန်ဟာ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတဲ့အချိန်
မဟုတ်တာကို သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ အကျွန်ုပ်လာခဲ့
တာဟာ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးဖို့အတွက် လာခဲ့တာဖြစ်ပါ

တယ်

မိတ်ဖွဲ့စကားဆိုသည့် လူတိုင်းအား ဤသို့သောစကားကိုသာ မဟာဒုက်သည် ပြန်ပြောသည်။ ပြောပြီးသည်နှင့် မဟာဒုက်သည် ဂန္ဓကုဋ်ကျောင်းတော်နှင့် နီးသထက်နီးအောင် ချဉ်းကပ်သည်။ ဤသို့ အမြန်သွားခြင်းသည် သူတစ်ပါးတားမြစ်မှာကို မလိုလား၍ဖြစ်သည်။ တားချင်သောသူများသည်ပင် တားခွင့်မရလိုက်ကြပေ။ မဟာဒုက်သည် ဂန္ဓကုဋ်ကျောင်းတံခါးခံသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ တံခါးခံ၌ ဦးခေါင်းကိုထားလျက် တည်ခြင်းငါးပါးဖြင့် ရှိခိုးသည်။

‘ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား...တပည့်တော်ဟာ အလွန်အမင်းဆင်းရဲပါတယ်။ ဟောဒီဗာရာဏသီမြို့ကြီးထဲမှာ ဘုရားတပည့်တော်လောက် ဆင်းရဲပင်ပန်း နှမ်းပါးသူဆိုတာ မရှိတော့ပါဘူး။ မြတ်စွာဘုရားရှင်ဟာ ဘုရားတပည့်တော်ရဲ့ ကိုးကွယ်မှီခိုရာ ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။ ဘုရားတပည့်တော်ကို ချီးမြှောက်ပေးသနားတော်မူပါ ဘုရား’

မဟာဒုက်သည် မြတ်စွာဘုရားအား ကြားလျှောက်လေသည်။ မဟာဒုက်စကားအဆုံး၌ ဂန္ဓကုဋ်ကျောင်းတံခါးပွင့်တော်မူလာသည်။ ကဿပမြတ်စွာဘုရားသည် လက်တော်က သပိတ်တော်ကို မဟာဒုက်လက်ထဲသို့ ထည့်တော်မူလိုက်သည်။ သပိတ်တော်သည် မဟာဒုက်လက်ထဲသို့ ရောက်လာသည်နှင့် မဟာဒုက်၏ ခန္ဓာတစ်ကိုယ်လုံးကို ပီတိလှိုင်းများ ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။ မဟာဒုက်သည် မြတ်စွာဘုရားအား အိမ်၌ ဆွမ်းကပ်ရလိမ့်မည်ဟု အိပ်မက်ထဲမှာ တောင် မမျှော်လင့်ခဲ့ဖူးပေ။ ဆွမ်းချက်သည်မှာလည်း ရဟန်းတစ်ပါးအတွက်သာ ရည်စူးခဲ့သည်။ မြတ်စွာဘုရားကို ဆွမ်းကပ်ခွင့်ရခဲ့သော မဟာဒုက်သည် အဘယ်မျှပီတိဖြစ်ခဲ့မည်နည်း။ ဂုဏ်တိုင်ခံစားရမှ သိနိုင်မည် ထင်သည်။

တက်သန်သဒ္ဓါ ဖြန့်မရပါ

‘အရှင်မဟာဒုက်...ငါတို့ကို သပိတ်ကိုပေးပါ။ သင့်ကို အသပြာငွေပေးမယ်။ သင့်က ဆင်းရဲတယ်။ ပစ္စည်းဥစ္စာကိုသာ ယူပါ။ သင့်အတွက် သပိတ်က အကျိုးမရှိဘူး’

မဟာဒုက်အား ကဿပမြတ်စွာဘုရား သပိတ်ပေးတော်မူလိုက်သည့်အခါ မင်း၊ အိမ်ရှေ့မင်း စသော သပိတ်ယူဖို့ မျှော်လင့်နေသူတို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်မိလျက် ဖြစ်သွားကြသည်။ အားလုံး၏ဆန္ဒသည် သပိတ်တော်ကို အလိုရှိခြင်းဖြစ်သည်။ မြတ်စွာဘုရား

ပေးတော်မူလိုက်သော သပိတ်ဖြစ်၍ အာဏာပြကာ မသိမ်းပိုက်ကြ။ မဟာဒုက်သည် လူဆင်းရဲဖြစ်သည်။ လူဆင်းရဲအတွက် အရေးတကြီး လိုအပ်သည်မှာ အသပြာငွေဖြစ်သည်။ အသပြာငွေဖြင့် ဖြားယောင်းလျှင် မဟာဒုက်ဆီက သပိတ်ကို ရနိုင်သည်ဟု အိမ်ရှေ့မင်း စသည်တို့ မှတ်ထင်ကြသည်။ မှတ်ထင်ကြသည့်အတိုင်း မဟာဒုက်အား ပြောကြားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အရင်နေ့များကဆိုလျှင် မဟာဒုက်သည် အသပြာငွေကို လိုချင်လိမ့်မည်ဖြစ်သည်။ အသပြာငွေနှင့် သပိတ်လဲကောင်း လဲပါလိမ့်မည်။ ယနေ့ခဏအတွင်း၌ မဟာဒုက်သည် အသပြာငွေကို မလိုချင်။ အသပြာငွေအကြောင်း မဟာဒုက်စိတ်ထဲတွင်မရှိ။ အိမ်အကြောင်း၊ စားဝတ်နေရေးအကြောင်း ဘာဆိုဘာမှ မဟာဒုက်စိတ်ထဲတွင် မရှိ။ အကြောင်းအရာအားလုံးအား ထက်သန်သော သဒ္ဓါတရားက တိုက်ထုတ်ထားသည်။ မဟာဒုက်စိတ်ထဲ၌ တစ်ခုတည်းသော သဒ္ဓါတရားသာ ရှိနေသည်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဆွမ်းကပ်ဖို့သာ ထက်သန်နေသည်။

‘ကျွန်ုပ် တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမှ ပေးလိမ့်မည်မဟုတ်။ ကျွန်ုပ်အတွက် ပစ္စည်းဥစ္စာဟာ အရေးမကြီးဘူး။ ကျွန်ုပ်ပစ္စည်းဥစ္စာကို အလိုမရှိဘူး။ မြတ်စွာဘုရားကိုသာ ဆွမ်းလုပ်ကျွေးမှာပါ’

အိမ်ရှေ့မင်း စသည်တို့ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ မဟာဒုက်ကတော့ ကဿပမြတ်စွာဘုရားရှင် ပေးတော်မူသော သပိတ်ကို မြတ်နိုးစွာပွေ့ဖက်ကာ ထွက်လာခဲ့သည်။ ထိုအခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေသူတစ်ယောက်ရှိသည်။ ထိုသူသည် ဗာရာဏသီပြည်ရှင်ဘုရင်ကြီးဖြစ်သည်။ ဘုရင်ကြီးသည်လည်း သပိတ်တော်ကို ငိုချင်နေသည်။ ကဿပမြတ်စွာဘုရားအား ဆွမ်းကပ်ချင်သည်။ မဟာဒုက်ဆီက သပိတ်ကို ဘယ်လိုယူနိုင်မှာထဲဆိုတာ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။ အိမ်ရှေ့မင်း စသည်တို့ အသပြာငွေဖြင့် ဖြားယောင်းဖျောင်းဖျမရသည်ကို မြင်သည့်အခါ ဘုရင်ကြီးသည် မဟာဒုက်အား အထင်မသေးရဲ တော့ပေ။ ဆင်းရဲသောမဟာဒုက်၏ လှူဖွယ်ဝတ္ထုများသည် ဘုရင်ကြီး၏ လှူဖွယ်ဝတ္ထုများလောက် မကောင်းမွန်သည်ကိုတော့ ဘုရင်ကြီး ယုံကြည်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် ဘုရင်ကြီး ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ကောက်ချက်ချလိုက်သည်။

‘မဟာဒုက် လှူပြီးတဲ့အခါ မြတ်စွာဘုရားကို နန်းတော်ဆီ ပင့်သွားမယ်။ နန်းတွင်းမှာ ကောင်းစွာစီရင်ပြုလုပ်ထားတဲ့ အာဟာရတွေကို ပေးလှူမယ်’

ဘုရင်ကြီးသည် သူ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြော။ မပြောမဆိုနှင့် မဟာဒုက်နောက်က လိုက်လာခဲ့သည်။

‘ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား... ကြွဝင်တော်မူပါ’

မဟာဒုက်သည် အိမ်ရှေ့ရောက်သည်နှင့် မြတ်စွာဘုရားအား အိမ်ထဲ ကြွဝင်ရန် ကြားလျှောက်လေသည်။ မဟာဒုက်အိမ်သည် အိမ်နှင့်ပင် မတူ။ တံသာသာသာရှိသည်။ အိမ်ထဲဝင်လျှင် ခေါင်းငုံ့၍ ဝင်ရသည်။ ကဿပမြတ်စွာဘုရားသည် ခေါင်းငုံ့တော်မမူဘဲ ဝင်တော်မူသွားသည်။ မြတ်စွာဘုရားတို့မည်သည် ဝင်တော်မူသည့်အခါ ညွတ်ကိုင်၍ ဝင်တော်မူလေ့မရှိ။ အရပ်တော်မလွတ်လျှင် အာဟာရစီ မြေကြီးသည်လည်း နှိမ့်ပေးရသည်။ အိမ်သည် မူလည်း အထက်သို့ မြင့်တက်ပေးရသည်။ ဤသည် မြတ်စွာဘုရားများ၏ ဘဝများစွာတွင် ပြုလုပ်ခဲ့သော အလှူဒါနစံအစွမ်း ဖြစ်သည်။

အာဟာရစီး ရွာသွန်းပြီးခြင်း

မဟာဒုက်အိမ်၌ အခမဲ့စားဖိုမှူးတာဝန်ကို ယူထားသူတို့သော လူရွယ်သည် မဟာဒုက်အိမ်သို့ ရောက်လာသည်နှင့် ချက်ပြုတ်ရေးကိစ္စကို ပြုလုပ်ထားပြီးဖြစ်သည်။ မဟာဒုက် ဇနီးမယားနှင့်အတူ အခြားသော ဝေယျာဝစ္စများ နီးလည်း ကူညီပြုလုပ်ပေးထားသည်။ အိမ်အား သန့်ရှင်းအောင် ရှင်းထားကြသည်။ ရဟန်းကြွလာလျှင် ထိုင်ဖို့အတွက် မရှိသည့် နေရာများထဲက အကောင်းဆုံး တစ်နေရာကို ခင်းကျင်းထားကြသည်။ ကဿပမြတ်စွာဘုရားသည် ခင်းကျင်းထားသည့်နေရာ၌ ထိုင်တော်မူလိုက်သည်။ ဘုရင်ကြီးကတော့ မထိုင်။

‘မဟာဒုက်...သင်ဟာ ငါတို့ တောင်းပေမယ့် မြတ်စွာဘုရားသပိတ်ကို မပေး။ သင်ဟာ မြတ်စွာဘုရားအတွက် အာဟာရစီစဉ်ထားလဲဆိုတာ ကျွန်ုပ်တို့ ကြည့်ချင်တယ်’

စားဖိုမှူးတာဝန်ကိုယူထားသော လူရွယ်သည် ဘုရင်ကြီးအား ဆွမ်း၊ ဆွမ်းဟင်း ထားသည့်နေရာသို့ ခေါ်သွားသည်။ ချက်ပြုတ်ထားသည့် ဆွမ်းဟင်း စသည်တို့အား ဖြန့်ပြသည်။ ဆွမ်းဟင်း စသည်ကို ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် မွှေး



ကြိုင်သောရနံ့တို့သည် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသို့ ပျံ့နှံ့ထွက်သွားသည်။ ဘုရင်ကြီးသည် ဤကဲ့သို့ မွှေးကြိုင်ကောင်းလွန်းသောဟင်းမျိုး တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင်ဖူး၊ အစားဖူးပေ။ မမြင်ဖူး၊ မစားဖူးသော ဟင်းမျိုးကို မြင်လိုက်ရသည့်အခါ ဘုရင်ကြီး အံ့သြမဆုံးဖြစ်ရသည်။ သို့သော် အံ့သြဟန်ကို မပြခဲ့။ ဘုရင်လူ့ခြေကိုဆောင်ကာ မြတ်စွာဘုရားရှိရာသို့ လာခဲ့သည်။ မြတ်စွာဘုရားအား ရိုသေစွာ ရှိခိုးသည်။

‘ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား...တပည့်တော်ဟာ မဟာဒုက်ရဲ့ လှူဖွယ်ဝတ္ထုကို အထင်သေးခဲ့ပါတယ်။ မဟာဒုက်ပေးလှူပြီးရင် မြတ်စွာဘုရားကို နန်းတော်သို့ပင့်ကာ တပည့်တော်အတွက် စီရင်ထားတဲ့ အာဟာရကို ပေးလှူမယ်လို့ကြံပြီး လာခဲ့တာပါဘုရား။ အခု ဘုရားတပည့်တော် မဟာဒုက်ရဲ့ လှူဖွယ်ဝတ္ထုကို ကြည့်ပြီးပါပြီ ဘုရား။ တပည့်တော်ဟာ ဒီလိုအာဟာရမျိုးကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးခဲ့ပါ။ ဒီမှာ တပည့်တော်နေရင် မဟာဒုက် ပင်ပန်းနေပါ့မယ်။ တပည့်တော် သွားပါဦးမယ်ဘုရား’

ဘုရင်သည် မဟာဒုက်အိမ်မှာ မနေတော့ဘဲ နန်းတော်သို့ ပြန်သွားသည်။ မဟာဒုက်အိမ်က အာဟာရမျိုး ဘုရင်စားဖိုမှူးများလည်း မချက်နိုင်ပေ။ လူရွယ်သည် သာမန်စားဖိုမှူးတစ်ယောက် မဟုတ်ပေ။ လူရွယ်သည် လူတစ်ယောက်လည်း မဟုတ်ပေ။ နတ်ပြည်က နတ်တို့၏ဘုရင်သိကြားမင်းဖြစ်သည်။ သိကြားမင်းသည် အဓကပင် မြတ်စွာဘုရား မဟာဒုက်အိမ်သို့ ရောက်လာမည်ကိုသိသည်။ မြတ်စွာဘုရားကို လုပ်ကျွေးလိုသည်ကတစ်ကြောင်း၊ မဟာဒုက်ဇနီးမောင်နှံ၏ ထက်သန်သောသဒ္ဓါတရားစွမ်းရည်ကို မနေနိုင်သည်က တစ်ကြောင်းကြောင့် လူယောင်ဖန်ဆင်းပြီး ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ မြတ်စွာဘုရား သုံးဆောင်တော်မူရန်အတွက် နတ်ပြည်မှာသာရှိသော နတ်ဩဇာများနှင့် စီရင်ထားခြင်းဖြစ်၍ ဘုရင်ကြီး မမြင်ဖူးခြင်းဖြစ်သည်။

ဘုရင်ကြီး ထွက်သွားသည်နှင့် မဟာဒုက်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဆွမ်းကပ်ရန်စီစဉ်ကြသည်။ ဆွမ်းကပ်ကြသည်။ မြတ်စွာဘုရားလည်း ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူသည်။ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူပြီး အနုမောဒနာတရား ချီးမြှောက်ဟောကြားတော်မူသည်။ ဆွမ်းကျွေးခြင်းကိစ္စ ပြီးသည့်အခါ သိကြားမင်းသည် မဟာဒုက်အား သပိတ်ယူရန် မျက်ရိပ်ပြလိုက်သည်။ မဟာဒုက် ကောင်းစွာနားလည်သည်။ မြတ်စွာဘုရား ကျောင်းသို့ ကြွတော်မူသည့်အခါ မဟာဒုက်သည် သပိတ်ကိုကိုင်လျက် လိုက်ပို့သည်။

မဟာဒုက် မြတ်စွာဘုရားအား လိုက်ပို့နေစဉ်တွင် သိကြားမင်းသည် ကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်ကာ ရတနာမိုးကြီး ရွာသွန်းစေခဲ့သည်။ ရတနာမိုးသည် မဟာဒုက် အိမ်တစ်အိမ်တည်းသို့ ကွက်၍ရွာခြင်းဖြစ်သည်။ မဟာဒုက် အိမ်၌ရှိသော ထည့်စရာအိုး စသည်များ၌ ရတနာများ ပြည့်လျှံသွားသည်။ နေရာအိမ်၌လည်း နေရာမရှိအောင် ရတနာများ ပြည့်လျှံ သွားသည်။ မြတ်စွာဘုရားအား ပို့ပြီး၍ မဟာဒုက် ပြန်လာသည့်အခါ မဟာဒုက်၏ဇနီးနှင့် သားငယ်တို့သည် အိမ်ပြင်ပသို့ ရောက်နေကြသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့ အိမ်ထဲမှာ မနေကြတာလဲ’

‘အမောင်...ကျွန်မတို့ အိမ်တစ်အိမ်လုံးဟာ ရတနာ ခုနစ်ပါးနဲ့ ပြည့်နေတယ်။ နေရာနေရာ မရှိတော့ဘူး’

‘ဒါဆို ငါတို့လှူတဲ့ အလှူဟာ ချက်ချင်းအကျိုးပေးတာပေါ့’

မဟာဒုက်သည် အလှူအား ဝမ်းမြောက်မဆုံးဖြစ်သွားသည်။ အကြောင်းအကျိုး ကမ္မနိယာမကို လက်တွေ့မြင်လိုက်ရ၍ ယုံကြည်မှုခိုင်မြဲသွားသည်။

သူဌေးရာထူးနှင့် မဟာဒုက်

မဟာဒုက်သည် ဗာရာဏသီမင်းကြီးဆီသို့ သွားခဲ့သည်။ ဘုရင်စနစ်၌ တိုင်းပြည်တွင်းရှိသမျှကို ဘုရင်ပိုင်သည်။ ဘုရင်စကားသည် အာဏာဖြစ်သည်။ ကိုယ်တိုင် ကြိုးစား၍ ပိုင်ဆိုင်ထားသော ပစ္စည်းဥစ္စာသည်ပင် ဘုရင်သိမ်းပိုက်လျှင် ပေးရတတ်သည်။ မကျေနပ်၍ မရ၊ ငြင်းချက်ထုတ်၍ မရပေ။ မဟာဒုက်အိမ်၌ရှိသော ရတနာများသည် မဟာဒုက်၏ကုသိုလ်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်မှန်သော်လည်း ဘုရင်နှင့်ဆိုင်သည်။ ဘုရင်ကို အသိမပေးဘဲ မသုံးစွဲရဲကြ။ မဟာဒုက်လည်း ထိုနည်းတူဖြစ်သည်။ သို့ကြောင့် ဗာရာဏသီမင်းကြီးဆီသို့ မဟာဒုက်သွားခြင်း

ဖြစ်သည်။ မင်းကြီးအား ရတနာများရှိနေသည့်အကြောင်းကို လျှောက်တင်သည်။ မင်းနှင့်တကွ ကြားရသူများအားလုံး အလှူ၏အကျိုးကို အံ့ဩမဆုံးဖြစ်ကြရသည်။ မဟာဒုက် အိမ်က ရတနာတို့ကို လှည်းဖြင့် တိုက်ယူသည်။ နန်းရင်ပြင်၌ စုပုံသည်။ လှည်းအစီးရေတစ်ထောင်ထိ တိုက်ယူရသည်။ ရတနာအစုအပုံသည် ထန်းပင်လောက်မြင့်သည်။ ဗာရာဏသီမင်းသည် ပြည်တွင်း၌ရှိသော သူဌေးကြီးများ၊ အိမ်ရှေ့မင်း စသည်ပြည်သူများတို့ကိုခေါ်သည်။ အကုန်လုံးကို နန်းရင်ပြင်၌ စုခိုင်းသည်။ လူစုံသည့်အခါ ဘုရင်ကြီး နန်းရင်ပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

‘ဒီဗာရာဏသီပြည်ကြီးမှာ ဒီရတနာစုပုံလောက်များပြားတဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာ ဘယ်သူ့မှာ ရှိပါသလဲ’

ဘုရင်ကြီး မေးခွန်းတစ်ခု ထုတ်မေးလိုက်သည်။ သူဌေးကြီးတို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ကြသည်။ သူဌေးကြီးအားလုံး မသိမသာခေါင်းခါကြသည်။ ဘယ်သူဌေးမှာမှ ဤမျှလောက်များပြားသော ပစ္စည်းဥစ္စာ မရှိကြပေ။

‘မရှိကြောင်းပါ အရှင်မင်းမြတ်’

‘ဒီလိုပစ္စည်းဥစ္စာ ချမ်းသာကြွယ်ဝသူကို ဘယ်ရာထူးကိုပေးသင့်လဲ’

‘သူဌေးရာထူးကို ပေးသင့်ကြောင်းပါ အရှင်မင်းမြတ် ဤသို့ဖြင့် ဗာရာဏသီပြည်၌ အဆင်းရဲဆုံးဖြစ်သော မဟာဒုက်သည် ဗာရာဏသီပြည်၏ အချမ်းသာဆုံး သူဌေးရာထူးကို ရရှိခဲ့သည်။ ဘုရင်ကြီးသည် မဟာဒုက်မိသားစု နေရန်အတွက် သီးသန့်နေရာတစ်ခုအား ပေးလေသည်။ ထိုနေရာသည် ချမ်းသာကြွယ်ဝသော သူဌေးတစ်ယောက် နေထိုင်ခဲ့ဖူးသောနေရာဖြစ်သည်။ အိမ်ဆောက်ရန် မြေထူသည့်အခါ ရွှေအိုးများကို ရရှိခဲ့သေးသည်။ ဘုရင်ကြီးသည် ထိုရွှေအိုးများအား နိုင်ငံ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် မသိမ်းယူခဲ့ဘဲ မဟာဒုက်အား ပေးအပ်ခဲ့သည်။ ချမ်းသာပြီးရင်း ချမ်းသာသွားသော မဟာဒုက်သည် အိမ်ဆောက်ပြီးသည့်အခါ ဘုရားအမျိုးပြုသော သံဃာတော်များအား ပင့်ဖိတ်ကာ ခုနစ်ရက်လုံးလုံး အလှူကြီးပေးလှူခဲ့လေသည်။

(ဆက်ပါဦးမည်)

ဓမ္မာစရိယ-သန်းထွန်း

ကျမ်းကိုး

ဓမ္မပဒအဋ္ဌကထာ ပဏ္ဍိတဝဂ်၊ ပဏ္ဍိတသာမဏေယျဉာ

လူတိုင်းသည် စားဝတ်နေရေး၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေးနှင့် အခြားသောအကြောင်းကိစ္စ အမျိုးမျိုးတို့ကြောင့် စကားပြောဆိုကြရသည်။ ထိုသို့ စကားပြောဆိုကြရာတွင် ပြောသင့်သည့်စကား၊ မပြောသင့်သည့်စကားကို သိထားဖို့ လိုအပ်ပေမည်။ စကားခြောက်ခွန်း လျဉ်းထွန်း၊ လေးခွန်းကိုပယ် နှစ်ခွန်းတယ်ဟူသော ဆိုရိုးစကားမှာ ဘုရားရှင်က လူတို့ပြောဆိုသော စကားခြောက်ခွန်းတွင် အကျိုးမရှိသော စကားလေးခွန်းကိုပယ်ပြီး ဟုတ်မှန် အကျိုးရှိ သူ မနာလိုသောစကားနှင့် ဟုတ်မှန် အကျိုးရှိ သူ နာလိုသော စကား နှစ်ခွန်းကိုသာ ပြောဆိုအပ်ကြောင်း လမ်းညွှန်ဆုံးမတော် မူထားသည်ကို ဝိနည်းပါရာဇိကဏ် အဋ္ဌကထာတွင် ဖတ်ရှု မှတ်သားရသည်။

ထို့ပြင် စကားပြောဆိုရာတွင် ပြေပြစ်စွာ ပြောဆိုခြင်း၊ နှစ်သက်ဖွယ် ပြောဆိုခြင်း၊ ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ ပြောဆိုခြင်းနှင့် တရားသဖြင့် ပြောဆိုခြင်း စသည့်စကားအရာ အင်္ဂါလေးတန်ဟူသော ဆိုရိုးစကားနှင့်အညီ ပြောဆိုသင့်ကြပေသည်။



ဗွန်းအားရှင် စကားပြောဆိုသည့် ဆိုရာဝယ်

စကားတစ်လုံး အမှားသုံးခုခြင်းကြောင့် ဆုံးရှုံးမှုပေါင်း
 ကြုံခဲ့ကြရသည်မှာလည်း ဤစကားပင်ဖြစ်သည်။
 သူ့ကျေးလိမ္မာ ချိုသာသောစကားကို ပြောဆိုခဲ့သော
 ကြောင့် စီးပွားဥစ္စာတိုးတက်ခြင်း၊ လုပ်ငန်းဆောင်တာ
 ဆောင်မြင်ခြင်း ရှိသည်မှလည်း ဤစကားပင် ဖြစ်သည်။
 သူ့ချိုသာသူတို့မှာ ငါသိ၊ ငါတတ်၊ ငါမြတ်သည်ဟု ငါ
 တစ်လုံး အမြတ်ဆုံးဝါဒကို စွဲကိုင်ကာ မပြောသင့် မပြော
 ညီသော စကားကို ပရိသတ်များအလယ်တွင် ရိုင်းရိုင်း
 ခြင်းကြမ်းတမ်းစွာ ပြောဆိုကြရသည်ကိုပင် သူ့ကိုယ်သူ
 နှစ်ယှဉ်ကြား ကျေနပ်နေသောသူများလည်း ရှိကြပေ
 သည်။ သူပြောဆိုသောစကားမှာ လူမိုက်လူရမ်းကားတို့၏
 ကား။ သူတော်ကောင်းပညာရှိတို့ ကဲ့ရဲ့သောစကား ဖြစ်
 သည်ကို ပြောဆိုသူအနေဖြင့် အလေးမမူ ရမပြန်ခဲ့ပေ။

စကား၊စကား ပြောဖန်များ စကားထဲက ဇာတိပြ
 ချီးအတိုင်း သူပြောဆိုသောစကားသည် သူ၏ နိမ့်ကျ
 သော အဆင့်အတန်းကို ဖော်ပြနေပေသည်။ ကြမ်းတမ်း
 သောစကားကို ပြောဆိုလျှင် လူမပြောနှင့် တိရစ္ဆာန်တို့ပင်
 ခြိတ်ကြပေ။ ဤအကြောင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ငါးရာငါး
 ဆယ် ဇာတ်နိပါတ်တော်မှ နန္ဒိဝိသာလဇာတ်ကို အကျဉ်းချုပ်
 တောက်နုတ်တင်ပြရလျှင် ဤသို့ဖြစ်သည်။

ရှေးအခါက ဂန္ဓာရတိုင်း၊ တက္ကသိုလ်ပြည်ဝယ် ဂန္ဓာ
 နင်း မင်းပြုသည်ရှိသော် ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်သည် အလှူ
 ခံရသော နွားငယ်တစ်ကောင်ကို အလွန်ချစ်မြတ်နိုးသဖြင့်
 နန္ဒိဝိသာလဟု အမည်ပေးကာ ကျွေးမွေးပြုစုထား၏။ ထို
 နွားငယ်သည် ကြီးပြင်းလာသောအခါ ဤပုဏ္ဏားသည်
 ဆင်းရဲငြိငြိငြာ ငါ့ကို လုပ်ကျွေးရ၏။ ဇမ္ဗူဒီပါမြေအပြင်
 သည် ငါ့ကိုသို့ အားကောင်းသောနွားမရှိ၊ ငါ၏ အားအစွမ်း
 ဖြင့် ပုဏ္ဏား၏ မွေးကျေးဇူးကို ဆပ်မည်ဟု ကြံစည်ကာ
 ပုဏ္ဏားကို-

‘ဖခင်..ဂေါဝိန္ဒသူဌေးထံ သွားချေ။ အရှင်သူဌေး..
 ကျွန်ုပ်၏နွားသည် တစ်စပ်တည်း ဖွဲ့ချည်ထားသော လှည်း
 တစ်ရာကို တစ်ကောင်တည်းဖြင့် ရုန်းနိုင်သည်။ အသ
 ပြာတစ်ထောင် လောင်းတမ်းပြုလုပ်မည် ပြောချေ’ဟု စေ
 ညွှန်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ပုဏ္ဏားသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဂေါဝိန္ဒ
 သူဌေးထံသွားကာ ‘ကျွန်ုပ်နွားကား အားအကောင်းဆုံးဖြစ်
 သည်။ တစ်စပ်တည်း ဖွဲ့ချည်ထားသော လှည်းအစီးတစ်ရာ

ကို တစ်ကောင်တည်း ရုန်းစေမည်။ မရုန်းနိုင်လျှင် ကျွန်ုပ်
 က အသပြာတစ်ထောင်တည်း ပေးမည်။ ရုန်းနိုင်လျှင်
 သူဌေးက အသပြာတစ်ထောင်ပေးရမည်’ဟု ကတိထား
 ကာ လောင်းတမ်းပြုလုပ်မည်ဟု ဆို၏။

ဂေါဝိန္ဒသူဌေးကလည်း ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံ၍ ပုဏ္ဏား
 နှင့် သူဌေးသည် လောင်းတမ်းပြုလုပ်ကြလေသည်။

ထို့နောက် ပုဏ္ဏားသည် လှည်းအစီးတစ်ရာကို သဲ၊
 ကျောက်စရစ်တို့ဖြင့် အပြည့်တင်စေပြီးလျှင် ဝင်ရိုးတို့ကို
 တစ်စပ်တည်း လွန်ကြိုးဖြင့် ဖွဲ့ချည်ကာထားပြီးလျှင် နန္ဒိ
 ဝိသာလ နွားကို ရေချိုး၍ ပန်းကုံးစွပ်လျက် ကျောဝယ်
 နံ့သာလက် ငါးချောင်းရာ ရိုက်နှိပ်၍ ရှေ့ဆုံးလှည်း လှည်း
 ဦး၌ထိုင်ကာ နှင်တံကို မြှောက်လျက်-

‘ဟဲ့..ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသောနွား၊ သွားလော့၊ ရုန်း
 လော့’ဟု မဟုတ်မမှန် ကြမ်းတမ်းသောစကားကို ဆို၍
 မောင်းနှင်လေသည်။

နန္ဒိဝိသာလ နွားလည်း ‘ငါ မကောက်ကျစ် မစဉ်းလဲ
 ပါဘဲလျက် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသည် ဆိုသလော့’ဟု
 မနှစ်သက်သဖြင့် မရုန်းဘဲ ခြေစုံရပ်၍ နေလေသည်။

ထိုအခါ ဂေါဝိန္ဒသူဌေးက ‘သင့်နွား မရုန်းနိုင်၊ အသ
 ပြာတစ်ထောင် ပေးလော့’ဟု ပြောဆိုသဖြင့် အသပြာတစ်
 ထောင်ကို ပေးလိုက်ရလေသည်။

ပုဏ္ဏားမှာ အသပြာတစ်ထောင် ရှုံးသဖြင့် မအိပ်နိုင်၊
 မစားနိုင် ပူပန်ဆင်းရဲကာနေရှာသည်။

နန္ဒိဝိသာလနွားသည် ပုဏ္ဏားထံလာ၍ ‘ဖခင်ပုဏ္ဏား..
 အဘယ်ကြောင့် မှိုင်တွေ၍ နေပါသနည်း’ဟု မေး၏။

ထိုအခါ ပုဏ္ဏားက အသပြာတစ်ထောင်ရှုံးသဖြင့်
 ငါ့မှာ စိတ်ဆင်းရဲနေကြောင်း ပြော၏။

နန္ဒိဝိသာလနွားက ‘ဖခင်ပုဏ္ဏား..အကျွန်ုပ်သည်
 ဖခင်အိမ်တွင် နေစဉ်ကာလအတွင်း မည်သည့်ပစ္စည်းဥစ္စာ
 ကိုမျှ မဖျက်ဆီးစဖူး။ နေရာမဟုတ်သည်၌လည်း ကျင်ကြီး၊
 ကျင်ငယ် မစွန့်စဖူး။ သို့ပါလျက် အဘယ်ကြောင့် ကောက်
 ကျစ်စဉ်းလဲသည်ဟု ဆိုဘိသနည်း။ အကျွန်ုပ်မှာ အပြစ်မရှိ၊
 ဖခင်ပုဏ္ဏားမှာသာ အပြစ်ရှိသည်။ ယခုတစ်ဖန် သွား၍
 အသပြာနှစ်ထောင်နှင့် လောင်းချေဦး’ဟု စေလွှတ်ပြန်၏။

ပုဏ္ဏားလည်း ဂေါဝိန္ဒသူဌေးထံ တစ်ဖန် သွားကာ
 အသပြာနှစ်ထောင် လောင်းတမ်းပြုပြန်၏။ ရှေးနည်းအတိုင်း
 လှည်းအစီးတစ်ရာကို တစ်စပ်တည်း ဖွဲ့ချည်ကာ ရှေးဆုံး

လှည်းဦးတွင်ထိုင်လျက် နန္ဒီဝိသာလနွား၏ ကျောကုန်းကို ပွတ်သပ်ကာ 'အို...လိမ္မာသောနွား၊ ကောင်းသောနွား၊ သွားပါလော့။ ဝန်ကို ရုန်းပါလော့' ဟု ချီသာစွာခိုင်းသောကြောင့် နန္ဒီဝိသာလနွားလည်း လှည်းအစီးတစ်ရာကို တစ်ဟုန်တည်း ရုန်းဆွဲလျက် နောက်ဆုံးလှည်းကို ရှေ့ဆုံးလှည်းနေရာတွင် ထားလေသည်။

ထိုအခါ ဂေါဝိန္ဒသူဌေး ရုံးသဖြင့် ပုဏ္ဏားမှာ အသပြာ နှစ်ထောင်နှင့် နန္ဒီဝိသာလနွားအား ပေးကမ်းကြသော ပစ္စည်းဥစ္စာအလုံးစုံကို ရရှိသဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်လေသည်။

ဤသည်မှာ စကားကြမ်းတမ်း ခက်ထန်ခြင်းထက် ယဉ်ကျေးချီသာခြင်း၏ ရလဒ်ကို ပြသခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဤနန္ဒီဝိသာလဇာတ်တွင် ကြမ်းတမ်းသော စကားကို အပြောခံရသည့်အခါ တိရစ္ဆာန်ပင်လျှင် မကြိုက်ဟုဆိုလျှင် လူသားများအနေဖြင့်ကား ဆိုဖွယ်ရာ မရှိချေ။

ဆက်လက်ပြီး စကားပြောဆိုရာတွင် ကြမ်းတမ်းခြင်း၊ ချီသာခြင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အကျိုးရလဒ် ကွဲပြားပုံ သာဓက တစ်ခုမှာလည်း မှတ်သားအတုယူဖွယ်ကောင်းလှသည်။

ငါးရာငါးဆယ်နိပါတ်တော် သဗ္ဗမိသလာဘီဇာတ် တော်တွင် ဖတ်ရှုမှတ်သားရသည်။

ဗာရာဏသီပြည် ဗြဟ္မဒတ်မင်း အုပ်ချုပ်စဉ်ကာလက ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ဘုရားအလောင်းတော်သည် သူဌေး သားတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်။ အလောင်းတော်နှင့်အတူ သူဌေး သား လေးယောက်တို့သည် မြို့မှထွက်၍ တစ်ခုသော လမ်း ခရီးအနီး၌ စုရုံးကာ မိမိတို့ မြင်ဖူး၊ တွေ့ဖူးရာကို ပြောဆိုနေကြသည်။ ထိုစဉ် မုဆိုးတစ်ယောက်သည် လှည်းပေါ်တွင် အမဲသားများ အပြည့်တင်၍ ရောင်းချရန် မြို့သို့ တက်လာသည်။

သူငယ်ချင်းလေးယောက်တို့သည် ဝိုင်းဖွဲ့စကားပြောနေရင်းမှ လှည်းမောင်းလာသည့် မုဆိုးကြီးကို မြင်လျှင် သူဌေးသားတစ်ယောက်သည် မုဆိုးနားသို့ကပ်၍ 'ဟယ်... မုဆိုး၊ ငါ့အား အမဲသား ပေးလော့' ဟုဆို၍ တောင်းလေ၏။

ထိုအခါ မုဆိုးသည်-

'အဆွေ...သင်ကား တောင်းသူဖြစ်လျက် သင်၏ စကားသည် ကြမ်းလှ၏။ သင်၏ စကားသည် အမြွေးနှင့် တူ၏။ သို့အတွက် သင့်အား အမြွေးကို ပေးမည်' ဟု ဆို၍

အသားအသွေးမရှိသော အမြွေးကို ပေးလေ၏။

ထို့နောက် သူဌေးသားတစ်ယောက်သည် အမဲသား တောင်းသော သူဌေးသားကို 'သင် ဘယ်လိုဆို၍ တောင်းသနည်း' ဟု မေး၏။ 'ဟယ်' ဆို၍ တောင်းသည်ဟု ပြန်ပြော၏။

ထိုသူဌေးသားလည်း 'ငါ တောင်းဦးမည်' ဟု ပြောဆိုကာ မုဆိုးထံ ကပ်၍ 'အစ်ကိုကြီး...ငါ့အား အမဲသား ပေးပါ' ဟုဆို၍ တောင်းပြန်၏။

မုဆိုးလည်း 'အဆွေ...လောက၌ လူတို့သည် ကိုယ်အင်္ဂါကို အစွဲပြု၍ အစ်ကိုဟု ခေါ်ဝေါ်ကြ၏။ သင်၏စကားသည် ကိုယ်နှင့် တူ၏။ သို့အတွက် သင့်အား ကိုယ်သားကို ပေးမည်' ဟု ဆို၍ ကိုယ်သားကို ပေးလေ၏။

နောက် သူဌေးသားတစ်ယောက်သည် အမဲသား တောင်းသော သူဌေးသားကို 'သင် ဘယ်လိုဆို၍ တောင်းသနည်း' ဟု မေး၏။ 'အစ်ကိုဆို၍ တောင်းသည်' ဟု ပြန်၍ ပြောပြန်၏။

ထိုသူဌေးသားလည်း 'ငါ တောင်းဦးမည်' ဟု ပြောဆိုကာ မုဆိုးထံ ကပ်၍ 'အဖ...ငါ့အား အမဲသားပေးပါ' ဟု ဆို၍ တောင်းပြန်၏။

မုဆိုးလည်း 'အဆွေ...အဖဟူသော စကားကို သိသော သားသည် အဖ၏ နှလုံးကို တုန်လှုပ်စေ၏။ သင်၏ စကားသည် နှလုံးသားနှင့် တူ၏။ သို့အတွက် သင့်အား နှလုံးသားကို ပေးမည်' ဟု ဆို၍ နှလုံးသားကို ပေးလေ၏။

နောက်သူဌေးသားတစ်ယောက်သည် အမဲသားတောင်းသော သူဌေးသားကို 'သင် ဘယ်လိုဆို၍ တောင်းသနည်း' ဟု မေး၏။ 'အဖဆို၍ တောင်းသည်' ဟု ပြန်ပြော၏။

ထိုသူဌေးသားလည်း 'ငါ တောင်းဦးမည်' ဟု ပြောဆိုကာ မုဆိုးထံ ကပ်၍ 'အဆွေခင်ပွန်း...ငါ့အား အမဲသား ပေးပါ' ဟု ဆို၍ တောင်းပြန်၏။

မုဆိုးလည်း 'အဆွေ...ရွာပင်ဖြစ်သော်လည်း အဆွေခင်ပွန်းမရှိသော ရွာကား တောနှင့် တူ၏။ သင်၏စကားသည် ကိုယ်အလုံးစုံနှင့် တူ၏။ သို့အတွက် သင့်အား အသားအလုံးစုံကို ပေးမည်' ဟု ဆို၍ အမဲသားလှည်းယာဉ်ရှိသော အမဲသားအလုံးစုံကို ပေးလေ၏။

သူဌေးသားလည်း မုဆိုးအား လှည်းယာဉ်ကို အိမ်မောင်းစေ၍ မုဆိုးအား ပေးကမ်းပူဇော်လေသည်။

မုဆိုးသည် သူဌေးသား လေးယောက်တို့အား စကား

ချီးနှင့်လျော်သော ရလဒ်ကို ပေး၏။ သူဌေးသား သောက်တို့သည်လည်း မိမိ စကားနှင့်လျော်သော ကိုသာ ရသည်ဟု ကောင်းစွာသဘောပေါက်သွားကြသည်။

သို့ဖြစ်၍ စကားပြောရာတွင် ချိုသာစွာ ပြောဆိုခြင်းသည် အကောင်းဆုံးပင် ဖြစ်သည်။ မြန်မာစကားပုံ၌ နှုတ်ချီသွင် လျှို့ဝှက်ပါး၊ ချစ်စေလို ခံတွင်းလက်နှစ်သစ်၊ နှုတ်ကြောင့်သေ လက်ကြောင့်ကြေလို့ ဆုံးမစကားများ ရှိနေသည်မှာ အထင်အရှားပင်။

ထို့ပြင် စကားအရာနှင့်ပတ်သက်၍ မပြောသင့်သည့် အခါကာလ၌ ပြောဆိုရမည်။ မှန်ကန်သောစကားကို ပြောဆိုရမည်။ သိမ်မွေ့သောစကားကို ပြောဆိုရမည်။ အကျိုးပေးနိုင်စွမ်းရှိသောစကားကို ပြောဆိုရမည်။ မေတ္တာစိတ်ဖြင့် ပြောဆိုရမည်ဟု အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော်ဝါစာသုတ်မှာ မြတ်စွာဘုရားက ဟောကြားတော်မူထားသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။ သားတူပင် (၃၈)ဖြာမင်္ဂလာ တရားတော်၌လည်း သုဘာသိတဝါစာမင်္ဂလာ-မှန်ကန်၍ အကျိုးရှိသောစကားကို ချိုသာစွာ ပြောဆိုခြင်းသည် ကောင်းမြတ်သော မင်္ဂလာပေးသည်ဟု မြတ်စွာဘုရားက ဟောကြားခဲ့သည်ကို မင်္ဂလာသုတ်တော်ကို ရွတ်ဖတ်ပူဇော်သူတိုင်း သိရှိကြသည်။

တစ်နည်းအားဖြင့် သုဘာသိတဝါစာဆိုသည်မှာ မုသာသိဒ္ဓါ၊ ပိသုဏဝါစာ၊ ဖရသဝါစာ၊ သမ္မပ္ပလာပဟူသော သီလဝါဒစရိုက်လေးပါးမှ ကင်းသောစကားကို ဆိုခြင်းဖြစ်သည်။ သုဘာသိတဝါစာ ကောင်းစွာဆိုအပ်သောစကားနှင့် သတိသက်၍ အပြောအဆိုကြမ်းတမ်းသော နှုတ်ကြမ်းအကြမ်းသော ဘုရင်မယ်တော်ကို လက်တွေ့တရားပြ ဆုံးမသော သားတော်ဘုရင်သည် မယ်တော်ကို ဥယျာဉ်သို့ ခေါ်သွား၏။

လမ်းခရီးတွင် တစ်တီတူးငှက် မြည်သံကို ကြားရသောအခါ ပရိသတ်များသည် နားနှစ်ဖက်ကို ပိတ်ထား၍ ကြောက်ရွတ်ခက်ထန်သောငှက်၊ အသံမြည်ပါနှင့်ဟု ဆိုကြ၏။ တစ်ဖန် ဥယျာဉ်တော်သို့ ရောက်ရှိပြီးနောက် ဥယျာဉ်အတွင်း လှည့်လည်စဉ် ဥဩငှက်အော်မြည်သံကို ကြားသော် လူထုပရိသတ်သည် နာပျော်ဖွယ် နူးညံ့သိမ်မွေ့သော အသံရှိသော ငှက်မြတ်မြည်ပါဦးလော့ဟု အော်ဟစ်ကြ၏။ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် မယ်တော်အား ထိုငှက်နှစ်ကောင်ကို နှိုင်းယှဉ်ပြ၍ ကြမ်းတမ်းသောစကားကို ပြောဆိုသူမှာ

လူအများ နှစ်လိုမှုကို မခံယူရကြောင်း၊ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ ပြောဆိုမှသာလျှင် လူအများ နှစ်လိုမြတ်နိုးခြင်းကို ခံရကြောင်း ပြောပြလေသည်။ ထိုအခါမှစ၍ မယ်တော်သည် အပြောအဆို ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့လေတော့သည်။

မြန်မာရာဇဝင် ပုဂံမင်းဆက်တွင် ထီးလိုမင်းလိုမင်းသည် မိမိထက် အကြီးဖြစ်သော နောင်တော်မင်းသားကြီး (၄)ဦးကို ချိုသာယဉ်ကျေးသောစကားဖြင့် ချဉ်းကပ်ဆည်းကပ်တတ်သောကြောင့် ညီအငယ်ဆုံးမင်းသားအား ထီးနန်းအပ်ရန် နောင်တော်မင်းသားကြီးများ သဘောတူခဲ့ကြလေသည်။

ငါးရာ့ငါးဆယ်ဇာတ်တော်တွင်လည်း သံဝရမင်းသားသည် အဖတူ မင်းသားညီနောင် တစ်ရာရှိသည့်အနက် အငယ်ဆုံးဖြစ်လျက် နောင်တော်မင်းသားကြီး ကိုးဆယ့်ကိုးယောက်တို့ကို ချိုသာယဉ်ကျေးသောစကားဖြင့် ချဉ်းကပ်ဆည်းကပ်တတ်သောကြောင့် နောင်တော်ကြီးများက ထိုအငယ်ဆုံး သံဝရမင်းသားကို ထီးနန်းလွှဲအပ်ရန် သဘောတူညီခဲ့ကြသည်။

ဗာရာဏသီပြည် ဗြဟ္မဒတ်မင်း၏သား ဒုဋ္ဌကုမာရသည် နှုတ်အာကြမ်းတမ်း ဆဲရေးကြိမ်းမောင်းတတ်သောကြောင့် ဂင်္ဂါမြစ်သို့ ရေချိုးချိန်ဝယ် ကျေးကျွန်အပေါင်းတိုင်ပင်ညှိနှိုင်းလျက် မုန်တိုင်းအကြား မြစ်ရေအလျဉ်၌ မျှောလိုက်ကြသည်။ ခမည်းတော်ဘုရင်ကြီးအား သားတော် မုန်တိုင်းအတွင်း ရေလွှိုင်းတွင် မျှောပါသွားကြောင်း တညီတညွတ်တည်း လျှောက်တင်ခဲ့ကြသည်။

ဤသို့လျှင် သုဘာသိတဝါစာမင်္ဂလာကို လိုက်နာသူအား အကျိုးစီးပွားတက်၍ မလိုက်နာသူအား အကျိုးစီးပွားဆုတ်ယုတ်ပုံကို တွေ့မြင်နိုင်ပါသည်။

ယခုလက်ရှိ



ပစ္စုပ္ပန်ကာလတွင်လည်း အလားတူကိစ္စများကား အများ အပြားပင် ရှိကြသည်။

ထိုထိုသော ဖြစ်ရပ်များထဲမှ စာရေးသူသိရှိထားသော အချက်တချို့ကို တင်ပြရသော်-

လွန်ခဲ့သော ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုခန့်က ဖြစ်သည်။ ဌာန ဆိုင်ရာတစ်ခုတွင် ထိပ်ဆုံးပိုင်းမှ တာဝန် နှင့် အာဏာနေသူ တစ်ဦးဖြစ်သည့်သူမှာ နယ်လှည့်ခရီးထွက်ရန် တစ်ခု တွင် ဌာနဆိုင်ရာ အကြီးအကဲများနှင့် အစည်းအဝေး ပြု လုပ်သည်။ အစည်းအဝေးတွင် တင်ပြချက်ကို သူ့အနေဖြင့် သဘောမကျဖြစ်မိသည်။ သို့ရာတွင် လုပ်ငန်းသဘောအရ ပြောပြလည်လည် ပြောရပေမည်။ သူ့မှာ ပြောပြလည်လည် မပြော၊ ကြမ်းတမ်းသော စကားများကို တစ်ခွန်းပြီးတစ်ခွန်း အဆက်မပြတ် တရစပ်ပြောလာသည်။ ထိုမျှနှင့်ပင် မကျေ နပ်သေး၊ ဒေါသအမျက်ခြောင်းခြောင်းထွက်ကာ မောဟ ဖုံးလွှမ်းလာပြီး စိတ်ကို မထိန်းနိုင်သဖြင့် အစည်းအဝေး တွင် လုပ်ငန်းကိစ္စတင်ပြသူ အရာရှိကို မိမိအနားမှာရှိသော ဖန်ခွက်ဖြင့်ပင် ပစ်ပေါက်လိုက်တော့သည်။ အပစ်ခံရသူ အရာရှိမှာ ကံကောင်းထောက်မ၍သာ တစ်စုံတစ်ရာ မထိ ခိုက်ခဲ့ပေ။ အကယ်၍သာ အပစ်ခံရသူမှာ ထိခိုက်မှုသာ ရှိခဲ့မည်ဆိုပါက ပြစ်မှုဆိုင်ရာနှင့် ငြိစွန်းပေမည်။ ဝစ်ဒုစရိုက် သည်ကား အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှပါဘိ။ သူ မှာလည်း မကြာမီမှာပင် အလုပ်မှ အနားပေးခံလိုက်ရတော့ သည်။

ထိုနည်းတူစွာ လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်ခန့်ကလည်း အုပ် ချုပ်ရေး၊ စီမံခန့်ခွဲရေး ထိပ်ပိုင်းအဆင့်တွင် တာဝန်ထမ်း ဆောင်သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးမှာ နယ်တစ်နယ်တွင် ပြည်သူ လူထုနှင့် တွေ့ဆုံပွဲ၌ အစည်းအဝေးတက်ရောက်လာသူ တချို့ကို မထိမဲ့မြင် ကြမ်းတမ်းသောစကားများ ပြောဆိုမိ သဖြင့် ပြည်သူလူထုတချို့တို့၏ ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်သံများ ပွက် လောညံ့ခဲ့ပေသည်။ နှုတ်မယဉ်ကျေးခြင်းသည်ကား အလွန် ပင် သတိထားစရာဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် အုပ်ချုပ်ရေးစီမံ ခန့်ခွဲရေး မျက်နှာစာအသီးသီးတွင် အဓိကနေရာမှာ တာဝန် ထမ်းဆောင်လျက် ရှိနေကြသော ပုဂ္ဂိုလ်များအနေဖြင့် ပြည် သူလူထုနှင့် ပြောဆိုဆက်ဆံကြရာတွင် တလေးတစား အလေးထားကာ ချိုသာသောစကားဖြင့်သာ ပြောဆိုသင့် ကြပေသည်။

အချုပ်အားဖြင့်ဆိုရသော် လောက၌ လူတို့ ပြောဆို

နေကြသော စကားများကို အမျိုးအစားခွဲခြားပါက (၆)မျိုး သာ ရှိ၏။

- (၁) ဟုတ်လည်း မဟုတ်၊ သူလည်း မနာလို၊ အကျိုးလည်း မရှိသောစကား။
- (၂) ဟုတ်ကား ဟုတ်၏၊ သူကား မနာလို၊ အကျိုးလည်း မရှိသောစကား။
- (၃) ဟုတ်လည်း မဟုတ်၊ အကျိုးလည်းမရှိ၊ သူကား နာ လိုသောစကား။
- (၄) ဟုတ်လည်း ဟုတ်၏၊ သူလည်း နာလို၏၊ အကျိုး ကားမရှိသောစကား။
- (၅) ဟုတ်လည်း ဟုတ်၏၊ အကျိုးလည်း ရှိ၏၊ သူကား မနာလိုသောစကား။
- (၆) ဟုတ်လည်း ဟုတ်၏၊ အကျိုးလည်း ရှိ၏၊ သူလည်း နာလိုသောစကား။

ထိုစကားခြောက်ခွန်းအနက်မှ အမှတ်စဉ်(၅၊ ၆)စကား နှစ်ခွန်းကိုသာ ဘုရားအစရှိသော သူတော်ကောင်းတို့ ပြော ဆိုလေ့ရှိသော စကားများဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ထိုစကား နှစ်ခွန်းကိုသာ ပြောသင့်ကြပေသည်။

ထို့ပြင် မြတ်စွာဘုရားသည် စကားအရာ အင်္ဂါလေး တန်နှင့် ပတ်သက်၍လည်း ရဟန်းတို့အား ဟောကြားရာ တွင် 'ရဟန်းတို့...ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည်-

- (၁) ကောင်းစွာဆိုအပ်သော စကားကိုသာလျှင် ဆို၏။ မကောင်းသဖြင့် ဆိုအပ်သော စကားကို မဆို။
- (၂) တရားနှင့်ညီသော စကားကိုသာလျှင် ဆို၏။ တရား နှင့် မညီသော စကားကို မဆို။
- (၃) ချစ်ခင်ဖွယ်သော စကားကိုသာလျှင် ဆို၏။ မချစ် ခင်ဖွယ်သော စကားကို မဆို။
- (၄) မှန်သောစကားကိုသာလျှင် ဆို၏။ မမှန်သော စကား ကို မဆို။

ရဟန်းတို့ ဤသို့အင်္ဂါလေးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော စကား သည် ကောင်းစွာဆိုအပ်သော စကားမည်၏။ မကောင်း သဖြင့် ဆိုအပ်သောစကား မမည်။ အပြစ်လည်းမရှိ၊ ဟူ၍ ရှိတို့သည် မကဲ့ရဲ့အပ်ဟု မိန့်ကြားတော်မူခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ကောင်းသောစကား၊ တရားနှင့်ညီသောစကား၊ ချစ်ခင်ဖွယ် သောစကား၊ မှန်ကန်သောစကားတို့ကိုသာ ပြောဆိုသင့် ကြောင်း တင်ပြလိုက်ရပါသတည်း။

တွန်းအားရှင်

မောင်ညွန့်လင်း (အောင်ရာစံ) သစ္စာသဉ္ဇာတိ

သစ္စာဆိုသည်ကား အမှန်တရား။
အထလက္ခဏာ- မှန်ကန်ခြင်းသည်ပင်
သစ္စာရဲ့ အမှတ်သင်္ကေတ မူပိုင်လိုက် တစ်ခုပါ။
ဘေးကောင်းဆိုးဆိုး မှန်ဖို့သာ အဓိကကျ၏။
အမှန်တရားကို ထုတ်ဖော်ကာ မြှောက်ဆိုခြင်းကို သစ္စာ
ဆိုသည်ဟု ခေါ်ရ၏။ သစ္စာ၏စွမ်းအင်ကား မီးသည်ပင်
အကဲ့သို့ အေးသွားရ၏။ မာကျောသောအရာသည် ပျော့ပျောင်း
သွားရ၏။ သစ္စာ၏အကျိုးမှာ သစ္စာဆိုသူ၏ ဦးတည်ရည်ရွယ်ရာ
မြောက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ အင်္ဂါညီညွတ်တဲ့ သစ္စာမှန်က
သစ္စာတန်ခိုးပြ၍ အကျိုးစေ့ရသည်ပင်။

သတ်ခွင့်ရနေတဲ့ လက်ထဲရောက် ယုန်ငယ်အား လွှတ်ပေးထားခဲ့ပြီး
ဆိုကြောင်းကို မိခင်အနား၌ ခူးတုပ်ထိုင်ရင်း သစ္စာဆိုသူ ဇနီး
ဆိုတင်းသည်ရဲ့ သစ္စာတန်ခိုးကြောင့် မိခင်ရဲ့ရောဂါ ချက်ချင်းပျောက်
ကင်းသွားရ၏။ အရှင်အင်္ဂုလိမာလရဲ့ သစ္စာက
ဗိုလ်ဝန်ဆောင်ကို အလွယ်တကူ မွေးဖွား
စေနိုင်၏။ အလောင်း
သော် ငုံးမင်း၏
သစ္စာက မီးဘေး
ကင်း လွတ်ပြီး
သောက်ချမ်းသာရာ
စေခဲ့ပါသည်။



ကမ္ဘာပါဟနဇာတ်၌ တောကစားထွက်တဲ့ ဘုရင်ဗြဟ္မာ
ဒတ်မင်းဟာ ထင်းခွေသူမလေးရဲ့ သီချင်းသံ၌ တပ်မက်၍
ထိုတောထဲ၌ပင် မယားအဖြစ် ပြုကျင့်၏။ သန္ဓေသားမှာ
လောင်းလျာဖြစ်၍ ချက်ချင်းပင် သန္ဓေခကြောင်း ထင်းခွေ
သူမလေး သိ၏။

ထို့ကြောင့် 'အရှင်မင်းကြီး...ကျွန်မမှာ ကိုယ်လုံးရသွား
ပါပြီ'လို့ အသက်စွန့်ကာ လျှောက်တင်ခဲ့ပါသည်။

ဘုရင်ဗြဟ္မာဒတ်က 'ကောင်းပြီ၊ သားယောက်ျားလေး
မွေးပါက ငါ့ဆီ ခေါ်လာခဲ့။ သမီးမိန်းကလေး မွေးလျှင်
ဤလက်စွပ်ကို ထုခဲ့ရောင်းချပြီး ကျွေးမွေးသုတ်သင် စောင့်
ရှောက်ပါလေ'ဆိုပြီး လက်စွပ်ကိုချွတ်ပြီး ပေးခဲ့ပါသည်။

တကယ့်တကယ် မွေးလာသောအခါ သားတော်လေး
ပင် မွေးလာ၏။ သို့သော် တကယ်လို့ အရှက်တော်ထား
အမျက်တော်ပွားခဲ့ရုံဆိုတဲ့အတွေးကြောင့် ထင်းခွေသူမလေး
သွားမပို့ရဲပါ။ ကစားတတ်တဲ့ အရွယ်ရောက်လို့ ကလေး
သဘာဝ ကစားကြသောအခါ အဖမဲ့သားလို့ ခဏ၊ခဏ
အလှောင်ခံရ၍ မိခင်အား မရမကပူဆာတော့မှ အရဲစွန့်ကာ
သွားပို့ရှာ၏။

ထင်ထားတဲ့သည့်အတိုင်းပင် ဘုရင်ဗြဟ္မာဒတ်မင်းကြီး
လုံးဝလက်မခံဘဲ ပယ်မြိပယ်ချကာ ငြင်းမြဲငြင်းနေပါသည်။
ဒုတိယအဆင့်အနေဖြင့် သက်သေခံလက်စွပ်ကို ထုတ်ပြပြီး
ဟုတ်မှန်တဲ့အကြောင်း အရဲစွန့်ကာ ထပ်လျှောက်ပြန်၏။
သို့သော် ငြင်းမြဲငြင်းနေတော့၍ အသက်အတွက် စိုးရိမ်လာ
ရပေသည်။ အရှက်တင်မက အသက်ပါ အန္တရာယ်ရှိလာ
တော့၏။ ဘုရင်ကို သိက္ခာချတဲ့အမှုအပြင် ဘုရင်လက်စွပ်
ကို ခိုးတဲ့အမှုပါ တိုးလာပေဦးမည်။ မိမိအသက်ထက်
သားလေးရဲ့ အသက်လည်း ရှိသေး၏။ ကိုယ်တိုင် ချွတ်
ပေးခဲ့တဲ့ လက်စွပ်ကိုတောင် သက်သေအဖြစ် မမြင်ချင်
ယောင်ဆောင်နေတဲ့ ဘုရင်ဗြဟ္မာဒတ်ရဲ့ မုသားကို ထင်းခွေ
သူမလေး မည်သို့ကြိုးစားကာ အနိုင်ယူနိုင်ပါအံ့နည်း။
အရှေ့က နေထွက်၍ အနောက်က နေဝင်တဲ့ လောကထုံးစံ
ကြီး ပြောင်းပြန်လှန်ပြီး အနောက်က နေထွက် အရှေ့က
နေဝင်သည့်တိုင် ဘုရင်ဗြဟ္မာဒတ်ရဲ့ မဟာအင်အားကြီးတဲ့
မုသားကို နိုင်ဖို့ရာ မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။ သို့သော် မုသားရဲ့
နိဂုံးကား သစ္စာပင်ဖြစ်၏။

ဤသဘောကို နားလည်ထားတဲ့ ထင်းခွေသူမလေး
သည် ယုံကြည်အားထားစွာဖြင့် သစ္စာတရားကို လက်ကိုင်

ပြုခဲ့၏။ ဤသားသည် အရှင်မင်းမြတ်နှင့် ထင်းခွေအရပ်မှာ
ရတဲ့သား ဖြစ်ပါသည်။ ဤစကားသည် မှန်သောသစ္စာ
စကား ဖြစ်ပါ၏။ ဤသစ္စာစကား မှန်ကန်ပါက ဤသူငယ်
သည် မြေသို့မကျဘဲ ကောင်းကင်၌ တည်ပါစေသားလို့
သစ္စာဆိုပြီး သားရဲ့ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို ကိုင်ဆွဲကာ
ကောင်းကင်သို့ မြှောက်တင်လိုက်ပါသည်။

သစ္စာ အောင်မြင်၍ သားသည် မြေပြင်သို့ မကျ။
ကောင်းကင်၌ပင် တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ပြီး 'အကျွန်ုပ်သည် အရှင်
မင်းကြီးရဲ့သားတော် ဖြစ်ပါသည်။ သွေးမတော် သားမစစ်
တဲ့ လူရော တိရစ္ဆာန်ပါ များစွာသော လူတို့ကို ကျွေးမွေး
နိုင်ပါလျက် သွေးသားရင်းဖြစ်တဲ့ အကျွန်ုပ်အား အဘယ်
ကြောင့် မကျွေးမွေးနိုင်ပါသနည်း'လို့ မေးခွန်းထုတ်လိုက်
ပါသည်။

သည်တော့မှ ဖော်တာတ-လာလော့ ချစ်သားဆိုပြီး
လက်ခံခဲ့ပါသည်။ သစ္စာစွမ်းအင်ကြောင့် အသက်ရော
အရှက်ပါ ကာကွယ်နိုင်ခဲ့သည့်အပြင် ရင်ခွင်မဲ့သားဘဝထဲ
နေ အိမ်ရှေ့မင်းသားဘဝသို့ ထင်းခွေသူမလေး ဘဝကနေ
တောင်ညာစံ ဒေဝီမိဖုရားအဖြစ်သို့ ချက်ချင်းရောက်သွား
၏။

သစ္စာတန်ခိုးပြလျှင် လောကအမြင် လက်တွေ့ဖြစ်စဉ်
များနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်အသွင် ဆောင်သွားလောက်အောင်
သစ္စာက သရုပ်ဆောင်ပြ၏။ ယခင်အခါကမှ သစ္စာဆိုသူ
ရသည်မဟုတ်၊ ယခုအခါလည်း သစ္စာဆို၍ရ၏။ သစ္စာဆို
တဲ့ အမှန်တရား ရှိနေသရွေ့ သစ္စာဆိုလို့ရပေသည်။ သစ္စာ
ဆိုမရသော နေရာ၊ အခါဟူ၍ မရှိပေ။ မှန်ကန်ဖို့သာ အဓိက
ဖြစ်ပေသည်။

ယခု ဤဆောင်းပါး၌ မကြာသေးတဲ့ (၁၈-၂-၂၀၀၅)
ရက် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် အမှန်တကယ်ပေါ်ပေါက်ခဲ့တဲ့ သစ္စာ
တရားအကြောင်းကို တင်ပြချင်ပါသည်။

ဖြစ်ပုံက စာရေးသူနှင့် ညီအစ်ကိုလိုရင်းနှီးတဲ့ ဦးအောင်
ကျော်ထွန်း အင်္ဂါနေ့ ညနေက စာရေးသူထံလာပြီး နားထောင်
ဆက်စကားဆိုပါသည်။ စာရေးသူက မိမိတို့ ရခိုင်အေး
ဝေါဟာရဖြင့် ဂိုးကြီးလို့ ခေါ်လိုက်ပါသည်။ ဂိုးကြီးဆိုတာ
အစ်ကိုကြီးပါပဲ။

ဂိုးကြီး ဘယ်ကလာလဲလို့ မေးတော့ သူငယ်အေး
ရောက်နေလို့ ဘုရားဖူးလိုက်ပြရင်း စားသောက်၊ ပြောနေဖို့
လာတဲ့အကြောင်း ပြောပြပါသည်။ သူ့သူငယ်

ဆိုတာက စာရေးသူနေတဲ့ ကျောင်းဘုန်းကြီးရဲ့ မိဘ
မိဘပင် ဖြစ်ပါသည်။

စာရေးသူက 'ဒါပေါ့၊ ကောင်းပါတယ်။ တစ်ရပ်
သား ငယ်သူငယ်ချင်းဆိုတော့ ရန်ကုန်မှာလာဆုံတဲ့
အတူသွား အတူလာ အတူစား သွားပစ်ရမှာပေါ့' လို့
ထုတ်ခံအားပေးလိုက်ပါသည်။

ကြာသပတေးနေ့ မွန်းလွဲ(၁)နာရီလောက် ဘုန်းကြီး
နှစ်ပါးနှင့် ဂိုးကြီး မောင်ကျော်ထွန်းတို့ တက္ကစီငှား
ဟောပါသာဏလိုဏ်ဂူသို့ ဘုရားဖူးသွားကြပါသည်။
ဆတ်အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် အသက်(၅၉)၊ (၆၀)
အရွယ်မှာ ငယ်ရွယ်သူများ အရုံးပေးရလောက်အောင် နေ့
ည ဂျူတီအပြည့်ဝင်ထား၍ ပင်ပန်းနေတဲ့ ဂိုးကြီး
မောင်ကျော်ထွန်း တက္ကစီကားပေါ်တွင် မှေးပျော်သွားပါ
သည်။

ကမ္ဘာအေး မဟာပါသာဏလိုဏ်ဂူရောက်တော့ ကား
ဆတ် ဆင်းတဲ့အခါ ပိုက်ဆံအိတ် ကျကျန်ခဲ့ပါသည်။
ဆတ် မသိသေးပါ။ ဘုရားပတ်ဖူးပြီး တစ်နေရာတွင်
ပြည်ညီသဒ္ဒါစိတ်ဝင်လာ၍ အလှူငွေထည့်ဖို့ လက်နှိုက်
ပြန် ကြပ်ကြပ်အိတ်ထဲတွင် ပိုက်ဆံအိတ်မရှိတော့ကြောင်း
သိတော့၏။

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူအား 'အစ်ကိုအောင်ဖြူ... သွားပါ
အစ်ကို။' တက္ကစီပေါ်မှာ ပိုက်ဆံအိတ် ကျကျန်ခဲ့ပြီ' လို့
ပြောလိုက်တော့ ဦးပဉ္စင်းရော ဦးပဉ္စင်းအမေ ဒေါ်ခိုင်
အနားရောက်လာပြီး တအံ့တဩပြောကြ၏။

'ဟယ်...ဟုတ်လား။ ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ပါသွားလဲ'
ဦးပဉ္စင်းက မေးတော့ တစ်သိန်းနှစ်သောင်းကျော်၊
တော့ မှတ်ပုံတင်ဘာညာပါကြောင်း ပြောပြလိုက်ပါ
သည်။

ထားနံပါတ်လည်း မှတ်ထားခြင်းမရှိ။ ဖုန်းနံပါတ်
လည်းမသိ။ ကားသမားမရဘဲ နောက်ဆက်ငှားတဲ့
အခါရသည် ရသွားသည်မျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်၏။

အကြောင်းစုံကို စဉ်းစားပြီး အားလုံးက ရေစက်ချ
ဆလိုက်ရတော့မည့် အခြေအနေ ပြောလာကြ၏။

ဂိုးကြီးမျက်နှာ အတော်ညှိုးကျသွားပါသည်။ ညှိုး
သွားမှာပေါ့။ နေ့ရော ညပါ ဆက်တိုက်လုပ်ထားတဲ့
တစ်သိန်းကျော်ကြီး။ နည်းတာမှ မဟုတ်ဘဲကိုး။

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ဦးအောင်ဖြူက အခြေအနေ

အကဲခတ်ပြီး 'ဒါဆို သူငယ်ချင်း...ဘုရားဖူးလို့ စိတ်
ဖြောင့်ဖို့ မထင်တော့ဘူး။ ပြန်ချင်ရင် ပြန်လိုက်ပါ'ဟု
ဆိုကာ လမ်းစရိတ် ပိုက်ဆံ(၅၀၀၀) ပေးပါသည်။

ဦးပဉ္စင်းကလည်း (၂၀၀၀)ကျပ် ပေးလိုက်ပါသည်။
ဦးပဉ္စင်း အဂ္ဂဓနနှင့် မိဘနှစ်ပါးတို့ ဘုရားဖူးဆက်သွား
တော့ သူ့အာရုံထဲမှာ ဘုရားထဲသို့ ပြန်ဝင်ပါလို့ တစ်
ယောက်ယောက်က ပြောနေသကဲ့သို့ စိတ်ထဲက ဖြစ်လာ
သည်ဟု ဆိုပါသည်။

ထို့ကြောင့် မဟာပါသာဏလိုဏ်ဂူထဲ ပြန်ဝင်ပြီး
ဘုရားရှေ့မှာ သရဏဂုံသီလခံယူကာ - တစ်နာရီအပြည့်
တရားထိုင်လိုက်ပါသတဲ့။ သောကစိတ်ကို ခက်ခဲစွာ ဖယ်
ရှားရင်း တစ်နာရီတိတိ တရားထိုင်ပြီးတဲ့အခါ သူ့အတွေး
မှာ ထင်ဟပ်လာတဲ့ အာရုံကို ပြေးကြည့်သကဲ့သို့ မြင်
ယောင်လာသည်ဟု ဆိုပါသည်။

အစကပင် စပြောရလျှင် ဂိုးကြီးဦးမောင်ကျော်ထွန်း
သည် စစ်တွေမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့ပြီး ရွှေပြားရပ်ကွက်၊ ကမ်း
နားလမ်း၊ အိမ်အမှတ်(၂၂၂)တွင် နေထိုင်ကာ သားသမီး
လေးငါးခြောက်ယောက်ကို လူလားမြောက်သည်ထိ ဆိုက်
ကားနင်း သမ္ဗန်(လှေ)ခတ်ရင်း ကြမ်းတမ်းတဲ့ဘဝကို ရိုး
သားစွာ ဖြတ်သန်းလာခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်း
ထွက်မို့ တရားဓမ္မနှင့်လည်း နီးစပ်၏။ လုပ်ရပ်အားဖြင့်
လည်း မိုးကုတ်ဝိပဿနာကို တကယ်အားထုတ်ဖူးသူ ဖြစ်
ပါသည်။

တစ်နေ့တွင် ဆိုက်ကားနင်းရင်း ပင်ပန်းလို့ အနားယူ
မယ်ဆိုပြီး စစ်တွေမြို့၊ မိမိရပ်ကွက်မှာရှိတဲ့ ငါးမန်းပန်းခြံ
ထဲက မြက်ခင်းပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။

ထိုင်ချလိုက်သည်နှင့် မြင်နေရသည်က ရွှေဆွဲကြိုး
တစ်ပင်ပါ။ ဟင်...ရွှေပါလားဆိုပြီး ကောက်ယူလိုက်၏။
သိမ်းဆည်းထားခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ ပွဲပြီဟေ့ဆိုတဲ့
လောဘသဘောဖြင့် ဝမ်းသာသွားခြင်း မရှိပါ။ ပိုင်ရှင်နှင့်
တွေ့နိုင်ဖို့ရာ နောက်တစ်နေ့မှာလည်း အဲဒီနေရာမှာ လာ
ထိုင်နေပါသည်။

သူ ထင်ထားတဲ့အတိုင်း မိန်းကလေးနှစ်ယောက် မျက်
ရည်လေး ဝဲကာ၊ ဝဲကာနှင့် ရစ်ဝဲ၊ ရစ်ဝဲ လုပ်နေကြ၍
'ဟေ့...သမီး၊ ဘာရှာလဲ' လို့ မေးလိုက်ပါသည်။

ရွှေဆွဲကြိုးပျောက်သွားလို့ လာရှာတဲ့အကြောင်း ပြန်
ပြောတော့ အလေးချိန်အနေအထား ဘာညာ မေးသင့်ဘာ

မေးပြီးသည်နှင့် 'လာ...လာ...သမီး၊ ဒီမှာ အဘထိုင်တာနဲ့ မြင်လို့ ကောက်ပြီး သိမ်းထားတာ။ ရော့' ဆိုပြီး လှမ်းပေးလိုက်ပါသည်။

ဝမ်းသာအားရနှင့် အိမ်ခေါ်၊ လက်ဖက်ရည်တွေ ဘာတွေတိုက်ပြီး ပိုက်ဆံ(၂၀၀၀၀)ကျပ် ကန်တော့လိုက်ပါသည်။

ပြန်ပေးသည်ဆိုရုံလောက်က မထူးဆန်း။ ပိုင်ရှင်ကို ပြန်ပေးလို၍ ကောက်ရတဲ့နေရာမှာ လာလာထိုင်နေသည်က ရိုးသားခြင်း၊ စိတ်ထားဖြူစင်ခြင်းကို အတိအလင်းဖော်ပြနေ၏။ ဆိုက်ကားနင်းစားရတဲ့ ဘဝကြမ်းကြီးမှာ ကိုယ့်အလုပ် ခဏနားပြီး သူ့အလုပ်ကို အာရုံစိုက်ပေးနေခြင်းကိုက အတ္တစိတ်ကင်းမဲ့တဲ့ သူတော်ကောင်းတစ်ယောက်လက္ခဏာ ပေါ်လွင်နေတော့၏။ သည်သာမကသေးပေ၊ ဒုတိယမို့ နောက်တစ်ကြိမ်မှာလည်း ကူးတို့ပို့တဲ့ သမ္ဗန်ခတ်ရင်း အသက်မွေးစဉ်မှာ သမ္ဗန်ပေါ်တွင် ကျန်ရစ်တဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်တစ်အိတ်၊ ပိုက်ဆံချည်းသက်သက်က သုံးသိန်းခုနစ်သောင်း (၃၇၀၀၀၀)ကျပ်ပါ။ ပြီးတော့ ရွှေပေါင်ဘောင်ချာ တစ်ရွက်၊ ကာလတန်ဖိုး ခြောက်သိန်းကျော်ကြီးပါ။ ပထမအကြိမ်တုန်းက ရွှေ(၁၂)ပဲ ဆွဲကြီး၊ ဒုတိယအကြိမ်က ပိုများ၏။ သို့သော် လောဘမတက်ခဲ့၊ မမက်မောပေ။

ယခင်ကဲ့သို့ပင် ပိုင်ရှင်နှင့် တွေ့နိုင်မည့် နေရာကို မှန်းဆပြီး နောက်တစ်နေ့ မနက်မှာ သာပွင့်ရေခဲဆိုင်မှ ထိုင်စောင့်နေ၏။ ပိုင်ရှင်သည် စစ်တွေမြို့က မဟုတ်၊ နယ်မြို့ကဖြစ်ကြောင်း သိထား၍ ထိုသို့လာထိုင်စောင့်နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မကြာခင်မှာပင် ပိုင်ရှင်ဟု ယူဆရသူလည်း သူ့အနားက ခုံလွတ်တစ်ခုတွင် ထိုင်ရင်း မနေ့က ပျောက်တဲ့ အကြောင်းကို သူတို့အချင်းချင်း ပြောနေသည်ဟု ဆိုပါသည်။

ရှေးနည်းအတိုင်းပင် အသေအချာမေးစမ်းပြီး ပြန်ပေးလိုက်ပါသည်။ ပိုင်ရှင်သည် စစ်တွေမြို့သို့ တစ်ခေါက်ပြန်လာပြီး သူ ရွှေပေါင်ဘောင်ချာ ပျောက်သွား၍ ဘောင်ချာသစ်ဖွင့်ရင်း ပထမဘောင်ချာနှင့် လာထုတ်က မပေးရန် လာပိတ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဥစ္စာရှင်အား ပြန်ပေးရန် လာစောင့်နေသူ ဂိုးကြီးဦးမောင်ကျော်ထွန်းနှင့် တွေ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုသူလည်း ကျေးဇူးတင်စကားဆိုကာ ပိုက်ဆံ(၂၀၀၀၀)ကျပ် ပေးထားခဲ့ပါသည်။

အတိတ်က သူ့ရဲ့ ဖြူစင်ရိုးသားခဲ့မှုသည် ပစ္စုပ္ပန်သို့ ပြန်လည်ရောက်လာပြီး ဘုရားရှေ့မှောက်တွင် ထိုင်နေရင်းက ပြန်ပေးဖူးတဲ့ ရွှေဆွဲကြိုး၊ ပိုက်ဆံအိတ်များကို မြင်ယောင်လာ၏။ ပိုင်ရှင်ထံသို့ အရောက်ပြန်ပို့ခြင်းဆိုတဲ့ မိမိရဲ့ အပြုအမူနှင့် စိတ်စေတနာ သဘောထားများလည်း အမှတ်တရဖြစ်လာ၏။ စာစကားဖြင့် ခပ်လေးလေးပြောပါက မိမိရဲ့ သီလကို ဆင်ခြင်နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ စာရိတ္တသီလဆိုတဲ့ အလေ့အထကောင်း ပြန်ပေးခြင်းနှင့် ဝါရိတ္တသီလဆိုတဲ့ သူ့ဥစ္စာ မယူခြင်း သီလနှစ်မျိုးကို ဆင်ခြင်သုံးသပ်ပြီး သစ္စာဆိုရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသတဲ့။

'ဘုရားတပည့်တော်သည် ကြမ်းတမ်းတဲ့ဘဝကို နှိုးသားစွာ ဖြတ်သန်းလာခဲ့ပါသည်။ ယနေ့တိုင် သူတစ်ပါးဥစ္စာကို မခိုးမဝှက် မလုယက်ပါ။ ကောက်ရသည်ကိုပင် ပိုင်ရှင်ထံ ပြန်ရောက်အောင် ပေးခဲ့ဖူးပါသည် အရှင်ဘုရား ဤစကားသည် မှန်သောစကား ဖြစ်ပါ၏။ ဤသစ္စာစကားမှန်ကန်ပါက ဘုရားတပည့်တော်ရဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်ကိုလည်း သူတော်ကောင်းများတွေရှိပြီး တပည့်တော်ထံ ပြန်ပို့ပါသား အရှင်ဘုရား'

ထိုသို့ သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် သစ္စာဆိုပြီး မဟာပါသားထံ လိုဏ်ဂူထဲကထွက်ကာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် သမီးရှိတဲ့ တောင်ဥက္ကလာကို သွားလိုက်ပါသည်။

သမီးအိမ်မှာ ထမင်းတစ်နပ်စားပြီး မိမိ အလုပ်လုပ်တဲ့ နေရာ တာမွေဈေးဟောင်း မှတ်တိုင်နားက ဂမုန်းပွင့်ဟိုတယ် ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းခွင်သို့ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ အလုပ်ခွင်သို့ပင် မရောက်သေးခင် ညနေ(၇း၃၀)နာရီအချိန်မှာ ဖုန်းဆက်လာပါသည်။

ဖုန်းဆက် သတင်းပေးပို့သူကား တက္ကစီသမားတို့ တက္ကစီသမား ကိုဝင်းမြင့်ဦးလည်း ဂိုးကြီးကဲ့သို့ပင် ဥစ္စာရှင်အား ပြန်ပေးလို၍ ဇနီးဖြစ်သူ မချိုဝေထွန်းနှင့် စကားအပြန်အလှန် မေးရင်း ပြောရင်း ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက ဆယ်သွယ်နိုင်မည့် သဲလွန်စကို လိုက်ရှာကြ၏။

'အစ်ကိုက အဲဒီလူကို မှတ်မိလို့လား'

'ဘယ်သူလို့တော့ ကို ဘယ်သိမလဲ။ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲ အစ်ကို့ဆီ လှမ်းပေးတဲ့ ကောင်မလေးတွေ မငှားခင် ပထမငှားတာက ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါး၊ ဦးလေးတစ်ယောက်၊ ပြီးတော့ နောက်လင်မယားနှစ်ယောက်၊ စုစုပေါင်း ဘုန်းကြီးကတော့ ပါး၊ လူသုံးယောက်ပေါ့။ အားလုံး ရခိုင်ကပဲ'

“ဟယ်...အစ်ကိုရေ၊ ရခိုင်ကနေ ဘုရားဖူးလာတာ။
ကျွန်နော် ခွဲပြီဆိုတော့ ဒုက္ခပဲ။ သူ ဘာနဲ့ သွားလာ
သောက်တော့မှာလဲ။ စိတ်မကောင်းစရာဘဲ”

“အေးပါ...အဲဒါကြောင့် အသေအချာရှာလို့ ပြောတာ
ချီခေရဲ့”

“အေးပါ...အေးပါ”

ထိုသို့ စကားတပြောပြော စို့တခတ်ခတ်နှင့် လင်
နှစ်ယောက် ရှာကြရာ စာရွက်တစ်ရွက် ထွက်လာ၏။
ကြည့်လိုက်တော့ ရ.ယ.က ဥက္ကဋ္ဌရာထူးက နုတ်ထွက်
တင်တဲ့ မိတ္တူစာရွက်၊ နောက်တစ်ရွက်လှန်ကြည့်တော့
ဗျူဟာ ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခု ၀၉ ၉၇ ၄၇၁၂၄၃၉။ ကဲ...ဆက်
ကြည့်လိုက်ရအောင်ဟုဆိုပြီး ကိုဝင်းမြင့်ဦး လှမ်းဆက်
ကြည့်၏။

တစ်ဖက်က ပြန်ပြောလာသည်က ဪ...ဟုတ်ကဲ့၊
ကျွန်မအေးပါ။ အခုပဲ ထမင်းစားပြီး စိတ်ပျက်
ထွက်သွားတာ။ အဖေဖုန်းနံပါတ် ပေးပါမယ်
အစ်ကို။ အဖေဖုန်းက ၀၉ ၃၂ ၀၃၅၀ ၀၉ ပါ”တဲ့။

တစ်ဆင့်တော့ အဆင်ပြေသွားပြီဆိုပြီး လင်မယား
နှစ်ယောက် ခပ်ပြီးပြီးနှင့်ပင် ဥစ္စာရှင်သို့ ဆက်ပြန်၏။

သောကြာနေ့ မနက်တွင် ကိုဝင်းမြင့်ဦးနှင့် ဂိုးကြီး
နှစ်ယောက်ထွန်းတို့ တွေ့ဆုံပြီး ပိုက်ဆံအိတ်ကို ပြန်ရ
ခဲ့ပါသည်။ တစ်ပြားမှ မပျောက်ပေ။

ဂိုးကြီးက ကိုဝင်းမြင့်ဦးရော ဇနီးသည် မချီခေထွန်း
(အင်္ဂလိပ်နာမည်)ကိုပါ ကျေးဇူးတင်စကားဆိုပြီး လက်ဖက်
သောက် ကျပ်နှစ်သောင်း ပေးခဲ့ပါသည်။ လိုတိုရှင်းပြောက
အဖေအဖေအင်ကြောင့် နာရီပိုင်းအတွင်း ပြန်ရ၏။ သစ္စာ
အရမည်ဟု မထင်မှတ်နိုင်တော့တဲ့အရာကို ရစေ
သည်ဟုသာ အလွယ်ပြောလိုက်ချင်ပါသည်။

အခြေခံကျတဲ့ ဂိုးကြီးရဲ့ ဘဝတစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကို
အိတ်လို့ တင်ပြပါအံ့။

သခင်က ကြမ်းခဲတဲ့ လောကဓံကား သူပြောပြမှ
တစ်ခုစာရေးသူရှေ့တွင် ဖြစ်သွားသည့် လောကဓံကို
အသွင်တစ်ခုစာတည်းမှာ ဇနီးသည် ဒေါ်သာစိန်နု ဆုံး
ပါသည်။ သမီးတစ်ယောက် လင်နောက်လိုက်ပြီး
အသွင်ပြည့် ရောက်သွားပြန်၏။ ပြီးလျှင် မင်္ဂလာဒုံ မှန်ဘီ
အသွင်ရုံတွင် လုပ်နေတဲ့ သားအလတ်ကောင် ကျော်သန်း
အသွင်ရုံလို့ သေသွားပြန်ပါသည်။



စိတ်မခိုင်က ရူးသွားနိုင်၏။ ဘဝသော်လည်း ပျက်
သွားနိုင်ပါသည်။ ဂိုးကြီးကတော့ ဆင်မိုက်ကို ခြင်္သေ့ကိုက်
သလောက်ပင်။ အလုပ်အကိုင်မပျက်၊ ဣန္ဒြေမပျက် နေနိုင်
ပါသည်။ ဘဝလောကဓံတွက် ဓမ္မအခံရှိနေဖို့ လိုအပ်တဲ့
အကြောင်း သိစေချင်လို့ မဆီမဆိုင် ပြောလိုက်ခြင်းပါ။

ဒါနဲ့ သစ္စာဆိုလို့ ပြန်ရတာဆို၊ ဒါက ဘာဆိုလို့လဲ
ဟု အချို့ တွေးနေတတ်၏။ ဓမ္မအခံမရှိလျှင် သစ္စာဆိုချင်
စိတ်ပင် ပေါ်မည်မထင်ပါ။ မဟာပါသာဏလိုဏ်ဂူထဲ ပြန်
ဝင်ပြီး တစ်နာရီ တရားထိုင်နိုင်သေးသည်ကို သက်သေ
တင်ကာ စဉ်းစားပါ။ ဓမ္မအဋ္ဌအထုံရှိနေ၍ ထိုင်နိုင်ခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။

ထိုင်နိုင်၍လည်း သစ္စာဆိုရန် အတွေးပေါ်လာခြင်းဖြစ်
၏။ သစ္စာဆိုဖို့ရာ အကြောင်းအရာလည်း စာရိတ္တသီလ၊
ဝါရိတ္တသီလနှင့် ပတ်သက်နေ၏။ လိုရင်းပြောပါက သီလ
အခြေခံကောင်းပြီး ဓမ္မအခံရှိနေသည့်အတွက်ကြောင့် သစ္စာ
ဘက်သို့ ဦးတည်နိုင်သလို ဆိုသည့်သစ္စာအတိုင်းလည်း
အောင်မြင်သွားပေသည်။

သစ္စာ၏အကျိုးကား ဦးတည်ရည်ရွယ်ရာ ပြီးမြောက်
ခြင်းဟု စာရေးသူ အစဉ် ဆိုခဲ့ပါပြီ။ ထို့ကြောင့် သစ္စာ
ထိုက်တဲ့ အလေ့အကျင့်ကောင်းတစ်ခုခု မွေးမြူထားသင့်
ကြောင်း စေတနာစကား ဆိုချင်ပါသည်။

တကယ့်တကယ် အခက်အခဲနှင့် ကြုံတွေ့ရတဲ့အခါ
သစ္စာသည်သာ ကိုးကွယ်ရာ မဟုတ်ပေလော။

ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ကြပါစေ
မောင်ဉာဏ်လင်း(တောင်တုတ်)

ရတနာသုံးပါး

ဂုဏ်ကျေးဇူး

နှင့်

သိမှတ်ဖွယ်ရာ

သုံးပုံစကားများ



- (၂) ဆင်းရဲတာက ဒုက္ခတရား၊
 (၃) အစိုးမရတာက အနတ္တတရား၊
အကုသိုလ်မူလက(၃)ပါး
 (၁) လိုချင်တာက လောဘ၊
 (၂) စိတ်ဆိုးတာက ဒေါသ၊
 (၃) မသိတွေဝေတာက မောဟ။

- ကုသိုလ်မူလက(၃)ပါး
 (၁) လိုချင်မှု ကင်းတာက အလောဘ၊
 (၂) စိတ်ဆိုးကြမ်းမှု ကင်းတာက အဒေါသ၊
 (၃) မငွေမဝေ အမှန်သိတာက အမောဟ။

စံသူမြတ်(သုံးဆယ်)

မြတ်စွာဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ နှုတ်ကပင့်တော်မူ ထုတ်နုတ် ဖော်ပြခဲ့သော တရားဓမ္မများဟာ ကမ္ဘာသူကမ္ဘာသား များ၏ လောကီကျိုး၊ လောကုတ္တရာကျိုးများအတွက် အစဉ် ထာဝရ အကျိုးပြုလျက် ရှိနေကြဆဲပါ။ ဗုဒ္ဓဟောကြား မြတ်တရားတို့မှ လိုရင်းအချုပ် အနှစ်ထုတ်ထားတဲ့ တရား အစုအပုံများကိုပဲ ပိဋကတ်တော်များမှ သိမှတ်စရာ အလွယ် တကူ နည်းမှီကျင့်သုံးနိုင်ကြစေရန် ဖော်ပြရေးသားလျက်ရှိ ကြပါတယ်။

ဒီအထဲမှာ ရတနာသုံးပါး ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ညွှန်းဆို ဖွဲ့နွဲ့သော သုံးပုံစကားများကို ပိဋကတ်သုံးပုံ အဆီအနှစ် များအဖြစ် စာရေးသူ စုစည်းဖြန့်ဝေပေးလိုပါတယ်။ လက် လှမ်းမမီသော ကျမ်းဂန်များကို ရှာဖွေနေရန် မလိုဘဲ ဂမ္ဘီရ စာဖတ်ပရိသတ်များအတွက် ဗဟုသုတစုဆောင်းမှုစာစု အဖြစ် မှတ်တမ်းတင်ပေးလိုက်ခြင်းပါပဲ။

ရတနာသုံးပါး

- (၁) ဂုဏ်တော်(၉)ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ဘုရားရတနာ၊
 (၂) ဂုဏ်တော်(၆)ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော တရားရတနာ၊
 (၃) ဂုဏ်တော်(၉)ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော သံဃာရတနာ။

လက္ခဏာကြီး(၃)ပါး

- (၁) မမြီတာက အနိစ္စတရား၊

သား(၃)မျိုး

- (၁) မိဘထက် အရည်အချင်းသာရင် အတိဇာတသား၊
 (၂) မိဘနဲ့ အရည်အချင်းတန်းတူဖြစ်လျှင် အနုဇာတသား၊
 (၃) မိဘအောက် အထူးယုတ်ညံ့လျှင် အဝဇာတသား။

ဆုတောင်း(၃)မျိုး

- (၁) စိတ်သက်သက်ဖြင့် ဆုတောင်းလျှင် စိတ္တပဏီဇာ၊
 (၂) နှုတ်ဖြင့် ဆုတောင်းလျှင် ဝစီပဏီဇာန၊
 (၃) ကိုယ်ဖြင့် ဆုတောင်းလျှင် ကာယပဏီဇာန။

ရောင့်ရဲခြင်း(၃)မျိုး

- (၁) ရတာနှင့် ရောင့်ရဲတင်းတိမ်ခြင်းကို ယထာဏာ သန္တုဋ္ဌိ ခေါ်သည်။
 (၂) မိမိအားနှင့် ချင့်ချိန်၍ ရောင့်ရဲခြင်းကို ယထာဏာ သန္တုဋ္ဌိ ခေါ်သည်။

(၁) ကိုယ်နှင့် လျှောက်ပတ်ရုံ ရှောင်ရဲခြင်းကို ယထာ သာရပုဿန္တိ ခေါ်သည်။

အနိစ္စသာရ(၃)မျိုး

(၁) အမြဲရှိနေသည်ထင်လျှင် နိစ္စသာရ ခေါ်သည်။

(၂) လူသေ လူဖြစ်သည်။ ပြောင်းမဖြစ်ဘူးထင်လျှင် ဓဝ သာရ ခေါ်သည်။

(၃) အသက်လိပ်ပြာ ရှိသည်ထင်လျှင် အတ္တသာရ ခေါ် သည်။

သိသော(၃)မျိုး

(၁) ဉာတပရိညာ - သိသောတရား၊

(၂) တိရဏပရိညာ - ပွားသောတရား၊

(၃) မဟာနပရိညာ - ပယ်သောတရား၊

ဉာဏ်စဉ်(၃)ပါး

(၁) ယထာဘူတဉာဏ် - အမှန်သိသောဉာဏ်၊

(၂) နိဗ္ဗိန္ဒဉာဏ် - ခန္ဓာငြီးငွေ့သောဉာဏ်၊

(၃) မဂ်ဉာဏ် - မဂ်ဇောကျသောဉာဏ်။

(တစ်နည်း) ဉာဏ်(၃)ပါး

(၁) သစ္စဉာဏ် - အမှန်သိနေသောဉာဏ်၊

(၂) ကိစ္စဉာဏ် - ရွေ့လျားတာသိသောဉာဏ်၊

(၃) ကတဉာဏ် - ပျောက်သွားတာသိသောဉာဏ်။

အနိစ္စခန်း(၃)ခု

(၁) မကောင်းမှုဟူသမျှကို ရှောင်ကြဉ်ရမည်။

(၂) ကောင်းမှုမှန်သမျှကို အားထုတ်ရမည်။

(၃) မိမိစိတ်ကို ဖြူစင်အောင် ပြုပြင်ရမည်။

ကောင်းခြင်း(၃)ပြာ

(၁) သူတော်ကောင်းတို့နှင့် တွေ့ရတာလည်း ကောင်းပါ သည်။

(၂) သူတော်ကောင်းတို့နှင့် ပေါင်းရတာလည်း ကောင်း ပါသည်။

(၃) သူယုတ်မာနှင့် မတွေ့ရတာလည်း ကောင်းပါသည်။

မီးစာ၊ ဆီ၊ မီးတောက် (၃)မျိုး

(၁) ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက မီးစာနှင့် တူပါသည်။

(၂) တဏှာက ဆီနှင့်တူပါသည်။

(၃) ဇာတိ၊ ဇရာ၊ မရဏက မီးတောက်နှင့် တူပါသည်။

ထုတိုင်းတွေ့ရမည့် တရား(၃)ပါး

(၁) အိုချိန်ကျတော့လည်း အိုကြရသည်။

(၂) နာချိန်ကတော့လည်း နာကြရသည်။

(၃) သေချိန်ကျတော့လည်း သေကြရသည်။

အလှူပေးပုဂ္ဂိုလ် အင်္ဂါ(၃)ပါး

(၁) အစစတနာ ကောင်းသည်ကို ပုဗ္ဗစေတနာဟု ခေါ် သည်။

(၂) အလယ်စေတနာ ကောင်းသည်ကို မုဉ္ဇူစေတနာဟု ခေါ်သည်။

(၃) အဆုံးစေတနာ ကောင်းသည်ကို အပရစေတနာဟု ခေါ်သည်။

အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် အင်္ဂါ(၃)မျိုး

(၁) လောဘနည်းအောင် ကျင့်ဆဲပုဂ္ဂိုလ်၊

(၂) ဒေါသနည်းအောင် ကျင့်ဆဲပုဂ္ဂိုလ်၊

(၃) မောဟနည်းအောင် ကျင့်ဆဲပုဂ္ဂိုလ်။

သေခြင်း(၃)မျိုး

(၁) ခဏ၊ ခဏသေခြင်းသည် ခဏိကမရဏဟုခေါ်သည်။

(၂) တစ်ဘဝ တစ်ခါသေခြင်းသည် သမုတိမရဏဟု ခေါ် သည်။

(၃) ဘုရား၊ ရဟန္တာတို့လို အပြီးသေခြင်းသည် သမုစ္ဆေ ဒမရဏဟု ခေါ်သည်။

ရှည်ခြင်း(၃)မျိုး

(၁) အိပ်၍မပျော်လျှင် ညတာရှည်သည်။

(၂) ခရီးပန်းလျှင် ခရီးရှည်သည်။

(၃) လူမိုက်ဖြစ်လျှင် သံသရာရှည်သည်။

တဏှာ(၃)မျိုး

(၁) ကောင်းနိုးရာရာ နှစ်သက်သည်ကို ကာမတဏှာဟု ခေါ်သည်။

(၂) ဘဝတစ်ဆက်တည်းထင်၍ နှစ်သက်သည်ကို ဘဝ တဏှာဟု ခေါ်သည်။

(၃) ဘဝပြတ်သည်ထင်၍ နှစ်သက်သည်ကို ဝိဘဝတဏှာ ဟု ခေါ်သည်။

ပရိတ်ရွတ်ဖတ်သူ၏ အင်္ဂါ(၃)ပါး

(၁) သဒ္ဓါအနက် မှန်ကန်စေရမည်။

(၂) ပုဒ်၊ ပါဠိ၊ အက္ခရာ အကျအပျောက် မရှိစေဘဲ ရွတ် ဆိုရမည်။

(၃) လာဘ်လာဘကို မငဲ့ကွက်ဘဲ ရွတ်ဆိုရမည်။

ပရိတ်နာသု၏အင်္ဂါ(၃)ပါး

(၁) ပဉ္စာနန္တရိယာက(၅)ပါးကို မကျူးလွန်ဖူးသူ ဖြစ်ရမည်။

(၂) မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူမှား မဟုတ်သူ ဖြစ်ရမည်။

(၃) ပရိတ်တော်၏ တန်ခိုးအာနိသင်ကို ယုံကြည်သူ ဖြစ်ရမည်။

ဝိဇ္ဇာ(၃)ပါး (ပု၊ ဒီ၊ အာ)

(၁) ပုဗ္ဗေနိဝါသ - သတ္တဝါတို့၏ ရှေးသောဘဝ၌ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ခန္ဓာအစဉ်သိသာဉာဏ်၊

(၂) ဒိဗ္ဗစက္ခု - နတ်မျက်စိကဲ့သို့ မြင်သာဉာဏ်၊

(၃) အာသဝက္ခယဉာဏ် - ပူပန်စေတတ်၊ ဘတ်သော ကိလေသာတို့ကို ကုန်ခန်းစေနိုင်သောဉာဏ်။

တူသောအကျိုး ဤ(၃)မျိုး

(၁) ဖြစ်ရာဘဝမှာ ချမ်းသာလိုကြရင် ဒါနပြုရမည်။

(၂) ဖြစ်ရာဘဝမှာ အသက်ရှည် အနာကင်းလိုရင် သီလလိုခြံရမည်။

(၃) အို၊ နာ၊ သေကင်းလွတ်လိုရင် ဘာဝနာအားထုတ်ရမည်။

စာသင်နည်း(၃)မျိုး

(၁) မြွေကိုဖမ်းသလို ဂုဏ်ကိုမက်၍ သင်သည်ကို အလဂဒ္ဒူပမာဟု ခေါ်သည်။

(၂) သံသရာမှ လွတ်မြောက်အောင် သင်သည်ကို နိဿရဏတ္တဟုခေါ်သည်။

(၃) သိမ်းဆည်းထားရန် ရဟန္တာများ သင်နည်းကို ဘဏ္ဍာဂါရိကဟု ခေါ်သည်။

တရားဟောနည်း(၃)မျိုး

(၁) သာယာဖို့ဟောသော တရားဒေသနာကို အသာရဒေသနာဟု ခေါ်သည်။

(၂) မသာယာဖို့ဟောသော တရားကို အာဒိနဝဒေသနာဟု ခေါ်သည်။

(၃) အို၊ နာ၊ သေ လွတ်မြောက်ဖို့ဟောသော တရားကို နိဿယဒေသနာဟု ခေါ်သည်။

ကမ္ဘာပျက်ပုံ(၃)မျိုး

(၁) မီးဖြင့်ပျက်သောကမ္ဘာကို တေဇောသံဇ္ဇဟု ခေါ်သည်။

(၂) ရေဖြင့်ပျက်သော ကမ္ဘာကို အာပေါသံဇ္ဇဟု ခေါ်သည်။

(၃) လေဖြင့်ပျက်သော ကမ္ဘာကို ဝါယောသံဇ္ဇဟု ခေါ်သည်။

မရောင့်ရဲနိုင်ခြင်း(၃)မျိုး

(၁) မီးသည် လောင်၍ မရောင့်ရဲနိုင်၊

(၂) သမုဒ္ဒရာသည် ရေဝင်၍ မရောင့်ရဲနိုင်၊

(၃) အလိုကြီးသောသူသည် လိုချင်ခြင်း မရောင့်ရဲနိုင်။

မတင်းတိမ်နိုင်ခြင်း(၃)မျိုး

(၁) အအိပ်ကြီးသောသူ၊

(၂) သေသောက်ကျူးသောသူ၊

(၃) မေထုန်ကျူးလွန်များသောသူ။

ယောဂီ(၃)မျိုး

(၁) ကာမဂုဏ်ခံစား၍ အားထုတ်သူကို ကာမယောဂီ၊

(၂) အစားကို တပ်မက်ပြီး အားထုတ်သူကို ဘောဇယောဂီ၊

(၃) သီလလုံခြုံ၍ ဝိပဿနာအားထုတ်သူကို သီလယောဂီ။

ကိလေသာ(၃)မျိုး

(၁) အမြဲတမ်းကိန်းဝပ်နေသည်ကို အဋ္ဌသယကိလေသာ ခေါ်သည်။

(၂) ထကြွလှုပ်ရှားလာသည်ကို ပရိယုဋ္ဌာနကိလေသာ ခေါ်သည်။

(၃) လွန်ကျူးသည်အထိ ဖြစ်လာသည်ကို ဝိတိက္ကမကိလေသာ ခေါ်သည်။

ခေတ်(၃)မျိုး

(၁) တစ်သောင်းသော စကြဝဠာသည် ဇာတိခေတ် မည်၏။

(၂) ကုဋေတစ်သိန်းသော စကြဝဠာသည် အာဇာနည်ခေတ် မည်၏။

(၃) အတိုင်းအရှည် မရေတွက်နိုင်သော စကြဝဠာသည် ဝိသယခေတ် မည်၏။

သာသနာတော်၏ စ၊ လယ်၊ ဆုံး (၃)ပါး

(၁) သာသနာတော်၏ အစသည် သီလ၊

(၂) သာသနာတော်၏ အလယ်သည် သမာဓိ၊

(၃) သာသနာတော်၏ အဆုံးသည် ပညာ။

ပြီးခြင်း(၃)ပါး

(၁) သီလသည် ဝိဇ္ဇာ(၃)ပါးကို ပြီးစေနိုင်၏။

(၂) သမာဓိသည် အဘိညာဉ်(၆)ပါးကို ပြီးစေနိုင်၏။

(၃) ပညာသည် ပဋိသန္ဓိဒါဉာဏ်(၄)ပါးကို ပြီးစေနိုင်၏။

လက်နက်မဲ့ မသွားသင့်သူ(၃)ဦး

(၁) သူရဲကောင်းသည် ဓားလက်နက်ကင်း၍ မသွားအပ်။

(၂) ပညာရှိသည် ကျမ်းဂန်နှင့်ကင်း၍ လူဘုံအလယ် မသွားအပ်။

(၃) ခရီးသွားသမားသည် ခရီးရှည်ကို ရိက္ခာကင်း၍ မသွားအပ်။

ဓာတ်တော်(၃)ပါး

- (၁) အကြီးစားဓာတ်တော်သည် ပဲနောက်လုံးပမာဏ ရှိသည်။
- (၂) အလတ်စားဓာတ်တော်သည် ဆန်ကျိုးဆန်ကွဲပမာဏ ရှိသည်။
- (၃) အငယ်စားဓာတ်တော်သည် မုန့်ညင်းစေ့ပမာဏ ရှိသည်။

ဦးစုဝုဒ္ဓိ(၃)မျိုး

- (၁) အမျိုးမြင့်မြတ်ခြင်းကို ဇာတိဝုဒ္ဓိ ခေါ်သည်။
- (၂) ဂုဏ်ကြီးမြတ်ခြင်းသည် ဂုဏ်ဝုဒ္ဓိ ခေါ်သည်။
- (၃) အသက်အရွယ်ကြီးသူကို ဝယဝုဒ္ဓိ ခေါ်သည်။

အဆိုးလျာကျိုး(၃)ပါး

- (၁) ရတနာဖြင့်ပြီးသော အိုးခွက်တို့ကို ရရှိစေသည်။
- (၂) ကျွန်ကောင်း၊ ခင်ပွန်းကောင်းကို ရရှိစေသည်။
- (၃) (၁၈)ရပ်သော အတတ်တို့ကို တတ်မြောက်စေသည်။

နိမိတ်လျာကျိုး(၃)ပါး

- (၁) ယာဉ်ရထားကို ရရှိစေနိုင်သည်။
- (၂) ဖဝါးနင်းတိုင်း ရတနာခြေနင်းကဲ့သို့ ဖြစ်စေနိုင်သည်။
- (၃) မကောင်းမှုကို သတိမိ၍ ရှောင်နိုင်စေသည်။

စွမ်းမြေ့ခြင်း(၃)ပါး

- (၁) စန္ဒကူးနံ့သာသည် အလွန်ချမ်းမြေ့ပါသည်။
- (၂) စန္ဒကူးနံ့သာထက် လရောင်သည် အလွန်ချမ်းမြေ့ပါသည်။
- (၃) စန္ဒကူးနံ့သာထက် ပညာရှိသူတော်ကောင်းစကားသည် အလွန်ချမ်းမြေ့ပါသည်။

အလွှေခင်ပွန်းပျက်ရခြင်း(၃)ပါး

- (၁) မပေါင်းဖော် မဆည်းကပ်ဘဲ ကြာရှည်နေခြင်း၊
- (၂) ကောင်းသောစားဖွယ် မပေးကမ်းခြင်း၊
- (၃) အခါမဟုတ်ဘဲ နှစ်သက်သောဝတ္ထုကို တောင်းခြင်း။

သူထုတ်လက္ခဏာ(၃)မျိုး

- (၁) မခေါ်ဘဲ လည်ခြင်း၊
- (၂) မမေးဘဲ ပြောခြင်း၊
- (၃) မိမိဂုဏ်ကိုသာ မြှင့်၍ပြောခြင်း။

ဒါန(၃)မျိုး

- (၁) ကံကျိုးကို ယုံကြည်၍ လှူခြင်းသည် သဒ္ဓါဒါန၊
- (၂) ဆင်းရဲသားကို သနား၍ လှူခြင်းသည် အနုကမ္မဒါန၊

- (၃) ဘုရားစေတီ၊ ဆရာ၊ မိဘတို့ကို လှူခြင်းသည် ပူဇာဒါန။

ဒုစရိုက်ကာယကံ(၃)ခု

- (၁) သူများအသက်ကို သတ်ခြင်း၊
- (၂) သူများပစ္စည်းကို မပေးဘဲ ခိုးယူခြင်း၊
- (၃) သူများသားမယားကို ကျူးလွန်ခြင်း။

ဒုစရိုက်မနောကံ(၃)ခု

- (၁) သူများစည်းစိမ်ကို ငါ့စည်းစိမ် ဖြစ်ပါစေတော့ဟု ကြံခြင်း၊
- (၂) သူများကို ပျက်စီးစေလိုသော ဒေါသရှိခြင်း၊
- (၃) မှားယွင်းသော အယူကို အယူလွဲနေခြင်း။

သုစရိုက်ကာယကံ(၃)ခု

- (၁) သူများအသက်ကို မသတ်ဘဲ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း၊
- (၂) သူများဥစ္စာကို မခိုးဘဲ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း၊
- (၃) သူများသားမယားကို မပြစ်မှားဘဲ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း။

သုစရိုက်မနောကံ(၃)ခု

- (၁) သူများပစ္စည်းကို ကိုယ့်ပစ္စည်းဖြစ်ရန် မကြံစည်ခြင်း၊
- (၂) သူများဥစ္စာ ပျက်စီးမှာကို စိုးရိမ်ခြင်း၊
- (၃) မှန်သော အယူကို ကောင်းစွာယူလိုခြင်း။

သောတာပန်(၃)မျိုး

- (၁) တစ်ကြိမ်သာ ပဋိသန္ဓေနေသူကို ဧကပီဇီသောတာပန်၊
- (၂) (၂)ကြိမ်မှ (၆)ကြိမ်တွင် ပဋိသန္ဓေနေသူကို ကောလိကောလသောတာပန်၊
- (၃) ဘဝ(၇)ကြိမ် ပဋိသန္ဓေနေသူကို သတ္တကုတ္တုပရမသောတာပန်။

ဖွားမြင်ပြီးစ စကားပြော(၃)ဘဝ

- (၁) မဟောသမာဖြစ်စဉ်က တစ်ကြိမ်၊
- (၂) ဝေဿန္တရာဖြစ်စဉ် ဘဝက တစ်ကြိမ်၊
- (၃) ဘုရားဖြစ်တော်မူစဉ် ဘဝက တစ်ကြိမ်။

အာသဝတရားကိုယ်(၃)ပါး

- (၁) နှစ်သက်လိုချင်သည့်လောဘ၊
- (၂) အမှားကို အမှန်ထင်သည့် ဒိဋ္ဌိ၊
- (၃) အမှန်တရားကို မသိသည့်မောဟ။

သိကြားမင်းထက် တန်ခိုးကြီးသူ(၃)ဦး

- (၁) စူဠရဋ္ဌနတ်မင်း၊
- (၂) မဟာရဋ္ဌနတ်မင်း၊
- (၃) အနေကဝဏ္ဏနတ်မင်း။



မဟာလွတာတန်ဆာကို ဝတ်ဆင်ရသူ(၃)ဦး

- (၁) ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းအမကြီး ဝိသာခါ၊
- (၂) ဗာရာဏသီသူဌေးကြီး၏သမီး သုမန၊
- (၃) ဗန္ဓုလစစ်သူကြီးကတော် မလ္လိကာ။

မာန်(၃)ပါး

- (၁) ငါသည် မြတ်သည်ဟု မာန်ပြုခြင်းသည် သေဋ္ဌမာန်၊
- (၂) ငါနှင့်တန်းတူဟု မာန်ပြုခြင်းသည် သဒိသမာန်၊
- (၃) ငါကား ယုတ်နိမ့်သူဟု မာန်ပြုခြင်းသည် ဟိနမာန်။

ဒေသစာရီ(၃)မျိုး

- (၁) (၉)လကြာကြာသော မဟာမဏ္ဍလခရီး၊
- (၂) (၇)လကြာကြာသော မဇ္ဈိမမဏ္ဍလခရီး၊
- (၃) (၅)လကြာကြာသော အန္တောမဏ္ဍလခရီး။

ဝိရတီ(၃)မျိုး

- (၁) သီလယူမထားသော်လည်း ရောက်လာခိုက် သူ့အသက် မသတ် ရှောင်ကြဉ်လျှင် သမ္မတ္တဝိရတီ၊
- (၂) သီလယူပြီး သူ့အသက်မသတ် ရှောင်ကြဉ်လျှင် သမာဒါနဝိရတီ၊
- (၃) မဂ်ရသည်မှစ၍ ဒုစရိုက်များကို အကြွင်းမဲ့ရှောင်ကြဉ် မှုသည် သမုဒ္ဓေဒဝိရတီ။

ဝိတက်(၃)မျိုး

- (၁) ကိလေသာဖြစ်စရာ ကြံစည်ခြင်းသည် ကာမဝိတက် ခေါ်သည်။
- (၂) ရန်ငြိုးထား ကြံစည်ခြင်းသည် ဗျာပါဒဝိတက် ခေါ်သည်။

သည်။

- (၃) သူတစ်ပါး ညှဉ်းဆဲရန် ကြံစည်ခြင်းသည် ဝိဟိသာဝိတက် ခေါ်သည်။

ဘုရားလောင်း၏ အဓိက(၃)ပါး

- (၁) ပညာဓိက ပါရမီရှင်သည် ဥဋ္ဌဋီတဉာဉ် မည်ပါသည်။
- (၂) သဒ္ဓါဓိက ပါရမီရှင်သည် ဝိပဋ္ဌိတဉာဉ် မည်ပါသည်။
- (၃) ဝီရိယာဓိက ပါရမီရှင်သည် နေယျပုဂ္ဂိုလ် မည်ပါသည်။

ဒါန(၃)မျိုး

- (၁) ကျော်ကြားချင်၍လှူသော ဒါနသည် ဟိနဒါနမည်၏။
- (၂) လူ၊ နတ်ချမ်းသာကို လို၍လှူသော ဒါနသည် မဇ္ဈိမဒါနမည်၏။
- (၃) နိဗ္ဗာန်ကို အလိုရှိ၍ လှူသောဒါနသည် ပဏိတဒါနမည်၏။

ကုန်ခြင်း(၃)မျိုး

- (၁) လှူဒါန်းပေးကမ်း၍ ကုန်ခြင်း၊
- (၂) ရန်သူမျိုး(၅)ပါး ဖျတ်ဆီး၍ ကုန်ခြင်း၊
- (၃) ဝတ်စားသုံးစွဲ၍ ကုန်ခြင်း။

ဝိပုလ္လာသ(၃)မျိုး

- (၁) အသိမှားခြင်းကို စိတ္တဝိပုလ္လာသ ခေါ်သည်။
- (၂) အမှတ်မှားခြင်းကို သညာဝိပုလ္လာသ ခေါ်သည်။
- (၃) အယူမှားခြင်းကို ဒိဋ္ဌိဝိပုလ္လာသ ခေါ်သည်။

အပြင်ကပ်ကြီး(၃)ပါး

- (၁) အစာငတ်မွတ် ခေါင်းပါးခြင်းသည် ဒုဋ္ဌိက္ကန္တရကပ်၊
- (၂) အသတ်အပုတ် များခြင်းသည် သတ္တန္တရကပ်၊
- (၃) ရောဂါဘယ ပေါများခြင်းသည် ရောဂန္တရကပ်။

အတွင်းကပ်ကြီး(၃)ပါး

- (၁) အိုဘေးကို တွေ့ရမည့် ဇရာကပ်၊
- (၂) နာဘေးကို တွေ့ရမည့် ဗျာဓိကပ်၊
- (၃) သေဘေးကို တွေ့ရမည့် မရဏကပ်။

အနန္တ(၃)မည်

- (၁) အနန္တမပါသည်ကို အသာရကဋ္ဌေနဟု ခေါ်သည်။
- (၂) ပိုင်ရှင်မပါသည်ကို အသာဓိကဋ္ဌေနဟု ခေါ်သည်။
- (၃) အလိုသို့မပါသည်ကို အဝသဝက္ကနဋ္ဌေနဟု ခေါ်သည်။

နိဗ္ဗာန်(၃)ပါး

- (၁) လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိ ကင်းဆင်းသွားသည့်ကို သုညတနိဗ္ဗာန်၊

၁) အရှည်၊ အတို၊ အလုံး၊ အခဲ ပုံသဏ္ဌာန်မရှိသည်ကို အနိမိတ္တနိဗ္ဗာန်၊

၂) ပူပူဆာဆာ တောင့်တတတ်သည့်တဏှာ မရှိသည်ကို အပ္ပဏိဟိတနိဗ္ဗာန်။

အနိမိတ္တသုံးကိစ္စ

၁) သတိ - အာရုံပေါ်မှာကပ်၍ ထင်ရှားခြင်းကိစ္စ၊

၂) ဝီရိယ - ထောက်ပံ့ပေးခြင်းကိစ္စ၊

၃) ပညာ - ကွဲပြားအောင် ပြုပေးခြင်းကိစ္စ။

အတိတော်ကွန်မြူးခြင်း(၃)မျိုး

၁) ဘုရား၊ ပစ္ဆေကဗုဒ္ဓ၊ ရဟန္တာတို့ အဓိဋ္ဌာန်တင်ထား ခဲ့ခြင်းကြောင့် ကွန်မြူးခြင်း၊

၂) နတ်၊ ဗြဟ္မာတို့က သတ္တဝါတို့အတွက် ပူဇော်နိုင်ကြ စေရန် အဓိဋ္ဌာန်ခြင်းကြောင့် ကွန်မြူးခြင်း၊

၃) သာသနာကို ကြည်ညိုကြကုန်သော သဒ္ဓါကြည်လင် ပါရမီရှင်တို့က ခိဋ္ဌာန်ခြင်းကြောင့် ကွန်မြူးခြင်း။

သင်္ခ(၃)မျိုး

၁) သညာသိ - ကလေးနှင့် တူသည်။

၂) ဝိညာဏ်သိ - လူကြီးနှင့် တူသည်။

၃) ဗညာသိ - ပညာရှင်နှင့် တူသည်။

သတ္တ(၃)ပါး

၁) သတ္တလောကသည် သမုတိသစ္စာ မည်၏။

၂) ရုပ်နာမ်ကို သိခြင်းသည် ပရမတ္ထသစ္စာ မည်၏။

၃) ရုပ်နာမ်ပျက်စီးမှု၊ ဆင်းရဲမှု၊ အလိုအတိုင်း မဖြစ်မှုကို သိခြင်းသည် အရိယသစ္စာ မည်၏။

သဘာ(၃)ပါး

၁) သတ္တလောက - သတ္တဝါအပေါင်းတို့ တည်ရှိနေရာ ဌာနဖြစ်သည်။

၂) သင်္ခါရလောက - ပြုပြင်ပြောင်းလဲ၍နေခြင်းဖြစ်သည်။

၃) ဩကာသလောက - သတ္တဝါတို့၏ တည်နေရာ ဘုံ ဗိမာန်ဖြစ်သည်။

ဘယ်(၃)ပါး

၁) ဘယ်ဘဝက လာမှန်းမသိ၊

၂) ဘယ်နေ့ သေမှန်းမသိ၊

၃) ဘယ်ဘဝ ရောက်မှန်းမသိ။

အဘိဓမ္မာက လူ့ပြည်ထက် သာလွန်ခြင်း(၃)မျိုး

၁) အသက်အားဖြင့် သာလွန်ခြင်း၊

၂) အဆင်းအားဖြင့် သာလွန်ခြင်း၊

(၃) ချမ်းသာခံစားမှုအားဖြင့် သာလွန်ခြင်း။

မြောက်ကျွန်း၌ သာလွန်ခြင်း(၃)မျိုး

(၁) ဆင်းရဲဒုက္ခ မရှိ၍ သာလွန်ခြင်း၊

(၂) အသက်တမ်းအတိုင်း နေရ၍ သာလွန်ခြင်း၊

(၃) ပစ္စည်းဥစ္စာ သိမ်းဆည်းမှုမရှိ၍ သာလွန်ခြင်း။

ဧဇ္ဈဒီဝံသည် မြောက်ကျွန်း၊ နတ်ပြည်တို့ထက် သာလွန်ခြင်း(၃)မျိုး

(၁) ရဲရင့်ခြင်းကြောင့် သာလွန်ခြင်း၊

(၂) သတ္တိရှိခြင်းကြောင့် သာလွန်ခြင်း၊

(၃) မင်္ဂုလိကိုရနိုင်သည့် အကျင့်မြတ်ကို ကျင့်ရခြင်း ကြောင့် သာလွန်ခြင်း။

ဘုရားလောင်း၏ နန်းမ(၃)ဆောင်

(၁) ရမ္မနန်းဆောင်၊

(၂) သုဘနန်းဆောင်၊

(၃) သုရမ္မနန်းဆောင်။

သာသနာတော်(၃)ပါး

(၁) ပရိယတ္တိသာသနာ၊

(၂) ပဋိပတ္တိသာသနာ၊

(၃) ပဋိဝေဓသာသနာ။

စရိယ(၃)ပါး

(၁) လောကတ္ထစရိယ - သတ္တဝါအားလုံးအတွက် ကျင့်တော်မူခြင်း၊

(၂) ဉာတတ္ထစရိယ - တစ်မျိုးသားလုံးအတွက် ကျင့်တော်မူခြင်း၊

(၃) ဗုဒ္ဓတ္ထစရိယ - မိမိ၏ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်အတွက် ကျင့်တော်မူခြင်း။

ဓမ္မာနံ သန္ဓေတည်ခြင်း အကြောင်း(၃)မျိုး

(၁) ကျား၊မနှစ်ဦး ရာဂအမှု ပျော်ပါးခြင်း၊

(၂) ဓမ္မတာသွေးလာပြီး သားအိမ်သန့်ရှင်းသည့်အချိန်ဖြစ်ခြင်း၊

(၃) သန္ဓေတည်မည့်သတ္တဝါ ဘဝဟောင်းမှ ဘဝသစ်သို့ စုတိစိတ်ကျခြင်း။

ယခုလို ပြည့်စုံလုံလောက်စေရန် ရေးသားခဲ့ခြင်းဟာ ဗုဒ္ဓစာပေကို လေ့လာသူများအတွက် အကျိုးရှိမယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ဖတ်ရှုမှတ်သားရုံတင်မကဘဲ လက်တွေ့ပါ ကျင့်သုံးဆောင်ရွက်နိုင်ကြပါစေလို့ ဆုမွန်မြွေအပ်ပါတယ်။

စံသူမြတ်(သုံးသပ်)

ရွှေတလေး(လွယ်လင်း)

ပထမဦးဆုံး လူအိုရုံကို တည်ထောင်ခဲ့သော

ဘွားဦးဇွန်း၏ ကုသိုလ်တော်များ

ကမ္ဘာကျော် မင်းကွန်းခေါင်းလောင်းတော်ကြီး၏ အရှေ့ဘက်တွင် ရော့တီမြစ်ရေကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်နေသော မင်းကွန်းဗုဒ္ဓဘာသာ လူအိုရုံကို တွေ့မြင်နိုင်ကြပေလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။

မြစ်ပြင်ကို ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသော လေကောင်းလေသန့်များကို လူအိုရုံပေါ်မှ ဘိုးဘွားများသည် တစ်ဝကြီးရှုရှိုက်နိုင်ပေ၏။ လူအိုရုံပေါ်မှ အရှေ့ဘက်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်လျှင် သမိုင်းဝင် ထင်ရှားခဲ့သော နန်းတော်ကျွန်းရွာလေး၊ ဘုရား၊ တန်ဆောင်း၊ ပူ၊ ကျောင်း၊ ပြာသာဒ်တို့ဖြင့် တင့်တယ်လှသော မန္တလေးတောင်နှင့် မြူခိုးများဝေလျက် စိမ်းညိုနေသော ရှမ်းရိုးမတောင်တန်းကြီးများကို လွမ်းမောဖွယ်ရာ တွေ့မြင်နိုင်ပေသည်။

မင်းကွန်းဒေသသည် အညာဒေသထုံးစံအရ ပူပြင်းလှသော်လည်း လူအိုရုံအတွင်း၌ သစ်ပင်များဖြင့် အုံ့အုံ့ဆိုင်းဆိုင်းရှိလှ၍ နေပူဒဏ်ကို ကာကွယ်ထားနိုင်ပေသည်။ သို့ကြောင့် မည်မျှပင် ခရီးပန်းလာပါစေ လူအိုရုံထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် လန်းဆန်းသွားနိုင်သည့်အပြင် အေးချမ်းမှုကို အပြည့်အဝရနိုင်ပေ၏။ သို့ကြောင့်လည်း မင်းကွန်းဗုဒ္ဓဘာသာ လူအိုရုံကို မင်းကွန်းဒေသ၏ အိုအေစစ်တစ်ခုအဖြစ် တင်စားထိုက်ပေသည်။ ထိုလူအိုရုံကို စတင်တည်ထောင်ခဲ့သူမှာ မြန်မာ့ဂုဏ်ရောင်ကို ထွန်းပြောင်စေခဲ့သော နောင်အခါတွင် ဘွားဦးဇွန်းဟူ၍ ထင်ရှားလာသည့် ဒေါ်ဦးဇွန်းပင် ဖြစ်သည်။

ဒေါ်ဦးဇွန်းသည် ထင်ရှားကျော်ကြားလှသော မင်းကွန်းဘိုးဘွားရိပ်သာကြီး အပါအဝင် စစ်ကိုင်းမြို့၊ သထုံမြို့၊ ပေါင်းတည်မြို့၊ ရန်ကုန်မြို့များနှင့် ပခုက္ကူမြို့နယ်များတွင်လည်း ဘိုးဘွားရိပ်သာခွဲ(၅)ခု တည်ထောင်နိုင်ခဲ့သည့် မေတ္တာ၊ စေတနာ၊ ကရုဏာရှင် သမိုင်းဝင် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးဟူ၍လည်း ဆိုနိုင်ပေ၏။

စာတိမြေအစ မန္တလေးမြို့ ကျောက်သွေးတန်းရပ်က

ဒေါ်ဦးဇွန်းကို မန္တလေးမြို့၊ ကျောက်သွေးတန်းရပ်တွင်

နေထိုင်ကြသော အဖ ပိုးကုန်သည်ကြီးဦးအိ၊ အမိ ဒေါ်မျှင်တို့မှ (၁၂၃၀)ပြည့်နှစ်၊ ဝါခေါင်လဆန်း (၅)ရက် သောကြာနေ့တွင် မွေးဖွားသန့်စင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည့် တစ်ဦးတည်းသော သမီးရတနာလေး ဖြစ်၏။

ပညာသင်ချိန် အရွယ်ရောက်လတ်သော် ဘုန်းတော်ကြီးသင်ပညာရေးကျောင်းသို့ အပ်နှံပြီး မြန်မာသင်ပုန်းကြီးမှစ၍ သင်ယူလာခဲ့ရာ ဗုဒ္ဓဘာသာစာပေ၊ ပရိတ်ကြီး(၁၁)သုတ်၊ အပြင်အောင်ခြင်း၊ အတွင်းအောင်ခြင်း၊ လောကနီတိစသည်တို့ဖြင့် အဆင့်မြင့်ဗုဒ္ဓဘာသာ ကျမ်းစာများကို စနစ်တကျ တတ်မြောက်ခဲ့လေသည်။ ထိုသို့ ပညာသင်ကြားနေစဉ် အချိန်ကာလအတွင်းမှာပင် မိဘများက မိမိတို့ရောင်ဝယ်လုပ်ကိုင်နေကြသော ပိုးထည်လုပ်ငန်းကိုလည်း စနစ်တကျ သင်ကြားပေးခဲ့၏။ စာပေနှင့် ယဉ်ကျေးလိမ္မာခြင်း၊ ပိုးထည်ရောင်းဝယ်ခြင်းနှင့် အခြားသိသင့်သိထိုက်သော လူမှုရေး၊ စီးပွားရေးရာ အဖြာဖြာတို့ကို သင်ကြားပေးခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ပတ္တမြားအုတ်ကျောင်း တည်ဆောက်လှူ

(၁၂၅၂)ခုနှစ်၊ မဉ္ဇိမ္ဇန အသက်(၂၂)နှစ်အရွယ်သို့ ရောက်သော် မိဘနှစ်ပါးတို့မှာ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆိုသလို ကွယ်လွန်သွားရှာသဖြင့် မဉ္ဇိမ္ဇနမှာ လူလောကအလယ်တွင် တစ်ကောင်ကြွက် တစ်မျက်နှာဘဝနှင့် နေခဲ့ရရှာ၏။ ဘဝ၏ မလွန်ဆန်နိုင်သော အနိစ္စသဘောတရားကို စောစော သိမြင်ခံစားလာခဲ့ရာမှ မဉ္ဇိမ္ဇန၏ ဘဝတစ်ဆင့်မြင့် ပြောင်းလဲခဲ့ပြီး အတွေးသစ်၊ အမြင်သစ်များ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။ ထိုအတွေးသစ်၊ အမြင်သစ်မှာ လူ့ဘဝမသေ ကာလများတွင် အများအကျိုး သယ်ပိုးထမ်းရွက်ခြင်းဖြင့် ဘဝခရီးကို ဆက်သွားရန်သာ ဖြစ်သည်။

သို့ကြောင့် မဉ္ဇိမ္ဇန ပထမဦးဆုံးပြုလုပ်သော အမှုဒါနမှာ မန္တလေးမြို့၊ ပတ္တမြားကျောင်းတိုက် ဆရာတော်ကြီးအား ခံ့ညားထည်ဝါသော အုတ်ကျောင်းကြီး ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းနိုင်ခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ အသက်အရွယ်နှင့်

ဆေးဆုံးလှအိရုံကို စတင်တည်ထောင်

ဒေါ်ဦးစွန်းမှ မိမိပိုင်ဆိုင်ထားသော အတွင်းပစ္စည်း၊

လူအိုရုံကို စတင်တည်စက သီလရှင်ကြီး ဒေါ်ဥတ္တမ
စာရီ အကူအညီဖြင့် မင်းကွန်းခြင်္သေ့ကြီးများ၏ မြောက်
ဘက်တွင် ထန်းလက်တဲထိုးကာ တည်ထားနိုင်ခဲ့သော်လည်း
ထိုနေရာမှာ ဘုရားဥပစာနေရာ ဖြစ်သည့်အပြင် ကျဉ်း



မြောင်းလွန်းပြီး ရောက်ရှိခဲ့လို့လာကြသော ဘိုးဘွားများ များပြားလာခြင်းတို့ကြောင့် လူအိုရုံကို မင်းကွန်းခေါင်း လောင်းကြီး၏တောင်ဘက်သို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရသည်။

လူအိုရုံကို စတင်တည်စက ပထမဆုံး ရောက်ရှိလာ သော ခိုကိုးရာမဲ့ အဘိုးအိုနှင့် အဘွားအိုတို့မှာ အသက် (၉၅)နှစ်ရှိ ဦးဘိုးဆင့်နှင့် အသက်(၈၅)နှစ်အရွယ်ရှိ ဒေါ်ဘွားမယ်တို့နှစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။

ဖက်ဆစ်ဂျပ်တို့၏ ဖျက်ဆီးခြင်းခံရ

လူအိုရုံကို ရေရှည်တည်တံ့စေရန် ငါးဦးဖြင့် ကြိုးစား လာခဲ့ရင်း (၁၂၈၀)ပြည့်နှစ်တွင် လူအိုရုံအသင်းကို ကြိုးစား ဖွဲ့စည်းခဲ့ကြသည်။ (၁၂၈၈)ခုနှစ်သည် လူအိုရုံကံဇာတာ စန်းတသောနှစ်ဟု ဆိုရပေမည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လူအိုရုံအသင်းကို လူတိုင်း အာရုံစိုက်လာသောကြောင့်ဖြစ် သည်။

လူအိုရုံအသင်းကို လူတိုင်း ချီးကျူးအံ့ဩလာကြ သည်။ အင်မတန်မွန်မြတ်သောအလုပ်ကို လုပ်ဆောင်သည့် အသင်းအနေဖြင့် အသိအမှတ်ပြုလာကြသည်။ ငွေအား၊ လူအားဖြင့် ပိုင်းဝန်းပံ့ပိုးပေးကြခြင်းဖြင့် လူအိုရုံအသင်း၏ အားမာန်သတ္တိများက ကုသိုလ်ရှင်တို့၏ နှလုံးအိမ်၌ စတင် ထိုးဖောက် နေရာယူနိုင်ခဲ့ကြပြီး ဖြစ်သည်။

ယခုလက်ရှိ လူအိုရုံတည်နေရာသည် သီပေါမင်း အဆက်အနွယ် မင်းသားတစ်ဦး ပိုင်ဆိုင်သော ဥယျာဉ်ကြီး တစ်ခုဖြစ်၏။ ထိုဥယျာဉ်ကြီးကို လူအိုရုံအသင်းက ဝယ်ယူ ၍ ထိုနေရာသို့ပြောင်းရွှေ့ကာ အဆောက်အအုံများ ဆောက် လုပ်သည့်အပြင် လျှပ်စစ်မီးစက်ကြီး စသည်တို့ဖြင့် တန်ဆာ ဆင်ခဲ့သည်။ လူအိုရုံအသင်း အားကောင်းမောင်းသန်ဖြစ်ဖို့ အစပျိုးရုံသာရှိသည် အတက်ချိုးမည့်သူများ ပေါ်ပေါက် လာကြ၏။ သူတို့ကား အခြားမဟုတ်၊ ဖက်ဆစ်ဂျပ်တို့သာ တည်း။

သူတို့လက်ချက်ဖြင့် လူအိုရုံအဆောက်အအုံများ ဖျက် စီးခဲ့ရသည်။ ကုသိုလ်ရှင်များအား မန္တလေးမှ မင်းကွန်းသို့ အခမဲ့ပို့ပေးနေသော လူတစ်ရာစီး မော်တော်ကြီးနှင့် လျှပ် စစ်မီးစက်ကြီးများကို အခမဲ့သိမ်းယူသွားကြသည်။ လူအိုရုံ အသင်း၏ ရုပ်ဒြပ်ကို သူတို့ အခမဲ့အနိုင်ယူ၍ အတက်ကို ချိုးဖဲ့နိုင်ခဲ့သော်လည်း သံမဏိလိုမာကျောသော စိတ်ဓာတ် ကိုကား ချိုးဖဲ့၍မရခဲ့ပေ။ လူအိုရုံအသင်းသည် ခါးသီးသော အတွေ့အကြုံကို ရင်စည်းခံ၍ ခိုင်မာသော ဇွဲ၊ သတ္တိဖြင့်

ဆက်လက်ကြိုးစားခဲ့ရာ ယနေ့တိုင်အောင် အောင်လံတလူ လူ လွှင့်ထူနိုင်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

မင်းကွန်းဗုဒ္ဓဘာသာလူအိုရုံအသင်းကို ဖွဲ့စည်းတည် ထောင်ခဲ့ရာတွင် အသင်းအဖွဲ့ ရေရှည်တည်တံ့စေရန်အတွက် နာယက ဒေါ်ဦးဇွန်း၊ အိန်အန်တောင် ကျားဘမ်းပရဟိတ ဆေးတိုက်ကုယ်စားလှယ် ဦးဘိုးလွင်၊ ဘီအိုင်အေ ဦးမောင် ကြီး(စာရင်းစစ်)၊ ဦးလှထွန်း(ဘဏ္ဍာရေးမှူး)၊ ဦးလှကျော် (အထွေထွေအတွင်းရေးမှူး)၊ ဦးဘိုးရင်တို့ ပါဝင်ခဲ့ကြပေ သည်။ ထို့အပြင် ကျားဘမ်းပရဟိတဆီပိုင်ရှင် သူဌေးကြီးများ ဖြစ်ကြသော မစ္စတာအော်ဘွန်ဟောနှင့် မစ္စတာအော်ဘွန် ပါတိုမှ အဆောက်အအုံများ လှူဒါန်းခဲ့သည်။

မင်းကွန်းဗုဒ္ဓဘာသာ လူအိုရုံအသင်းကို အစိုးရဓမ္မ ရီမှ မှတ်ပုံတင်ခဲ့ပြီး ခေတ်နှင့်အညီ သပ်ရပ်ခိုင်ခံ့သော အဆောက်အအုံများနှင့် လျှပ်စစ်ဓာတ်မီးများ ဆက်သွယ်နိုင် ခဲ့သည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဒေါ်ဦးဇွန်း၏ မန္တလေးမြို့ နေအိမ်၌ အသင်းရုံးဖွင့်လှစ်ကာ ပြည်သူများမှ လှူဒါန်းကြ သော လှူဖွယ်ပစ္စည်းများနှင့် ငွေကြေး၊ ပစ္စည်းဥစ္စာတို့ကို လည်း စနစ်တကျ လက်ခံနိုင်ခဲ့သည်။

သထုံနှင့် ပေါင်းတည်တို့တွင် လူအိုရုံများ ဆက်လက်ထူထောင်

(၁၉၃၅)ခုနှစ်တွင် မင်းကွန်းဗုဒ္ဓဘာသာ လူအိုရုံ အသင်းဘက်ဆိုင်ရာဝန်ကြီးမင်း လက်ဖက်နှင့် ကာနယ်ဆီ ဆိုဒါ ကြွရောက်စဉ်အခါက ခိုလှုံနေကြသော အဘိုး အဘွား (၂၁၉)ဦးခန့် ရှိနေခဲ့သည်။ ဒေါ်ဦးဇွန်းသည် အောင်မြင်ခဲ့သော မင်းကွန်းလူအိုရုံလောက်နှင့် နှစ်သိန်းခန့် (၁၂၈၄)ခုနှစ်တွင် သထုံမြို့၌ လူအိုရုံတစ်ခု တည် ထောင်ခဲ့ပြန်သည်။

ယင်းသို့ တည်ထောင်ခဲ့ရာတွင်-

သထုံမြို့ရှိ အငြိမ်းစားရာဇဝတ်ဝန်ကြီး ဦးအောင်ဘစ် ဦးရွှေအောင်တို့မှ ထောက်ခံခဲ့ပြီး မြသပိတ်တောင်သို့ ဆရာတော်ကြီး ဦးမာလာမှလည်း ဦးစီးတာဝန်ယူ ကူညီ ရာ (၁၂၈၅)ခုနှစ်၌ သထုံမြသပိတ်တောင်ခြေတွင် သထုံ လူအိုရုံတစ်ခု ပေါ်ပေါက်ခဲ့၏။ သထုံမြို့ ဗုဒ္ဓဘာသာလူအို ရုံအသင်းကို (၁၉၃၈)ခုနှစ်တွင် အစိုးရမှတ်ပုံတင်ရုံး၌ တက်ကျမှတ်ပုံတင်ခဲ့ရာ ယခုဆိုလျှင် သက်တမ်း(၇၇)နှစ် ဘိုးဘွားပေါင်းများစွာကို စောင့်ရှောက်နိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ထို့အတူ ပေါင်းတည်မြို့တွင်လည်း (၁၂၉၃)ခုနှစ်

ပေါင်းလပြည့်ကျော် (၅)ရက်ခန့် စတင်၍ ဗုဒ္ဓဘာသာ
ဆယ်ဆယ်ရေးလူအိုရုံ အမည်ဖြင့် စတင်ဖွင့်လှစ်နိုင်ခဲ့သည်။
ထို့မှ (၁၂၉၄)ခုနှစ်တွင် ပေါင်းတည်မြို့ ဗုဒ္ဓဘာသာလူအို
ရုံအမည်ပြောင်းကာ ယနေ့ထိတိုင် ဘိုးဘွားပေါင်းများ
စွာကို ပြုစုစောင့်ရှောက်နိုင်ခဲ့ကြလေသည်။

နှင်းဆီကုန်းဘိုးဘွားရိပ်သာ ဆက်လက်ထူထောင်

(၁၂၉၃)ခုနှစ်၊ ဝါခေါင်လဆန်း (၁၂)ရက် ဒေါ်ဦးစွန်း
ဆက်(၆၃)နှစ်ခန့်တွင် ပေါင်းတည်လူအိုရုံမှာပင် လူဝတ်
အင်္ကျီဘဝမှ ရုန်းထွက်၍ သီလရှင်ဝတ်ခဲ့၏။ ဘွဲ့အမည်မှာ
ဆီသုမာလာ ဖြစ်၏။

(၁၉၃၃)ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်မြို့ နှင်းဆီကုန်းဘိုးဘွား
ရိပ်သာကို ဒေါ်ဦးစွန်း အလှူခံသဖြင့် စေတနာရှင် သူဌေး
ဦးအုဒ္ဓန်းမှ လှူဒါန်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က နှင်းဆီ
ကုန်း လူအိုရုံမှာ ရန်ကုန်မြို့နှင့် (၇)မိုင်ခန့်ဝေးသော သယံဇာတ
ကုန်မြို့နယ်မှ နှင်းဆီကုန်းဟုခေါ်သော အရပ်တွင်ဖြစ်၏။
ဦးနှင်းဆီကုန်းဘိုးဘွားရိပ်သာကို အကြောင်းပြု၍ နှင်းဆီ
ကုန်းရပ်ကွက်၊ နှင်းဆီကုန်းဘူတာဟူ၍ အမည်နာမ သတ်
မှတ်ခေါ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်က ထိုရပ်ကွက်သည် သွားရေးလာရေး ခက်
ဆဲအပြင် ရေအလွန်ရှားသော ရပ်ကွက်ဖြစ်သဖြင့် ရန်
ကုန် မြင်းပွဲအသင်းမှ အဝီစိတွင်းရေ တူးဖော်ပေးပြီး ရေ
ချွန်နှင့် မော်တော်များ တပ်ဆင်လှူဒါန်းပေးခဲ့သည်။ ဒေါ်ဦး
စွန်းကို စာရေးဆရာ၊ ဒါရိုက်တာကြီး ဦးသာဓု၏ဖခင် ဦးမြ
ဆောင်မှ အထူးအကူအညီပေးခဲ့သည် ဟူ၏။

ထိုသို့ဆောင်ရွက်နေစဉ် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးဖြစ်ခဲ့၍
ဒေါ်ဦးစွန်းသည် ဘိုးဘွားအချို့ကို မင်းကွန်းလူအိုရုံသို့ ခေါ်
ဆောင်သွားခဲ့ရသည်။ စစ်ပြီးသောအခါမှ မင်းကွန်းလူအိုရုံ
ဒေါ်ဦးစွန်းထံမှ မြန်မာ့အလင်း ဦးတင်ထံသို့ လိုအပ်သလို
လှူဒါန်းပေး ဆောင်ရွက်ပေးပါရန် စာတစ်စောင် ရေးသား
ပေးခဲ့၏။ သို့ကြောင့် နှင်းဆီကုန်းဘိုးဘွားရိပ်သာ ဟိုး
အတိတ်ရှင်သန်ရေးကို ဒေါ်ဦးစွန်းကိုယ်စား မြန်မာ့အလင်း
ဦးတင်မှ ဒဂုန်တာရုံဆရာတော် ဦးဥတ္တရနှင့်တိုင်ပင်ကာ
ဆောင်ရွက်ခဲ့ရသည်။ ထိုသို့ဆောင်ရွက်ရင်း မြန်မာ့အလင်း
ဦးတင်သည် ယခုလက်ရှိ နှင်းဆီကုန်းဘိုးဘွားရိပ်သာကြီး
အည်တံခိုင်းမြစ်စေ့ရန်၊ ပြောင်းရွှေ့ရန်၊ စောင့်ရှောက်ရန် တာ
ရုံဆရာယုခုံရာ ယခုအချိန်တွင် ဘိုးဘွားပေါင်းများစွာ တိုက်
ဆွေးဆောင်အံ့သိန်းရာထောင်ချီတန်သော ဘိုးဘွား



ဘိုးဘွားရိပ်သာအားထူထောင်သူ ဒေါ်ဦးစွန်း

ရိပ်သာကြီးအဖြစ်ဖြင့် ပန်ရလို့ နေပေတော့သည်။

ပခုက္ကူမြို့မှ နောက်ဆုံးလူအိုရုံ

ဒေါ်ဦးစွန်းသည် နောက်ဆုံးလူအိုရုံအနေနှင့် (၁၂၉၉)
ခုနှစ်၌ ပခုက္ကူမြို့တွင် အကောင်အထည်ဖော်ခဲ့ရာ ယာခင်း
ပိုင်ရှင် ဦးစိန်၌ လှူဒါန်းသော ယာမြေနှစ်ဧကနှင့် စတင်ခဲ့ရ
ပြန်သည်။ ထိုလူအိုရုံကို ပခုက္ကူမြို့ ဗုဒ္ဓဘာသာလူအိုရုံဟု
၍ ခေါ်တွင်ခဲ့ကြ၏။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်လာခဲ့သော
ကြောင့် ဖရိုဖရဲ အနည်းငယ်ဖြစ်သွားသဖြင့် စစ်ပြီးကာလ
တွင် ပခုက္ကူမြို့ ဘိုးဘွားရိပ်သာကို ပြန်လည်ကြီးစားတည်
ဆောက်ခဲ့ရာ (၁၉၅၀-၅၁)ခုနှစ်များမှသာ အခြေတကျဖြစ်
ခဲ့ရလေသည်။

ယင်းနောက် ထပ်မံလှူဒါန်းရရှိခဲ့သော မြေနှစ်ဧကနှင့်
အတူ ယခုအခါ ဗုဒ္ဓဘာသာဓမ္မာရုံကြီး၊ အထူးကုဆေးခန်း၊
အဘွားဆောင်၊ အဘိုးဆောင်၊ ပန်းဥယျာဉ်တို့ဖြင့် ခုံညား
ထည်ဝါ တိုးတက်ကာ လှပဝေဆာလျက် ရှိနေပေ၏။

မင်းကွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီးကပင် အားပေးချီးမြှောက်

ကျေးဇူးတော်ရှင် မင်းကွန်းတိပိဋကဓရ ဆရာတော်
ဘုရားကြီး သက်တော်ထင်ရှား ရှိစဉ်အခါက လူအိုရုံအလင်း

ကို အစွမ်းကုန် အားပေးချီးမြှောက်တော်မူခဲ့လေသည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ တပည့်များဖြစ်ကြတော်မူသော မိုးမိတ်ကုန်းမြေမှ တိပိဋကဓရစာမေးပွဲအောင် အရှင်သူမြတ် များကလည်း စာမေးပွဲအောင်အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် နှစ်စဉ် နှစ်တိုင်း ဘိုးဘွားများကို တစ်ရက်စာ ကျွေးမွေးလှူဒါန်း လေ့ရှိကြသည်။

အမြဲအနိစ္စ ဘဝခန္ဓာ ချုပ်ငြိမ်းရှာ

မြန်မာအမျိုးသမီးထဲတွင် ပထမဆုံး လူမှုဝန်ထမ်းလုပ်ငန်းကို မျိုးစေ့ချပေးခဲ့သူ အာဇာနည်အမျိုးသမီးကြီးဟူ၍ လည်းကောင်း၊ မေတ္တာနှင့် စေတနာ၊ ကရုဏာရှင်ကြီးဟူ၍ လည်းကောင်း ခေါ်တွင်မည်ထိုက်သော သီလရှင်ဆရာကြီး ဒေါ်သူမာလတစ်ဖြစ်လဲ ဒေါ်ဦးဇွန်း (သို့မဟုတ်) ဘွားဦးဇွန်းသည် (၁၃၀၆)ခုနှစ်၊ ကဆုန်လပြည့်ကျော် (၅)ရက် အသက်(၇၆)နှစ်အရွယ်တွင် မန္တလေးမြို့ မင်းကွန်းဘိုးဘွားရိပ်သာ၌ လူကြီးရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်ခဲ့လေသည်။

ဘွားဦးဇွန်း မရှိတော့သော်လည်း မင်းကွန်းဗုဒ္ဓဘာသာ လူအိုရုံ၏ နှစ်(၅၀)ပြည့် ရွှေရတုသဘင်ကို (၁၉၆၅)ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ (၁၁)ရက်နေ့တွင် စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ

ကျင်းပနိုင်ခဲ့၏။

သို့ကြောင့် ယနေ့ထက်တိုင်အောင် တည်တံ့ခိုင်မြဲနေသော ဘိုးဘွားရိပ်သာများတွင် အသက်(၉၀) ကျော် ဘိုးဘွားများ ကျန်းမာချမ်းသာစွာဖြင့် ပုတီးစိပ် တရား၊ ပိုင်နေနိုင်ကြခြင်းမှာ အမျိုးသမီးအာဇာနည် စေတနာရှင်ကြီး ဘွားဦးဇွန်း၏ ကျေးဇူးကြောင့်ဟု ဆိုနိုင်သည့်အပြင် ဘိုးဘွားများအတွက် ဘဝနေဝင်ချိန်ကို တန်ဖိုးရှိရှိ ဖြတ်သန်းနိုင်စေရန် ရည်သန်၍ သိန်းထောင်ပေါင်းများစွာ တန်ဖိုးရှိသော လူအိုရုံကြီးငါးရုံကို ထူထောင်နိုင်ခဲ့သည့် ဘွားဦးဇွန်း၏ ကုသိုလ်ကောင်းမှုများကို သာဓုခေါ်မိကာ ဘွားဦးဇွန်းကိုလည်း ကန်တော့ဦးခိုက်လိုက်ရပေတော့သတည်း။

**သုခိအတ္တာနံ ပရိဟရန္တု
ရွှေတလေး(လွယ်လင်)**

ကျမ်းကိုး

- (၁) အရှင်စန္ဒဇောတိ ပါဠိပါရဂူ၊ ပိဋကတ်တစ်ပုံဆောင်၏ မင်းကွန်းမြေမှ ကမ္ဘာကျော် ကြီးငါးကြီး။
- (၂) ကောင်းပြည့်စုံ၏ ထူးချွန်ကျော်ကြား မြန်မာအမျိုးသမီးများ။

မန္တလေး-နေပြည်တော် ဆရာလှ၏ မြေးတပည့်

ဆရာမကြီး ဒေါ်စောဦးစံ (ရှမ်းမြည်)
B.A (History)

မေဒင် ဂဏ္ဍာဏ ဝေဒပညာရှင်

စီးပွားရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး စသည့်ကိစ္စအဝဝကို ရှမ်းပညာစစ်စစ်၊ အံ့ဖွယ်နက်နဲဆန်းကြယ်သော အထူးယတြာများဖြင့် ထက်မြက်စွာ ဆောင်ရွက်ပေးသည်။

ပူပြင်းလှသည့် နှလုံးသားခံစားချက်ရှိသူများ အေးချမ်း၊ ပျော်ရွှင်၊ တည်ငြိမ်၊ သာယာသော ဘဝအလှ ရရှိစေရန် ဆရာမကြီးထံ လာရောက်ဆွေးနွေးနိုင်ပါသည်။

(တနင်္ဂနွေ၊ တနင်္လာ)နေ့များမှအပ နေ့စဉ် ဟောခန်းဖွင့်ပါသည်။

ဟောခန်း - အမှတ်(၁၆)၊ အနောက်ဘက်မုခ်၊ ကျိုက်ပိုင်းဘုရား၊ မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

၀၉ ၇၃၂၄၀၇၉၆ ၊ ၀၉ ၃၂၂၂၇၇၉၇

လုံရာသ၌ ငြိမ်ဝေစဉ်တွဲဂါထာ

ဓမ္မာစရိယ-ဦးတောင်း

ဂါထာမန္တန်ဆိုလျှင် အချို့က အလိမ်အညာဟု ထင်မှတ်ပြီး ပြက်ရယ်ပြုတတ်ကြ၏။ တကယ်တော့ ဂါထာမန္တန်ဆိုတာ ဘုရားမပွင့်ခင် ဟိုးရှေးပဝေသဏီကပင် အထင်အရှားရှိနေခဲ့တာပါ။ ဘုရားပွင့်တော်မူလာပြီးနောက်လည်း ဂါထာမန္တန် ပျောက်သွားသည်ကား မဟုတ်ပေ။ သာသနာပကာလမှာ ကိုယ်တိုင်စီရင် သုံးစွဲခဲ့တဲ့ ဂါထာမန္တန်များ တကယ်အစွမ်းထက်ခဲ့သလို ထိုစဉ်က ရည်ရွယ်ချက်များ အောင်မြင်ခဲ့ကြောင်း ဟောပြောပြပြီး သာသနာထဲသို့ သွင်းထားခဲ့သည်များ ရှိ၏။ ဥပမာ-မောရသုတ်၊ ခန္ဓသုတ် စသည်ပါ။ ထိုပရိတ်တော်များကို အလောင်းတော်ဘဝက လက်တွေ့ကျင့်သုံးခဲ့ဖူး၏။

ဝဋ္ဋသုတ်လာ ဂါထာမန္တန်က မီးကွင်းပြီး အသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်ခြင်းအကျိုးကို ပြီးစီးစေနိုင်၏။

ထို့အတူ မောရသုတ်လာ ဂါထာမန္တန်က အချုပ်အနှောင်မှ လွတ်ကင်းစေနိုင်ခဲ့၏။

ခန္ဓသုတ်လာ ဂါထာမန္တန်က အဆိပ်ရှိသတ္တဝါတို့ ကိုက်ခဲခြင်း ဘေးရန်မှ လွတ်မြောက်စေနိုင်ခဲ့ပါသည်။

အသီးသီးသော ထိုစွမ်းအင်များကို သိသာထင်ရှားအောင် ဟောပြောပြပြီးမှ အရံအတားလုပ်တဲ့ သုတ္တန်များ အဖြစ် ပြန်လည်ဟောပြောတော်မူခဲ့၏။ အရံအတားဖြစ်၍ ပရိတ္တ-ပရိတ်ဆိုတဲ့ နာမည်တပ်ပြီး ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲလာကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ထိုမှတစ်ပါး အခြားအခြားသော ရွှေ၊ ငွေ ရတနာမိုးရွာသွန်းစေသော ဂါထာမန္တန်၊ နက္ခတ်တာရာများ၊ ဆိုးကျိုးမှ လွတ်စေသော ဂါထာ၊ မန္တန်၊ လူသေခေါင်းခွံကို ခေါက်ကြည့်ပြီး သွားရာဂတိကိုသိနိုင်သော ဂါထာမန္တန် စတဲ့ ဂါထာမန္တန်များလည်း များစွာရှိသေးပေသည်။

အချို့က ဂါထာမန္တန်ဆိုလျှင် မန္တရ၊ တန္တရ ဝါဒမှလာသော ဂါထာမန္တန်ဟူ၍သာ နားလည်သွားပြီး သာသနာပ ဂါထာမန္တန်သည် ထေရဝါဒနှင့် လုံးမဝသက်ဆိုင်ဟု ဟောပြော ရေးသားကြ၏။ ထိုသူများနှင့် အကျောက်

အကန် တစ်ယောက်တစ်ပြန် ငြင်းမနေချင်ပါ။ သို့သော် လိုလားသူအား စကားတစ်ခွန်း ဆိုချင်သည်ကား တကယ်တော့ ဂါထာမန္တန်ဆိုတာ လိုတ၊ရစေတဲ့ ဣစ္ဆာသမ္ပပတ္တမြားသဖွယ်ပါလို့ပင် တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်ပါရအောင်။ မသိသူကျော်သွား သိသူဖော်စားတာ ဂါထာမန္တန်ပါ။ ကြောင့် မသိသူများ ကျော်ကျော်သွားနေကြသော်လည်း သိသူများ ဖော်ဖော်စားနေကြတဲ့ ဂါထာလေးတစ်ပုဒ်ကို ဂန္ထီရပရိသတ်အတွက် လက်ဆောင်ပါးလိုက်ပါသည်။

ဂါထာမန္တန်ရဲ့စွမ်းအင်ကို ကြော်ငြာဝင်လွန်းရင် အထူးအမြင်လွဲသွားတတ်၍ ကြော်ငြာမဝင်တော့ပါ။ သို့သော် အာမခံချက်မရှိဘဲ ယုံကြည်လာဖို့ မလွယ်ကူပါ။ ထို့ကြောင့် ဂါထာမန္တန်အပေါ် ယုံကြည်မှုရှိစေရန်၊ တစ်နည်းပြောပါက စိတ်တက်ကြမှုရှိစေရန် ဂါထာမန္တန်ရဲ့ သဘောသဘာဝနှင့် မူလဇစ်မြစ်ကိုတော့ သိသင့်သိအပ်သည်ဟု ယူဆမိပါသဖြင့် အနည်းငယ် ဖွင့်ဆိုပြပါအံ့။

ဗုဒ္ဓဟုဆိုလျှင် ငါတို့ ကိုးကွယ်တဲ့ မြတ်ဘုရားဆိုတာ လူတိုင်း သိကြ၏။ ဘုရားရှင်တွင် ဘုရားဖြစ်လာကတည်းက မည်သူကမှ ပေးစရာမလိုဘဲ အလိုလိုအော်တိုရလာတဲ့ ဂုဏ်တော်ကိုးပါး ရှိသည်ကိုလည်း အများသိကြ၏။ ထိုတို့အဓိကကျတဲ့ ဂုဏ်တော်(၃)ပါး ရှိပါသည်။ အရဟံဂုဏ်တော်၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဂုဏ်တော်နှင့် ဘဂဝါဂုဏ်တော်တို့ ဖြစ်ပါသည်။ နေ့စဉ် ရွတ်နေကြတဲ့ နမောတဿတွင် ဤဂုဏ်တော်သုံးပါး ထည့်သွင်းထား၏။

ထိုဂုဏ်တော်ကိုးပါးတို့တွင် နောက်ဆုံးဂုဏ်တော်ဖြစ်တဲ့ ဘဂဝါဂုဏ်တော်ကို ကျကျနန အနက်ပြန်လျှင် သောဘဂဝါ-ထိုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဣတိပိ-ဣမိနာစတာ၊ ဧကေန-ဤသို့၊ ဣဿရိယ၊ ဓမ္မ၊ ယသ၊ သိရိ၊ ကာပယတ္တဟု ခြောက်ဝစုံစုံ တန်ခိုးဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသောကြောင့်လည်း၊ ဘဂဝါ-ဘဂဝါမည်တော်မူပါပေ၏။ အနက်မြန်မာပြန်ဆိုရပါသည်။

မှန်၏။ အဆိုပါ ဘုန်းတော်ခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်

သောကြာနှင့် မြတ်ဘုရားကို ဘဂဝါဟု ခေါ်ပါသည်။ ထိုဘုန်းတော်ခြောက်ပါးတို့တွင် ငါးပါးမြောက်မြားစွာ ကာမဘုန်းတော်ဖွဲ့ ဂါထာတော်ကို လိုတ၊ရ က္ကန္တသတ္တမြားသဖွယ် လိုရာဆန္ဒ ပြီးစေနိုင်ကြောင်း ဂါထာအဖြစ် မိတ်ဆက်ပေးပါမည်။

ဟုတ်ပါ့မလားလို့ မတွေးပါနှင့်၊ တကယ်ဆန္ဒပြည့်ဝသောလားလို့ မမေးနှင့်၊ စွမ်းအင်ဟူသည် ယုံကြည်စွာ ထုပ်ယူမှ ထွက်ပေါ်လာ၏။ စွမ်းအင်ရှိတဲ့ ဖြစ်စဉ်ကိုသာ ဆည်းအောင် ရှင်းပြပေးပါမည်။

တာမဆိုတဲ့ စကားလုံးက အလိုဆန္ဒဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ ဗုဒ္ဓသည် အလောင်းတော် သုဓမ္မာရှင်ရသော ဆန္ဒတန်းက အတ္တဟိတ-မိမိအကျိုးစီးပွားနှင့်စပ်ပြီး ရည်ရွယ်ချက်သုံးရပ် ထားရှိခဲ့ပါသည်။ ထို့အတူ ပရဟိတ-သူတစ်ပါးအကျိုးနှင့် စပ်ပြီးတော့လည်း ရည်ရွယ်ချက်ကြီးသုံးရပ် ချမှတ်ခဲ့ပါသည်။

အတ္တဟိတနှင့်စပ်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်သုံးရပ်ကို သီးခြားပြောလျှင် ဗုဒ္ဓေါ၊ မုတ္တော၊ တိတ္တော သုံးပါးဖြစ်ပါသည်။ အတ္တဟိတနှင့်စပ်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကြီး သုံးရပ်ကတော့ ဗောဓိယုံ၊ ဗောဓေယျံ၊ တာရေယျံဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ဆင့်တည်းပြောလျှင် ဗုဒ္ဓေါ ဗောဓောယျံ၊ မုတ္တော ဗောဓောယျံ၊ တိတ္တော တာရေယျံဟု ပြောရ၏။ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ငါကိုယ်တိုင် သစ္စာလေးပါး မြတ်တရားကို သိပြီးသွင် ဝေနေယျတို့အားလည်း သိစေရဦးအံ့၊ သိအောင် ဆောင်ရွက်မည်။ ငါကိုယ်တိုင် သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမှ ကျွတ်လွတ်ပြီးလျှင် ဝေနေယျတို့အားလည်း ကျွတ်လွတ်စေဦးအံ့၊ ကျွတ်လွတ်အောင် ဟောပြောမည်။ ငါကိုယ်တိုင် သံသရာတစ်ဝှက်ကမ်းသို့ တက်လှမ်းကူးမြောက်ပြီးလျှင် ဝေနေယျတို့အားလည်း ကူးမြောက်စေရဦးအံ့၊ ကူးမြောက်အောင် ဆောင်ရွက်မည်ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

အလောင်းတော်ဘဝက ထားရှိခဲ့တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကြီးမြောက်လို့ ကိုယ်တိုင် ဘုရားဖြစ်လာသောအခါ ငါဘုရားဖြစ်ပြီ။ ငါ့မှာ ပူဇော်ရာမရှိတော့ဘူးရယ်လို့ ကျေနပ်အရသာ ရပ်မနေဘဲ သူတစ်ပါး အကျိုးစီးပွားများခြင်းအတွက် နဂိုက ထားရှိခဲ့တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း ဆက်လက်၍ ဝေနေယျတို့အား သစ္စာလေးပါးကို သိစေတော်မူခဲ့၏။ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမှ ကျွတ်လွတ်စေခဲ့၏။ တစ်ဖက်တစ်သို့ တက်လှမ်းကူးမြောက်စေခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် အတ္တ

ဟိတ-မိမိအကျိုးရော ပရဟိတ-သူတစ်ပါးအကျိုးပါ အမှန်တကယ်ပြီး မြောက်ခဲ့ပါသည်။

ထိုသို့ မိမိ၊ သူတစ်ပါး နှစ်ဦးသား၏ အကျိုးစီးပွားကို ပြီးစီးစေနိုင်သောကြောင့် ပြီးစီးနိုင်ကြောင်းဖြစ်သော အဓိကာမဆန္ဒတော်ကို ကာမဘုန်းတော်ဟု ခေါ်ပါသည်။ ထိုကာမဘုန်းတော်အား ရည်ရွယ်၍ ဖွဲ့သီပူဇော် ရှိခိုးအပ်သော ဂါထာကို ကာမဘုန်းတော်ဘွဲ့ဂါထာဟု ခေါ်ပါသည်။

ထိုဂါထာအား ရွတ်ပွားသရဇ္ဈာယ် ရှိခိုးပါက မိမိလိုအပ်ဆန္ဒ ပြည့်ဝနိုင်ကြောင်း အထူးညွှန်းစရာ မလိုတော့ပါ။ နွားလည်းစီးလိုပါက နွားလည်းစီးဖူးသူ၊ နွားလည်းရှိသူကို ချည်းကပ်လေ့လာ မေးမြန်းရ၏။ လေယာဉ်ပျံစီးနေသူအား သွားမေး၍ မရနိုင်။ လင်ခရူဆာ အထူးစိမ့်ခံကား စီးလိုပါက နွားလည်းမောင်းနေသူအား သွားမေး၍မရ။ လင်ခရူဆာစီးနေသူအား မေးစမ်းမှ ရ၏။ ထို့အတူ ဆန္ဒပြည့်ဝလိုပါက ဆန္ဒမပြည့်ဝနိုင်သူအား သွားချည်းကပ်နေ၍မရ။ ဆန္ဒပြည့်ဝသူအား ချည်းကပ်မေးမြန်းမှ ရ၏။ ဆန္ဒပြည့်ဝသူတို့တွင် အထွတ်အမြတ်ဆုံး၊ အပြည့်ဝဆုံးကား ဗုဒ္ဓပင်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဗုဒ္ဓရဲ့ ကာမဘုန်းတော်ဘွဲ့ ဂါထာကို ရွတ်ဆိုရှိခိုးရင်း အလေ့အကျင့်ပြုရ၏။ တောင်းဆုပန်ဆင်ရ၏။ အဓိကာမဆန္ဒတော်ကို အာရုံပြုရ၏။ အဓိကာမဆန္ဒတော်အား အာရုံပြုလျက် ကာမဘုန်းတော်ဘွဲ့ ဂါထာတော်အား ရွတ်ပွားသရဇ္ဈာယ်ပါက လိုအပ်ဆန္ဒများ ပြည့်ဝလာမှာ သေချာပေသည်။ နာမည်ကိုက လိုတရဆန္ဒ၊ လိုတရဘုန်းတော်ပါ။

အတ္တတ္ထံ ပရတ္တံ ဝါပိ၊ ဓီရယံ အဘိပတ္တယံ။
အတ္တိ နိဗ္ဗတ္တိကာမောပိ၊ ကာမဝန္တ နမတ္တုတော။
နဝေနာ နေနကမ္မေန၊ ကုစ္ဆိတံ မေ သမိဇ္ဈတု။
ပထမဂါထာသည် တင်ပြခဲ့ပြီးသည့်အတိုင်း လိုတ၊ရဆန္ဒ၊ လိုတ၊ရဘုန်းတော်အား အာရုံပြုကာ ရှိခိုးတဲ့ ကာမဘုန်းတော်ဘွဲ့ဂါထာတော် ဖြစ်ပါသည်။

ဒုတိယဂါထာဝဂ်ကား ရှေးဆရာတော်များနည်းကို မှီ၍ စာရေးသူ စီစဉ်ထည့်သွင်းပေးထားတဲ့ ဆုတောင်းစကားမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို တိတိကျကျ ဂဗ္ဘနဏသိနေလျှင် စိတ်တွင် ပိုအားရှိနိုင်၍ မင်းကွန်းတိပိဋကဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ အနက်ဆံကောင်းကောင်းလေးများကို ကူးယူဖော်ပြလိုက်ပါသည်။ အသေအချာအလွတ်ရအောင် ကျက်မှတ်ပြီး အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ကြည့်ပါ။ ရရှိ

လာမည့်အကျိုးကို စာရေးသူက မက်လုံးပေးကာ ညွှန်းဆိုပြသည်ထက် စာဖတ်သူက လက်တွေ့လုပ်ဆောင်ပြီး ရရှိလာသောအကျိုးကို ဂန္ထီရမဂ္ဂဇင်းတိုက်မှတစ်ဆင့် စာရေးသူသို့ အသိပေးခြင်းက ပိုပြီးသဘာဝကျမည် ထင်ပါသည်။ ပါဠိပါဌ်သား ရွတ်ဖတ်နည်းကို ဆောင်းပါးအဆုံး (အောက်ခြေ)၌ ပြသထားပါသည်။

အဓိဋ္ဌာန်ကျင့်စဉ်အဖြစ် မကျင့်သုံးနိုင်သေးမီ အလုပ်များ၍ မအားနိုင်သူများအနေဖြင့် နေ့စဉ် ကုသိုလ်ဖြစ်အနေဖြင့် စာရွက်ကြည့်ကာ ရွတ်ဆိုရှိခိုးကြည့်ပါ။ ရွတ်ဖတ်ဖန်များပါက အလိုလိုနှုတ်တက်အာရုံ ရသွားပေလိမ့်မည်။ ထိုသို့ ကုသိုလ်ဖြစ် ရွတ်ဖတ်စဉ်မှာပင် ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သော အကျိုးအာနိသင် အမျိုးမျိုးတို့ကို ရရှိခံစားရပေလိမ့်မည်။

အနက်ဆံကို ခေါက်တိုင်း ရွတ်နေစရာမလိုပါ။ ကိုးခေါက်ရွတ်မည်ဟု မိမိစိတ်က အာရုံပြုကာ ဆုံးဖြတ်ထားပါလျှင် ပါဠိဂါထာကိုသာ ကိုးခေါက်စေ့အောင် ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်လိုက်ပါ။ ပြီးတော့မှ အနက်ဆံလေးကို ခပ်အေးအေးရွတ်ပြီး အာရုံပြုကာ ရှိခိုးလိုက်ပါ။ ကုသိုလ်ဖြစ် ရွတ်ပွားသူအတွက် သတ်မှတ်ချက်မလိုအပ်သော်လည်း လိုအင်ဆန္ဒ၊ ကိစ္စတစ်ခုတွက် သီးခြားအဓိဋ္ဌာန်ဝင်သူအတွက်ကား သတ်မှတ်ချက် ထားရှိရပေမည်။

၁။ ကိုယ်လက်သန့်စင်ထားရမည်။

၂။ အဝတ်အထည် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ရမည်။ (မည်သည့်အဝတ်မဆို ရပါသည်။ ယောဂီဝတ်မှမဟုတ်ပါ။)

၃။ သရဇ္ဈာန်သီလ ခံယူဆောက်တည်ပါ။

၄။ (၁၈)ခေါက်၊ (၃၆)ခေါက်၊ (၄၅)ခေါက် သုံးမျိုးအနက် မိမိနှင့်သင့်လျော်ရာကို အတိအကျ ရွေးချယ်သတ်မှတ်ပါ။ ထိုသတ်မှတ်ခေါက်ရေအတိုင်း သတ်မှတ်ချိန်တွင် နေ့စဉ် ပုံမှန်ရွတ်ပါ။

၅။ (၁၈)ခေါက်ဆိုလျှင် (၁၈)ရက်ရွတ်ပါ။ (၃၆)ခေါက်ဆိုလျှင် (၃၆)ရက်၊ (၄၅)ခေါက်ဆိုလျှင် (၄၅)ရက် ရွတ်ပါ။

၆။ ပြီးလျှင် ထုံးစံအတိုင်း အမျှအတန်းပေးဝေပါ။ အောင်မြင်ပေလိမ့်မည်။

ဂါထာအနက်

ဇီရ-သဗ္ဗညုတ ဉာဏသခင် မြတ်ရှင်ပင်၊ တွံ-အရှင်ဘုရားသည်၊ ယံ အတ္တတ္ထံဝါ-အကြင်အမျိုးမျိုး၊ ကိုယ်တော်မြတ်၏ အကျိုးကိုလည်းကောင်း၊ ယံ ပရတ္တံဝါပိ-အကြင်အမျိုးမျိုး သူတစ်ပါး၏ အကျိုးကိုလည်းကောင်း၊ အဘိ

ပတ္တယံ-ဗုဒ္ဓေါ ဗောဓေယျံ-မုတ္တော မောစေယျံ-တိတ္ထောတာရေယျံ-အကြံသုံးပါး နှလုံးထား၍ လိုလားတောင့်တတော်မူခဲ့လေပြီ။ တဿ အတ္တဿ-ထိုမိမိ သူတစ်ပါး ကျိုးနှစ်ပါး၏၊ နိဗ္ဗတ္တိ ကာမောပိ-ရွယ်တိုင်းမဖောက် ခရီးရောက်အောင် ပြီးမြောက်ခြင်း ယင်းပြီးမြောက်ခြင်း၏ အကြောင်းရင်းမူလ၊ အဓိကာမ-ဆန္ဒတော်တည်းဟူသော ကာမဘုန်းတော်သည်၊ အတ္တိ-ထင်ရှားပုံသေ ရှိပါပေ၏။ ကာမဝန္တ-ကာမဂုဏ်နှုန်း ရွှေဘုန်းတော်ရှင် မြတ်သခင်၊ တေ-ရှင်ပင်ဘုရားအား၊ မေ-ရုပ်နာမ်ပေါင်းချုပ် အကျွန်ုပ်၏၊ နမော-တုပ်ဝပ်ငဲ့ကျိုး လက်အုပ်မိုး၍ ရှိခိုးမာန်လျှော့ကန်တော့ခြင်းသည်၊ အတ္တု-ဖြစ်ပါစေသတည်း၊ ဖြစ်ပါစေသား အရှင်ဘုရား။

နဝေနာ နေနကမ္မေန-ဤသို့ အရှင်မြတ်၏ လိုတ၊ ရဆန္ဒ၊ လိုတ၊ ရဘုန်းတော်အား ရှိခိုးပူဇော် ဖူးမြော်မာန်လျှော့ ကန်တော့ရသော ကုသိုလ်ကံစေတနာအသစ်ကြောင့်၊ မေ-ဘုရားတပည့်တော် တပည့်တော်မ၏၊ ဣစ္ဆိတံ-လိုရာဆန္ဒ ဟူသမျှသည်၊ သမိဇ္ဈတု-မလင့်ပုံသေ ပြီးပြည့်စုံပါစေသတည်း။

ဤသို့ ပါဠိအနက် မပျက်စုံစွာ ရှိသောစွာ ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ပါက ကုသိုလ်ဖြစ်ရွတ်လည်း အကျိုးကျေးဇူးအထူးကြီးမြတ်၏။ လိုအပ်ရာရာ လိုအင်ဆန္ဒ ဟူသမျှတို့ ပြီးပြည့်စုံလာပေလိမ့်မည်။ အရေးတကြီး အထူးတလည် ရည်ရွယ်သည့် ကိစ္စအတွက်မူ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ကာ ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ပါ။ ဂါထာနှုန်းဆိုတာ လိုတရတဲ့ ဣစ္ဆာသယ ပတ္တမြားပါလား ဆိုသည်ကို သင်ကိုယ်တိုင် ဝန်ခံနေရပေလိမ့်မည်။

ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ကြပါစေရာ
ဓမ္မာစရိယ-ဦးစောဝင်း

ပါဠိဆင့်ရွတ်နည်း

- (၁) အတ္တတ္ထံ (အတိတတ်ထံ)၊
- (၂) ပရတ္တံ (ပရတ်ထံ)၊
- (၃) အဘိပတ္တယံ (အဘိပတ်ထယံ)၊
- (၄) နိဗ္ဗတ္တိကာမောပိ (နိဗ္ဗတ်တိကာမောပိ)၊
- (၅) ကာမဝန္တ (ကာမဝန်တ)၊
- (၆) နမတ္ထု (နမတ်ထု)၊
- (၇) ဣစ္ဆိတံ (အိတ်ဆိတ်)၊
- (၈) သမိဇ္ဈတု (သမိတ်တေ)။

ပုရောဟိတ် ဆရာဦးမြတ်စံ



အကျိုးစီးပွား ဖြစ်ထွန်းစေသော ဗုဒ္ဓဂုဏ်အင်းတော်ကြီး

မိတ်ဆွေဝတ္ထုရား(၅)ပါး

- ပေးကမ်းချီးမြှင့်၊
- တိုယ်နှင့်ယှဉ်ထား၊
- စီးပွားဆောင်ရွက်၊
- နှုတ်မြွက်ချိုသာ၊
- သစ္စာမှန်စေ၊
- ဝတ်ငါးထွေ ကျင့်လေမိတ်သဟာ။

(သင်္ဂီဇာဆရာတော်)

အထက်ပါ မိတ်ဆွေဝတ္ထုရား(၅)ပါးကို သံနေသံထား
ခွတ်ဖတ်နေသူမှာ ကျွန်ုပ်၏ မြေးအကြီး ဖြစ်ပါသည်။
UBC ကျောင်းတွင် ကဗျာရွတ်ပြိုင်ပွဲဝင်ရန် လေ့ကျင့်နေ
ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုမိတ်ဆွေဝတ္ထုရား(၅)ပါးကို သိင်္ဂီလ
သတို့သားအား မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠု
ကျောင်းတော်မှ ထွက်၍ ဆွမ်းခံကြွစဉ် ဟောကြားခဲ့ခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသိင်္ဂီလလုလင် သတို့သားကို အကြောင်း
၍ သိင်္ဂီလသုတ်ဟု စွဲမှတ်ခေါ်ဝေါ်ကြပါသည်။

မြတ်စွာဘုရားက သိင်္ဂီလသုတ်ကြွယ်သားအား မိတ်ဆွေ
မဟုတ်သည့် မိတ်ဆွေတု(၄)ယောက်အကြောင်း ဟော
ကြားခဲ့ပါသည်။

မိတ်ဆွေတု

- ဗုဒ္ဓသာ ဗုဒ္ဓတတ်သော မိတ်ဆွေစစ် မဟုတ်သည့် မိတ်
ဆွေတုကို သိအပ်၏။ (အညဒတ္တုဟရ မိတ်ဆွေတု)
- နှုတ်မှဖြင့်သာလျှင် (Lips Service နှုတ်လျှာဖြင့်သာ)
- လောကွတ်စကား ပေးတတ်သော မိတ်ဆွေတု။
- (ဝစီပရမ မိတ်ဆွေတု)

- ၃။ အကြိုက်ကိုလိုက်၍ ပြောဆိုတတ်သော မိတ်ဆွေစစ်
မဟုတ်သည့် မိတ်ဆွေတုကို သိအပ်၏။
(အနုပ္ပိယဘာဏီ မိတ်ဆွေတု)
- ၄။ ပျက်စီးကြောင်း၌ အပေါင်းအဖော်ဖြစ်သော မိတ်ဆွေ
စစ် မဟုတ်သည့် မိတ်ဆွေတုကို သိအပ်၏။
(အပါယသဟာယ မိတ်ဆွေတု)
- ထို့အပြင် ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓ စပ်ဆိုသော ကဗျာလင်္ကာ

အရ-

- ၁။ လက်ချည်းလာ၍၊
- ၂။ ဥစ္စာဆောင်သယ်၊ နည်းငယ်ဖြင့်သာ၊ များစွာလိုရှိ၊
- ၃။ ဘေးထိရောက်ကာ၊ ပြုလာတုံဘိ၊
- ၄။ မိမိကျိုးငှာ၊ မှီလာပေါင်းယှဉ်၊
လေးယောက်စဉ်ကား၊ အညဒတ္တုဟရတည်းဟု ဖြစ်
ပါသည်။

မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားသော အညဒတ္တုဟရ မိတ်
ဆွေတုအကြောင်း ကဗျာလင်္ကာ ဖြစ်ပါသည်။

မိတ်ဆွေတုနှင့်ပတ်သက်၍ ဝစီပရမ မိတ်ဆွေတု၊
အနုပ္ပိယဘာဏီ မိတ်ဆွေတု၊ အပါယသဟာယ မိတ်ဆွေ
တုဟူ၍ အကျယ်ရှင်းပြပါက စာလေးမည်ဖြစ်သောကြောင့်
လောကနီတိ သင်္ဂီသလောကဝါဒသုတ်တွင် ဖတ်ရှုကြပါ
ရန် မေတ္တာရပ်ခံပါသည်။

စာရေးသူနှင့် ငယ်စဉ်က ပေါင်းဖက်လာသော မိတ်
ဆွေတုတစ်ယောက်အကြောင်း ဖြစ်ပါသည်။

နာမည်က ထွေးအောင် ဖြစ်ပါသည်။ ဉာဏ်နဲ့သူတစ်
ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် မိမိလက် အသက်တစ်နှစ် ကြီး

သော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ (၂)တန်းငယ်ပါသည်။ စာရေးသူ (၁၀)တန်းအောင်သောအခါတွင် (၈)တန်းကျောင်းသားကြီး မောင်ထွေးအောင်အဖြစ် အတန်းခေါင်းဆောင်တာဝန်ယူနေချိန် ဖြစ်ပါသည်။

ဖခင်ဖြစ်သူမှာ ကြက်တိုက်၊ အဂ္ဂိရတ်ထိုးနေချိန်တွင် မိခင်ဖြစ်သူက ရပ်ကွက်ထဲ လည်၍ ဈေးဝယ် ခေါင်းရွက်ကာ သားသမီးမိသားစုကို ရှာကျွေးနေသူ ဖြစ်ပါသည်။ မိခင်၏ မိသားစုအပေါ်ထားသောမေတ္တာ ကြီးမားလေစွ။

သို့ဖြစ်ရာ စာရေးသူ သိတတ်သော အရွယ်တွင် မိမိ၏ မိခင်နှင့်မိခင်မိခင် ကိုထွေးအောင်၏ မိခင်ကို ဆေးဝါး၊ အစားအသောက်ကအစ ကူညီထောက်ပံ့ခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ကိုထွေးအောင်က (၈)တန်းပင် မအောင်သဖြင့် ပိုဆောင်ရေးဝန်ကြီးဌာနတွင် ကာယလုပ်သား ဝင်၍လုပ်ရပါသည်။ သို့သော် မာန်က မချ။ ယခု သူလုပ်နေသော အလုပ်တွင် အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ရများပင် သူကဲ့သို့ အလုပ်တန်းတူ အလုပ်ကြမ်းလုပ်နေရကြောင်း ဂုဏ်ယူပြောကြားလေ့ရှိပါသည်။ တကယ်တော့ GTI ဘွဲ့ရကျောင်းသားများက အလုပ်နေရာလွတ် (Vacancy) မပေါ်သေး၍ နေ့စားဝင်လုပ်နေခြင်းဖြစ်ပြီး အလုပ်နေရာ လစ်လပ်သွားသောအခါ အငယ်တန်းအင်ဂျင်နီယာတာဝန် ထမ်းဆောင်ရသဖြင့် ကိုထွေးအောင်ကို စီမံအုပ်ချုပ် လမ်းညွှန်ရပါတော့သည်။

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကလည်း တက္ကသိုလ်တက်နေသော တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားကြီး ဖြစ်နေပြီး လုပ်ငန်းခွင်ကျတော့လည်း အတူလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ပညာတတ်များက ရာထူးကိုယ်စီဖြင့် သူ့အား အထက်က လက်ညှိုးထိုးခိုင်းတာကို မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကာ ဖြတ်လမ်းဆရာ လုပ်ရန်အတွက် စိတ်ကူးလိုက်ပါသည်။ ထိုစိတ်ကူးကား နတ်ဆရာ၊ နတ်ကတော် ဖြစ်ရန် အကောင်အထည်ဖော်လိုက်ပါသည်။ သွားလိုက်ရသည့် တောင်ပြုံးပွဲတော်၊ စားလိုက်ရသည့် နန်းကြီးသုပ် (နတ်နန်းကြီးတက်မှ ရွှေတိုက်စာရင်းဝင်ဖြစ်ရန်)၊ သို့သော် အကြောင်းမထူး။ တပေါင်း၊ တန်ခူး ရောက်ပြီး နှစ်တွေသာ ကုန်သွားသည် အောက်ခြေဝန်ထမ်းဘဝဖြင့် သက်ပြည့်အငြိမ်းစား ယူလိုက်ပါသည်။ ရပ်ကွက်ထဲ အလုပ်မရှိတော့ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်တင်၊ ကိုယ့်ဆိုင်းဘုတ် ကိုယ်ရေးပြီး နတ်နန်း(ရွာတော်ရှင်) ဥက္ကဋ္ဌဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ချိန်က ကြိုးဝါးထားသော အင်ဂျင်နီယာတွေ အပေါ်၊ သူငယ်ချင်းတွေအပေါ် ဆရာခေါ်ခံချင်သော မလှော်

လောဘ ထင်ပေါ်မှုစိတ်က အကောင်အထည် မပေါ်ဘဲ အိမ်တွင်းရှိ နတ်ရုပ်များကသာ ကိုထွေးအောင်တို့ လင်မယားကို မင်းမူနေပါတော့သည်။ ဖွတ်မရ ဓားမ မဆုံးရအောင် စာရေးဆရာကြီး ဦးအောင်သင်းအား အတုယူကာ ထွေးအောင်၏ ကလောင်နာမည်ကို ထွေးအောင်သင်းဟု သတတ်။ ဆောင်းပါးတို(၂)ပုဒ်ကို စာစောင်(၂)ခုတွင် ပါလာသောအခါ ရပ်ကွက်ထဲ တစ်အိမ်တက်ဆင်း လိုက်ပြ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် လက်ဖက်ရည်တိုက်ပြီး ကြွားပါနေပါတော့သည်။

သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ အိပ်မက်ဆိုးတစ်ခုက ၎င်း၏ လုပ်ရပ်ကို အကောင်အထည်ဖော်ပေးလိုက်ပါသည်။ အင်းစိန်မှ ပြန်ထွက်လာသော တူဖြစ်သူနှင့် နှစ်ယောက်ပေါင်း ကြံစည်လိုက်ပုံမှာ မတွေးဝံ့စရာပါ။ နတ်နှင့်နဂါး မလှည့်စားနှင့် ဆိုသော စကားမှာ ကိုထွေးအောင်သင်းအတွက် လွန်စွာမှ မှန်ပါသည်။

နံနက်စောစော ဝေလီဝေလင်း ဈေးရောင်းသော ဈေးသည်များ မလာခင် နတ်နန်းမှ အလှူခံပုံးကို သော့ဖွင့်၍ တူဝရီနှစ်ယောက် ခွဲယူသုံးစွဲလိုက်ကြပါသည်။ အကြောင်း ပြချက်မှာ ဘုရားတွင် ဂေါပက၊ ဘဏ္ဍာထိန်းများက လုပ်လစာ စားကြသည်။ အခုလည်း နတ်နန်းဥက္ကဋ္ဌအနေဖြင့် လစာသဘောမျိုး ထုတ်ယူသုံးစွဲခြင်းဖြစ်သည်ဟု မှတ်ယူကြပါသည်။

သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ ရွာတော်ရှင်နတ်နန်းမှ နတ်ဒေဝီအပေါင်းက မျက်မှန်မှန်ရှာသည်ထင်ပါ။ နတ်ဥက္ကဋ္ဌ ထွေးအောင်သင်းတစ်ယောက် ကိုယ်တစ်ခြမ်း လေဖြတ်သွားပါသည်။ လေဖြတ်ရုံသာမက အကြောများ ဆိုင်းသွားကာ ပါးက ရွဲလာပြီး လက်က ကောက်သွားပါတော့သည်။ ထို့ကြောင့် နတ်နှင့်နဂါး မလှည့်စားနှင့် ဟူသော စကားမှာ ကိုထွေးအောင်သင်းအတွက် တမင်ရည်ညွှန်း ထွက်ပေါ်လာသော စကားများ ဖြစ်လေသမားဟု တွေးထင်မိပါသည်။ ရပ်ကွက်နေသူများက လက်ကောက်ကြီးဟု အမည်သညာ တွင်နေပါတော့သည်။

စာရေးသူ မိတ်ဆွေအတူ၊ အစစ်အကြောင်း စဉ်းစားအတွေးဝင်နေခိုက် အောက်ထပ်မှ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းသံ မကြားရပါ။ အမှန်တော့ အတွေးဝင်နေသဖြင့် မကြားလိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

တံခါးလာခေါက်မှ ဗေဒင်မေးပရိသတ်ထင်၍ တံခါး

...တို့ရာ ဆယ်ကျော်သက် : မီးငယ်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး
...သမီးရဲ့ဘိုးဘိုးကို ကယ်ပါဦး အာဆရာ။
...ဘိုးဘိုးက ကယောက်ကတမ်းတွေ အော်နေ
...တယ်။ ငါသာလျှင် ဆရာ၊ ငါ ဆရာဟု ပြောပါ

...သမီးငယ်မှာ စာရေးသူ၏ မိတ်ဆွေကြီး ကိုထွေး
...သင်း၏ မြေးမလေး၊ အထက်တန်းကျောင်းသူတစ်
...ဖြစ်ပါသည်။

စာရေးသူကလည်း မခိုင်းမတွင် "သမီး...ဘာမှ
...သိရဲ့နဲ့။ စိတ်လည်းမပူနဲ့။ အဘ ကိုယ်စွမ်း၊ ဉာဏ်
...ကူညီမှာပါ။ ခဏစောင့်ပါ။ အဘ သမီး
...အတွက် အင်းယတြာအစီအရင် ပေးလိုက်မယ်"ဟု
...ကို ခဏစောင့်ခိုင်းပြီး အောက်ပါ အင်းဖယောင်း
...စီရင်ပေးလိုက်ပါသည်။

ဗုဒ္ဓရတနအင်းတော်ကြီး

မ	မ္ဗ	ဒွေ	ဥ	ဝ	ရံ	သ
ရ	နံ	ဝ	ဒေ	ဝ	ရာ	
ရ	မ္ဗ	ဒေါ	တံ	ယိ	အ	
ပ	ထိ	နံ	ဒ	ဟ	ရော	
ရော	န	ထိ	တိ	ဇ	ဣ	
ည	န	ဟော	န	ဝ	ရော	
သု	သ	ရ	အ	တု	တေ	

အင်းတော်

ဥ...ဝရော ဝရည။ ဝရဒေါ ဝရာဟရော၊

အနတ္တရော ဓမ္မဝရံ အဒေသယံ။

ဣဒမ္ပိ ဗုဒ္ဓေ ရတနံ ပဏိတံ၊

ဧတေန သစ္စေန သုဝတ္ထိံ ဟောတုတိ။

(၁၈၀-ခေါက် ရွတ်ပါ။)

(နံ)နေရာတွင် ကာယကံရှင်၏ မွေးနံကို ထည့်ပါ။

ဗုဒ္ဓရတနအင်းတော်ကြီး

မိမိကိုယ်တိုင် မြင့်မြတ်တော်မူ၍ မြတ်သောတရား



ကိုလည်း သိမြင်တော်မူသော၊ လောကုတ္တရာမြတ်ကိုလည်း
သတ္တဝါတို့အား ပေးတော်မူတတ်သော၊ မြတ်သောအကျိုး
စီးပွားကိုလည်း ဆောင်ကြဉ်းတော်မူတတ်သော မိမိထက်
သာလွန်သူ မရှိသော မြတ်စွာဘုရားသည် မြတ်သောတရား
ကိုပင် ဟောကြားတော်မူလေသည်။ ဤသို့လျှင် သတ္တဝါ
တို့၏ ဣန္ဒြေအနုအရင့်ကို သိရှိနားလည်လျက် တရားမြတ်
ကို ဟောကြားတတ်သော 'ဘုရား'တည်းဟူသော ရတနာ
သည်လည်း မြတ်လှပေသည်။ ဤသို့ မှန်သောသစ္စာစကား
ကြောင့် သတ္တဝါတိုင်းသည် ကောင်းသောအကျိုးစီးပွား
ဖြစ်ထွန်းပါစေသတည်း။

'သမီးငယ်...အခု အဘဆရာ ပေးလိုက်တဲ့ အင်း
ဖယောင်းတိုင်ကို သမီးတို့အိမ်က ဘုရားစင်မှာ ထွန်းပြီး
ဆုတောင်းပါ။ သမီးတို့ဘိုးဘိုး တွေကြုံနေရတဲ့ ဒုက္ခတွေ၊
အနိဋ္ဌာရုံတွေ၊ တရားအမှုကိစ္စတွေ ပြီးဆုံးသွားပြီး အကျိုး
စီးပွား ဖြစ်ထွန်းပါလိမ့်မယ်'ဟု ကျွန်ုပ်က ရှင်းပြပြီး ကို
ထွေးအောင်သင်း၏ မြေးမလေးအား ပေးလိုက်ပါသည်။

အလားတူပင် ကျန်းမာရေး၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး
အခက်အခဲများ ကြုံတွေ့နေသူများ၊ မိမိကိုယ်ကို သေ
ကြောင်းကြံသူများပင် အခက်အခဲများကြားမှ လွတ်မြောက်
အောင်မြင် အကျိုးဖြစ်ထွန်းစေကြောင်း မေတ္တာ၊ စေတနာ
ရှေ့ထား၍ 'ဗုဒ္ဓရတနအင်းတော်ကြီး'ကို ဖော်ပြလိုက်ပါ
သည်။

မေတ္တာရည်၍

ပုရောဟိတ် ဆရာဦးမြတ်စံ

ဖုန်း - ၀၉ ၅၁ ၇၆၆၄၆

ရွှေဝင်၊ငွေဝင် ကြီးလေးကြီး စမကြေးစည်အသေခံ

တနင်္ဂနွေနေ့။

(၁၃၇၆)ခုနှစ်၊ တပေါင်းလဆန်း (၅)ရက် ၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ (၂၂)ရက် ဖြစ်ပါသည်။

မနက်စောစော တပည့်ဖြစ်သူ မောင်စောလှမြင့် တစ်ယောက် ရောက်ရှိပါသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် အဝေးတစ်နေရာမှ အလင်္ကာကျော်စွာ ရွှေမန်းတင်မောင်၏ ရွှေကြေးစည် ငွေကြေးစည် သီချင်းက လွင့်ပျံနေပါသည်။

ဘိုးတော်ဟု မောင်စောလှမြင့်၏ ဝါသနာဗီအတိုင်း ဝမ်းခေါင်းသံဖြင့် အားပါးတရခေါ်ပြီး ကျွန်ုပ်ထိုင်ရာ နေရာကို ရောက်ရှိလာပါတော့သည်။

ကျွန်ုပ်လည်း ခရီးကြိုနှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။ မောင်စောလှမြင့်သည် ကျွန်ုပ်၏ အလုပ်စားပွဲတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ကုလားထိုင်ကို ဝင်ရောက်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

ထိုင်ပြီးသည့်နှင့် ကျွန်ုပ်ကို အောက်ပါအတိုင်း ပြောပါတော့သည်။

‘ဆရာ...ဒီလက ကောဇာနှစ်၏ နောက်ဆုံးလဖြစ်လို့ ပြီးဆုံးကြောင်း ပြတော့မယ့်လ ဖြစ်နေတာရယ်၊ လပြည့်နေ့ကလည်း ဆရာသခင်များနေ့ ဖြစ်နေပြန်တာမို့ ကျွန်တော် ဘယ်အဓိဋ္ဌာန်ကို ဝင်ရမှာလဲ’ဟု ပြောပါလေတော့သည်။

‘အေး...မောင်စောလှမြင့်ရေ၊ မင်းကလည်း မိခင်အိုကြီးကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးနေတဲ့သူဆိုတော့ မင်းကို တစ်ခုချိုးဖြင့်ပေးလိုက်ပါ့မယ်။’

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်လို့ ပြောရမှာပါကွာ။ ဒီနေ့က တနင်္ဂနွေနေ့၊ လဆန်း(၅)ရက် ဖြစ်နေလို့ ရနိုင်ခဲ့ ဖြစ်နိုင်ခဲ့တဲ့ ဝရုတ်ဖြစ်ပြီး ခါးပတ်နက္ခတ်နဲ့ ကြုံနေတယ်ကွ။

တို့များလည်း မနက်စောစောထပြီး ကြီးလေးကြီး ရွှေဝင်၊ငွေဝင် စမကြေးစည် စီမံထားတယ်ကွ။ မင်းကတော့ ဦးဦးဖျားဖျား ဆုလာဘ်ကောင်း ရတော့တာပေါ့’ဟု ပြောပြလိုက်ပါသည်။

‘ဆရာ...ကြီးလေးကြီး ကြေးစည်စမရရှိနဲ့ ပြီးတော့မှာလား။ အဓိဋ္ဌာန်ကျင့်စဉ်ကိုလည်း ပေးပါဦး’ဟု ထပ်မံ၍ တောင်းဆိုလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ် ယခုရေးသားတင်ပြသော ရွှေဝင်၊ငွေဝင်ကြေးစည် စမအဆောင်သည် အခြားအခြားသော အင်းများ၊ စမများကဲ့သို့ လူနှင့်မကွာ ဆောင်ထားခြင်း၊ သင့်လျော်ရာ အရပ်ဌာနတွင် ဘောင်ခတ်ပြီး ချိတ်ဆွဲထားရသည့် စမမဟုတ်ပါ။ တစ်မူထူးခြားလှပါသည်။

ယခုတင်ပြထားသည့် ရွှေဝင်၊ငွေဝင် ကြီးလေးကြီး ကြေးစည်စမသည် ကိုယ်နှင့်မကွာ ဆောင်ထားရန် မဟုတ်ပါ။ သင့်လျော်ရာ မြင့်သော၊ မြတ်သော နေရာတွင် ချိတ်ဆွဲထားရန်မဟုတ်။ စာချစ်သူ မိတ်ဆွေတို့အနေဖြင့် နိစ္စဓူဝကျင့်စဉ်အဖြစ် ဘုရားဖူးခြင်း၊ သီလခံယူခြင်း၊ ဂုဏ်တော်ပုတီးစိပ်ခြင်းတို့ပြုရာ မိမိတို့ အိမ်ဘုရားခန်းတွင် ဝေနေယျများစွာတို့ အားလုံးကို မေတ္တာပို့သခြင်း၊ ကုသိုလ်အမျှပေးဝေပြီး ကြေးစည်တီးကြမည် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုကြေးစည်၏ မျက်နှာစာ(၂)ဖက်ကို ယခုတင်ပြထားသော ရွှေဝင်၊ငွေဝင် ကြီးလေးကြီးကြေးစည်စမကို ရေးသားထားကြရန် ဖြစ်ပါသည်။ စမရေးသားရာတွင် ခဲတံနှင့် ဖြစ်စေ၊ ဘောပင်နှင့်ဖြစ်စေ၊ ကညစ်နှင့်ဖြစ်စေ ရေးသားရေးဆွဲနိုင်ကြပါသည်။

ထိုကြေးစည်စမကို မိမိ၏ ဘုရားခန်းတွင်ရှိသော ကြေးစည်တွင် စီမံနိုင်သလို မိမိအာရုံရှိရာ နှစ်သက်ရာ အရွယ်အစားအတိုင်း ကြေးစည်အသစ်တစ်လုံးဖြင့်လည်း စီမံနိုင်ကြပါသည်။

လိုက်နာရန်စည်းကမ်းသည် နက္ခတ်ကောင်းများတွင် စတင်စီရင်သင့်ပါသည်။ သမားရိုးကျအနေဖြင့် ရက်ရာစာ အမြဲတ္တစုတ်ရက်နှင့် အခြားသော နေ့ထူးနေ့မြတ်များတွင်လည်း စတင်စီမံနိုင်ကြပါ။

ကြီးလေးကြီး ကြေးစည်စမ စတင်ဆောင်ရွက်ကြသည့်နေ့မှစပြီး (၇)ရက်တိတိကို အောက်ပါနည်းလမ်းအတိုင်း မနက်တစ်ချိန်၊ ညတစ်ချိန်ကိုတော့ တိတိကျကျ လိုက်နာဆောင်ရွက်ရပါမည်။

(၇)ရက်တိတိ ဆောင်ရွက်ရန်မှာ-

(၁) မနက်အရုဏ်တက်တွင် ဆောင်ရွက်ရန်မှာ-

၁။ ဂုဏ်တော်ကိုးပါး (၉)ခေါက် ဘိဝုဒ္ဓိပုဇ္ဈိန် ခြင်း။

၂။ ဒီဝါတပတိ ဂါထာတော်ကို (၁၀)ခေါက် တိတိ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ရပါမည်။

နေက်အရုဏ်တက်တွင် အမှတ်(၁)(က)နှင့် ခေါ်ဆိုသည့် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပြီးသည်နှင့် အောက်ပါ အဆင့် (၃)ကြိမ် ဆုမွန်ကောင်းတောင်းခံပြီး ကြေးစည်ကို (၉)ချက်တီးခတ်ရမည် ဖြစ်ပါသည်။
ဆုတောင်း

ကျွန်ုပ်တို့သို့ အရပ်လေးမျက်နှာ၊ အရပ် နှစ်မျက်နှာမှာ ရှိကြကုန်သော လာဘ်လာဘ အပေါင်းတို့ နေ့ညမစ အမြဲဝင်ရောက်လာကြစေ ကုန်သတည်း*ဟု (၃)ကြိမ်ဆိုရပါမည်။ ကြေး စည်(၉)ချက် တီးခတ်ပေးရန် ဖြစ်ပါသည်။

၃။ ညပိုင်းတွင် ဆောင်ရွက်ရန်

နေက်က ဆောင်ရွက်ခဲ့သည့်အတိုင်း ဂုဏ် တော်ကိုးပါး (၉)ခေါက်ရွတ်ဖတ်ခြင်းနှင့် ဒီဝါ တပတိဂါထာတော် (၁၀) ခေါက်ရွတ်ပူဇော်ရန် ဖြစ်ပါသည်။

ညပိုင်း ဆုတောင်းခံခြင်း

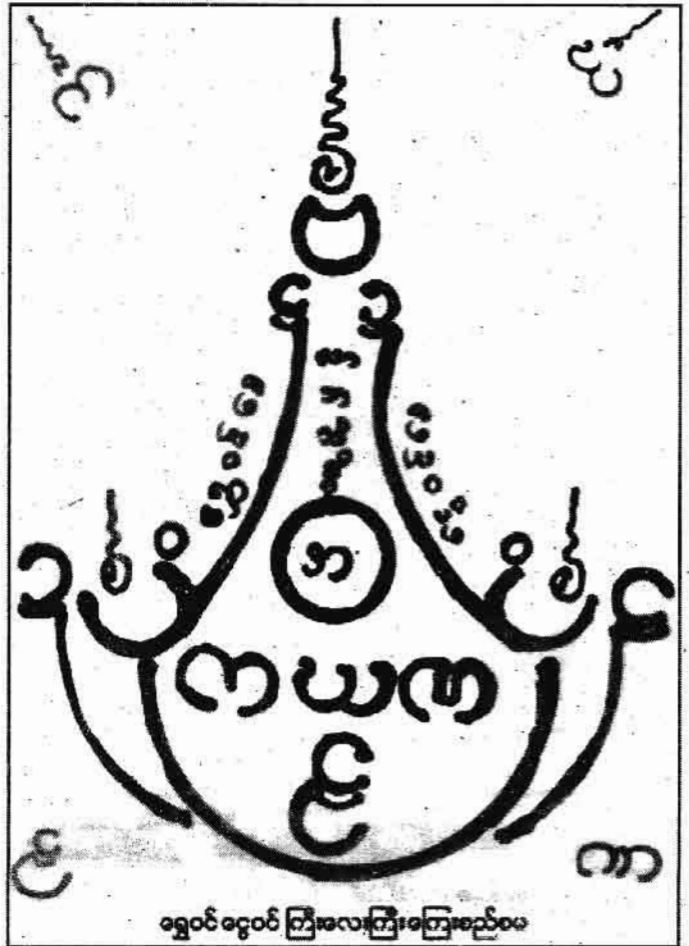
ကျွန်ုပ်တို့သို့ အရပ်လေးမျက်နှာ၊ အရပ်ရှစ် မျက်နှာနှင့် ဤကမ္ဘာ၊ ဤစကြဝဠာအပြင် အနန္တ ကမ္ဘာ အနန္တစကြဝဠာတို့မှ လာဘ်လာဘအပေါင်းတို့သည် နေ့ညမစ အမြဲတမ်း ရောက်ရှိလာ၍ ပိုင်ဆိုင်ရခြင်းသည် မရမည့် ဖြစ်ပါစေသတည်း။ (၃)ကြိမ်တိတိ ဆုတောင်း ခဲ့ပါ။

ထို့နောက် ကြေးစည်ကို (၁၀)ခေါက်တိတိ တီးခတ် ဆက်တိုက် ဖြစ်ပါသည်။

တော်ချက်

အမျိုးကောင်းသား၊ အမျိုးကောင်းသမီး၊ ခုနစ်နေ့သား၊ ခုနစ်နေ့သမီးတို့၏ မိမိပြုမြဲ နေ့စဉ်ဝတ်တွင် ကနဦးတွင် မိမိကြားထားရှိသူ ပုဂ္ဂိုလ်များရှိပါက မိမိဆောင်ရွက်ရန် နိဗ္ဗာန် ပြီးမြောက်သည်နှင့် နေရပ်ဌာနသို့ ပြန်လည်ပို့ရန် အထူးအထူးသတိပြုကြရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ကြေးစည်ပေါ်တွင် ရေးသားရန် ရွှေဝင်ငွေဝင် လာဘ် ကြေးလေးကြီး ကြေးစည်စမပုံကို သီးခြားရေးသား ဖော် ပြထားပါသည်။



ယခုအဆောင်သည် စာချစ်သူမိတ်ဆွေတိုင်း နေ့စဉ် ဝတ်တက်ကြသဖြင့် အမြဲတမ်း ဆောင်ထားနိုင်သော အဆောင်ကောင်းတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။

ယခုရေးသားတင်ပြထားသော ကြီးလေးကြီး ကြေး စည်စမအနေဖြင့် မူကွဲများ ရှိနိုင်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်တင်ပြသည့် စမသည် နှစ်တစ်ရာကျော်က ဆရာသခင်တို့ စီမံထားခဲ့သည့် ရှေးဟောင်းပုရပိုက်မူတစ်ခု မှ တွေ့ရှိ၍ တင်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေတစ်ချို့နှင့် တပည့်တချို့ လက်တွေ့ ဆောင်ရွက်သည့် အထူး(အထူး)အကျိုးရှိသော စမအဆောင် ကောင်းတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း ထပ်လောင်းတင်ပြပါသည်။

ပညာပေးခဲ့ကြသော ဆရာအပေါင်းကို ရှိခိုးကန်တော့ ပါ၏။

ပညာတိုးပွား၍ အကျိုးများကြပါစေ။

သုဒ္ဓ(နဝင်မြို့)

ခုနစ်နေ့သားသမီးများအတွက်

ဂျိုးဖြူအပေကြီး ချီးမြှင့်သော

ဟန်ကျပန်ကျ (ကျေးဇူးတင်သော) စာတမ်းကြေးများ

ဂန္ထီရ-ဆရာလှမျိုး(B.Sc)

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ တိုက်ကြီးမြို့၊ သက္ကဝတီ ဂျိုးဖြူတောင်သို့ စာရေးသူနှင့် ဓမ္မမိတ်ဆွေများသည် အငှားကားတစ်စီး အသွား-အပြန် ငါးထောင်ကျပ်ပေး၍ ငှားသွားပါသည်။ ဓမ္မမိတ်ဆွေ ဒေါ်ဖြိုးသီတာမှ ကားခလှူပါသည်။ ဦးမျိုးချစ်နှင့် စာရေးသူမှလည်း မုန့်ဘူး၊ စာအုပ်၊ မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်များ လှူဒါန်းပါသည်။

ဂျိုးဖြူသာသနာပြုဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တအဂ္ဂသာရ(အဖေ

ကြီး ဦးအေးဖေ(M.A.B.L)ထံသို့ နေ့စဉ် ပြည်တွင်း၊ပြည်ပမှ တပည့်ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမများ လာရောက်ပူဇော် ချဉ်းကပ်ကြပါသည်။ အများကတော့ ချစ်ခင်လေးစား ကြည်ညိုစိတ်ဖြင့် အဖေကြီးဟူ၍သာ ခေါ်ကြပါသည်။ အဖေကြီးကတော့ လာသမျှ (၇)နေ့သားသမီးတွေကို ဟန်နဲ့ပန်နဲ့ လုပ်ကြဟု အမြဲပြောလေ့ရှိသည်။ မေတ္တာဓာတ်အပြည့်အဝဖြင့် ဆက်ဆံသည်။

အဖေကြီး ဘုရားကျောင်းဆောင်အနီးတွင် မုန့်ပုံးပေါ် နို့ဆီဘူးတင် မီးထွန်းထားတာ တွေ့ရသည်။ လျှပ်စစ်မီးမလာ၍ မီးထွန်းထားတာတော့ မဖြစ်နိုင်ပေ။ ပိဇ္ဇာဆိုသည်မှာ အကြောင်းနှင့်အကျိုး ဆက်စပ်မှုရှိသည်။ အဖေကြီးဦးအေးဖေမှာ ဘာလုပ်လုပ် ဘာပြောပြော အကောင်းမြင်ဝါဒနှင့် လုပ်လေ့ရှိသည်။ ဘာလှူလှူ ကောင်းတယ်ဟူ၍သာ မိန့်လေ့ရှိသည်။ ဘာမေးမေး စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဖြေသည်။

စာရေးသူလည်း မုန့်ဘူးနှင့် နို့ဆီဘူးကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေမိသည်။ ပရိသတ်များ ရှင်းသွားချိန်တွင် မေးမြန်းကြည့်သောအခါ မိတ်ဓာတ်ဆင်ထားခြင်းဟု ပြောဆိုပါသည်။ ကြာသပတေးနံနက်(၅+၇) မုန့်ဘူး၊ မုန့်ပုံးသည် တနင်္ဂနွေနံနက် မိတ်ဓာတ်ဖြစ်ပါသည်။ နို့ဆီဘူး (၇+၅)နှင့်လည်း ကက်ကင်းမိသည်။ အင်္ဂါ၊ ဗုဒ္ဓဟူး သက်ရောက်တွင် (၅၇၊ ၇၇)တွဲ အဓိကဆောင်ရွက်ကြသည်။ ဤသို့မဟုတ်ဘဲ မုန့်နှင့်နို့(၅+၇) ယူထားတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ မီးထွန်းမှာလည်း (၅+၇)ဖြစ်သည်။ တနင်္ဂနွေနံ အိုးအိမ်၊ အဆောက်အအုံကိစ္စ ဓာတ်ဆင်ပါက ပိတောက်ညွန့်၊ ပိန့်ရွက်သုံးကြသည်။

တစ်ဖန် အင်္ဂါပိဇ္ဇာပညာက တနင်္ဂနွေသားသမီးတစ်ဦးကို ခေါ်လိုပါကလည်း (၅၇)အတွဲ (မိတ်ဓာတ်)ဖြင့်သာ



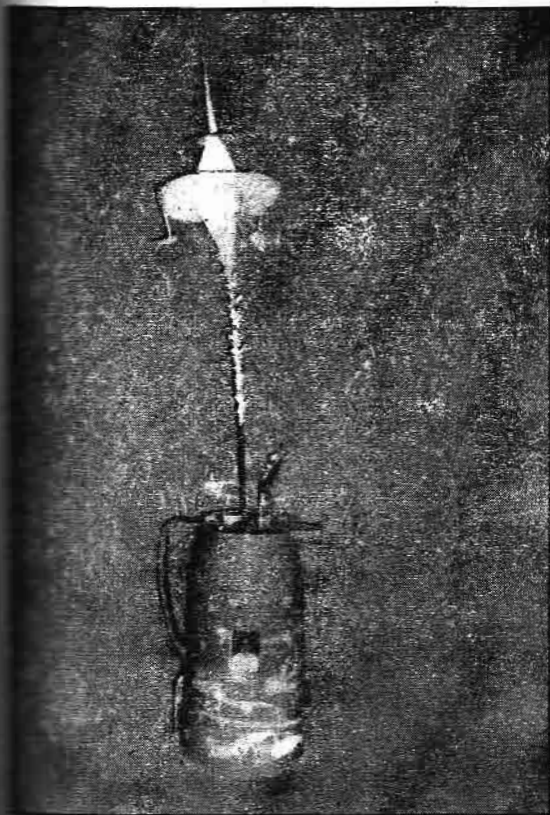
ကောင်းပါသည်။ ထို့ကြောင့် တနင်္ဂနွေ အိမ်၊ အဆောက်အအုံ၊ သာသနိကအဆောက်အအုံ၊ အလုပ်၊ ဦးစီး၊ အိမ်ဆောင်ရေး၊ အုပ်စု၊ အိုး၊ အုတ်၊ အုန်း၊ သီး၊ အင်း စသည့် တနင်္ဂနွေ ကိစ္စအဝဝအတွက် မုန့်ဘူးတစ်ဘူး(သံဘူး)ပေါ် မုန့်ဘူးတင်ပြီး မီးထွန်းပူဇော်နိုင်ပါသည်။ ဘုရားပူဇော်၍ နည်းရသည်။ စားပွဲခုံပေါ် တင်ထွန်းပြီး ဓာတ်ဆင်ထား၍ နည်းရသည်။ တနင်္ဂနွေ ကိစ္စအဝဝ အဆင်ပြေစေရန် ဆောက်သားပုတီးနှင့် ဗုဒ္ဓေါရုဏ်တော် ပုတီးစိပ်အဓိဋ္ဌာန် ဆင်နိုင်သည်။ ပဋ္ဌာန်းတရားတော်ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ခြင်း၊ မေတ္တာ သုတ် စသည်တို့မှာ ၅တေးနှင့် စနေ ဓာတ်ယတြာ၌ ဂါထာ နှိတ်တော်များ ဖြစ်ပါသည်။ မုန့်ဘူးပေါ် နို့ဆီဘူး တင် ထွန်း (၂၇)ရက်၊ (၄၅)ရက် အဓိဋ္ဌာန်ဝင် မိမိရည်ရွယ် ဆင်ဆောင်ခြင်းပါက ကုသိုလ်ဒါန ပြုပေးရပါမည်။

အဖေကြီးသည် သားတော်များစေတီ တည်ရာတွင် ဘိတ်ကြားမင်းပွဲ၊ မုန့်ဘူး ယတြာကို ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသည်။ မုန့်ဘူးပေါ် နို့ဆီဘူးတင်ထားပြီး ဖယောင်းတိုင်အဖြူ တစ်နေ့ ဘိတ်ကြီး ထွန်းပါ။ လိုရာဆန္ဒ ပြည့်ဝစေပါသည်။ မည်သည့် မုန့်ဘူးမဆို ရပါသည်။ နို့ဆီဘူး၊ မီးထွန်းနိုင်အောင် သံဘူး

ဖြစ်ရပါမည်။

မုန့်ဘူးနှင့် ပုံစံတူသော ယတြာတစ်ခုမှာ ဓာတ်ဘူးနှင့် ထီးဖြူ ဖြစ်ပါသည်။ ဓာတ်ဘူးပေါ် မျက်နှာပြင်ရှေ့မှာ မိမိ၏ ဓာတ်ပုံကိုကပ်၍ ဓာတ်ဘူးအဖုံးကိုဖွင့်ပါ။ ထီးဖြူတစ် လက်၊ ထောင်တန်တစ်ရွက်ကို ဓာတ်ဘူးအတွင်း၌ စိုက်၍ ထူထားပါ။ ဓာတ်ဘူးအဖုံးကို ဖွင့်၍ထားပါဟု ဆိုသော် လည်း ထီးနှင့် ငွေစက္ကူ တည်ငြိမ်အောင် ဖောစိုခံထားခြင်း အဆင်ပြေသလို ငြိမ်အောင် စိုက်ထည့်ထားရပါမည်။ တည် ငြိမ်ပြီးဆိုပါက ဓာတ်ဆင်ထားသောဓာတ်ဘူးကို ဘုရား ကျောင်းဆောင်ဘေးတွင် ထားပါ။ ဓာတ်ဘူး(၇+၅)၊ ထီးဖြူ (၇+၅) ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ကြာသပတေး+စနေ ဓာတ်မိအောင် ပိတောက်သားပုတီးဖြင့် ဗုဒ္ဓေါရုဏ်တော် (၁၂)ခေါက်၊ မေတ္တာသုတ်(၁၂)ခေါက်၊ ပဋ္ဌာန်း(၂၄)ပစ္စည်း (၂၄)ခေါက် ရွတ်ဆိုပါ။ ဤနည်းသည် ငွေဝင်လာဘ်ရွှင် စေရန် ဓာတ်ဖွင့်သောနည်း ဖြစ်သည်။

အကြွေးကိစ္စ အခက်အခဲဖြစ်နေသူအား ဤနည်းပေး လိုက်ရာ တစ်လအတွင်း အဆင်ပြေသွားပါသည်။ လူကို လည်း ဓာတ်ဖွင့်ပေးရမယ်။ ဒါကြောင့် မိမိဓာတ်ပုံကို ဓာတ်





ရွှေတိဂုံစေတီတော်အရောက်မှန်ရှိ
ကတုသန်ဘုရားရုပ်ပွားတော်

ဘူးမှာ ကပ်ထားပေးရတယ်ဟု ဆိုပါသည်။

သာသနာပြုဝိဇ္ဇာကြီးများသည် (၇)နေ့သားသမီးများ အတွက် နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ဓာတ်ဖွင့်ပေးကြသည်။ မိမိ၏ တပည့်သားသမီး ငွေကြေးအဆင်ပြေမှ အလှူဒါနပြုနိုင်ပါ သည်။ ရရှိသော ငွေကြေးများကို ဘုရားတည်၊ ကျောင်း ဆောက်၊ လမ်းပြုပြင်၊ သိမ်ဆောက်၊ ဓမ္မဗိမာန်တည်ဆောက် စသည်တို့ ပြုလုပ်ပေးကြပါသည်။

လောကီပညာအရ အင်္ဂါ၊ ဗုဒ္ဓဟူး သက်ရောက်တွင် ငွေနံ ညှဉ်နေတတ်သည်။ ၅တေး စနေတန်းစီး တိုင်ထိပ် ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် လောကီဆရာတွေက (၅၇)အတွဲ ဆောင်ခိုင်း၊ လှူခိုင်းကြသည်။ ပိတောက်သားပေါ် မီးထွန်း ပြီး ပုတီးစိပ်ခိုင်းသည်။ မဟာမြတ်မုနိ ပူဇော်ဂါထာ ရွတ် ဆိုရသည်။ ယခု အဖေကြီးပေးသော ဓာတ်ဖွင့်နည်းများမှာ ထိုသက်ရောက်သူတွေ အထူးဆောင်ရွက်သင့်ပါသည်။ ဤ ယတြာများသည် ဟန်ကျပန်ကျ ဓာတ်ယတြာများ ဖြစ်ပါ သည်။

လောကတွင် ဓာတ်ကြီးလေးပါး အရေးကြီးပါသည်။ ရှေ့တွင် ဓာတ်ကြီးလေးပါး အကျဉ်းလှူနည်း ဖော်ပြခဲ့ပြီး



ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြောက်ဘက်မှန်ရှိ
ဝေါတပဒုရားရုပ်ပွားတော်

ပါပြီ။ ယခုဖော်ပြမည့်နည်းမှာ ဘုရားစေတီတွင် ဆောင် ရွက်ရမည့် ဘုရားလေးဆူ အောင်ဆုယူနည်း ဖြစ်ပါသည်။ ဓာတ်ကြီးလေးပါးနှင့် ဆက်စပ်နေပါသည်။ သို့သော် အိမ်တွင် ပြုလုပ်တာထက် ဘုရားတွင်ပြုလုပ်ကာ ပိုကောင်း သည်ဟု မိန့်ဆိုပါသည်။ ဘုရားတစ်ဆူ၏ မုခ်လေးနု ဘုရားလေးဆူတွင် ဆောင်ရွက်ရမည်။

ဦးစွာပထမ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားအား အာရုံပြု ဆွမ်းတော်ပွဲ(၂၀) (သို့မဟုတ်) မုန့်(၂၀)၊ သစ်သီးအလုံး(၂၀)၊ ယိုပွဲ(၂၀) တစ်မျိုးမျိုးလှူပါ။ လှူပြီးပါက အောက် အတိုင်း ရွတ်ဆိုဆုတောင်းပါ။

ဝရဒေါ ဒေတုမေဝရံ။

ဝ-ကာရာ ဂေါတမော ဗုဒ္ဓေါ ပထဝီ ဓာတု ဝ- ဂေါတမဘုရား၏ ပထဝီဓာတ်(၂၀)နှင့်တကွ တန်ခိုးဆောင် တို့သည် တပည့်တော်တို့၏ဦးထိပ်၌ တည်တော်မူပါဘုရား မြေဓာတ်သည် ခိုင်ခံ့ဘိသကဲ့သို့ တပည့်တော်တို့၏ တန်ခိုး သိဒ္ဓိ ဘုန်းကံစည်းစိမ်တို့သည် ခိုင်ခံ့ရပါလို၏ မြတ် ဘုရား။

မြောက်ဘက်မှန်ရှိ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာအား ရည်စူး၍ ဂုဏ်



ရွှေတိဂုံဝတ်တော်အနောက်ဘက်မုခ်ရှိ
ကဿပသုရသုလုပ်နွားတော်



ရွှေတိဂုံဝတ်တော်တောင်ဘက်မုခ်ရှိ
တောဇာတိသုရသုလုပ်နွားတော်

နည်း။

ထို့နောက် အနောက်ဘက်မုခ်ရှိ ကဿပမြတ်စွာဘုရားအား ရည်စူး၍ ရေတော်(၁၂)ခွက် လှူဒါန်းရမည်။

ဗလပေတော ဗလဓရော။

ဗ-ကာရော ကဿပ ဗုဒ္ဓေါ အာပေါ ဓာတု ဗ-ကဿပဘုရား၏ အာပေါဓာတ်(၁၂)ပါးနှင့်တကွ တန်ခိုးတော်တို့သည် တပည့်တော်တို့၏ ဦးထိပ်၌ တည်တော်မူပါစေရမည်။ ရေဓာတ်သည် အေးမြသလို တပည့်တော်တို့သည် ဦးထိပ်နှစ်ဖြာ အေးချမ်းရပါလို၏ အရှင်ဘုရား။

တောင်ဘက်မုခ်ရှိ ကောဏာဂုံမြတ်စွာဘုရားထံ သွားရောက်၍ ယပ်ဖြူ(၆)လက် လှူပါ။

ဓမ္မည၊ ဓမ္မသာမိကော

ဓ-ကာရော ကောဏဂမနော ဗုဒ္ဓေ ဝါယောဓာတု ကောဏဂုဏ်မြတ်စွာဘုရား၏ ဝါယောဓာတ်(၆)ပါးနှင့်တကွ တန်ခိုးတော်တို့သည် တပည့်တော်တို့၏ ဦးထိပ်၌ တည်တော်မူပါစေရမည်။ လေဓာတ်သည် လျင်မြန်သလို တပည့်တော်တို့၏ ကောင်းမြတ်သော အကြံအစည် အလုပ်အကိုင် ဟူသမျှတို့သည် လျင်မြန်စွာ တိုးတက်ကြီးပွား

အောင်မြင်ရပါလို၏ အရှင်ဘုရား။

အရှေ့ဘက်မုခ်ရှိ ကကုသန်မြတ်စွာဘုရားကို အာရုံပြု၍ အလင်းတိုင်(၄)တိုင် လှူပါ။ ဘုရားရှေ့တွင် မီးထွန်းမရပါက နီးစပ်ရာ ငြိမ့်တိုင်ရှေ့ ထွန်းလိုရသောနေရာမှာ ပူဇော်ပါ၏။ မီးပူဇော်ရန် ပြုလုပ်ပေးထားသောနေရာတွင် ကကုသန်မြတ်စွာဘုရားအား ရည်စူးပူဇော်ပြီး အောက်ပါအတိုင်း ရွတ်ဆိုပါ။

စက္ခုမာစရ မာစိဇ္ဈော

စ-ကာရော ကကုသန်ဗုဒ္ဓေ တေဇောဓာတု ဓ-ကကုသန်ဘုရား၏ တေဇောဓာတ်(၄)ပါးနှင့်တကွ တန်ခိုးတော်တို့သည် တပည့်တော်တို့၏ဦးထိပ်၌ တည်တော်မူပါစေရမည်။ အလင်းရောင်ဓာတ်သည် လင်းဘိသကဲ့သို့ တပည့်တော်တို့၏ အသိဉာဏ်အလင်းရောင်ဓာတ်၊ ဘုန်းကံကျက်သရေတို့သည် ပွင့်လင်းရပါလို၏ မြတ်စွာဘုရား။

ဘုရားလေးဆူလှူပြီးပါက ဆုတောင်းရန်

ကမ္ဘာရှိသူ များစိလ်လူတို့ မည်သူမျှကံ၍မျှ မပျက်နိုင်သော တည်ကြည်ခိုင်ခံ့သော ကြီးမြင့်သောဓာတ်ကြီးလေးပါးဆွမ်းကို ကပ်လှူပူဇော်ရသော အကျိုးအားကြောင့်

နိဗ္ဗာန်မဂ်ဖိုလ် ရပါလို၏ အရှင်ဘုရား။ တပည့်တော်တို့အား ယခုအချိန်မှစ၍ နိဗ္ဗာန်ကို ရသည့်တိုင်အောင် မည်သူမျှ ပျက်၍ မပျက်နိုင်သော တန်ခိုးသိဒ္ဓိဆုကို ပေးသနားတော် မူကြပါဘုရား။

လေးဆူဘုရား၊ လေးပါးသစ္စာ၊ လေးဖြာသောဓာတ်၊ လေးရပ်သောနတ်ဝိဇ္ဇာ၊ ဆဋ္ဌာဘိညာရ၊ ရဟန္တာအရှင်မြတ်တို့ ၏ တန်ခိုးရှိန်စော် မေတ္တာတော်တို့သည် တပည့်တော်တို့ မိသားစု၏ ဦးခေါင်းထက်၌ အမြဲကိန်းဝပ်စောင့်ရှောက် တည်နေတော်မူပါဘုရား။ တည်နေတော်မူပါဘုရား။

ကမ္ဘာအရပ်ရပ်မှ ကြွရောက်ချီးမြှင့်လာကြကုန်သော ဓာတ်၊ နတ်၊ ဝိဇ္ဇာ ဆရာဆရာတို့ အောင်မြင်ရာ အောင်မြင် ကြောင်း အောင်ဆုတောင်း၍ အပေါင်းဒေဝါများ ဝိဇ္ဇာကြီး တို့သည် (ကူညီပိုင်း၍ စောင့်ရှောက်မှုကြပါကုန်လော့)။

ဘုရားလေးဆူ ပူဇော်အောင်ဆုယူခြင်း ဓာတ်လေးပါး ယတြာကို တစ်ပတ် တစ်ကြိမ် (သို့မဟုတ်) လပြည့်နေ့တိုင်း တစ်လ တစ်ကြိမ် မိမိမွေးနေ့ အဆင်ပြေသလို ပြုလုပ်နိုင် ပါသည်။ တစ်ပတ် တစ်ကြိမ်၊ တစ်လ (၄)ကြိမ် ပြုလုပ် ပြီးပါက မိမိလိုရာဆန္ဒ ပြည့်ဝမှာ သေချာပါသည်။

ဆုတောင်းမှုပြုပြီးပါက မေတ္တာပို့သခြင်း၊ မေတ္တာခံယူ ခြင်း၊ အမျှအတန်းပေးဝေခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ပါ။ အဖေကြီး ချီးမြှင့်သော ဓာတ်ကြီးလေးပါး ဆွမ်းတော်တင် နည်းစာအုပ်တွင် အကျယ်ရေးထားပါသည်။ ဆောင်းပါး မရှည်ရန် အကျဉ်းမျှဖော်ပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မိမိပြုလုပ်နေကျအတိုင်း မြန်မာလို မေတ္တာပို့သနိုင် ပါသည်။ အရပ်(၁၁)မျက်နှာ မေတ္တာပို့နည်း၊ နတ်၊လူ သတ္တဝါတွေ ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ စသည်ဖြင့် ပို့ခြင်း ကို ဆိုလိုပါသည်။

ဘာတွေကြောင့် အလုပ်အကိုင်၊ အကြံအစည် အောင် သနည်း။

- (၁) လှူဒါန်းမှု-ဒါန၊
- (၂) ဆောက်တည်မှု-သီလ၊
- (၃) ချမ်းသာစေမှု-မေတ္တာ၊
- (၄) မှန်စွာဆိုမှု-သစ္စာ၊
- (၅) ပွားများမှု-ဘာဝနာ အဖြာဖြာအရပ်ရပ် ကုသိုလ်ဓာတ် မှန်လေသောကြောင့် ဓာတ်မှန်၍ နတ်ထံက ကူသည်။

ဂန္ထီရ-ဆရာလှချိုး(B.S)

ဘုရားသုံးဆူ တည်ပို့ရန်အတွက် အဘဗိဇ္ဇာတို့ရဲ့ အိပ်မက်ပေးစေခိုင်းချက်အရ



အထူးအဓိဋ္ဌာန်ဖြင့် သာသနာပြုလျက်ရှိသော

ဆရာမကြီးသေးစိုးစိုး

စိတ်မနှောအာရုံ အကြားအမြင်လက္ခဏာဖြင့် [ရ]ရက်သားသမီးဖွားတို့မှာ ဖြစ်ပေါ်တတ်သည့် ယဉာဏ် စီးပွားရေး အချစ်ရေးနှင့် အိပ်ထောင်ရေး၊ ကလေးအမည်ပေးခြင်း၊ သိုက်အမည်ပေးခြင်း၊ အိပ် ဖြူ ကား၊ တိုက်သန်း၊ မြေကွက် ရောင်းရန်၊ ဝယ်ရန်နှင့် ရာထူးတိုးရန်အတွက် အပြောင်းအရွှေ့ပြုလုပ်ခြင်း၊ မင်္ဂလာဂုဏ်ရွေးခြင်းနှင့် စင်္ကြာသောက္ခိစ္စအဝဝ အားလုံးတို့ကိုပါ အထူးယတြာ၊ ဓာတ်ရှိက်ဓာတ်ဆင်ယဉာဖြင့် ဆရာမကြီးက ပေတ္တာ၊ စေတနာ ရှေ့ထားပြီး အထူးဆောင်ရွက် ကူညီပေးနေပါသည်ရှင်။ အားလုံးသော ခုနစ်ရက်သားသမီးအပေါင်း ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ။

ရွှေတိဂုံဘုရားတောင်ဘက်မုခ်၌ရှိသော ဗဟာဝိယေဘုရား(မြောက်ဘက်မုခ်) ဓာတ်နန်းအမှတ်(၇)၊
 အင်္ဂုမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဇုန်း - ၀၉ ၃၃၀ ၂၃၃၃၂ ၊ ၀၉ ၄၂၁၀ ၂၁၁၆၈

[၂၀၁၅]ခုနှစ်၊ နက္ခတ်ဗေဒင်ဟောစာတမ်း

နက္ခတ်တာရာများက ဖော်ပြနေတဲ့ သင့်ဘဝရဲ့ တစ်လတာကံကြမ္မာ

♥ ♥ ♥ ဆရာကံထူး(ဝေဒသုတေသီ) ★ ★ ★

နက္ခတ်တာရာများနှင့် ကြည့်တဲ့မွေးဖွားလာကြတဲ့ လူသားတို့ပင် ဦးထိပ်ရွက်တင်ကာ သယ်ဆောင်လာခဲ့ကြသဖြင့် အား ခြယ်လှယ်ခွင့်ရနေကြတဲ့ ကောင်းဆိုးနှစ်တန် ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်လောကခံကို အနီးစပ်ဆုံးမှန်ကန်အောင် တွက်ထုတ်ပေးနိုင်သော ပညာ ကား ဗေဒင်ပညာပင်ဖြစ်ပါသည်။ အတိတ်ကံကောက်ကြောင်းပန်းချီကို ဤသို့ဤပုံဟု သိမြင် မထားဘဲ ပစ္စုပ္ပန်ကို အလှဆင်လျှင် ကြည်လင်လှပ၊ နုကြွရွတ်တဲ့ ဘဝပန်းချီ ဖြစ်လာနိုင်သည့် အပြင် မလှစီးပွား၊ ရေနစ်ဆားသို့ ပျက်ပြားသွားရတတ်ပါသည်။ သင့်ကြီးစားမှုက နွားချိုကို နို့ညှစ်မိသကဲ့သို့ ခုတ်ရာတခြား ရှာရာတခြား အလွဲလွဲအမှားမှား ဖြစ်နေတတ်ပါသည်။ ဆရာ ချစ်တဲ့ ဂမ္ဘီရပရိသတ်များ ထိုသို့ဖြစ်မသွားစေလိုပါ။ ထို့ကြောင့် ဘဝနှင့်ဆန့် ထပ်တူကျနိုင် စေဖို့ရာ အတွေးသစ်များ လင်းလက်လာစေရေးအတွက် နက္ခတ်ဗေဒင်ဖြင့် ကူညီဖေးမ လမ်း ပြပေးလိုက်ပါသည်။

မသိသူတွေ ကျော်သွားပြီး သိသူတွေ ဖော်စားကြမည့် ဤကဏ္ဍပါ ဇယားများကို ကမ္ဘာ့မဒီရီယံမျဉ်းဖြတ်တဲ့ ဘီလူးကျွန်း၊ ချောင်းဆုံမြို့နယ်၊ အရှေ့လောင်ဂျီတွဒ်(၉၇° ၃၂')၊ မြောက်လတ္တီတွဒ်(၁၆° ၂၁')ကို အခြေခံကာ လ၊အလိုက် နေထွက်၊နေဝင်ချိန်များဖြင့် တွက် ထုတ်ထားပါသည်။ မိမိ မွေးလ၊ မွေးရက် ပါရှိရာ ဇယားကွက်၌ မွေးချိန်ကို ရှာကြည့်ရုံဖြင့် ဘေးတွင်ယှဉ်တွဲပြထားသော ရာသီလက်ကို အလွယ်တကူသိနိုင်ပေသည်။ ဂမ္ဘီရချစ်သူများအနေ ဖြင့် မိမိရာသီလက်ကို အတိအကျသိထားလိုပါက ဖုန်း-၀၉၄၀၁၅၃၄၄၉၉ သို့ ဆက်သွယ်ပါ။ ကွန်ပျူတာဖြင့် ဇာတာဖွဲ့ပြီး မိနစ်(၂၀)အတွင်းမှာ ပြန်လည်ဖြေကြားပေးပါမည်။ ရာသီလက် သိရုံသက်သက်ဆိုပါက ဇာတာဖွဲ့ခ ပိုက်ဆံလုံးဝပေးစရာမလိုပါ။ အသင့်ဖွဲ့ပြီးဇာတာ ရှိနေပါက ထိုဇာတာပါ လက်အတိုင်းပင် ဟောကွက်တွင် ဖတ်ရှုနိုင်ပါသည်။

ဇန်နဝါရီလ (၁၄)ရက်မှ ဖေဖော်ဝါရီလ (၁၂)ရက်အတွင်း		မတ်လ (၁၃)ရက်မှ မတ်လ (၁၃)ရက်အတွင်း		မတ်လ (၁၄)ရက်မှ ဧပြီလ (၁၂)ရက်အတွင်း		ဧပြီလ (၁၃)ရက်မှ မေလ (၁၃)ရက်အတွင်း	
မွေးချိန်	လက်	မွေးချိန်	လက်	မွေးချိန်	လက်	မွေးချိန်	လက်
၆:၄၀ - ၈:၄၀	မကာရ	၆:၄၀ - ၈:၄၀	မကာရ	၆:၁၀ - ၈:၁၀	မိန့်	၀၅:၄၅ - ၀၇:၄၅	မိဿ
၈:၄၀ - ၁၀:၄၀	ကုမိ	၈:၄၀ - ၁၀:၄၀	ကုမိ	၈:၁၀ - ၁၀:၁၀	မိဿ	၀၇:၄၅ - ၀၉:၄၅	ပြိဿ
၁၀:၄၀ - ၁၂:၄၀	မိန့်	၁၀:၄၀ - ၁၂:၄၀	မိန့်	၁၀:၁၀ - ၁၂:၁၀	ပြိဿ	၀၉:၄၅ - ၁၁:၄၅	မေထုန်
၁၂:၄၀ - ၁၄:၄၀	မိဿ	၁၂:၄၀ - ၁၄:၄၀	မိဿ	၁၂:၁၀ - ၁၄:၁၀	မေထုန်	၁၁:၄၅ - ၁၃:၄၅	ကရကဋ်
၁၄:၄၀ - ၁၆:၄၀	ပြိဿ	၁၄:၄၀ - ၁၆:၄၀	ပြိဿ	၁၄:၁၀ - ၁၆:၁၀	ကရကဋ်	၁၃:၄၅ - ၁၅:၄၅	သိဟ်
၁၆:၄၀ - ၁၈:၄၀	မေထုန်	၁၆:၄၀ - ၁၈:၄၀	မေထုန်	၁၆:၁၀ - ၁၈:၁၀	သိဟ်	၁၅:၄၅ - ၁၇:၄၅	ကန်
၁၈:၄၀ - ၂၀:၄၀	ကရကဋ်	၁၈:၄၀ - ၂၀:၄၀	ကရကဋ်	၁၈:၁၀ - ၂၀:၁၀	ကန်	၁၇:၄၅ - ၁၉:၄၅	တု
၂၀:၄၀ - ၂၂:၄၀	သိဟ်	၂၀:၄၀ - ၂၂:၄၀	သိဟ်	၂၀:၁၀ - ၂၂:၁၀	တု	၁၉:၄၅ - ၂၁:၄၅	ဗြိစ္ဆာ
၂၂:၄၀ - ၂၄:၄၀	ကန်	၂၂:၄၀ - ၂၄:၄၀	ကန်	၂၂:၁၀ - ၂၄:၁၀	ဗြိစ္ဆာ	၂၁:၄၅ - ၂၃:၄၅	ဓနု
၂၄:၄၀ - ၂:၄၀	တု	၂၄:၄၀ - ၂:၄၀	တု	၂၄:၁၀ - ၂:၁၀	ဓနု	၂၃:၄၅ - ၀၁:၄၅	မကာရ
၂:၄၀ - ၄:၄၀	ဗြိစ္ဆာ	၂:၄၀ - ၄:၄၀	ဗြိစ္ဆာ	၂:၁၀ - ၄:၁၀	မကာရ	၀၁:၄၅ - ၀၃:၄၅	ကုမိ
၄:၄၀ - ၆:၄၀	ဓနု	၄:၄၀ - ၆:၄၀	ဓနု	၄:၁၀ - ၆:၁၀	ကုမိ	၀၃:၄၅ - ၀၅:၄၅	မိန့်

အေးလ (၁၄)ရက်မှ ဇွန်လ (၁၄)ရက်အတွင်း		ဇွန်လ (၁၅)ရက်မှ ဇူလိုင်လ (၁၅)ရက်အတွင်း		ဇူလိုင်လ (၁၆)ရက်မှ ဩဂုတ်လ (၁၆)ရက်အတွင်း		ဩဂုတ်လ (၁၇)ရက်မှ စက်တင်ဘာလ (၁၆)ရက်အတွင်း	
မွေးချိန်	လက်	မွေးချိန်	လက်	မွေးချိန်	လက်	မွေးချိန်	လက်
၁၉၁၁ - ၇.၂၅	ဗြိသိ	၅.၂၀ - ၇.၂၀	မေထုန်	၅.၂၀ - ၇.၂၀	ကရကဏ်	၅.၄၀ - ၇.၄၀	သီဟ်
၁၉၁၁ - ၈.၂၅	မေထုန်	၇.၂၀ - ၉.၂၀	ကရကဏ်	၇.၂၀ - ၉.၂၀	သီဟ်	၇.၄၀ - ၉.၄၀	ကန်
၁၉၁၁ - ၁၁.၂၅	ကရကဏ်	၉.၂၀ - ၁၁.၂၀	သီဟ်	၉.၂၀ - ၁၁.၂၀	ကန်	၉.၄၀ - ၁၁.၄၀	တူ
၁၉၁၁ - ၁၃.၂၅	သီဟ်	၁၁.၂၀ - ၁၃.၂၀	ကန်	၁၁.၂၀ - ၁၃.၂၀	တူ	၁၁.၄၀ - ၁၃.၄၀	ဗြိသိ
၁၉၁၁ - ၁၅.၂၅	ကန်	၁၃.၂၀ - ၁၅.၂၀	တူ	၁၃.၂၀ - ၁၅.၂၀	ဗြိသိ	၁၃.၄၀ - ၁၅.၄၀	ခန
၁၉၁၁ - ၁၇.၂၅	တူ	၁၅.၂၀ - ၁၇.၂၀	ဗြိသိ	၁၅.၂၀ - ၁၇.၂၀	ခန	၁၅.၄၀ - ၁၇.၄၀	မကာရ
၁၉၁၁ - ၁၉.၂၅	ဗြိသိ	၁၇.၂၀ - ၁၉.၂၀	ခန	၁၇.၂၀ - ၁၉.၂၀	မကာရ	၁၇.၄၀ - ၁၉.၄၀	ကုမ်
၁၉၁၁ - ၂၁.၂၅	ခန	၁၉.၂၀ - ၂၁.၂၀	မကာရ	၁၉.၂၀ - ၂၁.၂၀	ကုမ်	၁၉.၄၀ - ၂၁.၄၀	မိန်
၁၉၁၁ - ၂၃.၂၅	မကာရ	၂၁.၂၀ - ၂၃.၂၀	ကုမ်	၂၁.၂၀ - ၂၃.၂၀	မိန်	၂၁.၄၀ - ၂၃.၄၀	မိသ
၁၉၁၁ - ၁၅.၂၅	ကုမ်	၂၃.၂၀ - ၁၅.၂၀	မိန်	၂၃.၂၀ - ၁၅.၂၀	မိသ	၂၃.၄၀ - ၁၅.၄၀	ဗြိသိ
၁၉၁၁ - ၁၇.၂၅	မိန်	၁၅.၂၀ - ၁၇.၂၀	မိသ	၁၅.၂၀ - ၁၇.၂၀	ဗြိသိ	၁၅.၄၀ - ၁၇.၄၀	မေထုန်
၁၉၁၁ - ၁၉.၂၅	မိသ	၁၇.၂၀ - ၁၉.၂၀	ဗြိသိ	၁၇.၂၀ - ၁၉.၂၀	မေထုန်	၁၇.၄၀ - ၁၉.၄၀	ကရကဏ်

အောက်တိုဘာလ (၁၇)ရက်မှ နိုဝင်ဘာလ (၁၆)ရက်အတွင်း		အောက်တိုဘာလ (၁၇)ရက်မှ နိုဝင်ဘာလ (၁၇)ရက်အတွင်း		နိုဝင်ဘာလ (၁၆)ရက်မှ ဒီဇင်ဘာလ (၁၆)ရက်အတွင်း		ဒီဇင်ဘာလ (၁၆)ရက်မှ ဇန်နဝါရီလ (၁၆)ရက်အတွင်း	
မွေးချိန်	လက်	မွေးချိန်	လက်	မွေးချိန်	လက်	မွေးချိန်	လက်
၁၉၁၁ - ၇.၅၀	ကန်	၅.၅၅ - ၇.၅၅	တူ	၆.၅၅ - ၈.၅၅	ဗြိသိ	၆.၅၅ - ၈.၅၅	ခန
၁၉၁၁ - ၉.၅၀	တူ	၇.၅၅ - ၉.၅၅	ဗြိသိ	၈.၅၅ - ၁၀.၅၅	ခန	၈.၅၅ - ၁၀.၅၅	မကာရ
၁၉၁၁ - ၁၁.၅၀	ဗြိသိ	၉.၅၅ - ၁၁.၅၅	ခန	၁၀.၅၅ - ၁၂.၅၅	မကာရ	၁၀.၅၅ - ၁၂.၅၅	ကုမ်
၁၉၁၁ - ၁၃.၅၀	ခန	၁၁.၅၅ - ၁၃.၅၅	မကာရ	၁၂.၅၅ - ၁၄.၅၅	ကုမ်	၁၂.၅၅ - ၁၄.၅၅	မိန်
၁၉၁၁ - ၁၅.၅၀	မကာရ	၁၃.၅၅ - ၁၅.၅၅	ကုမ်	၁၄.၅၅ - ၁၆.၅၅	မိန်	၁၄.၅၅ - ၁၆.၅၅	မိသ
၁၉၁၁ - ၁၇.၅၀	ကုမ်	၁၅.၅၅ - ၁၇.၅၅	မိန်	၁၆.၅၅ - ၁၈.၅၅	မိသ	၁၆.၅၅ - ၁၈.၅၅	ဗြိသိ
၁၉၁၁ - ၁၉.၅၀	မိန်	၁၇.၅၅ - ၁၉.၅၅	မိသ	၁၈.၅၅ - ၂၀.၅၅	ဗြိသိ	၁၈.၅၅ - ၂၀.၅၅	မေထုန်
၁၉၁၁ - ၂၁.၅၀	မိသ	၁၉.၅၅ - ၂၁.၅၅	ဗြိသိ	၂၀.၅၅ - ၂၂.၅၅	မေထုန်	၂၀.၅၅ - ၂၂.၅၅	ကရကဏ်
၁၉၁၁ - ၂၃.၅၀	ဗြိသိ	၂၁.၅၅ - ၂၃.၅၅	မေထုန်	၂၂.၅၅ - ၂၄.၅၅	ကရကဏ်	၂၂.၅၅ - ၂၄.၅၅	သီဟ်
၁၉၁၁ - ၁၅.၅၀	မေထုန်	၂၃.၅၅ - ၁၅.၅၅	ကရကဏ်	၂၄.၅၅ - ၂၅.၅၅	သီဟ်	၂၄.၅၅ - ၂၅.၅၅	ကန်
၁၉၁၁ - ၁၇.၅၀	ကရကဏ်	၁၅.၅၅ - ၁၇.၅၅	သီဟ်	၂၅.၅၅ - ၁၅.၅၅	ကန်	၂၅.၅၅ - ၁၅.၅၅	တူ
၁၉၁၁ - ၁၉.၅၀	သီဟ်	၁၇.၅၅ - ၁၉.၅၅	ကန်	၁၅.၅၅ - ၁၅.၅၅	တူ	၁၅.၅၅ - ၁၅.၅၅	ဗြိသိ

(၂၀၁၅)ခုနှစ် ဇူလိုင်လအတွက် နက္ခတ်ပေဒင်ဟောစာတမ်း

အေးလ (Aries)



ပညာသင်လူငယ်များ ပညာရေးအတွက် အားကြီးမာန်တက် ဝီရိယအရောင်ထွက် နေမည်။ အချစ်ရှာသူများ အချစ်တွေ မည်။ ယခင်က သံယောဇဉ်ငြိတွယ်ဖူးသူ ပြန်တွေ့ရတတ်၏။ အနုပညာရပ်ဝန်းမှ လုပ်ငန်းရှင် ပညာရှင်များ၊ သရုပ်ဆောင်များ အတိုက်အခံ အနှောင့်

အယက် ကြုံတွေ့ရ၍ လုပ်ငန်းအပေါ် သွေးအေးနေတတ် ၏။ အတွေးအခေါ်ပညာရှင်များ၊ ဘာသာရေးစာပေ ရေး သားထုတ်ဝေသူများ အထူးအကျိုးပေးတဲ့ ကာလပါ။ အမွှေး နံ့သာနှင့် သနပ်ခါး ထုတ်လုပ်ရောင်းချသူများ၊ အလှပန် တီးရှင် ဒီဇိုင်းများ ဆက်တိုက်ကောင်းနေမည်။ လက် အောက်ငယ်သား၊ တပည့်သားသမီးကြောင့် ဂုဏ်သိက္ခာ တိုးတက်မြင့်မားခြင်း ကြုံတွေ့ရမည်။ ပို့ဆောင်ဆက်သွယ်

ရေးနှင့်ပတ်သက်သော လုပ်ငန်းရှင်များ၊ ဝန်ထမ်းများ (၇) ရက်နေ့မှစပြီး သိသိသာသာသာ ကောင်းမွန်လာမည်။ သာ သနာရေးဝန်ထမ်းများ၊ ဘာသာရေးအဖွဲ့အစည်းများ အထူး သတိထားရမည်။ ယခင်က တောင်းမရသည့် ချေးငွေများ ရတတ်၏။ တောင်သူလယ်သမား၊ စိုက်ပျိုးရေးဝန်ထမ်းများ ပူးပေါင်းလုပ်ဆောင်ခြင်းမှ အသိပညာ၊ ငွေ ကြေးအကျိုးအမြတ် တစ်ခုခု ရလိမ့်မည်။ အိမ်ရှင် များ တစ်က စ၍ ပြန်ချစ်ကြမည့် ကာလပါ။ ငွေကြေး အတွက် (၁၉၊ ၂၀၊ ၂၁)ရက်များကို ဆောင်ပါ။

ယတြာ - ဆိုးကျိုးကင်းရန် အဝတ်ဟောင်းကို နှစ်မီး ပါးသူအား စွန့်ကြဲပြီး ကောင်းကျိုးအတွက် ရွှေ၊ ငွေ ရတနာ များကို ရေစိမ့်ပြီး ၎င်းရေဖြင့် အိမ်တံခါး၊ ခြံတံခါး၊ အလုပ် စားပွဲများကို ပက်ဖျန်းလိုက်ပါ။

ပြဿလင် (Taurus)



အိုးအိမ်နေရာထိုင်ခင်းအတွက် ငွေစု ဆောင်းနေ၍ စိတ်နှလုံး ပူလောင်နေရ တတ်၏။ ဆံပင်အလှပြင်သူများ ဝင်ငွေ ကောင်းနေမည်။ သို့သော် ဓာတုဗေဒ ဆေးများ အသုံးပြုတဲ့အခါ သတိထားပါ။ ညာဘက် မျက် လုံးထဲဝင်ပြီး ဒုက္ခပေးတတ်ပါသည်။ ရွှေဖုန်းထိမ်သည်များ ကြိုးစားသည်နှင့်အမျှ အကျိုးအမြတ် ရရှိနိုင်တဲ့ ကာလပါ။ ရှေ့နေများ၊ ကုန်သည်ပွဲစားများ၊ ကိုယ်ပိုင်ပညာသင်ကျောင်း များ မှန်းသရွေ့ပေါက် လှမ်းသရွေ့ ရောက်နေမည်။ ဆေးရုံ တက်နေရတဲ့ ဝေဒနာရှင်များ (၁၃)ရက်နေ့ နောက်ပိုင်းတွင် သက်သာပျောက်ကင်းပြီး ဆေးရုံက ဆင်းရလိမ့်မည်။ ပညာ သင် လူငယ်များ အမှားအယွင်းကြားတွင် ဝင်ပါနေတတ် ၏။ သို့မဟုတ် မိုက်ရူးရဲဆန်တဲ့ အချစ်ကြောင့် အဖတ်ဆယ် မရအောင် ပျက်စီးသွားတတ်ပါသည်။ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် ပတ်သက်ဆက်နွယ်လျှင် နယ်စပ်ဒေသ တစ်နေရာတွင် ဖမ်း ဆီးချုပ်နှောင်ခံရတတ်ပါသည်။ အိမ်ထောင်ရှင်များဆိုပါက အရင် ဒီလိုမဟုတ်ပါလားဆိုတဲ့ အတွေးမျိုး မဝင်မိအောင် သတိထားပါ။ ဝင်လာမိပါက အမှိုက်ကစ ပြာသာဒ် မီး လောင်တတ်ပါသည်။ နိုင်ငံရေး၊ ဘာသာရေး၊ လူမှုရေး များတွင် ပါဝင်ပြီး စည်းရုံးလှုံ့ဆော်ခြင်း မပြုပါနှင့်။ ပြု လျှင် ဖိနပ်ချွတ်ပြီး ပြေးရသည်ထိ ဣန္ဒြေမရ ဖြစ်တတ်ပါ သည်။ (၁၀၊ ၁၁)ရက်နှင့် (၂၉၊ ၃၀)ရက်များကို ရှောင်

ပါလေ။

ယတြာ - မိမိနေအိမ်မှ အနောက်တောင်ထောင့်ထဲ တွဲ သင့်တော်ရာကနေ ထိုင်စောင့်နေပါ။ ဘစ်ပါးတည်း ကြွလာတဲ့ ရှင်ရဟန်းအား ထီးတစ်လက်၊ ဖိနပ်တစ်စုံ လှူပေးလိုက်ပါ။

မေထုန်လင် (Gemini)



စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေရာမှ သည် တစ်ခါ ငါ့အလှည့်ပဲကွလို့ ကြွေးကြွေ နိုင်လောက်တဲ့ အောင်မြင်မှုများ ရ လိမ့်မည်။ မကျန်းမာဖြစ်နေသူများ ပထမပတ် ကုန်သည်နှင့် လန်းဆန်းတက်ကြွလာမည်။ အိ တွင်း စက်မှုလက်မှု လုပ်ငန်းရှင်များ အထူးအကျိုးပေး လာပါ။ အိမ်၊ ခြံ၊ မြေ ပွဲစားများ မိုးရာသီ အလုပ်ပါးမည် ထင်မှတ်ထားသော်လည်း တခြားစီပါလားလို့ ဝမ်းသာအား ပြောနေရတတ်၏။ လမ်းဘေးချေးသည်(အထူးသဖြင့် စာ သောက်ကုန်)များ ပြဿနာဖြစ်ရတတ်၏။ လျှပ်စစ်နှင့်ထ သက်တဲ့ ဝန်ထမ်းများ၊ ထုတ်လုပ်ဖြန့်ချိ ရောင်းဝယ်သူ များ ကာရာအိုကော၊ ကေတီဗွီ စတဲ့ အပန်းဖြေစခန်းများသို့ သွား ပါက ရှင်းမကျင်းလောက်အောက် ပြဿနာတိုးတတ်၏။ (၁၂၊ ၁၃)ရက်နှင့် (၃၀၊ ၃၁)ရက်များကို ရှောင်ပါလေ ဆောင်ရမှာက (၆၊ ၇)ရက်နှင့် (၁၄၊ ၁၅)ရက်တွေအား ကိုယ့်ဝါသနာနှင့်ကိုယ်ပဲ၊ ကိုယ့်ခံယူချက်နှင့်ကိုယ်ပဲ ဆိုတဲ့ အတ္တဆန်တဲ့စိတ် (သို့မဟုတ်) ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုစိုက် ချင်တဲ့စိတ်ကို သည်လတွင် ခဏတာ ဖယ်ရှားထားပါ။ မဖယ်ရှားနိုင်ပါက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နေရင်းက မထင်မှတ်ဘဲ စကားများ၊ ခိုက်ရန်ဒေါသ၊ သွေးထွက်သံယို ဖြစ် တတ်ပါသည်။

ယတြာ

မင်္ဂလာစုံတွဲပုံပါတဲ့ မည်သည့်ပစ္စည်းမဆို ကိုယ်နဲ့ သလောက် ဝယ်ပြီး သင့်တော်သူအား လှူပါ။ အဆင်တန် ဖြစ်လာပေလိမ့်မည်။

ကရကင်္ဂလင် (Cancer)

ယခုလတွင် လဝက်လောက်ထိ ကရကင်္ဂလင် စာ ရှင်များ ကံမကောင်းနိုင်ပါ။ အိမ်ထောင်ရှင်ဘဝနှင့် သင်နေရသူများ အထူးစိတ်ညစ်စရာ ကြုံရတတ်၏။ ရာ



နှင့် အလုပ်အကိုင် စာမေးပွဲ ဖြေဆိုရပါက (၁၃)ရက်နေ့နောက်ပိုင်း ဖြေဆိုရလျှင် မုချအောင်မြင်မည်။ ယင်းမတိုင်မီ ဖြေဆိုရပါက အောင်မြင်ရန် မသေချာပေ။ စုငွေကိုထုတ်ပြီး ရင်းနှီးငွေလုပ်တဲ့ စာအုပ်စာပေများများ အမြတ်ရဖို့ မလွယ်ကူပေ။ ရေနံ၊ ဓာတုနှင့် ဆက်သတ္တု ရှာဖွေရေး လုပ်ကိုင်သူများ အရှုံးပေါ်မည်။ ချွတ်ဖက်၍ ထွန်ယက်လုပ်ကိုင်သူများ မြေကြီးက ရွှေသီးပေါ် အိုးအိမ်သစ် ဆောက်လုပ်မည့်သူများ ယခုလတွင် ဆောက်သင့်ပါ။ မဖြစ်မနေ ဆောက်ရမည်ဆိုပါက လကုန်အိမ်မှ ဆောက်လုပ်ပါ။ အလှူအပတ်ကြိုက်သူများ အလှူပြင်ရင်း ဖူးစာရှင် တွေတတ်၏။ ရွှေကုန်သည်များ၊ ရွှေလုပ်ငန်းရှင်များ ဈေးကစားလွန်း၍ အရှုံး/အမြတ် ခန့်မှန်းရခက်မည်။ အရင်းအနှီး မတိုးမြှင့်သင့်ပါ။ ယခင် ရပ်တန့်ထားရသည်များ ပြန်လည်လုပ်ဖြစ်သွားမည်။ ဆုံးရှုံးထားသည်များ ပြန်ရတတ်ပါသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်စစ်နေရမှာက ခွဲ၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယပါ။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ဆယ်ဝင်ပြီး လည်ချောင်းများ နာနေတတ်၏။ သစ်တောထုတ်ဝယ်ကြီးငွာနုမှ ပြန်တမ်းဝင်အရာရှိကြီးများ နောက်အကြိမ် သတိပေးခြင်း ခံရတတ်၏။ (၈၊ ၉)ရက်နှင့် (၁၇၊ ၁၈)ရက်များကို အကြံအစည်အတွက် မမေ့သင့်ပါ။

ဩဂုတ်

ခွက်တစ်ခွက် (သို့မဟုတ်) ပုလင်းတစ်လုံးတွင် ကြည်ထည်ပြီး အုန်းညွန့်(၇)ညွန့် ထိုးထားလိုက်ပါ။

သီဟလင် (Leo)



ကံကောင်းတော့မည်။ ဝင်ငွေ လာဘ်လာဘများ အထူးကောင်းမွန်နေတတ်၏။ အားခဲထားတဲ့ အကြံအစည်များကို အကောင်အထည်ဖော်လိုက်ပါ။ ရုပ်လုံးကြွယ်ပြီး ဘဝရည်မှန်းချက်များ အောင်မြင်သွားမည်။ အချို့မှာ သကားတွေ ဆိုသကဲ့သို့ အချစ်ရှာသူများ တကယ့်စစ်မှန်တဲ့ ချစ်သူနှင့် တွေ့မည်။ သင်ယူလိုသော ပညာရပ်များ သင်ဖြစ်သွားမည်။ ဒုတိယပတ်ကစပြီး (၁၅)ရက်အတွင်း၌ ခြေဝင်တတ်၏။ မြေကွက်ဝယ်ရန် စိတ်ကူးထားသူများ မုချအောင်ဖြစ်သွားမည်။ အနှောင်အဖွဲ့မကင်းတဲ့ သံယောဇဉ်ကြောင့် ပညာရေး၊ ငွေကြေးများ ဆုံးရှုံးနစ်နာသွားတတ်

၏။ လူတန်ဖိုးကို အသိအမှတ်မပြုနိုင်သူများ (၂၂)ရက်နေ့နောက်ပိုင်းတွင် လူကြောင့် ဒုက္ခရောက်တတ်၏။ မုန့်လုပ်ငန်းရှင်များ၊ မုန့်မျိုးစုံ ရောင်းဝယ်ဖြန့်ချိသူများ စီးပွားဖြစ်မည်။ သံ၊ သွပ်နှင့် ကုန်မာ ရောင်းဝယ်သူများ အကျိုးအမြတ် သိသိသာသာ ခံစားရမည်။ ဖက်စပ်လုပ်ငန်းရှင်များ အရင်းအနှီး တိုးမြှင့်လေလေ အောင်မြင်လေလေပါ။ ထီး၊ ဖိနပ်လုပ် စက်ရုံများ တစ်လလုံးလိုလို အဆင်ပြေနေပြီးမှ လကုန်(၃၁)ရက်တွင် 'ဟင်'လို့ ဖြစ်သွားတတ်ပါသည်။ လုပ်ငန်းနှင့်ဆိုင်တဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာပိုင်းကို ထိပါးခြင်း ခံရတတ်၏။ တစ်ယောက်တည်း နေလိုစိတ်ကို ရုပ်သိမ်းပြီး နီးစပ်ရာ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ဆက်စပ်ကြည့်ပါ။ အကျိုးအမြတ် ရှိပေလိမ့်မည်။

ယတြာ

မိမိမွေးနေ့တွင် အဝါရောင်ခေါင်းလျှော်ရည်ဖြင့် ခေါင်းလျှော်လိုက်ပါ။ ခေါင်းလျှော်နေစဉ် စိတ်ထဲတွင် သတိတရရှိလာတဲ့ အကြောင်းကို မဖြစ်မနေ လုပ်ဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်ပါ။

ကန်လင် (Virgo)



အလုပ်အကိုင်၊ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စများအားလုံး ပြောသမျှ အဆင်ပြေ၊ လုပ်သမျှ အောင်မြင်နေမည်။ သို့သော် အိမ်ထောင်ဖက်နှင့် စကားပြောလျှင် မအောင်မြင်၊ အဆင်မပြေနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတတ်၏။ အများနှင့် ပူးပေါင်းလုပ်ဆောင်ရသည်များ ပြီးခါနီး ပျက်စီးရတတ်၍ သတိထားရမည်။ အဖေရှိသူများ အဖေနှင့် စကားများပါက လုပ်ငန်းဆိုင်ရာ အခွင့်အလမ်းတစ်ခု ဆုံးရှုံးသွားတတ်၏။ အကြီးအကဲဆိုတာ မီးတစ်မျိုးပဲ ဆိုတဲ့အသိကို ခဏ၊ ခဏ သတိရပေးပါ။ အုတ်လုပ်ငန်းရှင်များ အလွန်ဝင်ငွေကောင်းတတ်၏။ စိတ်တိုင်းမကျတဲ့ အိမ်ခန်း(အိပ်ရာ) တစ်ခုသို့ ပြောင်းရွှေ့ရတတ်၏။ ရေသန့်လုပ်ငန်းရှင်များ အားလုံး အဆင်တပြေနှင့် ဝင်ငွေကောင်းနေမည်။ လူငယ်၊ ပညာသင် ကန်လင် ဇာတာရှင်များ ယခုလတွင် အချစ်ရေး စိတ်မဝင်စားသင့်ပါ။ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်နေတဲ့ မိခင်နှင့် အတူနေရပါက စံပယ်ပန်း(၅)ကုံး ဝယ်ပြီး အမေ့ခေါင်းအုံး နံဘေးတွင် ချထားပေးလိုက်ပါ။ စိတ်ချမ်းသာရာရပြီး လိုအင်ဆန္ဒတစ်ခု ပြည့်သွားလိမ့်မည်။ (၁၇၊ ၁၈၊ ၁၉)ရက်

များတွင် လက်ဆောင်ပစ္စည်းတစ်ခု ထိုက်ထိုက်တန်တန် ရမည်။ မည်သည့်လုပ်ငန်းရှင်မဆို သည်လတွင် အစိမ်း ရောင်၊ အဝါရောင် လွင်လွင်လေးများကို ဦးစားပေး ဝတ် ဆင်ပါလေ။ ကြံတိုင်းစည်ရာ အောင်မြင်ပါလိမ့်မည်။

ယတြာ

လောကဗိဇ္ဇာ-လောကသုံးပါးကို သိတော်မူတဲ့ မြတ်စွာ ဘုရားလို့ မနက် အိပ်ရာထ (၉)ခေါက်၊ ည အိပ်ရာဝင် (၉)ခေါက် ရွတ်ပြီး ရှိခိုးပါ။

တူလ် (Libra)



ရွှေထွက်သွားတတ်၏။ နိုင်ငံရပ်ခြား၌ လုပ်ကိုင်နေသူရှိပါက ကျန်းမာရေးနှင့် ပတ်သက်တဲ့ သတင်းထူးတစ်ခု ကြား ရတတ်၏။ ကိုယ်တိုင်လည်း အရွယ်ထဲ က ရှင်းအောင်နေပါ။ မနေလျှင် အချုပ်အနှောင် ခံရတတ် ၏။ အလုပ် နှစ်ခု၊ သုံးခု ဖယ်ဆက်သလို လုပ်နေရတတ် ၏။ အလုပ်ရော ဝင်ငွေပါ အထူးကောင်းမွန်နေမည်။ သတိ ထားရမှာ နောက်ဆုံးလကုန်တဲ့ အပတ်ပါ။ ဖျားနာတတ် သလို ရည်ရွယ်ချက်များ ရပ်တန့်သွားခြင်းလည်း ကြုံတွေ့ ရတတ်ပါသည်။ အိမ်ထောင်ရှင်များ အိမ်ထောင်ဖက်ရဲ့ အလုပ်နှင့် ဝင်ငွေကြောင့် ပျော်ရွှင်ရမည်။ အိမ်၊ ခြံ၊ မြေ ပွဲစားများ ရလာတဲ့လာဘ်ဖြင့် နောက်ထပ်အလုပ်တစ်ခု လုပ် ဖြစ်သွားမည်။ ဖခင်ကို ဘုရားရှင်ကဲ့သို့ အားထားကိုး ကွယ်ရမည့် ကာလပါ။ ဥယျာဉ်ခြံမြေနှင့် သစ်သီးပွဲရုံများ၊ သစ်စက်ပိုင်ရှင်များ ဝင်ငွေကောင်းနေမည်။ နာတာရှည် ဖြစ်နေသူများ ငါးရက်အတွင်း အထူးသတိထားရမည်။ သာ သနာမြေနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် အကြီးအကျယ် ပြဿနာ တက်တတ်၍ ရှောင်ပါ။ စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ၊ ဆေးဘက်ဆိုင်ရာ ဝန်ထမ်းများ အောင်မြင်ကျော်ကြားပြီး လာဘ်လာဘာလည်း ကောင်းနေမည်။ (၂၂၊ ၂၃)ရက်များကို ရှောင်ပါ။

ယတြာ

ရွှေတောင်ဆိုတဲ့ စကားလုံးပါတဲ့ အစားအစာတစ်ခုကို နိုင်သလောက် ဝယ်ပြီး စနေနှင့် ဗုဒ္ဓဟူး သားသမီးများကို လှူပေးပါ။

ပိစ္ဆာလ် (Scorpio)

နာမည်ဂုဏ်သတင်း ကျော်ကြားရုံတင်မက လာဘ် လာဘာဝင်ငွေ ကောင်းနေမည့် ကာလပါ။ ပြိုင်လာသူတိုင်း



ကို အနိုင်ရနိုင်တဲ့ ကာလပါ။ သတိ ထားရမှာက ရည်ရွယ်ချက်ကို အကောင် အထည်ဖော်တဲ့အခါ အနာဂတ် ဝေးဝေး ကြီးကို တွေးပူမနေပါနှင့်။ စနေသား သမီးများနှင့် မပူးပေါင်းပါနှင့်။ အလုပ်အကိုင်များ အဆင် ပြေမည်။ အထည်အလိပ် ရောင်းဝယ်သူများ ဆိုပါက အနည်းငယ် အရောင်းထိုင်းနေတတ်၏။ ကျန်းမာရေး အတွက်ဆိုလျှင် နန္ဒင်းပါတဲ့ဆေးကို ရှောင်ပါလေ။ စာရေး ဆရာ၊ ဗေဒင်ဆရာ၊ တရားဟောဆရာ၊ စည်းရုံးရေးမှူးများ စကားပြော၊ အရေးအသား သတိထားပါ။ အမှားအယွင်း ကြောင့် ရှင်းလို့မရအောင် ရွပ်ထွေးသွားတတ်ပါသည်။ မိမိ လုပ်ငန်းခွင်၌ ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိနိုးမ ရှိနေပါက ဖေးမ ကူညီပါ။ သင့်လုပ်ငန်း အကြီးအကျယ် အောင်မြင်လာ လိမ့်မည်။ လုပ်ငန်းခွင်တူတဲ့ ချစ်သူစုံတွဲများ အလုပ်ရော အချစ်ရေးပါ အဆင်ပြေပြီး ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ရမည်။ မထင် မှတ်ဘဲ ညားသွားတတ်၏။ ဌာနဆိုင်ရာ အကြီးအကဲများ 'ရေမြေသနင်း ပြည့်ရှင်မင်း' ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို အသင့် နှလုံးသွင်းနိုင်မှ ဟန်ကျမည်။ ကျောင်းဆရာ၊ ဆရာမများ ပညာရေးဝန်ထမ်းများ (၁၆)ရက်နေ့လွန်ပြီးမှ ကောင်းမည်၊ (၈၊ ၉)ရက်နှင့် (၁၉၊ ၂၀)ရက်များဆောင်၊ (၁၄၊ ၁၅၊ ၁၆)ရက်များကို ရှောင်ပါလေ။

ယတြာ

ထိုးမုန့်၊ လမုန့် (၂)မျိုးရောပြီး အိမ်ရှိ ဘုရားအား ဆွမ်းကပ်လှူပါ။ သုံးရက်ဆက်တိုက် ကပ်လှူပြီးပါက ထူး ခြားမှု ရှိလာလိမ့်မည်။

နေလ် (Sagittarius)



လကုန်ခါနီးလျှင် စကားပြော ဆင်ခြင် ပါ။ သင့်အသိမိတ်ဆွေထဲတွင် ရွှေလုပ် ငန်းရှင်ရှိပါက သည်လအတွင်း ကင် ကင်းရှင်းရှင်း နေပေးပါ။ ရက်ပေါင်း နှစ်ဆယ်အတွင်း အိမ်ထောင်ရေး အလွန်သာယာပြီး ယင်း နောက်ပိုင်းတွင် စကားတစ်ခွန်းကြောင့် တစ်ယောက် တစ် လမ်း ဖြစ်သွားတတ်၏။ သတိပြု ဆင်ခြင်ပါ။ အင်္ဂု အိတ်စ်ပို့ လိုင်စင်ဖြင့် ကုန်သေတ္တာကြီးများ တင်သွင်း ကုန်သည်ကြီးများ ယခင်လက အနှောင့်အယှက်မကင်း သေတ္တာကြီး ယခုလတွင် အဆင်တပြေဖြစ်သွားပြီး ပင်

သိသာသာ ကောင်းသွားမည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိမ်
 သိမ်သူများ ငါမှ ဟုတ်ရဲ့လားလို့ တွေးယူရလောက်
 ဆောင် ဂုဏ်သတင်း ကျော်ကြားလာမည်။ ဆက်တိုက်
 ဆောင်ပြေနေတဲ့ သစ်လုပ်ငန်းရှင်များ၊ သစ်တောရေးရာ
 နယ်ထမ်းများ (၂၆)ရက်နေ့နောက်ပိုင်း ကသိကအောက်နိုင်
 ရှိမည်။ နိုင်ငံခြားမှ ထီး၊ ဖိနပ် တင်သွင်းသူများ ရင်း
 နှီး လျှော့ထားသင့်၏။ လူကုန်ကူးသူများ ဘေးတွေ့မည်။
 သစ်နိုင်သူများ ယခုလတွင် မြကျောက်ကို ရွှေနှင့်ကွပ်ပြီး
 ဆောင်လက်စွပ် ဝတ်ထားသင့်၏။ အလုပ်အကိုင်ရေး
 ဆောင်လာဘဝငွေပါ အလွန်ကောင်း၊ ကျန်းမာပျော်ရွှင်
 ဖြစ်မည်။ အိမ်၊ ခြံ၊ မြေ အကျိုးဆောင်သူများ ပထမ
 ဆယ် ဒုတိယပတ်များတွင် အဆင်တပြေရှိခဲ့ရာမှ တတိယ
 ဆယ် နောက်ပိုင်းတွင် အဆင်မပြေနိုင် ဖြစ်သွားတတ်၏။
 ဘာသာကျောင်းသား/သူများ မှန်မှန်နှင့် အောင်မြင်နေ
 မည်။ (၁၊ ၂၊ ၃)ရက်နှင့် (၂၉၊ ၃၀)ရက်များကို ရက်
 ဆောင်းအဖြစ် ဆောင်ထားပါ။

ဩ
 ဂုဏ်ထူးဝိသေသရှိသူ တစ်ဦးအား ပေါင်မုန့် လက်
 ဆောင်ပေးလိုက်ပါ။ မဖြစ်နိုင်လို့ ထင်မှတ်ထားသည်များ
 ဖြစ်လာပေလိမ့်မည်။

ကာရလ (Capricorn)



အံ့သြလောက်အောင် အနှောင့်အယှက်
 တွေ များနေ၍ မလုပ်ချင် မကိုင်ချင်
 တောလောက်အောင် စိတ်ဓာတ်ကျဆင်း
 နေတတ်၏။ အချို့လုပ်ငန်းများ လလယ်
 ဆောက်တွင် ရပ်သွားတတ်ပါသည်။ ကျန်းမာရေးအတွက်
 ဆရာ ဝင်ငွေအတွက်ပါ စိတ်တိုင်းမကျ ဖြစ်နေမည်။ ရှိစု
 နှစ်လေးများ ထုတ်သုံးနေရတတ်၏။ သရုပ်ဆောင်သင်တန်း
 ဆက်ရောက်သင်ယူနေသူများ၊ ဖော်ဒယ်လ်ဂဲလ်များ၊ အတု
 ဆောင်းဝယ်သူများ အထူးသတိထားရမည်။ ကျောင်းသား
 ထုငယ်များ အတုအယောင် ဟန်ဆောင်သူကြောင့် ဒုက္ခ
 ဆောက်တတ်၏။ ဥပဒေကို လက်တစ်လုံးခြား လုပ်နေတဲ့
 ဆုပ်ငန်းရှင်များ သည်လတွင် သတိထားပါ။ ကျော်ကြား
 ဖြင့် အဖမ်းခံရတတ်ပါသည်။ စာပေအနုပညာရှင်များဆို
 ခါတ ယခင် ရပ်တန့်ထားရသည်များ ဆက်လက်လုပ်ဖြစ်
 သွားမည်။ ဆုံးရှုံးနစ်နာထားသည်များ ပြန်ရမည်။ ဘာသာ

ရေးနှင့် နိုင်ငံခြားရေး၊ သံတမန်ဆိုင်ရာ အရာရှိ၊ အရာခံ
 ဝန်ထမ်းများအားလုံး ကိုယ်ရော စိတ်ပါ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်
 သည့်ကြားက စကားဟောင်း၊ အမှုဟောင်း ပေါ်လာပြီး
 အချုပ်အနှောင် ခံရတတ်ပါသည်။ (၄၊ ၅)ရက်နှင့် (၃၁)
 ရက်များကို ဆောင်ပါ။

ယတြာ

ဓမ္မဒါန နိုင်သလောက် ဖြန့်ဝေပါ။ သို့မဟုတ် ဓမ္မာရုံ
 တွင် တံမြက်စည်းအချော(၃)ခု လှူပေးပါ။ အခက်အခဲများ
 ကျော်သွားပေလိမ့်မည်။

ကွမ်လက် (Aquarius)



ခူးခေါင်းများ၊ ခြေသလုံးများ ကိုက်ခဲနေ
 တတ်၏။ အိမ်ထောင်ရှင်များ တကျက်
 ကျက် ဖြစ်နေမည်။ သင်တန်းတက်ရန်
 ကြံစည်ထားသူများ အဆင်ပြေသွားမည်။
 အခြေခံစားသောက်ကုန် ရောင်းဝယ်သူများ စီးပွားဖြစ်ထွန်း
 မည်။ နံရံကပ်စာစောင်၊ လက်ကမ်းစာစောင် ထုတ်လုပ်
 ဖြန့်ချိရောင်းချသူများ သိပ်အဆင်မပြေနိုင်ပါ။ ဘဏ်လုပ်
 ငန်းရှင်များ၊ အစုရှယ်ယာ ဝယ်ယူသူများ အကျိုးထူးခံစား
 ရမည်။ ပရဟိတလုပ်ငန်းများ အထူးအောင်မြင်မည်။
 အကြီးအကဲ၊ အထက်လူကြီးများနှင့် အဆင်မပြေနိုင်တဲ့
 ကာလပါ။ တိုက်ခိုက်ရတဲ့ အားကစားသမားများ ဂုဏ်ထူး
 ဆောင် တံဆိပ်များ ရရှိမည်။ စက်သုံးဆီအမျိုးမျိုး ရောင်း
 ဝယ်သူများ အထူးကောင်းမွန်နေမည်။ သင်္ကန်းပရိက္ခရာ၊
 ဘာသာရေးပစ္စည်း ရောင်းဝယ်သူများ အစက မဟုတ်သလို
 ဟုတ်သလိုနှင့် နောက်ပိုင်းတွင် အဟုတ်ကြီး ဟုတ်သွားပေ
 မည်။ လမ်း၊ တံတားနှင့် ပတ်သက်တဲ့ ဝန်ထမ်းများ အမှု
 အခင်း ဖြစ်တတ်၏။ အရက်သေစာ၊ မူးယစ်ဆေးဝါး သုံးစွဲ
 သူများ ခါးကို လေဝင် လေဖြတ်တတ်၏။ ရပ်ထားမှ
 လွတ်မည်။ သက်သတ်လွတ် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နေသူများ မကြုံ
 စဖူး ထူးဆန်းတဲ့ အကျိုးအနိသင်များ ခံစားရမည်။ ကံ
 အကောင်းဆုံး နေ့ရက်များက (၆၊ ၇)ရက်နှင့် (၂၄၊ ၂၅)
 ရက်များဖြစ်ပြီး ကံမကောင်းတဲ့နေ့ကတော့ (၁၄၊ ၁၅)ရက်
 နှင့် (၂၂၊ ၂၃)ရက်များပါ။ ဉာဏ်ကွန့်ပြီး ဆောင်ပါ။ ရှောင်
 ပါလေ။

ယတြာ

စွမ်းနိုင်ပါက မွေးနေ့တိုင်း သစ်သီးဆွမ်း အဓိဋ္ဌာန်ဝင်

ပါ။ မစွမ်းနိုင်ပါက သစ်သီးဆွမ်း ကပ်လှူပူဇော်ပါ။ ခက်
နေသော အရာများ လွယ်သွားပါလိမ့်မည်။

မိန်လက် (Pisces)



မထင်မှတ်ဘဲ လတ်တလော အိမ်ထောင်
ကျသွားတတ်၏။ သို့မဟုတ် မှားမှား
ယွင်းယွင်း ဖြစ်သွားတတ်ပါသည်။ မည်
သူမဆို မိန်လက် မှန်ပါက လလယ်
လောက်မှာ အတိုက်အခံ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တွေ့ရတတ်၏။
စာပေသမားဆိုပါက ကလောင်ကို ထိန်းထားသင့်တဲ့ကာလ
ပါ။ လွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ်၊ နိုင်ငံရေးပါတီဝင်များဆိုက
ပို၍သတိထားရပေမည်။ စုငွေ၊ ဘဏ္ဍာထိန်း၊ ရန်ပုံငွေ
ကောက်ခံရေး စတဲ့ ငွေကြေးလုပ်ငန်းများ၌ ပါဝင်ပတ်
သက်မိပါက ဂုဏ်သိက္ခာကျပြီး စကားများရတတ်၏။
တောင်သူလယ်သမား၊ လယ်ယာလုပ်သားများ အခက်အခဲ
တွေ့နေမည်။ ရေလုပ်ငန်းရှင်များ အရာရာ အဆင်ပြေမည်။
ဆီးနှင့် ကျောက်ကပ်ဆိုင်ရာ ဝေဒနာများ ရတတ်၏။ ဝင်ငွေ
နည်းပြီး အားငယ်နေရမည်။ နိုင်ငံရပ်ခြား ရောက်နေပါက

နောင်ရေးပူပင်မှု များနေမည်။ အချစ်ရေး ဖန်တီးသူများ
အိမ်ထောင်ဖက်ဖြစ်နိုင်တဲ့ အချစ်စစ်နှင့် တွေ့မည်။ (။
ဆ၊ ဇ၊ ဈ၊ ည) အကွရာများ ပါဝင်တဲ့ လမ်း၊ ရပ်ကွက်
တစ်ခုခုသို့ မပြောင်းချင်ဘဲ ပြောင်းရတတ်၏။ ပြောင်း
လျှင် ကောင်းပါသည်။ အဆိပ်လက်နက်၊ ပိုးသတ်ဆေး
ရောင်းဝယ်သူများ အဆင်တပြေရှိမည်။ သစ်၊ သံနှင့် ကုန်
မာ ရောင်းဝယ်သူများ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ဒေါသ
ထွက်နေရတတ်၏။ (စ၊ ဇ)ရက်နှင့် (၁၇၊ ၁၈)ရက်များ
တွင် ကံကောင်းနိုင်၏။

ယတြာ

နို့ဆန်ပြုတ် အသေအချာပြုတ်ပြီး လူကြီး(၅)ယောက်
ကလေး(၄)ယောက်၊ စုစုပေါင်း(၉)ယောက်ကို အာဟာရ
ဒါန ပြုပေးလိုက်ပါ။ အတိုက်အခံများ ကင်းပြီး လိုအပ်
ဆန္ဒ ပြည့်ဝလာပေလိမ့်မည်။

ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ကြပါစေ။

ဆရာကံထူး(ဝေဒသုတေသီ)

၀၉ ၄၀ ၁၅၃ ၄၄



“ အသက်ရှည်ရှည် နေလိုလျှင် ဆေးဝင်စို့က်ပါ ”

ဆေးပင် > လေငန်းလိပ်ဆေးမှုန့်

ခြေဆောက်များ၊ ဓမ္မတိုက်တို့ဆွဲခြင်း၊ ပါးခွဲခြင်း၊ ဓမ္မတအေးတို့ မသိရှိ၍
ခြေဆောက်များ ဆွဲကျခြင်း၊ ချိုင့်ဝှမ်းတစ်ခုခုသို့ ချေမှုတ်ထားခြင်း၊ မော့စရာမရှိခြင်း၊
အဆေးဝက်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော တိုက်ခဲခြင်း၊ ခွေးနွား ခါးနွားခြင်းတို့ကို လိမ်းပေး
နိုင်ပါသည်။

လေးဘက်စုံ၊ လေငန်း၊ လေဖြတ်ခြင်းတို့ကို လိမ်းရလွယ်တူပေရန် တိုင်းရင်း
ဆေးခြစ်၊ ဆေးဝင်များကို သနပ်ခါးအမျှန်တို့သို့ ထုတ်လုပ်ထားပါသည်။

တိုင်းဆေးဝါးမှတ်တိုင်အမှတ် : 0711 NR 009099

ပြန်ချိန် : ဦးမြင့်ဆွေနှင့် ဘားများဆေးဆိုင်၊ သိမ်ကြီးရွာ (D) ခုံ
ဖုန်း : ၀၁ - ၂၄၀၆၀၀၊ မိုင်းခွဲ (၄၆၈၂)



ဣန္ဒြေရမဂ္ဂဇင်း

ဆရာတော်ဘောင်ဟိန်း ဖြေသည်

ဣန္ဒြေရမဂ္ဂဇင်း (ပေဒင် အမေး-အဖြေ ကဏ္ဍ)

ဣန္ဒြေရမဂ္ဂဇင်း၏ ပေဒင် အမေး-အဖြေကဏ္ဍတွင် မေးမြန်းလိုပါက မေးလိုသောအချက်ကို အတိအကျ(လိုတိုရှင်း) ရေးသား၍ အောက်ဖော်ပြပါလိပ်စာအတိုင်း လိပ်မူ၍ ပေးပို့နိုင်ပါသည်။

ဣန္ဒြေရမဂ္ဂဇင်း

အမှတ်-၁၈၂(က)(ပြေညီထပ်)၊ ၃၃-လမ်း(အထက်)၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

• မေးသူ၏အမည် _____

• မွေးနေ့ (နှစ်၊ လ၊ ရက်) _____

• မွေးဖွားရာ မြို့/ရွာ _____

• အချိန်နာရီ (နေ့/ည) _____

မေးခွန်းများ

(၁) _____

(၂) _____

(၃) _____

လွှဲပုဂံသတ်မေး၍

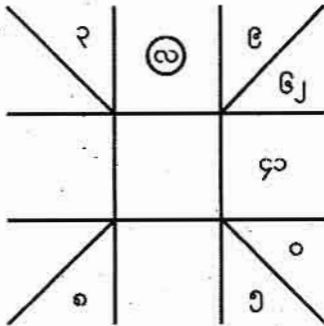
သုတေသန



ပြေညည်

ဦးစိုးသိန်း

(၁၀-၂-၁၉၅၈၊ ၂၂:၃၀ နာရီ၊ မိတ္ထီလာမြို့)



၁။ ထိပေါက်ကိန်း၊ ကာလ။

(၃)တန်သခင် ၄ယူ (၁၀)တန်ဘာဝတွင် ရပ်တည်၍
 (၅)တန်သခင် ၁နေပြီဟုနှင့် ပူးယှဉ်ရပ်တည်၏။ ၄ယူ
 သည် (၆)တန်သခင်လည်း ဖြစ်၏။ ထိစပ်တူပေါက်နိုင်၏။
 (၂၀၁၆)ခုနှစ်ကုန်ထိကား ထိပေါက်ကိန်း မမြင်သေးပါ။

၂။ ကိုယ်ပိုင်အိမ်နှင့် နေရမည်လား။

(၄)တန်သခင် ၂လံာ်ပြီဟုသည် (၁၁)တန်ဘာဝတွင်
 (၂၊ ၇)တန်သခင် ၆ကြာပြီဟုနှင့် ပူးယှဉ်ရပ်တည်၏။ ယင်း
 တို့ကို (၁၀၊ ၁၁)တန်သခင်ပြီဟု စနေက (၇)တန်မှနေ၍
 (၃)တန်အထူးမြင် ကြိုထား၏။ ထို့ကြောင့် ဘာဝတွင် ကိုယ်
 ပိုင်အိမ်ဖြင့် နေရမည့်ကိန်း ရှိသည်။ ၆ကြာ ထူလ၊ ရာဟု
 ဘုတ္တိဒသာ စားဝင်မည့် (၂၀၁၈)ခုနှစ်မှ (၂၀၂၁)ခုနှစ်ကြား
 တွင် အိမ်ပိုင်ရကိန်း ရှိ၏။

၃။ အိုက် ကောင်း/မကောင်း။

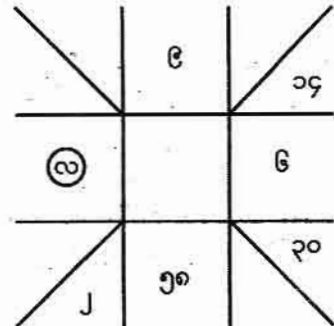
(၂၀၃၀)ပြည့်နှစ်ထိ စားဝင်မည့် ၆ကြာ ထူလဒသာ
 သည် (၁၁)တန်တွင် ရပ်၍ (၂၊ ၇)တန်သခင်ဖြစ်၍ အိုက်
 ကောင်းပါသည်။

ဒေါ်ကြည်ကြည်ဝင်း

(၇-၃-၁၉၅၈၊ ၁၅:၁၅ နာရီ၊ မိတ္ထီလာမြို့)

၁။ ကျန်းမာရေးအခြေအနေ။

(၁၉-၄-၂၀၁၅)မှ (၁၉-၁၁-၂၀၁၆)ထိ စနေ ထူလ၊



၂လံာ် ဘုတ္တိဒသာ စားဝင်မည်။ ထို့နောက် (၂၈-၁-
 ၂၀၁၇)ထိ အင်္ဂါ ဘုတ္တိဒသာ ဆက်လက်စားဝင်မည်။
 သည် (၇၊ ၈)တန်သခင်အဖြစ် (၆)တန်ဘာဝတွင်
 (၁၀)တန်သခင် အင်္ဂါနှင့် ပူးယှဉ်ရပ်တည်နေ၏။
 တတ်နာသဘော ချချနေတတ်၏။ ဂရုတစိုက် နေထိုင်
 ဆေးဝါးမှီဝဲက ဆိုးရွားစွာ မဖြစ်နိုင်ပါချေ။ (၁၉-၁-
 ၂၀၁၆)မှ (၂၈-၁-၂၀၁၇)အတွင်း၌ကား အထူးသတိ
 ရမည်။ ခွဲစိတ်ကုရမူ မကင်းတတ်ပါချေ။

၂။ အိမ်ပိုင်နှင့် နေရမည်လား။

(၄)တန်သခင် ၆ကြာ (၇)တန်တွင် ရပ်တည်
 မိမိကံဖြင့်ကား အိမ်မပိုင်နိုင်။ အိမ်ထောင်ဖက်ကပေါ်
 ပြု၍ အိမ်ပိုင်နှင့် နေရမည်။

၃။ မြေးများ ရှင်ပြုပေးနိုင်ရန်၊ ကာလ။

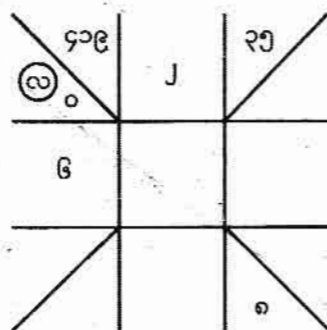
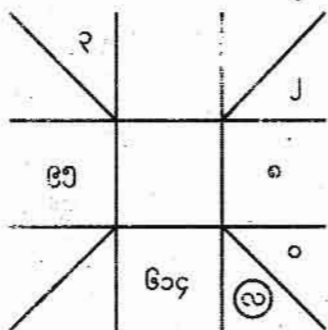
(၇၊ ၈)တန်သခင် (၆)တန်ရပ်၊ စနေ ထူလဒသာထဲ
 ၌ (၇၊ ၈)တန်သခင်အဖြစ် (၆)တန်ရပ်၊ အင်္ဂါ ဘုတ္တိဒသာ
 ကာလဖြစ်သော (၂၀၁၇)ခုနှစ်အတွင်း၌ မြေးများကို ရှင်
 ပေးနိုင်ပေမည်။

မောင်ဇော်နိုင်

(၃၀-၁၀-၁၉၅၀၊ ၇:၄၅ နာရီ၊ မိတ္ထီလာမြို့)

၁။ အိမ်ထောင်ကံ၊ ကာလ။

(၇)တန်သခင် ၆ကြာ (၁၂)တန်ဘာဝတွင် (၁၀)
 သခင် ၁နေပြီဟု၊ (၈၊ ၁၁)တန်သခင် ၂လံာ်ပြီဟုနှင့်
 ပူးယှဉ်ရပ်တည်၏။ သို့ဖြစ်၍ ဘာဝတွင် အိမ်သောင်ထူ



သော်လည်း အိမ်ထောင်ကျ နောက်ကျတတ်၏။ ယင်း
အခြေအနေ (၂၈)နှစ်ထက် စော၍ အိမ်ထောင်မကျတတ်
။ (၂)တန်ခုပ် စနေ ထူလဒသာ၊ (၇)တန်ခုပ် အင်္ဂါ
ထူလဒသာ ကာလဖြစ်သော (၃၀-၉-၂၀၁၇)မှ (၉-၁၁-
၂၀၁၈)အတွင်း အိမ်ထောင်ကျဖို့ ရှိ၏။

မာစတာဖြေ၍ အောင်နိုင်မလား၊ ကာလ။
(၉)တန်ဘာဝသခင် ၂လံာ် (၄)တန်ဘာဝတွင် ရပ်
တည်သည်ကို (၃၊ ၄)တန်သခင် စနေဂြိုဟ် (၂)တန်မှ
(၉)တန် အထူးမြင် ကြုံထား၏။ မာစတာဖြေ၍ အောင်နိုင်
သော်လည်း နှောင့်နှေးကြန့်ကြာကာ တစ်ကြိမ်မက ကြိုး
ကြမ်းမိုး ဖြစ်ပေါ်တတ်၏။ (၉)တန်ရပ် မူလ ၅တေး
ကောဇာ ၅တေး ကောဇာဖြတ်ကျော်ချိန်အတွင်း၌
(၁၂-၄-၂၀၁၅)မှ (၁)နှစ်အတွင်း မာစတာဖြေ၍ အောင်ဖို့
ရှိ၏။

လက်ရှိအလုပ်နှင့် နိုင်ငံခြားသွားရမည်လား။
(၁၀)တန်သခင်သည် (၁၂)တန်တွင် (၇၊ ၁၂)တန်
သခင် ၆ကြာနှင့် ပူးယှဉ်ရပ်တည်၏။ လက်ရှိအလုပ်ဖြင့်
နိုင်ငံခြားသွားရကိန်း ရှိ၏။ (၂၀၁၇-၂၀၁၈)ခုနှစ်အတွင်း
သွားရဖို့ အားကောင်းပါသည်။

တိုတင့်နိုင်ဆွေ

(၇-၆-၁၉၆၅၊ ၇၀၀ နာရီ၊ မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်း
ဆက်ကြီး)

ထိဆုကြီးပေါက်ကိန်း၊ ကာလ။
(၂)တန်သခင် ၂လံာ်ဂြိုဟ် (၁၁)တန်ဘာဝတွင် ရပ်
တည်နေ၏။ (၃)တန်သခင် ၁နေဂြိုဟ်ကား (၁၂)တန်ဘာဝ
တွင် ရပ်တည်သော်လည်း ယင်း ၂လံာ်ဂြိုဟ်ပိုင် နက္ခတ်
စီးထား၏။ ထို့ကြောင့် ဘာဝတွင် ထိဆုကြီးပေါက်နိုင်
မည် ရှိ၏။ ယခု (၆)တန်ရပ် ရာဟု ထူလဒသာ စားဝင်

နေ၏။ (၆၊ ၁၁)တန်သခင် အင်္ဂါပိုင် နက္ခတ်ကို စီးသည့်
၄ဟူး ဘုတ္တိဒသာသည် (၂၈-၄-၂၀၁၈) နောက်ပိုင်း စား
ဝင်ပေမည်။ (၂၀၁၈)ခုနှစ်အတွင်း၌ ထိဆုကြီးပေါက်ကိန်း
ရှိပါသည်။

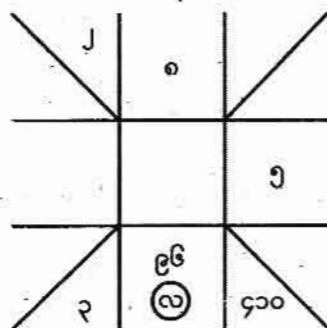
၂။ နောက်ထပ် နိုင်ငံခြားသွားရကိန်း ရှိမည်လား။
(၁၂)တန်သခင် ၆ကြာ (၂)တန်တွင် ရပ်တည်ပြီး
(၉)တန်သခင် စနေပိုင်နက္ခတ် (၁၂)တန်ရပ် ၄ဟူးပိုင်
ဘုတ္တိနက္ခတ်အား စီးထား၏။ စနေသည် ဒွေးဒဟရာသီ
(မေထွန်)တွင် ရပ်တည်၍ နိုင်ငံခြားခရီး တစ်ကြိမ်မက
သွားရတတ်၏။ စနေပိုင်နက္ခတ်ကို စီးထားသော ရာဟု
ထူလဒအတွင်း စနေ ဘုတ္တိဒသာ စားဝင်မည့် (၂၂-၆-
၂၀၁၅)မှ (၂၈-၄-၂၀၁၈)အတွင်း နိုင်ငံခြားကိန်း ရှိပေ
ဦးမည်။

၃။ ခွဲစိတ်ကုသခံရကိန်း။
(၈)တန်သခင် စနေ လက်တွင် ရပ်တည်သည်ကို (၆၊
၁၁)တန်သခင် အင်္ဂါ (၁၀)တန်မှ (၄)တန်အထူးမြင် ကြုံ
၏။ ခွဲစိတ်ကုသမှု ခံယူရမည့်ကိန်း ရှိ၏။

မောင်လှမင်းထွန်း

(၂၇-၁၁-၁၉၈၅၊ ၅း၁၀ နာရီ၊ တောင်သာမြို့)

၁။ လက်ရှိ ရဲတပ်ဖွဲ့တွင် ပြန်တမ်းဝင်အရာရှိ ဖြစ်မည်
လား။



ရာဟု ထူလဒသာသည် (၂၀၂၃)ခုနှစ်၊ ဧပြီလထိ စားဝင်ပါမည်။ ရာဟုသည် (၇)တန်ရာသီ (၆-တန်ဘာဝ) တွင် ရပ်တည်သည်။ (၁၁)တန်ဘာဝသန္တိကို (၅)တန် အထူးမြင် ကြိုသည်။ (၁၀)တန်သခင် (၂)တန်ရပ် ခန္ဓေ ဘုတ္တိဒသာသည် (၂၈-၁၀-၂၀၁၉)မှ (၂၂-၉-၂၀၂၀) အတွင်း စားဝင်မည်။ ယင်းကာလတွင် ကောက်တစ်ဆင့် ရာထူးတိုးပေမည်။

၂။ အားထားရမည့် အိမ်ထောင်ဖက် ရမည်လား၊ ကာလ။

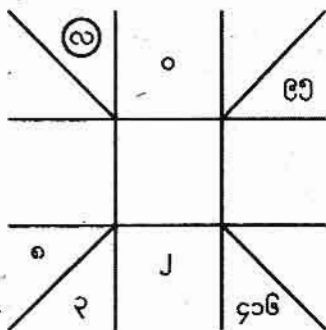
(၇)တန်သခင် အင်္ဂါ (၁၂)တန်တွင် ရပ်တည်၍ (၇) တန်ကို (၈)တန်အထူးမြင် ပြန်မြင်ထား၏။ အင်္ဂါပြုဟ်သည် (၂)တန်သခင်လည်း ဖြစ်၏။ အင်္ဂါသည် ရာသီတွင် (၁၂) တန် ဘာဝတွင် (၁၁)တန်၌ ရပ်တည်၏။ ရာဟုသည် မိဿရာသီတွင် ရပ်၍ အင်္ဂါကို ကိုယ်စားပြု၏။ အသက် (၃၅-၃၇)နှစ်အတွင်း အိမ်ထောင်ကျပေမည်။ အားကိုးရဖို့ ကား မမြင်ပါ။

၃။ အိမ်ကြီး၊ အိမ်ကောင်းနှင့် နေရကိန်း၊ ကာလ။

(၄)တန်တွင် ၅တေး နိမိမူ ရပ်တည်၏။ (၄)တန် သခင် စနေဂြိုဟ် (၂)တန်တွင် မိမိနက္ခတ်စီး၍ ရပ်တည် ၏။ ယင်းကို (၁၁)တန်သခင် ခန္ဓေ ပူးယှဉ်ရပ်တည်၏။ အိမ်ပိုင်ကိန်းရှိသော်လည်း အလတ်စားအိမ်မျိုးသာ ဖြစ်မည်။

နန်းသူဇာ

(၁၆-၁၁-၁၉၉၈၊ ၁၆:၃၀ နာရီ၊ မိုင်းရှူးမြို့)



၁။ ယခုနှစ် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း စာမေးပွဲကို ထူးချွန်စွာ အောင်မည်လား။

(၂၀၁၅)ခုနှစ်၊ မတ်လသည် ရာဟု ထူလ၊ ၆ကြာ ဘုတ္တိ၊ ၅တေး အန္တရဒသာတွင် ကျရောက်၏။ ထူလ ဒသာသခင် ရာဟုသည် (၅)တန်ရာသီ (၄-တန်ဘာဝ)တွင် ရပ်တည်၍ (၁၁)တန်ရပ် (၈၊ ၉၊ ၁၂)တန်သခင် ၅တေး

နှင့် အမြင်ကြုံနေ၏။ ဘုတ္တိဒသာသခင် ၆ကြာသည် ထူ သခင်ဖြစ်၍ (၇)တန်ရာသီ (၆-တန်ဘာဝ)တွင် ရပ်တည် ၏။ အန္တရဒသာသခင် ၅တေးသည် (၈၊ ၉၊ ၁၂)တန်သခင် ဖြစ်ပြီး (၁၁)တန်တွင် ရပ်တည်၏။ မုန်းသ၊ လာကံ အမှန် မရတတ်သော်လည်း အောင်မြင်ပေမည်။

၂။ နိုင်ငံခြားသွားရကိန်း ရှိ/မရှိ။

(၁၂)တန်သခင် အင်္ဂါ (၆)တန်မှနေ၍ (၁၂)တန်သခင် အား အမြင်ကြုံထား၏။ ထို့ကြောင့် ဘဝတွင် နိုင်ငံခြား ခရီးကိန်း ရှိပေသည်။

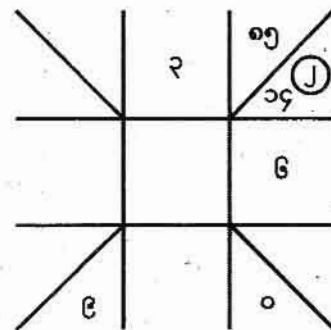
၃။ လေယာဉ်မယ် ဖြစ်နိုင်/မဖြစ်နိုင်။

(၁၀)တန်သခင် စနေဂြိုဟ် (၁၂)တန် (မီးရာသီ)တွင် ရပ်တည်၍ (၁၁)တန်ရာသီ (၁၀-တန်ဘာဝ) လေယာဉ် တွင် ရပ်တည်သော ကိတ်နက္ခတ်ကို စီးထား၏။ လေယာဉ် မယ် ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

မဝန္တာမျိုးဒေး

(၂၇-၂-၁၉၈၇၊ ညနေပိုင်း၊ တွံတေးမြို့)

(မွေးချိန် မတိကျ၍ စန်းကို လက်ထားကာ ဟောပေးလိုက် ၏။ တိကျမှန်ကန်မှု အားနည်းသွားပေမည်။)



၁။ ဘဝတွင် အောင်မြင်ကြီးပွားမည့် အရွယ်။

စန္ဒြလင်မှ (၁၀)တန်တွင် စနေဂြိုဟ် ရပ်တည်၍ အမြင့်ဆုံးတက်၍ အနိမ့်ဆုံးသို့ ပြန်ကျတတ်သော စာလင် ဖြစ်၏။ စနေဂြိုဟ်သည် စန္ဒြလင်မှ (၁၀)တန်တွင် ရပ်တည်ပေရာ (၁-၁၀-၂၀၂၀)မှ (၁-၁၀-၂၀၃၉) စနေထူး ဒသာအတွင်း ယင်းသို့ ကြုံရနိုင်ပေသည်။

၂။ အိမ်ထောင်ကံ ကောင်းမှာလား၊ ကာလ။

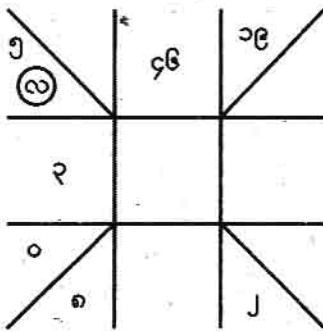
စန္ဒြလင်မှ (၇)တန်သခင် ခန္ဓေ စန္ဒြလင်တွင် (၆)တန်သခင် ခန္ဓေ၊ (၅၊ ၈)တန်သခင် ငှားတို့နှင့် ပူးယှဉ် ရပ်တည်၏။ အိမ်ထောင်ကံ ညံ့၏။ အိမ်ထောင်မပြု

ဇာတာမျိုးထဲတွင် ပါ၏။ အိမ်ထောင်ကွဲတတ်ခြင်းမျိုး
 ဆင်းတတ်ပါချေ။
 ကျန်းမာရေး၊ သတိပြုရမည့် ကာလ။
 စန္ဒြလင်မှ (၂၊ ၁၀)တန်သခင် (၂)တန်ရပ် ၅တေး
 သုဿသာအတွင်းတွင် စားဝင်နေ၏။ (၁၃-၄-၂၀၁၅)မှ
 (၁-၃-၂၀၁၆)ထိ စန္ဒြလင်မှ (၇)တန်သခင် လက်တွင် ရပ်
 သော ၁နေ့သော ဖြစ်၏။ ကျန်းမာရေး အညံ့များ မမြင်ပါ။

ရောင်မြ

(၉-၃-၁၉၇၈၊ ၁၂:၂၀ နာရီ၊ မန္တလေးမြို့)

အိမ်ထောင်ရေးကံ။



(၇)တန်သခင် ၅တေး လက်တွင်ပူးကာ (၇)တန်ကို
 မြင်ထား၏။ ဘဝတွင် အိမ်ထောင်ကျမည်။ အိမ်ထောင်
 သင့်ပါသည်။ အလတ်စား ကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်။
 နိဗ္ဗာန်သောကကား မကင်းတတ်ပါချေ။

သားသမီးအကျိုးပေးကံ ကောင်း/မကောင်း။

(၅)တန်သခင် ၆ကြာဂြိုဟ် (၁၁)တန်တွင် (၁၊ ၄)
 တန်သခင် ၄ဟူးနှင့် ပူးယှဉ်ရပ်တည်၏။ သားသမီးအကျိုး
 ဆက် ကောင်းပါသည်။ သားသမီး (၂)ဦးမှ (၃)ဦး (၂-
 ဦး ဖြစ်နိုင်) ရှိတတ်သည်။ အားကိုးရပေမည်။

ဘဝတွင် နေထိုင်ရမည့် အဆင့်အတန်း။

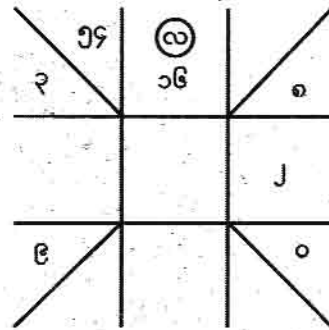
(၁၀)တန်သခင် ၅တေး လက်တွင် ပူး၍ (၂)တန်ရပ်
 (၁၁)တန်သခင် အင်္ဂါပိုင် နက္ခတ်ကို စီး၏။ ထို့ကြောင့်
 အလှူနေမှုအဆင့် မြင့်မားစွာ နေရတတ်ပါသည်။

အိတ်အိတ်ခိုင်

(၃၀-၄-၁၉၈၉၊ ၄:၅၃ နာရီ၊ မကွေးမြို့)

မိဘကို လုပ်ကျွေးခွင့် ရမည်လား။

(၄)တန်(မိခင်)သခင် ၂လာ (၁၀)တန်တွင် ရပ်တည်



၏။ (၉)တန်(ဖခင်)သခင် ၅တေး (၂)တန်တွင် ရပ်တည်
 ၏။ မိဘအကျိုးကို ခံစားရပြီး မိဘအားလည်း ထောက်ပံ့
 ပေးနိုင်ပေမည်။

၂။ အိမ်ထောင်ကံ၊ ကာလ။

(၇)တန်သခင် ၆ကြာ လက်တွင် (၅)တန်သခင် ၁နေ့
 နှင့် ပူး၍ (၇)တန်ဘာဝကို ပြန်မြင်နေ၏။ အိမ်ထောင်ကံ
 ကောင်းပါသည်။ အိမ်ထောင်ကျကား နောက်ကျတတ်၏။
 အသက်(၃၀)နှစ်ဝန်းကျင်တွင် အိမ်ထောင်ကျဖို့ ရှိပေသည်။

၃။ ဘဝအဆင့်အတန်း။

(၁၀)တန်သခင် စနေဂြိုဟ် (၉)တန်ဘာဝတွင် ရပ်
 တည်၍ (၁၊ ၈)တန်သခင် အင်္ဂါဂြိုဟ်နှင့် အပြန်အလှန်
 အမြင်ကြုံနေ၏။ အင်္ဂါ (၃)တန်တွင် ရပ်၏။ ဘဝကံ
 အလတ်စားဖြစ်၏။ လူလတ်တန်းစား၏ အမြင့်ပိုင်းတွင်
 နေသွားရပေမည်။

ဆရာရန်အောင်ဟိန်း(B.Sc)

(ခရစ်ရှေးနှစ်မှတီးပဒ္ဒတ် ရှေ့ဆောင်နက္ခတ်ပညာရှင်)

အမှတ်-၂၂၁/၂၂၃(ပ-ထပ်)၊ ၃၁-လမ်း(အထက်)၊

(စင်ထရယ်ဟိုတယ်အနီး) ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း-၀၉ ၇၉၅ ၄၂၀ ၃၉၄

မေး၍ပြေသည် ပရိသတ်များသို့ ပန်ကြားချက်

ဂန္ထီရပရိသတ်ကြီးအနေဖြင့် မေးခွန်းများ မေးရာတွင်
 မွေးရပ်၊ မွေးရက်၊ လ၊ နှစ်၊ မွေးဒေသ၊ အချိန်နာရီတို့
 တိကျရန်လိုပါသည်။ မွေးချိန်မတိကျက လက်မှမဟုတ်ဘဲ
 စန်း(၂လာ)မှ ဖြေကြားရ၍ အဖြေများ မှန်ကန်တိကျမှု အား
 နည်းတတ်ပါသည်။ မွေးချိန်မသိက အမေးပုံစံကို ဖြည့်စွက်
 သော ရက်၊ လ၊ နှစ်၊ အချိန်၊ ဒေသတို့ကို ဖြည့်စွက်၍
 ရောက်ဆဲအသက်ကိုပါ ရေးသားပေးပါ။ မွေးဒေသအတွက်
 ဆိုင်ရာ ပြည်နယ်၊ တိုင်းဒေသကြီးတို့ကိုပါ ရေးသားပေးပါ။



ဆရာရန်ဘောင်ဟိန်း(B.Sc)
(၂၀၁၅)ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လအတွင်း

လက်ကိုင်ကုန်သွယ်ရေးနည်းပညာ

လက်ကိုင်ကုန်သွယ်ရေးနည်းပညာ

(၂၀၁၅)ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လအတွင်း ဓနသိဒ္ဓိနက္ခတ်၏ နယ်ပယ်ပေါ် လက်နှင့် မွန်းတည့်မျဉ်း ဖြတ် ကျော်မည့် အချိန်ဇယားကို အထူးတွက်ချက် ဖော်ပြပေးထားပါသည်။

ယင်းအချိန်ပိုင်းများတွင် လာဘ၊ ဓနဆိုင်ရာ ဂါထာ၊ မန္တန်များ ရွတ်ပွားပူဇော်ခြင်း၊ ယတြာ၊ အစီအရင်များ ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြင့် အကျိုးထူးများစွာ ခံစားရပေမည်။

အထူးမှာ စန်း (ခေါ်) တနင်္လာဂြိုဟ်သည် (၄-၇-၂၀၁၅) ည(၁၁:၄၄:၁၄)နာရီမှ (၅-၇-၂၀၁၅) ည(၉:၅၆:၀၆)နာရီ အတွင်းတွင် ဓနသိဒ္ဓိနက္ခတ်၏ နယ်ပယ်ပေါ် ကောဇာသွားခြင်းဖြင့် ဖြတ်ကျော်စီးနင်းနေပေမည်။

သို့ဖြစ်ပါ၍ လက်ဖြတ်ကျော်ခြင်းအတွက် (၅-၇-၂၀၁၅) ည(၈:၅၀:၃၄)နာရီမှ (၉:၃၆:၃၆) နာရီအတွင်းနှင့် မွန်းတည့်မျဉ်းဖြတ်ကျော်ခြင်းအတွက် (၅-၇-၂၀၁၅) နံနက်(၂:၃၄:၁၁)နာရီမှ (၃:၂၅:၄၉)နာရီအတွင်းတို့တွင် လာဘ၊ ဓနဆိုင်ရာများကို အထူးအကျိုးပေးမည် ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာရန်ဘောင်ဟိန်း(B.Sc)

(၂၀၁၅)ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လအတွင်း

ရက်	စင်ချိန်	ထွက်ခွာချိန်
၁	၂၁:၀၆:၁၈	၂၁:၅၂:၁၉
၂	၂၁:၀၂:၂၂	၂၁:၄၈:၂၃
၃	၂၀:၅၈:၂၆	၂၁:၄၄:၂၇
၄	၂၀:၅၄:၃၀	၂၁:၄၀:၃၁
၅	၂၀:၅၀:၃၄	၂၁:၃၆:၃၆
၆	၂၀:၄၆:၃၈	၂၁:၃၂:၄၀
၇	၂၀:၄၂:၄၂	၂၁:၂၈:၄၄
၈	၂၀:၃၈:၄၆	၂၁:၂၄:၄၈
၉	၂၀:၃၄:၅၁	၂၁:၂၀:၅၂
၁၀	၂၀:၃၀:၅၅	၂၁:၁၆:၅၆
၁၁	၂၀:၂၆:၅၉	၂၁:၁၃:၀၀
၁၂	၂၀:၂၃:၀၃	၂၁:၀၉:၀၄
၁၃	၂၀:၁၉:၀၇	၂၁:၀၅:၀၈
၁၄	၂၀:၁၅:၁၁	၂၁:၀၁:၁၂
၁၅	၂၀:၁၁:၁၅	၂၀:၅၇:၁၇
၁၆	၂၀:၀၇:၁၉	၂၀:၅၃:၂၁
၁၇	၂၀:၀၃:၂၃	၂၀:၄၉:၂၅
၁၈	၁၉:၅၉:၂၇	၂၀:၄၅:၂၉
၁၉	၁၉:၅၅:၃၂	၂၀:၄၁:၃၃
၂၀	၁၉:၅၁:၃၆	၂၀:၃၇:၃၇
၂၁	၁၉:၄၇:၄၀	၂၀:၃၃:၄၁
၂၂	၁၉:၄၃:၄၄	၂၀:၂၉:၄၅
၂၃	၁၉:၃၉:၄၈	၂၀:၂၅:၄၉
၂၄	၁၉:၃၅:၅၂	၂၀:၂၁:၅၃
၂၅	၁၉:၃၁:၅၆	၂၀:၁၇:၅၈
၂၆	၁၉:၂၈:၀၀	၂၀:၁၄:၀၂
၂၇	၁၉:၂၄:၀၄	၂၀:၁၀:၀၆
၂၈	၁၉:၂၀:၀၈	၂၀:၀၆:၁၀
၂၉	၁၉:၁၆:၁၃	၂၀:၀၂:၁၄
၃၀	၁၉:၁၂:၁၇	၁၉:၅၈:၁၈
၃၁	၁၉:၀၈:၂၁	၁၉:၅၄:၂၂

(၂၀၁၅)ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လအတွင်း

ရက်	စင်ချိန်	ထွက်ခွာချိန်
၁	၂၁:၄၉:၅၄	၃၁:၄၁:၃၃
၂	၂၁:၄၅:၅၈	၃၁:၃၇:၃၇
၃	၂၁:၄၂:၀၂	၃၁:၃၃:၄၁
၄	၂၁:၃၈:၀၆	၃၁:၂၉:၄၅
၅	၂၁:၃၄:၁၁	၃၁:၂၅:၄၉
၆	၂၁:၃၀:၁၅	၃၁:၂၁:၅၃
၇	၂၁:၂၆:၁၉	၃၁:၁၇:၅၇
၈	၂၁:၂၂:၂၃	၃၁:၁၄:၀၁
၉	၂၁:၁၈:၂၇	၃၁:၁၀:၀၅
၁၀	၂၁:၁၄:၃၁	၃၁:၀၆:၀၉
၁၁	၂၁:၁၀:၃၅	၃၁:၀၂:၁၃
၁၂	၂၁:၀၆:၃၉	၂၁:၅၈:၁၈
၁၃	၂၁:၀၂:၄၃	၂၁:၅၄:၂၂
၁၄	၁၁:၅၈:၄၇	၂၁:၅၀:၂၆
၁၅	၁၁:၅၄:၅၂	၂၁:၄၆:၃၀
၁၆	၁၁:၅၀:၅၆	၂၁:၄၂:၃၄
၁၇	၁၁:၄၇:၀၀	၂၁:၃၈:၃၈
၁၈	၁၁:၄၃:၀၄	၂၁:၃၄:၄၂
၁၉	၁၁:၃၉:၀၈	၂၁:၃၀:၄၆
၂၀	၁၁:၃၅:၁၂	၂၁:၂၆:၅၁
၂၁	၁၁:၃၁:၁၆	၂၁:၂၂:၅၅
၂၂	၁၁:၂၇:၂၀	၂၁:၁၈:၅၉
၂၃	၁၁:၂၃:၂၄	၂၁:၁၅:၀၃
၂၄	၁၁:၁၉:၂၈	၂၁:၁၁:၀၇
၂၅	၁၁:၁၅:၃၃	၂၁:၀၇:၁၁
၂၆	၁၁:၁၁:၃၇	၂၁:၀၃:၁၅
၂၇	၁၁:၀၇:၄၁	၁၁:၀၉:၁၉
၂၈	၁၁:၀၃:၄၅	၁၁:၀၅:၂၃
၂၉	၁၁:၀၅:၄၉	၁၁:၀၁:၂၇
၃၀	၁၁:၀၅:၅၃	၁၁:၀၇:၃၂
၃၁	၁၁:၀၁:၅၇	၁၁:၀၃:၃၆



မင်းမဟော်ညွန့် နက္ခတ်ကောလ ဂုဏ်မြတ်ကောင်း အချိန်အခါ

(၂၀၁၅)ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လအတွက် ဈေးကွက်သန့်မှန်းချက်

ပြီသာရာသီ၌ ငှားပျိုက် တည်ဆဲဖြစ်၍ တိုးတိုင်း တိုးပွား၍ စစ်မက်ဖြစ်ပွားအံ့။ မေထုန်ရာသီ၌ ၁နေ့ပျိုက် ရပ်တည်သဖြင့် ဝါဝမ်း၊ နှမ်းဆီ၊ သစ်ဥ၊ သစ်မြစ်၊ ဆန်စပါး၊ ရှားအံ့။ ၎င်းမေထုန်ရာသီ၌ ၃ဝါပျိုက် တည်ချိန်၌ မိုးထောင်းအံ့။ ကရတင့်ရာသီ၌ ၅တေးပျိုက် ပြုသဖြင့် စစ်မက်ဖြစ်ပွားတတ်၏။ ၎င်းကရတင့်ရာသီ၌ ငှားနှင့် ဖြောပျိုက် ရှိချိန်တွင် ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးတတ်၏။ သိပ်ရာသီ၌ ၅တေးပျိုက် ရှိချိန်တွင် မိုးကောင်း၍ စပါးပေါများအံ့။ ကန်ရာသီတွင် ရာဟုပျိုက်ရှိသဖြင့် ပိတ်ချင်းနှင့် စပါး စည်ပင်အံ့။ ဩစာရာသီ၌ စနေပျိုက်နှင့် မိန်ရာသီတို့ ရှိနေသဖြင့် ထိတ်လန့်အံ့။ ဩစာရာသီ၌ စနေပျိုက်နှင့် မိန်ရာသီတို့ ရှိနေသဖြင့် ထိတ်လန့်အံ့။

၁-၇-၂၀၁၅ (ဗုဒ္ဓဟူးနေ့)

(၁၃၇၇)ခုနှစ်၊ ပထမဝါဆိုလပြည့်



ဘုန်းကံကြီးမားသောယုဂ် ရရှိသဖြင့် ယနေ့ ကျောက်မျက်ရတနာ တူးဖော်ရန်၊ ရေနံ၊ ဓာတ်ငွေ့နှင့် ဓာတ်သတ္တု တူးဖော်ရန်၊ ရေတွင်း၊ ရေကန်၊ အဝီစိတွင်း တူးဖော်ရန်၊ ပန်းချီ၊ ပန်းပုနှင့် ပန်း(၁၀)မျိုးလုပ်ငန်းများ ဆောင်ရွက်ရန်၊ ဂီတ၊ အနုပညာဆိုင်ရာ အဆို၊ အက၊ သရုပ်ဆောင်လုပ်ငန်းများ ဆောင်ရွက်ရန်၊ အားကစားပြိုင်ပွဲ စတင်ရန်၊ ထိက်စမ်းရန်၊ စပါးရိတ်သိမ်း၍ ကျိုသွင်းရန်၊ ပျိုးနုတ်၊ ကောက်စိုက်ရန်၊ ဆေးခန်းဖွင့်ရန်၊ ဆေးဝါး၊ အလှကုန်နှင့် ပစ္စည်းသစ်များ စတင်ထုတ်လုပ်ရန်၊ အိမ်၊ မြေ၊ ရောင်းဝယ်ရန်တို့အတွက် ကောင်းသည်။ ယနေ့မွေးဖွားသော ကလေးမှာ အထွန်းဖွားဖြစ်ပြီး ရာဟုကာလဖြစ်သော မွန်းတည့်(၁၂:၀၀) နာရီမှ မွန်းလွဲ(၁:၃၀)နာရီအတွင်း ရှောင်မွေးလျှင် ကံကောင်းမည်။ ဤကလေးကို နာမည်ပေးလိုပါက မောင်လူဝင်းလှိုင်၊ မမေဝေလွင်...ဟု ပေးနိုင်ပါသည်။ ဤနေ့

အတွက် ယတြာအဆောင်မှာ ပိတောက်ညွန့်ဖြစ်ပြီး တောင်အရပ်တွင် လာဘ်ပွင့်၍ မြောက်အရပ်တွင် နတ်နေသဖြင့် ရှောင်ရမည်။

၂-၇-၂၀၁၅ (ကြာသပတေးနေ့)

(၁၃၇၇)ခုနှစ်၊ ပထမဝါဆိုလဆုတ် (၁)ရက်



အထွတ်အမြတ်ဖြစ်သောယုဂ် ရရှိသဖြင့် ယနေ့ ရဟန်းခံ၊ ရှင်ပြုရန်၊ ပညာစသင်ရန်၊ စာပေလုပ်ငန်း ထုတ်ဝေဖြန့်ချိရန်၊ စာကြည့်တိုက်ဖွင့်ရန်၊ စပါးရိတ်သိမ်း၍ ကျိုသွင်းရန်၊ ကုန်အရောင်းအဝယ်လုပ်ရန်၊ အိမ်၊ မြေ၊ ရောင်းဝယ်ရန်၊ ကုန်ပစ္စည်းဝယ်ယူသိုလှောင်ရန်၊ ကျောက်မျက်ရတနာ တူးဖော်ရန်၊ ဆည်မြောင်း၊ တာကမံ ဆောက်လုပ်ရန်၊ ရေတွင်း၊ ရေကန်၊ အဝီစိတွင်း တူးဖော်ရန်၊ စာပေကုန်ရန် ရေးသားပြုစုရန်တို့အတွက် ကောင်းသည်။ ယနေ့မွေးဖွားသော ကလေးမှာ ဘင်္ဂါဖြစ်ပြီး ရာဟုကာလဖြစ်သော မွန်းလွဲ(၁:၃၀)နာရီမှ ညနေ(၃:၀၀)နာရီအတွင်း ရှောင်မွေးလျှင် ကံကောင်းမည်။ ဤကလေးကို နာမည်ပေးလိုပါက

...တိုင်းကျော်၊ မဖြူကျော့ခိုင်...ဟု ပေးနိုင်ပါသည်။
...အတွက် ယတြာအဆောင်မှာ သရက်ညွန့်ဖြစ်ပြီး
...အရပ်တွင် လာဘ်ပွင့်စေ၍ တောင်အရပ်တွင် နတ်
...ရောင်သင့်သည်။

၆-၇-၂၀၁၅ (သောကြာနေ့)

အာဂ္ဂ) ခုနစ်၊ ပထမဝါဆိုလဆုတ် (၂)ရက်

အမှုကိစ္စပြီးသောယုဂ် ရရှိသဖြင့် ယနေ့
ဘုရားတည်၍ ထီးတော်တင်ရန်၊ အနေ
ကဇာတင်ရန်၊ ပညာစသင်ရန်၊ ကြော်ငြာ
ဆိုင်းဘုတ်တင်ရန်၊ အမည်ကပ်ပွန်းတပ်ရန်၊
...အုတ်စီရန်၊ ကျောက်သွေးလောင်း၊ တိုင်ထူရန်၊
...လှေကားထောင်ရန်၊ မျိုးစေ့ချ အပင်စိုက်ရန်၊
...လွှတ်တင်ရသောလုပ်ငန်း ဆောင်ရွက်ရန်၊ အုတ်
...ဝင်းထရဲခတ်ရန်၊ လေကြောင်းခရီး သွားရန်တို့
...ကောင်းသည်။ ယနေ့မွေးဖွားသော ကလေးမှာ
...ဖြစ်ပြီး ရာဟုကာလဖြစ်သော မွန်းလွဲ(၁၃:၃၀)နာရီမှ
...နာရီအတွင်း ရှောင်မွေးလျှင် ကံကောင်းမည်။
...ကို နာမည်ပေးလိုပါက မောင်သျှားထက်နိုင်၊
...ဟု ပေးနိုင်ပါသည်။ ဤနေ့အတွက် ယတြာ
...မှာ နှင်းပန်းဖြစ်ပြီး အရှေ့အရပ်တွင် လာဘ်ပွင့်၍
...အရပ်တွင် နတ်နေသဖြင့် ရောင်သင့်သည်။

၆-၇-၂၀၁၅ (တနင်္ဂနွေနေ့)

အာဂ္ဂ) ခုနစ်၊ ပထမဝါဆိုလဆုတ် (၄)ရက်

မိတ်ဆွေသင်္ဂဟ ပေါများသောယုဂ် ရရှိ
သဖြင့် ရဟန်းခံ၊ ရှင်ပြုရန်၊ ကြော်ငြာဆိုင်း
ဘုတ် တင်ရန်၊ သာသနာ့အလံ လွှင့်ထူ၍
ထီးတော်တင်ရန်၊ အုတ်တံတိုင်းခတ်ရန်၊
...ဝတ်ဆင်ရန်၊ အဆောက်အအုံဆောက်လုပ်ရန်၊ တိုင်
...လှေကားထောင်ရန်၊ မျိုးစေ့ချ အပင်စိုက်ရန်၊ အထက်
...လွှတ်တင်ရသောလုပ်ငန်း ဆောင်ရွက်ရန်၊ လေကြောင်း
...ရန်တို့အတွက် ကောင်းသည်။ ယနေ့မွေးဖွားသော
...မှာ မရတဖွားဖြစ်ပြီး ရာဟုကာလဖြစ်သော ညနေ
...နာရီမှ (၆:၀၀)နာရီအတွင်း ရှောင်မွေးလျှင် ကံ
...မည်။ ဤကလေးကို နာမည်ပေးလိုပါက မောင်
...ခိုင်၊ မအေးချမ်း...ဟု ပေးနိုင်ပါသည်။ ဤနေ့အတွက်
...အဆောင်မှာ ခရေပန်းဖြစ်ပြီး အရှေ့မြောက်အရပ်

တွင် လာဘ်ပွင့်၍ အနောက်တောင်အရပ်တွင် နတ်နေ
သဖြင့် ရောင်သင့်သည်။

၆-၇-၂၀၁၅ (တနင်္လာနေ့)

(၁၃၇၇)ခုနစ်၊ ပထမဝါဆိုလဆုတ် (၅)ရက်

ဘဝအဆင့်အတန်း တိုးတက်သောယုဂ်
ရရှိသဖြင့် ယနေ့ ဘုရားတည်၊ ထီးတော်
တင်၊ အဆောက်အအုံအတွက် အုတ်မြစ်ချ၊
အုတ်စီ၊ ကျောက်သွေးလောင်း၊ တိုင်ထူရန်၊
အိမ်လှေကားထောင်ရန်၊ လယ်ယာသီးနှံ ဆွတ်ခူးရိတ်သိမ်း
ရန်၊ သာသနာ့အလံလွှင့်ထူ၍ ထီးတော်တင်ရန်၊ လေကြောင်း
ခရီးသွားရန်တို့အတွက် ကောင်းသည်။ ယနေ့မွေးဖွားသော
ကလေးမှာ အဓိပတိဖွားဖြစ်ပြီး ရာဟုကာလဖြစ်သော
နံနက်(၇:၃၀)နာရီမှ (၉:၀၀)နာရီအတွင်း ရှောင်မွေးလျှင်
ကံကောင်းမည်။ ဤကလေးကို နာမည်ပေးလိုပါက မောင်
ကောင်းစံညွန့်၊ မကေခိုင်ဇင်...ဟု ပေးနိုင်သည်။ ဤနေ့
အတွက် ယတြာအဆောင်မှာ စံပယ်ညွန့်ဖြစ်ပြီး အနောက်
အရပ်တွင် လာဘ်ဝင်စေ၍ အရှေ့အရပ်တွင် နတ်နေသဖြင့်
ရောင်သင့်သည်။

၆-၇-၂၀၁၅ (ကြာသပတေးနေ့)

(၁၃၇၇)ခုနစ်၊ ပထမဝါဆိုလဆုတ် (၈)ရက်

ကြီးပွားတိုးတက်သောယုဂ်ရရှိသဖြင့် ယနေ့
အမည်ကပ်ပွန်းတပ်ရန်၊ ရှင်ပြုမင်္ဂလာပွဲနှင့်
လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲ ကျင်းပရန်၊ ဆံရိတ်
ဆံသ ပြုလုပ်ရန်၊ အလှပြင်ရန်၊ လက်ဝတ်
ရတနာ ဝတ်ဆင်ရန်၊ အိမ်၊ မြေနှင့် ယာဉ်၊ စက်ပစ္စည်း
ရောင်းဝယ်ရန်၊ ပြည်တွင်း၊ ပြည်ပ ခရီးသွားရန်၊ မိတ်ဆွဲ
ပွဲနှင့် ပါတီဧည့်ခံပွဲ ကျင်းပရန်၊ အချစ်ရေးရာစကားပြော
ဆိုရန်၊ စာအုပ်စာပေ ဖြန့်ချိရန်၊ အောင်ဘာလေထီ ကံစမ်း
ရန်တို့အတွက် ကောင်းသည်။ ယနေ့မွေးဖွားသော ကလေး
မှာ ဘင်္ဂဖွားဖြစ်ပြီး ရာဟုကာလဖြစ်သော မွန်းလွဲ(၁၃:၃၀)
နာရီမှ ညနေ(၃:၀၀)နာရီအတွင်း ရှောင်မွေးလျှင် ကံကောင်း
မည်။ ဤကလေးကို နာမည်ပေးလိုပါက မောင်မင်းဟန်
ကြည်၊ မမြတ်ကေခိုင်...ဟု ပေးနိုင်ပါသည်။ ဤနေ့အတွက်
ယတြာအဆောင်မှာ သရက်ညွန့်ဖြစ်ပြီး မြောက်အရပ်တွင်
လာဘ်ပွင့်စေ၍ တောင်အရပ်တွင် နတ်နေသဖြင့် ရောင်
သင့်သည်။

၁၀-၇-၂၀၁၅ (သောကြာနေ့)

(၁၃၇၇)ခုနှစ်၊ ပထမဝါဆိုလဆုတ် (၃)ရက်



အလိုဆန္ဒပြည့်ဝသောယုဂ်ရရှိသဖြင့် ယနေ့ ဘုရားတည်ရန်၊ ဘုရားအနေကစာတင်ရန်၊ ကြော်ငြာဆိုင်ဘုတ်တင်ရန်၊ အမည်ကင် ပွန်းတပ်ရန်၊ ဆံရိတ်၊ ဆံလှေ၊ ဂြိုဟ်လုပ်ရန်၊ ရှင်ပြု၊ နားသရန်၊ လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲ ကျင်းပရန်၊ လယ် ယာသီးနှံ ဆွတ်ခူးရန်၊ စပါးရိတ်သိမ်း ကျီးသွင်းရန်၊ ကုန် အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်ရန်၊ အိမ်၊ ခြံ၊ မြေ၊ ယာဉ်၊ စက်ပစ္စည်း ရောင်းဝယ်ရန်၊ စာအုပ်စာပေ ဖြန့်ချိရန်၊ ပြည်တွင်း၊ ပြည်ပ ခရီးသွားရန်တို့အတွက် ကောင်းသည်။ ယနေ့မွေးဖွားသော ကလေးမှာ ပုတီးဖွားဖြစ်ပြီး ရာဟုကာလဖြစ်သော မွန်းလွဲ (၁၃:၃၀)နာရီမှ ညနေ(၁၈:၀၀)နာရီအတွင်း ရှောင်မွေးလျှင် ကံကောင်းမည်။ ဤကလေးကို နာမည်ပေးလိုပါက မောင် သျှားထက်နိုင်၊ မသိမ့်သိမ့်နွေး...ဟု ပေးနိုင်ပါသည်။ ဤ နေ့အတွက် ယတြာအဆောင်မှာ ဒန်းညွန့်ဖြစ်ပြီး အရှေ့ အရပ်တွင် လာဘ်ပွင့်စေ၍ အနောက်အရပ်တွင် နတ်နေ သဖြင့် ရှောင်သင့်သည်။

၁၁-၇-၂၀၁၅ (တနင်္လာနေ့)

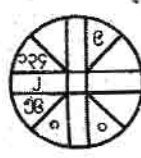
(၁၃၇၇)ခုနှစ်၊ ပထမဝါဆိုလဆုတ် (၁၂)ရက်



ဂုဏ်သရေတိုးပွားသောယုဂ် ရရှိသဖြင့် ယနေ့ မြေသန့်မင်္ဂလာ ပြုလုပ်ရန်၊ မုခ်ဦး မဏ္ဍပ် တည်ဆောက်ရန်၊ အဆောက်အအုံ အတွက် အုတ်မြစ်ချရန်၊ အိမ်တိုင်ထူရန်၊ အိမ်ပြောင်း၊ အိမ်တက်ရန်၊ မျိုးစေ့ချ အပင်စိုက်ရန်၊ ဥယျာဉ် ခြံလုပ်ငန်း ဆောင်ရွက်ရန်၊ လက်ထပ်၊ ရှင်ပြုပွဲ ကျင်းပရန်၊ နာမည်မှည့်ခေါ်ရန်၊ လုပ်ငန်းသစ် စတင်ရန်၊ ရတနာရောင်း ဝယ်၊ ဝတ်ဆင်ရန်၊ အဝတ်အထည် ဒီဇိုင်းသစ် ချုပ်လုပ်ရန်၊ အနုပညာလုပ်ငန်း စတင်ရန်တို့အတွက် ကောင်းသည်။ ယနေ့မွေးဖွားသော ကလေးမှာ အိပ်ပတ်ဖွားဖြစ်ပြီး ရာဟု ကာလဖြစ်သော နံနက်(၇:၃၀)နာရီမှ (၉:၀၀)နာရီအတွင်း ရှောင်မွေးလျှင် ကံကောင်းမည်။ ဤကလေးကို နာမည် ပေးလိုပါက မောင်ကျော်ဝင်းစိန်၊ မကေခိုင်ဇင်...ဟု ပေး နိုင်သည်။ ဤနေ့အတွက် ယတြာအဆောင်မှာ စံပယ်ညွန့် ဖြစ်ပြီး အနောက်အရပ်တွင် လာဘ်ဝင်စေ၍ အရှေ့အရပ် တွင် နတ်နေသဖြင့် ရှောင်သင့်သည်။

၁၆-၇-၂၀၁၅ (ကြာသပတေးနေ့)

(၁၃၇၇)ခုနှစ်၊ ပထမဝါဆိုလကွယ်



အလုံးစုံထမြောက်အောင်မြင်သောယုဂ် ရရှိ သဖြင့် ယနေ့ ဘုရားတည် ရန်၊ အနေကစာ တင်ရန်၊ အမည်ကင်ပွန်းတပ်ရန်၊ ဆံရိတ်၊ ဆံသရန်၊ အလှပြင်ရန်၊ အိမ်၊ ခြံ၊ မြေ၊ ယာဉ်၊ စက်ပစ္စည်း ရောင်းဝယ်ရန်၊ ခရီးသွားလာရန်၊ စာအုပ်စာပေ ဖြန့်ချိရန်၊ ထိကံစမ်းရန်၊ သိပ္ပံ၊ ဝိဇ္ဇာပညာရပ်များ သင်ယူ ရန်၊ ငွေကြေးကိစ္စ ဆောင်ရွက်ရန်၊ ရှင်ပြု၊ နားသရန်၊ ဆိုင် သစ်ဖွင့်ရန်၊ လုပ်ငန်းသစ် စတင်ရန်တို့အတွက် ကောင်း သည်။ ယနေ့မွေးဖွားသော ကလေးမှာ ဘင်္ဂဖွားဖြစ်ပြီး ရာဟုကာလဖြစ်သော မွန်းလွဲ(၁၃:၃၀)နာရီမှ ညနေ(၁၈:၀၀) နာရီအတွင်း ရှောင်မွေးလျှင် ကံကောင်းမည်။ ဤကလေးကို နာမည်ပေးလိုပါက မောင်မင်းသူကျော်၊ မမြကေခိုင်...ဟု ပေးနိုင်သည်။ ဤနေ့အတွက် ယတြာအဆောင်မှာ သီးညွန့် ဖြစ်ပြီး တောင်အရပ်တွင် လာဘ်ပွင့်စေ၍ မြောက်အရပ်တွင် နတ်နေသဖြင့် ရှောင်သင့်သည်။

၁၈-၇-၂၀၁၅ (စနေနေ့)

(၁၃၇၇)ခုနှစ်၊ ဒုတိယဝါဆိုလဆန်း (၂)ရက်



ဘုန်းကံထက်မြက်သောယုဂ် ရရှိသဖြင့် ယနေ့ စပါးရိတ်သိမ်းရန်၊ ကုန်အရောင်း အဝယ်လုပ်ရန်၊ အားကစားပြိုင်ပွဲ ကျင်း ပြန်၊ အောင်ဘာလေထိ ကံစမ်းရန်၊ အိမ် ခြံ၊ မြေ ရောင်းဝယ်ရန်၊ ရေတွင်း၊ ရေကန်၊ ဆည်မြောင်း တာတမံ စတင်တူးဖော်ရန်၊ ကျောက်မျက်ရတနာ တူးဖော် ရန်၊ ရေနံ၊ ဓာတ်သတ္တု တူးဖော်ရန်တို့အတွက် ကောင်း သည်။ ယနေ့မွေးဖွားသော ကလေးမှာ သိုက်ဖွားဖြစ်ပြီး ရာဟုကာလဖြစ်သော နံနက်(၉:၀၀)နာရီမှ (၁၀:၃၀)နာရီ အတွင်း ရှောင်မွေးလျှင် ကံကောင်းမည်။ ဤကလေးကို နာမည်ပေးလိုပါက မောင်တင်ဌေးလှိုင်၊ မနန်းထွေးစေ... ဟု ပေးနိုင်ပါသည်။ ဤနေ့အတွက် ယတြာအဆောင်မှာ ဒန်းညွန့်ဖြစ်ပြီး အနောက်တောင်အရပ်တွင် လာဘ်ဝင်စေ၍ အရှေ့မြောက်အရပ်တွင် နတ်နေသဖြင့် ရှောင်သင့်သည်။

၂၀-၇-၂၀၁၅ (တနင်္လာနေ့)

(၁၃၇၇)ခုနှစ်၊ ဒုတိယဝါဆိုလဆန်း (၄)ရက်

ဂုဏ်ကျက်သရေ တိုးပွားသောယုဂ် ရရှိသဖြင့် ယနေ့



ရှင်ပြု၊ရဟန်းခံရန်၊ ကျောက်မျက်ရတနာ
တူးဖော်ရန်၊ ရေတွင်း၊ ရေကန်၊ အဝီစိတွင်း
တူးဖော်ရန်၊ စာပေကျမ်းဂန် ရေးသားပြုစု
ရန်၊ ကုန်ရောင်းဝယ်ရန်၊ စပါးရိတ်သိမ်း

တို့သွင်းရန်၊ အလုပ်သစ်လျှောက်ရန်၊ လုပ်ငန်းသစ်စတင်
အားကစားပွဲများ ကျင်းပရန်၊ အောင်ဘာလေထီ ကံ
အိမ်၊ခြံ၊မြေ ရောင်းဝယ်ရန်၊ သိပ္ပံ၊ဝိဇ္ဇာ ပညာရေး
လုပ်ငန်းများ ဆောင်ရွက်ရန်တို့အတွက် ကောင်းသည်။
ယနေ့မွေးဖွားသော ကလေးမှာ အဓိပတိဖွားဖြစ်ပြီး ရာဟု
ကာလဖြစ်သော မွန်းလွဲ(၁:၃၀)နာရီမှ ညနေ(၃:၀၀)နာရီ
အတွင်း ရှောင်မွေးလျှင် ကံကောင်းမည်။ ဤကလေးကို
မောင်မုဆိုးလိုပါက မောင်မိုးဟိန်းကျော်၊ မမြတ်ကျောခိုင်...
ပေးနိုင်သည်။ ဤနေ့အတွက် ယတြာအဆောင်မှာ
ညွှန်ဖြစ်ပြီး တောင်အရပ်တွင် လာဘ်ပွင့်စေ၍ မြောက်
အရပ်တွင် နတ်နေသဖြင့် ရှောင်သင့်သည်။

၁၇-၇-၂၀၁၅ (အင်္ဂါနေ့)

၁၇၇)ခုနှစ်၊ ဒုတိယဝါဆိုလဆန်း (၅)ရက်

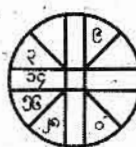


အထွတ်အမြတ်ဖြစ်သောယုဂ် ရရှိသဖြင့်
ယနေ့ ဘုရားတည်ရန်၊ အနေကဇာတင်ရန်၊
ထီးတော်တင်ရန်၊ အုတ်တံတိုင်းနှင့် ဝင်း
ထရံခတ်ရန်၊ အလှူမဏ္ဍပ်၊မုခ်ဦး၊ပြာသာဒ်
တည်လုပ်ရန်၊ ကြော်ငြာဆိုင်းဘုတ်တင်ရန်၊ ပန်း(၁၀)မျိုး
လုပ်ငန်းများ လုပ်ကိုင်ရန်၊ အဆောက်အအုံအတွက် တိုင်
ချရန်၊ အိမ်တက်လှေကားထောင်ရန်၊ လေကြောင်းခရီး
တို့အတွက် ကောင်းသည်။ ယနေ့မွေးဖွားသော
ကလေးမှာ ရာဇဖွားဖြစ်ပြီး ရာဟုကာလဖြစ်သော ညနေ
(၄:၃၀)နာရီမှ (၆:၃၀)နာရီအတွင်း ရှောင်မွေးလျှင် ကံ
ကောင်းမည်။ ဤကလေးကို နာမည်ပေးလိုပါက မောင်
လှိုင်လှိုင်၊ မစန္ဒာဝင်း...ဟု ပေးနိုင်သည်။ ဤနေ့အတွက်
ယတြာအဆောင်မှာ ရွက်လှပန်းဖြစ်ပြီး အရှေ့တောင်အရပ်
သို့ လာဘ်ပွင့်၍ အနောက်မြောက်အရပ်တွင် နတ်နေ
သဖြင့် ရှောင်သင့်သည်။

၁၇-၇-၂၀၁၅ (ဗုဒ္ဓဟူးနေ့)

၁၇၇)ခုနှစ်၊ ဒုတိယဝါဆိုလဆန်း (၆)ရက်

အလိုဆန္ဒပြည့်ဝသောယုဂ် ရရှိသဖြင့် ယနေ့ လက်
ဆွဲ၊စေ့စပ်ပွဲ ကျင်းပရန်၊ ရဟန်းခံ ရှင်ပြုရန်၊ မြေသန့်



မင်္ဂလာ၊ ပြုလုပ်ရန်၊ ပညာစသင်ရန်၊ ဆေး
ဝါး၊အလှူကုန်ပစ္စည်းသစ်များ ထုတ်လုပ်
ဖြန့်ချိရန်၊ ဆေးခန်း၊ဆိုင်ခန်း အသစ်ဖွင့်ရန်၊
အလုပ်လျှောက်ရန်၊ ရတနာပစ္စည်း ရောင်း

ဝယ်၊ဝတ်ဆင်ရန်၊ စတင်တူးဖော်ရန်၊ မေတ္တာရေးရာကိစ္စများ
အစပျိုးရန်၊ ငွေချေးငှားအပ်နှံရန်၊ အဝတ်အထည် ရက်
လုပ်ရန်၊ ကုန်ပစ္စည်းများ ဝယ်ယူသိုလှောင်ရန်တို့အတွက်
ကောင်းသည်။ ယနေ့မွေးဖွားသော ကလေးမှာ အထွန်းဖွား
ဖြစ်ပြီး ရာဟုကာလဖြစ်သော မွန်းတည့်(၁၂:၀၀)နာရီမှ
မွန်းလွဲ(၁:၃၀)နာရီအတွင်း ရှောင်မွေးလျှင် ကံကောင်းမည်။
ဤကလေးကို နာမည်ပေးလိုပါက မောင်လူဝင်းလှိုင်၊ မဝါ
ဝါလင်း...ဟု ပေးနိုင်ပါသည်။ ဤနေ့အတွက် ယတြာ
အဆောင်မှာ ပိတောက်ညွန့်ဖြစ်ပြီး တောင်အရပ်တွင် လာဘ်
ပွင့်၍ မြောက်အရပ်တွင် နတ်နေသဖြင့် ရှောင်သင့်သည်။

၂၃-၇-၂၀၁၅ (ကြာသပတေးနေ့)

(၁၃၇၇)ခုနှစ်၊ ဒုတိယဝါဆိုလဆန်း (၇)ရက်



ကြံစည်သမျှ ပြီးမြောက်သောယုဂ် ရရှိ
သဖြင့် ယနေ့ ရဟန်းခံ၊ရှင်ပြုရန်၊ လက်
ထပ်မင်္ဂလာပွဲ ကျင်းပရန်၊ ဘုရားအနေ
ကဇာတင်ရန်၊ ဆံရိတ်၊ဆံသ ပြုလုပ်ရန်၊

လက်ဝတ်ရတနာ ဝတ်ဆင်ရန်၊ အလှပြင်ရန်၊ အဆောက်
အအုံပန္နက်ရိုက်ရန်၊ အိမ်၊ခြံ၊မြေ၊ယာဉ်၊စက်ပစ္စည်း ရောင်း
ဝယ်ရန်၊ ပြည်တွင်း၊ပြည်ပ ခရီးသွားရန်၊ မိတ်ဆုံစည်းခံပွဲ
ကျင်းပရန်၊ စာအုပ်စာပေ ဖြန့်ချိရန်၊ မေတ္တာရေးရာစကား
ပြောရန်၊ အောင်ဘာလေထီ ကံစမ်းရန်တို့အတွက် ကောင်း
သည်။ ယနေ့မွေးဖွားသော ကလေးမှာ ဘင်္ဂဖွားဖြစ်ပြီး
ရာဟုကာလဖြစ်သော မွန်းလွဲ(၁:၃၀)နာရီမှ ညနေ(၃:၀၀)
နာရီအတွင်း ရှောင်မွေးလျှင် ကံကောင်းမည်။ ဤကလေး
ကို နာမည်ပေးလိုပါက မောင်မြတ်ခင်းကျော်၊ မမြကေခိုင်...
ဟု ပေးနိုင်ပါသည်။ ယနေ့အတွက် ယတြာအဆောင်မှာ
သရက်ညွန့်ဖြစ်ပြီး မြောက်အရပ်တွင် လာဘ်ပွင့်စေ၍
တောင်အရပ်တွင် နတ်နေသဖြင့် ရှောင်သင့်သည်။

၂၅-၇-၂၀၁၅ (စနေနေ့)

(၁၃၇၇)ခုနှစ်၊ ဒုတိယဝါဆိုလဆန်း (၉)ရက်

အလုံးစုံထမြောက်အောင်မြင်သောယုဂ် ရရှိသဖြင့်
ယနေ့ ဘုရား၊စေတီ၊ပုထိုး တည်ရန်၊ အနုပညာလုပ်ငန်းများ



စတင်ရန်၊ လယ်ယာမြေထွန်ယက်ရန်၊ ဆင်း
တုတော် ထုလုပ်ရန်၊ နာမည်ကင်ပွန်းတပ်
ရန်၊ ကုန်ပစ္စည်း ရောင်းဝယ်ရန်၊ မော်တော်
ယာဉ်ကား ရောင်းဝယ်ရန်၊ ဆေးဝါးနှင့်
အလှကုန်ပစ္စည်း ထုတ်လုပ်ဖြန့်ချိရန်၊ ဆေးခန်းဖွင့်ရန်၊
ဥယျာဉ်ခြံလုပ်ငန်း ဆောင်ရွက်ရန်၊ ထိက်စမ်းရန်၊ စာပေ
လုပ်ငန်း စတင်လုပ်ဆောင်ရန်တို့အတွက် ကောင်းသည်။
ယနေ့မွေးဖွားသော ကလေးမှာ သိုက်ဖွားဖြစ်ပြီး ရာဟု
ကာလဖြစ်သော နံနက်(၉:၀၀)နာရီမှ (၁၀:၃၀)နာရီအတွင်း
ရှောင်မွေးလျှင် ကံကောင်းမည်။ ဤကလေးကို နာမည်
ပေးလိုပါက မောင်ဌေးဝင်းလှိုင်၊ မနေ့ခြည်ဝင်း...ဟု ပေး
နိုင်ပါသည်။ ဤနေ့အတွက် ယတြာအဆောင်မှာ အုန်းညွန့်
ဖြစ်ပြီး အနောက်တောင်အရပ်တွင် လာဘ်ဝင်စေ၍ အရှေ့
မြောက်အရပ်တွင် နတ်နေသဖြင့် ရှောင်သင့်သည်။

၂၇-၇-၂၀၁၅ (တနင်္လာနေ့)

(၁၃၇၇)ခုနှစ်၊ ဒုတိယဝါဆိုလဆန်း (၁၁)ရက်

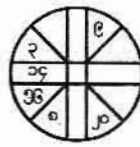


ဘုန်းကံထက်မြက်သောယုဂ် ရရှိသဖြင့်
ယနေ့ ဘုရားတည်ရန်၊ အနောက်တောင်ရန်၊
ပညာစသင်ရန်၊ ကြော်ငြာဆိုင်းဘုတ်တင်
ရန်၊ ရဟန်းခံ၊ ရှင်ပြုရန်၊ အမည်ကင်ပွန်း
တပ်ရန်၊ ဆံရိတ်၊ ဆံသ ပြုလုပ်ရန်၊ လက်ဝတ်ရတနာ ဝတ်
ဆင်ရန်၊ အလှပြင်ရန်၊ အဆောက်အအုံ ပန္နက်ရိုက်ရန်၊
အိမ်၊ ခြံ၊ မြေ၊ ယာဉ်၊ စက်ပစ္စည်း ရောင်းဝယ်ရန်၊ ခရီးသွား
လာရန်၊ မိတ်ဆုံပါတီ၊ ဧည့်ခံပွဲ ကျင်းပရန်၊ လုပ်ငန်းသစ်
စတင်ရန်၊ အချစ်ရေးကိစ္စ စကားပြောရန်၊ စာအုပ်စာပေ
ဖြန့်ချိရန်၊ အောင်ဘာလေထိ ကံစမ်းရန်တို့အတွက် ကောင်း
သည်။ ယနေ့မွေးဖွားသော ကလေးမှာ အဓိပတိဖွားဖြစ်ပြီး
ရာဟုကာလဖြစ်သော နံနက်(၇:၃၀)နာရီမှ (၉:၀၀)နာရီ
အတွင်း ရှောင်မွေးလျှင် ကံကောင်းမည်။ ဤကလေးကို
နာမည်ပေးလိုပါက မောင်ကျော်စွာဇင်၊ မကေခိုင်သဇင်...
ဟု ပေးနိုင်ပါသည်။ ဤနေ့အတွက် ယတြာအဆောင်မှာ
စံပယ်ညွန့်ဖြစ်ပြီး အနောက်အရပ်တွင် လာဘ်ဝင်စေ၍
အရှေ့အရပ်တွင် နတ်နေသဖြင့် ရှောင်သင့်သည်။

၂၈-၇-၂၀၁၅ (အင်္ဂါနေ့)

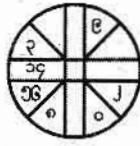
(၁၃၇၇)ခုနှစ်၊ ဒုတိယဝါဆိုလဆန်း (၁၂)ရက်

ဘေးနှစ်ဖက်မြင်နက္ခတ် ရရှိသဖြင့် ယနေ့ ဂမ္ဘီရဆိုင်ရာ



ပညာများ သင်ကြားရန်၊ စာပေကျမ်း
ရေးသားပြုစုရန်၊ ပန်းချီ၊ ပန်းပု စသော
ပန်း(၁၀)မျိုးလုပ်ငန်းများ ဆောင်ရွက်ရန်၊
အိမ်၊ ခြံ၊ မြေ၊ ယာဉ်၊ စက်ပစ္စည်း ရောင်း
ဝယ်ရန်၊ ပြည်တွင်း၊ ပြည်ပ ခရီးသွားရန်၊ အချစ်ရေး
မေတ္တာရေးရာကိစ္စများ ဆောင်ရွက်ရန်၊ စာအုပ်စာပေ
ချိရန်၊ အောင်ဘာလေထိ ကံစမ်းရန်တို့အတွက် ကောင်း
သည်။ ယနေ့မွေးဖွားသော ကလေးမှာ ရာဇဖွားဖြစ်ပြီး
ရာဟုကာလဖြစ်သော ညနေ(၃:၀၀)နာရီမှ (၄:၃၀)နာရီ
အတွင်း ရှောင်မွေးလျှင် ကံကောင်းမည်။ ဤကလေးကို
နာမည်ပေးလိုပါက မောင်ဇော်လှိုင်ဝင်း၊ မစန္ဒာလင်းလတ်...
ဟု ပေးနိုင်သည်။ ဤနေ့အတွက် ယတြာအဆောင်မှာ
ရွက်လှပန်းဖြစ်ပြီး အရှေ့တောင်အရပ်တွင် လာဘ်ဝင်
အနောက်မြောက်အရပ်တွင် နတ်နေသဖြင့် ရှောင်သင့်သည်။
၃၀-၇-၂၀၁၅ (ကြာသပတေးနေ့)

(၁၃၇၇)ခုနှစ်၊ ဒုတိယဝါဆိုလဆန်း (၁၄)ရက်



အထွတ်အမြတ်ဖြစ်သောယုဂ် ရရှိသဖြင့်
ယနေ့ ကျောက်မျက်ရတနာ တူးဖော်
စူးစမ်းရှာဖွေရန်၊ ဆည်မြောင်း၊ တာဝန်
ဆောင်လုပ်ရန်၊ ရေတွင်း၊ ရေကန်၊ အိမ်
တွင်း တူးဖော်ရန်၊ စာပေကျမ်းဂန် ရေးသားပြုစုရန်၊ အ
ကစားပြိုင်ပွဲ ကျင်းပရန်၊ အောင်ဘာလေထိ ကံစမ်း
စပါးကျီသွင်းရန်၊ ကုန်ပစ္စည်းအရောင်းအဝယ်လုပ်ရန်၊ အိမ်
ခြံ၊ မြေ ရောင်းဝယ်ရန်၊ ပျိုးနုတ်ကောက်စိုက်ရန်၊ စာ
ရိတ်သိမ်းရန်၊ ဥယျာဉ်၊ ခြံလုပ်ငန်း ဆောင်ရွက်ရန်၊ ဆံ
သစ်ဖွင့်ရန်၊ အဆောက်အအုံပြုပြင် ဆောက်လုပ်ရန်
အတွက် ကောင်းသည်။ ယနေ့မွေးဖွားသော ကလေး
အထွန်းဖွားဖြစ်ပြီး ရာဟုကာလဖြစ်သော မွန်းတည့်(၁၂:၀၀)
နာရီမှ မွန်းလွဲ(၁:၃၀)နာရီအတွင်း ရှောင်မွေးလျှင်
ကောင်းမည်။ ဤကလေးကို နာမည်ပေးလိုပါက
ဝေလှိုင်၊ မဝင်းဝင်းလက်...ဟု ပေးနိုင်ပါသည်။ ဤ
အတွက် ယတြာအဆောင်မှာ ပိတောက်ညွန့်ဖြစ်ပြီး အ
အရပ်တွင် လာဘ်ပွင့်၍ မြောက်အရပ်တွင် နတ်နေသ
ရှောင်သင့်သည်။

၈၀၃-၈၈

မင်းမဟော်

ဖုန်း-၀၉ ၂၅၀ ၁၂၇

သဘာဝဆေးမြစ်စုံ ဆေးပေါင်းဆီ

စေတနာ ငေါစန်းမိလားစုများနှင့်

အလေးချိန်များ + အလေးချိန်အေးအေးအေးအေး

သဘာဝ ဆေးမြစ်စုံ ဆေးပေါင်းဆီသည်
 တောင်နီ၊ ဗီသနီ၊ ရွှေဘိုတောင်ရိုးများမှ
 ရှင်ကျက် မွေးကြိုင်သော ဆေးမြစ်စုံများဖြင့်သာ
 ပြုလုပ်ထားပါသည်။ သဘာဝဆေးမြစ်စုံ
 ဆေးပေါင်းဆီသည် ဒူးနာ၊ ဒူးကိုက်ခြင်း၊ ခါးနာ၊
 ခါးကိုက်ခြင်း၊ ကိုယ်လက်
 ညောင်းညာကိုက်ခဲခြင်း၊ ခန္ဓာကိုယ်
 ဖောရောင်ခြင်း၊ ခြေလက် ထုံကျင်ခြင်း၊
 အဆစ်အမြစ် ရောင်ခြင်းနှင့် သွေးတိုး၊
 ကျောက်ကပ် ရောင်ခြင်း၊ ဇက်ကြောတက်ခြင်း၊
 လေးဖက်နာ၊ အရိုးကျိုးပေါင်းတက်၊ မိတ်ယားနာ၊
 လေဖျန်းခြင်း ရောဂါများနှင့် ကလေးမွေး
 မီးနေသည် များပါမကျန် ယောက်ျား၊ မိန်းမ
 ရောဂါများကို လိမ်းရုံဖြင့်
 သက်သာပျောက်ကင်းစေပါသည်။



စေတနာ ငေါစန်း

[ရဟန်းသံဃာများကိုလည်း
လှူဒါန်းနိုင်ပါသည်။]

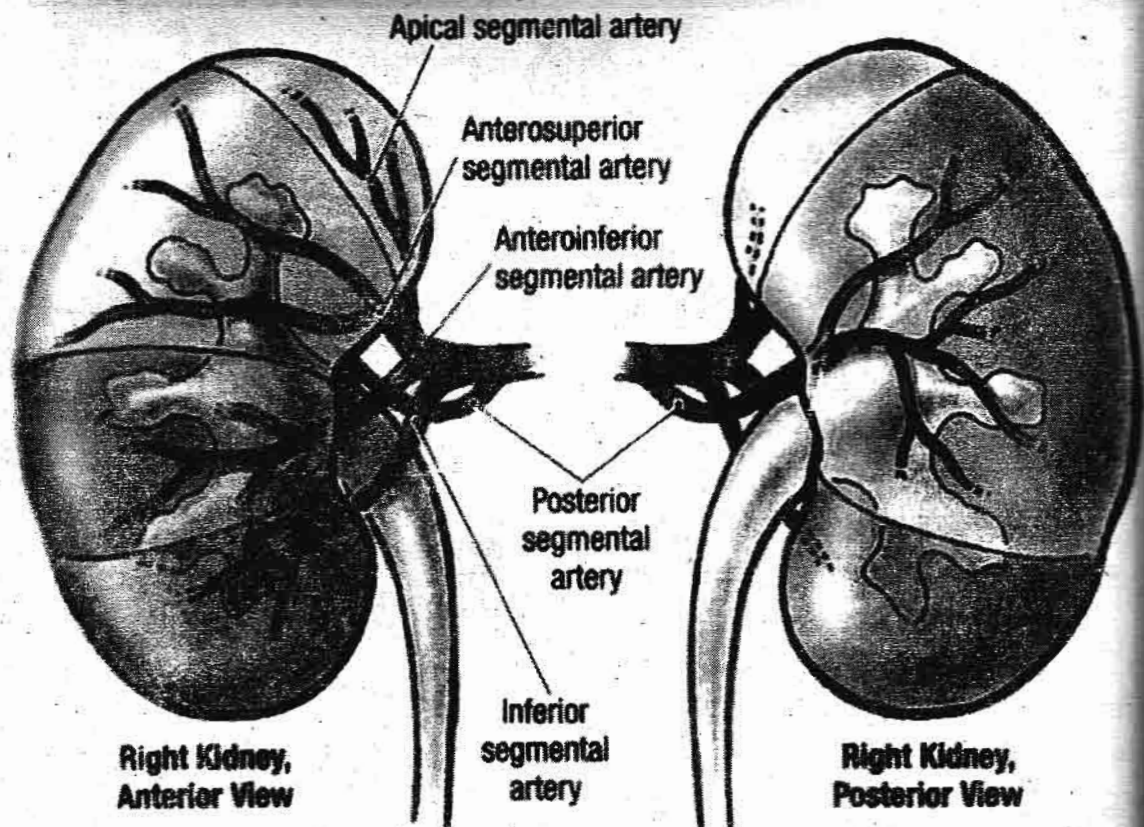
အမှတ်အသား သတိပြုပါ

တချက် ကျပ်(၅၀၀၀)အထက် မှာယူသုံးစွဲသူအပေါင်းအား အိမ်တိုင်ရာရောက် ပို့ပေးပါမည်။
 ဤဆေးကို လိမ်းခြင်းအားဖြင့် အပူများထွက်၍ ခြောက်သွားလျှင် သနပ်ခါးလိမ်းထားသကဲ့သို့ဖြစ်ပြီး ကျန်းမာရေးနှင့်
 ညီညွတ်ပါသည်။ နံ့သာဖြူ၊ ထောင်နံကတိုး၊ ကရမက် စစ်စစ်များလည်း ရရှိနိုင်ပါသည်။

အတွင်းပါကင်ပိတ်နှင့် ငေါစန်းဆတ်ပုံ ပါမှသာ အစစ်ဖြစ်ပါသည်။

ဤဆေးကို သုံးစွဲကြသော (၇)ရက်သားသမီးအပေါင်း
 ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ၊ ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ။

ခင်ရင်း ရန်ကုန်မြို့၊ ဒဂုံမြောက်ပိုင်း၊ (၄၉)ရပ်ကွက်၊ ပဒုမ္မာ(၂)လမ်း၊ 'ဒေါ်စန်း' အိမ်တွင် ရရှိနိုင်ပါသည်။
 မြောက်ဒဂုံ ကြီးတံတားလမ်းအနီး၊ ၆၁(နီ)၊ ရွှေရန်ကုန် ကားများ ဂိတ်ဆုံး။
 ဖုန်း - ၀၉ ၄၂၀ ၁၆၃ ၇၃၈၊ ၀၉ ၄၂၀ ၇၆၄ ၈၅၄၊ ၀၉ ၂၆၀ ၆၆၀ ၅၂၀၊ ၀၉ ၂၅၀ ၈၃၀ ၁၉၄ သို့
 ဆက်သွယ်မှာယူနိုင်ပါသည်။



ကျောက်ကပ်အစားထိုးခြင်းနှင့် ကေ.ပီ စနစ်

ဆရာရန်အောင်ဟိန်

ယနေ့ခေတ်ကာလတွင် ကျောက်ကပ်ရောဂါ ခံစားရသူများ များပြားနေပြီး ကျောက်ကပ်အစားထိုးကုသမှု ခံယူခြင်းသည်လည်း အတိုင်းအတာတစ်ခုထိ များပြားနေချေပြီ။

ယခု ကျောက်ကပ်အစားထိုးကုသမှု ခံယူရခြင်းကို ခရစ်ရှုနားမူတီး ရှေ့ဆောင်နက္ခတ်ဗေဒင်ပညာအရ ဝေဖန်သုံးသပ် ဖော်ပြပေးပါမည်။

(၂၀၀၉)ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ကေ.ပီ အီးဇင်း(K.P Ezine) မှ ထုတ်နုတ်ဖော်ပြ၍ ဆီလျော်အောင် ပြန်လည်ရေးသား တင်ပြထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

စမတ်ဂျုံဝါဒီပါတီ၏ အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးကြီးသော ရှင်္ခီ အမာဆင်း(Shri Amar Singh) သည် သူ၏ ကျောက်ကပ်အစားထိုးကုသမှု ခံယူခဲ့ပြီးနောက် အင်တာဗျူးတစ်ခု ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

သူ၏ ဇာတာမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်သည်။
မွေးသောနှစ်မှာ (၂၇-၁-၁၉၅၆) နံနက်(၆:၄၀)မှာ အလီဂတ်မြို့ ဖြစ်သည်။

ကျောက်ကပ်ခွဲစိတ် အစားထိုးကုသမှု ခံယူရခြင်းအတွက် ကေ.ပီ စနစ်အရ အောက်ပါဥပဒေများကို ဝေဖန်ဆန်းစစ်ရပေမည်။

Amar singh

Sun Rise: 07:07:49 AM Sun Set: 05:53:11 PM Dasa Day: 365.25 D
Nitya Yo: Priti Hora: Venus Karana: Sadra

III 19:38:31	IV 20:19:35 V 15:23:37 Ke 21:33:49	VI 08:42:37 Fo 26:11:19
Ve 18:23:41 II 12:33:57	Name: Amar singh Gender: Male Date: Friday, 27/Jan/1956 Time: 06:40:00 SID: 14:43:30 Lat: 27:54:00 N Lon: 78:04:00 E Place: ALIGARH, UTTAR PRADI	VII 04:06:51 Mo 04:59:43 Ur[R] 06:53:28
Me[R] 14:08:00 Su 12:55:15 I 04:06:51	Ayanamsa: 23° 9' 13" [KP Ayanamsa] Star: Pushyami, Pada 1 Star Lord: Saturn Rasi: Cancer Rasi Lord: Moon Lagna: Capricc Lagna Lord: Sab Tithi: Poonima Bal. Dasa: Saturn 15 Y, 7 M, 17 I	PI[R] 04:43:53 Ju[R] 05:55:01 VIII 12:33:57
XII 06:42:37	Ra 21:33:49 Xi 15:23:37 Ma 15:19:46 Sa 07:59:26	IX 19:38:31 X 20:10:35 Ne 07:15:30

Dasa Summary

Dasha	From	Dasha	From	Dasha	From
Saturn Dasa	Mercury Dasa	Ketu Dasa			
14-Sep-1953 - 14-Sep-1972	14-Sep-1972 - 14-Sep-1989	14-Sep-1989 - 14-Sep-1995			
Saturn 14-Sep-1953	Mercury 14-Sep-1972	Ketu 14-Sep-1989			
Mercury 16-Sep-1956	Ketu 12-Feb-1975	Venus 11-Feb-1990			
Ketu 26-May-1959	Venus 08-Feb-1976	Sun 11-Apr-1991			
Venus 04-Jul-1960	Sun 09-Dec-1978	Moon 17-Aug-1991			
Sun 05-Sep-1963	Moon 16-Oct-1979	Mars 17-Mar-1992			
Moon 18-Aug-1964	Mars 14-Mar-1981	Rahu 14-Aug-1992			
Mars 19-Mar-1966	Rahu 11-Mar-1982	Jupiter 03-Sep-1993			
Rahu 29-Apr-1967	Jupiter 28-Sep-1984	Saturn 09-Aug-1994			
Jupiter 05-Mar-1970	Saturn 05-Jan-1987	Mercury 18-Sep-1995			
Venus Dasa	Sun Dasa	Moon Dasa			
14-Sep-1996 - 14-Sep-2016	14-Sep-2016 - 14-Sep-2022	14-Sep-2022 - 14-Sep-2032			
Venus 14-Sep-1996	Sun 14-Sep-2016	Moon 14-Sep-2022			
Sun 19-Jan-2000	Moon 02-Jan-2017	Mars 14-Jul-2023			
Moon 15-Jan-2001	Mars 02-Jul-2017	Rahu 14-Feb-2024			
Mars 16-Sep-2002	Rahu 08-Nov-2017	Jupiter 14-Aug-2025			
Rahu 16-Nov-2003	Jupiter 02-Oct-2018	Saturn 14-Dec-2026			
Jupiter 16-Nov-2006	Saturn 20-Jul-2019	Mercury 14-Jul-2028			
Saturn 14-Jul-2009	Mercury 02-Jul-2020	Ketu 16-Dec-2029			
Mercury 13-Sep-2012	Ketu 08-May-2021	Venus 15-Jul-2030			
Ketu 14-Jul-2015	Venus 14-Sep-2021	Sun 16-Mar-2032			
Mars Dasa	Rahu Dasa	Jupiter Dasa			
14-Sep-2032 - 14-Sep-2039	14-Sep-2039 - 14-Sep-2057	14-Sep-2057 - 14-Sep-2073			
Mars 14-Sep-2032	Rahu 14-Sep-2039	Jupiter 14-Sep-2057			
Rahu 11-Feb-2033	Jupiter 26-May-2042	Saturn 03-Nov-2059			
Jupiter 28-Feb-2034	Saturn 19-Oct-2044	Mercury 14-May-2062			
Saturn 03-Feb-2035	Mercury 27-Aug-2047	Ketu 19-Aug-2064			
Mercury 12-Mar-2036	Ketu 15-Mar-2050	Venus 25-Jul-2066			
Ketu 09-Mar-2037	Venus 03-Apr-2051	Sun 28-Mar-2068			
Venus 06-Aug-2037	Sun 03-Apr-2054	Moon 13-Jan-2069			
Sun 06-Oct-2038	Moon 26-Feb-2055	Mars 13-May-2070			
Moon 12-Feb-2039	Mars 26-Aug-2056	Rahu 19-Apr-2071			

Cuspal Positions

Cusp	Star(Pada)	Sgl	Sh	Sbl	Sai	Sasi
1	U.Ashada(3)	Sa	Su	Sa	Su	Mo
2	Satabhisha(2)	Sa	Ra	Me	Me	Me
3	Revati(1)	Ju	Me	Ve	Ve	Me
4	Bharani(3)	Ma	Ve	Ju	Ju	Sa
5	Rohini(2)	Ve	Mo	Ju	Ma	Mo
6	Ardra(1)	Me	Ra	Ju	Ju	Sa
7	Pushyami(1)	Mo	Sa	Sa	Ve	Ve
8	Magha(4)	Su	Ke	Me	Ra	Ju
9	Hasta(3)	Me	Mo	Me	Sa	Ju
10	Visakha(1)	Ve	Ju	Ju	Ju	Mo
11	Anuradha(4)	Ma	Sa	Ju	Sa	Ju
12	Moola(5)	Ju	Ke	Ju	Ve	Ke

Planetary Positions

Planet	Star(Pada)	Sgl	Sh	Sbl	Sai	Sasi
Su	Sravana(1)	Sa	Mo	Ra	Me	Ma
Mo	Pushyami(1)	Mo	Sa	Sa	Ra	Me
Ma	Anuradha(4)	Ma	Sa	Ju	Sa	Ra
Me[R]	Sravana(2)	Sa	Mo	Ju	Sa	Sa
Ju[R]	Magha(2)	Su	Ke	Ra	Ju	Sa
Ve	Satabhisha(4)	Sa	Ra	Mo	Ra	Ve
Sa	Anuradha(2)	Ma	Sa	Ke	Sa	Ju
Ra	Jyeshtha(2)	Ma	Me	Su	Su	Ra
Ke	Rohini(4)	Ve	Mo	Ve	Ra	Me
Ur[R]	Pushyami(2)	Mo	Sa	Me	Ju	Me
Ne	Swati(1)	Ve	Ra	Ra	Sa	Sa
PI[R]	Magha(2)	Su	Ke	Mo	Su	Ma
Fo	Punervasu(2)	Me	Ju	Ke	Ra	Ve

Significators - Planets View

Planet	(A)	(B)	(C)	(D)
Su+	7	1	7	8
Mo	10	7	1, 2	7
Ma+	10	11	1, 2	4, 11
Me	7	1	7	6, 9
Ju+	5	7		3, 12
Ve+	11	2		5, 10
Sa	10	10	1, 2	1, 2
Ra	1	11	6, 9	
Ke	7	5	7	
Ur	10	7	1, 2	
Ne	11	9		
PI	5	7		
Fo	7	6	3, 12	

Rahu acts as agent for: Ma, Sa.
Ketu acts as agent for: Ma, Ve, Sa.

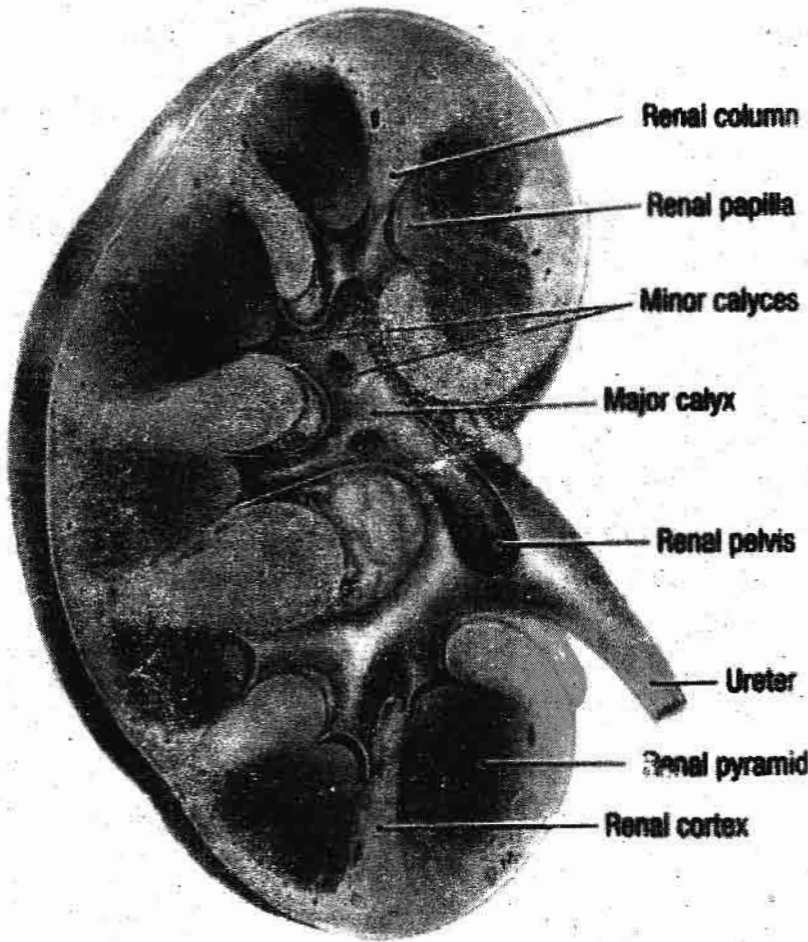
(A) - Planets in Occupant's stars
(B) - Occupant of house
(C) - Planets in Owner's stars
(D) - House Owner

* These planets do not have any planets in their stars.

အသံ(၁)

ထုလ၊ ဘုတ္တိ၊ အန္တရ ဒသာသခင် ပြုလ်များတွင်

ကြောပြုလ်၊ တူရာသီနှင့် (၇)တန်ဆာဝတို့ ဆက်စပ်လွှမ်း
မိုးမှ ရှိပါက ကျောက်ကပ်တွင် ပြဿနာရှိမည်။



ဥပဒေသ(၅)

(၈)တန့်ဘာဝ သန္တိဘုတ္တိ နက္ခတ်သခင်ဂြိုဟ်သည် အင်္ဂါနှင့် ဆက်စပ်ပတ်သက်ပြီး (၇၊ ၈) တန့်ဘာဝများနှင့် ပတ်သက်ပါက ခွဲစိတ်ကုသမှု ခံယူရမည်။

ယခုဇာတာအား ဝေဖန်သုံး သပ်ပြပါမည်။

ကျောက်ကပ်ရောဂါ ခံစားရခြင်း

(၆)တန့်(ရောဂါ)ဘာဝ သန္တိ ဘုတ္တိနက္ခတ်သခင်ဂြိုဟ်သည် ဇာတာတွင် ၅တေးဂြိုဟ် ဖြစ်၏။ ၅တေးဂြိုဟ်သည် (၇)တန့်ဘာဝတွင် ရပ်တည်နေ၏။ ယင်း ၅တေးဂြိုဟ်သည် ဗြိသ(၆ကြာပိုင်)ရာသီ၊ (၅)တန့်ဘာဝရပ် ကိတ်ဂြိုဟ်ပိုင် နက္ခတ်အား ထား၏။ ထို့ကြောင့် ဇာတာရှင် ကျောက်ကပ်ရောဂါ ခံစားရပြီး (၅)တန့်သဘောအရ ကုသမှုခံယူ က သက်သာပျောက်ကင်းမည်ဟု ဖော်ပြနေ၏။

ခွဲစိတ်ကုသမှု ခံယူရခြင်း

ဇာတာတွင် (၈) နက္ခတ် သန္တိဘုတ္တိနက္ခတ်သခင်

ဥပဒေသ(၂)

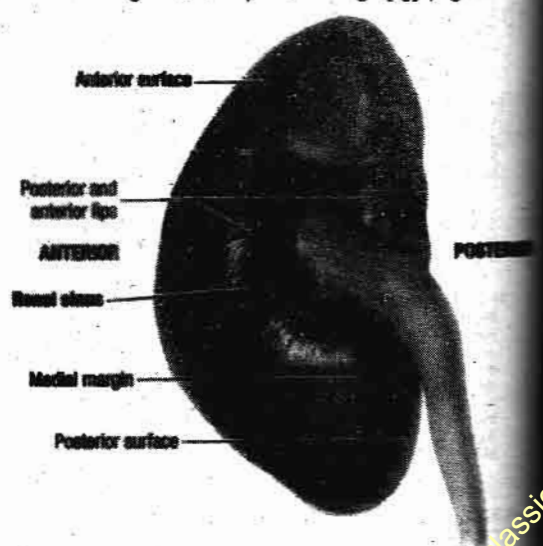
ယင်းဒသာသခင်ဂြိုဟ်များသည် ရေရာသီတွင် ရပ်တည်ခြင်း (သို့မဟုတ်) ရေရာသီတွင် ရပ်တည်သောဂြိုဟ်များပိုင် နက္ခတ်၊ ဘုတ္တိနက္ခတ်တို့အပေါ် စီးနင်းနေခြင်း ရှိပါက ကျောက်ကပ်တွင် ပြဿနာရှိမည်။

ဥပဒေသ(၃)

ထုလ၊ ဘုတ္တိ၊ အန္တရ ဒသာသခင်ဂြိုဟ်များသည် အင်္ဂါ၏ လွှမ်းမိုးမှုခံရပြီး ယင်းအင်္ဂါသည် (၈၊ ၁၂)တန့်ဘာဝများနှင့် ဆက်စပ်မှုရှိပါက ကျောက်ကပ်ခွဲစိတ်လေ့လာမှု ခံယူရမည်။

ဥပဒေသ(၄)

(၆)တန့်ဘာဝ သန္တိဘုတ္တိနက္ခတ်သခင်ဂြိုဟ်သည် ရေရာသီ၊ (၇)တန့်၊ တူရာသီတို့နှင့် ဆက်စပ်ပါက ကျောက်ကပ်ရောဂါ ခံစားရမည်။



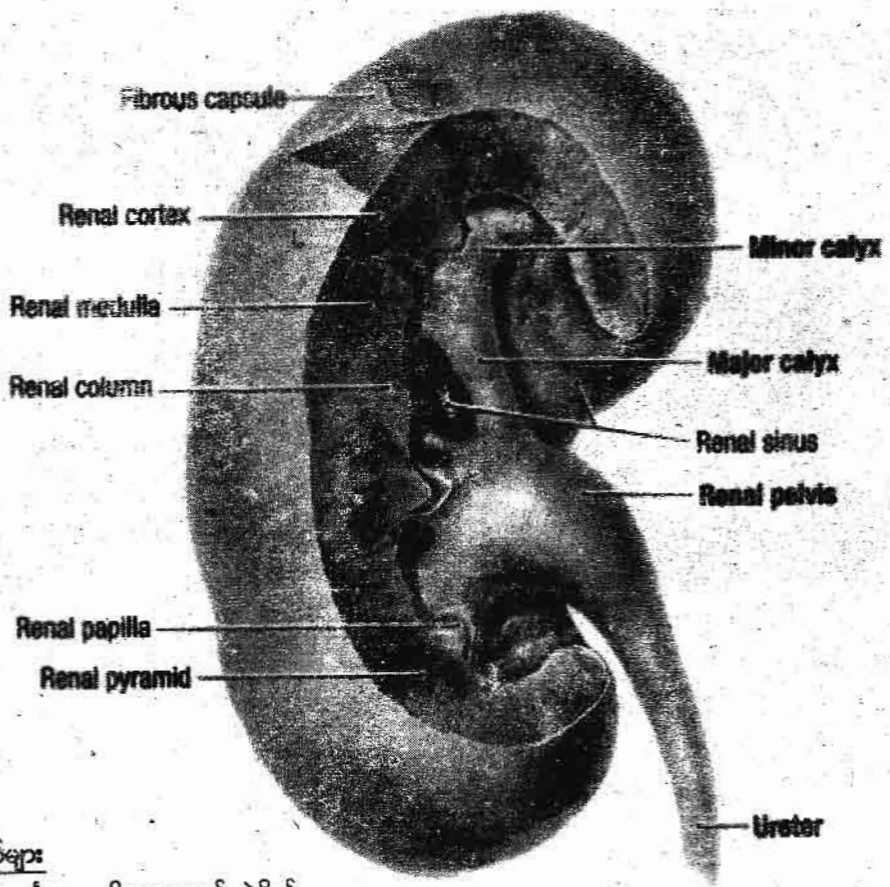
ဖြစ်သည် ငှဟူးဖြစ်၏။
 ငှဟူးသည် (၇)တန်ရပ်၊
 ငှဟူးပိုင်နုကွတ်ကို စီး
 သေး၏။ ဂုဏ်သည် မိမိ
 ပိုင် ရေရာသီတွင် ရပ်
 တည်နေ၏။ ယင်း ငှဟူး
 သည် (၈)တန်သခင် ဝဇ္ဇေ
 နှင့်လည်း ပူးယှဉ်
 ရပ်တည်၏။ ငှဟူးနှင့်
 ငှဟူးတို့ (၅၉)ဒီဂရီ
 ငှဟူးဆက်စပ်တိုင်းလ်
 အမြင်ကောင်း (Sextile
 Aspect) မြင်ထား၏။
 ငှဟူးသည် လင်ဘာဝ
 တွင် ရပ်၍ ဂုဏ်သည်
 (၁၁)တန်ဘာဝတွင် ရပ်
 ၍ ခွဲစိတ်ကုသမှု ခံယူက
 မျောက်ကင်းမည်ကို ဖော်
 ပြနေ၏။

သောတာပန် သုံးသပ်ချက်များ

သောကြာ ထုလ၊ တနင်္လာ ဘုတ္တိဒသာသည် ခွဲစိတ်
 ကုသမှု ခံယူသည့် ရက်အတွင်း အကျုံးဝင်သည့် (၁၄-
 ၅-၂၀၀၉)ထိ စားဝင်ခဲ့၏။

ထုလဒသာသခင်ဂြိုဟ် ဖြောသည့် (၂)တန်ဘာဝ
 (နေပိုင် ကုရာသီ)တွင် ရပ်တည်၍ (၁၁)တန်ရပ် အင်္ဂါ၏
 (၁)တန်အထူးမြင် (Trine Good Aspect) ကြိုနေ၏။ ဖြော
 သည့် (၁၁)တန်တွင် အင်္ဂါနှင့်ပူးသော ရာဟုပိုင်နုကွတ်ကို
 ခြိမ်းစား၏။ ဖြောသည့် (၁၀၊ ၅)တန်သခင်အဖြစ် (၂)တန်
 တွင် ရပ်တည်ခြင်းဖြစ်၏။ ဖြောကိုယ်တိုင် ရေဂြိုဟ်
 ခြိမ်းစား ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ထုလဒသာသခင် ဖြောက
 မျောက်ကပ်ရောဂါ ခံစားရပြီး ခွဲစိတ်ကုသမှု ခံယူရမည်
 ဖြစ် ဖော်ပြ၏။

ဘုတ္တိဒသာသခင်ဂြိုဟ် ၅တေးသည် (၈)တန်ဘာဝ
 တွင် ရပ်တည်၍ (၃၊ ၁၂)တန် ဘာဝများကို ပိုင်ဆိုင်၏။
 ၅တေးသည် (၅)တန်ရပ် (ပြိဿရာသီ)၊ ကိတ်နုကွတ်ကို
 ခြိမ်းစား၏။ ကိတ်ဂြိုဟ်ကိုရော ဖြောဂြိုဟ်ကိုပါ အင်္ဂါဂြိုဟ်
 (၄)တန်၊ (၇)တန်များဖြင့် မြင်ထား၏။



သို့ဖြစ်၍ ဆေးရုံတက်ခြင်း၊ နိုင်ငံခြားသို့ သွားရခြင်း၊
 ခွဲစိတ်ကုသမှု ခံယူရခြင်းတို့ကို ဖော်ပြနေ၏။

သက်တမ်း ဆန်းစစ်ချက်

လင်ဘုတ္တိနုကွတ်သခင်ဂြိုဟ်သည် စနေဖြစ်၍ လင်နှင့်
 (၂)တန် (မာရက)သခင် ဖြစ်၏။ စနေဂြိုဟ်သည် (၁၀)တန်
 တွင် ရပ်၍ (၄၊ ၁၀)တန်သခင် အင်္ဂါနှင့် ပူး၏။ မိမိပိုင်
 နုကွတ်ကိုပင် စီး၏။ စနေသည် (၅)တန်ရှိ ကိတ်ဂြိုဟ်အား
 အမြင်ကြိုထား၏။ သက်လတ်တမ်းဖြစ်၍ (၃၃)နှစ် (၄)လ
 မှ (၆၆)နှစ် (၈)လထိ နေရမည့်ကံ ပါ၏။

အသက်(၅၃)နှစ်တွင် ကျောက်ကပ်လဲလှယ်သော
 ခွဲစိတ်ကုသမှု ခံယူခဲ့ခြင်းမှာ သက်တမ်းအတွက် အာမခံ
 ချက် ရှိနေ၏။

ထိုသုံးသပ်ချက်များအရ စာတာရှင်သည် ကျောက်
 ကပ်ခွဲစိတ်လဲလှယ်သော ကုသမှုကို အောင်မြင်စွာ ခံယူ
 နိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာရန်ဘောင်ဟိန်း(B.S.)



သရက်ထူး(ဝေဒသုတေသီ) မိခင်မေတ္တာနှင့် ဗေဒင်ပညာ

ဆိုတဲ့ တာဝန်နှစ်ရပ် အကျိုးဝင်လာသည်ကို တွေ့မြင်ပေလိမ့်မည်။

သမီးချစ်သူ၊ သမီးအိမ်ထောင်ဖက် စသည်များကို ဖခင်သည် မသိကျိုးကျွန်ပြုနေရလေ့ရှိရာ မိခင်ပေါ်မှာ ပုံ၍ ကျပါသည်။ မိခင်သည် မိမိအမြင်လောက်နှင့် ယုံကြည်ထား၍မဖြစ်။ သမီးရဲ့ ကံဇာတာကိုလည်း စိစစ်ကြည့်ထားသင့်ပါသည်။ မိခင်မေတ္တာတွင် ဗေဒင်ပညာ အကူအညီကိုပါ ထည့်သွင်းသင့်ကြောင်း တိုက်ရိုက်ပြောချင်ပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်နည်း။

ကံဇာတာအရ ဂြိုဟ်ဆိုးများ အလုပ်လုပ်လာသည့်အခါ ယင်း၏ဆိုးကျိုးများ သမီးအပေါ် သက်ရောက်လာသောကြောင့်ပါ။ သက်ရောက်သော ပမာဏသည် ကြီးမားပါက မိခင်ရော သမီးပါ ရင်ကျိုးရ၏။ ဘဝနှင့်စပ်တဲ့ အမှတ်ဒဏ်ရာကြီး ဖြစ်သွားတတ်ပါသည်။

ဤသို့ဆိုခြင်းမှာ တာဝန်သိတဲ့ မိခင်တစ်ဦးနှင့် တာဝန်ကို မေ့လျော့နေခဲ့တဲ့ မိခင်တစ်ဦးအကြောင်းကို တင်ပြပြီး ယင်းအတွက် သက်ရောက်လာခဲ့တဲ့ ဆိုးကျိုးပမာဏကို အသိပေးချင်လို့ ဖြစ်ပါသည်။

တစ်နေ့တွင် စာရေးသူ ဂျာနယ်တစ်စောင်အတွက် ဘာသာရေးဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် ရေးနေစဉ် ဖုန်းဝင်လာပါသည်။ ရှမ်းပြည်နယ်၊ ဟိုဖန်မြို့ကပါ။

စာရေးသူက 'ဟဲ့လို...အမိန့်ရှိပါခင်ဗျာ' လို့ ဖုန်းလက်ခံပြီး နှုတ်ဆက်စကား ဆိုလိုက်တော့ 'ဆရာ...ကျွန်မသမီးလေးအတွက် ဗေဒင်ကြည့်ချင်လို့ပါ ဆရာ။ အဲဒါ ဉာဏ်ပူဇော်ခ ဘယ်လောက်ယူတယ်။ ဘယ်လိုပို့ပေးရမယ်ဆိုတာ သိချင်လို့ပါ ဆရာ' လို့ ပြောလာပါသည်။

ဉာဏ်ပူဇော်ခ (၅၀၀၀)ယူကြောင်း၊ တစ်ယောက်စီ နှစ်ယောက်စီဆိုရင် ဖုန်းငွေဖြည့်ကတ်ဝယ်ပြီး နံပါတ်တို့ မက်ဆေ့ပို့ပေးလိုက်ရင် အဆင်ပြေကြောင်း၊ Viber, Telegram, Facebook, Phone ကြိုက်ရာက ဟောပေးတဲ့အကြောင်း

မိခင်မေတ္တာ ကြီးမားကြောင်း အထူးပြောစရာ မလိုပေ။ ဗေဒင်ပညာကျယ်ဝန်းကြောင်း အများသိကြပြီး ဖြစ်ပါသည်။ မိဘနေရာတွင် ရှိနေတဲ့ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ မေတ္တာ၊ စေတနာကို အနှိုင်းမဲ့၊ အတိုင်းအတာမဲ့ ဖွင့်ဆိုပြကြသည့် စာပေ၊ တီဗွဲ၊ စီဒီ စသည်များ ပလူပျံ့နေတဲ့ ခေတ်ကြီးမှာ အထူးချွတ်ထင်ပြနေစရာ မလိုတော့တာကို သိပေမယ့် အနှိုင်းမဲ့မေတ္တာကို သရုပ်ဖော်ပေးနိုင်တဲ့ ကျင့်ဝတ်တရားလေးကိုတော့ အကျဉ်းအားဖြင့် စေတနာစကား ဆိုချင်ပါသည်။

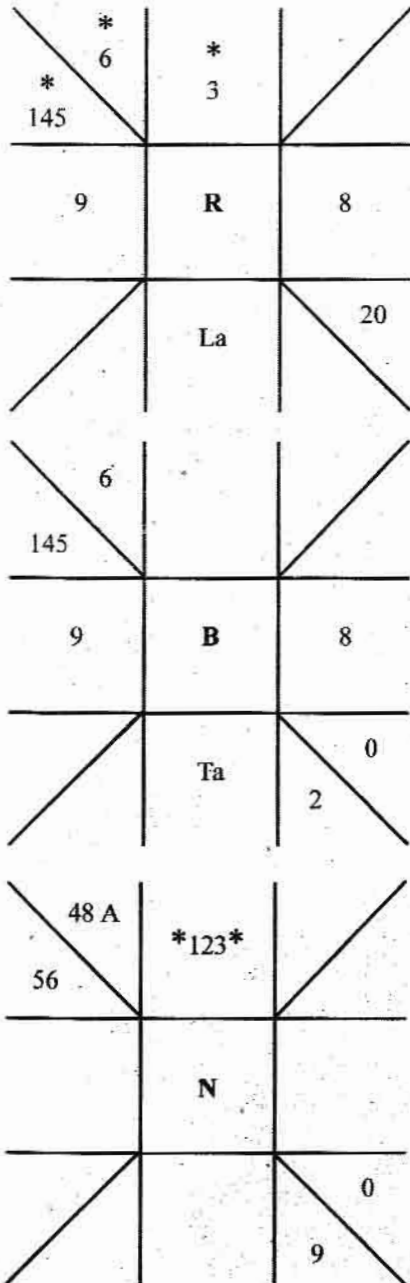
အို...မိခင်၊ သင့်မှာ ဘာတာဝန်ရှိပါသလဲလို့ မေးခဲ့လျှင် နေ့စဉ် ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေး လူလားမြောက်ရေးပါပဲလို့ အလွတ်သဘော ဖြေချင်ကြလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ အာစီဏ္ဍကန်ဖြစ်နေတဲ့ နေ့စဉ် အလုပ်ကို များသောအားဖြင့် သတိရတတ်လို့ အထင်နှင့် ပြောကြည့်တာပါ။ အချို့ကလည်း သားသမီး ပညာတတ်ရေး၊ အထက်တန်းကျ မျက်နှာပန်းလှရေး၊ ကျန်းမာရေး စသည်ဖြင့် ပြောကြလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ မိဘကျင့်ဝတ်ငါးပါးကို တာဝန်အနေဖြင့် သတိရသူလည်း ရှိတတ်ပါသည်။

မကောင်းမြစ်တာ ကောင်းရာညွန့်လတ် အတတ်သင်စေ ပေးဝေနှိုးရင်း ထိမ်းမြားခြင်းလျှင် ဝတ်ငါးအင် ဖခင်မယ်တို့တာဆိုတဲ့ ကျင့်ဝတ်ငါးပါးထဲက နောက်ဆုံးကျင့်ဝတ်နှင့် ဆက်စပ်နေတဲ့ ချစ်ခြင်း၊ ကြိုက်ခြင်း၊ ချစ်သူရည်းစား၊ အိမ်ထောင်ရေးတွင် သမီးရှင်ဖြစ်တဲ့ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ တာဝန်ဝတ္တရားကို ဆက်စပ်တွေးကြည့်ကြစေချင်ပါသည်။ တွေးမိပါက မကောင်းမြစ်တာ ကောင်းရာညွန့်လတ်

အလင် ပြောလိုက်ပါသည်။

သမီးရဲ့ မွေးသက္ကရာဇ်၊ လ၊ ရက်နှင့် မွေးချိန်၊ မွေးသများကို လှမ်းပြောပါသည်။ သမီးနာမည်က ဖူးပွင့်ခိုင်၊ (၅-၇-၁၉၉၀)၊ မွေးချိန်က မွန်းလွဲ(၂)နာရီ မိနစ်(၄၀)၊ နံနက်မွေးပါ။

ဇာတာဖွဲ့ကြည့်လိုက်သောအခါ ကွန်ပျူတာတွင် သတ်ပါအတိုင်း ပေါ်လာပါသည်။



တူလက်၊ ပြဿနာဝင်း၊ ဓနစန်း၊ မိဿနာဝင်း၊ အင်္ဂါကသစ် ဝဂ္ဂတ္ထမနဝင်း။ ဗုဒ္ဓဟူး၊ သောကြာ၊ ကသစ်၊ တနင်္ဂနွေ ဥစ်နဝင်းစီး ဇာတာရှင်ပါ။ သောကြာထူလဒသာ စားပြီး ဗုဒ္ဓဟူးအန္တရဒသာ ဝင်နေချိန်ပါ။ ကောဇာ ကြာသပတေးသည် ဆယ်တန်ကမ္ဘာဘဝ၌ ရပ်တည်ပြီး ကောဇာစနေက လက်၏ (၂)တန် ကုဋ္ဌဗ္ဗဘာဝ၊ စန်းရဲ့ရှေ့တွင် ရောက်နေပါသည်။ ဆတ္တိဆတ္တိပထမပိုင်း ဝင်ရောက်ခါစ ဖြစ်ပါသည်။

လက်၊ စန်းနှင့် ဂြိုဟ်ရပ်တည်မှု အနေအထားအရ ဇာတာရှင်၏ စရိုက်လက္ခဏာနှင့် ခန္ဓာကိုယ်ဖွဲ့စည်းပွဲကို ဟောပြောပြီး ထူလ၊ အန္တရ၊ ပြတန္တရဒသာစားများနှင့် ကောဇာများကိုပါ ဆက်လက်ဟောပြော၏။

(၁၅-၁၁-၂၀၁၁)ရက်နေ့ကပင် စနေ ပါပဂြိုဟ်သည် ဖူးပွင့်ခိုင်ရဲ့လက်ကို စီးနင်းထား၏။ (၂၆-၁၂-၂၀၁၂)ရက်နေ့တွင် ရာဟုဂြိုဟ်ကလည်း နောက်ကဝင်လာပြီး လက်ကို စီးနင်းထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ လူတစ်ယောက်ကို လူဆိုးနှစ်ယောက်က ရှေ့တစ်ယောက် နောက်တစ်ယောက် ဝင်ရိုက်သကဲ့သို့ သမီးဖူးပွင့်ခိုင်ရဲ့ဘဝကို စနေက အရှေ့မှလာပြီး ရာဟုက အနောက်မှလာကာ ဂြိုဟ်ဆိုးနှစ်လုံး စီးနင်းထားပါသည်။

ထို့ကြောင့် ယင်းကာလများ ကျန်းမာရေးအညံ့ ကြုံရတတ်ကြောင်း အိမ်ထောင်ရေးနှင့်ပတ်သက်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်၊ ရည်မှန်းချက်များ ပျက်စီးသွားတတ်ကြောင်း၊ ဇွဲလုံ့လ၊ ဝီရိယများ ကျဆင်းနေတတ်ကြောင်း၊ (သို့မဟုတ်) နေရာဒေသနှင့် အလုပ်အကိုင်၊ အပြောင်းအလဲဖြစ်ခဲ့ရတတ်ကြောင်း ဟောပြောလိုက်ပါသည်။

(၃၁-၅-၂၀၁၃)ရက်နေ့ နောက်ပိုင်းတွင် အလုပ်အကိုင်နှင့် ဂုဏ်သိက္ခာများ တိုးတက်လာခဲ့ကြောင်း၊ သို့သော် (၂-၁၁-၂၀၁၅)ရက်နေ့ အရောက်တွင် ချစ်သူမှ သစ္စာဖောက်ခြင်း၊ ချစ်သူက စွန့်ခွာသွားတတ်ခြင်း ကြုံတွေ့ရမည်လို့ ဟောပြောပြလိုက်ပါသည်။ မှန်ပါသည်။ ချစ်သူရဲ့စွန့်ခွာခြင်းကို ခံခဲ့ရပါသည်။

နောက် သမီးလေးနှင့် Viber ကနေ စကားပြောခွင့်ရတော့ သူ့ဘဝရဲ့ အိမ်ထောင်ဖက် မဖြစ်နိုင်သည်ကို ဖေဒင်ပညာအရသိ၍ သမီး မြေအိုးတစ်လုံး ကွဲသွားသည်ဟုသာ မှတ်ပါ။ ရွှေအိုးတစ်လုံး ပျောက်သွားသည်ဟု မမှတ်ပါနှင့် လို့ပြောပြီး အိမ်ထောင်ဖက်ဖြစ်လာနိုင်မည့် ချစ်သူအင်္ဂါ

ရပ်များကို ဟောပြလိုက်ပါသည်။

ဗေဒင်ဟောပြသည်ကို ဤ၌ တင်ပြလိုရင်းမဟုတ်။ မိခင်က သမီးအတွက် သူ့စေတနာပေါ်လွင်အောင် ဗေဒင် ပညာအကူအညီဖြင့် မကောင်းမြစ်တာ ကောင်းရာညွှန်လတ် ဆိုတဲ့ ကျင့်ဝတ်ကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်ခဲ့ကြောင်းသာ ပြောလိုရင်း ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ဤမျှနှင့် မပေါ်လွင်သေးပေ။ မိန်းမတွေ ဗေဒင်မေးတာ ဝါသနာပါလို့ မေးတာပါ။ မိခင်မေတ္တာနှင့် ဘာဆိုင်လို့လဲဟု အချို့ ထွေးနေကြပေမည်။

ထိုသို့ဟောပြောပြီး နှစ်ရက်အကြာတွင် ဘားအံတက္က သိုလ်တွင် ဒုတိယနှစ် ပညာသင်နေတဲ့ စာရေးသူရဲ့ တပည့် မလေး ဖြူစင်မွေး ဖုန်းဆက်လာပါသည်။

‘ဆရာ...သမီး အခု ကျွဲဒိုးရောက်နေတယ်။ ဘားအံ မှာ မဟုတ်ဘူး’တဲ့။

‘ဟယ်...ဘာဖြစ်လို့လဲ’လို့ စာရေးသူ လှမ်းမေးတော့ သူ့ညီမလေး ပျောက်သွားလို့ပါတဲ့။

ဗေဒင်ဆရာဆိုတော့ ဗေဒင်ပညာနှင့် ကူညီဖို့ရာပဲ အလျင်ဦးစွာ စဉ်းစားပါသည်။

သို့တွက်ကြောင့် ‘ကဲ...ပြော သမီး။ အဲဒီညီမလေးရဲ့ မွေးသက္ကရာဇ် ဘာညာတွေ။ ဆရာ့ဆီကို ဘိုင်ဘာက ပို့ လိုက်’လို့ ပြောလိုက်ပါသည်။

(၂၄-၇-၂၀၀၂)ခုနှစ်၊ ည(၁၁)နာရီ၊ ကျွဲဒိုးမြို့မွေး ပါတဲ့။

ကွန်ပျူတာဖြင့် စာတာဖွဲ့လိုက်တဲ့အခါ အောက်ပါ အတိုင်း ထွက်ပေါ်လာပါသည်။

(၂-၁၀-၂၀၀၁)ရက်နေ့က (၂-၁၀-၂၀၁၂)ရက်နေ့ အထိ သောကြာထူလဒသာ စားနေပါသည်။ လောလော

50		La
* 4		
1368	R	9

	50	2 Ta
1348		
6	B	
		9
		4A
*		* 0
238	N	69
1		

ဆယ်မှာ (၁၅-၇-၂၀၁၄)ရက်နေ့ကပင်စပြီး ရာဟုကြီး သည် ပထနီ(အိမ်ထောင်ရေး)ဘာဝ၌ ရောက်နေ၏။

ယင်းနှစ်ချက်ကို ကြည့်ရုံနှင့်ပင် စာရေးသူက ‘သ ရဲ့ ညီမလေး ခိုးရာလိုက်သွားတာ ဖြစ်မယ်’လို့ ပြောလို က်ပါသည်။

အသက်(၁၃)နှစ်ပဲရှိသေးတဲ့ သူ့ညီမလေးကို က လေးတစ်ယောက်လို မြင်နေတဲ့သူဆိုတော့ ချက်ချင်း ငြိ ဆိုပါသည်။

‘အဲလိုတော့ မဖြစ်နိုင်လောက်ပါဘူး ဆရာ’တဲ့။

‘ဒါတော့ ဆရာလည်းမသိဘူး။ ဗေဒင်ပညာအရ ဘာကို ပြောတာပါ’လို့ ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။

သုံးရက်မြောက်နေ့မှာ ဖြူစင်မွေး ဘိုင်ဘာက စာ ရေးသူအား လှမ်းပြောပါသည်။

‘ညီမလေးက အသက်(၂၅)နှစ်အရွယ်ရှိသူနဲ့ ချစ် လိုက်ပြေးသွားတာ။ အဲဒါ ပြန်လာအပ်ဖို့ ပြောတယ်။ ဟောတာ မှန်ပါတယ် ဆရာ။ သမီး ယူကျုံးမရ ဖြစ် တယ်’လို့ မက်ဆေ့ပို့ပါသည်။



ရှေးပဝေသဏီက လူတို့သည် နှစ်၊ လ၊ ရက်တို့ကို ရေတွက်ခြင်း မရှိသေး၍ တစ်ရက်၊ တစ်လ၊ တစ်နှစ် ပြည့်မြောက်ပြီး အစရှိသဖြင့် မသိရှိကြပေ။ နောင်တွင် နေထွက်၊ နေဝင်၊ မိုးလင်း၊ မိုးချုပ်ကို တစ်ရက်၊ ရက်သုံး ဆယ် ကြာတွင် လတစ်ကြိမ် ပြည့်ခြင်းကို လပြည့်၊ လကွယ် တစ်လ၊ ဆယ့်နှစ်လတွင် တစ်နှစ် စသည်အားဖြင့် သတ်မှတ်လာကြသည်။

တစ်နှစ်တွင် ဆယ့်နှစ်လရှိရာ လေးလစီခွဲခြား၍ ဥတု သုံးပါးဟူ၍လည်းကောင်း၊ နှစ်လစီခွဲခြား၍ ရတုခြောက်ပါး ဟူပြီးလည်းကောင်း ပိုင်းခြားမှတ်သားကြသည်။ နွေဥတု၊ မိုးဥတု၊ ဆောင်းဥတုဟူ၍ ဥတုသုံးပါးဖြစ်ရာ ရတုခြောက် ပါးကမူ ဗေဒင်ပညာရှင်များ တွက်ချက်အသုံးပြုရန် နေ၊ လ၊ နက္ခတ်တို့ လှည့်ပတ်သွားလာသည့် အနေအထား

ဇာတာ၊ စန်း၊ နက္ခတ် စဉ်ဆက်မပြတ် ပွင့်လန်းစေပို့ အာဟာရ (သာစည်)

အလိုက် သတ်မှတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မြန်မာတို့ လက်ခံသုံးစွဲနေသော ခုနှစ်သက္ကရာဇ်မှာ သာသနာသက္ကရာဇ်၊ ကောဇာသက္ကရာဇ်၊ ခရစ်နှစ်ဟူပြီး သုံးမျိုးရှိသည်။ သာသနာသက္ကရာဇ်ကို ဘာသာရေးအထိမ်းအမှတ်များတွင် အသုံးပြု၍ ကောဇာသက္ကရာဇ်ကိုမူ ခရစ်နှစ်နှင့် ယှဉ်တွဲအသုံးပြုလေသည်။

မြန်မာပြည်တွင် သက္ကရာဇ်သုံးကြိမ်ဖြူရာ နှစ်ကြိမ်သာ ဖြစ်၍ ပုပ္ဖားစောရဟန်းမင်းနောက် မိုးညှင်းမင်းတရား ဖြစ်

၂၁၁၅ ငြိမ်း ♦ ကိစ္စများစွာ ခဏ

ထား ဘုရားဇနန ဖြစ်ပါလိမ့်မည်ဟု ရဲဝံ့ပြတ်သားစွာ လက်တစ်ချောင်းသာမြှောက်၍ လျှောက်ကြားလေသည်။

ထိုစဉ်ကပင် လက္ခဏာ၊ ဇာတာ၊ ဂြိုဟ်ခွင်တည်ပုံတို့ကို မှတ်သားတွက်ချက်၍ ရှေ့ဖြစ်နိုင်သည့် အတိတ်နိမိတ်တို့အား လောကီဗေဒနည်းဖြင့် ဟောကိန်းများ ထုတ်ခဲ့ကြသည်။ အလောင်းတော်မင်းသားအားလည်း လူ၊ နတ်အပေါင်းတို့၏ အလိုခပ်သိမ်းကို ပြီးမြောက်စေသောအားဖြင့် သိဒ္ဓတ္ထကုမာရဟူ၍ အမည်နာမ မှည့်ခေါ်စေသည်။

ကံဇာတာရှင်သည် မွေးဖွားစဉ်ကတည်းက ဇာတာ၊ စန်း၊ နက္ခတ်၊ ဂြိုဟ်ခွင်လှည့်ပတ်ခြင်းအရ ဖန်တီးဖြစ်ပေါ်လာရာ အနာဂတ်တွင်ဖြစ်မည့် အကြောင်းခြင်းရာများကို ဝေဒပညာ၊ ဓလေ့ထုံးတမ်းများစွာဖြင့် ကြိုတင်တွက်ဆပုံ ဖော်ယူကြသည်။ အင်္ဂုလိမာလ၏ မွေးဇာတာသည် စောရနက္ခတ်နှင့်ယှဉ်ပြီး မွေးဖွားလာရာ နိမိတ်ဖတ်သည့်အတိုင်း နောင်တွင် ဖြစ်လာခဲ့သည်။



စာရေးသူတို့ဒေသရှိ ရွာတစ်ရွာတွင် နေတက် စနေနေ့တွင်မွေးသော ယောက်ျားကလေးတစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးသည်။ သက်ရှိထင်ရှား ကာယကံရှင်များ ရှိကြသေး၍ အကျယ်ချဲ့ မရေးတော့ပြီ။ ကျေးရွာလေ့ ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ နေတက် စနေတွင်မွေးသော ကလေးကား မိဘများကို ခိုက်တတ်သည်ဟု ဆိုကြ၏။ ဖခင်ဖြစ်သူကိုလည်း မွေးခါစ ကလေးအပေါ် ဓားထမ်းပြီး အကြိမ်ကြိမ် ကျော်ခွဲပေးစေလေသည်။

တတ်ကျွမ်းသော ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် မည်သို့ပင် ဖြေဖျောက်စေကာမူ ကလေး၏မွေးရာပါဇာတာ၊ ကိန်း၊ နက္ခတ်ကား အယူသီးကြသည့်အတိုင်း တကယ်တမ်း ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သာယာချမ်းမြေ့စွာ နေလာကြသော မိသားစုလေးသည် ကလေးမွေးဖွားပြီးနောက်တွင် တဖြည်းဖြည်း ပြိုကွဲလာသည်။ အကြောင်းအမျိုးမျိုးနှင့် လင်ခန်း မယားခန်း ပြတ်စဲသည်အထိဖြစ်ကာ တကွတပြားဖြစ်ကုန်ကြသည်။

ကံဇာတာနိမ့်ကျနေချိန်တွင် လူတစ်ယောက်၏ အစွမ်းအစ မည်မျှပင်ရှိစေကာမူ အခြေအနေနှင့် အချိန်အခါ မပေးလျှင် အရာရောက်မည် မဟုတ်ပေ။ ရှေးမင်းများ စစ်ချီစစ်ထွက်ရာတွင် ဘုရင်၏ ဇာတာ၊ စန်း၊ နက္ခတ်ကို ဟူးရားတတ် သုခမိန်များ၊ မင်းဆရာ၊ ရဟန်းပညာရှိများနှင့် စစ်ကြောပြီး ဇာတာကံတက်ချိန်ကျမှ ဆောင်ရွက်တတ်ကြသည်။

ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်ကတည်းက သက်ရှည်ကျန်းမာကံဇာတာမြင့်မားစေဖို့အတွက် ဇာတာရက်ချုပ်များကို တတ်ကျွမ်းသော ဝေဒပညာရှင်များနှင့် ပြုလုပ်ထားကြသည်။ မိသားတစ်စုလုံး၏ ဇာတာများကို ဇာတာခြင်းတွင် တရိုတသေထည့်ပြီး ဘုရားဆောင်၌ အမြတ်တနိုး ထားရှိကြသည်။

မွေးဖွားသော ခုနှစ်၊ လ၊ နေ့ရက်၊ အချိန်နာရီများကို ထန်းဖူးလွှာ၊ ပေဖူးလွှာပေါ်တွင် နက္ခတ်ဗေဒင် တတ်ကျွမ်းသူ ပညာရှင်များနှင့် ဇာတာရက်ချုပ် ရေးဖွဲ့ကြသည်။ များသောအားဖြင့် လွယ်လင့်တကူရရှိသော ထန်းဖူးပေါ်တွင် ရေးမှတ်ကာ ပိုးဟပ်၊ အိမ်မြှောင် အစရှိသော သတ္တဝါများ မဖျက်ဆီးရန် သေချာစီမံ၍ သိမ်းဆည်းထားကြသည်။

ဇာတာကို စီမံပြုလုပ်ရာတွင် ကြာရှည်စွာ ခိုင်ခံ့စေရန်အတွက် ထန်းဖူးလွှာကို ခုနစ်လွှာ (မ)အရေအတွက်ဖြင့် မလျှော့မပို ထပ်ရပြီး (စုံ)အရေအတွက် မဖြစ်ရပေ။ အဖျားနှစ်ဖက်တွင်လည်း တုံးတိမ်ဖြစ်စေရဘဲ ထန်းဖူးထွက်သကဲ့သို့ အလယ်တွင် စုချွန်းနေပြီး အညွန့်၊ အတက်လူစေသော မင်္ဂလာနိမိတ်ကိုယူ၍ ပုံဖော်ရသည်။ အဖျားနှစ်ဖက်ပေါ်တွင် ကြိုးဖြင့် အတိုတစ်ကြောင်း၊ အရှည်တစ်ကြောင်းစီ ဖိစပ်ပြီး ကျနသေချာစွာ ချုပ်ထားရသည်။

ဇာတာ၏ အပေါ်လွှာမျက်နှာဘက်တွင် ဂြိုဟ်ခွင်နှင့် အချိန်ဇယားကို ရေးမှတ်၍ အောက်ဘက်လွှာတွင် အချိန်နာရီနှင့် အမည်တို့ကို စာဖြင့် ရေးမှတ်ရသည်။ လက်ဝဲဘက်၌ စက်ဝိုင်းစည်းသုံးရစ်၊ ဘေးကား ဖွားမြင်ချိန်ဂြိုဟ်ခွင်များကို ဇယားချ၍ ရေးသည်။ စက်ဝိုင်းတစ်ထပ်နှင့် တစ်ထပ်အကြားတွင် နတ်မင်းကြီးလေးပါး မြတ်စွာဘုရားရှင်၊ တော်စဉ် စသော အမှတ်ဂဏန်းများကို ရေးသွင်းသည်။ စည်းသုံးရစ်၏အပြင်တွင် ဇယားကွက်ချ၍ ဇာတာရှင်၊ မွေးနေ့၊ မွေးနံနှင့် မိတ်ဖက်ဖြစ်သော မွေးနံဂဏန်းများ၊ မိတ်သင်္ဂဟပေါများစေရန် နိမိတ်အလိုငှာ ထည့်သွင်းသွင်းသားလေသည်။

ဇာတာ၏ အပေါ်ဘက်ဗဟို၌ ပြာသာဒ်သဏ္ဌာန်တွင် လှပသောပန်းများရေးခြယ်၍ အိပ်ပတ်တိုင်ကို ရေးရသည်။ တိုင်အောက်ခြေ ကွက်လပ်တွင်ကား မွေးနံသင့် ဂြိုဟ်အရပ်ဖြစ်သော တနင်္ဂနွေ၊ ဂဠုန်၊ တနင်္လာ ကျား စသည့် ဖြစ်စေ၊ ပန်းနွယ်ပန်း ကံများဖြစ်စေ ရေးထည့်သည်။ သာယာဘက်တွင်မူ တိုင်ဆယ်ပါးနက္ခတ်စဉ်နှင့် ရာသီများ

သုံးဆင့်ဖြင့် ရေးသွင်းလေသည်။

ဇာတာ၏ ကျောဘက်တစ်မျက်နှာစာတွင်ကား ဇေ
သဗ္ဗမင်္ဂလံ အစချီလျက် ဖွားသက္ကရာဇ်၊ လ၊ နေ့ရက်
နှင့် အမည်ကို စာကြောင်းရေခနစ်ကြောင်းဖြင့် ရေးသွင်း
သည်။ စာကြောင်းရေ အရေအတွက်သည် ငါးကြောင်း၊
ခြောက်ကြောင်း စသဖြင့် (မ)အရေအတွက်သာဖြစ်ရပြီး (စုံ)
အတွက် မဖြစ်ရပေ။ စာကြောင်းအကူးအစပ်ကိုလည်း
အချို့စေရန်နှင့် အဆက်အစပ်လွယ်ကူရန်အလို့ငှာ တစ်
တစ်စပ်တည်း ကူးစပ်ပြီး ရေးရသည်။

ဤတွင် အချို့သောမိဘများသည် မိမိရင်သွေးလေး
စွာစာရင်းကို ပေါ့လျော့စွာဖြင့် နမောနရဲ့ မှတ်ထား
ကြရာ ကျွမ်းကျင်သူများနှင့် ဇာတာရေးသွင်းရာတွင်
အခဲတွေ့တတ်ကြသည်။ တချို့များ မွေးဖွားချိန် နာရီ
နေ့နေသာသာ မွေးလ၊ မွေးရက်ကိုပင် ဟိုသည်
နှင့် နှိုင်းချိန်၍ ပုံဖော်ယူရသည်။

မွေးသက္ကရာဇ်၊ မွေးလ၊ မွေးရက်တို့ မှန်သည်ထား
မှားချိန်ကိုမူ တိကျစွာ မှတ်သားထားခြင်း မရှိကြ၍
အမှန်စွာ ပြောနိုင်သူ နည်းပါးလှချေသည်။ ဇာတာရက်
ပြုလုပ်စဉ်က မရေမရာ မသေချာသော ဂဏန်းများကို
အတတ်ဆန်း ရေးသွင်းခဲ့၍ နောင်ပြန်လည်စိစစ်သော
ဇာတာ၏ အားနည်းချက်ကြောင့် အဖြေမှန် မရရှိဘဲ
တတ်လေသည်။

ရေးသူဟောင်းများသည် လူငြိုးမှာကို မကြောက်နှင့်၊
အခြားသောကြောက်ဟူ၍ ဆိုဆုံးမလေ့ရှိရာ ကံဇာတာ
သည်ကြောက်ရွံ့၍ ကံဇာတာအတက်အကျကို ဂရုစိုက်ကြ
သည်။ ဇာတာများကို တတ်သိနားလည်သော ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့်
အားလျော်စွာ စစ်ဆေး၍ ကံဇာတာ၊ စန်း၊ နက္ခတ်၊
သွင်များ မှေးမှိန်မနေစေရန် ဆောင်ရွက်ကြလေ့ရှိသည်။

သီဟိုဠ်ကျွန်းတွင် ဝဿာမင်းကြီး နိုင်ငံအုပ်ချုပ် မင်း
တော်မူစဉ်က ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့တွင် မင်းကြီးသည်
အသုဒါယတွက်တတ်သူ ပညာရှိတစ်ဦးကိုခေါ်၍ မင်းကြီး
အသက်ပမာဏအား မည်မျှရှည်လိမ့်မည်ကို တွက်စေ
သည်။ ထိုသို့လည်း မင်းကြီး၏ ဇာတာခွင်ကိုချ၍ အပြန်ပြန်
အမှန်လွန် တွက်ချက်ရာ အသက်ကြွင်း တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်
ရှိသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် မင်းကြီးအား အမှန်အတိုင်း
အတက်ကြားလေ၏။

ဝဿာမင်းကြီးသည် ဟောကြားသူ ပညာရှိအား

အခြားသူတို့ကို မပြောရန် ဒင်္ဂါးတစ်ထောင်ပေး၍ နှုတ်
ပိတ်ထား၏။ သံဃာတော်ထေရ် အရှင်မြတ်များအား ပင့်
ဖိတ်လှူဒါန်း၍လည်း အန္တရာယ်ကင်းရှင်း အသက်ရှည်ခြင်း
၏ အကြောင်းတို့ကို မေးလျှောက်တော်မူ၏။ ထိုစဉ် ပရိ
ယတ်ကျမ်းတတ် နှံ့စပ်ကျွမ်းကျင်သော သံဃာတော်တစ်
ပါးက ဂါထာတော်တစ်ပုဒ်နှင့် အနက်အဓိပ္ပာယ်တို့ကို မင်း
ကြီးအား ဟောကြားတော်မူသည်။

ပရိသာဝန ဒါနဉ္စ၊ အာဝါသ ဒါနမေဝစ၊

ဂိလာနဝတ္ထု ဒါနဉ္စ၊ ဒါတဗ္ဗံ မနဇာတိပ၊

ကာတဗ္ဗံ ဇိတ္တကာဝါသံ၊ ပဋိသင်္ခရဏံ တထာ၊

ပဉ္စသီလ သမာဒါနံ၊ ကတ္တာ တံ သာဓုရက္ခိတံ၊

ဥပေါသထော ပဝါသောစ ကာတဗ္ဗော ပေါသထေ
ဣတိ။

အနက်အဓိပ္ပာယ်ကား မနဇာတိပ-လူတို့ကို အစိုးရ
သော ဝဿာမင်းကြီး၊ ပရိသာဝန ဒါနဉ္စ-ရေစစ်အလှူ
ကိုလည်းကောင်း၊ အာဝါသဒါနမေဝစ-ကျောင်း၊ ဇရပ်၊
အရိပ်၊ သင်္ခမ်း စသောအလှူကိုလည်းကောင်း၊ ဂိလာနဝတ္ထု
ဒါနဉ္စ-လူနာတို့ နှိပ်ရာဖြစ်သော လေဆေးအစရှိသော အလှူ
ကိုလည်းကောင်း၊ ဒါတဗ္ဗံ-လှူအပ်၏။

ဇိတ္တကာဝါသံ-ဟောင်းနွမ်းပျက်စီးလေသော ကျောင်း၊
ဇရပ် စသော အရိပ်သင်္ခမ်းကို၊ ပရိသင်္ခရဏံ-ပြင်ဆင်
ဆောက်လုပ်ခြင်းကို၊ ကာတဗ္ဗံ-ပြုအပ်၏။ တထာ-ထိုဒါနမှ
တစ်ပါး၊ ပဉ္စသီလ သမာဒါနံ-ငါးပါးသီလ၊ ခံယူဆောက်
တည်ခြင်းကို၊ ကတ္တာ-ပြု၍၊ တံ-ထိုငါးပါးသီလကို၊ သာဓု
ရက္ခိတံ-ကောင်းစွာစောင့်ရှောက်တတ်၏။ ဥပေါသထ-
ဥပုသ်နေ့၌၊ ဥပေါသထော ပဝါသောစ-ဥပုသ်ဆောက်
တည်ခြင်းကိုလည်း၊ ကာတဗ္ဗော-ပြုအပ်၏။ ဟူ၍ ဟော
ကြားတော်မူ၏။

သီဟိုဠ်ဘုရင် ဝဿာမင်းကြီးလည်း ဆရာသံဃာ
တော် ဟောကြားမိန့်မှာတိုင်းအား တစ်သဝေမတိမ်း ပြု
လုပ်တော်မူ၏။ ယင်းသို့ မှေးမှိန်ညှိုးနွမ်းနေသော ကံဇာ
တာအား ဒါနကောင်းမှုဖြင့် ဆေးကြောပေးလိုက်သော
ကြောင့် အနှစ်လေးဆယ်ကျော်မျှ နန်းစံသွားရသေး၏။

တိုးတက်ခေတ်မီလာသော မျက်မှောက်ကာလတွင်မူ
သားသမီးမွေးဖွားရာတွင် နေကောင်းရက်သာကို ရယူချင်
သဖြင့် ဆရာဝန်နှင့်တိုင်ပင်ပြီး မွေးနေ့ကြသည်။ အမည်နာမ
မှည့်ရာတွင်လည်း လက်လွှတ်စပယ် ပေါ်တန်စွာ မမှည့်ကြ။

သေချာတိကျစွာဖွဲ့ထားသော ဇာတာရက်ချုပ်ကိုဖြ၍ တတ်ကျွမ်းသောပညာရှင်နှင့် မခိုက်မပြုသော နာမည်များ မှည့်ခေါ်ကြလေသည်။

ယောက်ျားကန်တော့ တစ်ချက်တည်း၊ မိန်းမဆဲတော့ အသံမစဲ ဟူသကဲ့သို့ အစကောင်းမှ နောက်နှောင်းသေချာမည်ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း သေမည့်လူမ... မည်သည့်ဆရာဝန်မျှ မကယ်တင်နိုင်သကဲ့သို့ ပက်ပင်းမ... သော လူသတ်မှုကိုလည်း မည်သည့်ရှေ့နေကမျှ တာဝန်ယူနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

- ကျေးဇူးရှင် မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်ကြီးက-
- * သင့်စေတနာထက် ကျော်လွန်၍ မည်သည့်ဘုရားကမျှ မကယ်တင်နိုင်။
 - သင်၏ ကောင်းစကို ဆိုးစဖြစ်အောင်လည်း မည်သည့်ဘုရားကမျှ မဟန့်တားနိုင်။
 - သင်၏ ဆိုးစကိုလည်း ကောင်းစ ထွက်လာအောင် မည်သည့်ဘုရားကမျှ မြှင့်တင်မပေးနိုင်။
- မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် သင် လျှောက်လှမ်းတတ်ရန် ကောင်းလမ်း၊ ဆိုးလမ်း ခွဲခြားဝေဖန်ကာ ဆုံးမရုံကလွဲ၍

အခြားဘာကိုမျှ လိုတိုးပိုလျှော့ပြုပြင်ပေးမည် မဟုတ်ချေဟူ၍ ဟောကြားထားလေသည်။

တကယ်ဆိုတော့ စာရေးသူအပါအဝင် လူဟူသမျှတို့သည် အမိဝမ်းတွင်းနေစဉ်ကပင် ဒုက္ခနှင့် နှဲရ၏။ အမိဝမ်းမှ ကျွတ်ပြန်တော့လည်း အငိုနှင့် စဲရပြန်၏။ သေဆုံးသည့်တိုင် နာကျင်မခံသာမူ စသည်တို့ဖြင့် အဆုံးသတ်ချေဦးမည်။

မည်သို့ပင်ရှိစေ အချုပ်အားဖြင့်ဆိုရသော် ဇာတာစန်း၊ နက္ခတ်၊ ဂြိုဟ်ခွင်လှည့်ပတ်မှုများ ကောင်းနေစေချိန်ဆိုလျှင် မကောင်းမှုရှောင် ကောင်းမှုဆောင် ဖြူအောင်စိတ်ကိုထားကြဖို့သာ လိုပါလိမ့်မည်တကား။



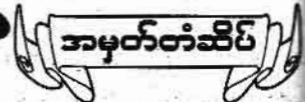
အာကာသ(သာစည်)

ကိုးကား

- * ယောအတွင်းဝန်ဦးဘိုးလှိုင် ပြုစုသော ဥတုဘောဇန သင်္ဂဟကျမ်း။
- * မြန်မာ့စွယ်စုံကျမ်း အတွဲ(၁)။
- * နေဝါသီ ဩယျဓမ္မသာမိထေရ်စီရင်သော အနုပုဋိက ကထာ။



ကြွယ်မြူမင်း



ဆီးချို၊ ချွေးချိုသောက်ဆေး



ဆီးချိုသွေးချိုကြောင့် မကြာခဏ ရေဝတ်ခြင်း၊ ဆီးမကြာခဏသွားပြီး ဆီးအောင့်ဆီးကျန်ခြင်း၊ ခြေထိပ်လက်ထိပ် ထုံကျည်ကိုက်ခဲခြင်း၊ ချွေးထွက်များ၍ ကိုယ်ခန္ဓာအားအင် ကုန်ခမ်း နုံးချိုခြင်း၊ ဓမ္မာပန်းနှမ်းနယ်၍ ခြေလက် မသယ်ချင်ခြင်း၊ လေးလံထိုင်းဖိုင်းခြင်း၊ ပျက်စီဝေဝါးမှုန်ခြင်း၊ ယားနာပေါက်ခြင်း၊ အနာနှင့်တကွ ထိခိုက်ရှနာများ မပျောက်နိုင်ခြင်း၊ ဝမ်းချုပ်ခြင်း တို့ကို သုံးစွဲနိုင်ပါသည်။

အမြဲမြဲရှိ မြန်မာ့ဆေးမျိုးစုံဆိုင်များတွင် ဝယ်ယူရရှိနိုင်ပါသည်။

ပင်ရင်း ကြွယ်မြူမင်း ဆေးတိုက်

အမှတ်(၄၅၁)၊ သမိန်ဗရမ်းနှင့် အောင်မြေလမ်းထောင့်၊ (၃၆)ရပ်ကွက်၊ ခြောက်အုပ်၊
ဧ-၀၉-၇၃၀၀၄၀၄၄ ၆၀၉-၅၀၀၀၄၃၆၊ ၀၉-၅၁၀၉၀၇၂၊ ၀၉-၅၁၀၉၀၇၅

မြန်မာ့ချီရော်

(ပြည်ထောင်စုဆေးတိုက်ကြီးဆေးဆိုင်)၊ (ဘောင်းတိုင်း - စန္ဒာမင်းလောင်းဆေးဆိုင်)
(ပုသိမ် - မြို့မဆေးဆိုင်)၊ (ပုသိမ် - တာသံတန်ဆေးဆိုင်)၊ (တာသံတန် - ငယ်တိုက်)

မှတ်ပုံတင် - TMR ၀၁၁၂၉၄(၀၆၁၅)
လိုင်စင် J/၂၀၁၃၊ တစထလ၊ (၂၃၈၅)

မင်းနေထွန်း(ကန်ဘလူ)

မဟာဘုတ်နဲ့ ဒာထာလုပ်သလို



ဗေဒင်ဟောတာ သိပ်မှန်တာပဲဆိုတဲ့ ဗေဒင်ဆရာဆီကို ရောက်ဖူးပါသလား။ ရောက်ဖူးတယ်ဆိုရင် ဘယ်လို ဆိုလို့တွေ မှန်တာလဲဆိုတာ သင် ပြန်ပြီးစဉ်းစားကြည့် ဆိုပါတယ်။

အတယ်၍ ဗေဒင်ဆရာတစ်ဦးထံသို့ သင် ဗေဒင်မေးမြန်း ဆရာတစ်ပါးဆိုပါတော့။ ဗေဒင်ဆရာရှေ့မှောက် ထိုင်လိုက် ပြန်ပြီး မွေးဖွား၊ ခုနစ်သက္ကရာဇ် ပြောပါလို့ ဗေဒင်ဆရာ မေးလျှင် သင်က သင့်ရဲ့ မွေးဖွားခုနစ်သက္ကရာဇ်သာ အိမ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြတဲ့ ဇနီးသားသမီးတို့ရဲ့ မွေးဖွား ခုနစ်ပါ လိုအပ်လျှင် ပြောပြလိုက်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီအခါမှာ ဗေဒင်ဆရာဟူသော အမည်ကို ခံယူထား တာပုဂ္ဂိုလ်က အနည်းငယ်တွက်ချက်လိုက်ပြီး သာဂီရယ် နဲ့တယ်ဆိုတာ ငါသိပြီပဲ အမူအရာမျိုးနဲ့ ငါးခုပြုံးပြုံး ပြောမယ်။

ပြီးတော့ အောင်မြင်ဝင်ကြားစွာလည်း 'ခင်ဗျားရဲ့ တစ်စုံတစ်ရာမှာ မှဲ့ပါတယ်မဟုတ်လား' လို့ တစ်ချက် ပြော ဆိုမယ်။

သင့်မှာလည်း အမှန်တကယ် ဗိုက်၊ ချက်တစ်စုံတစ်ရာ မှဲ့နီအချို့ ရှိနေတယ် ဆိုပါစို့။ ဗေဒင်ဆရာဆိုသူရဲ့ ပြောချက်လည်း ကြားကရော သင့်ရင်ဘတ်ကြီးတစ်ခု လှိုင်းလုံးဘောင်ဘင်ခတ်သလို တလုပ်လုပ်နဲ့ လှုပ်ရှား ရသွားပြီး မှန်လိုက်တာလို့ စိတ်ထဲက ပြောလိုက်မိပါ သေးမယ်။

ပြီးတော့ နှုတ်က ထုတ်ဟပြောမှာကလည်း 'မှန်ပါ သေး ဆရာ' ပေါ့။ သင် ဗေဒင်ဆရာဆိုသူကို သဘောကျ ဆိုမိပါလိမ့်မယ်။

သင့်အိမ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ သင့်ဇနီးကို လိုအပ်လို့ သက္ကရာဇ်၊ ခုနစ်၊ လ၊ ရက်တွေ ပေးပြီး ဗေဒင်မေးမိရင် သင့်ဇနီးကို လုံးဝမမြင်ဖူးဘဲ 'ဟာ...ခင်ဗျားအမျိုး

သမီးရဲ့ ပါးမှာလည်း မှဲ့နဲ့ပဲဗျို့' လို့ဆိုရင် သင့်တစ်ကိုယ်လုံး လေထဲကို မြောက်တက်သွားသလို ခံစားလိုက်ရပြီး 'မှန် လိုက်တာ ဆရာရယ်' လို့ ဖွင့်ဟဝန်ခံမိမှာပါပဲ။ သင့်ဇနီးရဲ့ ပါးမှာ အမှန်တကယ်လည်း မှဲ့နက်နက်တစ်လုံး ရှိနေတာ ဟုတ်နေတယ် ဆိုရင်ပေါ့။

အဲဒီလိုမျိုး ဗေဒင်မှန်တာလား၊ အဲဒီလိုမျိုး ဗေဒင်မှန်သူ ပုဂ္ဂိုလ် အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီး ဗေဒင်ဆရာဆီ ရောက်ဖူး တာလား။ သင် ဗေဒင်မေးသွားခြင်းရဲ့ အဓိကရည်ရွယ်ချက် က ဘာလဲ။ သင့်မှာ တွေ့ကြုံခံစားနေရတဲ့ အခက်အခဲ ပြဿနာ အရေးကိစ္စတစ်ခုခုကြောင့် ဗေဒင်သွားမေးတာ မဟုတ်ဘူးလား။

သင့်ကိုယ်ခန္ဓာမှာ (သို့မဟုတ်) သင့်အမျိုးသမီး၊ ဇနီး ရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ ဘယ်နေရာမှဲ့ရှိတယ်လို့ ပြောနိုင်ရုံနဲ့ သင့် ရည်ရွယ်ချက် ဗေဒင်မေးခြင်း ဂီတိအဆုံးသတ်သွားပြီလား။

သင်က ဘာကိစ္စအတွက် ဆရာဆီ လာတာပါလို့ အဲဒီအခက်အခဲပြဿနာ အရေးကိစ္စအကြောင်းကို ပြောပြ လိုက်တော့မှပဲ အဲဒီဗေဒင်ဆရာလို့ အမည်ခံထားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် က သင့်ကိစ္စကို သိတယ်ဆိုရင် အဲဒီလိုသိသွားပြီးမှ လို အပ်တယ်ထင်တဲ့ ကြားဖူးနားဝ ယတြာတစ်ခုခု၊ တစ်မျိုးမျိုး ပေးလိုက်တယ်ဆိုရင် ဉာဏ်ပူဇော်ပေး ကန်တော့ခဲ့ရတာ တန်ပြီလို့ မှတ်ထင်မိပါသလား။

လောကကြီးမှာ အတုတစ်သိန်း အပလိန်းအနန္တ ရှိ တယ်ဆိုတာကို သင် မေ့မထားသင့်ပါဘူး။ အထက်က တင်ပြခဲ့တဲ့ မှဲ့နေရာဟာ စိတ်ကူးယဉ်ဇာတ်လမ်းထွင်ပြီး တင်ပြနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်(၂၀)ကျော်ကျော်က ဗေဒင်မေးသူတစ်ယောက်အဖြစ် ကိုယ်တွေ့ ကြုံခဲ့ရတဲ့ အတွေ့အကြုံကို ပြန်လည်စာဖတ်မြဲပြန် တင်ပြခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီကာလက အခုလို ဗေဒင်သူတေသိတစ်ယောက်

မဟုတ်သေးတော့ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုဗေဒင်ပညာနဲ့
ဟောပြောလိုက်တယ် ဆိုတာတောင်မှ မသိခဲ့ရပါဘူး။

ခုလို ဗေဒင်သုတေသီဘဝ ရောက်လာတော့မှပဲ အဲဒီ
ကာလက ကျွန်တော့်ကို မဟာဘုတ်ဗေဒင်ပညာနဲ့ ဟော
ပြောပေးလိုက်တာပါလားဆိုတာ သိရပါတော့တယ်။ အမှန်
အတိုင်း ဝန်ခံရရင် မဟာဘုတ်ဆိုတာ ပုတီး၊ ဘင်္ဂ၊ မရဏ၊
အထွန်း၊ သိုက်၊ ရာဇ၊ အိပ်ပတ် ဆိုတာတွေလောက်သာ
ကြားဖူးနားထရှိထားတဲ့ကာလပါ။ ပုတီးဖွားဆိုရင်ဘယ်လို၊
ဘင်္ဂဖွားဆိုရင်ဘယ်သို့၊ မရဏဖွားဆိုဘယ်နယ် စသဖြင့်
လောက်သာ လေ့လာဖူးလေတော့ မဟာဘုတ်နဲ့ မဲ့နေရာ
ဟောနည်းကို ရှိတယ်လို့တောင် ထင်မထားတဲ့ ကာလပါ။

မဟာဘုတ်ဗေဒင်ပညာနဲ့ မဲ့တည်နေရာ ဟောနည်းမှာ
ဝါသနာပါလျှင် မခက်လှပါ။ မဟာဘုတ်ခွင် ချတတ်ပြီး
သတ်မှတ်ထားတဲ့ လင်္ကာတွေကို အရကျက် အာရုံအောင်
ထားနိုင်လျှင်ပင် လုံလောက်ပြီးစီးပါတယ်။ ဗေဒင်ဝါသနာ
ထုံသူတိုင်း မဟာဘုတ်ခွင်(၅)နည်းကို သိရှိကျွမ်းကျင်ကြ
ပြီးဖြစ်နေကြမှာကြောင့် အကျယ်ချဲ့ရှင်းပြမနေတော့ပါဘူး။

တွက်ချက်လိုသူရဲ့ မွေးသက္ကရာဇ်ကို (၇)နဲ့စား၊
အကြွင်းကို (ဘင်္ဂ)အိမ်မှစပြီး နာရီလက်တံသဖွယ် ဘင်္ဂ၊
မရဏ၊ အထွန်း၊ သိုက်၊ ရာဇ၊ ပုတီး၊ အိပ်ပတ်ဟူ၍ အောင်၊
လံ၊ ထူ၊ စစ်၊ သူ၊ ကြီး၊ ပွဲ လင်္ကာအရ ချသွားရုံမျှ ဖြစ်
ပါတယ်။

မဟာဘုတ်အရ ဗေဒင်မေးသူပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ပုတီးဖွား၊
ဘင်္ဂဖွား၊ မရဏဖွား စသည်လောက် သိရန်သာ မဟာဘုတ်
ချခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ မဲ့တည်ရာနေရာအတွက် အကြွင်းသိရုံ
မျှဖြင့် ဟောလိုရပါတယ်။

မဲ့တည်ရာ အဟောများကတော့-

(၁)ကြွင်းရောဂါ ခေါင်းမူးရာ မဲ့စာ ပခုံးထိပ်၊

(၂)ကြွင်းခါးထက် နောက်ကျောတက် မဲ့စက် ခါး
လယ်ထိပ်၊

(၃)ကြွင်းမျက်စိ ရောဂါရှိ မဲ့ရှိ ဆီးစပ်ထိပ်၊

(၄)ကြွင်းဝမ်းပေ လေပွစေ မဲ့နေ ပခုံးထိပ်၊

(၅)ကြွင်းချက်အောက် ပေါင်လယ်ရောက် မဲ့ပြောက်
ဗိုက်နာအိပ်၊

(၆)ကြွင်းဆီးခုံ မဲ့သူပုန် ရင်တွင် စလွယ်ချိတ်။

(၇)ကြွင်းချက်ဘေး မဲ့သူဌေး ဇက်လေးညောင်းညာ
အိပ်...လို့ ဖြစ်ပါတယ်။

သက္ကရာဇ်ကို (၇)နဲ့ စားချေလို့ (၁)ကြွင်းသူများဟာ
ခေါင်းမူးတတ်တဲ့ရောဂါ ရှိတတ်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ပခုံးမှာ
မဲ့သော်လည်းကောင်း၊ စာအမှတ်သော်လည်းကောင်း ရှိနေ
တတ်ပါတယ်။

(၂)ကြွင်းတဲ့သူများကျတော့ နောက်ကျောတက်တတ်
တဲ့ရောဂါ ရှိတတ်ပါတယ်။ ခါးရဲ့အလယ်ထိပ်မှာ မဲ့ဖြစ်စေ
စာအမှတ်ဖြစ်စေ တည်ရှိနေတတ်ပါတယ်။

(၃)ကြွင်းတဲ့ သက္ကရာဇ်ပိုင်ရှင်များအဖို့ကျတော့ မျက်စိ
ရောဂါ မကင်းသူလို့ သတ်မှတ်ပါတယ်။ မဲ့ကတော့ ထူ
မြင်ကွယ်ရာ ဆီးစပ်ထိပ်မှာ တည်နေတတ်ပါတယ်။

(၄)ကြွင်းကြသူများကတော့ ဝမ်းဗိုက်ဒုက္ခပေးတဲ့ရော
ဂါ၊ လေထိုးလေအောင့် လေပွတဲ့ရောဂါပိုင်ရှင်တွေ ဖြစ်နေ
တတ်ပါတယ်။ မဲ့ကတော့ ပခုံးထိပ်မှာ ပါရှိတတ်ပါတယ်။

(၅)ကြွင်းသူများအတွက်ကတော့ ဗိုက်ခဏ၊ ခဏ စာ
တဲ့ရောဂါ ရှိတတ်ပါတယ်။ အစာအိမ်ဆန့်ဆန့် ဗိုက်နာတာ
မျိုးပါ။ မဲ့တို့၊ စာအမှတ်တို့ကတော့ ချက်ရဲ့အောက် ပေါင်
လယ်အတွင်းမှာ တည်ရှိတတ်ပါတယ်။

(၆)ကြွင်းသက္ကရာဇ်ပိုင်ရှင် ပုဂ္ဂိုလ်များမှာတော့ ခေါင်း
ဘတ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ရောဂါ ရှိတတ်ပါတယ်။ ရင်ဘတ်
အောင့်အောင့်နေတာမျိုးပါ။ မဲ့တို့၊ စာအမှတ်တို့ကတော့
ဆီးခုံနားတစ်ဝိုက်မှာ တည်ရှိနေတတ်ပါတယ်။ မဲ့စလွယ်
ခေါ်တဲ့ မဲ့အများအပြား ပတ်လည်လည်း ရှိတတ်ပါတယ်။

(၇)ကြွင်းများကျတော့ သုည(၁)ကြွင်းလို့လည်း
ပါတယ်။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်များကျတော့ အညောင်းအညာအ
ကြီးတတ်၊ ဇက်လေး၊ ဇက်နာရောဂါ ရှိတတ်ပါတယ်။
အကြောနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ရောဂါမျိုးတွေပါ။ မဲ့နဲ့၊ စာအမှတ်
တွေကတော့ ချက်ဘေးတစ်ဝိုက်မှာ မဲ့သူဌေးလို့
လောက်အောင် ရှိနေတတ်ပါတယ်။

ဒီဟောနည်း၊ ပြောနည်းကို ကြိုတင်သိထား
ဗေဒင်မေးသူတစ်ယောက်ဟာ သုည(၁)ကြွင်းလည်း ဖြစ်
တယ် ဆိုပါစို့။ ဗေဒင်ဆရာအမည်ခံပုဂ္ဂိုလ်က 'ဟာ-
ဗျားရဲ့ ချက်ဘေးမှာ မဲ့သူဌေးပဲဗျာ။ မဲ့တွေ တော်တော်
ရှိတာပဲ။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားက အကြောနဲ့ပတ်သက်တဲ့
ရောဂါလည်း ရှိတာပဲဗျာ။ ဇက်လေးတာတို့၊ ခေါင်းအုံတာ
အညောင်းအညာအကြီးသူပဲ'လို့ ဟောလိုက်၊ ပြောလိုက်
ခံရရင် ဟယ်ခနဲ အံ့ဩထိတ်လန့်သွားမှာ သေချာပါ။
ဟောနည်း၊ ပြောနည်းကို ကြိုတင်သိထားသူဆို

တော့ ပြီးစိမ့်နဲ့ နားထောင်နေမှာပေါ့။ ဘာမှမခက်ပါဘူး။
ဒါကဲ့ပဲ ဗေဒင်မှန်လိုက်တာလို့ ယူဆသူတွေက ယူဆ
ထင်ခံနေကြတတ်ပါတယ်။ လွန်တာပေါ့။

ဒီနေရာမှာ မဟာဘုတ်ဗေဒင်ပညာနဲ့ မဟာဘုတ်ဗေ
ဒင်ပညာရှင်တွေကို စော်ကားမော်ကား သဘောမျိုးနဲ့ ကျွန်
တော် ဖော်ပြနေခြင်းမဟုတ်ကြောင်း သိစေချင်ပါတယ်။

မြန်မာ့ရိုးရာစစ်စစ်ဖြစ်တဲ့ မဟာဘုတ်ပညာအဆီအနှစ်
ကို ကျွန်တော် အင်မတန်မှ ချစ်လည်းချစ်၊ မြတ်နိုးလည်း
မြတ်နိုး၊ တန်ဖိုးလည်း ထားပါတယ်။ ဒီလိုပါပဲ။ မဟာဘုတ်
ဗေဒင်ပညာရှင်ကြီးတွေကိုလည်း လေးစားရှိကျိုး ကိုးကွယ်
ဆည်းကပ်လျက်ပါ။

ခုဖော်ပြနေတာက မဟာဘုတ်ပညာမှာ ဒီလို နည်း
နာနိဿယတွေ ရှိတယ်ဆိုတာ စာဖတ်သူတွေသိဖို့ ရည်ရွယ်
တာပါ။ ဒီလိုနည်းနာနိဿယတွေကို အလွတ်အဆုတ်ကျက်
နတ်၊ ဗေဒင်ဆရာအမည်ခံပြီး ဗေဒင်မေးလာသူရဲ့ အဓိက
ဩဇာမှာ၊ အရေးကိစ္စကို ကူညီဖြေရှင်းပေးကြတဲ့၊ မပေး
နိုင်ကြတဲ့သူတွေရှိကြောင်း သိစေချင်လို့ပါ။

တကယ်တော့ ဗေဒင်လာမေးသူဆိုတာ သူ့မှာ အခက်
အခဲပြဿနာ တစ်စုံတစ်ရာအကြောင်းကိစ္စရှိလို့သာ ဗေဒင်
လာမေးတာပါ။ အဲဒီအခက်အခဲပြဿနာ တစ်စုံတစ်ရာကိစ္စ
အကြောင်းကို ဗေဒင်ဆရာက ဗေဒင်ပညာ၊ ယတြာသုန္ဒရီ
ပညာ၊ ဓာတ်ဆင်ဓာတ်ရိုက် ပညာတွေနဲ့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့
သတ်သားပျောက်ကင်းအောင်၊ ကျော်လွှားနိုင်အောင် ကူညီ
ပေးနိုင်မလဲဆိုပြီး ရောက်လာကြတာပါ။ အဖြေ အလျှော့
အပေါ့တစ်ခုခု ရယူလိုလို့ လာကြတာပါ။

အဲဒီအခါမှာ ဘယ်နေရာမှာ စာအမှတ်ရှိတယ်၊ ဘယ်
နေရာမှာ မှဲ့ရှိတယ်လောက်လေး ပြောပြရုံနဲ့ မပြီးသင့်၊
အဆုံးမသတ်သင့်ပါဘူး။ ဗေဒင်မေးလာသူရဲ့ အခက်အခဲ
ပြဿနာတစ်ခုခုကို ဝိုင်းဝန်းအဖြေရှာ ကူညီပေးနိုင်မှသာ
ဗေဒင်မေးသူက ဉာဏ်ပူဇော်ခံ ပေးရကျိုးနပ်မှာပါ။
ဗေဒင်မေးရကျိုး၊ ဉာဏ်ပူဇော်ခံပေးရကျိုး နပ်မှာပါ။ ကျွန်
တော်တင်ပြတာကို လက်ခံနိုင်ကြလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်
ပါတယ်။

ဒီနေရာမှာလည်း ထပ်ဆင့်တင်ပြလိုတာက ဗေဒင်မေး
လာသူရဲ့ ပြဿနာအခက်အခဲ၊ အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာကို
ကူညီပေး၊ ရှင်းပေးပါတယ် ဆိုပေမယ့် ဖြေရှင်းပေးပုံက
ဆက်ကျောတန်းကျော မဖြစ်ဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ ပုံသေနည်း

မဆန်ဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။

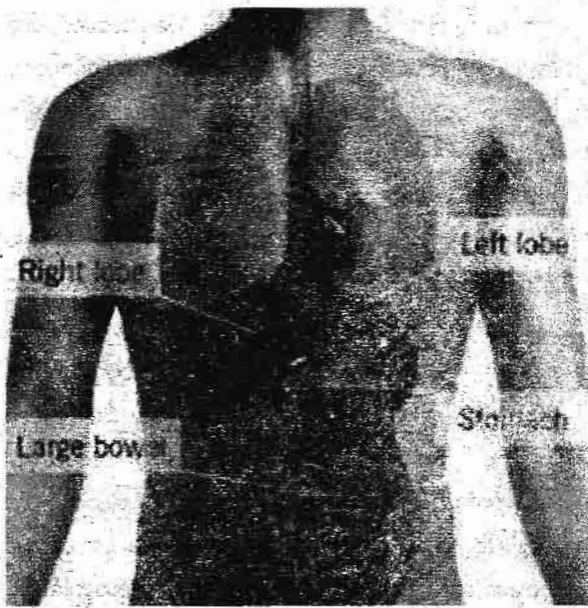
ဥပမာ-ရွှေပျောက်လို့ ရောက်လာတဲ့ ကြာသပတေး
သားသမီးတစ်ဦးဦး ဆိုပါစို့။ သူ့ရွှေ ပြန်ရဖို့ဆိုပြီး ပျောက်
သွားတဲ့ ရွှေနဲ့ မေးလာသူ ကြာသပတေးသားသမီးနဲ့ကို
မိတ်ဖက်ဖြစ်တဲ့ ဖရုံရွက်ကို ဗုဒ္ဓဟူးနံရံ၊ ဆပွတ်ဖြစ်တဲ့
ကြေးခွက်တစ်ခွက်ခွက်ထဲထည့်ခိုင်း၊ စရေဓာတ်ပေါ်ချိန်မှာ
ရေစပ်က ကျောက်ခဲနဲ့ ရေကိုပါလောင်းထည့်၊ ရွှေပျောက်
တဲ့နေရာမှာထား၊ ယပ်တောင်နဲ့ (၂၂)ချက်ခပ်၊ ပြန်ရဖို့
ဆုတောင်းပါလို့ ညွှန်းလိုက်ရုံနဲ့ တာဝန်ကျေပီးဘူး။ ဘာ
ကြောင့်လဲဆိုတော့ ပြန်ရဖို့ မသေချာလို့ပါ။

နည်းနာနိဿယ မမှားပေမယ့် ပျောက်သွားပစ္စည်း
ပြန်ရ၊ မရဆိုတာ အသေးစိတ်တွက်ချက်ပြီးမှသာ၊ ဗေဒင်မေး
သူ ကာယကံရှင်အတွက် လိုက်ဖက်မယ့်နည်းကို ညွှန်းမှသာ
တာဝန်ကျေပါလိမ့်မယ်။

အထက်က ဖော်ပြခဲ့တဲ့ နည်းနာနိဿယက ကြာသ
ပတေးသားသမီးတိုင်း ရွှေပျောက်သူတိုင်းကိုပေးတဲ့ လုပ်
နည်းလုပ်ဟန် မူသေနည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ရောက်လာတဲ့
ကြာသပတေးသားသမီးတိုင်းရဲ့ ကံကြမ္မာတွေဟာ တစ်ထေ
ရာတည်း၊ တစ်ထပ်တည်း မဟုတ်ကြတဲ့အတွက် မူသေ
ပုံသေနည်း သုံးလို့မဖြစ်ပါဘူး။ မအောင်မြင်နိုင်ပါဘူး။
စစ်စစ်ဆေးဆေး တွေးတွေးကြံကြံနဲ့ လာရောက်အကူအညီ
တောင်းသူ ကံတရားတွေအလိုက် ကိုက်ညီတဲ့နည်းနာကို
ပေးလိုက်၊ ညွှန်လိုက်ကြမှသာ တာဝန်ကျေပါလိမ့်မယ်။
ဆရာဂုဏ် ခြောက်ပါလိမ့်မယ်။

အချုပ်တင်ပြရရင်တော့ ဗေဒင်နည်းပညာတစ်ခုခုကို
အခြေပြုပြီး ယုံလောက်ရုံသာ ဟောပြောပေးနေကြသော
အဟောအပြောခံနေကြရသော အဆင့်လောက်သာ သဘော
တွေမနေသင့်ကြဘဲ ဖြေရှင်းရင်ဆိုင် ကျော်လွှားရမယ့်
တကယ့်ပြဿနာ၊ အခက်အခဲ၊ အကြောင်းကိစ္စ တစ်ရပ်ရပ်
ကို ထိထိရောက်ရောက် သက်သာစေ၊ ပပျောက်စေ၊ ကင်း
လွတ်စေ၊ အောင်မြင်စေအောင် ကြံဆောင်ပေးနိုင်ကြပါစေ။
ကြံဆောင်ခံယူနိုင်ကြပါစေ။ မဟာဘုတ်နဲ့ အထာလုပ်သလို
မျိုး မဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ ဥပမာတင်စားပြီး လေးလေးစားစား
ပန်ကြားမေတ္တာရပ်ခံလိုက်ပါရစေခင်ဗျား။

ပညာရှင်အပေါင်းကို မညောင်းသောဂါရဝဖြင့်
မင်းနေထွန်း(ကန်တလှ)



ဟိန်း(ဘူမိ)
ကိုယ်တွင်းမှ
အဆိပ်၊ အပုပ်ဓာတ် ထုတ်ပို့
ဂျစ်ရောင်ဖြူ

မူ များပြားလွန်းပါက အသည်း၏ အလုပ်တာဝန်ကို အားလျော့စေ၍ တစ်ခါတစ်ရံ သည်းခြေကျောက်ဟုခေါ်သော ကျောက်တုံးငယ်နှင့်တူသည့် မာကျောသော အရာများ ဖြစ်တည်စေတတ်ပါသည်။

သည်းခြေအိတ် အဆိပ်ဓာတ် ထုတ်ပယ်သန့်စင်စေခြင်း

အသည်းနှင့် သည်းခြေအိတ်တို့သည် အတွင်းကျကျ အပြန်အလှန် ခေါက်စပ်မှုရှိပြီး အတူတကွ ဆောင်ရွက်မှုရှိကြပေသည်။ နှစ်ခုလုံးသည် အပြုသဘောတွင်ရော အပျက်သဘောတွင်ပါ အပြန်အလှန် သက်ရောက်မှု ရှိပေသည်။ အဆိပ်ဓာတ် ထုတ်ရာတွင် အခြေခံကျကျ ပုံမှန်ထုတ်ဆောင်ပေးရသော အရာတစ်ခုမှာ အစာခြေရည် (ဝါ) သည်းခြေရည်(bile) ဖြစ်သည်။ ယင်းကို အသည်းအတွင်းမှ ထုတ်လုပ်ပေးပြီး သည်းခြေအိတ်အတွင်း၌ စုစည်းသိုမှီးပေးရပေသည်။

အစာခြေရည် (ဝါ) သည်းခြေရည်သည် အဆီများနှင့် အဆီတွင် ပျော်ဝင်သော ဗီတာမင်များကို ချေဖျက်ပေးပြီး အူသိမ်တွင်းသို့ ပို့ဆောင်ပေးပေသည်။ ယင်း၏ အခြားအဓိကတာဝန်တစ်ရပ်မှာ အသည်းတွင်းမှ အဆိပ်ဓာတ်များကို ပို့ဆောင်ထုတ်ယူပေးခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ အမှိုက်သိမ်းကားကဲ့သို့ အသည်းတွင်းမှ အဆိပ်သင့် စွန့်ပစ်စရာများကို သယ်ယူထုတ်ဆောင်ပေးပြီး သည်းခြေရည်နှင့်အတူ အစာအိမ်သို့ ပို့ဆောင်ကာ အူမကြီးမှတစ်ဆင့် ပြင်ပသို့ စွန့်ထုတ်ပစ်စေရပေသည်။

အစာခြေရည် (ဝါ) သည်းခြေရည်တွင် ရေဓာတ်၊ ကော်လက်စထရော၊ အဆီ၊ သည်းခြေရည်ဆားများ(bile salts)၊ ပရိုတိန်းများ စသည်ဖြင့် ပါဝင်ပေသည်။ ယင်းတွင် ကော်လက်စထရောနှင့် သည်းခြေရည်ဆားဓာတ်များ ပါဝင်

သည်းခြေကျောက်များမှာ ပုံသွင်နှစ်မျိုးရှိသည်။ ကော်လက်စထရောကျောက်(cholesterol stone) နှင့် ရောင်ခြယ်ကျောက်(pigment stone) ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ ကော်လက်စထရောကျောက်များမှာ မာကျောသော ကော်လက်စထရောများမှ ဖြစ်တည်လာခြင်းဖြစ်ပြီး စိမ်းဝါရောင် ရှိတတ်သည်။ ယင်းတို့မှာ သည်းခြေကျောက်တည်ခြင်း၏ (၈၀)ရာခိုင်နှုန်းအဖြစ် အများဆုံး တွေ့ရတတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ရောင်ခြယ်ကျောက်များမှာ သည်းခြေရည်ဆားဓာတ်များမှ ဖြစ်တည်လာခြင်းဖြစ်ပြီး သေးငယ်၍ နက်မှောင်(dark) သော အရောင်ရှိ ရှိတတ်ပေသည်။

သည်းခြေအိတ်အတွင်း၌ သည်းခြေကျောက်များကို အရွယ်အစား အမျိုးမျိုးဖြင့် တွေ့ရတတ်သည်။ သေးငယ်မှုန့်မွှား၍ ရာပေါင်းများစွာ ပါဝင်ခြင်းမျိုးမှ တစ်လုံးတည်းကြီးကြီးမားမား ဖြစ်တည်ခြင်းမျိုးထိ အမျိုးမျိုး တွေ့ရှိရတတ်သည်။ သည်းခြေကျောက်များသည် အသည်းမှ သည်းခြေရည်များကို အူသိမ်တွင်းသို့ ပို့ဆောင်ပေးသော လမ်းကြောင်းကို ပိတ်ဆို့သောအခါ သည်းခြေရည် ပို့ဆောင်မှုကို အဟန့်အတား ဖြစ်စေပါတော့သည်။ ယင်းအတွက် ကြောင့် ရောင်ရမ်းမှု နာကျင်ခြင်းကို ခံစားရစေတတ်ပေသည်။ ထို့ပြင် တိရစ္ဆာန်အဆီများ အစားများလွန်း၍ ကော်လက်စထရောများ များပြားလွန်းကာ သည်းခြေကျောက် ဖြစ်ပေါ်ခြင်း (သို့မဟုတ်) သည်းခြေရည်ဆားဓာတ်များ(bile salts) များပြားလွန်း၍ သည်းခြေကျောက်ဖြစ်ပေါ်ခြင်း

ဖြစ်ပေသည်။ ယင်းအတွက် သည်းခြေရည်ဆားဓာတ်
လုံလောက်ခြင်း (၀၁) သည်းခြေအိတ်သည် သည်း
ခြေရည် ပိုလွှတ်နိုင်စွမ်း လျော့နည်းခြင်း ဖြစ်ရပေတော့

ဝမ်းဗိုက်တွင်း အမြဲနာကျင်ကိုက်ခဲခြင်း ခံစားရကာ
နောက်ကျောအထက်ပိုင်းထိ နာကျင်ကိုက်ခဲမှု
ရောက်ရှိလာပါက သည်းခြေကျောက်ရှိခြင်း၏ လက္ခ
ဏာတစ်ရပ် ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ အာယုရဆောင်း (Ultra-
sound) ရိုက်ကြည့်ခြင်းက ရောဂါဆုံးဖြတ်ရန် အထောက်
အကူဖြစ်စေပါသည်။ အမျိုးသမီးများတွင် (၂၀)ရာခိုင်နှုန်း
အမျိုးသားများတွင် (၈)ရာခိုင်နှုန်းတို့၌ သည်းခြေ
ကျောက်တည်တက်ကြောင်း အဓမ္မရိုက်နှိပ်ထောင်စုတွင်
ဆက်(၄၀)ကျော်များအား ဆန်းစစ်ချက်အရ သိရှိခဲ့ကြ
ပေသည်။

နှစ်စဉ် သည်းခြေကျောက် ခွဲထုတ်ရသော ဖြစ်ရပ်
ဆင်း (၃)သိန်းခန့် ရှိနေပေသည်။ အသည်း၊ သည်းခြေ
အိတ် အဆိပ်ဓာတ် ထုတ်ပယ်သန့်စင်ခြင်းကို အခါအား
လျော်စွာ ပုံမှန် လုပ်ဆောင်ပေးခြင်းက ခွဲစိတ်ကုသခြင်း
ထက် ပိုမိုကောင်းမွန်ပါသည်။ သင့်ခန္ဓာကိုယ်အတွက်
သည်းခြေအိတ်ရှိနေရန် လိုအပ်ပါသည်။

သည်းခြေအိတ်ပြဿနာရှိခြင်း၏ လက္ခဏာများ

(Symptoms of Gallbladder Problems)

အစာခြေစနစ် ပြဿနာကို နှစ်ပေါင်းများစွာကြာ
ဆောင် ခံစားနေကြရသောသူများသည် သည်းခြေအိတ်
ပြဿနာနှင့် ဆက်စပ်နေတတ်ကြောင်း သတိမပြုမိကြသည်
များပေသည်။ အာဟာရကြောင့်ဆိုသော် အခြားအခြေခံ
အဆီ ချို့ယွင်းခြင်းလက္ခဏာများနှင့် ဆင်တူစွာ ဆက်စပ်
ဖြစ်ပေါ်နေတတ်၍ ဖြစ်သည်။ ဝမ်းချုပ်ခြင်းသည် အများ
ဆုံး လွဲမှားဆုံးဖြတ်ခြင်း လက္ခဏာတစ်ရပ် ဖြစ်သည်။

အောက်တွင် သည်းခြေအိတ်ပြဿနာနှင့် ဆက်စပ်
သော လက္ခဏာများကို ဖော်ပြပေးထားပါသည်။ သို့သော်
အခြားသော ဖော်ညွှန်းချက်မျိုးလည်း ဖြစ်တတ်ကြောင်း
သတိပြုရပေမည်။ သို့သော် ယင်းလက္ခဏာတစ်ရပ်များ ခံစား
ရပါက သည်းခြေအိတ်၊ အသည်း အဆိပ်ဓာတ် သန့်စင်
ခြင်းကို ပထမဆုံး လုပ်ဆောင်ပေးသင့်ကြောင်း အကြံပြု
သို့ပေသည်။

* ညာဘက်နံရိုးအောက်ဘက်တွင် တင်းမာခြင်း (သို့

မဟုတ်) နာကျင်ကိုက်ခဲခြင်း ဖြစ်ပေါ်ခံစားရခြင်း၊

* ပခုံးအရွတ်ပြား နှစ်ခုကြားတွင် နာကျင်ကိုက်ခဲမှု
ခံစားရခြင်း၊

* ကျင်ကြီးအရောင် ဖျော့ခြင်း (သို့မဟုတ်) မြေဖြူရောင်
မျိုး ဖြစ်ခြင်း၊

* အစာစားပြီးနောက် အစာမကြေခြင်း၊ အထူးသဖြင့်
အဆီများစွာများ (သို့မဟုတ်) ကျိခွံသော အစာများ
စားပြီးနောက် ထိုသို့ခံစားရခြင်း၊

* အော်ဂလီဆန်ခြင်း၊ ပျို့အန်ခြင်း၊

* လေးလံထိုင်းမှိုင်းခြင်း၊

* လေပွခြင်း၊

* ဝမ်းဗိုက်တွင်း လေထသံ ကြားရခြင်း၊

* လေတက်ခြင်း (သို့မဟုတ်) ဖြူဖပ်ဖြူရောင်ဖြစ်ခြင်း၊

* ဝမ်းဗိုက်ပြည့်တင်းခြင်း (၀၁) အစာမကြေခြင်း၊

* ဝမ်းချုပ်ခြင်း

* မျက်လုံးအထက်နားတွင် ခေါင်းကိုက်ခြင်း၊ အထူး
သဖြင့် ညာဘက်မျက်စိအထက်တွင် ဖြစ်တတ်ခြင်း၊

* အစာစားပြီးနောက် အခါရည် စားချင်ပြန်ခြင်း၊

* မကြာခဏ ဝမ်းနုတ်ဆေးစားရန် လိုအပ်ခြင်း။

အသည်းနှင့် သည်းခြေအိတ် ကျန်းမာရေးအတွက်

ဓာတ်စာများ

တစ်ဖက်ဖော်ပြပါ စားစရာ၊ သောက်စရာများသည်
အသည်းနှင့် သည်းခြေအိတ် ကျန်းမာရေးအတွက် အထောက်
အကူပြုပေးပါမည်။ ယင်းအသည်း၏ မိတ်ဖက်စားစရာ
များနှင့် ဘဝနေနည်းကို ရွေးချယ်လုပ်ဆောင်သင့်ပေသည်။
အောက်တွင် အသည်းကို ဒုက္ခပေးသော စားစရာများနှင့်
ဘဝနေမှုပုံစံကိုလည်း ဖော်ပြပေးထားပါသည်။

အသည်း၊ သည်းခြေအိတ် အဆိပ်ထုတ်ခြင်း

ငါးရက်အစီအစဉ်

ဤ အသည်း၊ သည်းခြေအိတ် အဆိပ်ဓာတ်ထုတ်ခြင်း
အစီအစဉ်ကို တစ်နှစ်တွင် နှစ်ကြိမ်မျှ လုပ်ဆောင်ပေးသင့်
ပါသည်။ နွေရာသီနှင့် မိုးရာသီတို့တွင် ဖြစ်သည်။ သို့သော်
အကောင်းဆုံးမှာ နွေ၊ မိုး၊ ဆောင်း ဥတုသုံးပါးလုံးတွင်
တစ်ကြိမ်စီ လုပ်ဆောင်ပေးခြင်းမျိုး ဖြစ်ပါသည်။

ထိရောက်သော အသည်း၊ သည်းခြေအိတ် အဆိပ်
ဓာတ်ထုတ်ခြင်း အစီအစဉ်တွင် အရေးပါသော အဆင့်
(၆)ဆင့် ရှိပေသည်။

အသည်း၏ ဖိတ်ဖက်	အသည်း၏ ရန်ဘက်
* အော်ဂဲနစ် ဟင်းသီးဟင်းရွက်များနှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်ဂျစ်များ * အော်ဂဲနစ် သစ်သီးဝလံများ * အော်ဂဲနစ် ခွံဗာသီးများ၊ အစေ့၊ အဆန်များ * အော်ဂဲနစ် ပဲသီးတောင့်များ * အော်ဂဲနစ် ဆန်၊ ဂျုံ စသည်များ * အဆီမပါသော အသားများ * ငါးများ * အော်ဂဲနစ် ဥများ * ကောင်းသောအဆီများနှင့် စားသုံးဆီများ (ဥပမာ-သံလွင်ဆီ၊ အုန်းဆီ၊ ငါးအဆီ) * သေချာစွာ စစ်ထားသော ရေသန့်များ * ဆေးဖက်ဝင် တီး၊ ဂရင်းတီး (သို့မဟုတ်) လက်ဖက်ရည် * အေရီးဗစ်ကဲ့သို့ လေ့ကျင့်ခန်းများ * အပြုသဘော တွေးခေါ်၊ ကြံစည်၊ ပြောဆိုခြင်းများ * သင့်တင့်မျှတစွာ စားသုံးခြင်း	* ပြုပြင်မွမ်းမံထားသော စည်သွပ်ဘူး၊ စသည် စားစရာများ * ချိုသောစားစရာများ၊ အချိုပွဲများ * အဆီများစာများ (ဥပမာ-အာလူးချောင်းကြော်၊ ဘာဂါ၊ ပီစာ) * အကြွပ်ကြော်များ * ပြုပြင်ထားသော ပေါင်မုန့်၊ ပါစတာ၊ ပီစာ၊ ဒိုးနတ်...စသည်များ * အဆီပါသော အသားများ၊ ပြုပြင်ထားသော အသားများ၊ အအေးခံ အသားများ * ဟိုက်ဒရိုဂျင်နှင့် ဓာတ်ပြုထားသော မာဂျရင်းကဲ့သို့ ဆီများ * အသွင်ပြောင်းဆီများ (ဥပမာ-ပြောင်း၊ ကန်နီထရ်၊ နေကြာဆီများကဲ့သို့ ပေါ်လီအန်ဆက်ကျူးရေးတစ် အဆီများ * အရက်၊ ကော်ဖီ၊ ဆိုဒါပါ အချိုရည်များ * ဖိမိခံခြင်းများ * စိတ်ဖိစီးခံရခြင်း၊ စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်း၊ ဒေါသ၊ ကြောက်ရွံ့စရာများ * အပျက်သဘော အတွေး၊ အကြံများ * အလွန်အကျွံ စားသောက်ခြင်း

- (၁) ပြင်ပ အဆိပ်ဓာတ်များ လျော့ပါးစေခြင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ပြုပြင်ထားသော ကြာရှည်ခံ စားစရာများမှ ဖြစ်ပေါ်သည့် အဆိပ်ဓာတ်များ လျော့ပါးစေခြင်း ဖြစ်သည်။
- (၂) ကော်ဖီ၊ အရက်၊ ဆေးရွက်ကြီး၊ အသင့်စား အစာများ၊ အချိုများအားလုံး၊ ပြုပြင်ထားသော (ဂျုံ၊ ဘာလီ...စသည်)၊ အချိုရည်များနှင့် ဆေးဝါးအလွန်အကျွံ အသုံးပြုခြင်းတို့ကို ရှောင်ကြဉ်ရန်။
- (၃) ကျန်းမာရေးတည်ဆောက်ပေးသော စားစရာများ စားသုံးပေးရန်။ ယင်းတွင် အော်ဂဲနစ်စားစရာများ၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်၊ သစ်သီးဝလံ အစိမ်းများနှင့် လတ်ဆတ်သော ဟင်းသီးဟင်းရွက်ဂျစ်များ။

- (၄) လေ့ကျင့်ခန်း ပြုလုပ်ခြင်း။ ချွေးမှ အဆိပ်ဓာတ် ထုတ်ခွင့် ဖြစ်သည်။ (ချွေးအောင်းခြင်းလည်း အထောက်အကူပြုပါသည်။)
- (၅) ရေများစွာသောက်ခြင်း။ (တစ်နေ့အတွက် နှစ်ကွက်ခွဲခန့်ထိ)
- (၆) အောက်ဖော်ပြပါ အစီအစဉ်အရ အသည်း၊ သွေးခြေအိတ်တို့မှ အဆိပ်ဓာတ်များ ထုတ်ပစ်စေရန် ဖြစ်သည်။
- ငါးရက်တာအတွက် အောက်ဖော်ပြပါ စားသောက်ပုံစံကို လိုက်နာရန် ဖြစ်သည်။ ဂျစ်များ၊ စမုသီး (မုသီး)၊ ဖျော်ရည်ပျစ်များကို ဤစာအုပ်တွင် ဖော်ပြထားသော အတိုင်းဖြစ်စေ၊ မိမိနှစ်သက်သလိုဖြစ်စေ ဟင်းသီးဟင်းရွက်များကို လိုက်နာရန် ဖြစ်သည်။

ရွက်များ၊ အချိုနည်းသော သစ်သီးဝလံများဖြင့် ပြုလုပ်
မိမိ သောက်သုံးရန် ဖြစ်သည်။

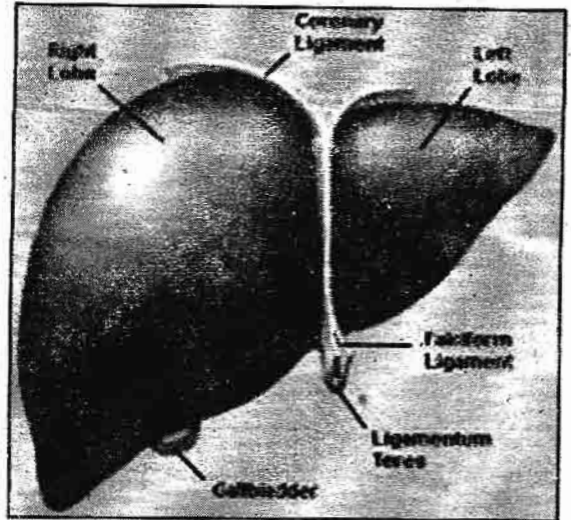
ဤအစိအစဉ်ကို ကျင့်သုံးချိန်တွင် တိရစ္ဆာန်အဆီများ
စားသုံးခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ထားရမည်။ ထို့ပြင် ဟင်း
ဟင်းခင်း၊ သစ်သီးဝလံ၊ ဂျစ်များ၊ ဖျော်ရည်ပျစ်များ
လတ်ဆတ်စွာ ပြုလုပ်၍ စိတ်ကြိုက်သောက်ပေးနိုင်
သည်။ သို့မှသာ ဆာလော့စ်ကို ခံစားရတော့မည် မဟုတ်
ပါချေ။

ဤအဆိပ်ဓာတ်ထုတ်ခြင်း အစိအစဉ်တွင် လတ်ဆတ်
ဟင်းသီးဟင်းရွက်သုပ်များ (Salads)၊ ဂျစ်များ၊ ဖျော်
ရည်များ၊ ရေခဲဖျော်ရည် ဖျော်ထားသော ဟင်းသီးဟင်းရွက်
စွတ်ပြုတ်ကြမ်းများကို များစွာစားသုံးပေးနိုင်သည်။
သတ်၊ ဟင်းနုနု၊ တရုတ်နံနံ၊ မုန်ညင်းရွက်၊ ပန်းဂေါ်ဖီ
အစိမ်းများ၊ ဂေါ်ဖီထုပ်၊ ဘရပ်ဆဲလ်စပရောက်
ဂေါ်ဖီထုပ်အသေးစားများ၊ ကေးလ် (ခေါ်) ကိုက်
စသည်တို့ကို များစွာစားသုံးပေးနိုင်သည်။ အစိမ်း
ဟင်းသီးဟင်းရွက်များတွင် လိုအပ်သော ဗီတာမင်
သတ္တုဓာတ်များ၊ အင်ဇိုင်းများ၊ အပင်ထွက် အာဟာရ
ဓာတ်များ (phytonutrients)၊ အန်တီအောက်စီဒန်များနှင့်
ဆီလီနီယမ်များ ပါဝင်ပေသည်။ ယင်းတို့က ခန္ဓာကိုယ်
အဆိပ်ဓာတ် ကင်းစေသည့်အပြင် အယ်ကာလီ
ဓာတ်ချိန် (alkaline pH) ပမာဏကို တက်စေ၍ အဆိပ်
ထုတ်ခြင်း အစိအစဉ်တွင် အထူးလိုအပ်ပေသည်။

စားသောက်မှုပုံစံထဲတွင် အော်ဂဲနစ်ထွက်ကုန်များဖြစ်
ဂျုံ၊ ဘာလီ၊ အုတ် (Oat) နှင့် အခြားကောက်နံစာ
ထည့်သွင်းစားသုံးပေးနိုင်ပါသည်။ စပ်ရလှိုင်းနား
အဆန်တို့၏ အပင်ပေါက်များ၊ ဆေးဖက်ဝင် အပင်
အစိမ်းရောင် ဟင်းသီးဟင်းရွက်များကိုလည်း ဖြည့်
စားသုံးပေးနိုင်ပါသည်။ အစိမ်းရောင် ဟင်းသီးဟင်း
ရွက်များက အဆိပ်ဓာတ်ထုတ်ခြင်း ဖြစ်စဉ်ကို များစွာ
အားကူ ဖြစ်စေပါသည်။ (အောက်တွင် ကြည့်ပါ
ဦး)

အသား၏မိတ်ဖက် ဟင်းသီးဟင်းရွက်များ

အောက်ဖော်ပြပါ အသား၏မိတ်ဖက် ဟင်းသီးဟင်း
ရွက်များကို အသား၊ သည်းခြေအိတ် အဆိပ်ဓာတ်ထုတ်
ခြင်း (၅)ရက်အစိအစဉ်တွင် များစွာထည့်သွင်း စားသုံး
နိုင်ပေသည်။



- * ဆူးလေ
- * မုန်လာဥနီလုံး (beet)
- * ပန်းဂေါ်ဖီအစိမ်းရောင်
- * ပန်းဂေါ်ဖီ အလုံးသေး (brussels sprout)
- * ဂေါ်ဖီထုပ်
- * မုန်လာဥဝါ
- * ပန်းဂေါ်ဖီ
- * တရုတ်နံနံ
- * ကြက်သွန်မိတ်
- * သခွားသီး
- * ခရမ်းသီး
- * ကြက်သွန်ဖြူ
- * ပဲစိမ်းတောင့်
- * ကိုက်လန်
- * ဆလတ်
- * ကြက်သွန်နီ
- * ပဲသီး
- * ရွှေဖရုံသီး
- * ဟင်းနုနု
- * ကန်စွန်းဥ
- * ရွက်စားမုန်လာ
- * မုန်ညင်းရွက်စိမ်း

သင့်အနေနှင့် စားသောက်မှုပုံစံနှစ်မျိုး ရွေးချယ်ကျင့်
သုံးနိုင်ပါသည်။ ယင်းပုံစံနှစ်မျိုးလုံးသည် အသားနှင့်
သားခြေအိတ်တို့ကို ကောင်းစွာ သန့်စင်စေပါသည်။



ဝင်းနိုင်

ဆီးချို၊ သွေးချိုရောဂါ တြိတင်ကာကွယ်ပါ

ဆီးချို၊ သွေးချိုရောဂါဆိုသည်မှာ

သွေးထဲတွင် အချိုဓာတ် လွန်ကဲခြင်း၊ အင်ဆူလင်၊ ဟိုမုန်းဓာတ် ထုတ်လုပ်မှု ချို့ယွင်းခြင်း၊ အာနိသင်နည်းပါး စေခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ကူးစက်ရောဂါ မဟုတ် သော နာတာရှည်ရောဂါ ဖြစ်ပါသည်။

ရောဂါဖြစ်ရခြင်းအကြောင်းအရင်း

နေ့တိုင်း စားသောက်သည့် အာဟာရများတွင် အချို ဓာတ်များနှင့်အတူ အစာအိမ်သို့ ရောက်ရှိလာပါသည်။ အစာ အိမ် နောက်ပိုင်းတွင် ကပ်လျက်ရှိသော ပန်ကရိယအကျိတ် မှ ထုတ်ပေးသော အင်ဆူလင်ဟိုမုန်းဓာတ်သည် အဆီဓာတ် ထိန်းညှိပေးရန် အစာအိမ်ထဲသို့ ထုတ်ပေးပါသည်။ အစာ အိမ်မှ လိုအပ်သော ဓာတ်ပစ္စည်းများ၊ အချိုဓာတ်များ စုပ် ယူ၍ သွေးထဲသို့ ပေးပို့ပါသည်။

သွေးများ သန့်စင်ရန်အတွက် ကျောက်ကပ်သို့ ရောက် ရှိသောအခါ အသုံးကျသည့်ဓာတ်များ စုပ်ယူပြီး အသုံးမဝင် သည့်ဓာတ်များ၊ အချိုဓာတ်များကို အညစ်အကြေးအဖြစ် ကျောက်ကပ်မှ ဆီးအဖြစ် စွန့်ထုတ်ပစ်ပါသည်။ ဤသို့ အားဖြင့် သွေးနှင့် ဆီးတွင် အချိုဓာတ်များ လွန်ကဲစွာ ပါဝင်လာရပါသည်။

ရောဂါရနိုင်သူများ

လူတိုင်း အသက်(၅၀)ကျော်လျှင် ဆီးချို၊ သွေးချို ရောဂါ ရှိနိုင်ပါသည်။ အသက်ကြီး၍ အင်ဆူလင်ဟိုမုန်း ဓာတ် ထုတ်လုပ်နိုင်မှု နည်းပါးလာရခြင်း၊ ပန်ကရိယ အကျိတ် ချို့ယွင်းမှုကြောင့် ရောဂါရနိုင်ပါသည်။ ဆွေမျိုး အရင်းအချာများတွင် ဆီးချို၊ သွေးချိုရောဂါရှိပါက မျိုးရိုး ဗီဇအရ ရောဂါရှိနိုင်ပါသည်။ လူမျိုးစုအနေဖြင့်လည်း ရော ဂါရှိနိုင်ပါသည်။ ဥပမာ-အိန္ဒိယလူမျိုးစုသည် ရောဂါဖြစ်နိုင် ခြေ များပါသည်။ အဝလွန်သူများလည်း ရောဂါဖြစ်နိုင်ပါ

သည်။ ကိုယ်ခန္ဓာလှုပ်ရှားမှု နည်းသောသူများလည်း ဖြစ် နိုင်ပါသည်။ မွေးဖွားကလေး (၉)ပေါင်အထက်ရှိသော မိခင်များတွင်လည်း ဆီးချို၊ သွေးချိုရောဂါ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။
ရောဂါရှိ၊မရှိ စစ်ဆေးနည်း

ဆီးတွင် အချိုဓာတ်တိုင်းတာနည်း၊ သွေးတွင် အချို ဓာတ်တိုင်းတာနည်းများဖြင့် စစ်ဆေးနိုင်ပါသည်။ ဆီးထဲ တွင် အချိုဓာတ်ပါဝင်မှုနှုန်းကို ဓာတ်ဆေးရည်စိမ်ထားသော စက္ကူချောင်းကို ဆီးတွင်နစ်၍ စစ်ဆေးရာတွင် အချိုဓာတ် ပါဝင်မှု နည်း၊များနေခြင်း၊ အိပ်ရာထချိန်(စားသောက်မှုနှင့် ၇-နာရီအကွာတွင်) သွေးချိုတိုင်းကိုရိယာဖြင့် တိုင်းတာရာ အချိုဓာတ်ပါဝင်နှုန်း 130 mg/dl ထက်ပိုလျှင်၊ အစာစား ပြီး (၂)နာရီအကွာတွင်တိုင်းပါက အချိုဓာတ် 150 Mg dl ထက် ကျော်နေလျှင် ဆီးချို၊ သွေးချိုရောဂါ ဖြစ်နိုင်ပြီ ဟု ပြောနိုင်ပါသည်။

ဆီးထဲတွင် အချိုဓာတ်ပါဝင်မှုနှုန်းကို ဓာတ်ဆေးရည် စိမ်ထားသော စက္ကူချောင်းဖြင့် ဆီးတွင်နစ်၍ အချိုဓာတ် ပါဝင်မှုနှုန်း စစ်ဆေးနိုင်ပါသည်။ အချိုဓာတ်ပါဝင်မှုနှုန်း များပါက ဆီးချို၊ သွေးချိုရောဂါ ရှိပြီဟု သတ်မှတ်ရပါ သည်။

သတ်မှတ်ထားသော ကိုယ်အလေးချိန်ပိုသောသူသည် ၎င်းရောဂါ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ပုံမှန် သာမန်အလေးချိန် အမျိုးသားသည် အရပ်(၅)ပေရှိလျှင် အလေးချိန်(၁၁၀) ပေါင် ဖြစ်ပါသည်။ အရပ်တစ်လက်မပိုလျှင် (၁၀)ပေါင် တိုးပေးရပါသည်။ အရပ်(၅)ပေ (၆)လက်မရှိသည့် အမျိုး သားသည် (၁၇၀)ပေါင်ဖြစ်ပါသည်။

အမျိုးသမီးများအတွက် အရပ်(၅)ပေရှိလျှင် (၁၀၅) ပေါင် ဖြစ်ပါသည်။ တစ်လက်မပိုလျှင် (၁၀)ပေါင်တိုးပေး ရပါသည်။ သတ်မှတ်ထားသော ပေါင်ချိန်ထက် ပိုသော

သည် ဆီးချို၊ သွေးချိုရောဂါ ရှိနိုင်ပါသည်။

ခါးပတ်လည် တိုင်းတာနည်းဖြင့်လည်း အလွန်၊
သွေး သိနိုင်ပါသည်။ အမျိုးသားခါးသည် လက်မ(၄၀)
ထက် ကျော်နေလျှင်၊ အမျိုးသမီးခါးသည် (၃၅)လက်မ
ထက် ကျော်နေလျှင် အလွန်သူဟု သတ်မှတ်နိုင်ပါသည်။
အလွန်သူများသည် ဆီးချို၊ သွေးချို ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ရောဂါလက္ခဏာများ

စွန့်ပစ်ဆီးတွင် ပုရွက်ဆိတ်များ တက်နေခြင်း၊ အနာ
များပေါက်၍ အနာများကျက်ခဲခြင်း၊ ခြေ၊လက်သွေးကြော
များ ကျဉ်း၍ ခြေထောက်ပုပ်ခြင်း၊ ခြေ၊လက်အာရုံကြော
များ ပျက်စီးခြင်း ဖြစ်တတ်ပါသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ယား
ခြင်း၊ ဆီးအင်္ဂါများတွင် ယားယံခြင်း၊ အိပ်နေစဉ် ခြေ
ချောင်းများကို ကြက်ကိုက်၍ အနာဖြစ်ခြင်း၊ ခြေ၊လက်
ချောင်းများ ကျဉ်းခြင်း၊ အပ်ဖြင့် ထိုးသကဲ့သို့ တဆစ်ဆစ်နာ
ခြင်း၊ ခြေဖဝါးအောက်တွင် ဝါဌမ်းကပ်ထားသကဲ့သို့ ခံစား
ခြင်းတို့သည် ဆီးချို၊ သွေးချို ရောဂါရှိသူများ၏ လက္ခဏာ
များ ဖြစ်ပါသည်။

သွေးတွင်း အချိုဓာတ် လွန်စွာကျဆင်းလျှင် ရင်တုန်
ခြင်း၊ ချွေးထွက်လွန်ခြင်း၊ ကတုန်ကယင်ဖြစ်ခြင်း၊ မူးမော်
ခြင်း၊ အစာစားလိုခြင်း၊ သတိလစ်ခြင်း၊ မေ့မြောခြင်း၊ တက်
ခြင်း ဖြစ်တတ်ပါသည်။ သွေးထဲတွင် အချိုဓာတ် များလွန်း
သွင် ဆီးသွားများခြင်း၊ ရေငတ်ခြင်း၊ ရေခန်းခြောက်
သွားတာဖြစ်ခြင်း၊ အသက်ရှူမဝ၍ ပါးစပ်ဟ၍ရှူခြင်း၊
သတိလစ်ခြင်းများ ဖြစ်တတ်ပါသည်။

ဆက်ဆက်တွဲ ရောဂါများ

အမြင်လွှာပျက်စီးခြင်း၊ အာရုံကြောထိခိုက်ခြင်း၊
အောက်ကပ်ပျက်စီးခြင်း၊ နှလုံးသွေးကြော ထိခိုက်ပျက်စီး
ခြင်း၊ သွေးတွင်း အချိုဓာတ်များ၍ သွေးဖြူဥပျက်စီးခြင်း၊
သွေးဖြူဥနည်း၍ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်း ရောဂါဝင်ရောက်မှု
များပြားလာခြင်း၊ ခုခံနိုင်စွမ်းလျော့နည်းခြင်းများ ဖြစ်လာ
ပါသည်။

အချိုဓာတ် ထိန်းသိမ်းနည်း

အစာအာဟာရဖြင့်လည်းကောင်း၊ သွေးတွင် အင်ဆူ
လင် ဟိုမုန်းဓာတ် ထိုးပေးခြင်း၊ အချိုဓာတ် ထိန်းညှိပေး
ဆေးများ သောက်သုံးခြင်း၊ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှု
ပြုလုပ်ပေး၍ အချိုဓာတ် ထိန်းညှိပေးခြင်းတို့ဖြင့် သွေးအချို
ဓာတ် ထိန်းညှိပေးနိုင်ပါသည်။ အစာစားပြီး (၁၅)မိနစ်ခန့်

လမ်းလျှောက်ပေးခြင်းသည် ဆီးချို၊ သွေးချိုပမာဏ လျော့
ကျနှုန်း ဖြန့်ဆန့်စေပါသည်။

ဆီးချို၊ သွေးချိုရောဂါနှင့် ခြံမာအစားအစာ

ဆီးဖြူသီးပြုတ်ရည်သောက်ခြင်း၊ ကင်ပွန်းချဉ်ရွက်
ပြုတ်ရည်သောက်ခြင်း၊ ပြည်ပန်းညှိအရွက်ကို ဆန်ဆေး
ရည်ဖြင့် သုံးခွက်တစ်ခွက်တင် ကျို၍သောက်ခြင်း၊ ဗေဒါ
ယန်းပွင့်ကိုပြုတ်၍ သုပ်စားခြင်း၊ သပြေသီးအစေ့ခြောက်ကို
အမှုန့်ပြု၍ ရေကျက်အေးဖြင့်သောက်ခြင်း၊ ခဝဲခါးသီးကို
ကြော်စားခြင်း၊ ရုံးပတ်သီးကို ထိပ်နှစ်ဖက်ဖြတ်ပြီး အလယ်
ထက်ခြမ်းခြမ်း၍ ရေကျက်အေးတွင်စိမ် အရည်သောက်
ခြင်း၊ ကြက်ဟင်းခါးသီးသတ္တုရည်ကိုသောက်ခြင်း၊ သရက်
ရွက်ကို ရေကျက်အေးတွင် စိမ်၍သောက်ခြင်း၊ သစ်ကြပိုး
ခေါက်ကို ရေကျက်အေးတွင် စိမ်၍သောက်ခြင်း၊ ကန်စွန်း
ပနီရွက်နှင့်အရိုး ပြုတ်၍ ဟင်းအဖြစ်လည်းကောင်း၊ သုပ်
၍လည်းကောင်း စားသုံးပေးခြင်း၊ လက်ဖက်ခြောက်ကို
ရေကျက်အေးတွင် စိမ်၍သောက်ခြင်း၊ ယာကွန်ရွက်ခြောက်
ကို ရေကျက်အေးတွင် စိမ်၍သောက်ခြင်း စသည်တို့သည်
သွေးထဲတွင် အချိုဓာတ် တဖြည်းဖြည်းကျဆင်းပြီး အချို
ဓာတ်ကို ထိန်းညှိပေးပါသည်။

တိုင်းရင်းဆေးပင်၊ ဆေးရွက်၊ ဆေးမြစ်များ

ပျားမြီးရွက်စားခြင်း၊ သကြားမကိုင်းရွက်စားခြင်း၊ ဆင်
တုံးမနွယ်ကို လက်ခလယ်အရွယ်ဖြတ်၍ မီးဖုတ်ပြီး ဆန်
ဆေးရည်တွင် စိမ်၍သောက်ခြင်း၊ ရှားစောင်းလက်ပပ်ဂျပယ်
လီကို နုနွင်းမှုန့်၊ ဆတူနှင့်ရော၍ စားသောက်ခြင်း၊ ဖုံမသိန်
ပင် အရွက်ကိုစားခြင်း၊ သက်ရင်းကြီးရွက်၊ ကြောင်ပန်းရွက်
တို့ကို စားသောက်ပေးခြင်းတို့သည်
သွေးထဲတွင်ပါဝင်သော အချိုဓာတ်
များကို ထိန်းညှိပေးနိုင်ပါသည်။

ဝင်းနိုင်





စောယုနန္ဒာ(မေ့ရင်ခွင်)

ကေသာဆံရင်း ရောထိကင်း



ငယ်ငယ်ကုန်းက ဆံပင်ညှပ်တော့မည်ဟု ဆိုလျှင် အဘွားဖြစ်သူက 'ဒီနေ့ ဘာနေလဲ' ဟု အရင်ဆုံး မေးသည်ကို မှတ်မိနေပါသည်။ ဘာဖြစ်လို့ မေးသည်ကိုတော့ ထိုစဉ်က မသိခဲ့ပါ။ လူကြီးများ ပြောစကားအရ 'မွေးနေ့၊ သောကြာ၊ တနင်္လာ ကေသာဆံဖြတ် မပြုအပ်' ဆိုသည့် စကားကို လက်ကိုင်ထား၍ မွေးနေ့၊ သောကြာ၊ တနင်္လာနေ့တို့တွင် ဆံပင်မညှပ်ကောင်းဟု ယူဆခဲ့ကြသည်ဟု ထင်ပါသည်။

ယခုခေတ်တွင် အလုပ်ပြင်ဆိုင် ပေါ့မှ ပေါ့သဖြင့် အမျိုးသမီးလေးများ၏ ဆံကေသာများမှာလည်း တိုလိုက်၊ ရှည်လိုက်၊ တစ်ဝက်တို၊ တစ်ဝက်ရှည်၊ အကောက်၊ အဖြောင့်၊ အရောင်မျိုးစုံတို့ကို ထိုအလုပ်ပြင်ဆိုင်များက အချိန်မရွေး ဖန်တီးပေးကြသည်။ အမျိုးသမီးများသာမက အမျိုးသားများမှာလည်း ဆံပင် အထောင်၊ ဘေးပြောင်၊ အနောက်ပြောင်၊ အရောင်စုံကိုလည်း ထိုဆိုင်များကပင် ဖန်တီးပေးကြသည်။ ကေသာပိတုန်း ငွေမင်ရည်ဖုံးစပြုသော အမျိုးသားကြီး၊ အမျိုးသမီးကြီးများလည်း ပြုလုပ်ကြပါသည်။

တိုးတက်လာသော ခေတ်အခြေအနေအရ တနင်္လာမှာ သည် စနေအထိ အလုပ်ဆင်းရသော ဝန်ထမ်းများ ဆံကေသာ လျှော်ရန်၊ ညှပ်ရန် ကိစ္စများကို မည်သည့်နေ့၊ မည်သည့်အချိန်တွင် ပြုလုပ်ကြမည်နည်း။ အလုပ်သွားရန် ရေချိုး ခေါင်းလျှော်ပြီး ရေမခြောက်တခြောက်ဖြင့် အလုပ်သွားသော အမျိုးသမီးလေးများကို မကြာခဏ တွေ့မြင်ရပါသည်။ ကျန်းမာရေးအခြေအနေအရ ဆံပင်ဆေးဆိုးရန်

အတွက် နှောင့်နှေးနေရသော အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးများ အချိန်၊ နေ့ရက် ရွေးရန် ခက်လှပါသည်။

ရှေးဆိုစကား 'မွေးနေ့၊ သောကြာ၊ တနင်္လာ ကေသာဆံဖြတ် မပြုအပ်' ဆိုသော စကားမှာ အင်္ဂါဝိဇ္ဇာနည်းတနင်္ဂနွေနေ့များ သားသမီးများသည် သောကြာချိန်တိုင်တွင် ဖြစ်ခြေမြေလူး ဖြစ်နေပြီး တနင်္လာချိန်တိုင်တွင် တိဗုတ်ဖြစ်၍ ၎င်းသောကြာချိန်၊ တနင်္လာချိန်တွင် တနင်္ဂနွေသားသမီးများ ဆံပင်မဖြတ်သင့်၊ ခေါင်းမလျှော်သင့်၊ ထိုသို့ဆိုလျှင် ကျန်နေသားသမီးများအတွက် လိုအပ်သည်။ တနင်္ဂနွေသား သမီး အပါအဝင် (၇)ရက်သားများအတွက် နေ့တစ်နေ့၏ ဆံပင်မညှပ်၊ ခေါင်းမလျှော်သော အချိန်များကို တွက်၍ ရေးသားပြုစုပေးလိုသည်။ (၇)နေ့သားသမီးများ လိုအပ်သလို အသုံးပြုနိုင်ရည်ရွယ်ပါသည်။

တနင်္ဂနွေနေ့မှ သားသမီးများ

နေ့တစ်နေ့၏ သောကြာချိန်နှင့် တနင်္လာချိန်		
တနင်္ဂနွေနေ့	၇:၃၀ မှ ၉:၀၀	၁၀:၃၀ မှ ၁၂:၀၀
တနင်္လာနေ့	၆:၀၀ မှ ၇:၃၀	၁:၃၀ မှ ၃:၀၀
အင်္ဂါနေ့	၉:၀၀ မှ ၁၀:၃၀	၁၂:၀၀ မှ ၁:၃၀
ဗုဒ္ဓဟူးနေ့	၇:၃၀ မှ ၉:၀၀	၃:၀၀ မှ ၄:၃၀
ကြာသပတေးနေ့	၁၀:၃၀ မှ ၁၂:၀၀	၁:၃၀ မှ ၃:၀၀
သောကြာနေ့	၆:၀၀ မှ ၇:၃၀	၉:၀၀ မှ ၁၀:၃၀
စနေနေ့	၁၂:၀၀ မှ ၁:၃၀	၃:၀၀ မှ ၄:၃၀

အောက်နေ့များ သားသမီးများ

နေ့တစ်နေ့၏ စနေချိန်နှင့် အင်္ဂါချိန်		
တနင်္ဂနွေနေ့	၁၂:၀၀ မှ ၁:၃၀	၃:၀၀ မှ ၄:၃၀
တနင်္လာနေ့	၇:၃၀ မှ ၉:၀၀	၁၀:၃၀ မှ ၁၂:၀၀
အင်္ဂါနေ့	၆:၀၀ မှ ၇:၃၀	၁:၃၀ မှ ၃:၀၀
ဗုဒ္ဓဟူးနေ့	၉:၀၀ မှ ၁၀:၃၀	၁၂:၀၀ မှ ၁:၃၀
ကြာသပတေးနေ့	၇:၃၀ မှ ၉:၀၀	၃:၀၀ မှ ၄:၃၀
သောကြာနေ့	၁၀:၃၀ မှ ၁၂:၀၀	၁:၃၀ မှ ၃:၀၀
စနေနေ့	၆:၀၀ မှ ၇:၃၀	၉:၀၀ မှ ၁၀:၃၀

အင်္ဂါနေ့များ သားသမီးများ

နေ့တစ်နေ့၏ တနင်္ဂနွေချိန်နှင့် ဗုဒ္ဓဟူးချိန်		
တနင်္ဂနွေနေ့	၆:၀၀ မှ ၇:၃၀	၉:၀၀ မှ ၁၀:၃၀
တနင်္လာနေ့	၁၂:၀၀ မှ ၁:၃၀	၃:၀၀ မှ ၄:၃၀
အင်္ဂါနေ့	၇:၃၀ မှ ၉:၀၀	၁၀:၃၀ မှ ၁၂:၀၀
ဗုဒ္ဓဟူးနေ့	၆:၀၀ မှ ၇:၃၀	၁:၃၀ မှ ၃:၀၀
ကြာသပတေးနေ့	၉:၀၀ မှ ၁၀:၃၀	၁၂:၀၀ မှ ၁:၃၀
သောကြာနေ့	၇:၃၀ မှ ၉:၀၀	၃:၀၀ မှ ၄:၃၀
စနေနေ့	၁၀:၃၀ မှ ၁၂:၀၀	၁:၃၀ မှ ၃:၀၀

ဗုဒ္ဓဟူးနေ့များ သားသမီးများ

နေ့တစ်နေ့၏ တနင်္လာချိန်နှင့် ကြာသပတေးချိန်		
တနင်္ဂနွေနေ့	၁၀:၃၀ မှ ၁၂:၀၀	၁:၃၀ မှ ၃:၀၀
တနင်္လာနေ့	၆:၀၀ မှ ၇:၃၀	၉:၀၀ မှ ၁၀:၃၀
အင်္ဂါနေ့	၁၂:၀၀ မှ ၁:၃၀	၃:၀၀ မှ ၄:၃၀
ဗုဒ္ဓဟူးနေ့	၇:၃၀ မှ ၉:၀၀	၁၀:၃၀ မှ ၁၂:၀၀
ကြာသပတေးနေ့	၆:၀၀ မှ ၇:၃၀	၁:၃၀ မှ ၃:၀၀
သောကြာနေ့	၉:၀၀ မှ ၁၀:၃၀	၁၂:၀၀ မှ ၁:၃၀
စနေနေ့	၇:၃၀ မှ ၉:၀၀	၃:၀၀ မှ ၄:၃၀

အဓိကဆိုလိုချင်သည်မှာ ထိုအချိန်အတွင်း မိမိ၏ ခေါင်းကို မထိ၊မကိုင်သင့်သော အချိန်ဖြစ်သည်ကို အထူး ဖော်ပြသင့်ပါသည်။ မိမိကိုယ်တိုင်သော်လည်းကောင်း၊ သူ အစ်မ၊သားသမီးလည်းကောင်း မထိ၊မကိုင်ပါက အကောင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထို့နေ့၊ ထိုအချိန်များမှာ ထိုနေ့သားအတွက် အခြေခြေလူးသည့် အခြေအနေနှင့် တိကွန်စ်အချိန်များ အနေသောကြောင့် အညံ့အချိန်များ ဖြစ်ပါသည်။

ယခု ဖော်ပြခဲ့သော အချိန်ဇယားကို အသုံးပြု၍ မိမိ

ကြာသပတေးနေ့များ သားသမီးများ

နေ့တစ်နေ့၏ အင်္ဂါချိန်နှင့် သောကြာချိန်		
တနင်္ဂနွေနေ့	၇:၃၀ မှ ၉:၀၀	၃:၀၀ မှ ၄:၃၀
တနင်္လာနေ့	၁၀:၃၀ မှ ၁၂:၀၀	၁:၃၀ မှ ၃:၀၀
အင်္ဂါနေ့	၆:၀၀ မှ ၇:၃၀	၉:၀၀ မှ ၁၀:၃၀
ဗုဒ္ဓဟူးနေ့	၁၂:၀၀ မှ ၁:၃၀	၃:၀၀ မှ ၄:၃၀
ကြာသပတေးနေ့	၇:၃၀ မှ ၉:၀၀	၁၀:၃၀ မှ ၁၂:၀၀
သောကြာနေ့	၁:၃၀ မှ ၃:၀၀	၄:၃၀ မှ ၆:၀၀
စနေနေ့	၉:၀၀ မှ ၁၀:၃၀	၁၂:၀၀ မှ ၁:၃၀

သောကြာနေ့များ သားသမီးများ

နေ့တစ်နေ့၏ ဗုဒ္ဓဟူးချိန်နှင့် စနေချိန်		
တနင်္ဂနွေနေ့	၉:၀၀ မှ ၁၀:၃၀	၁၂:၀၀ မှ ၁:၃၀
တနင်္လာနေ့	၇:၃၀ မှ ၉:၀၀	၃:၀၀ မှ ၄:၃၀
အင်္ဂါနေ့	၁၀:၃၀ မှ ၁၂:၀၀	၁:၃၀ မှ ၃:၀၀
ဗုဒ္ဓဟူးနေ့	၆:၀၀ မှ ၇:၃၀	၉:၀၀ မှ ၁၀:၃၀
ကြာသပတေးနေ့	၁၂:၀၀ မှ ၁:၃၀	၃:၀၀ မှ ၄:၃၀
သောကြာနေ့	၇:၃၀ မှ ၉:၀၀	၁၀:၃၀ မှ ၁၂:၀၀
စနေနေ့	၆:၀၀ မှ ၇:၃၀	၁:၃၀ မှ ၃:၀၀

စနေနေ့များ သားသမီးများ

နေ့တစ်နေ့၏ ကြာသပတေးချိန်နှင့် တနင်္ဂနွေချိန်		
တနင်္ဂနွေနေ့	၁:၃၀ မှ ၃:၀၀	၄:၃၀ မှ ၆:၀၀
တနင်္လာနေ့	၉:၀၀ မှ ၁၀:၃၀	၁၂:၀၀ မှ ၁:၃၀
အင်္ဂါနေ့	၇:၃၀ မှ ၉:၀၀	၃:၀၀ မှ ၄:၃၀
ဗုဒ္ဓဟူးနေ့	၁၀:၃၀ မှ ၁၂:၀၀	၁:၃၀ မှ ၃:၀၀
ကြာသပတေးနေ့	၆:၀၀ မှ ၇:၃၀	၉:၀၀ မှ ၁၀:၃၀
သောကြာနေ့	၁၂:၀၀ မှ ၁:၃၀	၃:၀၀ မှ ၄:၃၀
စနေနေ့	၇:၃၀ မှ ၉:၀၀	၁၀:၃၀ မှ ၁၂:၀၀

နှင့် သင့်လျော်သော အချိန်ကို ရွေးချယ်၍ ဆံကေသာဖြတ် ခြင်း၊ ခေါင်းလျှော်ခြင်း၊ ဆံပင်အလှပြုပြင်ခြင်းများကို ပြု လုပ်ပါက ဘုန်းကျက်သရေ တိုးပွား၍ 'ကေသာဆံရှင်း ရောဂါကင်း' ကြစေရန် မေတ္တာထား၍ ရေးသားလိုက်ရပါ သည်။

(၇)နေ့သားသမီးများ ကျက်သရေတိုး၍ ရောဂါကင်း ရှင်းကြပါစေ။

မေတ္တာဖြင့်

စောယုနန္ဒာ(မေရင်ဒွင်)

တစ်နေ့သောအခါသမယတွင် ကျွန်တော်မဟိဒ္ဓိဗေဒင်
ဟောခန်းသို့ မိတ်ဆွေကြီး မြသာဒွန်းဆိုသူ ရောက်လာခဲ့
လေသည်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို ဘကြီးဒွန်းဟု အလွယ်
ခေါ်၏။ ဘကြီးဒွန်းဟူသည် အခြားသူ မဟုတ်၊ ကျွန်တော်
ဗေဒင်ဆရာ မဖြစ်ခင်က လာဘ်ခေါ် ကြက်ကျွေးဂါထာ
တစ်ပုဒ်ပေးခဲ့ဖူးသည့် မွေးရပ်မြေ သာယာကုန်းရွာမှ ပုဂ္ဂိုလ်
ကြီးဖြစ်သည်။

ထိုဘကြီးဒွန်းသည် လူပုသလောက် စိတ်တိုတတ်သူ
ဖြစ်၏။ သူ တတ်သိနားလည်သလို တစ်ပါးသူအား တတ်
စေချင်သူဖြစ်၏။ တိတိပပသူရှင်းပြသည်ကို နားမလည်
ပါက လည်း အင်မတန် ဒေါသထွက်လွယ်သူ ဖြစ်ပေသည်။
ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် သူ ရောက်လာမည်ကို အလွန်
စိုးကြောက်၏။ သို့ပေမယ့်လည်း သူ ရောက်မလာလျှင်
လည်း အလွန်မျှော်လင့်တောင့်တမိ၏။ အဘယ်
ကြောင့်မူ ကျွန်တော်သည် သူ

လာလျှင် အထွေထွေဗဟုသုတရပြီး ထိုဗဟုသုတအတွက်
လည်း ခေါင်းမီးတောက်မတတ် စိတ်ညစ်ရ၍ ဖြစ်ပေသည်။

ဟော...အခုတော့ဖြင့် ကျွန်တော် (ကြောက်ရွံ့သော
တောင့်တသော ဘကြီးဒွန်း ကျွန်တော်ဗေဒင် စားပွဲခုံရှေ့တွင်
တင်ပျဉ်အကျအနွေလျက် ထိုင်နေပြီ မဟုတ်ပါလား။

ထိုသို့ထိုင်နေရင်းမှ ကျွန်တော်ဗေဒင်စားပွဲပေါ်ရှိ နေ
ပန်းကန်ပြားထဲမှ အမြဲတေလေးကို လက်ညှိုးညွှန်ရင်း
အုန်းအမြဲတေလေးကို ဘာအတွက် ဆောင်ထားတာလဲဟု
ဟော'ဟု မေးလာလေ၏။

'မြင်ကွန်းမြို့ ငါးထပ်ကျောင်းဆရာတော်ကြီး ဦးတေး
နိယျက နေသိဒ္ဓိအောင်စေဖို့ ကျွန်တော့်ကို စွန့်ခဲ့တာကို
ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေလိုက်သောအခါ-

'မင်းက အမြဲတေ(အမတေ)တွေအကြောင်း ဘာ
လောက်ထိ သိသတုံး'ဟု စူးရဲစွာကြည့်ကာ မေးလာ၏။
ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က-

'တစ်ခုမှ မသိပါဘူး ဘကြီးဒွန်းရာ။
အုန်းအမြဲတေလေး အကြောင်းပဲ သိတာပါဗျာ
ဟု ပြောလိုက်ရာ-

'တော်တော်ပိန်း(ထူ)တဲ့ကောင်ပါလားဟု
အမြဲတေကို သုံးမျိုးသုံးစား ခွဲခြားထားတယ်ဟု
မသိရင် မှတ်ထား' ဟု ပယ်ပယ်နယ်နယ် ထွေ
လေတော့သည်။

'ကျွန်တော့်ကို ဗဟုသုတအဖြစ် ပြောကြား



ထူးခြားသန်းပြား
အမြဲတေများ
သာထက်ဇော် (မတေ)

ဘကြီးဒွန်း

ဗဟုသုတဖြစ်ရုံလေးနဲ့ မှတ်သားတာဟာ အတ္တသမား
မင်း အတ္တသမားလား။ အေး...မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောရုံနဲ့
ပြောရုံကွ။ သူတစ်ပါးအတွက် အကျိုးရှိအောင် အခါအခွင့်
တိုင်း ကိုယ့်ဗဟုသုတကို ဝေငှပေးမှ တကယ့်လူသား
မယ်။ ဒီတော့ ဖတ်ပါ။ မှတ်ပါ။ လေ့လာဆည်းပူးပါ။
ဆည်းပူးပါ။ ကိုင်း...ကြာတယ်။ မှတ်စရာအုပ်နဲ့ ဘော
လ်ထုတ်၊ သေသေချာချာ လိုက်မှတ်ပေတော့

ဘကြီးဒွန်းသည် ထိုသို့ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြီးနောက်
စောင်တွင်းမှ ပြည့်လျ့်ကျမတတ်ဖြစ်နေသည့် ကွမ်းတံ
များအား အသင့်ယူဆောင်လာသော ကြွပ်ကြွပ်အိတ်
အောက်ရောင်ထဲသို့ ပြောခနဲ ထွေးပစ်လိုက်၏။

အမြဲတော့(၃)မျိုး

“(၁) တိရစ္ဆာန်အမြဲတော့၊ (၂)ဘူမိယအမြဲတော့၊ (၃)
အမြဲတော့အမြဲတော့အမြဲတော့၊ ရှိတယ်ကွ။ ပထမဆုံး တိရစ္ဆာန်
အမြဲတော့အကြောင်း ပြောပြမယ်။

တိရစ္ဆာန်အမြဲတော့

တိရစ္ဆာန်တွေရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တစ်နေရာရာမှာ ပါလာ
တတ်တာဖြစ်စေ၊ ဒါမှမဟုတ် တိရစ္ဆာန်တွေက ဖြစ်လာ
တတ်တာဖြစ်စေ မာကျောကျစ်လျစ်ပြီး ထက်မြက် ထူး
ဆန်းတဲ့ အစွမ်းသတ္တိတွေ ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ အစိုင်အခဲကို
တိရစ္ဆာန်အမြဲတော့လို့ ခေါ်တယ်ကွ။ အဲဒီလို အမြဲတော့ထဲ
မှာ ပျံသန်းတဲ့ သတ္တဝါ ကျေးငှက်တိရစ္ဆာန်တွေက ဖြစ်
လာတာမျိုးထက် တခြားသတ္တဝါတွေက ဖြစ်ပေါ်လာ
တာက ပိုလိုရှားပါးတယ်။ ရှားပါးတာကြောင့်လည်း ပိုပြီး
အစွမ်းထက်မြက်တယ်။ ဘာစွမ်းသလဲဆိုရင် ကာယသိဒ္ဓိ
ပိုစွမ်းတတ်တယ်။ တိရစ္ဆာန်အမြဲတော့ကိုပဲ ထပ်ပြီး
သေးစိတ် (၄)မျိုးခွဲခြားထားသေးတယ်ကွ”

“ဘာတွေများ ထပ်ခွဲထားသေးလဲ ဘကြီးဒွန်း”

“တယ်လောတာကိုးကွ။ ပြောပါ့မယ်။ ကွမ်းလေးတစ်
လောက်တော့ ဆွဲပါရစေဦး”

ထိုကဲ့သို့ ဘကြီးဒွန်းသည် ဗန်းစကားများ ညှပ်ပြော
သွင်း အသင့်ပါလာသော ကွမ်းဘူးလေးကိုထုတ်၍
အစွယ်ခန့် ကွမ်းယာလေးအား ပါးစောင်တွင်းသို့
သွင်းလိုက်သည်။

ထို့နောက်-

“ရေး၊ (က) ဆင်အမြဲတော့၊ (ခ) ဝက်အမြဲတော့၊ (ဂ)

မြွေအမြဲတော့၊ (ဃ) ငှက်အမြဲတော့တဲ့ကွ”ဟု ကွမ်းဝါးရင်း
ပြောပြလေ၏။

ပြီးနောက် ကွမ်းတံတွေးတစ်ချက်ထွေးလိုက်ကာ “တစ်
ခုချင်းပြောမယ်။ ဆင်အမြဲတော့လို့ ခေါင်းစဉ်တပ်စမ်း”ဟု
ဆိုလာလေသည်။

(က) ဆင်အမြဲတော့

“ဆင်အမြဲတော့ဆိုတာက ဆင်ရဲ့ဦးကင်းထိပ် ဒါမှ
မဟုတ် ဆင်စွယ်အရင်းမှာ ထူးခြားဆန်းကြယ်တဲ့ အစွမ်း
သတ္တိနဲ့ ပြောင်လက်တောက်ပနေတဲ့ အစိုင်အခဲကိုခေါ်တာ။
အမြဲတော့ရဲ့အရောင်က ရွှေရောင်လို့ သိရတယ်။ မြွေအမြဲ
တော့ကို၊ ဆင်အမြဲတော့ဆိုတာဟာ တယ်ပြီးရှားတယ်။
ဆင်အမြဲတော့က မြွေအမြဲတော့ထက် ပိုရှားပါးသေးတယ်
ဟေ့။ တကယ်တော့ ကျောကုန်းပုံသဏ္ဌာန် ကုန်းပြာသာဒ်
ပါတဲ့ ဟိုင်းဆင်ကြီးတွေနဲ့ ကုန်းပြာသာဒ်အစွယ်ကား ဆင်
ဖြူကြီးတွေရဲ့ ဦးကင်းမှာပဲ ဆင်အမြဲတော့ကို တွေ့ရလေ
ရှိတယ်”

“ဒီလို ဆင်ဦးကင်းမှာ ဆင်အမြဲတော့ ရှိတယ်ဆိုတာ
ဆင်ကို သတ်ကြည့်လို့ ဆင်သေမှ သိနိုင်မှာပေါ့နော် ဘကြီး
ဒွန်း”

“ဒီလိုပြောလို့ မရဘူးကွ။ ဒီလိုလုပ်လို့လည်း မရတတ်
ဘူး”

“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဆင်အမြဲတော့ ရနိုင်မှာလဲဗျ”

“ကံစာတာကောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရင်တော့ ဆင်
သင်္ချိုင်းမှာ သွားရှာရင် တွေ့နိုင်တာပေါ့ ငါ့ကောင်ရာ”

“အင်း...အတော်မလွယ်ပါလား ဘကြီးဒွန်းရာ။ ဒါနဲ့
နေစမ်းပါဦးဗျ။ ဆင်အမြဲတော့က ဘာတွေကောင်းလဲဟင်”

“ကောင်းတာတွေကတော့ ဆောင်ထားသူအတွက်
အလုပ်အကိုင်နဲ့ စီးပွားရေးကောင်း၊ ဝိယကောင်း၊ လာဘ်
ပွင့်၊ အသက်အန္တရာယ် ဘေးဆိုးကြားမှ လွတ်မြောက်ကျော်
လွှားလာနိုင်၊ မြွေရဲသင်းပင်းက ကူညီမှုပေး၊ ကာယသိဒ္ဓိ၊
ဝိယသိဒ္ဓိ၊ ခနသိဒ္ဓိ၊ လာဘသိဒ္ဓိ၊ အာရောဂျသိဒ္ဓိ တစ်မျိုးမျိုး
ပြီးစီးအောင်မြင်လာလိမ့်မယ်။ ဒါက ကောင်းကျိုးတွေ။
မကောင်းကျိုးတွေလည်းရှိတယ်”

“ဟ...ဘယ်လိုတုံး ဘကြီးဒွန်းရာ။ အမြဲတော့မှန်သမျှ
ဟာ ခိုက်တယ်ဆိုတာ တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါဘူး။ ဟုတ်ရော
ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဒီမှာ ဟေ့ကောင်၊ အရင် မကြားဖူးပေမယ့် ခု ကြား

ဖူးပြီမဟုတ်လား။ ဒီလိုဆို ငါမေးရဦးမယ်။ တစ္ဆေအခြောက်
မခံရဖူးတာနဲ့ တစ္ဆေမရှိဘူးလို့ မင်း ပြောရဲလား’

‘ဘယ်...ဒါတော့’

‘ဒါဆို စကားမရှည်နဲ့။ မင်း ဦးနှောက်မကျက်
တကျက်လေးနဲ့ အထွန်မတက်စမ်းပါနဲ့။ ငါ ဆက်ပြော
မယ်။ နားထောင်။’

အခုနကပြောခဲ့တဲ့ သိဒ္ဓိအစွမ်းတွေထဲက ကာယ
သိဒ္ဓိပြီးစေတဲ့ ဆင်အမြဲတေကို ဆောင်ထားမိရင်တော့
လား...လား...လား...ရိုးသားအေးဆေးတဲ့ လူကောင်း သူ
ကောင်းတောင်မှ ဒေါသထွက်လွယ်တယ်။ အပြောအဆို
ရိုင်းစိုင်းခက်ထန်လာမယ်။ ခြေလွန်လက်လွန်၊ နှုတ်လွန်တွေ
ဖြစ်လာမယ်။ နောက်ပြီး ဆိုးခိုးတိုက်ခိုက်ချင်စိတ်တွေ ဖြစ်
လာမယ်။ တွေ့တဲ့လူနဲ့ ရန်ဖြစ်စကားများပြီး လက်ဦးအောင်
ထိုးသတ်ရိုက်ပုတ်တတ်လေ့ရှိတယ်။ နောက်ဆုံးကွာ လာဘ်
လာဘလည်း တစ်အားပိတ်သွားတာ ကြုံရတတ်သေးတယ်’

ထိုစကားသို့ ရောက်သောအခါ ဘကြီးဒွန်းသည် မော
သွားသည်လားမသိ။ သူ၏ ဆူဖြိုးတုတ်ခိုင်လွန်းလှသည့်
ဝမ်းဗိုက်ကြီးကို ပေါက်ခမန်းအထိအလား အသက်ခပ်ပြင်း
ပြင်းရှူ၍ မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ပါးစပ်အတွင်းမှ
မနိုင်မနင်း ပြည့်လုံနေသော ကွမ်းတံတွေးများကို ကြွပ်ကြွပ်
အိတ်ထဲ ထွေးလိုက်ပြန်သည်။

ပြီးနောက် ဆိုင်ခန်းအပြင်ဘက်သို့ ခေါင်းစောင်းငဲ့
ကြည့်ဟန်ပြုကာ-

‘ကိုင်း...ဒီတစ်ပတ်တော့ ဒီနေရာမှာပဲ ရပ်နားလိုက်ရ
အောင်။ နောက်အပတ်တွေကမှပဲ ကျွန်တို့ အမြဲတေတွေ
အကြောင်း ဆက်ပြောကြသေးတာပေါ့။ နေစောင်းသွားပြီ။
သွားဦးမယ်’ ဟုပြောရင်း တုတ်ခိုင်ဆူဖြိုးလွန်းလှသည့် ခန္ဓာ
ကိုယ်ကြီးကို ရာဝင်စဉ်အိုးကြီးတစ်လုံးအား သယ်သွားသလို
သယ်သွားလေတော့သတည်း။



(ခ) ဝက်အမြဲတေ

‘ဒီကနေ့ မင်းကိုပြောပြမယ့် အကြောင်းအရာက ဝက်
အမြဲတေအကြောင်းပဲ။ မင်းနားလည်အောင်ပြောရရင် ဝက်
အမြဲတေဆိုတာ တောဝက်ကြီးတွေရဲ့ ဝက်စွယ်ခေါင်းပိတ်
အရင်းမှာ ဖန်ဂေါ်လီလုံးပုံသဏ္ဌာန်ရှိပြီး ထူးခြားထက်မြက်
တဲ့ အစွမ်းရှိတဲ့ အစိုင်အခဲလုံးကို ခေါ်တာပဲ။ အမြဲတေရှိတဲ့
ခါးပတ်အဖြူရစ်ပါ တောဝက်ကြီးဟာ တစ်ကောင်တည်း

ခွဲနေတတ်လေ့ရှိပြီး သေနတ်ပြီးတယ်။ ကျည်အ,တယ်
ကွာ။ အဲဒီလို တောဝက်တွေဟာ ကျားကိုလည်း သစ်ပင်
ကောင်းကောင်းကို နောက်ခံထားပြီး ဖင်ထိုင်အနေအထား
ပြန်ပက်ရဲတဲ့သတ္တိ ရှိကြတယ်။ ဒီလိုအထောက်အထားကို သိနေတဲ့
တောလိုက်မုဆိုးတွေဟာ အမြဲတေပါတဲ့ တောဝက်ကို
ဝါးချွန်ထောင်ချောက်အကြားကနေ ပစ်ခတ်တာ။ ဝက်မေ
များခေါ်ဖမ်းတာ။ ကျားပါးစပ်သံညှပ်နဲ့ ဖမ်းတာတွေ အများ
မျိုးရှိကြတယ်ပေါ့။ အဲ...မိတဲ့အခါမှာ ဝက်စွယ်ခေါင်းပိတ်
အမြဲတေကိုပါ ထုတ်ယူလိုက်တယ်ဟေ့။ တောဝက်စွယ်ထဲ
လည်း ဘာရှည်သလဲ မမေးနဲ့။ တစ်ပေကျော်အထိ တွေ့
ကောက်နေပြီး အဖျားပိုင်းနဲ့ ဘေးဘက်စောင်းတွေကလည်း
ချွန်မြဲနေတယ်။ ဝက်အမြဲတေကို အဖျားဆုံးတွေရနိုင်တဲ့
ဒေသကတော့ ကချင်ပြည်နယ်ပဲ။ စွမ်းတဲ့သိဒ္ဓိကတော့
ကာယသိဒ္ဓိပေါ့ကွာ’ ဟု ဘကြီးဒွန်းသည် ရှည်လျားစွာဖြင့်
ကျွန်တော့်ကို ရှင်းပြပေးလေသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် ဘကြီးဒွန်း နှစ်မြှိုက်သော
တီးမစ်တစ်ခွက်နှင့် နန်းကြီးသုတ်တစ်ပွဲကို မျက်နှာချင်း
ဆိုင်ကနေ လှမ်းအော်မှာ၍ ဝယ်ကျွေးလိုက်လေ၏။ ပြီး
နောက် နန်းကြီးသုတ်ပန်းကန်ကို တူတစ်လက်ဖြင့် ကျွန်
ကျင်ပိုင်နိုင်စွာ စားသောက်နေသည့် ဘကြီးဒွန်းကို ကျွန်
တော် ငေးကြည့်နေမိသည်။ ဘကြီးဒွန်းသည် စားပြီးသည်
နှင့် မြွေအမြဲတေအကြောင်း ဆက်ပြောပြသည်။

(ဂ) မြွေအမြဲတေ

မြွေတွေမှာလည်း အမြဲတေရှိတယ်ကွ။ မြွေအမြဲတေ
ကို မြွေရဲ့ ဦးခေါင်းထိပ်မှာ ဆီးသီးအကင်းအရွယ်လောက်
တွေ့နိုင်တယ်။ အရောင်က စိမ်းညိုရောင်ကွ။ မြွေအမြဲတေ
ကို အလွန်အဆိပ်ပြင်းတဲ့ တောကြီးမြွေဟောက်၊ ငန်းတေ
ကျား၊ ငန်းနက်၊ ငန်းပုပ်တွေနဲ့ ဦးချိုပုံသဏ္ဌာန် အသားဖုတ်
အရိုးဖုတ်ပါတဲ့ မြွေမျိုးတွေ၊ ဦးခေါင်းမှာ အစောင့်
ပုံသဏ္ဌာန်ပါတဲ့ မြွေမျိုးတွေမှာ တွေ့ရလေ့ရှိတယ်။ ကိစ္စက
အမြဲတေထဲမှာ ဒုတိယအရှားပါးဆုံးနဲ့ ရဖို့အခဲယဉ်းဆုံးတွေ
နောက်ပြီးတော့ ရှိသေးတယ်။ အဲဒီလိုအမြဲတေပါတဲ့ ငန်း
တော်ကြားမြွေအရေခွံနဲ့ တခြားမြွေအရေခွံတွေကို ထူး
ခေါင်းမှာ ရစ်ပတ်ထားလိုက်မယ်ဆိုရင် ကိုယ်ပျောက်အောင်
သတ္တိရစေတယ်လို့ မြွေကျမ်းအဆူဆူမှာ ရှေးပညာရှိ
ရေးသားခဲ့တာ မှတ်သားရသေးတယ်။ အမြဲတေပါတဲ့
တွေ့အနေနဲ့ ကောင်းကင်ယံနဲ့ ရေပြင်လွှာတွေမှာလည်း

အနီးသွားလာ လှုပ်ရှားနိုင်တယ်လို့ တောင်တွင်းကြီးဆရာ
ဆာ ခင်ကြီးဖျော်က ရေးသားခဲ့ဖူးတယ်နော်။ မှတ်တမ်းဦး
တို ဆိုကာ ဘကြီးဒွန်းသည် ပါးစပ်ထဲက ကွမ်းယာကြိတ်
ဆာများကို ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ထဲ ထွေးထုတ်ကာ အနီးရှိ ရေ
အနီးကြမ်းတစ်ခွက်ယူပြီး ပလုတ်ကျင်းပစ်လိုက်သည်။

ပြီးလျှင် ကွမ်းဘူးထဲမှ ကွမ်းတစ်ယာကို ထုတ်ယူ၍
မီးစောင်ထဲသို့ သွင်းထည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် ငှက်အမြဲ
ဆာအကြောင်း ဆက်၍ပြောပြန်သည်။

(ဆ) ငှက်အမြဲတော

ငှက်အမြဲတော ဆိုတာကတော့ကွာ ငှက်ဥက ကျောက်
ထဲမှ မှာကျောပြီး သိဒ္ဓိတစ်ခုခုရှိနေတာကို ခေါ်တာပေါ့။
အဲဒီလို ငှက်အမြဲတောကို တောမီးလောင်ရာကနေ မီးကွင်း
ထဲနဲ့ခွဲတဲ့ သစ်ပင်ပေါ်မှာ အများဆုံး တွေ့ရလေ့ရှိတယ်။
ငှက်အမြဲတောရှိတဲ့အပင်ကို မီးမလောင်နိုင်ဘူး။ ငှက်အမြဲ
ဆာမှာ စွန်အမြဲတော၊ ချိုးအမြဲတော၊ သိမ်းငှက်အမြဲတော၊
အမြဲတော၊ ခါအမြဲတောဆိုပြီး ရှိကြတယ်။ အတွေ့ရဆုံး
အမြဲတောကတော့ ချိုးအမြဲတောပဲ။ တွေ့ရပုံက တောကြမ်း၊
မြေကြမ်းပြီး တောခြောက်တဲ့ ကျက်ကုန်း၊ ကျက်တွင်း

ပေါ်ပေါက်နေတဲ့ လက်ပံပင်၊ ကညင်ပင်ရဲ့ နတ်နေကိုင်းရှိ
အသိုက်ထဲမှာ အများဆုံး တွေ့ရလေ့ရှိတယ်ကွ။ အစွမ်း
သတ္တိအနေနဲ့ နေသိဒ္ဓိ၊ လာဘသိဒ္ဓိ၊ ကာယသိဒ္ဓိဘက်တွေမှာ
စွမ်းတယ်။ တချို့ငှက်အမြဲတောတွေကတော့ ကျည်လွဲ၊
ကျည်အ၊ မီးမကူးဘူးလို့ ကြားဖူးအားဝ ရှိခဲ့သေးရဲ့

ထိုကားသို့အရောက်၌ ဘကြီးဒွန်းသည် ပါးစောင်
ဘယ်ဘက်အခြမ်းတွင်ရှိသော ကွမ်းယာကို ညာဘက်ပါး
စောင်သို့ပြောင်း၍ ပါးလိုက်၏။

ထို့နောက် ဗေဒင်စားပွဲအနီးတွင် ချထားသော သူ၏
အနက်ရောင်ဖျင်လွယ်အိတ်ကြီးကို ကောက်ယူလွယ်လိုက်
ရင်း-

ကိုင်း...ဒီတစ်ပတ်တော့ ဒီမျှသာနဲ့ အဆုံးသတ်လိုက်
ကြဦးစို့။ နောက်လာမယ့် အပတ်ကျတော့မှပဲ ဘူမိယ
အမြဲတောအကြောင်း ဆက်ပြောပြဦးမယ်။ သွားပြီဟေ့ 'ဟု
နှုတ်ဆက်ကာ ကျွန်တော့်ဗေဒင်ဟောခန်းထဲမှနေ ထွက်ခွာ
သွားလေတော့သတည်း။

မွှောရက္ခိတိ ဓမ္မစာရိ
သာထက်ဇော်(မကွေး)

ယတြာဆရာပ ဒေါက်တာသင်ပျိုးတင့်

Ph.D (Hon - Doctor of Astrology)

[နက္ခတ္တဗေဒ၊ မြန်မာဗေဒ၊ နှင်းစီးပညာ]

အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စရှိရင် လာခဲ့ပါ။

အမျိုးသမီးများ၏ အခတ်အခဲများကို ဦးစားပေးဆောင်ရွက်ပေးပါသည်။

အမေးပွဲ၊ အောင်ပွဲဝင် သင်္ကြာများ၊ ထိရောက်ထက်မြတ်သော နှင်းစီးပွဲသင်္ကြာများ ဆောင်ရွက်ပါသည်။

အခန်း(၄)၊ အနောက်ဆက်မုခ်၊ ခြင်္သေ့နှစ်တောင်အနီး၊ ပဟာဝိယေဝေတီ၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ၁၉၅၁ ခုနှစ်၊ ၂၇



ဒေါက်တာယတြာဗေဒီ

Ph.D (India), M.Sc (Chemistry)

ရှေ့ဖြစ်တွေ၊ နောက်ဖြစ်တွေ လုပ်မနေနဲ့

ဘာဖြစ်နေလဲ၊ ဘာဖြစ်ချင်လဲ၊ ဘာလုပ်ဖူးရမလဲ

လက်ရှိကြုံတွေ့နေတဲ့ အခက်အခဲတွေ ဖြေရှင်းဖို့အတွက်

ထိထိမိမိ ဓာတ်ရိုက်၊ ဓာတ်ဆင် ယတြာဆောင်ရွက်လိုလျှင်...

လူမှုရေးပိုင်း၊ ဂုဏ်သိက္ခာပိုင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကိုယ်ရေးလုံခြုံမှုကို အာမခံပါသည်။

အမှတ်(၆၆)၊ အခန်း(၄)၊ ခုတိယထပ်၊ တုန့်ဈေးတန်းလမ်း၊ (အောက်)၊ ပန်းဆီတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ၁၉၅၁ ခုနှစ်၊ ၂၇

ကြိုတင်
ရက်ချိန်းယူပါ

ခမောင်းကျွန်းသည် ရှေးအတိတေက ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ
ဒေသစာရှိကြချီရာ ဒေသတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်
ဘုရား၏ ဆံတော်ဓာတ်မြတ်နှင့်အတူ ရဟန္တာများ၏
ဓာတ်တော်များ ကိန်းဝပ်ရာ ရှေးဟောင်းစေတီဘုရားများစွာ
ရှိသည့်ကျွန်း ဖြစ်လေသည်။



မိုးရင်တေတေတင်

ကိုဦး

မွန်ကန်နှင့်

ရာဇဝင်ထဲက လွမ်းပုံပြင်တစ်ပုဒ်နိဒါန်း

ခမောင်းကျွန်းဒေသ၌ ကြခတ်ဝါးရံမြို့ တည်ပြီးနောက် နန်းအုပ်ချုပ်တော်မူသော ဘုရင်မမှာ သုဝဏ္ဏဘူမိသထုံ ၌ရှင်မင်းကြီး၏ သမီးတော် မိဏင်သာခလော ဖြစ်လေသည်။ နတ်သမီးတမျှ လှပတင့်တယ်၍ နူးညံ့သိမ်မွေ့ကာ နန်းတန်ခိုးအာနုဘော်ကြီးသော အပျိုစင်မင်းသမီးမှာ ခမည်းတော် သဘောတူကြည်ဖြူသည့် တောတွင်းသား ဘုလင်ပျိုနှင့် လက်ထပ်ထိမ်းမြားရန် ဤခမောင်းကျွန်းဒေသသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပါသော်လည်း ဖူးစာကံမဖတ်၍ မပေါင်းဆက်လိုက်ရပေ။ မိမိကိုယ်မိမိ မုဆိုးမဘဝခံယူကာ ဤအုပ်ဒေသ၌ပင် မြို့နန်းတည်၍ အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်နေခဲ့သည်။

နတ်သမီးတမျှ လှပခြင်း၊ ဘာသာတရား ကိုင်းရှိုင်း၍ နတ်သူများအပေါ် သနားကြင်နာစွာ မင်းကျင့်တရား ဆယ်စုံနှင့် စီမံအုပ်ချုပ်တော်မူသောကြောင့် ခမောင်းကျွန်းဆီမှ ကြခတ်ဝါးရံမြို့သည် အထူးစည်ကားလှပြီး အတိုင်းတိုင်း အပြည့်ပြည့်သို့ပင် ထင်ရှားကျော်ကြားလေ၏။

ကုန်စည်ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရန်ကောင်းသော ဆိပ်ကမ်းမြို့ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့တွင် ကုန်သွယ်ရန် ရောက်ရှိလာသော သင်္ဘောတစ်စင်းမှ ကုန်သည်တချို့သည် ကုန်ရောင်းဝယ်ရင်း ချွေတက်၍ လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုကြရာ ဘုရင်မကို နန်းသားတစ်ခုတွင် အမှတ်မထင် မြင်တွေ့ခဲ့၏။ လူမကတော့မျှ လှပချောမောသဖြင့် ငေးမောကာ အနီးရှိ မြို့သားတို့အား လူလော၊ နတ်လောဟုပင် မေးမြန်းယူ၏။

မြို့သားတို့ကား ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်စွာ ‘နတ်သမီးတော်ပါ။ လူသားစင်စစ်ဖြစ်၍ ငါတို့တိုင်းပြည် အုပ်ချုပ်သော ဘုရင်မပင်ဖြစ်သည်’ဟု တညီတညွတ်တည်းဆို၏။

ဘုရင်မအား တပ်မက်စိတ်ဖြင့် စစ်ချီခြင်း

ကုန်သည်တို့သည် သင်္ဘောခရီးစဉ်ကို အစဉ်အတိုင်း သွား၍ ကုန်သွယ်ရောင်းဝယ်ကြရင်း ဥက္ကလာပတိုင်းပြည်သို့ (သို့မဟုတ်) သန်လျင်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာ၏။ မိမိတို့ တွေ့မြင်လာခဲ့သည့် ကြခတ်ဝါးရံမြို့မှ ဘုရင်မအားကို နန်းတော်သို့ဝင်၍ ဘုရင်ထံ လျှောက်ထားရာတွင် သည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်လျက် ကုန်သည်တို့အား ဘာသာများစွာ ပေး၏။

ထိုအချိန်က ဥက္ကလာပတိုင်း ပါဒနီငင်တော်တွင် နန်းဆုံးမင်းဆက်ဖြစ်သော သန်လျင်ဘုရင် ဘောဂဒတ္တ

အုပ်စိုးနေချိန်ဖြစ်သည်။

ကြခတ်ဝါးရံမင်းသမီး၏ ဂုဏ်သတင်းကို ကြားမိသည့် နေ့မှစ၍ ဘုရင်ဘောဂဒတ္တသည် တပ်မက်စွဲလမ်းကာ အလျဉ်းသင့်သောတစ်နေ့တွင် စစ်သည်ဗိုလ်ပါ နောက်လိုက်များစွာဖြင့် တိုက်သင်္ဘောအမြောက်အမြားတွင် လက်နက်တပ်ဆင်ကာ ချီတက်ထွက်ခွာလေတော့သည်။

မင်းသမီးအပေါ် တပ်မက်စွဲလမ်း၍ စစ်ချီတက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ရန်သူသဖွယ် စစ်ခင်းရန်ကား အစီအစဉ်မရှိချေ။ ထို့ကြောင့် ခမောင်းကျွန်းဒေသသို့ ရောက်ရှိလာသော အခါ မွန်အခေါ် ဟလာဒိုအ် (ယခုအခါ ချောင်းဆုံမြို့နယ်ရှိ ကုလားတို့ရွာ စာရေးသူ)အရပ်သို့ရောက်လေလျှင် စစ်ရပ်နားကာ စစ်သည်တို့အား စီမံခန့်ခွဲ၍ ဘုရင်မနန်းတော်အား ဝိုင်းရံလေ၏။

ထိုသတင်းကိုကြားသိသော ဘုရင်မသည် မှူးမတ်တို့နှင့် တိုင်ပင်သည်ရှိသော် မှူးမတ်တို့က ‘မစိုးရိမ်ပါလင့်။ ရန်သူတို့ကိုနိုင်အောင် တွန်းလှန်တိုက်ခိုက်ပါမည်’ဟု ကတိပြုကြ၏။ ထို့နောက် ဘုရင်မ၏တပ်တော်တို့ကို စုရုံးစေကာ စီမံခန့်ခွဲသောနေရာကို မွန်အခေါ် ဖန်ဖက် (ယခုအခါ ဖံဖရွာ)တွင် တိုက်ရေးခိုက်ရေး စီစဉ်ကြလေသည်။

ဘောဂဒတ္တဘုရင်၏ စစ်သည်တော်များသည် ဟလာဒိုအ်အရပ်တွင် စစ်ပြင်ဆင်၍ ဘုရင်မထံ စာချွန်ဆက်သ၏။ စာချွန်တော်၌ ယခုလာရခြင်းသည် နယ်ချဲ့ရန်အတွက် စစ်တိုက်လို၍မဟုတ်၊ ဟစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တစ်ပြည်နှင့်တစ်ပြည် ချစ်ခင်နှီးနှောကာ ဂဟေဆက်ရန် လာရောက်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆို၏။

ဘုရင်မသည် ထိုစာချွန်ကို လက်ခံရရှိသော် ပြင်းစွာ အမျက်ထွက်လျက် ရန်သူတို့အား ခုခံတိုက်ခိုက်ရန် အမိန့်ပေးလေသည်။

ဘောဂဒတ္တသည် ဘုရင်မထံမှ မည်သည့်အကြောင်း ပြန်ကြားချက်မျှ မရရှိသည့်အခါ ကြခတ်ဝါးရံမြို့တွင်း ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ကြလေသည်။ ဘုရင်မစစ်သည်တို့၏ ရွပ်ရွံ့ချွံ့ ခုခံတိုက်ခိုက်မှုနှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ရပြီးနောက် ရန်သူတို့သည် စစ်ရေးရှုံးနိမ့်ကာ တပ်ပျက်ရလေသည်။

ကစဉ်ကလျားပြေးလွှားကြရသော ဘောဂဒတ္တ၏ စစ်သည်တို့သည် အချို့မှာ ကွင်းထဲရောက်၍ အချို့မှာ တောတောင်များဆီသို့ တကွဲတပြား ရောက်ရှိကြကုန်၏။

ဘောဂဒတ္တဘုရင်ကိုယ်တိုင် ပြေးရင်းလွှားရင်း ကွင်း

ထဲရှိ တဲတစ်ခုအတွင်း ရောက်ရှိသွားလေသည်။
သစ္စာဖောက် အဘိုး၊အဘွားအို လင်မယားကြောင့်
ကြခတ်ဝါးရဲမြို့ ပျက်ခြင်း

ထိုတံ၌ အဘိုးအို၊အဘွားအို လင်မယားနေထိုင်ကြလေသည်။ တဲအတွင်းသို့ ပင်ပန်းကြီးစွာ ပြေးလွှားရောက်ရှိလာသည့် လူလင်အား မြင်တွေ့ကြရသော အဘိုး၊အဘွားတို့က အဘယ်အရေးကိစ္စကြောင့် ပင်ပန်းကြီးစွာ ရောက်ရှိလာသလဲဟု မေးမြန်းကြရာ လူလင်မှာ 'အဘိုး၊အဘွားတို့...ကျွန်တော်ကား အခြားသူ မဟုတ်၊ ဥက္ကလာပတိုင်း သန်လျင်ဘုရင် ဘောဂဒတ္တပင် ဖြစ်၏။ ကြခတ်ဝါးရဲမင်းသမီး၏ ဂုဏ်သတင်းကို ကြားရသဖြင့် ချစ်ခင်မြတ်နိုးသောစိတ်ဖြစ်ကာ သိမ်းပိုက်လို၍ ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်းကို စိုးမိုးသိမ်းပိုက်လိုသောဆန္ဒ မရှိပါ။ ပြင်းထန်စွာတိုက်ခိုက်ကြလျှင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ခြေလွန်လက်လွန်ဖြစ်ကာ အကျိုးမရှိနိုင်။ ယခုအခါ ဘုရင်မ၏ စစ်သည်တို့ကြောင့် စစ်ရှုံးကာ တစ်ကိုယ်တည်း ကိုယ်လွတ်ရုန်းကာ ထွက်ပြေးခဲ့ရပါသည်' ဟု ဆိုလေ၏။

များစွာကရုဏာသက်သွားသော အဘိုး၊အဘွားတို့သည် ဘောဂဒတ္တဘုရင်အား ကောင်းမွန်စွာ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်၍ ဤသို့ အကြံပေးလေ၏။

အဘိုး၊အဘွားတို့ အကြံဉာဏ်စကား နားထောင်လျှင် နောင်အခါ၌ ဘုရင်မအား အလွယ်တကူ ဖမ်းယူနိုင်ပါသည် ဟုဆို၏။

ထိုအခါ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် မိဘသဖွယ် ဖြစ်ရသော အဘိုး၊အဘွားတို့အား ကျွန်တော်သာ ဘုရင်မကို ရရှိခဲ့ပါက ဤကျွန်းတွင် အဘိုး၊အဘွားတို့အား ထီးနန်းကို အပ်နှင်းပါမည်ဟု ကတိစကားဆို၏။

'ကောင်းပြီ လူလေး၊ သင့်တိုင်းပြည်ကို ပြန်လေလော့။ လူအနည်းငယ်မျှ စုစည်း၍ ပြန်လာပြီးသော် ရွှေ၊ ငွေ၊ ကျောက်သံပတ္တမြားများစွာကို ကြခတ်ဝါးပင်များအကြား ကြံဖြန့်ပစ်လွှတ်ကာ ထားခြင်းဖြင့် မရှိဆင်းရဲသားများစွာသည် ဥစ္စာကို ရလိုစောကြောင့် ကြခတ်ဝါးများအား ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းအံ့။ ထိုအခါ ကြခတ်ဝါးပင်များ ရှင်းလင်းသွားလိမ့်မည်။ မြို့ရိုးစည်းပေါက်သွားပြီဖြစ်၍ ထိုအချိန်မှ လူလေးတစ်ခေါက်ပြန်လာပြီး မင်းသမီးကို ဆောင်ယူပါတော့' ဟု ဆိုလေသည်။

သန်လျင်ဘုရင် ဘောဂဒတ္တသည် ကျေနပ်အားရစွာ

ဖြင့် မိမိတိုင်းပြည်သို့ ပြန်လေ၏။

အချိန်ကြာလတ်သော် ဘောဂဒတ္တသည် မုဆိုးမဘုရင် စံမြန်းရာ ခမောင်းကျွန်းဒေသသို့ လူအင်အား အနည်းငယ်မျှဖြင့် ပြန်လာကာ ဥပါယ်တံမျဉ်ဖြင့် စာချွန်ဆတ်သလိုက်လေသည်။

ယခုရောက်ရှိလာသူမှာ အခြားသူ မဟုတ်၊ စစ်ရှုံးထွက်ပြေးခဲ့ရသော ဘုရင်ဘောဂဒတ္တဖြစ်သည်။ လာရောက်အကြောင်းမှာ ဘုရင်မ စံမြန်းရာကျွန်းကို ကျူးလွန်တိုက်ခိုက်မိခြင်းအတွက် အမျက်ပြေပျောက်စေခြင်းငှာ လာရောက်တောင်းပန်ချီးမြှင့် ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်၏ တောင်းပန်တော့ခြင်းကို ကိုယ်တိုင်လက်ခံ၍ ကန်တော့ခံခွင့်ပြုပါဟု ဖြစ်သည်။

ဘုရင်မသည် မြို့ထွင်းဝင်၍ ကန်တော့ခံခြင်းမပြု၊ မြို့ရိုးအပြင်ဘက်မှသာ တောင်းပန်ကန်တော့ခြင်း ခွင့်ပြုခဲ့လေ၏။ အကြံသမား ဘုရင်မြတ်သည် ထိုအမိန့်ကို လက်ရရှိပြီးနောက် ဝမ်းသာအားရဖြစ်ကာ အသင့်ပါရှိလာခဲ့သော ကျောက်သံပတ္တမြားတို့ကို ခံတပ်သဖွယ် ကာရံထားသော ကြခတ်ဝါးတော ခုနစ်ထပ်အတွင်းသို့ ပစ်သွင်းကြဖြင့် သန်လျင်မြို့သို့ ပြန်လေ၏။

မကြာမီကာလ ဆင်းရဲသူ၊ဆင်းရဲသား ပြည်သူအများစုသည် ကြခတ်ဝါးတောအတွင်း တွေ့ရှိရသော ကျောက်သံပတ္တမြားတို့ကို တွေ့ရှိလေသော် လောဘမသတ်နိုင် အယက် ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်း၍ ကောက်ယူကြရာ လုံခြုံချရသော ကြခတ်ဝါးခုနစ်ထပ်မှာ အကာအရံခံခဲ့ရလေသည်။
မွန်ဇကရီ သိမ်းပိုက်ခံရလေပြီ

သန်လျင်ဘုရင် ဘောဂဒတ္တသည် စစ်ကြောင်းကြောင်းဖြန့်ကာ ကြခတ်ဝါးရဲမြို့သို့ ထပ်မံရောက်ရှိကြသည်။ ဟလာဒိုအ်အရပ်တွင်ပင် တပ်စွဲထားလေသည်။

ဘုရင်မသည် ရန်သူစစ်သည်တပ်များ ရောက်ရှိလာမိမြို့ရိုးကို လုံခြုံစွာ ကာရံထားသော ကြခတ်ဝါးခုနစ်ထပ်ပေါက်သွားပြီ စသည့်သတင်းများ ကြားရသောအခါ နီးကြောက်ရွံ့လျက် နန်းတော်မှဆင်း၍ တောင်ကုန်းပေါ်တက်ရောက်ပုန်းခိုလေ၏။

ဘောဂဒတ္တသည် နန်းတွင်းသို့ရောက်သည်နှင့် ဘုရင်မကို လိုက်လံရှာဖွေရာ မတွေ့ရှိပေ။ ထို့ကြောင့် ယခင်ဉာဏ်ပေးခဲ့သော အဘိုး၊အဘွား လင်မယားထံ တစ်ကြိမ်ပြန်၍ အကြံဉာဏ်တောင်းခံလေ၏။

‘ငါ’ ဘုရင်မသည် အပျိုစင်မြန်သည့်အတွက် လွန်စွာ
တဝေ၏။ နူးညံ့သိမ်မွေ့၍ နတ်သမီးတမျှ ချောမောသူတစ်ဦး
ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဘုရားဝတ်ကျောင်းတော်အတွင်း ဝင်ရောက်
နိုင်ခဲ့ပါက လူနှင့်အရပ် ခွဲခြားမရအောင်တူ၏။ သို့ဖြစ်ပါ
၍ ချွန်ထက်သောအပ်ကို ယူဆောင်ပြီး ဝတ်ကျောင်းတော်
အတွင်း၌ရှိသည့် အရပ်များကို လိုက်လံထိုးကြည့်ပါ။ နာ
ဘုရင်တန်လှုပ်လာသော အရပ်သည် ဧကန်ဘုရင်မပင် ဖြစ်
သည်ဟု ဆိုလေ၏။

အဘိုး၊ အဘွား လင်မယား စကားကို ကြားရသော
ဘောကဒတ္တဘုရင်မှာ ဝမ်းသာရွှင်လန်းစွာဖြင့် နန်းတော်သို့
ပြန်လာကာ ဝတ်ကျောင်းတော်အတွင်း၌ရှိသည့် အရပ်တို့
အပေါ်ဖြင့် ထိုးစိုက်လေ၏။ အရပ်တစ်ရပ်သည် နာကျင်မှု
ကြောင့် လှုပ်ရှားလာသော် ဘုရင်မှာ ထိုအရပ်အား လက်ဆွဲ
မိလျှင်ရာ ဘုရင်မမွန်ဧကရီမှာ အလွယ်တကူ ဖမ်းဆီးခြင်း
ခံရလေတော့သည်။

ဘောကဒတ္တဘုရင်၏ ဖမ်းဆီးခြင်းခံရပြီးသည့်အချိန်မှ
၍ ဘုရင်မမှာ နန်းထက်တွင် အလိုမတူဘဲ ပေါင်းသင်း
ခြင်းခံရလေသည်။ ကာလကြာမြင့်သော် သားတော်တစ်ဦး
မွေးဖွားလေ၏။

တစ်နေ့တခြား ကြီးပြင်းလာ၍ အရွယ်ရောက်သော်
သံတော်ဘုရင်မသည် အကြံတစ်ခုရလေ၏။ ငါ၏ မွန်
ခြံတန်ခိုးစင်သောအမျိုးအနွယ် ကျွန်ရှိစေခြင်းငှာ သားတော်
အား မချစ်မနှစ်သက်သူ ဘုရင်နှင့် သီးခြားခွဲခြားထားခြင်း
ကြောင့် အမျိုးအနွယ်ကိုသန်စေမည်ဟု အကြံဖြစ်၍ ဘောက
ဒတ္တဘုရင်အား သားတော်အတွက် ထီးနန်းအသစ်ဆောက်
လုပ်ခွင့်ပြုရန် တောင်းပန်၏။ ဘုရင်၏ သဘောတူကြည်
ဖြူ ရရှိပြီးနောက် ပညာရှိအမတ်ကြီးများနှင့် တိုင်ပင်ကာ
ဆောင်းမြတ်သော မြေနေရာကို ရှာဖွေစေ၏။

ကျွန်းပေါ်၌ လှည့်ပတ်ရှာဖွေကြရာ မြောက်အရပ်တွင်
နန်းအခေါ် ချင်ကြော်၊ မြန်မာအမည် ဒရယ်ရွာဟုခေါ်တွင်
သည့် နေရာတစ်ခုအား တွေ့ရှိပြီးနောက် ထီးနန်းအသစ်
ဆောက်လုပ် မြို့တည်စေပြီး သားတော်အား ထီးနန်းလွှဲအပ်
နိုင်စေ၏။

သားတော်အား ထီးနန်းလွှဲအပ်ပြီးနောက် ကြခတ်ဝါးရံ
သမီးသည် လင်တော်မောင် ဘောကဒတ္တဘုရင် စိုးစံရာ
နန်းလျှင်မြို့သို့ လိုက်ပါသွားတော့သည်။

ကျေးဇူးရှိခဲ့ဖူးသော အဘိုး၊ အဘွားတို့အား ဘောကဒတ္တ

ဘုရင်သည် ကတိရှိခဲ့သည့်အတိုင်း ဘုရင်မ စံမြန်းခဲ့သည့်
မူလနန်းတော်ကို ပေးအပ်လေ၏။

ရာဇဝင်ထဲက လွမ်းပုံပြင်တစ်ပုဒ် မွေးဖွားခြင်း

သန်လျင်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီးနောက် ဘောကဒတ္တ
ဘုရင်သည် မွန်ဧကရီဘုရင်မကို အဂ္ဂမဟေသီမိဖုရားခေါင်
ကြီးအရာ ချီးမြှင့်မြှောက်စားတော်မူလေသည်။

မချစ်မနှစ်သက်သူနှင့် ပေါင်းဖော်ရသဖြင့် မိဖုရား
ခေါင်ကြီးမှာ စိတ်တော်မပျော်ရွှင်နိုင်ချေ။ တစ်နှစ်ခန့်အကြာ
တွင် ဘောကဒတ္တဘုရင်မှာ နတ်ရွာစံ ကံတော်ကုန်လေ၏။

ညီတော် မနောစိတ္တသည် အစ်ကိုတော်၏ ထီးနန်း
အရိုက်အရာကို ဆက်ခံတော်မူ၏။ မရိုးဖြစ်သူ မိဖုရားကြီး
ကိုပင် အဂ္ဂမဟေသီ မိဖုရားခေါင်ကြီးအရာ ဆက်လက်အပ်
နှင်းလေသည်။

မွန်ဧကရီမှာ မနောစိတ္တဘုရင်နှင့် ပေါင်းဖော်ရသော်
လည်း စိတ်ထဲ၌ မပျော်ပိုက်နိုင်ချေ။

တစ်နေ့သောအခါ မိဖုရားကြီးသည် မောင်းမမိသံ
ခြွေရံသင်းပင်းတို့နှင့် ခွဲခွာကာ တစ်ကိုယ်တည်း နေထိုင်လို
သော စိတ်ဆန္ဒ ဖြစ်တော်မူ၏။

ထိုအကြောင်းကို ဘုရင်မနောစိတ္တအား လျှောက်တင်
ရာ ကြည်ဖြူစွာ ခွင့်ပြုခဲ့သောကြောင့် မှူးမတ်တို့နှင့်တိုင်ပင်
၍ အင်္ဂါလေးပါးနှင့်ပြည့်စုံသော တစ်ပင်တိုင်မြဲနန်းဆောင်
ကို မြို့၏အနောက်ဘက် ပင်လယ်နှင့်နီးသည့် ကုန်းမြင့်
တစ်နေရာတွင် တည်ဆောက်လေ၏။

တစ်ပင်တိုင်မြဲနန်းတော် ဆောက်လုပ်၍ မပြီးစီးမီ
မိဖုရားကြီးမှာ ပဋိသန္ဓေကိုယ်ဝန်တည်လေ၏။ တစ်ပင်တိုင်
မြဲနန်းဆောင် ပြီးစီးသောအချိန်၌ မွန်ဧကရီ မဟေသီ
မိဖုရားကြီးမှာ ဓမ္မတာအတိုင်း ကမ္မဇလေလှုပ်ရှားကာ ရှေး
ကုသိုလ်ကံ အကြောင်းမလှသဖြင့် ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာကြီး
နှင့် နတ်ရွာစံလေ၏။

သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသထုံပြည်ဘုရင်၏ သမီးတော် မဟေသီ
မိဖုရားခေါင်ကြီး နတ်ရွာစံတော်မူ၍ မနောစိတ္တဘုရင်မှာ
များစွာဝမ်းနည်း ပရိဒေဝမီး တောက်လောင်လျက်ရှိသည်။
တိုင်းသူပြည်သားများမှာလည်း မိဖုရားခေါင်ကြီးကို ချစ်ခင်
မြတ်နိုးကြသဖြင့် အတိုင်းမရှိ ဝမ်းနည်းကြ၏။

နန်းပြာသာဒ်အလယ်တွင် တိုင်းသူပြည်သားတို့နှင့်အတူ
ရှိနေသော မနောစိတ္တဘုရင်မှာ ရွှေခေါင်းရွှေတလားများကို
ပြုပြင်စီရင်စေပြီး မိဖုရားခေါင်ကြီးအား ဒေတလှီ (ခေါ်)

ဆီးဖြူတောင်တောင်ကုန်းပေါ်တွင် ကောင်းမွန်စွာ မီးသင်္ဂြိုဟ်လေ၏။

ထိုသို့မီးသင်္ဂြိုဟ်နေစဉ် မိဖုရားကြီး၏ဝမ်းမှ ကိုယ်ဝန်သည် မီးအရှိန်ကြောင့် ပေါက်ကွဲကာ ကလေးငယ်တစ်ဦးလွင့်စဉ်ကျရောက်လာသဖြင့် ကောက်ယူကာ ဖခင်ဘုရင်မနောစိတ္တထံ ဆက်သကြလေသည်။

မနောစိတ္တ ဘုရင်ကြီးသည် မိခင်မဲ့ကလေးငယ်အား တွေ့မြင်သော် လွန်စွာချစ်ခင်မြတ်နိုးတော်မူသလို လွန်စွာဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်း ဖြစ်ရသည်။

အဲဒီမင်္ဂလာအရပ်ဖြစ်သော သင်္ချိုင်းကုန်းမှ မွေးဖွားလာသည့် သမီးတော်အား မင်္ဂလာနန်းတော်အတွင်း၌ နေရာပေးရန် မသင့်လျော်၍ မင်းကြီးမှာ စိတ်တော်ဝမ်းနည်းရ၏။

မနောစိတ္တဘုရင်သည် ပညာရှိမှူးမတ်တို့အား ပြသအပ်နှံ မေးမြန်းသောအခါ ၎င်းကလေးငယ်သည် ဘုန်းကံကြီးမားသောမင်းသမီး ဧကန်ဖြစ်၏ဟု ဆိုလေ၏။

ဘုရင်မင်းမြတ်မှာ သမီးတော်ကို ချစ်ခင်သနားကြင်နာလျက် နို့ထိန်းမိန်းမတို့နှင့်အတူ မောင်းမမိသံ ခြွေရံသင်းပင်း အစုံအလင်ဖြင့် မိခင်ကြီးမနေလိုက်ရသည့် တစ်ပင်တိုင်

မြနန်းဆောင်တော်၌ ထားရှိလိုက်လေ၏။

သမီးတော်သည် တစ်ပင်တိုင်မြနန်း ဆောက်လုပ်ပြီးစီးချိန်တွင် ဖွားမြင်သောကြောင့် အမည်နာမကိုလည်း မြောက်နန်းဟု အမည်ပေးတော်မူ၏။ မြန်းမလှိုအားဖြင့် နန်းမတော်ဟု ခေါ်တွင်လေသည်။

ကာလရွေ့လျောလာသောအခါ သမီးတော်၏အမည်မှာ မြောက်နန်းမှ မွှေးနန်းဖြစ်လာခဲ့ပြီး ရှင်မွှေးနန်းဟူ၍ သမိုင်းရာဇဝင်တွင် စာတင်ကျန်ရစ်ခဲ့သော ရှင်မွှေးလွန်း မင်းနန်းဟူ၍ အချစ်တွင် စာတင်ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် မင်းသမီးပင် ဖြစ်ပါ တော့သည်။

ခုနစ်ရက်သားသမီးအပေါင်း ဘေးဘယကင်းစေခြင်းပါစေ။

ဗိုလ်တထောင်-ကိုဦး

ကျွမ်းကျိုး

- * ဓာတ်တော်ကျောင်းဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တပါလိတာ၊ ကမာဝက်ရွာ၊ မုဒုံမြို့နယ်။
- * လင်းယုန်သားရာဇဝင် (ဘီလူးကျွန်းချောင်းဆုံမြို့နယ်)



(ယောမြို့) ဆရာပြောင်၊ ဆရာအောင်၊ ဆရာထွန်းမင်းအောင်တို့၏ သားတပည့်

ရှမ်းဆရာ ဦးစိုင်းဌေးလှိုင်

(ဝမ်းတွင်းမှော်စက်ရှင်)

လူအများ၏ ကောင်းကျိုးချမ်းသာအတွက် အံ့ဖွယ်နက်နဲသော ပညာရပ်များဖြင့်သာ ကူညီဆောင်ရွက်မည်

စီးပွားရေး၊ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး(အချစ်ရေး)၊ နိုင်ငံရပ်ခြားကိစ္စများနှင့် ဘာသာ၊ သာသနာရေး ကိစ္စရပ်များ၊ အိမ်မြေ၊ ခြံမြေ၊ တိုက်တာ၊ ကား ရောင်းဝယ်ခြင်းများ၊ အိမ်တွင်း/အိမ်ပြင် မည်သည့်ပယောဂနှင့်ယှဉ်သော အနှောင့်အယှက်၊ အတိုက်အခိုက်များမဆို ရက်ပိုင်းအတွင်း တိကျမှန်ကန် မြန်ဆန်အောင်မြင်စွာ ဖြေရှင်းဆောင်ရွက်ပေးပါသည်။

ဆရာနှင့်ထွေ့ချီနီ - နေ့စဉ် (တနင်္ဂနွေမှအစ)

နံနက်(၉)နာရီ မှ ညနေ(၄)နာရီ အထိ

အမှတ်-၄၀၇၊ လှော်ကားလမ်းမကြီး (ဘုန်းကြီးကျောင်းကျွန်းကားမှတ်တိုင်ရှေ့)၊ (၁၉)ရပ်ကွက်၊ အပုံမြို့သစ်(တောင်ပိုင်း)မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။ ☎ ၀၉ ၇၃၀ ၇၂၉၇၀

ပြောပြသောအခန်း

တိုင်းရင်းသားစာပေအဖွဲ့မှ ထုတ်ဝေ 0412 YR 004887
ရိုင်းစင် ၇/၂၀၀၈၊ တာထာလ (တိုး)-၁၃၁၂



အသံကျအကြောပြေ ဆီး၊ ဝမ်း၊ မှန်စေတဲ့ **မုံရွာ ဆရာမိုး ၊** **ရှောက်တစ်လုံးဝမ်းမှန်ဆေး**

ပြောပြသူမှာ အမှတ်တံဆိပ် (စာနယ်ဇင်း) ၀၃၀/၀၀၀၄

“ကိုဇော်ရဲနိုင်ကို ကြည့်လိုက်ရင် သွက်လက်ပေါ့ပါးဖျတ်လတ်နေတာပဲ။ အသားအရေ စိုပြည်ပြီး အဆီတွေလည်းကျ။ အသားတွေလည်း ကျစ်လျစ်လာတယ်။ ဆေးကောင်းတစ်လက်တွေ့ထားပြီထင်တယ်။ ဆေးကောင်းရှိရင် လက်တို့သတင်းပေးသိဦး”

“သွက်လက်ပေါ့ပါးဖျတ်လတ်ဆို မုံရွာဆရာမိုးရဲ့ ရှောက်တစ်လုံးဝမ်းမှန်ဆေး လက်ကိုင်ထားလို့ပါ။ ကျန်းမာရေးရှုထောင့်ကြည့်ရင် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဆီး၊ ဝမ်း၊ သွေး၊ လေ မှန်မမှန် မိမိကိုယ်တိုင် ဆန်းစစ်ပြီး ပြုပြင်နေထိုင်သွားဖို့လိုတယ်မဟုတ်လား။ သူ့သားတိုင်း ကျန်းမာဖို့ ဓာတ်ကြီးငါးပါးညီညွတ်မှုတည်း မဟောက်ပြန်ဘဲ ဝင်လမ်း ထွက်လမ်း မှန်ကန်ခြင်းမရှိဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ ဝိဇ္ဇာနယ်မှာ စည်းခဲဝါးဟာ အဓိကကျသလို လူသားတိုင်း ကျန်းမာဖို့ဆိုရင် ဆီးနဲ့ဝမ်းဟာ အဓိကကျပါတယ်။ ဝမ်းတစ်လုံးကောင်း ဆီးမခဲဆိုတဲ့ စကားရပ်လည်းရှိတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ... ဒါထက် ကိုဇော်ရဲနိုင် အမြဲသုံးစွဲနေတဲ့ မုံရွာဆရာမိုးရဲ့ ဝမ်းမှန်ဆေးဟာ ဝမ်းမှန်နံ့သက်သက် စားတာအား ဘယ်လိုရောဂါတွေအတွက် သုံးစွဲနိုင်တယ်ဆိုတာ ပြောပြဦးမှပေါ့”

“ကျွန်တော်တို့မိသားစု အမြဲသုံးစွဲနေတဲ့ မုံရွာဆရာမိုးရဲ့ ရှောက်တစ်လုံးဝမ်းမှန်ဆေးဟာ ဝမ်းနုတ်ဆေးမဟုတ်သလို ဝမ်းမှန်နံ့သက်သက်မဟုတ်ဘဲ ဘယ်လိုရောဂါတွေအတွက် သုံးစွဲနိုင်သလဲဆိုရင် အဲဒီဆေးကို နေ့စဉ်မှန်မှန် သုံးစွဲခြင်းဖြင့် လေငန်း၊ လေဖြတ်ရောဂါဖြစ်ခြင်း၊ သွေးတိုးသွေးတက်ခြင်း၊ နှလုံးအဆီဖုံး၊ အသည်းအဆီဖုံးခြင်းတို့ကို ကာကွယ်ပြီး ဇက်ကြောထိုးခြင်း၊ ခြေ လက်များ ထုံကျဉ် ကိုက်ခဲလေးလံခြင်း၊ အစာအိမ်ရောဂါဖြစ်ခြင်း၊ လေကြောင့်ဖြစ်သော ဗိုက်နာ၊ ဗိုက်အောင့်ဖြစ်ခြင်း၊ အတွင်းလိပ်၊ အပြင်လိပ်ဖြစ်ခြင်း၊ သွေးကျခြင်း၊ ဆီးဝမ်း၊ လေ ချပ်ခြင်း၊ ဆံပင်ဖြူခြင်း၊ မျက်စိမှန်ခြင်း၊ ကိုယ်လက်လေးလံထိုင်း နှိုးပြီး ညောင်းညာကိုက်ခဲခြင်း၊ ခံတွင်းနံ့ဆိုးခြင်း၊ ချွေးနံ့မကောင်းခြင်း၊ မျက်နှာပေါ်တွင် ဝက်ခြံ၊ တင်းတိပ်များထွက်ခြင်း၊ အသားအရေ အက်တဲ့ခန်းခြောက်ခြင်း၊ စိတ်ဖိစီးမှုများ၍ ကိုယ်လက်မအီမသာဖြစ်ခြင်း စတဲ့ ရောဂါများကို သက်သာပျောက်ကင်းစေပါတယ်။

ခန္ဓာကိုယ်တွင်းရှိ ပိုလျှံနေသောအဆီများကို လျော့ကျစေပြီး အပူ၊ အပုပ်၊ အညစ်ကို ယူထုတ်ပစ်သလို ကင်းစင်စေရုံမက ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိခင်များ နေ့စဉ်သုံးစွဲခြင်းဖြင့် ဆီး၊ ဝမ်း၊ လေ မှန်ကန်၍ မွေးဖွားရလွယ်ကူပြီး ကလေးတွင် လေနာကင်းတာ ကျန်းမာစေခြင်း စတဲ့ အကျိုးကျေးဇူးတွေ ခံစားစေနိုင်ပါတယ်”

“ကိုဇော်ရဲနိုင်တို့မိသားစု သုံးစွဲနေတဲ့ မုံရွာဆရာမိုးရဲ့ ရှောက်တစ်လုံးဝမ်းမှန်ဆေးဟာ ကျား/မ စွယ်စုံရတဲ့ ဆေးကောင်းတစ်လက်ပဲဦး။ ကျွန်တော်လည်း သုံးမယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားတို့လို စာရေးဆရာ၊ ပန်းချီဆရာ၊ ကွန်ပျူတာသမားတွေ၊ အညောင်းထိုင်သူတွေ၊ အဆီများ အဝလွန်သူတွေ၊ တစ်ကိုယ်လုံးလေးလံထိုင်းမှိုင်း ညောင်းညာကိုက်ခဲနေသူများအတွက် ဒီဆေးက ဝမ်းနုတ်ဆေးမဟုတ်လို့ နေ့စဉ်မှန်မှန်သုံးစွဲဖို့ လက်ကိုင်ထားရမယ့် ဆေးကောင်းတစ်လက်မို့ ဆေးရဲ့ကောင်းခြင်းဂုဏ်သတင်းကို အပေါင်းအသင်းတွေသိအောင် ရေးသွင်းကြေညာလိုက်ချင်ပါရဲ့ဗျာ”

မျက်နှာဖြူ၊ မလွလေးဖြူနှင့် ပုံမှန် ခေါ်လေးဖြူဖြူ ဖြန့်မှာဆေးမျိုးစုံဖြန့်ချိရေးထိုင်ကြသူများမှတစ်ဆင့် တစ်ပြည်လုံးသိရှိနိုင်စေမည်။

ပင်ရင်း - **မုံရွာ-ဆရာမိုး** တိုင်းရင်းသားစာပေအဖွဲ့မှ ထုတ်လုပ်ရေးနှင့်ဆေးကုခန်း
ထုတ်-၇/၂၀၁၆၊ မေဇာဝိလမ်းမကြီး၊ မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ပုန်း-ဝ-၆၉၀၅၀၇၊ ၀၉-၅၁-၀၈၆၁၂
မုံရွာဆရာမိုး - ပုန်း-၆၉၉၆၃၁ လိုင်ခွဲ (၃၄၇)၊ ၆၉၀၄၅၆ လိုင်ခွဲ (၃၄၇)



cartoon
WMA



ဘောလျှင်နဲ့ ဝဉ္စာဖို ကာလိဒါသ (၁) မောင်လှယ် (မော်လမြိုင်)

သိင်္ဃက သိခဲရတုပညာရှိ ကာလိဒါသ

အိန္ဒိယနိုင်ငံနှင့် မြန်မာနိုင်ငံတို့သည် ရှေးရှေးအစဉ် ဆက်ကတည်းက ကူးလူးဆက်ဆံခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၍ ဘာသာရေး၊ ယဉ်ကျေးမှု၊ လူမှုရေး၊ စာပေဂီတတွေ မြန်မာနိုင်ငံကို ဆက်ရှိခဲ့တာ အထင်အရှားရှိပါတယ်။

အထူးကတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာမြန်မာနိုင်ငံတော်လို့ ကမ္ဘာ

အလယ်မှာ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားနေနိုင်သည်ကို ကြည့်ပါ။ ဗုဒ္ဓဘုရားသည် အိန္ဒိယနဲ့ နီပေါနိုင်ငံတွင် ပွင့်ထွန်းပေါ်တော်မူခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ဘာသာရေးအပြင် ဂီတ၊ အနုပညာ၊ ဆေးကျမ်း၊ စာပေတို့လည်း မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဝင်ရောက်နေရာယူလာပါတယ်။ မြန်မာ့ဗိဇ္ဇာဆေးပညာများ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာခြင်းမှာ အိန္ဒိယဆေးကျမ်းတို့ရဲ့ သက်ရောက်မှုပါဝင်တာကို လက်ခံရမှာပါ။

ထို့အပြင် စာပေ၊ ဂီတ၊ ဗေဒင်၊ နက္ခတ္တပညာတို့လည်း ပါဝင်ပါတယ်။ စာပေထဲမှာဆိုလျှင် တိုင်းရဲ့ ကဗျာလင်္ကာများ၊ စာပေများ၊ ဆရာပါရဂူ ပြန်ဆိုရေးသားခဲ့တဲ့ ရာဟုလာသံကဏ္ဍည်းရဲ့ ဗုဒ္ဓဆိုင်ရာဝတ္ထုတို့မှာ အထင်အရှားတွေ့နိုင်ပါတယ်။

နောက်ပညာရှိကဝိတစ်ဆူဖြစ်တဲ့ ကာလီဒါသရဲ့ကဗျာ၊ စာပေ၊ ပြဇာတ်၊ လျှောက်ထုံးတို့လည်း မြန်မာစာပေလောကမှာ ရှေ့တန်းမှ နေရာယူထားပါတယ်။ ကာလီဒါသပညာရှိကြီးရဲ့ သက္ကဏ္ဍလနဲ့ မေဃဒူတ ပြဇာတ်တို့လည်း မြန်မာစာဖတ်သူများနဲ့ ရင်းနှီးပြီးသား ဖြစ်နေပါတယ်။

ဆရာကြီးကာလီဒါသကို ကျွန်ုပ်တို့အား လူကြီးတွေ ပြောပြခဲ့တာက ဆရာကြီးကာလီဒါသသည် ကာမသျှတ္တရကျမ်းပြုအဖြစ်နဲ့သာ သိခဲ့ရပါတယ်။ နောက်ပိုင်းစာပေတွေ ဖတ်ရှုလာတော့ စုံထောက်နဲ့ ဂမ္ဘီရဝတ္ထုများကို ရေးသားခဲ့တဲ့ ကွယ်လွန်သူ နာမည်ကျော် စာရေးဆရာကြီးကလည်း ကာလီဒါသသည် မြန်မာနိုင်ငံမှ စာပေပညာရှင်ကြီး ဖြစ်ပါတယ်လို့ သူ့ရဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်မှာ ရေးထားတာကိုလည်း ဖတ်လိုက်ရပါသေးတယ်။

နောက်တော့ ရန်ကုန်ရောက်စဉ် ပန်းဆိုးတန်းလမ်း စာအုပ်အဟောင်းဆိုင်မှ ဆရာကြီးဦးလှဒင် ပြန်ဆိုထားတဲ့ ကာလီဒါသလျှောက်ထုံး ပထမတွဲ(ထိုစဉ်က နှစ်ကျပ်တန်)ကို တွေ့၍ ဝယ်ယူခဲ့ပြီး ဖတ်ရှုကြည့်မှသာ ကွယ်လွန်သူ ဂမ္ဘီရစာရေးဆရာကြီး ရေးခဲ့သလို မြန်မာနိုင်ငံသားမဟုတ်ဘဲ အိန္ဒိယနိုင်ငံသား ပညာရှိကြီးဖြစ်တာကို သိရပါတော့တယ်။

အိန္ဒိယနိုင်ငံမှ ကာလီဒါသ ပညာရှိသုံးဦး

အိန္ဒိယနိုင်ငံ ပဒေသရာဇ်ရှင်ဘုရင်ခေတ် အဆက်ဆက်တွင် ကာလီဒါသ အမည်ဖြင့် ကျော်ကြားခဲ့တဲ့ ပညာရှိကြီးသုံးဦးကို တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။ ထိုပညာရှိ ကာလီဒါသ သုံးဦးတို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး နှစ်ပေါင်း(၅၀၀)မျှကွာ၍ ထွက်ပေါ်ခဲ့ကြောင်းကို အိန္ဒိယစာပေများမှ သိခဲ့ရပါတယ်။

၁။ ခရစ်နှစ်(၅)ရာစုနှစ်တွင် ပါဠိလိပုတ်ပြည်မှ ဥဇ္ဇေနီပြည်ကို ပြောင်းရွှေ့နေနဲ့စံတော်မူတဲ့ စန္ဒကုတ္တ (ခေါ်) ဝိတြ မဒိတျမင်းတရားကြီး(၃၈၀-၄၁၃)လက်ထက်တွင် နဝရတနလို့ ထင်ရှားတဲ့ ပညာရှိကိုးဦးအနက် သက္ကဏ္ဍလ မေဃဒူတစတဲ့ ဂန္ထဝင်ပြဇာတ်ကြီးများကို ရေးသားခဲ့တဲ့ ကာလီဒါသတစ်ဦး။

၂။ ခရစ်နှစ်(၁၁)ရာစုနှစ်တွင် မာလဝါကုန်းပြင် (ယခု ဘုံဘိုင်နယ်နှင့် ရာဇပုတ္တနယ်စပ်)အရပ်၌ မန္တပြည်၊ ဓာရာပြည်နဲ့ ဥဇ္ဇေနီပြည်ဟူသော ပြည်ထောင်သုံးခုကို ဓာရာတိုင်းလို့ သမုတ်ပြီး ထီးနန်းအုပ်ချုပ်တဲ့ ဘောဇဘုရင်မြတ် လက်ထက်တွင် ထင်ရှားကျော်ကြားတဲ့ ကာလီဒါသပညာရှိ တစ်ဦး။

၃။ နောက် ခရစ်နှစ်(၁၈)ရာစုစောစောပိုင်း အာဂရမြို့စိုးစံတဲ့ ဩရာဇ်စစ်ဘုရင်ရဲ့မြေးတော် အတ္တဘာကြီး လက်ထက်မှာ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားခဲ့တဲ့ ကာလီဒါသဘွဲ့ခံ တူ(လိဆိဒတ်(စ်)တို့ သုံးဦးဖြစ်ပါတယ်။

ယခု ရေးသားဖော်ပြမည့် ကာလီဒါသ ပညာရှိကြီးမှာ အမှတ်(၂)ဖြစ်တဲ့ ခရစ်နှစ်(၁၁)ရာစုတွင် ဓာရာတိုင်းအုပ်စိုးခဲ့သော ဘောဇဘုရင်မင်းမြတ်လက်ထက်တွင် ဆွမ်းနဲ့ပညာရှိပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်ပါတယ်။

ထိုပညာရှိ ကာလီဒါသသည် အခက်အခဲ ပြဿနာများစွာတို့ကို ဘောဇဘုရင်မင်းမြတ်အလိုကျ ဖြေရှင်းလျှောက်တင်ခဲ့ရတဲ့ ကာလီဒါသလျှောက်ထုံး (သို့မဟုတ်) ကာလီဒါသ ဖြေရှင်းပေးခဲ့ရတဲ့ ပြဿနာများပင် ဖြစ်ပါတယ်။ **ဘောဇမင်းသားရဲ့ ကံကြမ္မာ**

အိန္ဒိယနိုင်ငံ တည်ရှိရာ ဧမ္မူဒိပ်ကျွန်းမှာ ကျယ်ဝန်း၍ ရှေးနှစ်ပေါင်း(၁၉၀၀)ခန့် ကာလ၌ကပင် ပဒေသရာဇ်တို့ ပြည်ငယ်များ မှီလိုပေါက်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး အနောက်ဘက်ဒေသမှ မဟာဗေဒင်လူမျိုး၊ စူလကမာဗွတ်ဘုရင်သည် (၁၀၀၀)ခုနှစ်မှ (၁၀၂၄)ခုနှစ်အထိ (၁၂)ကြိမ်တိုင်တိုင် အိန္ဒိယနိုင်ငံငယ်များကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခဲ့သော်လည်း မအောင်မြင်ခဲ့ပါပေ။

ထိုမှလွန်၍ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကြာသော် ခရစ်နှစ်(၁၁)ရာစုအတွင်း၌ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးမားတဲ့ ဟိန္ဒူဘုရင်တစ်ပါး ပေါ်လာပါတယ်။ ထိုမင်းရဲ့ ဘွဲ့တော်မှာ ဘောဇမင်းမြတ်လက်ထက်ပြီး ဓာရာနာဂရခေါ် ဓာရာတိုင်းကို အုပ်စိုးပါတယ်။

ထိုဓာရာတိုင်းမှာ အခု ဘုံဘိုင်နယ်အနီးရှိ မလဝါကုန်းမြင့်ဒေသပေါ်တွင်ရှိပြီး မန္တပြည်၊ ဥဇ္ဇေနီပြည်နဲ့ ဓာရာနာဂရပြည် သုံးပြည်ကို သိမ်းသွင်းကာ ဓာရာတိုင်းလို့ သမုတ်၍ စိုးစံပါတော့တယ်။

သည်မင်းဟာ ဘုန်းတန်ခိုး၊ ပညာဉာဏ် ကြီးမားမင်းတစ်ပါးဖြစ်ပြီး အတိုင်းတိုင်းအပြည်ပြည်က ပညာသုခမိန်တို့ကို ခေါ်ယူပြီး ချီးမြှင့်မြှောက်စားထားဘူး သည်။

ထက်ထက်မှာ ပညာရှိတွေ ပေါများလာပါတယ်။
ဘောဇာရင်မင်းမြတ်ဟာ ပညာရှိဖြစ်သူမို့ သူ့အုပ်စိုး
ဓာရာတိုင်းမှာ လူမိုက်မရှိရလေအောင် ကြီးကြီးငယ်
ယောကျာ်း၊ မိန်းကလေးတိုင်းကို ပညာမသင်မနေရလို့
ထုတ်ပြီး ပညာသင်ကျောင်းများ ဆောက်လုပ်ပြီး
ပညာသင်ကြားစေပါတယ်။

ဒါကြောင့်လည်း ဘောဇာရင်မင်းမြတ် အုပ်စိုးတဲ့
ဓာရာတိုင်းတွင် ပညာမတတ်သူ မရှိချေ။ အနည်းဆုံး
အောက်ဖတ်တတ်သူတွေသာ ဖြစ်နေကြပါတယ်။

ထိုဘောဇာမင်းကြီးရဲ့ အဆက်အနွယ်နောက်ကြောင်းကို
ပြည့်ကြရအောင်ပါ။

အိန္ဒိယသမိုင်းငါးရာစုခန့်မှာ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးမားတဲ့
ဒေါဟမင်းကြီးရဲ့ အဆက်အနွယ် တစ်ဦးသည် ခရစ်
ရာစုမှာ သိန္နလအမည်နဲ့ ဓာရာတိုင်းမှာ မင်းပြုလာပါ
သည်။

သိန္နလမင်းကြီးဟာ တိုင်းသူပြည်သားတို့ကို ရင်ဝယ်
သွေးစောင့်ရှောက်ပါတယ်။ မင်းကျင့်တရားဆယ်ပါးနဲ့
အညီ အုပ်ချုပ်၍လည်း ဓာရာတိုင်းဟာ သာယာဝပြော
နန်းသာကြပါတယ်။ အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံတွေကလည်း အား
ခြင်းကို ခံရပါတယ်။

သိန္နလမင်းကြီးနဲ့ မိဖုရားကြီးတို့မှာ အသက်အရွယ်
တူညီ သားတော်တစ်ပါး ပွားမြင်လာပါတယ်။ မင်းကြီး
လည်း သားတော်လေးရလို့ အလွန်ဝမ်းသာပြီး အလှူကြီး
လည်းကောင်း၊ အကျဉ်းသားတွေ အလိုရှိတဲ့ ပစ္စည်းတို့ကို
လည်း ပေးလှူတယ်။ နောက် ပြည်သူပြည်သားတွေကို
လည်း စားသောက်ဖွယ်ရာ၊ အဝတ်အထည်များ ပေးလှူပြီး
အိမ်ရှင်ပွဲများကိုလည်း ပြုလုပ်ပေးတယ်။ ပုဏ္ဏားဖြူ
ညိုတို့နဲ့ မင်းဆရာပုရောဟိတ်တို့ကို ပင့်ဖိတ်ပြီး မင်း
ငယ်ရဲ့ ဇာတာ၊ စန်း၊ လက်တို့ကိုလည်း စစ်ဆေးစေ
ပါတယ်။

‘အရှင်မင်းမြတ် သားတော်သည် အသက်ရှည်အံ့၊
အိန္ဒိယတန် အရွယ်ရောက်သော် အခြံအရံပေါများအံ့။ တိုင်း
အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်တဲ့အခါ တိုင်းပြည်မှာ မိုက်မဲသူ၊
သွမ်းသူ၊ ရမ်းကားသူတို့ မရှိအံ့။ အနုပညာနဲ့ ယဉ်ကျေးမှု
များကားအံ့၊ တိုးတက်ပွားများအံ့။ စကြဝတေးမင်းဟု
ခေါ်ဆိုအံ့။ တိုင်းပြည် သာယာဝပြောအံ့’

ပညာရှိတွေက သည်လိုအဟောထွက်ဆိုပြီး မင်းသား

ငယ်ကို အမည်မှည့်ခေါ်ဖို့ ဆက်ပြီးတွက်ချက်ကြပါတယ်။
ဘ၊အက္ခရာပေါ်တွင် တည်နေ၍ ဘောဇာမင်းသားလို့
ခေါ်တွင်စေပါတယ်။ မင်းကြီးလည်း ဝမ်းသာအားရ၍ မင်း
ဆရာတို့အား ဆုလာဘ်များ ပေးသနားတော်မူတယ်။ ဘောဇာ
မင်းသားလေး အသက်လေးငါးနှစ်လောက်ရောက်တော့
မင်းကြီး စဉ်းစားပါတော့တယ်။

ငါသည် အခုအခါ အသက်အရွယ် ကြီးရင့်အိုမင်းလှ
ပြီ။ လောဘ၊ ဒေါသတွေ ထူပြောလှတဲ့ သံသရာကြီးထဲမှာ
နေရတာ ကြောက်ဖွယ်လိလိပါလား။ ငါ ထီးနန်းစဉ်းစိမ်
ကို စွန့်၍ တောဝင်ပြီး တရားနဲ့သာ ပျော်မွေ့မူပဲ။ ထီးနန်း
ကို သားတော်ကို လွှဲအပ်ဖို့ကလည်း ငယ်လွန်းသေးတယ်။
အကယ်၍ သားတော်ကိုသာ လွှဲအပ်ခဲ့ပါက ညီတော် မုဉ္ဇ
သည် ထီးနန်းကို လုယူနိုင်တယ်။ မုဉ္ဇသည် လောဘကြီးသူ
ဖြစ်ပေတယ်လို့တွေးပြီး လောဘပြတ်ယူထားပါ ဆယ်ဆိုတဲ့
သက္ကဋ္ဌဂါထာကို ကျူးရင့်တော်မူပါတယ်။

လောဘကြောင့် ပါပတရားဖြစ်၍ ဘေးရန်ဖြစ်ရတယ်။
ဗောဓနှင့် ဒေါသသည် လောဘကြောင့် ဖြစ်ရတယ်။
လောဘသည် ပါပအယုတ်တရားရဲ့ အကြောင်းရင်းဖြစ်
တယ်။ လောဘကြောင့် ကောဓတရား အစွမ်းထက်ရတယ်။
ကောဓကြောင့် အမျက်ရန်ငြိုး တိုးသွားရတယ်။ ကျမ်းဂန်
တတ်တဲ့ ပညာရှိပင်ဖြစ်ပါစေ အမျက်ရန်ငြိုး တိုးပွားမှု
ကြောင့် ငရဲကို လားရာပင်ဖြစ်တယ်။

လောဘကြီးသောသူသည် အမိ၊ အဖ၊ သားသမီး၊
ညီအစ်ကို၊ မိခင်ဆွေ၊ အရှင်သခင်ကိုပင် လောဘအလိုလိုက်
မိ၍ သတ်ဖြတ်တတ်တယ်။

ဒီဂါထာ အလိုအရ ညီတော်မုဉ္ဇသည် လောဘကြီးသူ
ဖြစ်သောကြောင့် ထီးနန်းကို လုယူမည်မှာ မချမလွဲပေ။
ဒါဆို ငါ့သားတော် ဘောဇာမင်းသားလည်း သေမှာ မချပင်။
မုဉ္ဇကို ထီးနန်းလွှဲပြီး ဘောဇာမင်းသားလေး အပ်ထားပြီး
နောက် နောင်တစ်ချိန်တွင် သားတော် ထီးနန်းရနိုင်စရာ
ရှိပေသည်။

သည်အကြံအား အမတ်ချုပ်ကြီး ဗုဒ္ဓိသာကရကိုခေါ်၍
တိုင်ပင်တော့ အမတ်ချုပ်ကြီးကလည်း သဘောတူလေ
တယ်။

သိန္နလမင်းကြီးက များမတ်တွေကိုခေါ်ပြီး ညီတော်မုဉ္ဇ
မင်းသားအား ထီးနန်းလွှဲအပ်ပြီး တရားဓမ္မဖြင့်သာ နေပါ
တော့တယ်။ နှစ်အနည်းငယ်အကြာမှာတော့ နန်းစွန့်ဘုရင်

သိန္နလမင်းကြီး နတ်ရွာစံလေတယ်။

မုဉ္ဇဘုရင်လည်း အရင် မင်းမှထမ်းပညာရှိအမတ်တို့ကို ဖယ်ရှားပြီး သူ့လူ ပညာမဲ့လူမိုက်တို့အား အစားထိုးခန့်လိုက် ပါတော့တယ်။ ထိုအမတ်အသစ်တို့ကလည်း မုဉ္ဇဘုရင်အလို ကျ ပြည်သူပြည်သားတို့ကို မတရားအုပ်ချုပ်ပြီးလာတော့ ပြည်သူပြည်သားတို့မှာ အစားဆင်းရဲ၊ အနေဆင်းရဲနဲ့ အတိ ဒုက္ခရောက်ကြရတယ်။ မုဉ္ဇမင်းကသိသော်လည်း သူကောင်း ဖို့သာ ရှေးရှုနေပါတယ်။

သည်လိုနဲ့ ဘောဇမင်းသားလေး ခုနစ်နှစ်အရွယ်ကို ရောက်လာပါတယ်။ မုဉ္ဇမင်းကလည်း တူတော်ဘောဇမင်း သားကို ပညာသင်ပေးရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး သီးသန့်ကျောင်းတစ် ကျောင်းကို ဆောက်စေ၍ ပညာရှိများကိုခန့်ပြီး မင်းသား လေးအား ရွှေစလွယ်ဆင်မြန်းစေပြီး ပညာသင်စေပါတယ်။

ဘောဇမင်းသားလေးကလည်း ပညာကို ကြိုးစားသင် ယူတော့ နှစ်အနည်းငယ်မှာပဲ ဆရာများ ဩချလောက်အောင် မင်းသားတို့တတ်အပ်တဲ့ အဋ္ဌာရသတို့ကို ထူးထူးချွန်ချွန် တတ်မြောက်ပါတော့တယ်။

သည်အချိန် မင်းသားလေးရဲ့အသက်မှာ (၁၁)နှစ်ကျော် (၁၂)နှစ်အရွယ်ကို ရောက်ခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါတယ်။

မုဉ္ဇဘုရင်ရဲ့ ကောက်ကျစ်တဲ့အကြံ

တစ်နေ့ မုဉ္ဇဘုရင်ကြီးက ဘောဇမင်းသားလေး သင် ကြားနေတဲ့ ကျောင်းကို ရောက်လာပြီး မင်းသားလေးရဲ့ အခြေအနေကို လာကြည့်ပါတယ်။ အရာရာတိုင်းကို ဘောဇ မင်းသားလေး တတ်မြောက်နေတာကို တွေ့ရတော့ မုဉ္ဇ ဘုရင်ကြီး စိုးရိမ်စိတ်ဝင်လာပါတော့တယ်။

သည်အရွယ်နှင့် သည်လောက်ပညာတတ်နေလျှင်



နောင် ကြီးလာပါက ခက်ချိန်မည်။ ဒီတော့ အရွယ်မရောက် ခင် ဖျောက်ဖျက်မှသင့်မည်လို့ မုဉ္ဇမင်းကြီး အကြံယုတ်စွာ ကြံစည်တွေးတောပါတော့တယ်။ သည်လိုကြံစည်စိတ်ထူ ပြီး မင်းကြီး နန်းတော်ကို ပြန်သွားပါတော့တယ်။

မုဉ္ဇဘုရင်ယုတ်လည်း နန်းတော်ကို ပြန်ရောက်ပြီး သုံး လေးရက် နေ့မအိပ် ညမအိပ် စဉ်းစားပြီး လူယုံအမတ်တစ် ယောက်ကို ခေါ်လိုက်တယ်။

‘ငါယုံစားရတဲ့ အမတ်... ငါ့ဒုက္ခသည် သင့်ဒုက္ခ မဟုတ်လား။ ငါ့အပေါ်ကျရောက်မယ့် အန္တရာယ်ကို က ကွယ်ရန် သင့်တာဝန် ဖြစ်လေတယ်။ သင်သည် ဘောဇ မင်းသားငယ်ကို တောသို့ခေါ်သွားပြီး ဖျောက်ဖျက်၍ သ ဦးခေါင်းကို ယူလာချေတော့။ ထိုကိစ္စပြီးပါက သင့်အ ဆုလာဘ်များနှင့် နေရာကောင်းရရန် ငါ ပေးသနားမည်။’

မုဉ္ဇဘုရင်ရဲ့ မကြံကောင်းမစည်ရာကို ကြားလိုက်ရတဲ့ ဝတဆရာကျာအမတ်လည်း ဘယ်သို့ကြံရမည်ကို မသိ တိတ်ဆိတ်စွာနေ၍ အကြံထုတ်လေတယ်။ အကြံရ၍ မု ဘုရင်ကို လျှောက်ထားလိုက်ပါတယ်။

‘အရှင်မင်းကြီး... ဘောဇမင်းသားသည် အခုအ ကလေးပင် ရှိပါသေးတယ်။ သူထံတွင် ပစ္စည်းဥစ္စာလည်း မရှိ၊ စစ်သည်ရဲမက်လည်း မရှိ၊ သိန္နလမင်းကြီးကိုယ်တိုင် လည်း အရှင်ကို ယုံကြည်၍ အပ်နှံထားသူလည်း ဖြစ် မှိတ်တယ်။ အမိန့်ကို ဖီဆန်ခြင်းလည်းမရှိသော ကလေးငယ် သတ်ပစ်ပါက ဘာအကျိုးရှိပါမည်လဲ။ ထိုကိစ္စကို ပြန်စဉ်း စားသင့်ပါတယ် မင်းကြီး။ မစဉ်းစားဘဲ အလောသုံးဆယ့် ပြုလုပ်မိပါက နောင်အခါ ပူပန်ရတတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် မျိုး လျှောက်တင်မည့် ပုံပြင်ထုံးဟောင်းကို နာကြားစော မူပါဦး အရှင်’

ဝတဆရာကျာအမတ်က မုဉ္ဇဘုရင်ကြီး နားဝင်အောင် လျှောက်တင်ပြီး ပုံပြင်ထုံးဟောင်း တစ်ပုဒ်ကိုပါ ဆက် လျှောက်တင်ပါတယ်။

တစ်ခါတုန်းက ဘုရင်တစ်ပါးရဲ့ သားတော်တစ်ပါး အမတ်ချုပ်ရဲ့သားတို့ နှစ်ဦး တောကစားထွက်ကြပါတယ်။ မင်းသား ရေငတ်လွန်းလို့ အမတ်ချုပ်ရဲ့သားက ရေရှာ ထွက်ခွာသွားပါတယ်။ မင်းသားမှာ သူ့အလွန်ချစ်တဲ့ ကြာ တူရွေးလေး တစ်ကောင်ကလည်း အမြဲပါနေပါတယ်။

မင်းသားလေးက သစ်ပင်အောက်မှာ နားနေတုန်း ပင်ပေါ်ကနေ ရေတစ်စက်စက်ကျနေတာ တွေ့ရတော့

လေးလည်း ရေငတ်လွန်းလို့ နှစ်တစ်ခွက်နဲ့ ခံနေပါ
ရေပြည့်ခါနီးမှာ ကြက်တူရွေးလေး ရုတ်တရက်ထပ်
ရက်ကဲ့အတွက် ရေပြည့်ခါနီးခွက်ကို အတောင်ပံနဲ့တိုက်
မှောက်ကုန်ကြပါတယ် မင်းကြီး။

သူသောက်မယ့်ရေခွက် မှောက်သွားလို့ မင်းသားလေး
အလွန်ဒေါသဖြစ်ပြီး သူအလွန်ချစ်တဲ့ ကြက်တူရွေးကို
ညှပ်လိမ့်ချိုးလိုက်ပါတယ်ဘုရား။ မင်းသားလေးလည်း
ဒေါသအကြိမ် ရေခံနေတုန်း အမတ်ချုပ်သား ရေနဲ့အတူ
သောက်လာလို့ ကြက်တူရွေးလေး သေနေတာကိုတွေ့ပြီး ဘာ
ကြောင့်သေသွားပါသလဲလို့ မေးလိုက်ပါတယ်။

မင်းသားလေးက ရေသောက်ပြီး ကြက်တူရွေးသေရတဲ့
ကြောင်းကို ပြောပြပါတယ် မင်းကြီး။

‘အရှင်သားတော်... နွေအခါ ဖြစ်နေတဲ့အတွက် အပင်
ခါက အဘယ်ကဲ့သို့ ရေကျနိုင်ပါမည်လဲ။ ကျွန်ုပ် တက်
ကြည့်ပါဦးမယ်’

အမတ်ချုပ်သားလည်း သစ်ပင်ပေါ်ကို တက်ကြည့်
တော့ အလွန်ကြီးမားတဲ့ မြွေသေတစ်ကောင်ကို တွေ့
ရပါတယ်။ ဒီမြွေသေမှ အရည်တစ်စက်၊ တစ်စက် ကျနေ
တာကို တွေ့ရ၍ ပြန်ဆင်းလာပါတယ်။

‘မြွေသေရဲ့သွေးမှန်းသိ၍ အရှင်သား မသောက်နိုင်ရန်
အောင်ပံနဲ့ရိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ အကယ်၍ အရှင်
သား သောက်မိပါက သေမယ်ကိုသိ၍ တားမြစ်ခြင်းဖြစ်ပါ
ကယ် အရှင်သား’ လို့ လျှောက်ထားလိုက်ပါတယ်ဘုရား။

မင်းသားလည်း သူချစ်တဲ့ ကြက်တူရွေး၊ သူ့အသက်
တယ်တယ် ကြက်တူရွေးကို သူ့သတ်မိလေခြင်းလို့ ယူကျွေး
ချစ်ပြီး သူဦးခေါင်းကို ကျောက်ခဲနဲ့ထုသတ်ဖို့ ကြံပါ
ကယ် မင်းကြီး။ အမတ်ချုပ်သားက တရားချပြ၍ လုပ်ကြံ
ခြင်းအမှုကို မပြုတော့ဘဲ တိုင်းပြည်ကို ပြန်ခဲ့ကြပါတော့
ဘယ်ဘုရား။

‘အရှင်မင်းကြီးဘုရား... ဤပုံပြင်သက်သေ ထုံးတမ်း
ကို ထောက်ထား၍ အကြင်အမှုကို ပြုလုပ်လိုသော်လည်း
ဦးစားဆင်ခြင်ပြီးမှ လုပ်ပါ။ အခုအခါမှာ တိုင်းသူပြည်
သားတို့ ဆန္ဒက နတ်ရွာစံတော်မူပြီးတဲ့ သိန္ဓုလဘုရင်နဲ့
သားတော် ဘောဇကုမာရအပေါ်တွင် တိမ်းညွတ်နေပါတယ်
ဘုရား။ ဘောဇမင်းသားငယ်ကို သတ်ခဲ့ပါက ပြည်သူ
ပြည်သားတို့ အရှင်မင်းကြီးကို တော်လှန်ကြပါမည်။ ထုတ်
ဖယ်ခြင်း ခံထားရတဲ့ မှူးမတ်တွေလည်း ဘောဇမင်းသား

ဘက် ရောက်ကုန်ကြပါမည်။ ပြည်သူပြည်သားတို့လည်း
အစိတ်အစိတ်အမြွှာမြွှာပွဲပြီး စစ်တပ်လည်း ကွဲနိုင်ပါသည်။
သည်အခါ တိုင်းပြည်ကို ကာကွယ်ရန် ခက်ခဲပါလိမ့်မည်
ဘုရား’

ဝတဆရာကျာအမတ်က ပုံပြင်သာမကနဲ့ လျှောက်ထား
ပေမယ့် ပညာမဲ့တဲ့ မုဉ္ဇဘုရင်က ဆင်ခြင်တဲ့တရားမဲ့တဲ့
ဒေါသအမိန့်သာ သူ့နှုတ်က ထွက်လာပါတယ်။

‘ဟဲ့... ဝတဆရာကျာကျွန်ယုတ်၊ ကျွန်နှင့်အရှင် တန်း
တူ မဆက်ဆံသင့်။ သင်သည် ဘာမှနားမလည်။ သင့်အား
ငါ့အလိုတော်ကို လိုက်ပါရန် ခန့်ထားတယ် မဟုတ်လား။
အခု သင်သည် ငါ့ကို ဆရာဝင်လုပ်၍ ဆုံးမချေသည်။
ဘယ်လိုသဘောနည်း။ သင်နဲ့ဘောဇတို့ နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ်
ထား၍ လျှို့ဝှက်စွာ မိတ်ဖွဲ့ထားတယ်မဟုတ်လား။ သင်
လည်း ဘောဇကဲ့သို့ ဖြစ်ချေရမယ်’

မုဉ္ဇဘုရင်ရဲ့ အမျက်ထွက်စကားကို ကြားလိုက်ရတဲ့
ဝတဆရာကျာ အမတ်လည်း မုဉ္ဇဘုရင်ရှေ့က ထွက်ခွာသွား
ပြီး နက်နက်နဲနဲ စဉ်းစားပါတော့တယ်။

ဤလူမိုက်ဘုရင်ကို နားလည်အောင် ပြောလေလေ
ပို၍အမျက်ထွက်လေ ဖြစ်ချေပါပေါ့လား။ သူ့အကျိုးအတွက်
ငါလျှောက်တင်မိသော်လည်း အပြစ်သာလျှင် ဖြစ်ချေပြီ။
လောကကြီးက တရားမရှိတော့ပါလားနော်။ နောင်အခါ
မုဉ္ဇဘုရင် မိန့်ကြား မှန်ပါ့ဘုရား၊ လုပ်ပါမယ်ဘုရားဟုသာ
လျှောက်တင်တော့မည်။ ဪ... ပျက်စီးချိန်တန်ပါက အမှား
အယွင်းတို့သာ ဖြစ်ပေါ်တတ်စမြဲဟု ပညာရှိသူခမိန်တို့ ဆိုရိုး
စကားအတိုင်းပါတကားဟု တရားနဲ့ ဖြေတော့တယ်။

နောက်တစ်နေ့မှာတော့ ဝတဆရာကျာအမတ်ဟာ မုဉ္ဇ
မင်းကြီးထံ အခစားဝင်ပြီး မင်းအလိုလိုက် မင်းအကြိုက်ကို
ဆောင်ရပါတော့တယ်။

‘အရှင်မင်းမြတ်... မနွေက ကျွန်တော်မျိုး မိုက်မဲမှုနဲ့
ပြောဆိုခဲ့တာကို ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ။ အရှင်ရဲ့ အမိန့်အတိုင်း
ဘောဇငယ်ကို သတ်၍ ဦးခေါင်းကို အရှင်မင်းကြီးထံ
ဆက်သတော်မူပါမည်ဘုရား’

‘အေး... ကောင်းပေပြီ ဝတဆရာကျာ အမတ်။ သင့်
အပြစ်ကို ငါ ခွင့်လွှတ်တော်မူမည်။ သည်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်
၍ ငါ့ကို သံသယမရှိလင့်၊ ရန်သူကို မကြီးထွားစေသင့်။
သည်နေ့ပင် သွား၍ ရှင်းလင်းလုပ်ကြံချေ’

ဝတဆရာကျာအမတ်လည်း ရထားတစ်စီးဖြင့် ဘောဇ

စာသင်နေတဲ့ကျောင်းကို သွားပြီး ဘောဇမင်းသားငယ်ကို သွားခေါ်ပါတယ်။

ဘောဇမင်းသားငယ်ရဲ့ ဘုန်းကံ

‘သင်သည် ဘထွေးတော်ရဲ့ အမတ်ဖြစ်သည်ကို ငါသိသည်။ ကျွန်ုပ်အား အကြောင်းမဲ့ အဘယ်ကြောင့်လာခေါ်ပါသလဲ’

‘ကျွန်ုပ်အရှင်ရဲ့ အမိန့်အတိုင်းသာ ဆောင်ရွက်ရပါတယ်’

ဝတဆရာကျာအမတ်လည်း ဘောဇမင်းသားလက်ကိုင်ဆွဲပြီး မြင်းလှည်းပေါ် တက်စေ၍ အတင်းမောင်းသွားတော့တယ်။ ဘောဇမင်းသားငယ်က စိုးရိမ်မှုမရှိဘဲ တည်ငြိမ်စွာပင် လိုက်သွားပါတယ်။ ဝတဆရာကျာအမတ်က သန်လျက်ကို ထုတ်ပြသော်လည်း မကြောက်မရွံ့ ဣန္ဒြေရရသာ လိုက်ခဲ့ပါတယ်။

လမ်းပေါ် တွေ့ကြတဲ့လူတွေက ဝတဆရာကျာအမတ်မြင်းလှည်းကို ဝိုင်းတားကြပါသော်လည်း မရပ်ဘဲ မောင်းမြဲမောင်းသွားလေတယ်။ တစ်ယောက်စကား တစ်ယောက်နားထံရောက်ပြီး ဘောဇမယ်တော်ထံကို သည်သတင်း ရောက်သွားပါတယ်။

‘အို...သားငယ်ဘောဇ၊ သင်ငယ်ရွယ်စဉ်ကပင် ဘယ်သို့ဖြစ်ပါသလဲ။ လူယုတ်မာမုဿ...သင်သည် အကြံပက်စက်လေစွ။ ဘောဇဖခင်၏ညီ မဟုတ်။ တိုင်းပြည်ရဲ့လောဘရမ္မက်ကြောင့် ဤသို့ပက်စက်သော အကြံကို ကြံလေတကား’ လို့ ပြောဆိုငိုကြွေးပါတော့တယ်။

နန်းတော်တွင်းရှိ မင်းမှုထမ်းတို့ကလည်း ငိုကြွေးကြကုန်ပါတယ်။ ဒါကို မုဿဘုရင် ကြားသိသော် ကောက်ကျစ်သော အပြုံးကို ပြုံး၍ နေလေတယ်။

ဘောဇကို တင်ဆောင်သွားတဲ့ရထားသည် တစ်စ၊ တစ်စနှင့် မြို့နဲ့ ဝေးလာပြီး တောနက်ထဲကို ရောက်လာပါတယ်။ အစ ဘောဇမင်းသားငယ် ကြောက်မိသော်လည်း စိတ်ကို တည်ငြိမ်စွာထား၍ ကြောက်စိတ်ကို ဖျောက်ပစ်ပါတယ်။

သားရဲပေါများတဲ့ တောတွင်းကိုရောက်တော့ ရထားကိုရပ်ပြီး ဝတဆရာကျာအမတ် ရထားပေါ်မှဆင်းပြီး ဘောဇမင်းသားကိုပါ ဆင်းခိုင်းပါတယ်။

‘အို...ဘောဇမင်းသား၊ သင့်ဖခင်ရဲ့ညီ မုဿဘုရင်က သင့်ကို သတ်ခိုင်းပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ် သင့်ကို

သတ်ရလိမ့်မယ်’

ဝတဆရာကျာအမတ်က သန်လျက်ကို ထုတ်ပြီး မင်းသားကို ခြိမ်းခြောက်လိုက်ပါတယ်။

‘ဝတဆရာကျာအမတ်...သင့်ကို မသတ်ရန် ကျွန်ုပ်တားမြစ်ခွင့် မရှိပါ။ သင်သည် မင်းမှုထမ်း ဖြစ်နေ၍ မင်းအလိုလိုက် မင်းအကြံကို ဆောင်ရပေမည်။ သင့်မှာ အပြစ်မရှိပါ။ ကျွန်ုပ်ကို မသတ်မီ ဦးရီးတော်ထံကို စာတစ်စောင် ရေးခွင့်ပြုပါ’

တောထဲတွင် စာရေးသားရန် ပစ္စည်းမရှိ၍ ဘောဇမင်းသားလေးက လက်ဝဲလက်၌ ပိုထွက်နေတဲ့ လက်ပွားကို ဓားနဲ့ဖြတ်ပြီး ထွက်လာသောသွေးနဲ့ သစ်ရွက်ပေါ်မှာ ဂါထာသီကုံးပြီး ပေးလိုက်ပါတယ်။

ဝတဆရာကျာအမတ်လည်း ဂါထာကိုဖတ်လိုက်ရတော့ စိတ်ထိခိုက်၍ သန်လျက်ပင် လွှတ်ကျသွားပါတယ်။

‘အို...အရှင်မင်းမြတ်၊ အရှင်သည် ပညာဉာဏ်နဲ့ ပြည့်စုံသူဖြစ်သောကြောင့် သတ်ရန်မဝံ့တော့ပါ။ ကျွန်တော်တို့သည် တစ်နေ့နေ့ သေရမည်ဖြစ်ပါ၍ အရှင်မင်းမြတ်ကိုယ်စား ကျွန်ုပ်ပင် အသေခံပါတော့မယ်’

ဝတဆရာကျာအမတ်က မင်းသားငယ်ရဲ့ ခြေတော်နံ့ကို ဦးခိုက်ပြီး သူမှားကြောင်း ဝန်ခံ၍ ငိုကြွေးပါတော့တယ်။

‘အို...အရှင်မင်းမြတ်၊ ကျွန်ုပ်အမတ်မိုက်သည် ထမင်းတစ်လုတ်အတွက် ပညာရှိသူတော်စင်ကို သတ်ရန် တောထဲကို ခေါ်ဆောင်မိခဲ့ပါပြီ။ သည်အတွက် ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ။ အရှင်မင်းမြတ်ကို မသတ်ဝံ့တော့ဘဲ ကျွန်ုပ်အိမ်ကို ခေါ်သွားပြီး လုံခြုံစွာဂုဏ်ထားပါမည်။ အချိန်ကလည်း ညဉ့်အချိန်ဖြစ်နေပြီမို့ မည်သူမျှ တွေ့မည်မဟုတ်ပါဘုရား’

ဝတဆရာကျာအမတ်က ဘောဇမင်းသားကို လှည်းဖြင့် အိမ်ကို ခေါ်လာပြီး အိမ်သူအိမ်သားများပင် မသိအောင် လုံခြုံစွာ ဂုဏ်ထားပါတယ်။

သေကံမရောက်သူသည် မည်မျှပင် သေဘေးနဲ့ ကြုံနေကာမူ သေဘေးမှ လွတ်ကင်းရသလို ဘောဇမင်းသားလည်း သူရဲ့လက်ပွားဟာ မကောင်းကျိုးကို ပေးနိုင်သော အနိစ္စဖလ ဖြစ်ခဲ့တာကို မသိပေမယ့် လက်ပွားကို ဖြတ်ပစ်မိ၍ သေဘေးမှ လွတ်ကင်းရတာပါ။

မုဿဘုရင်က ဘောဇရဲ့ဦးခေါင်းကို ယူခဲ့ရမယ်လို့ အမိန့်ရှိလိုက်တာမို့ ဦးခေါင်းဆက်သနိုင်ဖို့အရေးကို တပြင်း စဉ်းစားရတော့တယ်။

စာရနာဂရနေပြည်တော်တွင် ပန်းပုအကျော်တစ်ဦး
သွားသတ်ရလိုက်ပါတယ်။ သည်ပန်းပုဆရာက
ရုပ်တုကို ရွံ့နဲ့ဖြစ်စေ၊ ကျောက်နဲ့ဖြစ်စေ တစ်ပုံစံ
ထုတ်တော့ အောင် ထုနိုင်တာကို သွားသတ်ရပြီး ဝတဆရာက
ညတွင်းချင်းပင် ပန်းပုဆရာထံသွားပြီး ဘောဇဦးခေါင်းပုံ
နဲ့ ချက်ချင်းထုခိုင်းပြီး ဆိတ်သွေးများ လိမ်းကျံပြီး မုဉ္ဇ
သရုပ်ကို ပြသလေပါတယ်။

မုဉ္ဇဘုရင်ယုတ်လည်း ညဖြစ်နေတော့ ဘောဇရဲ့ ဦး
ခေါင်းလိုသာထင်ပြီး သဘောအကျကြီး ကျသွားပါတယ်။

“ဝတဆရာကအမတ်...သည်ဦးခေါင်းကို တစ်နေရာ
မှာ သွား၍ဖျောက်ချေ”

နှစ်ရက်လောက်အကြာမှာတော့ မုဉ္ဇဘုရင်က မူးမတ်
သို့တို့ခေါ်ပြီး ဝမ်းနည်းတဲ့မျက်နှာနဲ့ ဘောဇမင်းသားငယ်
နဲ့ကြောင်း မိန့်ကြားပြီး ဝမ်းနည်းမှုအထိမ်းအမှတ်အခမ်း
များ ကျင်းပစေပါတယ်။

နောက်တစ်ပတ်လောက်အကြာမှာ မုဉ္ဇဘုရင်က ဝတ
ဆရာကအမတ်ကို ခေါ်ပြီး မေးမြန်းပါတယ်။

“အဆွေတော် ဝတဆရာကအမတ်...ဘောဇငယ်၊ မသေ
ဆဲလေးမှာ ဘာများမှာကြားသွားပါသေးသလဲ”

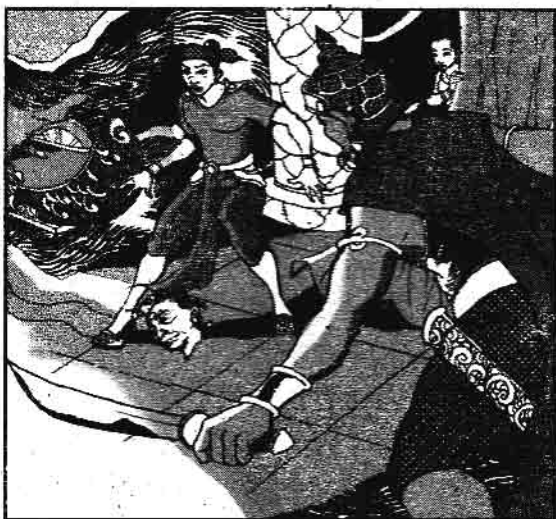
ဝတဆရာကအမတ်က ဆိတ်ဆိတ်နေပြီး ဘောဇမင်း
သားနဲ့ရေးထားတဲ့ စာကိုသာ ပေးအပ်လိုက်ပါတယ်။

မုဉ္ဇဘုရင်လည်း စာကိုယူပြီး ညောင်စောင်းဆီသွားကာ ဖတ်
တော့တယ်။

“မဟာတာကကျမဟီပတီး၊ ကြိတာယုဂါလံ ကာရဘူ
တာ ဂတး၊ ဆေကုရယေန မဟိဒမောက်၊ ဝီရခိတး ကွာ
သောက်ဒယားဆက္ကမ္မကး၊ အနုယေကာပိ ယုစိရုဋ္ဌိရ၊ ပြကြိ
သယိုဆုမတိ၊ နနက္ခယာ ယာဆယတိ။ (သကဋ္ဌဂါထာ)

“ဘထွေးတော်မင်းမြတ်...သစ္စာ၊ သမာဓိရှိသောခေတ်
ထု ဆိုအပ်သော ဘတုယုဂ်ခေတ်၌ ဤလောကမြေပြင်ကို
ကောင်းမင်းမြတ်တို့ စိုးစိုးအုပ်ချုပ်ခဲ့ဖူးပြီ။ ထိုဘုရင်တို့
သည် ယခုအခါ ဤလောကမြေပြင်ကို စွန့်လွှတ်သွားခဲ့ရ
ပြီ။

သမုဒ္ဒရာတံတားဖြုန်ခွဲ၍ ဒဿဂီရိကိုပင် တိုက်ခိုက်
ခြင်းနိုင်စွမ်းရှိသော ရာမစန္ဒရမင်းကြီးပင်လျှင် ယခုအခါ
သယ်ဆယ်သွားစခန်းသို့ ရောက်ရှိနေပြီမသိ။ ဤသို့ ဘုန်းရှင်
ထံရှင် ဘုရင်မြတ်တို့ပင် တမလွန်လောကကို မြန်းကြကုန်



သို့သော် ဘထွေးတော်မင်းမြတ်...ဤကမ္ဘာမြေကြီး
သည် မည်သူနှင့်မျှ လိုက်ပါမသွားခဲ့ဖူးချေ။ သို့ရာတွင်
ဤ ကမ္ဘာမြေပြင်သည် ဘထွေးတော်နှင့် အတူတကွ လိုက်
ပါလိမ့်အံ့ဟု တူတော်မောင် ထင်ခဲ့ပါသည်ဘုရား”

မုဉ္ဇဘုရင်လည်း ဘောဇမင်းသားငယ် သွေးနဲ့ရေးထား
တဲ့ဂါထာကို ဖတ်လိုက်ရတော့ မူးမေ့ပြီး လဲကျသွားပါတော့
တယ်။

အို...ဘောဇ...ဘောဇလိုသာ သတိပြန်ရလာတော့
တမ်းတလိုနေပါတယ်။ အစာရေစာလည်း မစားသုံး၊ ညည်း
ညူနေတော့ မူးမတ်တို့ အခက်ကြုံနေရပါတယ်။

သည်အချိန်မှာ ဝတဆရာကအမတ်က မုဉ္ဇဘုရင်အား
အသက်ချမ်းသာစေရန် ဥပါယ်တံမျဉ်နှင့် လျှောက်ထားမှ
တော်မယ်လို့ တွေးမိပါတယ်။

“အရှင်မင်းမြတ်...နံနက်အချိန်က ရသေ့တစ်ပါးသည်
ကျွန်တော်မျိုးနဲ့ စကားပြောဆိုခဲ့ပါတယ်။ သည်ရသေ့သည်
အံ့ဩဖွယ်ရာတန်ခိုးဣဒ္ဓိပါဒ်နဲ့လည်း ပြည့်စုံပါတယ်။ လူ
သေကိုပင် ပြန်၍ ရှင်အောင်လုပ်နိုင်တယ်ဟုလည်း သိရပါ
တယ်။ သို့ဖြစ်၍ ဘောဇမင်းသားငယ်ကို အသက်ပြန်ရှင်
အောင် လုပ်နိုင်ဖို့ ထိုဆရာရသေ့ ပင့်ဖိတ်တောင်းပန်ရသော်
မသင့်ပါလောဘုရား”

“အေး...ကောင်းပေပြီ ဝတဆရာက၊ ဘောဇလေး
အသက်ပြန်ရှင်အောင် အသင် ဆောင်ရွက်ပါလေ။ ငါခွင့်ပြု
ပါတယ်”

ဝတဆရာကအမတ်ဟာ မုဉ္ဇဘုရင်ရဲ့ ခွင့်ပြုအမိန့်ကို
ရတော့ ဥယျာဉ်ထဲတွင် မဏ္ဍပ်တစ်ဆောင် ဆောက်လုပ်ပါ

တယ်။ မဏ္ဍပ်အလယ်မှာတော့ မီးတွင်းကြီးတစ်ခုကို စီမံ ဖန်တီးထားပါတယ်။

အမတ်ချုပ်ကြီး ဗုဒ္ဓိဿာရကိုလည်း အသိပေးထားပြီး ဖြစ်တော့ ရသေ့အသွင် ဝတ်ဆင်စေပြီး ဥယျာဉ်ထဲမှာ နေစေ ပါတယ်။

မီးဖိုရန် ပစ္စည်းဥစ္စာကို စီမံခန့်ခွဲရန် အချိန်ကိုလည်း မှောင်မိုက်တဲ့ ညအချိန်ကို သတ်မှတ်ထားပါတယ်။

အချိန်ကျရောက်လာတဲ့အခါ မုဉ္ဇူဘုရင်အား တစ်ပါး တည်း မဏ္ဍပ်ထဲ၌ နေထိုင်စေပြီး သူ့အရှေ့၌ စက်ဝန်းအဝိုင်း တစ်ခုကိုလည်း ထောင်ထားပြီး ထိုစက်ဝန်းကို မျက်စိဖြင့် စိုက်ကြည့်နေရန်လည်း မှာကြားထားပါတယ်။ ဘောဇမင်း သားလေးကိုတော့ တစ်နေရာမှာ မုဉ္ဇူဘုရင် မမြင်စေရန် ဝှက်ထားပါတယ်။

ဆရာရသေ့က အမှောင်နက်ရှိုင်းလာပြီဖြစ်တော့ မီးကို စမွှေးပါတယ်။ ထင်းမခြောက်တခြောက်များနဲ့ မီးမွှေးတော့ မီးခိုးများ အူထွက်လာမယ်။ ဒီမီးခိုးတွေကြားထဲက ဘောဇ မင်းသားလေးကို ထွက်လာစေရန် စီမံထားပါတယ်။

မီးစဖိုပြီးတာနဲ့ ဆရာရသေ့က ဂါထာ၊မန္တန်တို့ကို

မပြတ်ရွတ်ဖတ်နေပါတယ်။ မီးခိုးများကလည်း များသထက် များလာတဲ့အချိန်မှာပင် ပုန်းနေတဲ့ ဘောဇမင်းသားငယ်အေး လည်း မီးခိုးတွေကြားထဲက ထွက်လာစေပြီး မုဉ္ဇူဘုရင်ထံသို့ ခေါ်ဆောင်လာကြပါတော့တယ်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်မှာတော့ ဘောဇမင်းသားအေး အသက်ပြန်ရှင်လာတာကို ကြားသိကြတဲ့ မြို့သူမြို့သား ပျော်မြူးနေကြချိန်မှာ မုဉ္ဇူဘုရင်ကြီးလည်း လူလောကထဲ စက်ဆုပ်ပြီးငွေ့ပြီး သူ့ရဲ့အမှားတို့ကို တောင်းပန်ကာ သာ မယားတို့ကို ထားခဲ့ပြီး တောကိုဝင်၍ ရသေ့ရဟန်းပြုလာ လောကရဲ့ လွတ်လမ်းကို ရှာဖွေလိုက်ပါတော့တယ်။

ပြည်သူပြည်သား၊ မြို့သူမြို့သားတို့ရဲ့ ဆန္ဒအရ ဘောဇ မင်းသားလေးကို ဓာရာတိုင်းရဲ့ ဘုရင်အဖြစ် တင်မြှောက် ကြပြီး မင်းလုပ်စေပါတော့တယ်။ ဘောဇမင်းသားငယ်အေး လည်း ငယ်ပင်ငယ်ငြား ပညာရှိတစ်ဦးဖြစ်၍ ဓာရာတိုင်း ကို တရားနဲ့အညီ အုပ်ချုပ်လေပါတော့တယ်။

ကောင်းကျိုးလိုရာပြည့်ပါစေ

မောင်လှယဉ်(မော်လမြိုင်)

ဆရာကြီးရာဇာဇော်ဝင်း(LL.B)

နာမည်ပေးကပ်ပွန်းတပ် နက္ခတ္တဗေဒအကြားအမြင် လျှို့ဝှက်နက်နဲသောပညာဖြင့် အနာဂတ်ဟောကိန်းများ



ရင်သွေးငယ်များ နာမည်ပေးခြင်း၊ ကပ်ပွန်းတပ်ရက် အခမဲ့ရွေးပေးခြင်း၊ ရှေးဗုဒ္ဓဗျူဟာ နာမည်လှလှလေးများ ရွေးချယ်ပေးခြင်း၊ ရင်သွေးငယ်များ ဘဝတစ်သက်တာဟောစာတမ်း ကုမ္ပဏီများ နာမည်ရွေးခြင်း၊ ကုန်အမှတ်တံဆိပ်များ၊ အောက်ခံအရောင်စာလုံးများ၊ ကုမ္ပဏီ ဖွင့်ပွဲ အချိန်၊ နာရီ၊ နေ့ရက်များ၊ မြန်မာစာတာ၊ အင်္ဂလိပ်စာတာ၊ မြန်မာဟောစာတမ်း အင်္ဂလိပ်ဟောစာတမ်း၊ နိုင်ငံခြားမှ မြန်မာများအတွက် နာမည်ပေးခြင်း စသည့် နာမည်ပေး ပါရဂူ ဆရာကြီးတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ (ဉာဏ်ပူဇော် ၇၀၀၀-ကျပ်) သံတမန်ဝန်ထမ်း အင်္ဂလိပ် နာမည်နှင့် မိဘနာမည် တွဲဖက်၍ အထူးဆောင်ရွက်ပေးခြင်း၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိခင်များ ခွဲစိတ် မွေးဖွားမည့် ရက်ကောင်းရက်မြတ်ကို နာရီ၊ မိနစ်၊ စက္ကန့် အပါအဝင် လိုအပ်သောယတြာများ OG ဆံရာဝန်နှင့် တိုင်ဝင်ပြီးပါက ဆက်သွယ်နိုင်သည်။ လူကြီးများအတွက် ရက်၊ လ၊ နှစ် ပိုင်းခြားထားသော ဟောစာတမ်းများ လက်ကားဖြင့်ဟောခြင်း၊ နိုင်ငံခြားသင်္ဘောသားများ လိုင်းကောင်းကောင်းရစေရန်၊ နိုင်ငံခြားသွားသူများ မိမိရောက်သည့်နိုင်ငံတွင် အဆင်ပြေစေရန် ချစ်သူမောင်နှံများ စုံတွဲဇာတာ စစ်ဆေးခြင်း၊ အကြွေးပြန်ရစေရန် အမှုနိုင်/မနိုင်၊ ပညာရေး ထူးချွန်မှုရှိ/မရှိ၊ အိမ်ထောင်ရေးတွင် အနှောင့်အယှက်များ ဖယ်ရှားပေးခြင်း၊ ရုပ်ရည်ချောမော သော်လည်း အဆင်ပြေဖြစ်နေသည့် လူပျိုကြီး၊အပျိုကြီးများ ကပ်ပွဲအောင်မြင်လုပ်ခြင်း၊ အိမ်ခြံ ကြီး၊ ကား ရောင်းထွက်စေရန် ဆောင်ရွက်ပေးခြင်း၊ အင်းပညာ၊ ဝိဇ္ဇာအစီအရင်ပညာ၊ ဓာတ်ရိုက် ဓာတ်ဆင်ပညာများဖြင့် ဆရာထံရောက်လျှင် သင် အောင်မြင်စေရမည်ဟု မှတ်ပါ။ (နှုတ်ဟောဉာဏ်ပူဇော် ၅၀၀၀-ကျပ်) နာမည်ပေးခြင်းနှင့် ဟောစာတမ်းများ ဒီနေ့အပ်လျှင် မနက်ဖြန်ရမည်။ နယ်သို့ VPL ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဘဏ်မှ ငွေလွှဲလျှင် ချက်ချင်းပို့ပေးမည်။ နယ်မှ မွေးသက္ကရာဇ်၊ နေရပ်လိပ်စာ ဖော်ပြ၍ မေးမြန်းနိုင်ပါသည်။ ရန်ကုန်မြို့အတွင်း နာမည်ပေးနှင့် ဟောစာတမ်းများကို ငွေကြိုပေးစရာ မလိုဘဲ ပို့ပေးမည်။ ဖုန်းသံ ဆက်လိုက်ပါ။

တိုက်-၃၅(မြေညီထပ်)၊ (စု)လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ (ပိတ်ရက်မရှိ)

☎ (01)394727, (01)399426, ☎ 09 730 09994, 09 730 78260, 09 51 52521

ကိုဗောင်းသန်းဝင်း ပိတုန်းပုဒိုးပုဒိုးပုဒိုး ပိတုန်းပုဒိုး



တစ်နေ့သော်
ချစ်သည် ဂန္ထီရဆိုင်ရာ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်
ရေးရန်အတွက် လိုအပ်သော အထောက်
အထားပါ စာရွက်
အစားကို အိပ်ခန်း
အတွင်းရှိ မိရိုးကြီးအတွင်း ရှာဖွေနေခိုက်
မျှမှ အဆက်မပြတ်တီးနေသော ကားဟွန်းသံကို ကြားရသည်နှင့်

အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်ကြည့်မိလေသော် အိမ်ရှေ့တွင် ပိတ်ရပ်ထားသော ပါဂျီရီးကားအသစ်ကြီးတစ်စီးကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘယ်ကလဲ၊ အသိထဲကများလား။ အသိမိတ်ဆွေတွေထဲမှာ ဒီလိုကားစီးသူ မရှိ။ ဧကန္တ လမ်းမှား၊ အိမ်မှားနေလို့ပဲလားဟု တသိတတန်းကြီး အတွေးတွင် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့လေ၏။

အနီကားကြီးထဲမှ လူစိမ်းသုံးယောက် ထွက်လာပြီး ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်းလျှောက်လာလေ၏။ အလယ်ကလူသည် ဝဝဖြိုးဖြိုး ဟန်မောင်းကောင်းပြီး ဘေးနှစ်ဖက်မှ လူတွေသည် သူ၏ တပည့်သားမြေး ဖြစ်ဟန်ရှိသည်ဟု ရိပ်စားမိလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းတို့ကိုကြည့်နေစဉ် အလယ်လူဝဖြိုးမှ နေကာမျက်မှန်နက်ကြီးကို ဟန်ပါပါချွတ်လိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်အား လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးကာ-

‘ဘာအလုပ်တွေ လုပ်နေတာလဲ။ အဝတ်အစား အမြန်လဲပြီး လိုက်ခဲ့’

ရောက်ရောက်ချင်း ဆောက်နဲ့ထွင်းသည်သို့ပါတကား။ လူစိမ်းတစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်အား အနီသို့ ပြောဆိုခြင်းအပေါ် ကျွဲမြီးတော့ တိုမိသည်ထင်။

‘ကိုယ့်လူကို ကျွပ် အမိန့်ပေးနေတယ်လေ။ အဝတ်အစား မြန်မြန်လဲပါ’

ကျွန်ုပ် သူ့ကို စူးစူးရှဲရှဲ ကြည့်လိုက်မိ၏။ ဒီလူကို မြင်ဖူးသလိုလို စိတ်တွင် ဖြစ်မိလေ၏။ ထူးခြားမှုက သူ့နဖူးတည့်တည့်တွင် မွှဲနက်တစ်လုံး ဟုတ်ပြီ။ ဒါ..ဒါ ကိုချစ်အောင်။

သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ရင်ကော့လိုက်ပြီးသကာလ-
‘အောင်မာ..စော်စော်ကားကားနဲ့ အမိန့်တွေ လာပေးနေတာ ဘယ်သူတုန်း မှတ်တယ်။ လက်စသတ်တော့ မောင်ရစ်ကြီးပါကလား။ ဟင်း..ဟင်း..ဟင်း’

သူ့ကို ကျွန်ုပ်တို့က မောင်ရစ်ဟု ခေါ်ကြလေ၏။ အမည်ရင်းသည်ကား မောင်ချစ်အောင် ဖြစ်လေ၏။ သူနှင့် ကျွန်ုပ်သည် ငယ်စဉ်ကစပြီး အတူနေ အတူစား အတူသွား အတူသောက် ပြုခဲ့ဖူးသူ။ ဌာနတစ်ခုတွင် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်တော့လည်း တစ်နေ့တည်း တစ်ချိန်တည်း။

သူသည် စကားအပြောကောင်းသလို ဌာနဆိုင်ရာ အလုပ်တွေကိုလည်း တာဝန်ကျေပွန်စွာ လုပ်ဆောင်တတ်သူ

ဖြစ်သည်။ ခြွင်းချက်ကား သူ မူးလာရင်တော့ မလွယ်တော့ရာလူကို ရစ်တတ်သည်။ သို့ဖြင့် မောင်ရစ်ဟု အနုတ္တသဘာပြုခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤကား မိတ်ဆွေကြီး မောင်ချစ်အောင်နှင့် တွေ့ဆုံစဉ်က ပုံရိပ်ပါတည်း။

သူသည် လုပ်သက်ပြည့်နှင့် ပင်စင်ယူပြီး ရန်ကုန်မြို့စုန်းစုန်းမြုပ်ပျောက်သွားလေ၏။ ဆယ်နှစ်ကျော်ခန့်လောက် မတွေ့ကြလေတော့ ဆယ်နှစ်ကျော်ဆိုသည့် ကာလသည် ကြာလှသည် မဟုတ်သော်ငြားလည်း လူတို့၏ ဘဝတို့ ပြောင်းလဲစေသည်ကတော့ အမှန်ဖြစ်၏။ ယခုလည်း ကြည့်လေ။

မိတ်ဆွေကြီး ဖြစ်စဉ်သည် ယုံနိုင်ဖွယ် မရှိအောင် အတော်ချမ်းသာနေလေပြီ။ လူပုံစံကလည်း ဟိုတုန်းကထက် ပိုမိုခြောက်ခြောက် မဟုတ်လေတော့။ တကယ့်ခရီးကြီးတစ်ယောက်လို ခံ့ထည်နေသည်။

သူသည် ကျွန်ုပ်အား ရွှေတိဂုံဘုရားသို့ ခေါ်သွားလေ၏။ လမ်းတစ်လျှောက် သူ့ဘဝဖြစ်စဉ်ကို ပြောပြလေ၏။

‘ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်း ဇွတ်တေပြီး လုပ်ချင်ရာလုပ်ခဲ့တဲ့သူလေ။ စီးပွားရေးက ကျဆင်းလာတော့ ပင်စင်ယူပြီး ရှမ်းပြည်နယ်တက်တယ်။ မိုးကုတ်သွားတယ်။ တာချီလိတ်ရောက်တယ်။ မယ်ဆိုင်ဘက် ကူးတယ်။ နေရာစုံရောင်တယ်။ လူစုံ တွေတယ်။ စီးပွားရေးလည်း ကောင်းလိုက်၊ မကောင်းလိုက်။ နောက်ဆုံးတော့ ကျန်းမာရေးချူချာတာ အဖတ်တင်ခဲ့တယ်ဗျာ။

နောက်ဆုံး မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဆိုမှာ ရန်ကုန်မြို့ ခရီးစရိတ်အလျှူခံပြီး ပြန်မယ်ပေါ့လေ။ ပြန်မယ်ခရီးစရိတ်ကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာထိုင်ပြီး တွက်ဆနေတုန်း အဘိုးအိုတစ်ယောက် လာထိုင်တယ်။ ထိုင်ထိုင်ပေါ့ပေါ့ ကိုယ်လည်း ကိုယ့်အတွေးနဲ့ ကိုယ်ပေါ့လေ။ ကိုယ့်အတွက် သက်ကြီးရွယ်အိုတွေအတွက် လက်ဖက်ရည်၊ မုန့်တို့ကို ရှင်းလေ့ရှိဆိုတော့ အဘိုးအိုတွက် ကျွန်တော်ရှင်းမယ်လို့ ပြောပြီး ကိုယ့်အတွေးကို ပြန်ဆက်တွေးတာပေါ့။ အဲဒီမှာ အဘိုးအိုက-

‘မောင်ရင်လေးကြည့်ရတာ သောကရောက်နေတဲ့ပုံပဲ။ ကျန်းမာရေးလည်း ကောင်းပုံမရဘူး။ ကြာလှ တစ်နှစ် အဘိုးအိုစကားကြောင့် အတော်လေး ဖြန်သွားတာပေါ့။ စီးပွားရေးမကောင်းလို့ အရှာထွက်တာ မုန်းချင်စရာနဲ့နမ်းထွက် မကိုက်ပြန်။ စိတ်ညစ်လို့ ဖိသောက်တော့ ချိတ်

အောင်ပြီး ဆရာဝန်ပြ၊ ဆရာဝန်က အသည်းကြီးတယ်လို့
ပြော။ အခုလည်း အဘိုးအိုက ကြာလှ တစ်နှစ်ဆိုကော
ဆုတ်တယ်။ ဆောက်တည်ရာမရသလို ဖြစ်မိတာ။ ဆိုးတေ
ပေမယ့် သေရမှာတော့ ကြောက်တာပေါ့လေ။

အဘိုးအိုက စကားဆက်ပြောသည်။
‘အဘိုးစကားကြောင့် မောင်ရင် အတော်လေး စိတ်
ဆုတ်သွားသလား။ ဖြစ်ချိန်တန်ဖြစ် ပျက်ချိန်တန်ပျက်ဆိုတာ
ဘာဝပဲလေ။ အဲဒီသဘာဝတွေကို ကျော်လွှားဖယ်ရှားနိုင်
တဲ့နည်းလမ်းတွေ မရှိမဟုတ်၊ ရှိတယ်။ ဒါတွေကို လူတွေ
မသိမဟုတ် သိတယ်။ သိပေမယ့် လိုက်မလုပ်ကြဘူး။
အဘိုးရောက်မှ ဘုရားတ၊ကြ၊ အမိတ၊ကြ၊ ကယ်ပါ၊ယူပါ
စာစာနဲ့ အော်တတ်ကြတယ်’လို့ တတွတ်တွတ် ပြော
တယ်။

ဒီတော့မှ အဘိုးအိုကို သေချာကြည့်မိတယ်။ အဘိုးအို
ဆေးဆရာနဲ့ တူသလိုလို၊ ဂန္ဓာရီလှည့်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လို
နဲ့ အထက်ဂိုဏ်းဆရာကြီးနဲ့လည်း ဆင်တယ်။ အင်း...
အိုအိုကို တစ်နှစ်ပဲခံမယ်’ ဆိုတဲ့စကား။ အဲဒါတွေကို ကျော်
လွှားဖယ်ရှားနိုင်တဲ့နည်းဆိုတာ ရှိတယ်ဆိုတဲ့စကား။ ဘာ
တွေကို ကျော်လွှားနိုင်မလဲ။ ငါ့ရဲ့ သောကအားလုံးကိုလား။
အိုအိုရင် အဲဒီနည်း တောင်းကြည့်ရင် ကောင်းမယ်လို့
အတွင်း ဖြစ်မိတယ်။

ကိုယ့်ရဲ့ တွေးကြံဆမှုကို အဘိုးအိုက သိနေတယ်။
‘အိုတော့ ဆန်းသား။’

‘မောင်ရင် တောင့်တနေတဲ့နည်းကို ပေးပါမယ်’လို့
ပြောတယ်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် စကားပြောရင်းက ရွှေတိဂုံဘုရားသို့
ရောက်ခဲ့ကြလေ၏။ အရှေ့ဘက်မုခ်ဓာတ်လှေကားမှ တက်
ကြလေ၏။ အရှေ့ဘက်မုခ်ဝဲဘက်တန်ဆောင်းအတွင်းရှိ
ဘုရားဆင်းတုတော်ရှေ့တွင် ဝင်ရောက်ဖူးကြလေ၏။

သူငယ်ချင်း ကိုချစ်အောင်၏ ညွှန်ကြားပြောဆိုချက်
အတိုင်း သူ၏ တပည့်နှစ်ယောက်မှ လိုအပ်သည်များကို
ယူဆောင်ကြလေ၏။ သူတို့သည် ဘုရားပွဲတစ်ပွဲကို ပြင်
ကြလေ၏။ အလင်းတိုင်၊ အမွှေးတိုင်များကိုလည်း ညှိထွန်း
ဆင်ကြလေ၏။ ဆွမ်းပွဲငါးပွဲကိုလည်းပြင်ပြီး ဆင်းတုတော်
ရှေ့တွင် ကပ်လှူကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သူတို့ လုပ်နေကြသည်ကို မမှိတ်မသုန်
ပြောပြီး တန်ဆောင်းအတွင်း ဝဲယာသို့လည်း ခုတ်ကြည့်

လေ၏။ ဘုရားဆင်းတုတော်ကြီး၏ ဘွဲ့တော်မှာ ပိတုန်း
ပဒိုင်းမုန့်ဟူသော ဘွဲ့အမည် ဖြစ်လေ၏။

ကိုချစ်အောင်သည် ဘုရားမုန့်တော်ရှေ့တွင် ထိုင်နေ
လေ၏။ တပည့်နှစ်ယောက်သည်ကား ဝဲယာဝန်းရံလျက်
ရှိနေလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည်ကား သင့်လျော်ရာတွင်ထိုင်ကာ
မမှိတ်မသုန် ကြည့်နေမိလေ၏။

ကိုချစ်အောင်သည် ဘုရားရှိခိုးပြီး ဂါထာမန္တန်ဟု
ယူဆနိုင်သော စာပိုဒ်များကို ဟန်၊ မာန်၊ ဌာန်အပြည့်ဖြင့်
ရွတ်လေ၏။ နာရီဝက်ခန့် ကြာလေ၏။ ထို့နောက် ပြုခဲ့သော
ကောင်းမှုအတွက် အမျှပေါ်ပြီး ဆုတောင်းဆုယူကြလေ၏။

သူတို့ ကိစ္စဝိစ္စတွေ ပြီးသောအခါ ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုချစ်
အောင်သည် ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးအား လက်ယာရစ်ပတ်
ဖူးမြော်ကြလေ၏။ ထို့နောက် တန်ဆောင်းတစ်ခုတွင် ထိုင်
ကြလေ၏။

‘ခင်ဗျားဇာတ်ကြောင်းက စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်း
တယ်။ ဆက်ပြောလေဗျာ၊ ကိုယ့်မှာ ဆုံတင့်ငုံကြီး ဖြစ်နေ
ပြီ’

‘ဆက်ပြောမယ်။ ဆက်ပြောမလို့ ဒီမှာ ထိုင်တာပေါ့’
ဟု သူဇာတ်ကြောင်းအား ဆက်ပြောလေ၏။

ကိုချစ်အောင်သည် စီးပွားရေးအတွက် သောကဖြစ်၊
သောကကို ဖြေသိမ့်လိုဟန်ဖြင့် အရက်ကို ဖိသောက်လေရာ
အသည်းရောင် အသည်းကြီးရောဂါ ဖြစ်ခဲ့လေတော့၏။
စီးပွားရေးကို အနှုံးနဲ့ပိုင်းပြီး ရန်ကုန်ပြန်၊ ရန်ကုန်ရောက်မှ
ဆက်ပြီး ဆေးကုမည့် အစီအစဉ်ကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင်
တွက်ဆနေခိုက် အဘိုးအိုတစ်ဦးနှင့်တွေ့၊ အဘိုးအိုမှ ကြာ
လှ တစ်နှစ်ဆိုတဲ့ စကားကြား၊ သည်စကားကြောင့် ကိုချစ်
အောင် ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်ရပြန်။

အဘိုးအိုက သောကတွေ ပြေပျောက်နိုင်တဲ့နည်းလမ်း
တွေ ရှိတယ်လို့ ထပ်မံပြော၊ ကိုချစ်အောင် ဘဝင်ကျခဲ့ပြီး
ယင်းနည်းကို တောင်းဆိုလိုစိတ် ဖြစ်နေစဉ် အဘိုးအိုက
ကိုချစ်အောင်၏ တွေးကြံဆမှုကို ကြိုသိပြီး ကိုချစ်အောင်
တောင့်တနေတဲ့နည်းကို ပေးမည် ပြောခဲ့လေ၏။

အဘိုးအိုသည် နည်းပေးမည်ဆိုသည့်အတိုင်း အသည်း
ရောင် အသည်းကြီးသည့် နေရာကို လှန်လှောစေပြီး သူ၏
တောင်မှေးဖြင့် ခပ်ပြင်းပြင်း ဆောင့်ထိုးလေ၏။ ယင်းနေရာ
သည် လက်နှင့် အသာထိသည်နှင့် နာကျင်မှုဖြစ်သော်လည်း
အဘိုးအိုက တောင်မှေးနှင့် ထိုးသည့်အခါ လုံးဝမနာကျင်ခဲ့၊

ထို့နောက် 'မောင်ရင့်ရောဂါ ပျောက်သွားပြီ' ဟူ၏။

'ဒါပေမဲ့ ဆက်လုပ်ရမယ့်ကိစ္စတွေ ရှိနေသေးတယ်။ အဲဒီကိစ္စတွေကို ညွှန်ကြားမယ်မဟုတ်လား။ အကြမ်းဖျင်း မှတ်သားရမှာကတော့ လူအယောက်တစ်ထောင်ကို ကယ် တင်ရမယ်။ စေတီဟောင်း(၉)ဆူကိုရှာပြီး ပြုပြင်ရမယ်။ ဟုတ်လား'

ကိုချစ်အောင်၏ အသည်းရောင် အသည်းကြီးရောဂါ သည် တစ်မဟုတ်ချင်း ပျောက်သွားလေ၏။ ထခုန်မတတ် ပင် ဝမ်းသာခဲ့လေ၏။ ထို့နောက် အဘိုးအိုခေါ်ရာနောက် လိုက်ပါသွားခဲ့လေ၏။ ခရီးအတော်ပေါက်ရောက်လေသော် တောင်ကမူစာတစ်ခုအား ညွှန်ပြလေပြီ။

'အဲဒါ ရှေးဟောင်းဘုရားတစ်ဆူ၊ သီရိဓမ္မာသောက မင်းကြီးရဲ့ စေတီပေါင်း(၈၄၀၀၀)မှာပါတဲ့ စေတီဟောင်း ဖြစ်တယ်'

အဘိုးအိုသည် လိုအပ်သည်များကို မှာကြားပြီး ပေး သင့်သည့် အစီအရင်တချို့အားလည်း ပေးသွားကာ ခရီး ထွက်စရာရှိသည်ဟုဆိုကာ ပျောက်သွားလေတော့၏။

ကိုချစ်အောင်သည် တောင်ကမူရှိ စေတီဟောင်းအား ပြုပြင်တည်ရာ (၉)လ၊ (၉)ရက်၊ (၉)နာရီတိတိတွင် ထီး တင်ပြီးစီးခဲ့လေ၏။ ဝါယမသိပ်စိုက်ရသည်မဟုတ်။ ချုံနွယ် ပိတ်ပေါင်းရှင်းသည်နှင့် လူအချို့ ရောက်လာပြီး စုံစမ်းမေး မြန်းလေရာ ကိုချစ်အောင်မှ စေတီဟောင်းများ ပြင်ဆင်ပြု ပြင်တည်ဆောက်ရန် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးမှ ညွှန်ကြား၍ လာ ရောက်ဆောင်ရွက်ကြောင်း ဝန်ခံပြောဆိုရာ မေးမြန်းသူအချို့ မှာ ပြန်လည်ထွက်သွားလေပြီး ခဏအကြာ ပြန်ရောက်လာ ကြလေ၏။ လူတွေချည်းသက်သက် ပြန်ရောက်လာခြင်း မဟုတ်၊ မြက်ခတ်ဓားတွေနှင့် ပုဆိန်တွေနှင့် ရောက်ရောက် ချင်း ချုံနွယ်များကို ရှင်းလင်းကြလေ၏။ ကိုချစ်အောင်၏ စေတီတည်မှုကို လာရောက်ကူညီကြခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ထိုသည်မှစ၍ လာရောက်ကူညီသူ အတော်များလာ ၏။ လိုအပ်သည့် ပစ္စည်းနှင့် ငွေတို့ကိုသာ စိုက်ထုတ်ပေး ရလေ၏။ ယင်းစေတီပြီးလေသော် အလုပ်မရှိချေတော့။ နောက်စေတီဟောင်းတည်ရာနေရာကို ရှာဖွေရမည်တော့ရှိ သည်။ အချိန်မည်မျှကြာကြာ ရှာဖွေရမည်ကို မသိချေတော့။

နားနေစဉ်အတွင်း စေတီတည်ရာတွင် ပါဝင်သူတစ် ယောက်မှ သူ့ဆရာ၏ ကျောက်တွင်းတွင် စာရေးလုပ်ပေး ရန် အကူအညီတောင်းသည့်အတွက် လိုက်သွားခဲ့လေ၏။

ကိုချစ်အောင်သည် ဌာနကြီးတစ်ခုတွင် အနှစ် (၃၀)ကျော် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူးလေတော့ နောက်ဆုံး ကျောက်တွင်းသူဌေး မျက်နှာလွှဲရသည်အထိ ဖြစ်ခဲ့ရလေ၏။

တစ်နေ့ ကျောက်တွင်းများကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုခိုက် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် တလိမ့်လိမ့်သွားနေသော မည်းမည်းအလုံးကြီးတစ်လုံးကို ရုတ်တရက်တွေ့ရလေ၏။ အနီးသို့ သေချာသွားကြည့်လေသော် ပိတုန်းကောင်များ ဝိုင်းအုံ့ပြီး တိုးဝှေ့နေသော ကျောက်တုံးတစ်တုံးဖြစ်မှန်း တွေ့ရလေ၏။ ပိတုန်း(ကွီ)သည် လူရောက်လာသည့်အတွက် အဝေးသို့ ပြေးထွက် ပျံသန်းသွားကြလေ၏။

ကိုချစ်အောင်သည် ထူးဆန်းသော ကျောက်တုံးအဖြစ် အမှတ်စာရ ကောက်ယူခဲ့လေ၏။ ကျောက်တုံးမှာ လက်သီး ဆုပ်ခန့်ပမာဏ ဖြစ်လေ၏။

ကိုချစ်အောင်သည် ဖြစ်စဉ်ကို ကျောက်တွင်းသူဌေး အား ပြောပြလေရာ အနီးကျောက်တုံးအား ယူ၍ကြည့်လေ ၏။ ကျောက်စိမ်းကြီးဖြစ်နေလေရာ ကျောက်တွင်းသူဌေး ၏ အတွေ့အကြုံ ခန့်မှန်းချက်အရ အရည်အသွေးကောင်း နိုင်သည်ဟု တွက်ဆလေ၏။

သို့ဖြင့် ကျောက်စိမ်းတုံးအား ခွဲစိတ်ဖြတ်တောက်ကြည့် လေရာ ကျောက်တွင်းသူဌေး ခန့်မှန်းထားသည်ထက် အပေါင်းများစွာသာလွန်သော ကျောက်စိမ်းဖြစ်လေ၏။ ကာလ ပေါက်ဈေးနှင့် တွက်ဆလျှင် သိန်းပေါင်းများစွာရနိုင်သော အနေအထား ဖြစ်လေ၏။

ဤတွင် ကိုချစ်အောင်သည် လူချမ်းသာတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့လေတော့၏။ လူချမ်းသာ၊ စိတ်ချမ်းသာ ဖြစ်လာသည့် အတွက် ကတိအတိုင်း ဘုရားဟောင်းများကို ရှာဖွေတည် လေ၏။ ထူးခြားသည်မှာ ဘုရားတစ်ဆူပြီးတိုင်း ပွဲပေါ်စာ တစ်ခုခုတော့ တိုးခြင်းပင် ဖြစ်လေ၏။ ဆိုရသော် ချမ်းသာ ပြီးရင်း ချမ်းသာခြင်း ဖြစ်လေ၏။

'ကဲ...ဆရာ၊ ကိုယ် သူဌေးဖြစ်ခဲ့တာ ဒါပဲလေ။ ဗျား ဘာမေးဦးမလဲ။ ဗိုက်ဆာနေရောပေါ့။ လာ...တစ်ခု ရာရာမှာ နေလယ်စာ သွားဖြည့်ကြမယ်၊ ဟုတ်လား'

ကျွန်ုပ်တို့သည် ရွှေဝှံတိုင်လမ်းရှိ အိမ်ပတ်အနီး ဖြန့်မာထမင်းဆိုင် ရှိရာသို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။

'ကဲ...လိုရာ မှာစားကြ' ဟု ဆိုသည်နှင့် သူ၏တစ် နှစ်ယောက်နှင့်အတူ လိုရာမှာစားကြလေ၏။ ကိုချစ်အောင် သည်ကား အချို့ရည်တစ်ပုလင်းသာ မှာသောကားထာ

သည့် ဦးလွဲညစာကို မစားတာကြာပြီဖြစ်ကြောင်းလည်း ပြောလေ၏။

စားသောက်ပြီးသောအခါ သူ၏ကားဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ အိမ်သို့ လိုက်ပို့လေ၏။ ပုတီးတစ်ကုံးကိုလည်း ပေးသွားလေ၏။

သူပေးခဲ့သော ပုတီးသည်ကား ပိတုန်းရုပ် ပိတ်ပိ ဆက်သားပုတီး ဖြစ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုပိတုန်းပုတီးကို ဘုရားကျောင်းဆောင်ထောင့်တွင် တရိုတသေ ချိတ်ဆွဲထားလေ၏။ တစ်ဆက်တည်း ကိုချစ်အောင်သည် ဘယ် နည်းကလဲ၊ ဂိုဏ်းတွေက အတော်များလှသည်။ သူက ဘုရား၊ တရား လုပ်နေဆိုတော့ အထက်ဂိုဏ်းဖြစ်လိမ့်မည် ဟု တွေးဆမိလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် စာပေများကို ရေးသားနေသူဖြစ်ရကား အပို့ရမည့်စာမူများ၊ တောင်းစာမူများအတွက် နေ့မအား ညအား ရေးနေရလေ၏။ ရေးပြီးစာမူများကိုလည်း ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ စာပေတိုက်များသို့ လိုက်ပို့ရလေ၏။ စာရေးသူတို့ဘဝသည် နေပူမရှောင် မိုးရွာမရှောင် သွားလာလှုပ်ရှားနေရသည်က များလေ၏။

တစ်နေ့သော် ကျွန်ုပ်သည် နေပူလိုက် မိုးရွာလိုက် ဖြစ်နေသော နေ့တစ်နေ့ကို ဦးထုပ်မပါ ထီးမပါဘဲ ဟိုကပ်သည်နားလုပ်၍ သွားလာနေခဲ့ရာ နေအိမ်သို့ရောက်သော် ကိုယ်အပူရှိန်တက်ပြီး လဲလေတော့၏။ အပူကျဆေးပြားကို သောက်ရလေတော့၏။ ကိုယ်လက်မအိမ်သာ ဖြစ်နေသည့်အတွက် ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် မေးနေခိုက် အိပ်ပျော်သွားလေတော့၏။

ထိုစဉ် တဝီဝီအသံများကို ကြားရလေသဖြင့် မျက်လုံးအစုံကို ဖွင့်ကြည့်မိလေ၏။ မည်းမည်းအကောင်များ အိမ်အတွင်း ဥဒဟိုပျံသန်းနေကြလေ၏။ ပိတုန်းကောင်များဟု ထင်မိလေ၏။ သေချာကြည့်မိလေသော် ပိတုန်းကောင်တွေမှ တကယ့်ပိတုန်းကောင်များ ဖြစ်လေ၏။ အဆိုပါ ပိတုန်းကောင်များသည် ကျွန်ုပ်နေထိုင်ရာတစ်ဝိုက်တွင် ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ် ဒူဝေဝေ လုပ်နေကြလေ၏။ ထို့နောက် ဘုရားကျောင်းဆောင်ရှိရာသို့ ပျံသွားကြလေ၏။ ကျွန်ုပ် ချိတ်ဆွဲထားသော ကိုချစ်အောင် ပေးထားသည့် ပိတုန်းပုတီးတွင် နားကြလေ၏။ ပိတုန်းပုတီးသည် လှုပ်ခါယမ်းနေလေ၏။ ထို့နောက် ပိတုန်းကောင်များ ပျောက်သွားလေ၏။ မည်သို့မည်ပုံ ပျောက်သွားသည် မသိချေတော့။

ကျွန်ုပ်သည် မျက်လုံးအစုံကို သေချာပွတ်လိုက်ပြီး 'ငါ အိပ်မက်၊မက်နေတာလား တကယ်ဖြစ်နေတာလား' ဟု တွေးဆမိလေ၏။ 'ငါ့ကို ပုတီးစိပ်အဓိဋ္ဌာန်ပြုဖို့ သတိပေးတာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဘယ်သူက သတိပေးတာလဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပိတုန်းပုတီးမုန်ဆီသွားပြီး ပိတုန်းပုတီးနဲ့ သွားစိပ်ဦးမှပဲ' ဟု တွေးလိုက်မိလေ၏။

ထိုအတွေး ဖြစ်ပေါ်လိုက်စဉ် နောက်ကျိကျိဖြစ်နေသော ကျွန်ုပ်၏ဦးခေါင်းသည် ကြည်လင်၍သွားလေ၏။ ကိုက်ခဲနေသော ကိုယ်လက်သည်လည်း မကိုက်ခဲချေတော့။ ကိုယ်ပူရှိန်သည်လည်း တစ်မဟုတ်ချင်း ပျောက်သွားလေတော့၏။

'ဪ...ပိတုန်းပုတီးမုန်ကိုသွားပြီး ပုတီးစိပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးမိရုံနှင့် အများတွေကျ ကိုယ်လက်ကိုက်ခဲ နာကျင်မှုတွေ ပျောက်တယ်ဆိုရင် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ပုတီးစိပ်ခြင်းရဲ့ အကျိုးအာနိသင်ကတော့ အတော်လေးရှိမှာ သေချာရဲ့' ဟု တွေးဆမိလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏အတွေးကို အကောင်အထည်ဖော်သည့်အနေဖြင့် ပိတုန်းပုတီးကိုယူကာ လွယ်အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်လေ၏။ ညနေစောင်းတွင် ရွှေတိဂုံစေတီတော်သို့ သွားရန်ကိစ္စ စီစဉ်လိုက်လေ၏။

ရွှေတိဂုံစေတီတော် အရှေ့ဘက်မှန် ရင်ပြင်ဝဲဘက်အနီး တန်ဆောင်းရှိ ပိတုန်းပုတီးမုန်သို့ ရောက်လေသော် ညနေ (၅)နာရီခန့် ရှိလေပြီ။ အမြန်ဆုံးလည်းဖြစ်၊ အကောင်းဆုံးလည်းဖြစ်သည့် အရဟံဂုဏ်တော်ကိုပင် ပုတီးစိပ်လေ၏။ (၉)ရက်တိတိ စိပ်မည်ဟုလည်း အဓိဋ္ဌာန်ပြုလိုက်လေ၏။

ကိုးရက်မြောက်သောနေ့တွင် သူငယ်ချင်း ကိုချစ်အောင်ကို အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်ရလေ၏။

'မအံ့သြနဲ့၊ ကျုပ် ခင်ဗျားကို ပုတီးစိပ်ဖြစ်အောင်လို့ အတော်လေးကို စိတ်ညွတ်ရတယ်။ ကျုပ် စိတ်ညွတ်တာ ဟုတ်၊မဟုတ်၊ မှန်၊မမှန် လာကြည့်တာ။ မှန်တယ် ကိုယ့်လူ' ကျွန်ုပ်သည် ကိုချစ်အောင်အား စေ့ငုစွာကြည့်လိုက်ပြီး-

'ခင်ဗျားပုံစံက ဘိုးတော်ဖြစ်နေတဲ့ အတိုင်းပဲလား။ အပေါ်ညှိ အောက်ညှိ ဝမ်းဆက်နဲ့၊ ပြီးတော့ တောင်ရိုးကြီးနဲ့ ထိုင်ကန်တော့ချင်စိတ်တောင် ပေါက်လာပြီ'

'ကျုပ်မှာရှိတဲ့ အဝတ်အစားတွေအားလုံး ပေးလိုက်ပြီ။ ဘာမှဝတ်ချင်စိတ် မရှိတော့ဘူး။ ဟောဒီအညိုရောင်က ကျုပ်အတွက် အေးချမ်းတယ်။ အပေအတေလည်း ခံတယ်

ဗျ။ ဟောဒီတောင်ဈေးက ခင်ဗျားကိုပြောခဲ့တဲ့ အဘိုးအိုက လက်ဆောင်ပေးခဲ့တာ။ ပိတုန်းတောင်ဈေးပေါ့။ တောင်ဈေး ရဲ့ ထိပ်မှာ ပိတုန်းရပ်နဲ့ပေါ့။ ကျုပ်အသည်းနေရာကို ဒီ တောင်ဈေးနဲ့ ထိုးကုခဲ့တာလေ။ ကျုပ်ကတော့ မစမ်းသပ်ရ သေးဘူး။

ကိုချစ်အောင်သည် ကျွန်ုပ်အား ထမင်းဆို ကပ်ခိုင်းသို့ ပို့ပြီး ညစာကျွေးလေ၏။ သူကတော့ ဘာမှမစားဘဲ သွားကပ်။

ခင်ဗျားက ပိတုန်းပဒိုင်းမှန်မှာ အရပ်ရပ်တော်ပုတီး စိပ်တယ်နော်။ ကောင်းလည်းကောင်း၊ မြန်လည်းမြန်တာ ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ပိတုန်းပဒိုင်းမှန်မှာ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နည်းနဲ့ ကျင့် ကြံအားထုတ်နည်းကို ပြောပြမယ်။ အကျိုးရှိတာမို့ မှတ် ထားစေချင်တယ်ဟုဆိုကာ အောက်ပါအတိုင်း ပြောဆို ရှင်းပြလေ၏။

ပိတုန်းပဒိုင်းမှန် ရပ်ပွားတော်သည် ရွှေတိဂုံစေတီ တော် ရင်ပြင်ပတ်လမ်း အရှေ့ဘက်ခြမ်း စတုသစ္စာပါရမီ ရှင်အကျိုးတော်ဆောင်အသင်းကြီး တည်ရှိရာ ဆာဘိုးသာ တန်ဆောင်းအတွင်း မြောက်ဘက်သို့ မျက်နှာမူ တစ်ဝဂ္ဂ အတွင်းရှိ ရွှေချထားသော စကျင်ကျောက်ရပ်ပွားတော်ကြီး ဖြစ်သည်။ ဂူဝ၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် ပဒိုင်းရွက်ကို



နင်းထားပြီး ပါးစပ်တွင် ပဒိုင်းပွင့်ကို ကိုက်ချီထားသည့် ပိတုန်းရပ်တစ်ကောင်စီ ရှိနေလေ၏။

ပိတုန်းပဒိုင်းမှန်တို့သည် ကြာသပတေးနံနက် ခနဲ များ ဖြစ်ကြသဖြင့် ပိတုန်းပဒိုင်းမှန်ရပ်ပွားတော်သည် ကက် ကင်းသုံးချက် မိနေလေ၏။ ကက်ကင်းသုံးချက်မိတဲ့ဘုရား ကက်ကင်းသုံးချက်မိအောင်သွားဟူသော အဆိုအရ ကြာသ ပတေးနေ့နှင့် စနေနေ့များတွင် ၎င်းရပ်ပွားတော်မြတ်၏ ရှေ့မှောက်တွင် အထူးအဓိဋ္ဌာန်ဝင် ပုတီးစိပ်ကြလေ၏။

ကျင့်စဉ်ကျင့်ရပ်မှာ ဤသို့ပါတည်း။

- * နမောတဿဂါထာ၊
- * ပဋ္ဌာန်း(၂၄)ပစ္စည်း၊
- * ဂုဏ်တော်ကိုးပါး၊
- * အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နေ့ရက်များ-ကြာသပတေးနှင့် စနေ၊
- * လှူဒါန်းပူဇော်ရန် ပိန္နသီး၊ ပိတောက်ညွန့်/ပန်း(ဖြစ် နိုင်ပါက ဒံပေါက်ဆွမ်း)၊
- * ပုတီးစိပ်ရန် ပိတောက်သားပုတီးဖြင့် စိပ်ပါလေ။

နမောတဿ ဘဂဝတော အရဟတော သဗ္ဗ သမ္ဗုဒ္ဓဿ ပုတီး(၃)ပတ်။ ပဋ္ဌာန်း(၂၄)ပစ္စည်း တစ်ပုဒ်ဆုံး လျှင် ပုတီးတစ်လုံးချ၊ ပုတီး(၂၄)ပတ်။ ဂုဏ်တော်(၉)ပါး တစ်ပါးလျှင် ပုတီးတစ်ပတ်နှုန်းဖြင့် ပုတီး(၉)ပတ်။ [ဂုဏ် တော်တစ်ပါးစီ၏ရှေ့မှ သောဘဂဝါ ဣတိပိ ခံ၍ ရက်စုး ပေါင်း ရက်သတ္တတစ်ပတ်လျှင် ကြာသပတေး၊ စနေ (၂) ရက်နှုန်းဖြင့် (၂၄)ပတ် (ရက်သတ္တပတ် ၁၂ ရက်တိတိ) ပိတုန်း(၅တေး၊ ဝ-နေ) ပဒိုင်း (၅တေး၊ ဝ-နေ)၊ မုနိ(၅တေး ဝ-နေ) ဘုရားသည် ကက်ကင်း(၃)ချက် မိနေပြီး နမော ဘုရားရှိခိုးနှင့် ပဋ္ဌာန်း(၂၄)ပစ္စည်းတို့ကို ပုတီးစိပ်ခြင်းသည် လည်း ကက်ကင်း(၃)ချက် မိနေပြန်သဖြင့် ကက်ကင်း (၃)ချက် ချက်ချင်း စီးပွားတက်မည်။

ပိတုန်းပဒိုင်းမှန်ဘုရားတွင် ကြာသပတေးနှင့် စနေနေ့ များ၌ ပိန္နသီး၊ ပိတောက်ပန်း၊ ပိတောက်ညွန့်၊ ဒံပေါက်ဆွမ်း တို့ကို ကပ်လှူပြီးနောက် နမောနှင့် ပဋ္ဌာန်းတို့ကို ပိတောက် သားပုတီးနှင့် စိပ်ခြင်းမှာ ကြာသပတေး၊ စနေ ကက်ကင်း (၃)ချက် မိနေလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ဤကျင့်စဉ်သည် (၁၁) ဦး ငြိမ်းစေသည် စသည်ဖြင့် ပြောဆိုရှင်းပြလေ၏။

တချို့က အလုပ်အကိုင်ရရှိဖို့၊ လုပ်ငန်းကိစ္စတွေမှာ အပြိုင်အဆိုင် အနိုင်ကိစ္စတွေအတွက်လည်း အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ကြ တယ်။ အဲဒီ ကြာသပတေး၊ စနေနံဘုရားနဲ့ စနေ၊ ကြာသ

ကလည်း ကက်ကင်းမိနေတာကြောင့် ထိပေါက်
နေတာမို့ ထိပေါက်ဖို့ရာအတွက် သည်း အဓိဋ္ဌာန်ပြုကြ
တယ်။ လူအမျိုးမျိုး စိတ်အထွေထွေပေါ့လေ။ ဘယ်လိုပဲ
ဖြစ် ဆူတောင်းပြည့်တာ များတယ်။ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်တဲ့ရက်
အသား စနေ၊ ကြာသပတေး ကက်ကင်းမိတဲ့ တပေါင်းလ
ကြိုက်ရင်တော့ ပိုကောင်းတာပေါ့။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုချစ်အောင်ကျွေးသော ထမင်းကို မြန်
မာစွာစားသောက်ရင်း သူပြောဆိုရှင်းပြမှုတွေကို တခုတ်
အားထောင်ပြီး စားမှတ်လေ၏။ ထမင်းစိုးရှင်းပြီး ပြန်
ညည်းအပြု တွေလိုလျှင် လာတွေ့ဖို့ လိပ်စာမေးလေရာ
ချစ်မောင်မှ ဝိဇ္ဇာ လိပ်စာမရှိဟု နောက်နောက်ပြောင်
ပြောင် ပြောဆိုလေ၏။

သူ၏ နောက်ပြောင်မှုကို ကျွန်ုပ် မထိမဲ့မြင်မပြုခဲ့ပါ။
သူ၏ လုပ်ဆောင်မှု၊ ပြောဆိုမှု၊ နေထိုင်မှု၊ ကျင့်ကြံမှုတွေကို
အံ့ဩဘာနန်းဖြစ်နေမိသည်ကတော့ အမှန်ပင်တည်း။
ဤဖြစ်စဉ်ဖြစ်ရပ်တို့သည် လွန်ခဲ့သောတစ်ဆယ့်ငါး
ကျော်ခန့်က အဖြစ်အပျက်များဖြစ်ပါ၏။ သူငယ်ချင်း
သိတည်းမဟုတ် ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်မိတ်ဆွေကြီး ကိုချစ်

အောင်နှင့် ယခုအချိန်အထိ စိုးစဉ်းမျှ မတွေ့မမြင်ရတော့
ချေ။ သူပြောခဲ့ဖူးသလို သူ၏ အတိုးအိုနောက်သို့ လိုက်သွား
လေသည်လား။ သူ၏အတိုးအို ရှိနေသည့်နေရာက မြန်မာ
ပြည်မြောက်ဖျားစွန်းဆိုလေတော့ ကျွန်ုပ်ဖတ်ဖူးခဲ့ပါသော
တိဗက်ဒေသများဆိုသို့လား။ သို့တည်းမဟုတ် မဟာမြိုင်
(ခေါ်) ရှမ်းဘဲလား (ခေါ်) ရှန်ဂရီလာဆိုသို့လား ကျွန်ုပ်
အတွေးပွားမိလေတော့၏။

မည်သို့ဆိုစေ ကျွန်ုပ်သည် ကိုချစ်အောင် ဘိုးတော်
ချစ်အောင်ဟုပင် ခေါ်ချင်ပါ၏။ ပေးခဲ့သော ပိတုန်းရုပ်ပါ
ပိတုန်းပုတီးကား ယခုထက်တိုင် လက်ဝယ် ရှိနေပါသေး
၏။ ထိုပိတုန်းပုတီးနှင့် ရွှေတိဂုံစေတီတော်ရှိ ပိတုန်းပုဒိုင်း
မှန်ရှင်တော်မြတ်ကြီးထံသို့ သွားရောက်၍ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်
ခြင်းအမှုကိုတော့ မကြာခဏ လုပ်ဆောင်နေပါသေး၏။
အံ့ချီးဖွယ်ရာ အဆင်ပြေမှုတစ်စုံတစ်ရာ မရရှိသေးပါ။ အခွင့်
သင့်လျှင်တော့ ရရှိလိမ့်မည်ဟု မမှိတ်မသုန် ယုံကြည်လျက်
ရှိနေပါသေး၏။ (ဆန္ဒပြည့်လိုသူများ သွားရောက်အဓိဋ္ဌာန်
ပြုကြပါလေဟု နတ်လမ်းညွှန်လိုက်ရပါကြောင်း။)

ကိုမောင်သန်းဝင်း

သန့်စင်မေတ္တာ



TMR 008702(0615)

**သီးဆေး * သီးပျာ၊ သီးကျဉ်၊ သီးဆောင့်၊ သီးနီ၊ သီးချုပ်၊ သီးလွန်၊ ကျောက်ကပ်၊ သီးအိမ်နှင့်
သီးလမ်းကြောင်းတွင် ကျောက်တည်သူများအတွက် (အထူး)သုံးစွဲနိုင်ပါသည်။**

**အစာကြေဆေး * အစာမကြေ၊ ရင်ပြည့်ရင်ကယ်၊ ပျို့အန်၊ ချောင်းဆိုးရင်ကျပ်၊ သလိပ်ကပ်၊
ခွဲကျပ်၊ လေထိုးလေအောင့်၊ ဗိုက်အောင့်ခြင်းများ သုံးစွဲနိုင်ပါသည်။**



TMR 011245(0615)

**သစ္စာမထွိုင်ရှူဆေး * ခေါင်းမူး၊ ခေါင်းကိုက်၊ ဇက်ကြောတက်၊ အဆစ်ရောင်ကိုက်၊ ခါးကိုက်၊
ခါးနာ၊ ဒူးနာကိုက်၊ ကျီးပေါင်း၊ လေဖြတ်၊ လေငန်းရောဂါများအတွက်
သုံးစွဲနိုင်ပါသည်။**



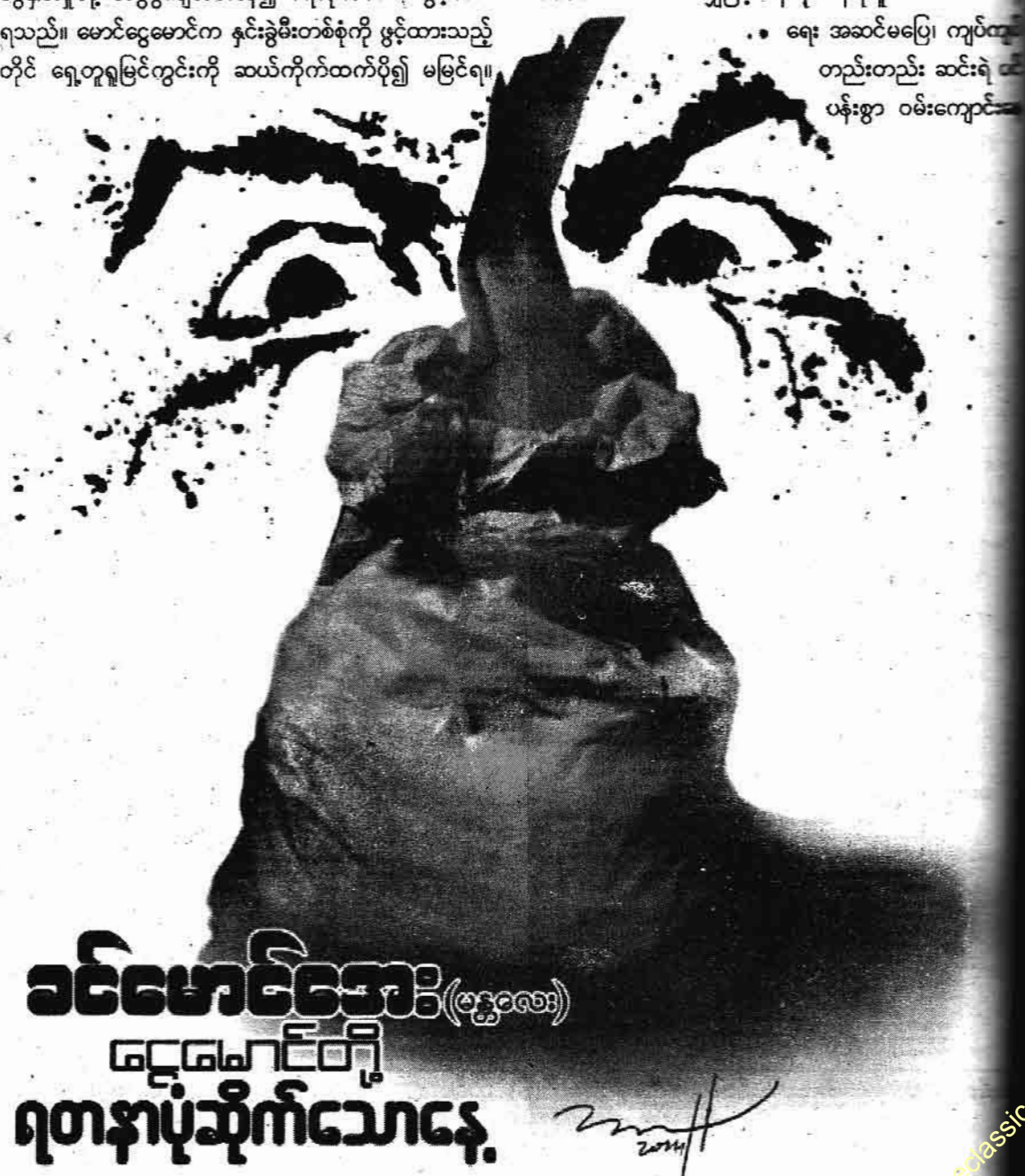
TMR 011103(0615)

ကြော်ငြာခွင့်ပြုချက်အမှတ် - တဆဝက(စာနယ်ဇင်း) ၀၃၉/၀၅၁၃

**သန့်စင်မေတ္တာ ဆေးပါထုတ်လုပ်ရေး ပင်းရင်း - အမှတ်(၆)၊ သီရိမာလာလမ်း၊ (ခ)ရပ်ကွက်၊ သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။ ☎ ၀၉၇၃၀၀၅၄၄၅၊ ☎ ၀၉၄၂၁၀၆၇၇၅၅၊ 📠 (၀၁)၅၇၂၃၇၇**

ဝန်းကျင်ပတ်ချာသည် ငွေနှင်းတို့ဖြင့် မှန်နေသည်။ အရုဏ်က တက်စမို့ အလင်းရောင်မပီပြင်သေး၊ တူရုမြင် ကွင်းသည်ပင်လျှင် မှန်ဝါးဝါးဖြစ်နေသည်။ ဗာနုရာဇာ ရှင် နေမင်း ဘယ်ဝယ်ဘယ်ဆီများ သွားရောက်ပုန်းခိုနေသည် မပြောတတ်နိုင်။ မောင်ငွေမောင်က အီး(၂၀၀၀) မော်တော် ယာဉ်ကို ဂရုတစိုက်သတိထားလျက် မောင်းကာနေသည်။ ငွေနှင်းမှတို့ တဖွဲဖွဲကျဆင်းနေ၍ ရေသုတ်တံကို ဖွင့်ထား ရသည်။ မောင်ငွေမောင်က နှင်းခွဲမီးတစ်စုံကို ဖွင့်ထားသည့် တိုင် ရှေ့တူရုမြင်ကွင်းကို ဆယ်ကိုက်ထက်ပို၍ မမြင်ရ။

ငွေမောင် ဦးတည်ရာနေရာကား ရန်ကင်း(၆)ရပ်ကွက် သို့ ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ဆရာက ရန်ငြိမ်းလမ်းတွင် တိုက်ခန်း ဟောင်းကလေးတစ်ခု နေထိုင်ခွင့်ကျထား ပဖြင့် ပြင်ဆင် နေသည်။ ယင်းတိုက်ခန်းအတွက် လိုအပ်လက်ရှိသော ဦး လပ်မြေအိတ် ဆယ်အိတ်ကို သွားရောက်ပို့ဆောင်ပေးခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ သူ၏ဆရာက ဌာနဆိုင်ရာမှ အငြိမ်းစားယူခဲ့ပြီး ပင်စင်လစာကလေးမျှဖြင့် နေထိုင်နေရသူပင်။ စားဝတ်ဆင် ရေး အဆင်မပြေ၊ ကျပ်ထုပ် တည်းတည်း ဆင်းရဲ ယို ပန်းစွာ ဝမ်းကျောင်း



ခင်မောင်အေး (ဗန္ဓုဇလေး)
မောင်ငွေမောင်တို့
ရတနာပုံဆွဲကံသောနေ့

Handwritten signature
2011

သည်။ သူ့ဆရာ၏ဆရာက ရာထူးတော်တော်ကြီးကြီး
ထားသဖြင့် ကျေးဇူးသိတတ်သောအားဖြင့် တိုက်ခန်း
လေးတစ်ခန်း နေထိုင်ခွင့်ချပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်သဖြင့် သူက သူ၏ဆရာ(အငြိမ်းစား)ကို ကူ
ညီလျက် မော်တော်ယာဉ်အကူအညီပေးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။
ဧကန်တကယ် ဌာနဆိုင်ရာ ယာဉ်မောင်းလုပ်သက် ဆယ်ငါး
နှစ် ရှိနေပြီ။ ယခု အသက်လေးဆယ်ကျော်အထိ ယာဉ်
မောင်းအဆင့်က မတက်သေးချေ။ ရိုးသားကြိုးစားသည့်
အောင်အောင် စကားကို တစ်ဖက်သားနားလည်အောင် မပြော
ဘဲ၊ အထက်လူကြီးကို မဖားတတ်တာလည်း ဖြစ်သဖြင့်
နည်းအတိုင်း ဖြစ်နေရ၏။

ရောင်နီပျို၍ အရှေ့ဆီမှ နေဝန်းနီနီ တစ်စထက်တစ်စ
မြင့်တက်လာနေပြီဖြစ်သည်။ နှင်းဖြူများလည်း တဖြည်း
ဖြည်းကျပါးလာပြီလည်းဖြစ်၍ မြင်ကွင်းက ကြည်လင်ထင်
ရှားလာသည်။ ထို့ကြောင့် ငွေမောင်က နှင်းခွဲမီးအစုံကို
တစ်ဖက်လှဲလိုက်၏။ မော်တော်ယာဉ်ကိုလည်း အရှိန်မြှင့်ကာ
မောင်းနှင်လာသည်။ ထိုအခိုက် လမ်း၏ လက်ဝဲဘက်
ခြမ်းတွင် ခပ်ဖြူဖြူအထုပ်တစ်လုံးကို ရုတ်တရက် တွေ့
မြင်လိုက်ရ၏။ မော်တော်ယာဉ်ကို ချက်ချင်းလမ်းဘေးသို့
ရပ်လျက် စက်ကိုပိတ်ပြီး ကားအောက်သို့ ဆင်းသွား
သည်။ အထုပ်ဖြူဖြူ ရှိနေရာသို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုလိုက်
၏။ လမ်းနံဘေးတွင် ကျနေသော ဖြူဖြူအရာသည် မြွေ
ခွံအိတ်တစ်လုံး ဖြစ်နေလေသည်။ ဆန်တစ်တင်းခွဲ ထည့်
သလို ပြည့်တင်းမောင်းကားနေသည်။ အိတ်၏ထိပ်စက်
ထုတ်စတစ်ကြိုးဖြင့် သေသပ်စွာ ချုပ်ထားသည်။

ငွေမောင်သည် အိတ်ကို အသာအယာ လက်ဖြင့် ဖိ
ကြည့်မိ၏။ သူ့လက်က ပျော့စိမ့်တစ်စုံတစ်ရာကို စမ်း
သပ်မိသွား၏။ ငွေမောင် ရင်တွေတုန်လျက် နှလုံးက တဒိုင်း
ဒိုင်း ခုန်သွားရပေသည်။ နှုတ်ကလည်း မထင်မှတ်ဘဲနှင့်
အချို့ဟု အာမေဍိတ်သံတစ်ချက် ထွက်သွားမိသည်။ မကျေ
မသေးသဖြင့် အိတ်ကို ဟိုသည်နေရာအနီး လျှောက်စမ်း
ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ ဟုတ်ပါရဲ့ ပျော့စိမ့်ပါ။ သူကလက်
ယောင်ယမ်းပြီး ရုပ်လိုက်မိ၏။ တုန်လှုပ်ချောက်ချား
သွက် ကတုန်ကယင်ဖြစ်သွားပြန်သည်။ ဝန်းကျင်ပတ်ချာ
လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်၏။ သူ့ဖြစ်အင်ကို သတိပြုမိသူ၊
သူ့မြင်သူ တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ တွေ့ပုံမရသဖြင့် အနည်း
နည်း ရင်အေးသွားသည်။ တစ်ယောက်ယောက်ကသာ သူ့

ကို ဒီအိတ်ကြီးနှင့် တွေ့မြင်လိုက်ပါက အတော်ကြီးပင်
ဖြေရှင်းရ ခက်ခြိမ့်မည်မူချ။

အိတ်အတွင်းမှာ သူတွေ့ထင်မိထားသကဲ့သို့ လူသေ
အလောင်းတစ်လောင်း ထည့်သွင်းထားတာဆိုလျှင်တော့
အချုပ်ခန်းထဲ တန်းခနဲ ရောက်သွားရဖို့ အသေအချာပင်။
တွေးမိရုံမျှနှင့် ကြက်သီးတွေ တဖြန်းဖြန်းထလာရ၏။ ခဏ
ပင်မကြာ ငွေမောင်နားအတွင်း မော်တော်ယာဉ်စက်သံတွေ
ကြားလိုက်ရ၏။ ငွေမောင် စဉ်းစားတွေးတော မနေနိုင်တော့
ဘဲ မြွေရေခွံအိတ်ကို ဆွဲယူလျက် ပခုံးထက်သို့ ကဗျာကယာ
ထမ်းတင်ပြီး သူ့ကားနောက်ခန်းအတွင်း အမြန်ဆုံး ပစ်သွင်း
လိုက်လေသည်။ ကားနောက်ခန်းအတွင်း ရုတ်ခြည်းတက်
လျက် မြွေရေခွံအိတ်ကို ဘိလပ်မြေအိတ်များရှေ့သို့ ခက်
ခက်ခဲခဲ ရွှေ့ပြောင်းပြီး နေရာချထားလိုက်၏။ သည့်နောက်
မိုးကာဖျင်တစ်ခုနှင့် လုံခြုံစွာ ဖုံးအုပ်ထားလိုက်လေသည်။
သေသေချာချာ စေ့စေ့စပ်စပ် တက်လာပြီး ရှာသည့်တိုင်
အောင် မြွေရေခွံအိတ်ကို တွေ့ရန် မလွယ်ကူပေ။ ငွေမောင်
က သူ၏ကားနံဘေးမှ တဝေါဝေါ ဖြတ်သန်းမောင်းနှင်
သွားသည့် မော်တော်ယာဉ်များနှင့်အတူ သူ့ဆရာ၏ ပြင်
ဆင်ဆဲ တိုက်ခန်းရှိရာသို့ အမြန်မောင်းနှင်သွားလေသည်။

ကားကို မောင်းသွားရင်း ငွေမောင်သည် မြွေရေခွံအိတ်
ကြီးအကြောင်း စဉ်းစားနေမိသည်။ အိတ်ထဲမှာ ဘာတွေ
ရှိနေနိုင်သလဲ။ သူထင်သလို တစ်ယောက်ယောက်က လူကို
သတ်ပြီး ထည့်ထားခဲ့တာလေလား။ အရိုးလို မာတာတာကို
အိတ်ရဲ့ထိပ်ပိုင်းမှာ မှေးမိတာထောက်ရင် ဦးခေါင်းကြီးပဲ
လား၊ တံတောင်ဆစ်ရိုးလေလား။ ငွေမောင်ကားကိုပင် ရုတ်
တရက် ဂရုမထားမိ၊ ရှေ့ရန်ကင်းဈေး အနောက်ဘက်လမ်း
ကိုချိုးရန် အကွေ့ကို ရောက်လာတော့မှသာ ကားကို ကွေ့
လိုက်ရ၏။ စိတ်တွေ ကယောင်ချောက်ချား ကပြောင်းကပြန်
ဖြစ်နေတာတော့ အမှန်ပါ။ သည်လိုနှင့် သူ့ဆရာ၏ ပြင်ဆင်
အခန်းရှေ့သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ အခန်းပြင်ရန် တာဝန်ယူ
ထားသည့် လက်သမားခေါင်းဆောင် ဦးဝင်းထိန်တို့ ရောက်
ရှိနေကြပြီ။ သူ၏လက်ထောက် မောင်သန်းအောင်က အိမ်
ခန်းရှေ့တွင် တမျှော်မျှော်လုပ်နေရာက။

“ကိုငွေမောင်ရေ၊ ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားကို စောင့်နေကြတာ
အတော်တောင် ကြာနေပြီ။ ဘိလပ်မြေ လုံးဝကို ကုန်နေလို့
လုပ်လက်စတွေတောင် ခဏရပ်ထားရတာ။ ကိုင်း...ခင်ဗျား
ကားနောက်ခန်း ဖွင့်ပေး၊ အိတ်တွေ ချရအောင်”

ကိုသန်းအောင်က ပြောပြောဆိုဆို သူ၏အဖွဲ့သားများ နှင့်အတူ ငွေမောင် ဖွင့်ပေးသော ကားနောက်ခန်းပေါ်သို့ တက်လျက် အိတ်များကို ချကြ၏။ ထိုအချိန်တွင် ငွေမောင် သည် မောင်သန်းအောင်တို့က သူ့အတွက် အသင့်ပြင်ဆင် ပေးထားသော လက်ဖက်ရည်နှင့် ပဲအိကြာကိုထိုင်၍ စား နေလေသည်။

‘ဒီမိုးကာအုပ်ထားတဲ့ အထုပ်ကော ပါသလား။ ကိုငွေ မောင်’

အလုပ်သမားတစ်ယောက်က ငွေမောင်ကို လှမ်းမေး သည်။ ငွေမောင် ပျာပျာသလဲနှင့် ပဲအိကြာကို ဝါးနေရင်း က-

‘မပါဘူး၊ မပါဘူး။ အဲဒီအထုပ်က ဌာနကပစ္စည်းခင် ဗျ။ ချန်ထားခဲ့လိုက်ပါ။ မိုးစိုမခံနိုင်လို့ လုံလုံခြုံခြုံအုပ်ထား တာ’

အလုပ်သမား ဆင်းလာသောအခါ ငွေမောင်က ကား နောက်ဖုံးကို ပြန်ပိတ်လျက် ဦးဝင်းထိန်နှင့် ကိုသန်းအောင် ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်လာလေသည်။

‘သွားပြီ ဦးဝင်းထိန်ရေ။ ဌာနက ကျွန်တော့်ဆရာ ကတော် ဈေးဝယ်စင်တာသွားမှာမို့ အချိန်မီရောက်အောင် ပြန်ရဦးမှာ။ သွားပြီနော်’

အပြန်ခရီးတွင်မူ ငွေမောင် ကားကို မနွေးမမြန်မောင်း လာခဲ့၏။ သူ၏အိမ်သည် ဌာနမှ နေရာချပေးထားသည့် အမှတ်(၁)စက်မှုဝန်ကြီးဌာန ဝန်ထမ်းများတန်းလျား ဖြစ် သည်။ ဌာနဝင်းအတွင်းသို့ ရောက်သည်နှင့် ငွေမောင်သည် ကားကို သူ့အိမ်ခန်းရှေ့မှာ ဖင်ထိုးလျက် ရပ်ထားလိုက်၏။ ငွေမောင်၏အိမ်ရှင်မ မစောရင်က အခန်းရှေ့ ဝန်တံတာတွင် သမီးအငယ်ဆုံး၏ ဆံပင်များကို ကတ်ကြေးတစ်ချောင်းဖြင့် ညှပ်ပေးလျက်ရှိသည်။ ငွေမောင်က သူ့မယားအား မသိ မသာ မျက်ရိပ်ပြလျက် အိမ်ခန်းတွင်းသို့ ခေါ်ယူလိုက်၏။ အိမ်ခန်းတွင်းသို့ မဝင်ကြသေးမီ ကားနောက်ခန်းမှ မြွေရေခွံ အိတ်ကို တစ်ယောက်တစ်ဖက် မ၊လျက် သယ်ဆောင် သွားကြသည်။ အိမ်ရှေ့စဉ်ခန်းတွင် မိုဘိုင်းဖုန်းတစ်လုံးဖြင့် ဂိမ်းဆော့နေသော သားအကြီးကောင် မောင်ထိန်လင်းက သူ့အဖေကို မော့ကြည့်လိုက်ပြီး မေးခွန်းထုတ်လိုက်ပါသေး ၏။

‘အဖေယူလာတာ ဘာအိတ်ကြီးလဲ၊ ဘယ်က ယူလာ တာလဲဟင်’

‘ဟေ့..ထိန်ကြီး၊ တိတ်တိတ်နေစမ်း။ ဘာလဲဆိုတာ နောက်တော့ ပြောပြမယ်။ အခန်းတံခါးကိုသာ ပိတ်ထား လိုက်။ ပြီးတော့ နောက်ဖေးခန်းထဲကိုသာ လာခဲ့။ ကြား လား၊ သွား..တံခါးပိတ်’

မောင်ထိန်လင်းက ပြန်လည်စောဒကမတက်တော့ဘဲ အခန်းတံခါးကို သွားပိတ်ကာ တိတ်တိတ် ဆိတ်ဆိတ်ဝင် အိမ်ခန်းအတွင်း လိုက်ဝင်လာလေသည်။ အခန်းအတွင်းမှာ မှောင်နေသည်။ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီမီးက ပျက်နေတတ်သော မဟာရန်ကုန်က ဝန်ထမ်းတန်းလျား မီးမလာတာ ထူးဆန်း သည်တော့ မဟုတ်ပေ။

‘စောရင်..ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်လောက် ထွန်းလိုက် ပါဦး၊ မြင်မြင်ထင်ထင် ကြည့်ကြရအောင်’

မစောရင်က ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင် ထွန်းညှိလိုက် သဖြင့် အခန်းတွင်းမှာ လင်းလင်းချင်းချင်းဖြစ်သွားသည်။ မစောရင်က ဖယောင်းတိုင်ကို သံဘူးတစ်ဘူးပေါ်တွင် နှိပ် ခိုင်စိုက်ထူထားလိုက်ပြီး ငွေမောင်အပါးသို့ ရောက်ရှိလာ သည်။ ပြီးနောက် ငွေမောင်အား မေးခွန်းထုတ်လိုက်ပြန် သည်။

‘ကိုငွေမောင်..တော့အိတ်ကြီးက ဘာအိတ်လဲလို့လား၊ ကျုပ် ရင်တွေပန်းတွေ တုန်လိုက်တာ’

‘တိုးတိုးပြောစမ်းပါ ငွေရင်ရယ်၊ ငါလည်း ဘာအိတ် ကြီးမှန်းကို သိသေးတာမဟုတ်ဘူး။ လမ်းဘေးမှာ ကား မောင်းလာရင်း တွေတာနဲ့ ကောက်တင်လာခဲ့တာ။ အိမ်ရောက်မှ ဖွင့်ကြည့်..ယ်လို့ ထိပ်ကကြိုးတွေ ဖြဲအောင် ကတ်ကြေးဖြစ်ဖြစ်၊ ဓားဖြစ်ဖြစ် ယူလာခဲ့’

မငွေရင်က ကတ်ကြေးတစ်လက် ယူလာပေးသဖြင့် ငွေမောင်သည် မဝံ့တဝံ့ဖြင့် မြွေရေခွံအိတ်၏ထိပ်ဘက်ထဲ ချုပ်ထားသည့် ကြိုးများကို ဖြတ်တောက်လိုက်၏။ မငွေရင် က အိတ်အပြင်ဘက်မှနေပြီး လက်ဖြင့် လျှောက်စမ်းလိုက်ကာ-

‘အမယ်လေးတော့..ပျော့စိစိကြီး၊ ဘာကြီးတွေနဲ့ တုန်း ကိုငွေမောင်ရယ်။ တော့ဟာတွေက မထိတ်သာ စေ သာ ရှိလိုက်တာ’

‘ဟဲ့..ငွေရင်၊ နင့်အသံက ကျယ်လိုက်တာ။ တန်းထဲမှာ တစ်ခုလုံး ကြားကုန်အောင်လို့လား။ တိုးတိုးပြောစမ်းပါ ဆိုနေ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့။ ကန်တော့၊ ကန်တော့။

တော်လှန်သွားလို့

ငွေမောင် မစောရင်အား မာန်လိုက်သောကြောင့် မစောသည် သူ၏ရင်ကို လက်ဖြင့်ဖိလျက် ငြိမ်သွားသည်။

ငွေမောင်က အိတ်ကြီးထိပ်မှ ချွပ်ထားသည့်ကြိုးများကို လက်ဖြတ်ပြီးနောက် အိတ်ကို ဆွဲဟလျက် အတွင်းသို့ ငြည့်လိုက်၏။ ရုတ်တရက်မူ လူ၏ အရေခွံပမာ အစိုင်အတစ်ခု၊ သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သည့်အခါ လင်မယားနှစ်ယောက် ဟင်နဲ ဟာခနဲ ရေရွတ်လိုက်မိကြ၏။

ငွေမောင်သည် အိတ်အတွင်းမှ အသားစိုင်များကို အပြင်သို့ ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ အိတ်တွင်းမှ ဝက်တစ်ကောင် ပေါင်ခြမ်းနှစ်ခြမ်း၊ ရှေ့လက်နှင့် နောက်ခြေအစုံ၊ နည်းနုလုံး၊ ကျောက်ကပ်၊ အဆုတ်စသည့် ကလီစာအစုံ ထွက်လာသည်။ အိတ်တစ်လုံးအပြည့်အသိပ် ဖြစ်ပါသည်။ အချိန်တစ်ဆယ့်ထက်မနည်း ရှိနိုင်ပါလိမ့်မည်။

ငွေမောင်ကို တစ်အိမ်သားလုံး အငယ်ဆုံး ကလေးမလေး ချစ်ကျေနပ် ဝမ်းပန်းတသာ ကမ်းခန့်မိသည်အထိ။ ငွေမောင်အုပ်လုပ်နေသည့် ယာဉ်မောင်းသက်တမ်းတစ်လျှောက် ချီငဲ့ လစာကလေးနှင့် စားဝတ်နေရေး လောက်ငဖူလုံ

အောင် ကလေးလေးယောက်နှင့် ကြိုးစားရုန်းကန်နေထိုင်ခဲ့ရ၏။

မိဘနှစ်ဦးစလုံး ကလေးတွေအတွက် ငဲ့ညှာပြီး ရှိတာလေးဝတ်၊ ခြိုးခြံချွေတာပြီး နေထိုင်ခဲ့ရကား အသားငါးဟင်းလျာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မစားခဲ့နိုင်ရှာကြပါ။ မိဘတို့နည်းတူ ကလေးတွေလည်း ဈေးသက်သာသည့် ကန်စွန်းရွက်၊ ဂေါ်ဖီထုပ်၊ မုန့်ညင်း စသည်တို့နှင့် တင်းတိမ်ခွဲနိုင်ကြရပါသည်။ ယခုကဲ့သို့သော ဝက်တစ်ကောင်လုံး မဆိုထားဘိ၊ ဝက်သုံး၊ လေးပိဿာပင် မြင်ဖူးကြသည့် မသင်ပေ။ ယနေ့တော့ ရတနာပုံဆိုက်ပြီ။ ဝက်တစ်ကောင်လုံးမျှ ရှိလောက်ပါသည်။

‘ဟေ့...စားရက်ကြုံတော့ မုတ်ဆိတ်ကို ပျားလာစွဲတာပဲကွာ။ ရန်ကင်းဈေးမှာ လာရောင်းမယ့်ဈေးသည်တွေ ဈေးကားတစ်စီးပေါ်က ကျကျန်ရစ်တာဖြစ်မှာ။ စောရင်ရေတို့မိသားစုတစ်အိမ်လုံး တစ်ဝကြီး စားလိုက်ကြစို့။ တန်းလျားတစ်ခုလုံးကိုလည်း တစ်ခန်းမှမကျန်စေရအောင် တစ်ပိဿာစီလောက် ဝေငှပေးလိုက်နော်’

ခင်မောင်အေး(မန္တလေး)

စိတ်မနောအာရုံ အကြားအမြင် လက္ခဏာ

ဆရာမကြီး ဒေါ်အေးမိုးမိုး၏သမီး

ဆရာမထက်ဦးခွိုင် သိပ္ပံလက္ခဏာဗေဒပညာ



(၇)ရက်သားသမီးအပေါင်းတို့မှာ ဖြစ်ပေါ်တတ်သည့် ပညာရေး၊ စီးပွားရေး၊ အချစ်ရေးနှင့် အိမ်ထောင်ရေး၊ အမည်ပေးခြင်း၊ ကလေးအမည်ပေးခြင်း၊ ဆိုင်အမည်ပေးခြင်း၊ အိမ်၊ ခြံ၊ ကား၊ တိုက်ခန်း၊ မြေကွက်၊ ရောင်းရန်၊ ဝယ်ရန်နှင့် ကုသူးတိုးရန်အတွက် ပြောင်းရွှေ့မင်္ဂလာဂုဏ် ရွေးခြင်းနှင့် အခြားသောဂီဇာဝဝ အားလုံးတို့ကိုပါ ဆရာမက မေတ္တာ၊ နေတနာ ဂုဏ်ပြု၊ “အထူး” စီစဉ် ဆောင်ရွက်ကူညီပေးနေပါသည်။

အားလုံးသောသူအပေါင်း ကိုယ်ကျေ စိတ်ပါ ကျန်းမာပြီး ချမ်းသာကြပါစေ...

မဟာဝိဇယဘုရား အနောက်ဘက်မုခ်၊ လိပ်ကန်အနီး၊ ဆိုင်ခန်းအမှတ်(၂)၊ ရွှေတိဂုံဘုရားလမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။ (တနင်္လာနေ့တိုင်း နားသည်) Ph : 09 730 27732 , 09 253 361 368

(၁)

လွန်စွာချမ်းအေးလှသော ပြာသိုလ၏ နှင်းမှုန်များ အောက်ဝယ် မီးခွက်ဈေးကလေးသည် စောစီးစွာ နီးထ၍ သက်ဝင်လှုပ်ရှားနေလေသည်။

မီးခွက်ဈေး အမည်တွင်ခြင်းမှာ ယခင်က လျှပ်စစ်မီး လုံလောက်စွာမရ၍ မှောင်နေသဖြင့် ဈေးသည်များသည် မီးခွက်များ ထွန်းညှိကာ ရောင်းချရသောကြောင့် ခေါ်တွင်ခြင်း ဖြစ်ပုံရလေသည်။

ယခုအခါတွင် လျှပ်စစ်မီးများ ထိန်ထိန်ညှိအောင် ထွန်းညှိထားနိုင်ပြီဖြစ်၍ မီးခွက်ဈေးဟု ခေါ်ရန်မလိုတော့သော်လည်း တွင်ကျယ်ပြီးဖြစ်သောနာမည်မှာ ပျောက်ရန် မလွယ်လှပေ။

မီးခွက်ဈေးသည် နံနက်(၃)နာရီခန့်မှ စတင်၍ ဈေးသည်များ တဖွဲဖွဲဖြင့် ရောက်ရှိလာကြလေသည်။ ကုန်ခြောက် ရောင်းသူများ၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက် ရောင်းသူများ၊ အသားငါး ရောင်းသူများ၊ မုန့်ပဲသရေစာ ရောင်းသူများ စသည်ဖြင့် ဈေးသည်မျိုးစုံတို့ စုံလင်စွာ ရောင်းချကြလေသည်။

နံနက်(၄)နာရီကားဖြင့် ရန်ကုန်သို့သွားမည့် ခရီးသည်များသည်လည်းကောင်း၊ နံနက်စောစော မိုးမလင်းမီ ထမင်းချက်ကြရသော အိမ်ရှင်မများသည်လည်းကောင်း ထိုမီးခွက်ဈေးသို့လာ၍ လိုအပ်သော ဟင်းချက်စရာ သားငါး၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်များကို ဝယ်ယူကြလေသည်။ မီးခွက်ဈေးသည် ကားဂိတ်အနီးတွင် တည်ရှိလေသည်။

ကျေးရွာများသို့ သွားရောက်၍ တစ်ဆင့်ရောင်းချခြင်းမည့် ဈေးသည်ကလေးများသည်လည်း လိုအပ်သောပစ္စည်းများကို ထိုမီးခွက်ဈေးမှပင် ဝယ်ယူကြရလေသည်။



မင်းသန်ကျော်
သံဃာတော်များကို ရင်မဆိုင်ရဲတဲ့
မကောင်းဆိုးဝါး

သူတို့သည် ဟင်းရွက်များကို အစည်းကလေးများ ခြစ်၍လည်းကောင်း၊ သားငါးများကို အများဝယ်ယူနိုင် အောင်အတွက် တစ်ဆယ်သားထုပ်ကလေးများ ထုပ်၍လည်း ကောင်း ဝယ်ယူကြလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် မီးခွက်ဈေးကလေးသည် မိုးမလင်းမီ နံနက် အစောစတင်ကာ ကြက်ပျံမကျ စည်ကားလာလေသည်။

(၂)

မောင်ကျော်မိုးနှင့် မအေးရီသည် မြို့သစ်တွင် နေထိုင် ခြင်း။ သူတို့ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးသည် မီးခွက်ဈေးကို အမှီပြု အသက်မွေးကြသူများ ဖြစ်လေသည်။

မောင်ကျော်မိုးသည် ဆိုက်ကားနင်း၏။

မအေးရီကား မီးခွက်ဈေးမှ ကြက်သားရောင်းသူ တီထံတွင် အလုပ်လုပ်လေသည်။ ဒေါ်တီအား ဆိုင်ခင်း ခြင်း၊ ကြက်များကို ရောင်းချ၍ရသည်အထိ ပြုလုပ် ခြင်းတို့ကို မအေးရီ ဆောင်ရွက်ရလေသည်။ အမွှေး ချိတ်ပြီး ကြက်များကို ဗိုက်ခွဲ၍ ကလီစာများထုတ်ကာ သည်းခံမြစ်များကို သီးခြားဖယ်ထား၍ အူများကို လျှော် ခြင်း၊ သန့်စင်သွားအောင် ရေဖြင့် ဆေးရ၏။ ပြီးမှ ဒေါ်တီ သည် ကြက်များကို ခုတ်ထစ်၍ ချိန်တွယ်ရောင်းချလေ သည်။

မောင်ကျော်မိုးနှင့် မအေးရီသည် နံနက်(၃)နာရီ အရောက် ဈေးသို့ လာကြရ၏။ နံနက်(၂)နာရီထိုးလျှင် အိပ်ရာမှထကာ မျက်နှာသစ် ကိုယ်လက်သန့်စင်ကာ မောင် ကျော်မိုးက ဆိုက်ကားနင်း၊ မအေးရီက ရှေ့မှထိုင်ကာ ထက်ဆွဲခြင်းကလေးပိုက်၍ ဈေးသို့ လာလေသည်။

ဤသို့လာနိုင်ရန်အတွက် အချိန်မှန် အိပ်ရာမှ ထနိုင် ချိန် နှိုးစက်ပေး၍ အိပ်ကြရလေသည်။

မောင်ကျော်မိုးသည် ဈေးသို့မရောက်မီ မြရတနာလမ်း တွင်းဝင်၍ ငါးခြောက်ရောင်းသူ ဒေါ်တင်ရီကို ဝင်၍ခေါ်ရ သေး၏။ ဒေါ်တင်ရီ၏ ငါးခြောက်များကို ဆိုက်ကားဖြင့် ခုတ်၍ ဈေးသို့ ပို့ရ၏။ ဈေးသို့ ရောက်သောအခါ ဆိုင်ကို ဝင်သွင်းပေးရ၏။

ထိုအချိန်တွင်ကား မအေးရီသည် ဒေါ်တီ၏ ကြက် သားဆိုင်သို့ အလုပ်လုပ်ရန် ထွက်သွားလေပြီ။ မောင်ကျော် မိုးသည် အခြားဆိုင်များကိုလည်း လိုအပ်သည့် အကူအညီ ပေးကာ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးရလေသည်။ ပစ္စည်းသယ် ချိန် ရှိပါကလည်း သွားရောက်သယ်ယူပေးရလေသည်။

ဤသည်တို့မှာ မီးခွက်ဈေးတွင် မောင်ကျော်မိုးနှင့် မအေးရီတို့ နေ့စဉ် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ရသော အလုပ်များ ပင် ဖြစ်လေသည်။

(၃)

တစ်နေ့သ၌ ည(၈)နာရီခန့်တွင် ယောမင်းကြီးလမ်း မြောက်ပိုင်းမှ ဒေါ်မြင့်သန်းသည် မောင်ကျော်မိုးတို့ထံ ရောက်လာကာ အထုပ်ကလေးတစ်ထုပ်ကို ပေးရင်း-

‘အမဲသားခြောက်ထုပ်ကလေးပါကွယ်။ တောင်မြိုင် စွန်းက ဒေါ်မြရွှေ နေမကောင်းလို့ စားချင်တယ်ဆိုလို့ ပေး လိုက်တာပါ။ ဈေးမှာ တောမြိုင်စွန်းကို တောဈေးရောင်း သွားမယ့် မပေါက်ကို ဒီအထုပ်ကလေး လူကြိုပါးချင်လို့ပါ’ ထိုအခါ မအေးရီက-

‘ဟုတ်ကဲ့ အဒေါ်၊ ထားခဲ့ပါ။ ပေးလိုက်ပါ့မယ်၊ စိတ် ချပါ။ မပေါက်က ကျွန်မတို့ဆိုင်မှာ ကြက်သားထုပ် ပါ တယ်။ ဘေးဆိုင်ကလည်း ဟင်းရွက်တွေ ဝယ်ပါတယ်။ ဆက်ဆက်ပေးလိုက်ပါမယ်’

ဒေါ်မြင့်သန်း ပြန်သွားသောအခါတွင် မအေးရီသည် သူ ယူနေကျ လက်ဆွဲခြင်းထဲသို့ အမဲသားခြောက်ထုပ်ကို ထည့်ထားလိုက်လေသည်။ အမဲသားခြောက်သည် အနံ့ ကလေး သင်းနေလေသည်။

မောင်ကျော်မိုးသည် နံနက်အချိန်မှန် အိပ်ရာမှ ထနိုင် ရန်အတွက် အိပ်ရာမဝင်မီ နာရီကို နှိုးစက်ပေးကာ အိပ်ရာ ဝင်ကြလေသည်။

နာရီနှိုးစက် မြည်လာသောအခါတွင် မောင်ကျော်မိုး တို့သည် အိပ်ရာမှ ထကြလေ၏။ နာရီကို ကြည့်လိုက်သော အခါ နံနက်(၃)နာရီထိုးနေပြီ ဖြစ်လေသည်။ မောင်ကျော်မိုး ညက နှိုးစက်ပေးရာတွင် နာရီမှား၍ပေးမိခြင်း ဖြစ်ပုံရ လေသည်။

မအေးရီသည် တစ်နာရီနောက်ကျပြီး နှိုးစက်ပေးမိ ခြင်းအတွက် စိတ်ပူနေမိလေ၏။

‘တို့တော့ အဆူခံရတော့မယ်။ ငါးခြောက်သည်ရော၊ ကြက်သားသည်ရော ဒီအချိန်ဆို ရောင်းနေရပြီ။ တို့က မှားတာ။ တကယ်လို့ဆူရင်လည်း တို့က တောင်းပန်ရမှာပဲ’

‘တစ်ခါတလေ နောက်ကျတာပဲဟာ အပြစ်မတင် လောက်ပါဘူး။ အဆင်ပြေသွားမှာပါ’

မောင်ကျော်မိုးတို့သည် မျက်နှာသစ်ခြင်း၊ ကိုယ်လက် သန့်စင်ခြင်းအမှုတို့ကိုပြုပြီးသော် မောင်ကျော်မိုးက ဆိုက်

ဘုရား အေးရီက ရွာထဲထိုင်၍ ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။ ညက ဒေါ်မြင့်သန်း လူကြိုပါးလိုက်သော အမဲသားခြောက်မှာ နေပုလွန်း၍ အခြောက်ခံထားသဖြင့် အနံ့ကလေးသင်းနေလေသည်။

နှင်းများ တဖွဲဖွဲကျနေလေသည်။ သူတို့လမ်းသည် လမ်းမီးမရှိသဖြင့် အိမ်များမှထွန်းထားသော မီးရောင်ဖြင့် လမ်းသည် အလင်းရောင်ရနေရာ ထိုအလင်းရောင်ဖြင့် မောင်ကျော်မိုးသည် ဆိုက်ကားနင်းလာခဲ့လေသည်။ ဆိုက်ကားဝန်းကျင်မှလွဲ၍ ရှေ့ကိုကျော်ပြီး မမြင်ရချေ။

ဆရာစံလမ်းမကြီးရောက်၍ ရွာမလမ်းဘက်သို့ ကွေ့လိုက်သည်ဆိုလျှင် လမ်းဘေးတွင်ပေါက်နေသော သရက်ပင်ကြီးကို မြင်ရ၏။ ထိုအပင်တွင် သရက်ရှိသည်ဟု ပြောကြသော်လည်း လက်တွေ့တွင်မူ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ သရက်ခြောက်မခံရဖူးချေ။

ထိုသရက်ပင်ကြီးအောက်သို့ ရောက်သောအခါ မအေးရီသည် ကျောထဲက စိမ့်ခနဲဖြစ်သွားကာ တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးမွေးညင်းများ ထလာသည်ဟု ခံစားရပြီး မောင်ကျော်မိုးကတော့ ဘာမျှမသိချေ။

လက်ဆွဲခြင်းထဲမှ ဒေါ်မြင့်သန်း လူကြိုပေးလိုက်သော အမဲသားခြောက်မှာလည်း အနံ့လေး သင်းနေလေသည်။ ခဏကြာသော် ဆိုက်ကားနောက်ထိုင်ခုံတွင် တစ်စုံတစ်ယောက် တက်ထိုင်လိုက်သလို ငြိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

မောင်ကျော်မိုးက-

‘မင်းကလည်း ထိုင်ရင် ကောင်းကောင်းထိုင်ပါကွာ။ ဆိုက်ကားမှောက်နေပါဦးမယ်’

‘ရှင်သာ ကောင်းကောင်းနင်းပါ။ ကျွန်မ ငြိမ်ငြိမ်စီးနေတာပဲ။ ဘာလုပ်လို့လဲ’

‘ဆိုက်ကားက ပိုလေးလာသလိုပဲ’

‘ရှေ့မှာ လမ်းအတက်လေ၊ အဲဒါကြောင့်နေမှာပါ’

အမှန်မှာ တစ်စုံတစ်ယောက် တက်လိုက်၍ ဖြစ်လေသည်။

ခဏနေသော် လက်ဆွဲခြင်းအား နောက်မှ တစ်စုံတစ်ယောက် ဆွဲနေသလို ခံစားရလေသည်။

မောင်ကျော်မိုးက-

‘ညက လူကြိုပေးလိုက်တဲ့ အမဲသားခြောက်ကြောင့် နေမှာပဲ’

ဆရာစံလမ်းမှ ရွာမလမ်းသို့ ကွေ့အတက်တွင်ကား

ဆိုက်ကားသည် နင်း၍မရတော့ချေ။ ရှေ့မှ တွန်းထားသော သို့လည်းကောင်း၊ နောက်မှ ဆွဲထားသကဲ့သို့လည်းကောင်း ဖြစ်ကာ ဆိုက်ကားသည် နေရာမှ မရွေ့တော့ချေ။

မအေးရီက-

‘တော်တော်တော့ အံ့သြစရာကောင်းတာပဲ။ လက်ဆွဲခြင်းကိုလည်း တစ်ယောက်ယောက်က ဆွဲနေသလိုပဲ’

‘တို့တော့ သရက်ခြောက်ခံရပြီထင်တယ်။ မင်း ဟိုတုန်းက အဒေါ်သီလရှင်ကြီးနဲ့ နေတုန်းက ရခဲ့တဲ့ ဘုရားတစ်ခုခု ရွတ်ကွာ။ တို့မှာ ဒါပဲ အားကိုးစရာရှိတယ်မဟုတ်လား’

‘သမ္ဗုဒ္ဓဂါထာ ရွတ်မယ်’

‘အေး...ရွတ်ကွာ’

မအေးရီသည် သမ္ဗုဒ္ဓဂါထာတော်ကို ရွတ်လေသည်။

‘သမ္ဗုဒ္ဓ အဋ္ဌဝိသဉ္ဇ၊ ဒွါဒသဉ္ဇ သဟဿကေ၊

ပဉ္စသတ သဟဿာနိ၊ နမာမိ သီရဿမဟံ၊

အပ္ပကာ ဝါဠကာ ဂင်္ဂါ၊ အနန္တာ နိဗ္ဗူတာ ဓိနာ၊

တေသံ ဓမ္မဉ္စ သံဃဉ္စ၊ အာဒရေန နမာမဟံ၊

နမက္ကာရာ နုဘာဝေန၊ ဟိတ္တာ သဗ္ဗေ ဥပဒ္ဓဘေ၊

အနောက အန္တရာယာဝိ၊ ဝိနသန္တ အသေသတေ၊

မအေးရီသည် သမ္ဗုဒ္ဓဂါထာတော်ကို တစ်ခေါက်တစ်ခေါက် ရွတ်လေသည်။ သမ္ဗုဒ္ဓဂါထာတော်ကို ထမ္ဗုဒ္ဓဂါထာအဖြစ် ရွတ်ဖူးသော်လည်း ယခုမူ ထိတ်တုန်ကြောက်ရွံ့နေချိန်တွင် ရွတ်ဆိုရခြင်းကြောင့် အချို့နေရာများတွင် ပါဠိအသံထွက်များ လွဲမှားခြင်း၊ ထစ်ငေါ့မှုများရှိနေခြင်းကြောင့် ရွတ်ဆိုရသည်မှာ ချောမွေ့ခြင်း မရှိချေ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဆိုက်ကားမှာ ရှေ့မှ တွန်းထားသော နောက်မှ ဆွဲထားခြင်းများ မရှိတော့ဘဲ နင်း၍ရသွားလေသည်။ သို့ရာတွင် နောက်ခံတွင် တစ်စုံတစ်ယောက် ထားသလို လေးတော့ လေးနေလေသည်။

သို့နှင့် ရွာမလမ်းအတိုင်း နင်းလာခဲ့ရာ ချမ်းသာခြင်းချမ်းသာလေးဘုရားအနီး မြရတနာလမ်းအတွင်း ကွေ့လာခဲ့လေသည်။ လမ်းထိပ်သို့ ရောက်သောအခါ (၄)နားနေလေပြီ။ ဤနေရာသည် မီးခွက်ဈေးနှင့် သိပ်မဝေးလှသဖြင့် မအေးရီက ဆိုက်ကားပေါ်မှဆင်းကာ လက်ဆွဲခြင်းကလေးဆွဲ၍ မီးခွက်ဈေးသို့ ခြေကျင်လျှောက်သွားလေသည်။

မောင်ကျော်မိုးမှာ မြရတနာလမ်းထဲရှိ ငါးခြောက်

ဒေါ်တင်ရီအိမ်သို့ နင်းလာခဲ့လေသည်။ ဆိုက်ကားနင်းရ
ယခုမှ ပေါ်သွားသည်ဟု မောင်ကျော်မိုး ထင်မိလေ
သည်။ သူသည် ဆိုက်ကားကို ဒေါ်တင်ရီအိမ်ရှေ့တွင်ရပ်ပြီး
ကုန်ပစ္စည်းများ တင်လေသည်။

ဒေါ်တင်ရီသည် မောင်ကျော်မိုးဆိုက်ကား နောက်ကျ
သော်လည်း မကျေမနပ်နှင့် ကြည့်လိုက်ရုံမှလွဲ၍ ဆူပူ
အံ့အိုတ် ကုန်ပစ္စည်းများတင်ကာ ဈေးသို့ ထွက်လာခဲ့လေ
သည်။

မအေးရီသည် တစ်ဦးတည်း ကြောက်ကြောက်နှင့်
ဆုတ်ခြေတင်၍ လာခဲ့ရာ သူ့ဆွဲလာသည့် လက်ဆွဲခြင်းမှာ
သေသည်ထက် လေးလာသည်ဟု ထင်လေသည်။ လက်
ဆွဲခြင်းထဲရှိ အမဲသားခြောက်ထုပ်ကိုလည်း တစ်စုံတစ်
သက်က လက်ဖြင့် နှိုက်နေသလို ခံစားရလေသည်။
ကြည့်လိုက်သော်လည်း ဘာမှမတွေ့ရချေ။

ရှုနားတွင် မီးခွက်ဈေး ဖြစ်လေသည်။ မီးခွက်ဈေး
သည် ဈေးသည်များ၏ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားနေသော
အသံများ၊ ဈေးဝယ်သူများ၏အသံများ၊ ဆိုက်ကား၊ မြင်း
သည်းတို့၏ အသံများဖြင့် ဆူညံနေလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းမှ စာသင်သံဃာ
တော်များသည် အရှုထိဆွမ်းခံရန် တန်းစီလျက် ရန်ကုန်ပြည်
သမီးမကြီးအတိုင်း မြောက်မှ တောင်သို့ ကြွလာကြလေ
သည်။

သံဃာတော်များ မီးခွက်ဈေးရှေ့ ရောက်သောအခါ
မအေးရီသည် မီးခွက်ဈေးကို မသွားသေးဘဲ လမ်းဘေးတွင်
ထွက်ကျွဲကလေးထိုင်ကာ ကြွလာသော သံဃာတော်များကို
ညှိတော့လေသည်။ သံဃာတော်များ လွန်သွားမှ မအေး
ရီသည် ထလာကာ လမ်းကို ဖြတ်ကူးပြီး မီးခွက်ဈေးသို့
လာခဲ့လေသည်။

မီးခွက်ဈေးတွင် မအေးရီသည် ဒေါ်တီ၏ ကြက်သား
ဆိုင်သို့ တန်းသွားလိုက်ကာ နောက်ဘက်တွင် လက်ဆွဲခြင်း
ကလေးကိုချပြီး ဓားကလေးထုတ်ကာ ကြက်များကို ဗိုက်
ခွဲခြင်း၊ ကလီစာများကို ဆေးကြောသန့်စင်ခြင်း အလုပ်ကို
ထုပ်လေတော့သည်။

မအေးရီ ရောက်လာသည်မှာ နောက်ကျနေသော်လည်း
ကြက်သားသည် ဒေါ်တီက ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ။ မအေး
ရီကို မြန်မြန်လုပ်ရန်သာ သတိပေးလေသည်။

ဤအချိန်တွင် မပေါက် ရောက်ရှိလာလေသည်။

မပေါက်သည် တောမြိုင်စွန်းသို့ တောဈေးရောင်းသွားမည့်
သူ ဖြစ်လေသည်။ သူမသည် ဟင်းသီးဟင်းရွက်များကို
စည်းနှောင်ပြီးဖြစ်၍ ကြက်သားဝယ်ရန် ဒေါ်တီဆိုင်သို့
ရောက်လာခဲ့လေသည်။

‘အန်တီမတီ...သမီးကို (၁၀)သား (၁၅)ထုပ်ပေးပါ။
မိုးလင်းနေလို့ အန်တီရယ်၊ မြန်မြန်လေး ချိန်ပေးပါနော်’
မပေါက်အသံကို ကြားသောအခါ မအေးရီက သတိရ
ပြီး-

‘မပေါက်ရေ...တောမြိုင်စွန်းက ဒေါ်မြရွှေကို ဒီအထုပ်
ကလေး ပေးပေးပါနော်။ ဘယ်သူက ပေးလိုက်တာလဲ
မေးရင် ဒေါ်မြင့်သန်းက ပေးလိုက်တာလို့ ပြောပါနော်’

‘အေး...အေး...ပေးလိုက်မယ်။ စိတ်ချ’
မအေးရီသည် ဒေါ်မြင့်သန်း ပေးလိုက်သော အမဲသား
ခြောက်အထုပ်ကို မပေါက်သို့ ပေးလိုက်လေသည်။ မပေါက်
သည် အထုပ်ကလေးကိုယူကာ ခံတောင်းထဲသို့ ထည့်လိုက်
လေတော့သည်။

မအေးရီသည် ယခုမှ ရင်ထဲမှာ ပေါ်သွားလေသည်။
ယခုတော့ အမဲသားခြောက်ထုပ်သည် အနှောင့်အယှက်
ကင်းကင်းဖြင့် မပေါက်၏ ခံတောင်းထဲ ပါသွားလေတော့
သည်။ အထုပ်သည် သူ့နဂိုအလေးချိန်အတိုင်း ပေါ့ပါးနေ
လေသည်။

တစ်လမ်းလုံး လိုက်ပါလာသည့် မကောင်းဆိုးဝါး
ကောင်သည် သံဃာတော်များနှင့် တွေ့ဆုံပြီး မအေးရီ လမ်း
ဘေး၌ ထိုင်၍ ကန်တော့နေချိန်တွင် သံဃာတော်များကို
ရင်မဆိုင်ရဲဘဲ အမဲသားခြောက်ထုပ်ကို ကပ်နေရာမှ ခွာ
သွားခြင်း ဖြစ်ပုံရလေသည်။ ထို့ကြောင့်သာ အမဲသား
ခြောက်ထုပ်သည် ပေါ်သွားခြင်းဖြစ်ပေါ်မိမည်ဟု မအေးရီ
စဉ်းစားနေလေသည်။

ထို့ပြင် မအေးရီတို့ ယခင်အခေါက်များက ဈေးသို့
လာရာတွင် အချိန်စောနေသဖြင့် ဆွမ်းခံသံဃာတော်များနှင့်
တွေ့ဆုံကြိုကြိုက်မှု မရှိချေ။ ယခုအခေါက်မှသာ မောင်
ကျော်မိုး နာရီနှိုးစက်ကို တစ်နာရီနောက်ကျပြီး နှိုးစက်ပေး
ထားမိခြင်းကြောင့်သာ ဆွမ်းခံသံဃာတော်များနှင့် တွေ့ဆုံ
ဖူးမြော်ခွင့်ရလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်ဟု မောင်ကျော်မိုးအား
ကျေးဇူးတင်လျက်ရှိလေတော့သတည်း။

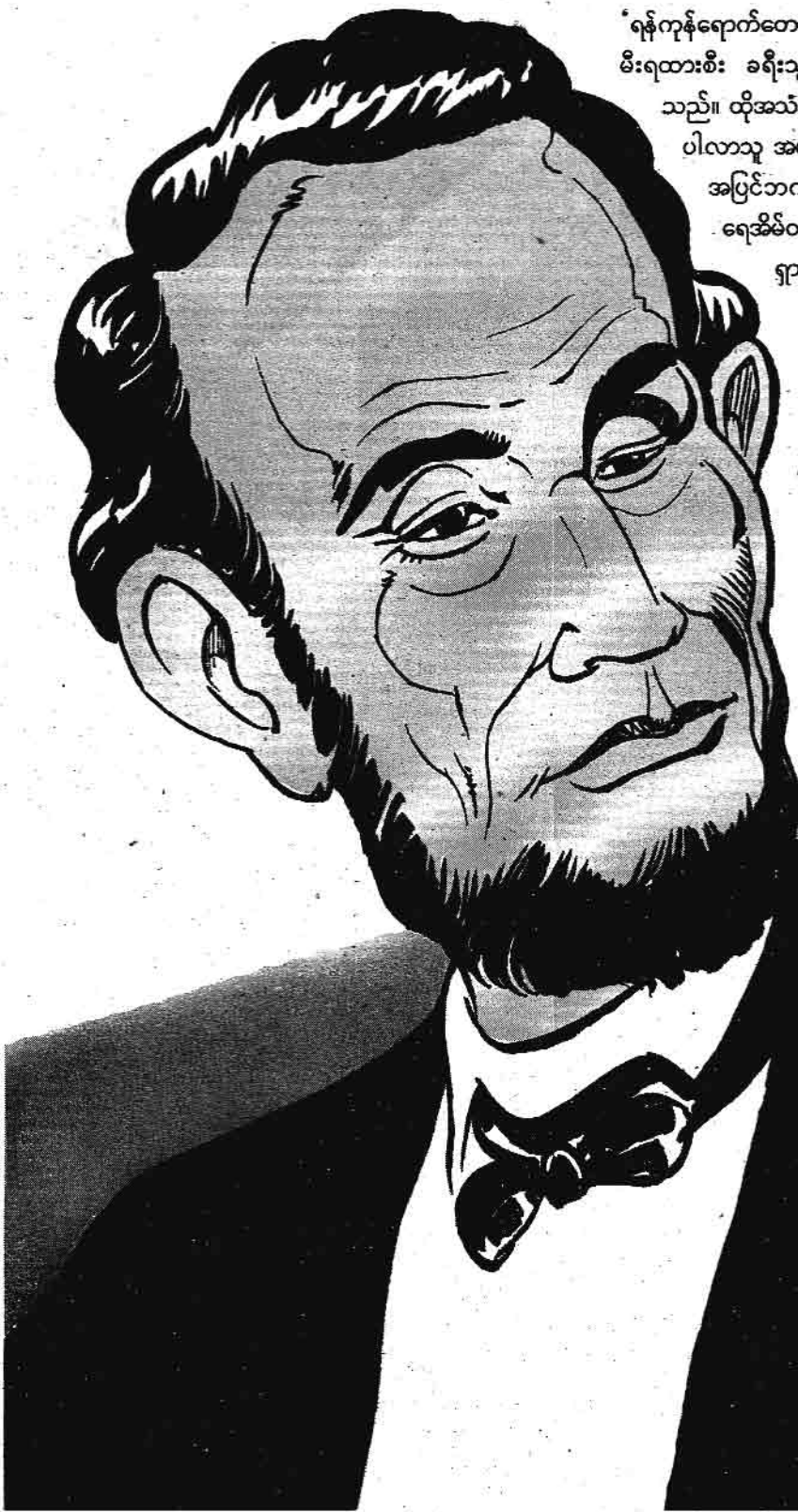
မင်းသန်ကျော်(ဇီးကုန်း)

‘ရန်ကုန်ရောက်တော့မယ်’

မီးရထားစီး ခရီးသွားတစ်ဦး ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအသံကြောင့် ရထားတွဲပေါ်တွင် လိုက်ပါလာသူ အများစုသည် ပစ္စည်းသိမ်းသွင်းခံရအပြင်ဘက်သို့ ခေါင်းပြုကြည့်သူကြည့်ရေအိမ်ဝင်သူဝင်ဖြင့် တဒင်္ဂမျှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြသည်။

ကျော်မင်းအဖို့ ပစ္စည်းသိမ်းစရာဟူ၍ ထူးထူးထွေထွေ မရှိချေ။ အပြင်ဘက်တွင် အဆောင်လွှမ်းနေပြီဖြစ်၍ မြင်ကွင်းမပီပြင်တော့။

ရထားက မီးရောင်လွှဲလင်းလျက်ရှိသည့် အဆောင်အအုံများကို တရိပ်ရိပ် ဖြတ်နေသည်။



တစ်ခါ၊တစ်ခါ ကြည့်မြင်တိုင်ဘူတာမှာ ရပ်တတ်
တယ်။ ပစ္စည်းသိပ်မပါရင် ဆင်းလို့ရတယ်။ အမြန်ကြီး
တော့ မရပ်တာ များတယ်။ ဘူတာကြီးရောက်မှဆင်း
တာ ပိုကောင်းတယ်။ ဘူတာကြီးရောက်ရင် အထက်တန်း
ဆန်မှတ်ရုံရှေ့မှာ စောင့်နေ

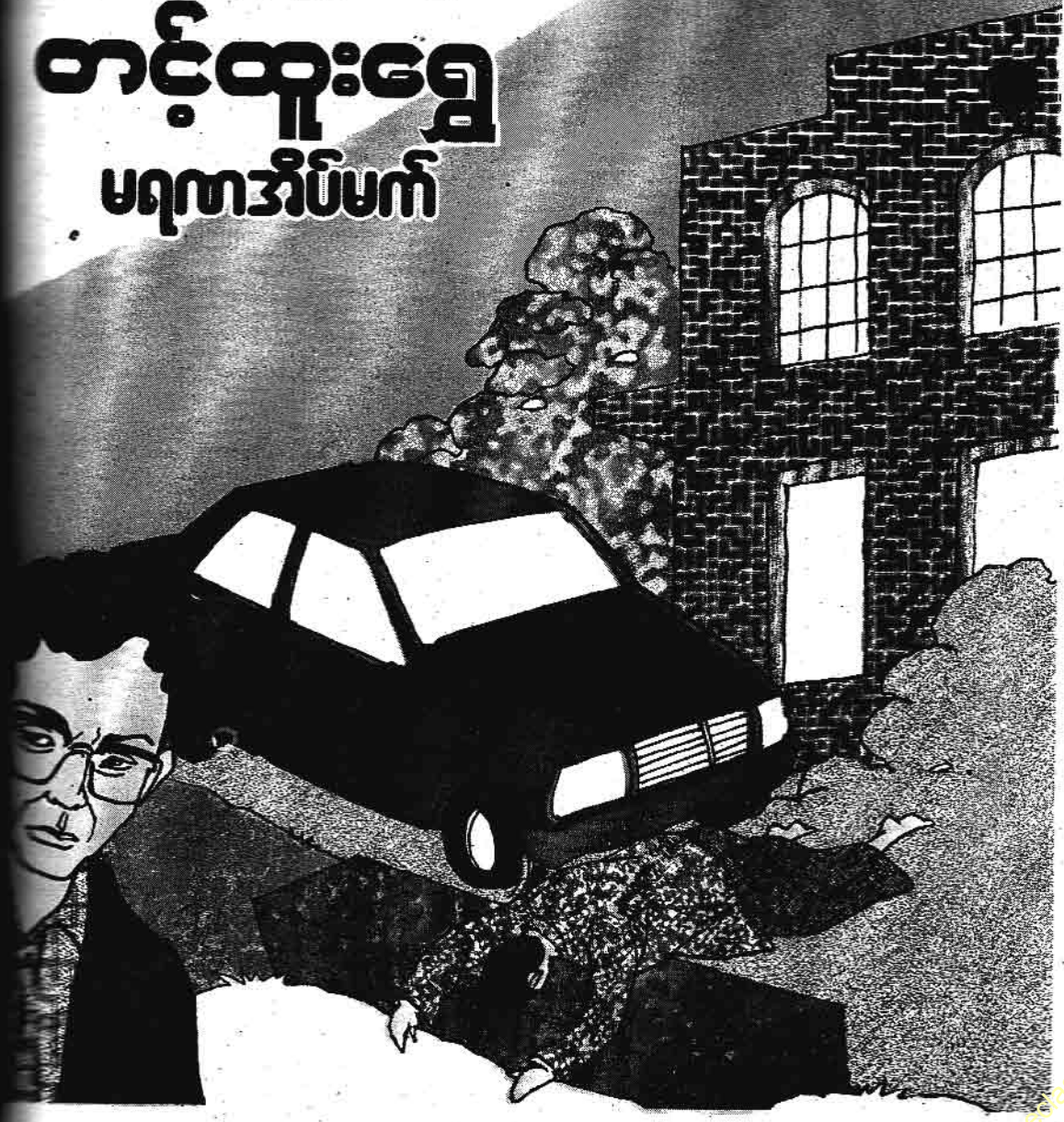
ရန်ကုန်မြို့၏ ကမာရွတ်မြို့နယ်တွင် နေထိုင်သူ ဦးလေး
သည် မှာထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဘူတာကြီးဆိုသည်မှာ ရန်
ကုန်ဘူတာကြီးဖြစ်သည်။ ကျော်မင်းစိတ်မှာလည်း ဘူတာ
ကြီးရောက်မှသာ ဆင်းမည်ဟု ရည်ရွယ်ထားသည်။

ရန်ကုန်သည် ကျော်မင်းအတွက် ကျွမ်းဝင်မှုမရှိသော
နေရာ ဖြစ်သည်။ ငယ်စဉ်က တစ်ခေါက်၊ နှစ်ခေါက်
သာ ရောက်ဖူးခဲ့သည်။

ပြီးတော့ ညရေးညတာ
ဖြစ်နေပြီမို့ ဦးလေး မှာထား
သည့် စကားအတိုင်းသာ
လိုက်နာရမည်
ဖြစ်သည်။

တင့်ထူးရွှေ

မရုဏဒိပ်ပက်



ဘူတာကြီးတွင် ရထားဆိုက်လိုက်သောအခါ ထိုင်ခုံ အောက်တွင်ရှိသော သံသေတ္တာကို ဆွဲထုတ်ပြီး ထိုင်ခုံပေါ်သို့ တင်သည်။ ပစ္စည်းတင်စင်ပေါ်ကအိတ်ကို လှမ်းယူ၍ ပခုံး၌ လွယ်သည်။ သံသေတ္တာကိုတော့ သူ သယ်နိုင်မည် မဟုတ်၊ အလုပ်သမား ငှားရပေမည်။

အထုပ်အပိုး ကိုယ်စီသယ်ပိုးကာ တရုန်းရုန်းဖြင့် ဦးတည်သွားနေသော အရပ်သို့ အလိုက်သင့် လိုက်သွားရပေမည်။ သူ့အနီးရောက်လာသော အလုပ်သမားတစ်ဦးကို ငှားသည်။ နှုတ်ကလည်း အထက်တန်းလက်မှတ်ရုံရှေ့ဟု ပြောလိုက်ရသည်။

တံတိုင်းကြီးသဖွယ် ကာရံထားသော သံပန်းကြိုးကို ကျော်လွန်ပြီး မကြာခင်မှာပင် ဘူတာအပြင်ဘက်သို့ ရောက်သွားသည်။ ဘူတာရှေ့တွင် ကားများ အစီအရံရပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ များသောအားဖြင့် လေးဘီးယာဉ်ငယ်လေးများ ဖြစ်သည်။

‘ဦးလေး ဘယ်မှာများပါလိမ့်’ဟူသော အတွေးဖြင့် သံသေတ္တာပေါ်တွင် သူ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေလိုက်သည်။

‘ဝေး...ကျော်မင်း၊ ရထားဆိုက်တာ ကြာသွားပြီလား’

ဦးလေးက သူ့ရှေ့သို့ ဘွားခနဲ ရောက်လာသည်။

‘မကြာသေးပါဘူး ဦးလေး’

‘မင်းပစ္စည်းက ဒါ အကုန်ပဲမဟုတ်လား။ လာ...တို့ နှစ်ယောက် မ၊ သွားကြရအောင်’

သေတ္တာကို တစ်ယောက်တစ်ဖက်ဆွဲ၍ ကားများရပ်ထားရာနေရာသို့ မ၊ယူသွားကြသည်။ အပြာရောင်လေးဘီးလေးနောက်သို့ ရောက်သောအခါ သေတ္တာကို နောက်ခန်း၌ တင်သည်။ လူကမူ ရှေ့ခန်းတွင် နေရာယူရသည်။

‘တို့အမျိုးထဲမှာ ကောလိပ်ကျောင်းသားဖြစ်သွားတာ မင်းတစ်ယောက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ တို့တွေတော့ ဂုဏ်တက်ပြီ မောင်ရေ’

ဦးလေး၏ မျက်နှာပေါ်၌ အပြုံးကို တွေ့ရသည်။ ထို့နောက် ကားလေးကို စက်နှိုးပြီး ဘူတာကြီးပုရိဂုဏ်အတွင်းမှ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်။

‘တို့အိမ်က ဆင်ရေတွင်းမှတ်တိုင်နားမှာ။ မင်းတို့ တက္ကသိုလ်နဲ့ အနီးကလေးပဲ။ မင်းနေရမယ့် အဆောင်က မန္တလေးဆောင်နော်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး’

‘ဒါနဲ့ အစ်ကိုနဲ့ အစ်မတို့ရော နေကောင်းကြတယ်’

မဟုတ်လား’

ဦးလေးပြောသော အစ်ကိုနှင့်အစ်မ ဆိုသည်မှာ ကျော်မင်း၏ အဖေနှင့်အမေ ဖြစ်သည်။

‘ငါလည်း တစ်နေ့၊တစ်နေ့ ဒီလေးဘီးလေးနဲ့ လှမ်းရှားနေရတယ်။ မင်းအဒေါ်က အိမ်ဆိုင်လေးဖွင့်ထားတယ်။ အဆင်ပြေပါတယ်ကွာ’

ဦးလေးက စကားလည်းပြော၊ ကားလည်း မောင်းလေသည်။

ကျော်မင်းကမူ ရန်ကုန်မြို့၏ ညပသာဒကို ငေးနေကြည့်ရှုရင်း လိုက်ပါလာရသည်။ ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးပူးတွေ့ရသည်မှာ စိတ်ကြည်နူးဖွယ်ရာပင်။

‘အဆောင်ကကျွေးတဲ့ထမင်းဟင်း ည့်တယ်လို့ ကြားတယ်။ မင်းအဒေါ်က မင်းအတွက်ဆိုပြီး ငါးခြောက်ကြောင်တွေ၊ မြေပဲကြော်တွေကြော်ပြီး ဘူးတွေနဲ့ ထည့်နေလေရဲ့’

ဦးလေးကပင် စကားတွေ မပြတ်ပြောနေပြန်သည်။ ‘တို့ရန်ကုန်မှာက ဒီလေးဘီးလေးတွေ ခေတ်စားတယ်ကွ။ သုံးဘီးကားတွေ နယ်နှင်ပြီးကတည်းကပေါ့ကွ။’

ကားလေးက အကွေ့အကောက်များသော လမ်းများကို အကြိမ်ကြိမ်ဖြတ်သန်းမောင်းနှင်နေသည်ကို ကျော်မင်း သတိပြုမိသည်။

‘အတွင်းလမ်းက ပိုနီးတယ်ကွ။ ဗဟန်းကိုဖြတ်ခင်းလျားလမ်းအတိုင်း မောင်းလိုက်ရင် မင်းတို့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းကို ရောက်သွားတာပေါ့ကွာ’

ဦးလေးပြောပြနေသော နေရာများကို ကျော်မင်းအဖေ မရင်းနှီးသော်လည်း ဟုတ်ကဲ့လိုက်ရင်း နားထောင်သည်။

‘ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ထိုနေ့ ညဦးယံတွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကျောင်းရှိရာသို့ ကျော်မင်းတစ်ယောက် ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်ရှိခဲ့ရပါလေ၏။



ညက နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မပျော်ခဲ့သော်လည်း မနက်စောစော နိုးနေလေသည်။ ကျော်မင်း အိပ်ရာကထခြင်ထောင်ကို မ၊တင်သည်။ မကြာမီ အခန်းဖော်ပြခန်းလည်း အိပ်ရာမှ ထလာသည်။

‘ဟေ့ကောင် စိုးမြိုင်၊ နိုးပြီလား။ မြန်မြန်လုပ်။ ဖက်ရည်ဆိုင် သွားကြမယ်။ ဟိုသူငယ်ချင်းကိုလည်း လာခွဲ’

အခန်းချင်းကပ်လျက်မှ ကျောင်းသားတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

မျက်နှာသစ် အဝတ်အစားလဲပြီးသောအခါ ကျောင်းနှင့် စိုးမြိုင်ကို ကပ်လျက်အခန်းမှ ကျောင်းသားနှစ်ဦး အသင့်စောင့်နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။

ကျော်မင်းက သူသည် ပြည် မှော်စာရွာမှဖြစ်ကြောင်း ဖော်ဆောင်လိုက်သည်။ ကျော်မင်းနှင့် တစ်ခန်းတည်းနေရသူမှာ စိုးမြိုင်ဖြစ်သည်။ တစ်ဖက်ခန်း၌ နေသူများမှာ မိုးနိုင်နှင့် အောင်မျိုး ဖြစ်သည်။ စိုးမြိုင်နှင့် အောင်မျိုးသည် တစ်မြို့တည်းသားများဖြစ်ပြီး သာယာဝတီမှဖြစ်သည်။ မိုးနိုင်မှာ ရာဝတီတိုင်း မအူပင်မြို့မှ ဖြစ်သည်။

‘ဦးချစ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားကြမယ်’
အောင်မျိုး၏ အဆိုပြုချက်ဖြစ်သည်။

စိုးမြိုင်က ‘ဒီနေ့ ကျောင်းမတက်ရသေးဘူးကွ။ ကျောင်းလခ၊ အဆောင်ခန့် စားရိပ်သာကြေးတွေ သွင်းရမယ်။ ပြီးရင် တို့တွေ တက္ကသိုလ်နယ်မြေအနံ့ လျှောက်သွားကြမယ်။ သစ်ပုပ်ပင်၊ ဂျွန်ဆင်ဟော(လ်)၊ အိပ်ပတ်လမ်း’ဟု စကားစသည်။

‘ကျန်သေးတယ်ကွ။ ဘွဲ့နှင်းသဘင်ခန်းမ၊ အင်းလျားတန်ပေါင်၊ မာလာဆောင်၊ မြကျွန်းသာ’ဟု အောင်မျိုးက ခြည့်စွက်သည်။

စိုးမြိုင်ကတစ်ဖန် ‘မြကျွန်းသာက နည်းနည်းလှမ်းတယ်။ အချိန်ရရင် သွားကြတာပေါ့’ဟု ဆိုပြန်သည်။

စိုးမြိုင်နှင့် အောင်မျိုးတို့ နှစ်ဦးသည် နှုတ်လည်ဝယ်သူများ ဖြစ်ပုံရသည်။ မိုးနိုင်မှာမူ နှုတ်နည်းသည့်ပြင် အေးသေးပုံရသည်။

‘တက္ကသိုလ်ရောက်ပြီဆိုရင် ဦးချစ်ဆိုင်မှာ ထိုင်ဖူးရမယ်။ အဲဒါမှ ပြည့်စုံတယ်တဲ့။ တို့ရဲ့ ရှေးရှေးအဆက်ဆက်က နောင်တော်ကြီးတွေ ပြောသွားတာလေ’

အောင်မျိုး ရှင်းပြနေခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့နောက် သူတို့လေးဦးသည် ဦးချစ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ရောက်သွားကြပြီး နံနက်စာ စားသောက်ကြလေသည်။

‘ခုဆို တို့တွေ သူငယ်ချင်းဖြစ်သွားကြပြီနော်။ တစ်သောက်နဲ့တစ်ယောက် ခင်ခင်မင်မင် နေကြရမယ်။ အခက်အခဲရှိရင် ပွင့်လင်းရမယ်။ တိုင်ပင်ရမယ်။ ပိုင်းပြီးဖြေရှင်းရမယ်။ ရှိတာ မျှစားရမယ်။ ပိုက်ဆံမရှိရင် ချေးရမယ်’

အောင်မျိုး စကားဆုံးသည်နှင့် စိုးမြိုင်က ‘မင်းတို့ သတိသာ ထားနေကြတော့။ ဒီကောင်က အမြဲတမ်းဘိုင်ကျနေတဲ့ကောင်’ဟူ၍ ပြောလိုက်ရာ အားလုံးဝိုင်းရယ်လိုက်ကြသည်။

‘ကြုံပြောထားရတာလေ။ ငါ့အကြောင်း ငါသိလို့’
အောင်မျိုးက စိုးမြိုင်စကားကို အတည်ပြုသည်။

မနက်စာ စားသောက်ပြီးကြသောအခါ ကျောင်းလခနှင့် အခြားငွေကြေးများ ပေးသွင်းရန်နေရာကို စုံစမ်းကြရသည်။ ကျောင်းသားတစ်ဦးက မော်ကွန်းထိန်းရုံးတွင်ရှိသော ကျောင်းသားရေးရာဌာနသို့ လမ်းညွှန်သည်။ ကျောင်းသားရေးရာ၌ ကျောင်းသားအများအပြား ရုံးစု၊ရုံးစု ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

အောင်မျိုးက ဦးဆောင်ပြီး ‘မင်းတို့ပိုက်ဆံတွေပေး။ ငါတစ်ယောက်တည်း လုပ်လိုက်မယ်’ဟု ပြောကာ တစ်ဦးချင်းဆီက ငွေများကို စုစည်းလိုက်သည်။

ပြီးသော် နောက်ဆုံးနေရာတွင် ဝင်၍တန်းစီလိုက်သည်။

ထိုနေရာတွင် နာရီဝက်မျှ စောင့်နေကြရသည်။

ထို့နောက်မှ တက္ကသိုလ်ဝန်းကျင် လေ့လာရေးအစီအစဉ်ကို စတင်နိုင်ကြလေသည်။

ဦးစွာ ဘွဲ့နှင်းသဘင်ခန်းမကြီးကို သွားရောက်ကြည့်ရှုကြသည်။

‘ဘွဲ့နှင်းသဘင်ခန်းမကြီးက တကယ့်ကို ခုံညားတယ်ကွာ။ တို့တွေ ဘွဲ့ရရင် ဒီခန်းမကြီးမှာ ဘွဲ့ယူရမှာပေါ့နော်’

စိုးမြိုင်မျက်နှာပေါ်၌ မျှော်လင့်ချက်အလင်းရောင်များ ယှက်ဖြာနေသည်။

‘အထဲဝင်ကြည့်လို့ရမလား မသိဘူး’





စိုးမြိုင်အမေးကို ဘယ်သူမှ မဖြေနိုင်။

‘မရရင်လည်း ရှိပါစေတော့ကွာ။ ဘွဲ့ယူတဲ့နေ့ရောက်မှ ဝင်ကြည့်လိုက်ပါတော့မယ်’

စိုးမြိုင် စိတ်ပျက်သွားပုံရသည်။ ထိုမှတစ်ဖန် သူတို့ လေးဦးသည် သစ်ပုပ်ပင်ကြီးနှင့် အင်းလျားကန်ဘက်သို့ ခြေဦးလှည့်ကြလေသည်။

‘ဒီအပင်ကြီးက တို့တက္ကသိုလ်ရဲ့ အထင်ကရထဲမှာ ပါတယ်ကွ။ ကြည့်စမ်းပါဦးကွာ၊ ခုံညားလိုက်တဲ့ အပင်ကြီး။ ထီးတည်းမားမားကြီး။ နောက်နေ့တွေကျမှ ဓာတ်ပုံဆရာခေါ်ပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်ထားရဦးမယ်’

အောင်မျိုး တအံ့တသြဖြစ်နေသည်။

‘အင်းလျားကန်လို့ဘာကြောင့်ခေါ်တာလဲကွ’ဟု ကျော်မင်းမေးရာ စိုးမြိုင်က ‘အင်းကြီးက အလျားလိုက်ရှိနေလို့ပေါ့ကွာ။ တချို့ကတော့ အင်းယားဆိုပြီး ရေးနေ၊ ပြောနေကြတယ်။ ပြီးတော့ ရေက ယားလို့တဲ့။ အဲဒါကြောင့် အင်းယားလို့ ခေါ်တာတဲ့။ ဘယ်ဟာမှန်မှန်း မသိပါဘူးကွာ’ဟု ရှင်းပြသည်။

‘မိုးနိုင်...စကားလေးဘာလေး ပြောဦးလေကွာ’

အောင်မျိုး သတိပေးသော်လည်း မိုးနိုင်ဆီက စကားသံ ထွက်မလာ။

‘ဒီကမ်းစပ်ကကြည့်ရင် မြကျွန်းသာကို တွေ့ရတယ်ကွ။ ဟိုးမှာ မြင်နေရတယ်’

မြူပြာပြာအကြားတွင် ရေးရေးမျှမြင်နေရသောကျွန်းကို အောင်မျိုးက လက်ညှိုးညွှန်ပြသည်။

ထို့နောက် အဓိပတိလမ်းဘက်သို့ သွားကြပြန်သည်။ အဓိပတိလမ်းကို စစ်ကိုင်းလမ်းနှင့် ဒဂုံလမ်းက ဦးတိုက်ထားသည်။

‘ဂျန်ဆင်ဟော(လ်)ကို ဂျန်ဆင်ချာ(ရုံ)လို့လည်း ခေါ်တယ်။ ဆရာယုဒသန်ကို အစွဲပြုပြီး မှည့်ထားတာ’ဟု ကျော်မင်းက သူသိသမျှကို ပြောပြသည်။

‘အဓိပတိလမ်းအတိုင်း တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းဘက်ကိုသွားရင် တက္ကသိုလ်ဆေးရုံ ရောက်တယ်ကွ။ တို့ကျောင်းသားတွေ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်ရင် အဲဒီဆေးရုံမှာပဲ တက်ရတယ်’

အောင်မျိုးနှင့် စိုးမြိုင်တို့ပင် ဦးဆောင်ပြောပြနေသည်။

‘မာလာဆောင်ကိုတော့ နောက်မှ သွားကြတာကွာ။ ခုတော့ သွားလို့မဖြစ်သေးဘူး။ မင်းတို့ မပါတဲ့နေ့မှာ ငါ တစ်ယောက်တည်းသွားမယ်။ မာလာဆောင်မှာ ငါ့အစ်မ ရှိနေသေးလို့’

စိုးမြိုင် အရွန်းဖောက်ပြောသည်ကို အောင်မျိုးက ‘ငါ့ကို မြင်သွားလို့ မဖြစ်ဘူး။ သာယာဝတီမှာကတည်းက မင်းအစ်မ မမြင်အောင် ငါ ပုန်းနေရတယ်’ဟု ပြောရာ ‘ဘာလဲ၊ မင်း ငါ့အစ်မဆီက ချေးထားတဲ့ပိုက်ဆံ ပြန်ဆေးရသေးဘူးလား’ဟု ပြောလိုက်သောအခါ သူတို့သူငယ်ချင်းများ ဝိုင်း၍ ရယ်မောလိုက်ကြရပါလေ၏။

◆ ◆ ◆

‘တပိုင်ပိုင်တတွေတွေနဲ့ မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ မိုးနိုင်’ အောင်မျိုး မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

‘မျက်လုံးက ကြောင်စိစိ၊ မျက်နှာက ဖြူဖပ်ဖြူနေတာမင်း တစ်ခုခုကို စိုးရိမ်နေသလိုပဲ’

ကျော်မင်းကလည်း အမြင်အတိုင်း ဝင်ပြောသည်။ ထိုအချိန်တွင် စိုးမြိုင်ရောက်လာပြီး ‘အေး...ဟုတ်တယ်၊ မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ အိမ်က စာလာလို့လား၊ အိမ်မှာ ဘာပြဿနာများရှိလို့လဲ’ဟု မိုးနိုင်ပုခုံးကို ဖက်ပြီး မေးသည်။

‘စာလာတာလည်း မတွေ့မိပါဘူး။ ငါနဲ့ တစ်ယောက်တည်း နေနေတာ မသိရှိပါ့မလား’

အောင်မျိုးက အဖြေရှာမရသောမျက်နှာထား ဖြစ်နေသည်။ အတန်ကြာသည်အထိ မိုးနိုင်ဆီက အသံထွက်မလာ။ ကျော်မင်းတို့သုံးဦး တစ်ယောက်မျက်နှာ

အောက်ကြည့်ရင်းကမှ မပြောတော့ဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်
သည်။ အတော်ကြီးကြာမှ မိုးနိုင် အသံထွက်လာသည်။
‘မနေ့ညက အိပ်မက်မကောင်းဘူးကွာ’
မိုးနိုင်အသံက တိုးတိတ်လွန်းလှသည်။ ပြီးတော့ မပွင့်
လှပေ။

‘မင်းကလည်း အိပ်မက်၊မက်တာကိုများ အဆန်းလုပ်
သေးတယ်။ လူတိုင်း မက်နေကြတာပါ။ ရေးကြီးခွင်
ညှစ် လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့’

ကျော်မင်းက ပြောရာပြောကြောင်း ရှင်းပြသည်။

စိုးမြိုင်ကလည်း ‘အစ္စအလမ်း မထားစမ်းပါနဲ့ကွာ။

ဆောင်းတွင်းကြီးဆိုတော့ ဆောင်းတွင်းအိပ်မက်
ယောက်ကယက်ပေါ့’ဟု ဝင်ပြောသည်။

အောင်မျိုးက ‘ဘာမဟုတ်တာလေးကိုကွာ ထိထိခိုက်
ခိုက် ခံစားနေရတယ်လို့။ နေပါဦး၊ မင်းအိပ်မက်က ဘာမို့
ဒီလောက်အထိ ဖြစ်နေတာလဲ’ဟု မေးလိုက်လေမှ
‘အဲဒီတိုက် သိမှမသိတာ။ မသိတော့ ဒီလိုပဲ ပြောရမှာပေါ့’
ဟု မလှုပ်မခြောက် သေးစက်စက်အမူအရာဖြင့် ပြောသည်။

‘အဲဒါကြောင့် မင်းပြောပြရမယ်ကွ။ မင်းမပြောဘဲ
သိသက သိမှာလဲ။ မင်းပြောပြမှ ငါတို့ ဝိုင်းပြီးအကြံပေး
နိုင်မှာပေါ့။ ဒီကောင် မိုးနိုင်ကွာ၊ မပွင့်တပွင့်နဲ့’

ကျော်မင်း စိတ်မရှည်နိုင် ဖြစ်သွားသည်။

စိုးမြိုင်နှင့် အောင်မျိုးက မိုးနိုင်ကို စေ့စေ့ကြည့်နေကြ
သည်။

‘အဲဒီအိပ်မက်ကို ငါမက်နေတာ ခုတစ်ကြိမ်နဲ့ဆို သုံး
ကြိမ်ရှိနေပြီ။ မအူပင်မှာတုန်းက နှစ်ခါ။ မမက်ဘဲနေတာ
အတော်လေး ကြာနေပြီ။ တစ်နှစ်လောက်တောင် ရှိနေပြီ
တယ်။ အဲဒါ ညက ပြန်ပြီးမက်လိုက်တာ’

မိုးနိုင်ကို မြင်ရသည်မှာ အိပ်မက်နှင့်ပတ်သက်၍ အမှန်
နှင့်နင်းနင်း ခံစားနေရသည်ဟု ကျော်မင်းယူဆသည်။

‘ဥပါဒါန်ကြောင့် ဥပဒီရောက် ဖြစ်နေပါဦးမယ်ကွာ။
မေ့ပျောက်ပျောက် ထားလိုက်စမ်းပါ’

အောင်မျိုးက ပြီးပြီးပျောက်ပျောက် စကားဆိုသည်။

မိုးနိုင်အမူအရာ ထူးခြားမလာ။

‘ပထမအကြိမ် မက်တုန်းကတော့ မင်းတို့ပြောသလို
အပစ်လိုက်တာပေါ့ကွာ။ သိပ်မကြာလိုက်ဘူး၊ တစ်လ
လောက်ပဲ ကြာမယ်ထင်တယ်။ အဲဒီအိပ်မက်အတိုင်း တစ်
ဆရာတည်း ၏၊သည်မလွဲ ထပ်မက်တယ်။ အဲဒီအခါကျ

တော့ ငါ နည်းနည်းသတိထားမိလာပြီ။ စိတ်ထဲမှာ သံ
သယလည်း ဝင်လာပြီ’

မိုးနိုင် စကားကို မဆက်ဘဲ နားလိုက်ပြန်သည်။ ခဏ
အကြာ၌ စကားဆက်သည်။

‘အဲဒါနဲ့ အဖေနဲ့အမေတို့ကို ပြောပြရတာပေါ့။ လူက
တစ်ခါ၊တစ်ခါ ငေးငေးငိုင်ငိုင် ဖြစ်ဖြစ်နေတော့ အမေဆို
တာ ငါ့ကို ရွာက ဆရာတော်ဆီ ခေါ်သွားတယ်။ ဆရာတော်
က မိလိန္ဒပဉ္စာစာအုပ်ထဲက အိပ်မက်၊မက်သူ ခြောက်
ယောက်ကို အသေးစိတ်ပြောပြတယ်။ အဲဒီခြောက်ယောက်
ထဲမှာ နိမိတ်ထင်သူဆိုပြီး ပါတယ်။

ဆရာတော် ရှင်းပြလိုက်ကာမှ ငါမက်နေတဲ့ အိပ်
မက်ဟာ နိမိတ်ပြနေတာလားဆိုပြီး စိုးရိမ်စိတ် ပိုဝင်လာ
တယ်။ အဲဒါကို ဆရာတော်က ရိပ်မိတယ်။ ငါ့ကို ပုတီး
စိပ်ခိုင်းတယ်။ သမထထိုင်ခိုင်းတယ်။ ဂုဏ်တော်ပွားခိုင်း
တယ်’

‘ငါကတော့ မစောင့်နိုင်တော့ဘူး မိုးနိုင်ရေ။ မင်း
အိပ်မက်အကြောင်းကို သိချင်လှပြီ။ အမြန်ဆုံးသာပြောပြ
ပေတော့’

မိုးနိုင် စကားရပ်သွားချိန်တွင် စိုးမြိုင် ဝင်ပြောလိုက်
ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုအခါ မိုးနိုင်က လေအေးအေးဖြင့် ‘ပြောပြမှာပါ
သူငယ်ချင်းရာ၊ ပြောပြမှာပါ’ဟု တုံ့ပြန်သည်။

‘စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်ဘေးကလမ်းကို သိတယ်နော်’

‘အေး...သိတယ်၊ တို့အားလုံးသိတယ်။ အင်းလျား
လမ်း၊ အင်းလျားကန်ပေါင်ဘေးကနေ ပြည်လမ်းဘက်ကို
ထွက်တဲ့လမ်း။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ’

မိုးနိုင်အမေးကို အောင်မျိုးက ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြန်ဖြေ
လိုက်သည်။

‘အေး...အဲဒီလမ်းပေါ်မှာ ပြည်လမ်းပေါ်ကို မရောက်
ခင်လေးမှာ အုတ်ခုံလေးတစ်ခုံ ရှိတယ်။ အုတ်ခုံက သေး
သေးလေးပါ။ ရေမြောင်းပေါ်မှာ လုပ်ထားတာလေ။ အဲဒီ
အုတ်ခုံကိုရော မင်းတို့ သိတယ်မဟုတ်လား’

မိုးနိုင်က မေးပြန်သည်။ မိုးနိုင်အမေးကို ကျော်မင်း
က ‘ဟုတ်ပြီ။ အုတ်ခုံသေးသေးလေး၊ တို့အားလုံး သိတယ်
နော်။ အဲဒီအုတ်ခုံ ဘာဖြစ်လဲ’ဟု စိုးမြိုင်နှင့် အောင်မျိုးတို့
ဘက်သို့ မျက်လုံးစေ့ရင်း ပြန်ဖြေသည်။

‘မအူပင်မှာ အိပ်မက်၊မက်တုန်းကတော့ အင်းလျား



လမ်းပေါ်က အုတ်ခုံဆိုတာ မသိသေးပါဘူး။ ခုတစ်ခါ
မက်လိုက်တော့မှ ငါ အိပ်မက်၊မက်နေတဲ့ အိပ်မက်ထဲက
အုတ်ခုံဆိုတာ အဲဒီအုတ်ခုံလေးဖြစ်နေမှန်း သိလိုက်ရတယ်။

မိုးနိုင် လိုရင်းကို မရောက်နိုင်ဘဲ ဝေပိုက်နေသည်ကို
သူတို့သုံးဦး အတော်ပင် သည်းခံနေရသည်။

‘ငါအိပ်မက်ထဲမှာ အဲဒီအုတ်ခုံက အဓိကပဲ။ အဲဒါ
ကြောင့် ငါ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောပြနေရတာပါကွာ။ မင်း
တို့ စိတ်မရှည်ဖြစ်နေကြတာ သိပါတယ်။ ခုပြောပြတော့
မှာပါ’ဟု ပြောပြီး အိပ်မက်ကို အစချသည်။

‘ငါ အဲဒီအုတ်ခုံမှာ ထိုင်နေတုန်း ကားတိုက်ခံလိုက်
ရတာလေ။ ကားက အနီရောင် မာဒေါဆီဒင်အမျိုးအစား။
ငါ အသေအချာမှတ်မိနေတယ်။ ငါထိုင်နေတဲ့ အုတ်ခုံဆီကို
ခေါင်းထိုးပြီး ဝင်လာတာ။ လမ်းဘေးကို ဆင်းချလာပြီး
တိုက်ပစ်လိုက်တာ။ ဘယ်လိုမှ ရှောင်ချိန်မရလိုက်ဘူး။
စစ်ချင်း ငါ့ခွေးနှစ်ဖက်ကို ဝင်တိုက်တယ်။ တိုက်ပြီး ကားက
နောက်ဘက် ပြန်လိမ့်သွားတယ်။

ကားတိုက်လိုက်တဲ့အချိန်ကြောင့် ငါ အုတ်ခုံပေါ်ကနေ
ရှေ့ကို ငိုက်ကျပြီး မြေကြီးပေါ် ခူးထောက်လျက်သား ဖြစ်
သွားတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကားက နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်
ရောက်လာတယ်။ ရင်ဘတ်ကို ဝင်ဆောင့်တယ်။ ငါ ရှိသမျှ
အားစိုက်ပြီး ကားကို တွန်းထုတ်တယ်။ မရဘူး။ ကားက
ရင်ဘတ်ကို ဖိတွန်းနေသလို ဖြစ်နေတယ်။ ကြာလာတော့
ငါ အသက်ရှူ ကျပ်လာတယ်။ အသက်ရှူ မဝတော့ဘူး။
နောက်တော့ မျက်စိတွေပြာလာပြီး ဘာဆိုဘာမှ မသိတော့
ဘူး။

မိုးနိုင်၏ နောက်ကြောင်းပြန် အိပ်မက်ဇာတ်လမ်း ပြီး

သွားပုံရသည်။ မိုးနိုင် ရီဝေသောမျက်ဝန်းဖြင့် တစ်နေရာကို
ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ တစ်ခဏမျှ သူတို့အားလုံး တိတိ
ဆိတ်နေသည်။ တိတ်ဆိတ်မှုကို စတင်ဖြိုခွဲသူမှာ စိုးမြိုင်
ဖြစ်သည်။

‘မင်းအိပ်မက်ကို ငါဝေဖန်ရမယ်ဆိုရင် အဓိပ္ပာယ်မရှိ
ဘူး၊ ယုတ္တိမရှိဘူး။ အုတ်ခုံက လမ်းဘေးမှာရှိနေတာ၊ ကား
တွေကလည်း သူလမ်းသူ သွားနေကြတာ။ ပြည်လမ်းပေါ်
မတက်ခင် လမ်းသွယ်ကနေ လာတာဖြစ်လို့ အရှိန်လွှဲ
မောင်းရမယ့်နေရာ အုတ်ခုံမှာ ထိုင်နေတဲ့သူကို ခေါင်းထိုး
ပြီး လာတိုက်တယ်ဆိုတာ ဖြစ်ကိုမဖြစ်နိုင်ဘူး’

စိုးမြိုင်စကားကို မိုးနိုင် ကြားဟန်မတူ။

‘နိမိတ်ပြအိပ်မက်များ ဖြစ်နေပြီလား မသိပါဘူးကွာ
မိုးနိုင် ညည်းတွားလိုက်သောအသံက အလွန်ပင် စိတ်
အားငယ်နေသည်မှာ သေချာလှသည်။

‘ကဲပါကွာ သူငယ်ချင်း၊ မင်းခံစားနေရာတာကို ငါတို့
ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မင်း မေ့တတ်
မယ်။ မေ့ပစ်နိုင်အောင် လုပ်ရမယ်။ လက်တွေ့မကွာ
အယူသီးတာတွေကို မေ့ပစ်မှဖြစ်မယ်’

ကျော်မင်းက ဖျောင်းဖျစ်စကားဆိုသည်။ အောင်ဇော်
‘ဒီနေ့ ကျောင်းပိတ်တယ်မဟုတ်လား။ တို့တွေ မြို့ထဲမှာ
ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ကြမယ်။ ပပဝင်းရုံမှာ ကားသစ်လဲထဲ
တယ်’ဟု စိတ်အပြောင်းအလဲဖြစ်စေရန် စကားလှေ့
လိုက်သည်။

သို့သော် မိုးနိုင်က ‘ငါ မလိုက်တော့ပါဘူး။ ရွှေဘို
ဘုရားသွားပြီး ပုတီးစိပ်မလားလို့ စိတ်ကူးနေတာ’ဟု
ပြန်သည်။

‘အေး...ဒါလည်း ကောင်းတာပဲ။ ငါတို့လည်း လိုက်
မယ်’

မိုးနိုင်အစီအစဉ်ကို စိုးမြိုင်က အချိန်မဆိုင်းဘဲ ထောက်
ခံလိုက်သည်။

‘ငါကြောင့် မင်းတို့အစီအစဉ် မပျက်ပါစေနဲ့ကွာ
ဘုရားကို ငါတစ်ယောက်တည်းသွားရင် ဖြစ်ပါတယ်’

‘မရတော့ဘူး။ ငါတို့အားလုံး မင်းနဲ့အတူ ဘုရားသွား
ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ’



‘ဟေ့ကောင်တွေ၊ မိုးနိုင် အခန်းထဲမှာမရှိဘူး။ ဘယ်
သွားလဲ’

စိုးမြိုင် အမောတကောရောက်လာပြီး မေးလိုက်သည်။
စိုးမြိုင်အမေးကို ကျော်မင်းနှင့် အောင်မျိုး မဖြေနိုင်။
‘ခုန ဂျီသေးတယ်ကွ။ ငါ စာဖတ်ရင်း အိပ်ပျော်နေ
ထွက်သွားတာပဲဖြစ်မယ်’ဟု အောင်မျိုးက ရှင်းပြ
သည်။ သို့သော် စိုးမြိုင် နားမဝင်။

‘မင်းကွာ၊ တစ်ခန်းတည်းအတူနေပြီး နေတာထိုင်တာ
ဝန်ခံလိုက်တာ’

အောင်မျိုး ငြိမ်နေသည်။ တစ်စုံတစ်ရာ မတုံ့ပြန်။

‘မိုးနိုင်အခြေအနေကိုလည်း မင်းလည်း အသိသားနဲ့။
တာဝန်ရှိတယ်ကွ။ တို့တွေ ဝိုင်းပြီးစောင့်ရှောက်ပေး
မယ်’

‘အေးပါကွာ၊ ငါလိုသွားတာပါ။ ကဲ...ဘယ်လိုလုပ်
လဲ။ မိုးနိုင်ကို လိုက်ရှာကြမလား’

အောင်မျိုး မေးနေစဉ်မှာပင် မိုးနိုင် အဆောင်ပေါ်သို့
ရောက်လာသည်။

ကျော်မင်းက မိုးနိုင်ကို ‘မင်း ဘယ်သွားနေလဲ။ ငါ
အဖေ့အဖို့ စိတ်ပူလို့ ဘယ်လိုက်လို့ လိုက်ရမှန်းမသိ ဖြစ်
ကြပြီ’

ရောက်ရောက်ချင်း မေးလိုက်သည်။

‘မင်းတို့ အပြစ်တင်ရင်လည်း ခံရမှာပဲ။ ငါကလည်း
မင်းတို့ကို ပြောပြီးသွားမယ်ဆိုရင် ကန့်ကွက်ကြမယ်
တာသိလို့ ငါ့ဘာသာငါ သွားလိုက်တာ’

မိုးနိုင် လေအေးဖြင့် ထုံးစံအတိုင်း ပြောသည်။

‘မင်း ဘယ်ကိုသွားနေတာလဲ၊ ပြောစမ်း မိုးနိုင်။ မင်း
လည်းလမ်းပေါ်က အုတ်ခုံဆီကို သွားနေတာ မဟုတ်
ဘူး’

မိုးနိုင်ကို အောင်မျိုး မေးလိုက်သော မေးခွန်းအား
မိုးနိုင်နှင့် ကျော်မင်း တအံ့တဩဖြစ်သွားကြသည်။

‘ဘယ်လို...အောင်မျိုး၊ မင်း ဘာပြောလိုက်တယ်။

မင်းက အင်းလျားလမ်းကအုတ်ခုံကို သွားတယ်ဟုတ်လား’
ကျော်မင်း သိလိုစိတ်ကြောင့် အောင်မျိုးအနီး ရောက်
လာသည်။

‘မင်းတို့ကို အသိပေးမယ့်ဆဲဆဲပဲ မိုးနိုင် ငါ့ကို အဲဒီ
အုတ်ခုံကို သွားချင်တယ် ပြောနေတာ (၂)ရက် (၃)ရက်
ပြီ။ ငါ မေးပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ သွားချင်နေရသလဲဆို
မိုးနိုင်က မသိဘူးတဲ့။ အဲဒီလိုပဲ သွားချင်စိတ် ပေါ်
နေတယ်တဲ့’

ကျော်မင်းနှင့် စိုးမြိုင် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွား
ကြရသည်။

‘အေး...နောက်ကို မင်းသွားချင်ပြီဆိုရင် ငါတို့ကိုပြော။
ငါတို့ လိုက်ပို့မယ်။ မင်းတစ်ယောက်တည်း ခုလိုမျိုး ထွက်
သွားလို့ မဖြစ်ဘူး’

စိုးမြိုင် ပြောစကားကို မိုးနိုင် မသိကျိုးကျွန်ပြုသလို
အမူအရာဖြင့် တုံ့ပြန်သည်။

‘ငါ အံ့ဩတယ်ကွာ။ ဒီကောင်မိုးနိုင် စိတ်ဖောက်
ပြန်နေပြီလား မသိဘူး’

ထိုစကားမှာ စိုးမြိုင်နှင့် ကျော်မင်း နှစ်ဦးတည်းရှိသော
အချိန်၌ ပြောလိုက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျော်မင်းက ဘာမှပြန်မပြောနိုင်။

‘မင်းကို မေးရဦးမယ်။ မိုးနိုင်မက်မက်နေတဲ့အိပ်မက်
ကို မင်း ဘယ်လိုယူဆလဲ’

ကျော်မင်း စာကြည့်စားပွဲအနီးသို့ စိုးမြိုင် ရောက်သွား
သည်။

‘လူတိုင်း အိပ်မက်၊မက်ကြတယ်လို့ ပြောတဲ့စကား
က ယေဘုယျဆန်ပါတယ်ကွာ။ အဲဒါကြောင့် ငါ အိပ်မက်
နဲ့ ပတ်သက်တဲ့စာအုပ်တွေ အတော်များများရှာပြီး ဖတ်
ဖြစ်လိုက်တယ်။ မိုးနိုင်မက်နေတဲ့ အိပ်မက်ပုံစံက နိမိတ်ပြ
အိပ်မက်လို့ ပြောလို့ရတယ်။ ဒါကို မိုးနိုင်လည်း သိပြီးသား
ပါ။ သူလည်း ခေတ်ပညာသင်နေတဲ့ ကျောင်းသားတစ်
ယောက်ပဲဟာ’

ကျော်မင်းစကားကို စိုးမြိုင် စိတ်ဝင်စားသွားပုံရသည်။
ခုံတစ်လုံးဆွဲယူပြီး အနီး၌လာထိုင်သည်။ ကျော်မင်း စကား
ဆက်ပြောသည်။

‘ငါဖတ်ဖူးတဲ့ အိပ်မက်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ စာအုပ်တွေက
တော့ နိမိတ်ပြအိပ်မက်၊မက်ရင် တကယ်ကို ဖြစ်လာတတ်
တယ်လို့ ရေးထားတယ်’

(၁၈)ရာစုလောက်က ဗြိတိန်ဝန်ကြီးချုပ် လုပ်ခဲ့တဲ့
စပင်ဆာဖာဆီဗယ်၊ အမေရိကန်သမ္မတ အေဗရာဟမ်လင်
ကွန်း၊ ကမ္ဘာကျော် ပျောက်စေဆရာကြီး အဂ္ဂါကေစီဆိုတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်တွေအားလုံး သူတို့မက်တဲ့ အိပ်မက်တွေထဲကအတိုင်း
သေသွားကြရတယ်လို့ ငါ စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲမှာ ဖတ်လိုက်
ရတယ်။

အမေရိကန်သမ္မတ အေဗရာဟမ်လင်ကွန်းဆိုရင် လုပ်
ကြံမခံရခင် အိပ်မက်၊မက်တယ်တဲ့။ သူ ပက်လက်အနေ

အထားနဲ့ သေနေတာကို အိမ်သားတစ်ယောက်က ငိုနေတာ မြင်ရတယ်တဲ့။ အိမ်ဖြူတော်ထဲကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ လူတော်များများ မျက်နှာမသာမယာ ဖြစ်နေကြတာ တွေ့ ပြန်တယ်တဲ့။ တစ်ယောက်ကို မေးကြည့်လိုက်တော့ သမ္မတ ကြီး လုပ်ကြံခံရတယ်လို့ ပြောပြတယ်တဲ့။ မကြာပါဘူး၊ အဲဒီအိပ်မက်၊မက်ပြီး မကြာခင်မှာပဲ ကပ္ပဲရံတစ်ခုမှာ ဂျွန် ဝစ်လကီဘု(သ်) ဆိုတဲ့လူက လုပ်ကြံတာကို ခံလိုက်ရရှာ တယ်။

မသေခင်မှာ သမ္မတအေးရာဟမ်လင်ကွန်းလည်း အိပ် မက်က သူ့ကို ခြောက်လှန့်နေသတဲ့။ မေ့လိုက်မရဘူး ပြော တယ်။ စိတ်မှာ စွဲနေသတဲ့။ တစ္ဆေခြောက်ခံရသလိုပဲတဲ့။

ကျော်မင်း စကားပြတ်သွားသည်နှင့် စိုးမြိုင်က ‘အဲဒါ ဆိုရင်ကွာ...အဲဒီအိပ်မက် မက်ထားတဲ့နေရာကို မသွားဘူး ကွာ။ တခြားနေရာမှာ သွားနေမယ်။ အဲဒီလိုဆိုရင် မရဘူး လား။ ငါကတော့ လက်မခံချင်ဘူး’ဟု ထင်မြင်သလို ပြောသည်။

‘လူဆိုတာ ခက်သား စိုးမြိုင်ရေ။ ဗြိတိန်ဝန်ကြီးချုပ် စပင်ဆာပါဆီဗယ်ဆိုရင် သေမယ့်ရက်အတိအကျကို အိပ် မက်၊မက်ထားတာ။ အောက်လွတ်တော်ထဲမှာ ကြေးဝါ ကြယ်သီးတပ် အစိမ်းရင့်ရောင်ကုတ်အင်္ကျီ ဝတ်ထားတဲ့လူ က သူ့ကို ပစ္စုတိနဲ့ ပစ်သတ်တယ်ဆိုပြီး အတိအကျ မက် ထားတာ။ အိမ်သားတွေနဲ့ မိတ်ဆွေတွေကို ပြောပြလိုက် တော့ သူ့ကို အပြင်မထွက်ဖို့ တားကြတယ်တဲ့။ တားနေတဲ့ ကြားကပဲ ဝန်ကြီးချုပ်က အောက်လွတ်တော်ထဲကို သွား သတဲ့။ အဲဒီမှာပဲ သေနတ်နဲ့လုပ်ကြံတာကို ခံလိုက်ရတယ်။ သူ့ကို လုပ်ကြံတဲ့သူကလည်း အိပ်မက်ထဲကအတိုင်းပဲ ကြေး ဝါကြယ်သီးပါတဲ့ ကုတ်အင်္ကျီအစိမ်းရင့်ရောင်နဲ့လူ ဖြစ်နေ တယ်တဲ့’

‘မင်းက အတော်လေးကို လေ့လာထားတာကိုး’
စိုးမြိုင်က ကျော်မင်းကို ချီးကျူးစကားဆိုသည်။

‘စိတ်ဝင်စားစရာ မကောင်းဘူးလား စိုးမြိုင်။ လူတွေ မှာ စိတ်တန်ခိုးတစ်မျိုး ရှိတယ်ကွ။ လူတိုင်းမှာကို ရှိတယ်။ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ နေရင်တော့ မသိဘူးပေါ့။ အမေရိကန် ဟာသာ စာရေးဆရာ မာ့(က)တိုင်းဆိုရင် (၁၈၃၅)ခုနှစ် ဟေလီကြယ်တံခွန်ပေါ်တဲ့နေ့ မွေးတယ်။ ဟေလီကြယ်တံခွန် က (၇၃)နှစ်တစ်ကြိမ် ပေါ်လေ့ရှိတယ်။ ဆရာကြီးက ဘယ် လိုနိမိတ်ဖတ်သလဲဆိုတော့ နောက်တစ်ကြိမ် ကြယ်တံခွန်

ကြီး ပြန်ပေါ်လာပြီး အဲဒီကြယ်တံခွန်ကြီးနဲ့အတူ လောက ကြီးထဲက ပြန်ထွက်သွားမယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်။ တကယ်တော့ ဟေလီကြယ်တံခွန် ပြန်ပေါ်လာတဲ့နှစ် (၁၉၁၀)ပြည့်နှစ်မှာ သေဆုံးသွားခဲ့တယ်တဲ့’

‘မင်းပြောပုံအတိုင်းဆို မိုးနိုင်လည်း သူ့အိပ်မက်ထဲ က အတိုင်း မလွဲမသွေ ကြုံရတော့မှာပေါ့။ ဟုတ်တော့ ကျော်မင်း’

‘ဟာ...မင်းကလည်း ငါက စာအုပ်ထဲက သာမန် တွေကို ပြန်ပြောပြနေတာပါ။ မိုးနိုင်ကို ဒီလိုဖြစ်ရမယ်လို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဆန်းကြယ်တာတွေ၊ အံ့ဩစရာ တွေ လောကကြီးထဲမှာ ရှိနေတယ်လို့ ပြောပြနေတာပဲ။ ဖြစ်တတ်တဲ့သဘောကို ချိန်ထိုးဝေဖန်နေတာပါ’

ကျော်မင်းနှင့် စိုးမြိုင် စကားပြတ်သွားပြီး ထိုနေ့ အတွေးနှင့်ကိုယ် ရှိနေကြသည်။

‘အေးလေ...တို့တွေကရော ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ...လူဆိုတာ သူ့အကြောင်းနဲ့သူ လာကြတာလေ။ ကိုယ့်အတိုင်း ကိုယ့်လမ်းကိုယ် လျှောက်ကြရတာမဟုတ်တော့ မဖြစ်စေချင်ရင်လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ၊ ဖြစ်စေချင်လို့တော့ ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်လာမှာ’

စိုးမြိုင် လေးလေးနက်နက်တွေး၍ ပြောလိုက်ပုံရသည်။

ကျော်မင်းရင်ထဲမှာတော့ မိုးနိုင်တစ်ယောက် အိပ်မက် ဆိုးမှ နိုးထလာနိုင်ပါစေဟု ဆုတောင်းနေမိလေသည်။ သူ့ချိန်တည်းမှာပင် လူတစ်ဦး၏ ကံစိမ်ရာ ကြောင်းကျိုးတစ်ခု ကို ဆုတောင်းလေးတစ်ချက်ဖြင့် ဖြေဖျောက်၍ ရစေတော့ ပါမည်လားဟူ၍လည်း စိတ်မှာ ထင်ဟပ်လာပြန်သည်။

‘နောက်ထပ်ဗဟုသုတတစ်ခု မင်းကို ပြောပြရဦးမယ်’ ဟု ကျော်မင်းက သူသိသမျှကို မျှဝေပြန်သည်။

‘ဒေါက်တာကုဘာလာရော(စ်)ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က သေခါနီး လူတွေကို သုတေသနလုပ်ခဲ့တာပဲတဲ့။

သူတွေ့ခဲ့တဲ့ အချက်(၁၀)ချက်ထဲမှာ လူဟာ သူ့မယ့်နေ့ကို ကြိုတင်ပြီးသိနိုင်တယ်လို့ ဆိုထားတယ်။ တကယ်တော့ အချက်တွေကိုတော့ ထားလိုက်ပါတော့။

သူ့သုတေသနထဲမှာ အိုင်ယာလန်ပြည်က စိန်ဇာတ်ပုံပုရဟန်းမင်းရဲ့ အတိုင်ပင်ခံ ကာဒီနယ်ပိုလ်ဆေး၊ ပြင်သစ်ဘာသာရေးစစ်ပွဲ ဆင်နွဲခဲ့တဲ့ ဂျိုးအော့အာ(ခ်)တို့ဟာ သေမယ့်နေ့ကို ကြိုပြီးပြောနိုင်ခဲ့တယ်လို့ ရေးထား

နောက်တစ်ချက်က သေခြင်းတရားဟာ ကြောက်စရာ
ကောင်းပါဘူးတဲ့။ အလှပဆုံး၊ အမြင့်ဆုံး ခံစားမှုတစ်ခု
ပဲလို့ ပြောထားတယ်။

နောက်ဆုံး ကျော်မင်း ပြောလိုက်သော စကားကို
နားထောင်ရင်း ချစ်မြင်က မျက်လုံးပြူးလျက် 'ငါကတော့ သေမှာကို
ကြောက်တယ် မောင်။ အလှပဆုံး၊ အမြင့်ဆုံး ခံစားမှုဆိုပြီး
ဘယ်လိုမှ သဘောထားနိုင်မယ် မထင်ဘူး။ မိုးနိုင်ကိုလည်း
သူ့အိပ်မက်ထဲကအတိုင်း မသေစေချင်ဘူး။ မသေရအောင်
ငါ အတတ်နိုင်ဆုံး ကာကွယ်ပေးသွားမယ်။ အဲဒီအတတ်ခံလေး
ဘက်ကို မိုးနိုင် လုံးဝမသွားနိုင်အောင် တားဆီးပေးသွား
ဃေ'ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားဟန်ဖြင့် ပြောသည်။

သို့ဆိုပါလျှင် စိုးမြိုင်သည် ထိုအတတ်ခံလေးရှိရာသို့
နီးနိုင် မသွားနိုင်လေအောင် တားဆီးနိုင်ခဲ့ပါသလား။

အိပ်မက်ဖြစ်စဉ်ပါအတိုင်း မိုးနိုင် သေဆုံးသွားခြင်းမရှိ
လေအောင် ကာကွယ်နိုင်ခဲ့ပါသလား။



အချိန်မှာ ရန်ကုန်ဝိဇ္ဇာ၊ သိပ္ပံတက္ကသိုလ်ကျောင်းတော်
ပြီးတွင် နှစ်ဝက်စာမေးပွဲ ဖြေဆိုပြီးချိန် ဖြစ်လေသည်။

သမယအားဖြင့် ညနေ နေဝင်ရီတရောက်ကာလ ဖြစ်
သည်။

အဆောင်နေ ကျောင်းသားများအဖို့ အဆောင်ပိတ်ချိန်
တိုင်မီအထိ ပြင်ပသို့ သွားရောက်လည်ပတ်ခွင့် ရရှိကြ
သည်။ အချို့မှာ လှည်းတန်းဈေးသို့လည်းကောင်း၊ ဒွယ်ဒွယ်
စုံတွဲများက အင်းလျားကန်ပေါ်သို့လည်းကောင်း၊ အခြား
သော ကျောင်းဆောင်များသို့လည်းကောင်း အာရုံကျက်စား
ရာ အရပ်များသို့ ကိုယ်စီ၊ ကိုယ်စီ သွားလာနေကြလေသည်။

'အင်းလျားစောင်းမှာ ဘူးသီးကြော်သွားစားကြမယ်'
အဆိုတင်သူမှာ အောင်မျိုးဖြစ်သည်။

စိုးမြိုင်က 'မင်းမှာ ပိုက်ဆံရှိလို့လား'ဟု မေးသည်။

'ရှိလို့ ခေါ်တာပေါ့။ မင်းက လူကို အမြဲတမ်း ဘိုင်
ပြတ်နေမယ် ထင်နေတာလား'

'ဟေ့ကောင်တွေ ကျော်မင်းတို့၊ မိုးနိုင်တို့...အင်းလျား
စောင်းမှာ ဘူးသီးကြော်သွားစားကြမယ်ဟေ့။ အောင်မျိုး
အတာခံမယ်'

ကျော်မင်း အခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်။ အခန်းအပြင်
ဘက်၌ စိုးမြိုင်နှင့် အောင်မျိုး ခြေလှမ်းတပြင်ပြင် ဖြစ်နေ
ကြသည်။

'မိုးနိုင်ရော ဟေ့ကောင် မိုးနိုင်...လာကွာ၊ သွားကြ
ရအောင်'

မိုးနိုင် အခန်းဝ၌ ပေါ်လာသည်။

'မလိုက်တော့ပါဘူးကွာ၊ နေလို့မကောင်းဘူး။ ချမ်း
စိမ့်စိမ့်ဖြစ်နေတယ်။ ဆေးသောက်ထားလို့ လူက ခေါင်း
မထူနိုင်ဘူး။ အိပ်ချင်နေပြီ'

ထိုမျှပြောပြီး မိုးနိုင် အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားသည်။
သူတို့(၃)ဦး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လှမ်းကြည့်လိုက်
ကြသည်။

'နေပါစေကွာ၊ အိပ်ချင်နေတာဆိုတော့ အိပ်နေပါစေ။
မိုးနိုင် အိပ်မယ်ဆို အိပ်နေခဲ့နော်။ ဘယ်မှလျှောက်မသွားနဲ့။
ကြားလား သူငယ်ချင်း'

အောင်မျိုးက ကျော်မင်းတို့ကိုပြောပြီး တစ်ပြိုင်တည်း
ပင် မိုးနိုင်ကို အော်ပြောလိုက်သည်။

သို့နှင့် သူတို့သုံးဦးသည် အင်းလျားကန်စောင်းဘက်
သို့ ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။ အင်းလျားကန်စောင်းတွင်
သစ်ပင်ရိပ်ကို အမှီပြု၍ တဲလေးများကိုထိုးကာ အကြော်
ဆိုင်လေးများ တည်ထားသည်။ စားသုံးသူများမှာ များသော
အားဖြင့် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားကျောင်းသူများသာ ဖြစ်
သည်။ ခနော်နီခနော်နဲ့ ထိုင်ခုံပုလေးများကို ဟိုတစ်စု သည်
တစ်စု ချထားလေသည်။ ထိုခုံပုလေးများ၌ အောင်မျိုးတို့
နေရာယူလိုက်ကြသည်။ စိုးမြိုင်က ဆိုင်ရှင်ရှိရာသို့ အသံ
မြှင့်၍ အကြော်တစ်ပွဲဟု မှာလိုက်သည်။

'မင်းတို့နဲ့ ထိုင်ရတာ မနိပ်သေးပါဘူး။ မသကာ



ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ဆို မကောင်းဘူးလား။

စိုးမြိုင်က ဘေးထိုင်ခုံတွင် ထိုင်လျက်ရှိသော စုံတွဲ ဘက်သို့ မျက်စိစစ်ပြီး လေသံကိုနှိမ့်၍ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘တက္ကသိုလ်မှာ အတွဲရချင်လို့များ လွယ်ပါကွယ်။ မိဘတွေငဲ့ပြီး တစ်ကိုယ်တည်း နေနေတာ’

ကျော်မင်းက ဘဝကို နားလည်သူဖြစ်သည်။

‘အလကားနောက်တပတ်ပါကွာ။ ငါတို့ မိဘတွေလည်း တောင်သူတွေပါပဲ။ ကိုင်းထဲမှာ ပင်ပင်ပန်းပန်းလုပ်ပြီး ရလာတဲ့ ချွေးနဲ့စာနဲ့ တို့ကို တက္ကသိုလ်ပို့လိုက်ရတာပါ’

‘လာမယ့်နှစ် မေဂျာယူရတော့မယ်ကွ။ မင်းတို့ ဘယ် ဘာသာတွဲ ယူမှာလဲ။ ငါကတော့ မြန်မာစာယူမယ် ဆုံး ဖြတ်ထားတယ်’

‘ကျော်မင်းက စာသမားဆိုတော့ မြန်မာစာယူတာ လိုက်ဖက်ပါတယ်။ ငါကတော့..’

အောင်မျိုး စကားအဆုံးမသတ်လိုက်ရ။ အကြောင်း မှာ အင်းလျားလမ်းဘက်မှ လူတစ်ယောက် ကားတိုက်ခံရ တယ်ဟေ့ဟူသော အော်သံကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူတို့သုံးဦး၏ အာရုံများ အသံလာရာဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ရော်ရမ်းလိုက်မိကြသည်။

‘လူတစ်ယောက် ကားတိုက်ခံရလို့တဲ့။ တို့ သွားကြည့် ကြမလား’

စိုးမြိုင်က သဘောထားကို မေးသည်။

အောင်မျိုးက ‘အေး..ကောင်းတာပေါ့။ အကူအညီ လိုရင်လည်း ပေးနိုင်တာပေါ့’ ဟု ပြောပြီး ဘူးသီးကြော်ဖိုး ငွေရှင်းသည်။ ပြီးသော် အင်းလျားလမ်းဘက်သို့ ခပ်သွက် သွက် ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

မကြာမီ အင်းလျားလမ်းပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။ လူအချို့ ယာဉ်တိုက်မှုဖြစ်ရာနေရာသို့ အပြေးတစ်ပိုင်း သွား နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဦးတည်ရာမှာ အင်းလျားလမ်းမှ ပြည်လမ်းဘက်ဆီသို့ ဖြစ်သည်။

ဘယ်လိုဖြစ်လေသည်မသိ၊ ကျော်မင်းရင်တွေ တဒိတ် ဒိတ် ခုန်လာသည်။ ခြေလှမ်းကိုလည်း သွက်သွက်လှမ်း သည်။ ထို့နောက် ပို၍မြန်လာသည်။ အပြေးအလွှားဖြစ်လာ သည်။ မိုးနိုင်များ ဖြစ်နေလေမလား။ မဖြစ်နိုင်၊ မဖြစ်ပါစေ နဲ့’

‘ဖွဟဲ့..လွယ်ပါစေ၊ ဖယ်ပါစေ’



‘မိုးနိုင်များဖြစ်နေမလား မသိပါဘူးကွာ’

ကျော်မင်းအတွေးမှမဆုံးသေး မိုးမြိုင်ဆီက ထွက်လာ သော သံသယဖြစ်သည်။

‘မိုးနိုင်က အဆောင်မှာ အိပ်နေတယ်လေကွာ။ မမြိုင် နိုင်ပါဘူး။ တခြားတစ်ယောက် ဖြစ်မှာပါ’

အောင်မျိုးအသံက တုန်ခါနေသည်။

မကြာသောကာလအတွင်းမှာပင် သူတို့သုံးဦး နောက်ဆင့်ဆိုသလို ယာဉ်တိုက်မှုဖြစ်ပွားရာနေရာသို့ ရောက် ရှိသွားကြသည်။ လူအုပ်ခံနေ၍ ယာဉ်တိုက်မှုမြင်ကွင်း မမြင်ရ။ ကားကိုတော့ ရိုးတိုးရိပ်တိပ် တွေ့လိုက်ရသည်။ အနီရောင်၊ ကား၏အရောင်က အနီရောင်ဖြစ်သည်။ နေရာ မှာလည်း အုတ်ခုံလေးရှိသောနေရာ။

စိုးမြိုင် စိတ်မရှည်နိုင်တော့။ လူအုပ်ကို အတင်းထဲ တိုးသည်။ သူ့နောက်က ကျော်မင်းနှင့် အောင်မျိုး ထပ် ကြပ်မကွာ လိုက်ပါသွားသည်။ တစ်ခဏနှင့် ရှေ့ဆုံး ရောက်သွားသည်။ အနီရောင်ကားနှင့် အုတ်ခုံအကြားတွင် လူတစ်ဦး ညပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူတို့သုံးဦး ကားဦးပိုင်းနှင့် အုတ်ခုံအနီးသို့ တိုးကပ်သွားကြသည်။

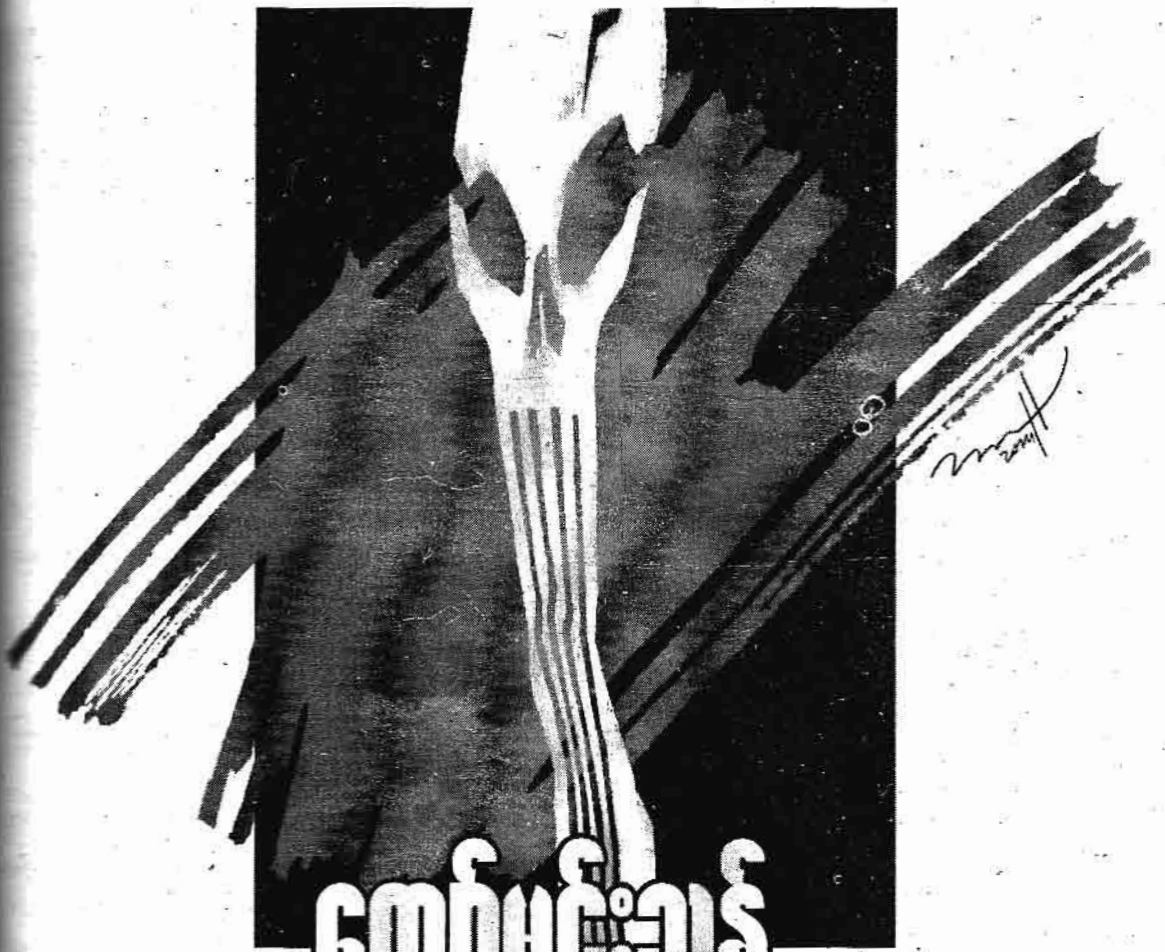
‘ဟာ..သွားပါပြီကွာ’

စိုးမြိုင်အသံ၌ ငိုရှိုက်သံ ရောစွက်ပါလာသည်။

‘မိုးနိုင်..မိုးနိုင်..ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ သူငယ်ချင်းက အောင်မျိုးမျက်ဝန်းဆီမှ စီးကျလာသော မျက်ရည်များ ကို မြင်လိုက်ရသည်။

ကျော်မင်းမျက်ဝန်းမှာရော၊ သူ့မျက်ဝန်းဆီမှာရော မျက်ရည်များ ပြည့်လျှမ်းနေလေသည် မဟုတ်ပါလား’

တင့်တူး



ကျော်မင်းချွန် (လည်းကူး) လွင်မျောဝိညာဉ်

(တစ်)

တကတည်း နေမင်းကြီးကလည်း ပူချက်ပြင်းပါ။

ဪ...ပူရာမှာပေါ့လေ။ တပေါင်းနွေပဲ။ အိမ်က
ချွတ်လာကတည်းက ဆိုင်ကယ်ကယ်ရီသမားတစ်ယောက်
တွေ့ဘူး။ ရွာကနေ ဘုရားကြီးလမ်းဆုံ၊ ဘုရားကြီးလမ်း
ဆုံကနေ ပဲခူးကားကိုစီး ရန်ကုန်ကို သွားရမှာလေ။

ခါတိုင်းနေ့များဆို ကယ်ရီဆိုင်ကယ်သမားဆိုတာ ပျား
ဆွကျနေတာပဲ။ ရွာနဲ့ ဘုရားကြီးလမ်းဆုံ ဥဒဟို။ ကနေ
ကယ်ရီရှားချက်ကတော့ ချစ်တီးခေါင်း သန်းရှာရသလိုပဲ
တော့။ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း မြေပြင်အနေအထားကို
ကြည့်။

တကယ့်ကို ချစ်တီးခေါင်း။ အရင်က တောင်ကတုံး
တွေ သျှောင်ထုံးထားပြီး တောထူချက်က ဆွန်ဆင်မင်း
ကြီး မတ်တတ်ရပ် အစာစားတောင် အနားကြမှ ပက်ပင်း
တိုးမှ လူနဲ့ဆင် တွေ့ရမှာ။

အခုတော့ ယုန်သူငယ်ခိုစရာ ချုံတောင်မရှိတော့ဘူး
လေ။ လွင်ပြင်ခေါင်ခေါင်ဖြစ်တော့မှ သစ်တစ်ပင်ခုတ်
ထောင်သုံးနှစ်တဲ့။ ဘယ်လိုသကောင့်သားက ပြန်ကျီစယ်
ရေးခဲ့သလဲ မသိပါဘူး။

သစ်တစ်ပင်ခုတ် ထောင်သုံးနှစ်။

တစ်တောင်လုံးရှင်း သူဌေးမင်းဆိုပဲ။

ထားပါတော့လေ။ ဒါကလည်း တူသောအကျိုး ပြန်

ပေးမှာပေါ့နော်။

သစ်ပင်မရှိ လွင်တီးခေါင် ခရီးသွားရတာနဲ့ပဲ ပြောရမယ့်ကိစ္စက ချော်တော့ငေါ့နေပြန်ပြီ။

ကျုပ်သွားရမယ့်ကိစ္စ သိချင်နေကြတယ် ဟုတ်။

ကျုပ်ဘဝအတွက် အရေးအကြီးဆုံးကိစ္စပေါ့တော့။

ကျုပ်ခင်ပွန်းက အငြိမ်းစားတပ်မတော်သားလေ။ သူကွယ်လွန်ပြီး သုံးနှစ်ကျော်တဲ့အထိ ပင်စင်က ထုတ်လို့မရ ဖြစ်နေတယ်လေ။ လူရှိတုန်းက ပြဿနာမရှိပေမယ့် သူမရှိတဲ့အခါ မူလတန်းကျောင်းသား ကလေးအမေ မုဆိုးမဘဝကို စဉ်းစားကြည့်လေ။

မိုးတွင်းဘက်က ပြဿနာမရှိဘူးလေ။ ကောက်စိုက်၊ ပျိုးနုတ်၊ မျှစ်ခူး၊ ဇရစ်ချိုးနဲ့။ နွေဘက်ကျတော့ ငွေခက်တယ်ရှင်ရဲ့။ ယောက်ျားရဲ့ ငွေထုတ်မရတော့တဲ့ ပင်စင်စာအုပ်ကို ကျုပ်ရဲ့အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက် အကူအညီနဲ့ ရန်ကုန်က ဦးပိုင်ရုံးမှာ စာအုပ်အသစ်ပြောင်းလျှောက်၊ ဒါမှ ငွေထုတ်လို့ရမယ်ဆိုပဲ။

ဒါမှလည်း ယောက်ျားရဲ့ ချွေးနဲ့သွေးနဲ့ ရင်းရတဲ့ငွေနဲ့ သားလေး ခြောက်တန်းကျောင်းသားကို ရှင်ပြု သင်္ကန်းဆီးပေးရမှာ။

အကူအညီပေးတဲ့ အစ်ကိုကြီးလား။

ကျုပ်နဲ့ ဘာမှမတော်ပါဘူး။ အင်နီဂျီအိုဆိုလား၊ လူမှုရေးအသင်းဆိုလား အဲဒီကပါတော်။ သူ့အိမ်မှာ ရုံးဖွင့်၊ တရားဥပဒေမဲ့ အနိုင်ကျင့်ခံရမှု၊ လယ်သိမ်းခံ၊ မြေသိမ်းခံ လယ်သမားများအရေး၊ ကလေးစစ်သားများအရေးကိုရော ကျွန်မလို မအူမလည် တောသူတောင်သားတွေကို အခမဲ့ အကျိုးဆောင်ပေးနေတဲ့ သူတော်ကောင်းကြီးပါတော်။

သူတို့အဖွဲ့ကရှာထားတဲ့ အဖွဲ့ပိုင်ရန်ပုံငွေနဲ့ အကူအညီပေးနေတာပါ။

ဘာ...ဘယ်လို၊ သုံးနှစ်တောင် ဘဏ်နဲ့ အဆက်အသွယ်ပြတ်တဲ့ ကိစ္စလား။

ယောက်ျားသား ဆုံးသွားတော့ သေစာရှင်စာသာ တတ်တဲ့ ကျုပ်လို တောသူမ ဘာလုပ်တတ်မှာလဲ။ တောဆိုတာက သူလိုကိုယ်လိုလူတွေချည်း။ အကန်းဆယ်ယောက် ပေါင်းလို့ အကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်တာမှ မဟုတ်ဘဲကိုး။

ပဲခူးဆိုတာကလည်း ရွာနဲ့က မိုင်(၃၀)ယောက် ဝေးသေးတာ။ အချိတ်အဆက်မိထားတဲ့ အင်နီဂျီအိုအစ်ကိုကြီး ဆီ သွားဖို့က ကောက်စိုက်၊ ပျိုးနုတ်၊ တောတိုးနဲ့ ပိုက်ဆံရှာ

ရသေးလို့ ကိုယ်ကလည်း နားမလည်၊ ဘယ်သူပြရ၊ မေးရမှန်းမသိနဲ့ ဒီလောက်ကြာသွားတာ ရှင်တို့ရဲ့။

အခုမှ တကယ့်နေ့ပူပြင်း လယ်ကွင်းထဲ ဘယ်ထီး ဘယ်ဦးထုပ်၊ ဖိနပ်တောင် မပါဘဲ ဗလာချီကို ထွက်ခဲ့တာ။ ခြောက်တန်းတက်ရမယ့် သားလေးကို ကျောင်းပိတ်ရက် ရှင်ပြုပေးချင်တဲ့ ဇောလေ။ သွားလေသူ ယောက်ျားရဲ့ ကောင်းမှုနဲ့ပေါ့။

ပူလိုက်တဲ့နေ့တော် မြေပဲလှော်အိုးထဲက သဲကျက်တွေ နင်းနေရသလို အထက်ပူ၊ အောက်ပူနဲ့ မီးကင်ခံနေရတဲ့ မုန့်လေပွေအတိုင်း။

ဟော...အတော်ပဲ။

ရွာဘက်ကထွက်လာတဲ့ ဆိုင်ကယ်၊ ကယ်ရီသံ ကြားတယ်။ တားစီးပြီး လိုက်သွားမှ။ ကျုပ်ကုသိုလ်ပဲ တော်ဆူခရီးသည်တစ်ယောက်မှ ပါမလာဘူး။

လာနေတဲ့ ဆိုင်ကယ်ကို လမ်းလယ်က စီးတားလိုက်တယ်။ ဆိုင်ကယ်က ကျုပ်ရှေ့မှ ရပ်သွားပြီး ဆိုင်ကယ်သမားက ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ လူတစ်ယောက်လုံး မြေသလို ကျိုးကြည့် ကြောင်ကြည့်နဲ့။

ကျုပ်လည်း နောက်က တက်မိရော ဆိုင်ကယ်ပူခနဲ ထွက်သွားရော။ ကံကောင်းချက်။ နို့ဗို့ သည်သည်နေပူနဲ့ ဒီဆိုင်ကယ်သာ မရရင် လူစင်စစ်က အထက်မီး အောက်မီး အကင်ခံရပြီး ငုတ်တုတ်မတ်တတ် အငွေပျံသွားမယ့်ဖြစ်ခြင်း။



ဘုရားကြီးလမ်းဆုံမှာ ရန်ကုန်သွားမယ့် ပဲခူးဟိုင်းလပ် ရပ်ထားတယ်။ ကားပေါ် တက်ထိုင်လို့ ဖင်ခင်ဘဲ ကားစထွက်ပြီ။

လူတွေဟာ အကြင်နာတရား သိပ်ကင်းတယ်။ အတွက် တစ်ဖို့ပဲကြည့်တယ်။ ညာတာစိတ်ကို လုံးဝမရှိဘူး။ ကရုဏာတရား၊ ဂါရဝတရားဆိုတဲ့ ဝေါဟာရကြားမှ ကြားဖူးကြရဲ့လား မသိ။

လမ်းမှာ ကားရပ်တော့ တက်လာတဲ့ ခရီးသည်က ကျုပ်ပေါင်ပေါ် အတင်းတက်ထိုင်တယ်။ ဘယ်ရက် ကျုပ်ကလည်း ရွာမှာ အာကျယ် စွာကျယ်မပဲ။ ခုနစ်တင်လိုက်တာပေါ့။

အံ့ချက်တော်ရေ၊ အံ့ချက်။

အသံကောင်းရင် မိုက်မလိုတဲ့ကျုပ်က တောသား

ဆိုတဲ့ ကားပေါ်က ခရီးသည်တွေက မကြာသလိုနဲ့။ ဒါ
ကျုပ်ကို ရွံ့နေတာ။ ပေါင်ပေါ် အတင်းတက်ထိုင်တဲ့ မိန်းမ
လည်း အာဂတော်ရေ။

တကယ့်နကမ္ဘာတို့။

ကျုပ်ပါးစပ်က သံမီးကျည်တဖြောက်ဖြောက်ကို နား
ဆစ်ထောင်ရှိပေမယ့် မကြားယောင်ပြုနေလေရဲ့။

ကြာတော့လည်း အာညောင်းလာလို့ ကားပေါ်က ခရီး
သည် ကိုကျောက်ရုပ် မငုတ်တုတ်တွေကို စကားတစ်လုံးမှ
ပြောဘဲ လိုက်ခဲ့တော့တယ်။

စိတ်ထဲမှာက ကျုပ်ကို အကူအညီပေးဖို့ စောင့်နေတဲ့
ညည်းကူးက အစ်ကိုကြီးဆီပဲ ရောက်နေတယ်။ သူက
အိမ်ထဲမှာကွက်သစ်မှာ နေတာတော့။ မရောက်တာ၊ မတွေ့
တာ ကြာပြီဆိုတော့ အဲဒီနေရာမှာမှ ရှိသေးရဲ့လား။ ပြောင်း
နေသွားပြီလားမသိ။

(နှစ်)

ကျုပ် သူ့ကိုတွေ့ရင် မှတ်မိပါ့မလား။ သူ့အိမ်ကိုတော့
အတင်းကောင်းမှတ်မိတယ်။ လှည်းကူးရောက်တာနဲ့ သူတို့
အိမ်ထဲမှာဆင်း။ လမ်းထိပ်က ကွမ်းယာဆိုင်လေးမှာ မေး
ရတာပဲ။ အရေးကြီးတာက မောင်မင်းကြီးသား ရှိဖို့ပဲ။
သူက ခြေတော်တော်ရှည်တယ်ရှင်။

ကောင်းလိုက်တဲ့ကံ။

ကားက အစ်ကိုကြီးတို့ လမ်းထိပ်မှာ ရပ်ပေးတယ်။
အော်သေးတယ်။ ကွမ်းယာဆိုင်လေးလည်း ရှိသေးတယ်
တော့။ ကွမ်းယာဆိုင်မှာ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် စကားပြော
နေကြတယ်။

တော်တော်ဘဝင်မြင့် ရိုင်းလိုက်တဲ့ မိန်းမနှစ်ယောက်။

ကျုပ်ရဲ့အမေးကို အဲဒီအမျိုးသမီးနှစ်ယောက်က လုံးဝ
မရူမစိုက်ဘူး။ သူတို့လေကို ကျွန်မ မတိုးနိုင်ဘူးလေ။
အရှည်အတင်းပြောနေတဲ့ မိန်းမနှစ်ယောက်ကို ဥပေက္ခာ
ပြု ရှေ့ဆက်ခဲ့တာပေါ့။ ဘယ်ရမလဲရှင်၊ ကျုပ်က တော
အရံ ဆွဲထုတ်ဆိုတဲ့ လူသားလေ။

လေကုန်ခါပြီး ဆက်မေးနေမယ့်အစား မှတ်မိထားတဲ့
အတ္တရာလမ်းလေးအတိုင်း ဝင်လာခဲ့တာပေါ့။

အင်း...မမေးခဲ့တာ မှားနေပြီလား။

အဲဒါပေါ့ လူ့အောက်ကျိုရင် မသေဘူး၊ သစ်ပင်
အောက်ကျိုရင်သာ သေတာ။ မာနတစ်ခွံသားနဲ့ မမေး
ခဲ့တဲ့ကျုပ် မျက်စိလည်နေပြီ ထင်ရဲ့။

လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်လောက်က မြေကွက်လပ်တွေမှာ အခု
တော့ တိုက်တွေ၊ အိမ်တွေနဲ့ အပြည့်။

ငုတ်မိသဲတိုင်ပဲလေ၊ ဆက်လျှောက်တယ်။ ကံကောင်း
လာပြီ ထင်ရဲ့။ ကသုတ်ကရုတ်နဲ့ အစ်ကိုကြီးတို့အိမ်ရှေ့
ရောက်လာပြီ။

အိမ်ကတော့ အရင်အိမ် မဟုတ်တော့ဘူး၊ အိမ်သစ်။

ဒါပေမဲ့ သံတံခါးပိတ်ထားတဲ့ အိမ်အတွင်း အရိပ်နဲ့
ခုံပေါ်မှာ စာထိုင်ဖတ်နေတာ အစ်ကိုကြီးရဲ့ သမီးလေးပဲ။
တော်သေးရဲ့။ သမီးကို မှတ်မိနေလို့။

ကျုပ်လည်း ပိတ်ထားတဲ့ သံတံခါးရှေ့မှာ အတွင်းက
သမီးလေးကို ခေါ်တာပေါ့။ သမီးလေးထက်အရင် ကျုပ်ကို
စမြင်တာက သမီးလေးရှေ့က မြေကြီးပေါ်လှဲနေတဲ့ ခွေးကြီး
တော့။

တကတည်းတော် ကျုပ်ကိုလည်းမြင်ရော သရဲမရဲ
စီးသလို လွှားခနဲ ကျုပ်ကို ခုန်အုပ်တာ သံတံခါးရှိလို့တော်
သေးရဲ့။ ကျုပ်လည်း နောက်အဆုတ် မြန်လို့ပေါ့။

ခွေးကြီးက တဝုတ်ဝုတ် တဝေါင်းဝေါင်းထိုးပြီး သဲကြီး
မဲကြီး ဟောင်နေတာကို စာအုပ်ဖတ်နေတဲ့ သမီးလေးက
စုတ်တစ်ချက်သတ် ဟိုကြည့်သည့်ကြည့်နဲ့။ နောက်တော့
ခုံမှာပြန်ထိုင်၊ စာအုပ်ပြန်ဖတ်နေလေရဲ့။

ဧကန္တ ဒီကလေးမ အနီးမှန် အဝေးကန်း ဆိုတာများ
လား။ နားကလည်းလေး ထင်ပါရဲ့။

ခွေးဟောင်သံ တဝုန်းဝုန်း။ ကျုပ်တစ်ယောက်လုံး
မတ်တတ်ရပ် စကားတွေပြော မေးနေတာကို ဒင်းမို့
ဥပေက္ခာပြုရက်လေရဲ့။ ခွေးကို ချောထားပေမယ့် ခွေးက
ကျုပ်ကို စူးစူးဝါးဝါးကြည့်၊ တဝေါင်းဝေါင်းနဲ့ တကယ့်
မဟာရန်သူတော်ကြီးကျနေတာပဲ။

ကျုပ်လည်း ခေါ်မရ၊ အော်မရ၊ ပြောမရဆိုတော့
သူတို့ ခြေရင်းဘက်က အိမ်ရှေ့ထွက်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီ
အိမ်က အဒေါ်နဲ့ ကျွန်မ သိတယ်။

အရင်တစ်ခေါက်က အစ်ကိုကြီး မရှိလို့ အဲဒီအိမ်က
ထိုင်စောင့်ဖူးတယ်လေ။

အဲ...အဲဒီအိမ်က ဘာသာခြားမိသားစု။

အဲဒီအိမ်မှာ အဒေါ်ကြီးကို တွေ့တာနဲ့-

'အဒေါ်ရယ်...ကျွန်မ အစ်ကိုကြီးဆီလာတာပါ။ သမီး
ကိုပဲ တွေ့တယ်။ သူကလည်း တံခါးဖွင့်မပေးတော့ အဒေါ်
အိမ်မှာ ခဏထိုင်ပြီး အစ်ကိုကြီးကို စောင့်ပါရအောင်'

အဒေါ်ကြီးကလည်း ကြောင်တောင်တောင်ပဲရှင့်။

ကရားရေလွှတ် တတွတ်တွတ်ပြောနေတဲ့ ကျုပ်ကို စကားမပြောဘဲ တစ်ဖက်အိမ်က အစ်ကိုကြီး သမီးလေးကို-

‘သမီး...ငနီကြီး ဟောင်လှချည်လား။ ဧည့်သည်လာ လို့လား’တဲ့။

‘ဘယ်သူမှလည်း မလာပါဘူး ဒေါ်ကြည်ရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ငနီကတော့ ဟောင်တုန်းပဲ’ဆိုတဲ့ တူဝရီးနှစ်ယောက် အမေး-အဖြေကိုပဲ ကြားရတယ်။

ဘယ်လိုလူတွေပါလိမ့်။

မထူးတော့ပါဘူး။ ရွာပဲပြန်တာ ကောင်းတယ်။ အစ်ကိုကြီးသာရှိရင် ဒီလိုမျိုး ခံစားရမှာ မဟုတ်ဘူး။

ကျုပ်လည်း စိတ်တိုတိုနဲ့ အဲဒီလမ်းသွယ်ထဲကထွက်၊ ကတ္တရာလမ်းပေါ်ပြန်တက်၊ နောက်မှ အစ်ကိုကြီးဆီ ပြန်လာမယ်ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ ကားစောင့်နေမိတယ်။

အဆင်သင့်ချင်တော့ ပဲခူးအပြန်ကားက ဝင်လာပြီ။ အို...ရွာအပြန် မမှောင်လောက်တော့ဘူးပေါ့။



အပြန်မှာ တစ်ခုထူးခြားတာက ကားပေါ် ထိုင်လိုက်လာတဲ့ ခရီးသည်အမျိုးသားတစ်ယောက်အပေါ် မိန်းမဝဝကြီးတစ်ယောက်က ထိုင်ချလိုက်တာ အထိုင်ခံရတဲ့ ခရီးသည် အမျိုးသားရဲ့ အော်သံက ဘဝကို ညံ့သွားတာပဲရှင့်။ အဲဒီလူရဲ့အော်သံကို ခရီးသည်တွေရော ယာဉ်နောက်လိုက်ကရော လုံးဝတုံ့ဆိုတာပေး။

အဲဒီအထိုင်ခံရတဲ့ ခရီးသည်က ကျုပ်ကို ကလေးမ... ငါတော့ အမိုးပေါ် တက်စီးတော့မယ်လို့ ပြောပြီး ကားအမြန်မောင်းနေတုန်း လှစ်ခနဲ အပေါ်တက်သွားလေရဲ့။ မြန်ချက်ရှင်။

လှည်းကူး-ရန်ကုန်ပဲ ဆိုပါတော့လေ။ အဲဒီကနေ ကျုပ်ဆင်းတဲ့ ဘုရားကြီးတာဆုံအထိ ဒီတစ်ယောက်ပဲ ကျွန်မကို စကားပြောဖော်ရတယ်။ ဘုရားကြီးတာဆုံမှာ ကျုပ်ကားပေါ်က ဆင်းတော့တောင် သူက လက်ပြနုတ်ဆက်သွားသေး။

ကားပေါ်က ဆင်းလာတဲ့ ကျုပ်လည်း အပြန်ခရီးကြည့်ပြီး စိတ်အပျက်ကြီး ပျက်မိပါရဲ့။

တံလျှပ်က တထောင်းထောင်း၊ လေပူလေပွေကမွေ၊ နေကပူ၊ အရိပ်က၊မရှိ ဆိုးလိုက်တဲ့ အပြန်လမ်း။

လမ်းတစ်လျှောက် မျှော်ကြည့်တော့လည်း ဆိုင်ကယ်ကယ်ရှိက မရှိ။ အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့တဲ့ သားလေးဆီ စိတ်ရောက်သွားတယ်။

အို...ရန်ကုန်ကတောင် ပြန်လာပြီပဲ။ ရွာနဲ့ ဘုရားကြီးလမ်းဆုံဆိုတာ ဘာဝေးတာလိုက်လို့။ ငယ်ငယ်ကတည်းက လျှောက်ခဲ့တဲ့လမ်း။

ခြေကျင်တစ်လှည့်၊ ကုန်းကြောင်းတစ်လှည့်ပေါ့။

လမ်းဆက်လျှောက်မယ်လေ။



ရေကလည်းငတ်လိုက်တာ လွန်ပါရော။ လျှာကလည်း ရေနဲ့ တစ်စက်ကလေးတောင် မထိရတော့ ဝါးကျည်တောက်ထဲ ထည့်ထားတဲ့ တုတ်တစ်ချောင်းလိုပဲ။ ခြောက်ကပ်နေလိုက်တာ။

‘ဟင်...ရှေ့မှာ အရိပ်ကောင်းလိုက်တဲ့ ခြံကြီး’

အလာတုန်းက မတွေ့မိပါဘူး။ ဒီရွာမှာမွေး၊ ဒီရွာမှာပဲကြီး၊ အိမ်ထောင်ကျ၊ သားတစ်ယောက်အမေတောင် ဖြစ်နေပြီ။ နှစ်ပေါင်းများစွာ သည်လမ်းကို လျှောက်နေတာ ဘယ်သူ့ခြံကြီးလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ အစက မမြင်မိတာပါလိမ့်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အရိပ်ခိုရင်း ရေတစ်ခွက်တော့ တောင်းပြီး သောက်မယ်ဆိုပြီး ခြံထဲ ဝင်လိုက်တယ်။

ကောင်းလိုက်တဲ့ သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်။

တစ်လမ်းလုံး ခံစားခဲ့ရတဲ့အပူတွေ ဘယ်ရောက်သွားမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး။ ရှေ့ဆက်လျှောက်လိုက်တော့ အရိပ်ကောင်းလှတဲ့ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်မှာ အဘိုးကြီးသုံးယောက် ထိုင်နေကြလေရဲ့။

အဘိုးကြီးနှစ်ယောက်က သစ်ရိပ်အောက်က ကွပ်တူပေါ်မှာထိုင်ပြီး ဓားနဲ့ နှီးထိုးနေကြပြီး ကျန်တစ်ယောက်က ခြံထဲဝင်လာတဲ့ကျုပ်ကို ကြည့်နေလေရဲ့။

တစ်ခုထူးခြားတာက အဘိုးကြီးသုံးယောက်စလုံး အပေါ်အင်္ကျီမပါဘဲ လုံချည်သာ ဝတ်ထားပေမယ့် သုံးယောက်လုံးရဲ့ ခေါင်းပေါ်မှာတော့ ခေါင်းပေါင်းအိမ်ရောင်တွေနဲ့ အဲဒီသစ်ရိပ်ရဲ့ သစ်ကိုင်းကြီးမှာ သောက်နေအိုးကြီးတစ်လုံးကို ဆိုင်းနဲ့ချိတ်ထားပြီး သောက်ရေခွက်ကလည်း အစိမ်းရောင်ပဲ။

ကျုပ်လည်း ရေအရမ်းငတ်လာတော့-

‘အဘရေ... သမီးကို သောက်ရေတစ်ခွက်လေးတိုက်ပါနော်’

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ရေခွက်ကိုယူပြီး အိုးထဲက ရေကို
ခပ်လိုက်တယ်။

မတ်တတ်ရပ်နေတဲ့ အဘိုးကြီးက မင်း မသောက်ရဘူး
ဘူးတားပေမယ့် ကျုပ်က ရေကိုခပ်ပြီး သောက်တော့မယ်

တော်ပါသေးရဲ့။

မျက်စိက ရေခွက်ထဲက ရေတွေ ကြည့်မိလိုက်လို့
ရေခွက်ထဲက ရေအပြည့်ဟာ ရေတွေ မဟုတ်တော့ဘဲ
သောက်ကောင်တွေ ဖြစ်နေတယ်လေ။ ရွံစရာ။ ရွံစိ၊ ရွံစိနဲ့
ချုပ်လည်း လက်ထဲက ရေခွက်ကို လန်ပြီး လွှတ်ချလိုက်
တယ်။

မတ်တတ်ရပ်နေတဲ့ အဘိုးကြီးက ကျုပ်ကိုကြည့်ပြီး-

‘မင်း ဒီရေကို မသောက်ရသေးဘူး။ လာ...လိုက်ခဲ့။

လမ်းပြမယ်’ ဆိုပြီး ရှေ့က ထွက်သွားလေရဲ့။

အရိပ်ကောင်းလှတဲ့ တောလမ်းလေးအတိုင်း အတန်
ကြာ လျှောက်သွားပြီးမှ အဘိုးကြီးက-

‘ဟောဟိုရှေ့မှာ လက်ပံနှစ်ပင်ကို တွေ့လား သမီး။

ဒီနှစ်ပင်ကြားကိုဝင်လိုက်၊ လမ်းတွေ့မယ်။ မြန်မြန်သွား’

တဲ့။

ကျုပ်လည်း ကြောက်ကြောက်နဲ့ အသားကုန်ပြေးတာ

လက်ပံနှစ်ပင်ကြားလည်းရောက်ရော အံ့ချက်က

အနီးကုန်ပဲ တော်ရေ။ ကျုပ်တို့ရွာ ဇောင်းတူဆေးခန်းရှေ့

ဧကသွားတယ်။ ဆေးခန်းရှေ့မှာ လူတွေကလည်း ဝိုင်းလို့။

ကျုပ်လည်း လူတွေကြားထဲ အတင်းဝင်တိုးကြည့်

မိတ်တော့-

လား...လား...ဆေးရုံခုတင်ပေါ်မှာ ကျုပ်မှကျုပ်။

အစ်မကြီးက ကျုပ်ကို ဖက်ထားပြီး ငိုနေတယ်။ သားလေး

လည်း ကျုပ်ကိုကြည့်ပြီး ငိုနေလေရဲ့။ ဘာတွေဖြစ်ကုန်

ပြီလဲ။ မသိ...မသိ။

အဲဒီအချိန်လေးမှာပဲ ဘယ်အချိန်က ကျုပ်နောက်ကို

ဆုတ်နေမှန်း မသိရတဲ့ ခေါင်းပေါင်းစိမ်းနဲ့ အဘိုးအိုက

သွား...မြန်မြန်သွားဆိုပြီး ဆေးရုံခုတင်ပေါ်က ကျုပ်ဆီ

ကျုပ်ကို ဆောင့်တွန်းချလိုက်တာ အားလို့ ကျုပ် အော်မိ

တယ် ကျုပ်သိတော့တယ်။

ဟင်...ကျုပ် ဆေးရုံရောက်နေပါလား။

◆ ◆ ◆

ဤသည်မှာ တောထဲရှိ မီးသွေးစခန်းသို့ လှည်းတစ်စီး၊



အဖော် အစ်မကြီး၊ ဆန်ခြောက်အိတ် တင်သွားရာမှ လှည်း
ပေါ်မှကျ၊ လှည်းကပြန်ကြိတ်၍ ဦးခေါင်းဒဏ်ရာရ ခြေ
နှစ်ဖက်လုံး သွင်သွင်ကျိုး၊ သုံးရက်တိတိ သတိမေ့သွားကာ
ဝိညာဉ်လောကတွင်း ခေတ္တပဲပျံသွားခဲ့ရသော လက်ပံသာ
ရွာမှ မစန္ဒာထွေး၏ တကယ့်ဖြစ်ရပ် ဖြစ်ပါသည်။

သူ ကျွန်ုပ်အား ပြန်ပြောစဉ်က သူ ကျွန်ုပ်ထံလာသည်၊
မတွေ့၍ ပြန်သွားသည်၊ နောက်ဆုံး ဆေးရုံပေါ်ရောက်သည်
အထိ နာရီပိုင်းသာ ရှိပါသည်။

တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှာ သုံးရက်တိတိ သူမ သတိမေ့မြော
နေခြင်းပင်။ အဘယ်ကြောင့် ဤမျှအချိန်ကြာခြားရပါ
သနည်း။

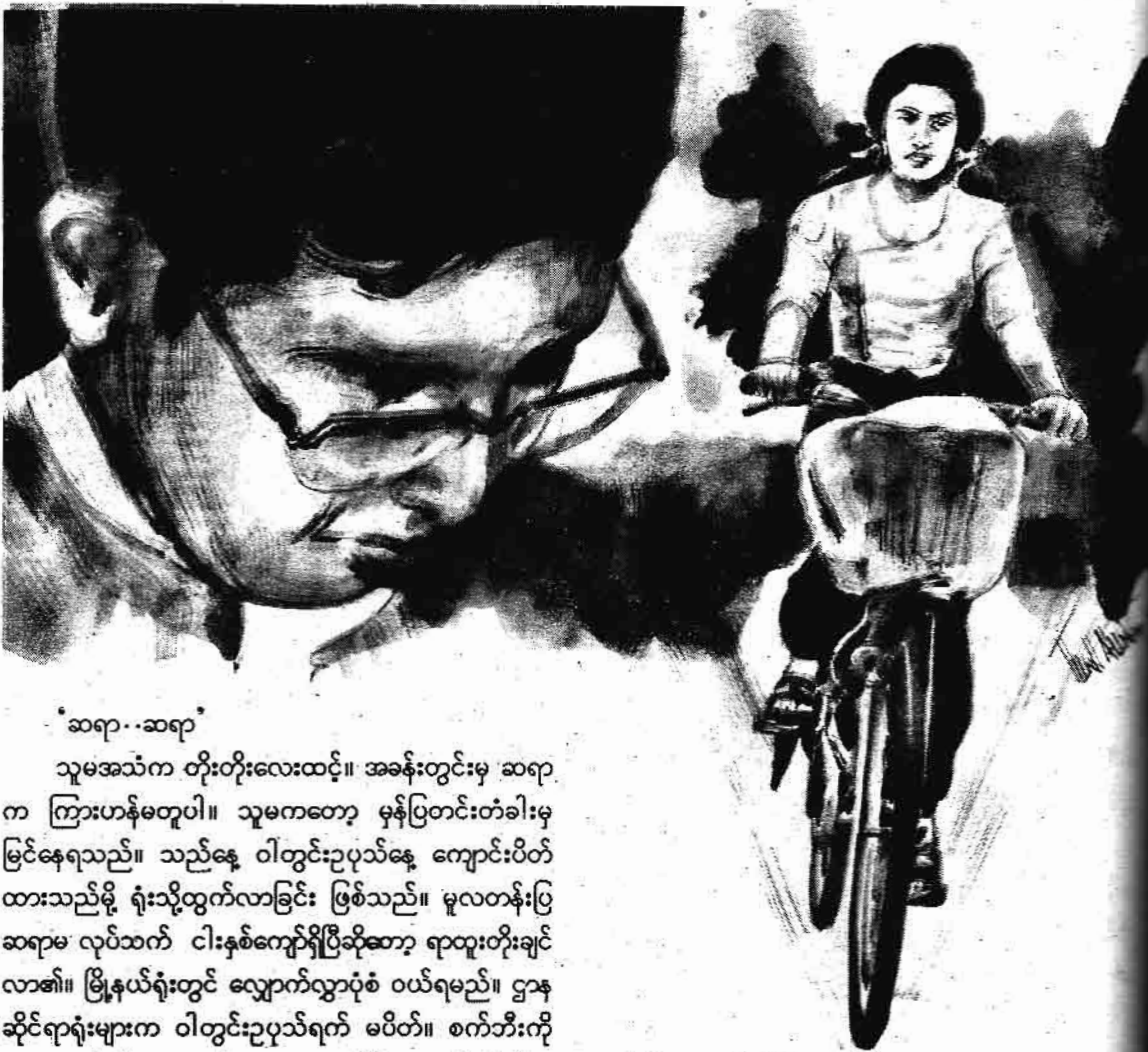
ကားပေါ်တွင် သူမအား မြင်တွေ့နှုတ်ဆက် စကား
ပြောသော အမျိုးသားသည်လည်း သာမန်လူသားမဟုတ်ဘဲ
ခရီးသွားဝိညာဉ်တစ်ခု၊ (သို့မဟုတ်) လေလွင့်ဝိညာဉ်တစ်ခု
ပေပဲလား။

မည်သို့ဆိုစေ မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ ကံနှင့် ကံ၏အကြောင်း
အကျိုးကို ယုံကြည်သက်ဝင်သော ကျွန်ုပ်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာ
ဝင်များအနေနှင့် မိမိပြုခဲ့သည့် ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်ကံတရား
၏ စီမံရာကိုသာ နာခံရမည်ဖြစ်ရာ နေ့စဉ် ရတနာမြတ်
သုံးပါး အနန္တောအနန္တငါးပါးတို့ကို မမေ့မလျော့ ရှိနိုင်ကြ
ပါစေဟူ၍။

မေတ္တာများစွာဖြင့်

ကျော်မင်းညွန့်(လှည်းကူး)

(ဖြစ်စဉ်ကို ပြောပြပေးသော ကာယကံရှင် မစန္ဒာ
ထွေးအား သတိတရဖြင့်..)



‘ဆရာ...ဆရာ’

သူမအသံက တိုးတိုးလေးထင့်။ အခန်းတွင်းမှ ဆရာက ကြားဟန်မတူပါ။ သူမကတော့ မှန်ပြတင်းတံခါးမှ မြင်နေရသည်။ သည်နေ့ ဝါတွင်းဥပုသ်နေ့ ကျောင်းပိတ်ထားသည်မို့ ရုံးသို့ထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ မူလတန်းပြဆရာမ လုပ်သက် ငါးနှစ်ကျော်ရှိပြီဆိုတော့ ရာထူးတိုးချင်လာ၏။ မြို့နယ်ရုံးတွင် လျှောက်လွှာပုံစံ ဝယ်ရမည်။ ဌာနဆိုင်ရာရုံးများက ဝါတွင်းဥပုသ်ရက် မပိတ်။ စက်ဘီးကို အသော့နင်းပြီး လာခဲ့၏။ သူမ နေထိုင်ရာရွာနှင့် ရုံးရှိရာ မြို့က နှစ်မိုင်ခနီးသာ ဝေးသည်။

အသားဖြူဖြူ၊ မျက်နှာဝိုင်းလေး၊ သွယ်လျပြေပြစ်သည့် ခန္ဓာကိုယ်၊ တည်ငြိမ်အေးချမ်းစွာ နေတတ်သည့် ဣန္ဒြေရှင် ဆရာမလေး ငြိမ်းငြိမ်းအိ။ သူငယ်ချင်းတွေက မိငြိမ်းဟု ခေါ်ကြသည်။ ရုံးစကြိုလမ်းတစ်ဆစ်ချိုး တောင့်ခန်းတွင် ဆရာကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အပြင်ဘက်မှ အသံပြကြည့်၏။ လှည့်မကြည့်ပါ။

‘ဆရာ...ဆရာ’

သည်တစ်ခါတော့ အသံမြင့်အော်ခေါ်ပြီး လက်တစ်ဖက်က ပိတ်ထားသည့် မှန်တံခါးကို အသံမြည်အောင် ပုတ်လိုက်သည်။ အလုပ်ထဲတွင် အာရုံစိုက်နေသည့် ဆရာမမျှာ ခေါ်သံနှင့်အတူ တံခါးလှုပ်ခါသံကြောင့် အလန့်

တကြား လှည့်ကြည့်သည်။ သူမကို ဆရာ မြင်သွားပါပြီ။

‘ဟာ...မိငြိမ်းပါလား’

ပြောပြောဆိုဆို ပြတင်းမှန်တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည့် မိငြိမ်းက ဆရာကိုကြည့်ပြီး နှုတ်ခမ်းစုပြသည်။

‘ဟဲ့...ဒါက ဘာပုံစံလဲ။ အပြင်က တံခါးပုတ်ခေါ်’

အောင် ဆရာ နားမလေးသေးပါဘူးကွာ။ ဆိုစမ်း၊ ဘာကိစ္စဆရာက မိငြိမ်းကို အပြစ်တင်လေသံနှင့်ဆိုရင်း လိုက်၏။ ငယ်ဆရာ၊ ငယ်တပည့်တွေမို့ မိဘနှင့် သားသမီးလို ဖြစ်နေကြသည်။ ဆရာကို ကျောင်းတုန်းကလိုပဲ ဆိုနေသေးသည်။

‘မိငြိမ်းလေ ရာထူးတိုးလျှောက်ချင်လို့ လျှောက်လာဝယ်တာ။ နောက်ကျနေပြီလားမသိ’

‘အဲဒါများ မိငြိမ်းရယ်၊ အခန်းထဲဝင်လာပြီး ပြော’

ရဲနွယ်မောင် (သုံးဆယ်) စေတသိက်၏ ပုံရိပ်များ



တော့လား။ ကဲ..လာ၊ အထဲဝင်ခွဲ’
 မိငြိမ်းက ရုံးခန်းထဲဝင်လာပြီး ချိုင်းမှာညပ်ထားသည့်
 ပိုက်ဆံအိတ်စစ်ကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။
 ‘ဟောတော့..အဲဒါမှ ပြဿနာပဲ ဆရာရေ’
 ‘ဟဲ့..ဘာဖြစ်လို့လဲ’
 ‘မိငြိမ်း ပိုက်ဆံမေ့ကျန်ရစ်ခဲ့လို့ ဆရာရဲ့ ပိုက်ဆံ
 အိတ်ထဲ ပိုက်ဆံမထည့်မိခဲ့ဘူး’
 ဆရာကပြုံးသည်။ ခေါင်းကိုလည်း တဆတ်ဆတ်
 ညှိတ်၏။
 နှုတ်မှလည်း-
 ‘ဖြစ်ရမယ်လေ။ ညည်းက ငယ်ငယ်ကတည်းက
 နမောနမဲ့ ရှုပ်တေးအကျင့်က ခုထိ မပျောက်သေးဘူးဘဲ။
 အဲဒီအကျင့်က မကောင်းဘူး မိငြိမ်းရဲ့။ ဖျောက်အောင်
 ချောက်၊ ကြားလား’
 ‘ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ’
 ‘လျှောက်လွှာဝယ်ဖို့ပိုက်ဆံက ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဆရာ
 နှုတ်ပေးပါမယ်’
 ဆရာက စကားဖြတ်လိုက်ပြီး တစ်ဖက်နံရံသာ ခြားနေ
 သည့် စာရေးကြီးထံမှ လျှောက်လွှာဝယ်ပေးသည်။ မနက်

ဖြန် ညနေပိုင်း နောက်ဆုံးထားတင်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း သတိ
 ပေးလိုက်၏။ မိငြိမ်း ဆရာကို နှုတ်ဆက်ပြီး ရုံးမှ ပြန်ထွက်
 လာခဲ့တော့ မွန်းလွဲ(၂)နာရီကျော်နေပေပြီ။
 စက်ဘီးကို ခပ်သုတ်သုတ်နင်းလာမိ၏။ မဝေးဘူးဆို
 သော်လည်း သာယာဝတီနှင့် သုံးဆယ်က နာရီဝက်တော့
 နင်းရသည်။ အန္တရာယ်ကွေ့နား ရောက်လာပါပြီ။ ကန်ကြီး
 ပိုင်းမျက်ကွယ် ကွေ့ပိုက်နေသည့်ကားလမ်းတွင် မကြာခဏ
 ယဉ်တိုက်မှုဖြစ်တတ်သဖြင့် အန္တရာယ်ကွေ့ဟု အမည်တွင်
 နေခြင်းဖြစ်သည်။ ကားလမ်းညာဘက်ခြမ်း လမ်းမှန်အတိုင်း
 တစိုက်မတ်မတ် စက်ဘီးနင်းလာခဲ့၏။ ကားကြီး၊ ကားငယ်
 တို့ သူမကို အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် ဖြတ်ကျော်သွားကြသည်။
 အန္တရာယ်ကွေ့ ဆုံးခါနီးရောက်လာသည်။ ရုတ်တရက်ခေါ်
 သံ ကြားလိုက်ရ၏။
 ‘ဆရာမ..ဆရာမ’
 ကားလမ်းတစ်ဖက် ဘယ်ခြမ်းဆီမှ သာယာဝတီဘက်
 သို့ ဦးတည်၍ စက်ဘီးစီးလာသည့် လူရွယ်လေးတစ်ဦး
 မိငြိမ်းကို လှမ်းခေါ်လိုက်သံဖြစ်သည်။ စက်ဘီးစီးလာရင်း
 မိငြိမ်း လှမ်းကြည့်မိသည်။ သူ့ကိုလှမ်းခေါ်သူမှာ သူ့အတန်း
 မှ တပည့်ကလေးဖြစ်၏။ ဘာကိစ္စများ အရေးတကြီးရှိနေ

ပါလိမ့်ဟု စိုးရိမ်သွားသည်။ တစ်ဆက်တည်း စက်ဘီးနှင့် ရင်း အော်မေးလိုက်သည်။

‘ဘာလဲ မောင်သက်နိုင်’

‘ဆရာမကို ပြောစရာရှိလို့ပါ’

တစ်ပြိုင်တည်းမှာပင် ကျောင်းသားလေးက စက်ဘီး ရပ်ပြီး အသံပြုသည်။ တပည့်လေးစကားကြောင့် မိငြိမ်း ရင်ထိတ်သွား၏။ ဘာများအရေးကြီးနေပါလိမ့်။ ကားလမ်း တစ်ဖက်ရှိ တပည့်ဖြစ်သူ မောင်သက်ပိုင်ဆီသို့ စက်ဘီး ဆက်နင်းရင်း စိုးရိမ်စိတ်လေးနှင့် ငဲ့စောင်းကြည့်နေမိ၏။ ဘေးဘယ်ညာသို့ မကြည့်တော့။ တစ်ကြောင်းတည်းသော မျဉ်းဖြောင့်လို စိတ်က မောင်သက်ပိုင်ဆီမှာသာ ရောက် နေသည်။

စက်ဘီးကို အရှိန်နှင့်ပြန်ကျွေပြီး ကားလမ်းကို ဖြတ် နင်းလိုက်သည်။ ကားလမ်းအရှေ့ဘက် ရောက်လုလုအချိန် လမ်းမှန်အတိုင်း အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် မောင်းနှင်လာသော လူစီးကားလေးတစ်စီး။ မိငြိမ်း သိလိုက်ပါ၏။ နောက်ကျ သွားခဲ့ပေပြီ။ ကားတိုက်သည့်အရှိန်နှင့် စက်ဘီးပေါ်မှ မိငြိမ်းခန္ဓာကိုယ်လေး မြောက်တက်သွားသည်။ ကယောင် ချောက်ချား အော်ဟစ်လိုက်သော မောင်သက်ပိုင်၏အသံကို မိငြိမ်း မကြားတော့ပါ။

‘ဟာ..ဆရာမ၊ သေပါပြီ’



‘ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး ဆရာကြီးခင်ဗျား’

မြို့နယ်ပညာရေးမှူးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ရုံးကထွက်လာ တော့ ညနေလေးနာရီ ထိုးနေပေပြီ။ မြို့နယ်ရုံးလုပ်ငန်းများ ကို တစ်ခါတစ်ရံ ခုလိုပဲ ဆောင်ရွက်ပေးရသည်။ ဆရာကြီး ဦးကျော်မောင် တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်းခဲ့သမျှ အနားယူချင်နေ မိ၏။ ရုံးစိုက်ရာမြို့နှင့် သူနေထိုင်ရာမြို့က အနီးလေးမို့ စက်ဘီးကို ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်သာ နင်းလာခဲ့သည်။ အသက် အရွယ်က ငါးဆယ်ကျော်စပြုပြီဆိုတော့ ငယ်စဉ်ကလို မြန်မြန်သွက်သွက် မနင်းနိုင်တော့။ မိုးနှောင်းပိုင်း နေညို ချိန်က အကျည်းတန်နေ၏။ အနောက်ဘက်ဆီမှ အံ့မှိုင်းညို တက်လာသည့် မိုးသားတိမ်ရိပ်တို့ကြောင့် နေရောင်ခြည် မျှင်ပျူလေးသာ မြင်နေရ၏။

အပြန်လမ်းမှ တောင်လေက ဆန်နေသေးသည်။ စက် ဘီးကို တစ်ချက်ချင်း နင်းလာနေမိ၏။ အန္တရာယ်ကွေ့ကို ကျော်လာခဲ့ပြီး ကျွိုက်ထိုကျောင်းနား ရောက်လာသည်။

ရုတ်တရက် လမ်းတစ်ဖက်ခြမ်းဆီမှ အော်ခေါ်နေသည့်အသံ ကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် လှမ်းကြည့်မိသည်။ တပည့်ဖြစ်သူ ချိုချိုကို စက်ဘီးဘေးနား ရပ်လျက်သား တွေ့လိုက်ရ၏။ ချိုချိုက လက်ပြရင်း အော်ပြောနေပြန်သည်။ ကားတစ်စီး ဖြတ်သွားသည်မို့ သဲသဲကွဲကွဲ မကြားရ။

ချိုချိုပုံသဏ္ဌာန်က ပူဆွေးသောက ရောက်နေပုံမျိုး။ ကပိုကရီ ပြေကျနေသည့် ဆံပင်ထုံးက သူမ ပခုံးပေါ်တွင် ဝဲကျနေသည်။ မတင်မကျစိတ်ဖြင့် ကားအသွားအလာကြည့် ကာ စက်ဘီးတွန်းပြီး ကူးလာခဲ့၏။ ချိုချိုအနီး ရောက်သည် နှင့် ချက်ချင်းမေးရသည်။

‘ဘာဖြစ်နေတာတုံး။ ညည်းကြည့်ရတာ အထိတ် တလန့်နဲ့’

‘မိငြိမ်း ကားတိုက်ခံရလို့ ဆုံးပြီ ဆရာ’

‘ဘာ..မိငြိမ်း ကားတိုက်ခံရလို့ ဆုံးပြီ။ ဟုတ်လား’

ချိုချိုစကားအဆုံး ဆရာကြီးဦးကျော်မောင် ရင်တစ်ခု ဒိန်းခနဲ ဆောင့်တက်သွား၏။ မယုံကြည်နိုင်သည့်စိတ်နှင့် အလောတကြီး ပြန်မေးမိသည်။ မျှော်လင့်မထားသည့် သင်္ခါရတရား။ နေ့လယ်ကပဲ မိငြိမ်း ရုံးကို လာခဲ့သေးသည့် မဟုတ်ပါလား။ သူ၏ ပဲ့တင်သံမေးခွန်းကို ချိုချိုက မျက် ရည်သုတ်ရင်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ပြီးမှ-

‘ချိုချိုလည်း သတင်းကြားကြားချင်း ဆေးရုံလိုက်လာ တာ။ အခု လမ်းမှာ ဆရာနဲ့ တွေ့တာပဲ’

ချိုချိုဆိုသည်က မိငြိမ်းနှင့် ငယ်သူငယ်ချင်း ကျောင်း နေဖက်တွေ။ သူမကတော့ အလယ်တန်းပြဆရာမတစ်ဦး ဖြစ်နေပေပြီ။ သူတို့နှစ်ဦး သံယောဇဉ်က ငယ်စဉ်တုန်းက အတိုင်း မပြောင်းလဲသေးပါ။

ဦးကျော်မောင် သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း-

‘ကဲ..လာ၊ တို့ ဆေးရုံကို လိုက်ကြရအောင်’

ဆေးရုံရောက်တော့ မိငြိမ်းအလောင်းကို ရင်ခွဲရုံပို့လိုက် ကြောင်း သိရသည်။ ရင်ခွဲရုံက ဆေးရုံကြီးနောက်ကော့ ဘက် ခြံဝင်းထောင့် ကုက္ကိုပင်ကြီးများအောက်တွင်ရှိသည်။ မိငြိမ်းအလောင်းကို ရင်ခွဲရုံထဲကိုပင် မထည့်ရသေးပါ။ ရင်ခွဲရုံအပြင်ဘက် တံခါးနားတွင် တွေ့လိုက်ရသည်။ အနီး တွင် တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိကြ။ သွပ်ပြားပြောင်သား ကို လက်ကိုင်နှစ်ဖက်တပ်ဆင်ထားသည့် လူသေတင်ကင် ပေါ်တွင် ခေါင်းလေးတစ်ခြမ်းစောင်း အနေအထားနှင့် ဦး သက် နေ၏။

‘အမယ်လေး...အဖြစ်ဆိုးလှသည်လား မိငြိမ်းရယ်’
 မြင်ကွင်းက မြင်ရက်စရာမရှိ။ ဘယ်ဘက်ခေါင်းတစ်
 နှစ်လုံး ချိုင့်ဝစ်လျက် ညိုပုပ်ပုပ်သွေးခဲတို့က ဖုံးလွှမ်းနေ
 သည်။ ချိုချိုအသံက တစ်ဆို့ဆို့။ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ငို
 သည် မဟုတ်။ ချုပ်တည်းထားရသည့်အသံဖြင့် နှုတ်က
 ဆွတ်တွတ်မြည်တမ်းရင်း ရှိကံငိုနေ၏။ သူတပည့်မလေး
 အဖြစ်ကို ဦးကျော်မောင် မကြည့်ရက်တော့ပါ။ မိငြိမ်း
 အလောင်းနားတွင်ရပ်ပြီး စောင်းငဲ့နေသည့် ခေါင်းလေးကို
 ကြည့်ပေးနေမိ၏။

ဒူးအထက်ထိ လန်နေသည့် လုံချည်စလေးကို ခြေ
 နှစ်ဖုံးအောင် ဆွဲချပေးရင်း-
 ‘ကံဆိုးလိုက်တာ မိငြိမ်းရယ်။ အနားမှာ ဘယ်သူမှ
 မရှိဘဲ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်လို ပစ်ချထားခံနေရပါလား’

သောကဝေဒနာနှင့်အတူ ဒေါသအဟုန်က ခေါင်း
 ထောင်လာသည်။ အမှန်ဆိုလျှင် ရင်ခွဲရုံထဲ ထည့်ထားသင့်
 ပါသေး။ ခုတော့...ဦးကျော်မောင် ရပ်နေရာမှ ချက်ချင်း
 ခုတ်စူးမိသည်။ ခြေလှမ်းက ဆေးရုံဆီသို့ ချီချီက မိငြိမ်း
 အနီး ငိုနေဆဲ။

‘လူနာရှင်တွေလားခင်ဗျာ၊ အလောင်းကို ရင်ခွဲရုံထဲ
 ထည့်ရပါမယ်။ ခဏဖယ်ပေးပါ’

နောက်နားဆီမှအသံကြောင့် ဦးကျော်မောင် ခြေလှမ်း
 တုံ့ခနဲဖြစ်သွား၏။ ဆေးရုံဝန်ထမ်းနှစ်ဦးက မိငြိမ်း
 အလောင်းကိုယူရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ ဦးကျော်မောင်
 ဒေါသကိုထိန်းရင်း မကျေမနပ်လေသံနှင့် ဆိုမိ၏။

‘ခင်ဗျားတို့ဗျာ...ဒီအတိုင်းကြီး အပြင်ဘက်မှာ ပစ်
 ထုခွဲတာတော့ မကောင်းဘူးထင်တယ်’

‘ကျွန်တော်တို့ ရင်ခွဲရုံသော့ကိုကိုင်တဲ့သူကို ရှာနေရလို့
 ကြာသွားတာပါ။ တောင်းပန်ပါတယ်’

ဝန်ထမ်းတစ်ဦး၏ တုံ့ပြန်မှုက ဤမျှသာ။ မိငြိမ်း
 အလောင်းကို ရင်ခွဲရုံထဲ ယူသွားကြ၏။ ရင်ခွဲရုံအတွင်း
 သောက်ခဲလေးပေါ်တွင် အလောင်းတင်လိုက်သည်ကို အပြင်
 က မြင်နေရသည်။ မကြာလိုက်ပါ။ ပြန်ထွက်လာကြ၏။
 အလောင်းပြန်သယ်နိုင်ရန် တံခါးသော့ဖွင့်ထားခဲ့ကြောင်း
 သိတာ ဆေးရုံဘက်သို့ ထွက်သွားကြတော့သည်။

ညနေငါးနာရီ ထိုးနေပေပြီ။ မိငြိမ်းတို့ မိသားစုတွေ
 နာမယောက်မျှ ပေါ်မလာကြသေးပါ။ အလောင်းသယ်ဖို့
 သယ်လိုစီစဉ်မလဲ။ နေနိုင်လိုက်ကြတာ။ ဦးကျော်မောင်

ငြိမ်မနေနိုင်တော့။

‘ချိုချို...ညည်း ပြန်တော့။ မိုးချုပ်တော့မယ်။ မိငြိမ်း
 တို့ မိသားစုတွေက ဘာဖြစ်လို့ မလာကြတာလဲ’

‘အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ခါစတုန်းက သူတို့ လာကြတယ်တဲ့
 ဆရာ။ အလောင်းပြန်ယူဖို့ စီစဉ်နေကြတာပါ။ ချိုချိုပြော
 လိုက်ပါ့မယ်။ ဆရာတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ပါ့မလား’

အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြရင်း ဆရာကို စိတ်မချသည့်
 လေသံနှင့် မေးသည်။ မိငြိမ်းနှင့် ချိုချိုတို့က တစ်ရွာတည်း
 နေကြသူများ ဖြစ်၏။

‘ဖြစ်ပါတယ်ကွယ်။ မိငြိမ်းတစ်ယောက်တည်း မထား
 ရစ်ခဲ့ချင်ဘူး။ ဆရာ သူတို့လာတဲ့အထိ စောင့်နေလိုက်ပါ
 မယ်’

‘ဟာ...ဆရာနဲ့ ချိုချိုတို့ ရောက်နေကြတာကိုး’

သူတို့နောက်ကျောဆီမှအသံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်
 ကြသည်။ မိငြိမ်းဦးလေး ကိုထွန်းလင်းကို စက်ဘီးတစ်စီး
 နှင်အတူ တွေ့ရ၏။ ရေခဲတိုက်အနီးကပ်လျက်သား ဆေးရုံ
 ဝင်းတံခါးပေါက်မှ ဝင်လာဟန်တူသည်။

‘နည်းနည်းတော့ကြာပြီ ကိုထွန်းလင်းရေ၊ ခင်ဗျားတို့
 အလာကို စောင့်နေကြတာ’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ။ ဟိုမှာလည်း ကျွန်တော်
 တစ်ယောက်တည်း ပြေးလွှားနေရတာ။ ခုလည်း အလောင်း
 သယ်ဖို့ ခေါင်းက မပြီးသေးဘူး။ သယ်ယူခွင့်လွယ်၊မလွယ်
 သိချင်လို့ ပြန်လာခဲ့တာ’

ကိုထွန်းလင်းစကားက သည်မှာစောင့်မနေနိုင်ကြောင်း
 ပေါ်လွင်နေသည်။ ဦးကျော်မောင် နားလည်လိုက်ပါ၏။
 နဂိုကပင် မိငြိမ်းကို မထားရစ်ခဲ့ချင်သည်မို့ သူတစ်ယောက်
 တည်းပဲ ဆက်လက်စောင့်နေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

‘ကဲ...ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားလည်း ပြန်ပြီးစီစဉ်ပါ။ ချိုချို
 လည်း တစ်ခါတည်း ပြန်လိုက်သွားတော့။ ကျွန်တော် ဒီမှာ
 ပဲ စောင့်နေပေးပါမယ်’

ကိုထွန်းလင်းနှင့် ချိုချိုတို့ ပြန်သွားကြတော့ ည(၆)
 နာရီထိုးခါနီးနေပေပြီ။ တစ်ချက်၊တစ်ချက် ဝေဝေတိုက်
 ခတ်လာသည့် လေနှင့်အတူ မိုးနံ့အငွေ့အသက်လေးများ
 ပါလာ၏။ မှောင်စပျိုးပြီဖြစ်၍ ဆေးရုံဝင်းအပြင်ဘက် လမ်း
 မီးဝါကြန့်ကြန့်အပွင့်လေးများ ပျော့တော့စွာလင်းလာသည်။
 အပြင်ဘက်လမ်းမပေါ်တွင် လူသွားလူလာ ရှိနေသေး၏။
 လမ်းမီးရောင်ရှိရာသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်မိသည်။

‘မိငြိမ်းရယ်.. ငယ်ငယ်ကတည်းက အမှောင်ကို ကြောက်တတ်တဲ့လေး။ ခုတော့ မှောင်နေတဲ့ရင်ခွဲရုံထဲမှာ ရောက်နေတာတောင် ကြောက်ရမှန်း မသိနိုင်တော့တဲ့အဖြစ် ပါလား’

ဆရာကြီးဦးကျော်မောင် အတွေးတို့က သူတို့လေးတွေ နှင့် ဆုံစည်းခဲ့ရာ ကျောင်းတော်ဆီသို့ တရွေ့ရွေ့စီးမျှာ လိုက်ပါနေမိပါပကော။



‘မိငြိမ်း..လားဦး’

အတန်းထဲတွင်ထိုင်နေသည့် ငြိမ်းငြိမ်းအိကို ဆရာကို ကျော်မောင် အသံမြင့်ခေါ်လိုက်သည်။ တစ်တန်းလုံး တပည့် များ ခေါင်းမဖော်နိုင်ကြ။ ပေးထားသည့် သင်္ချာပုစ္ဆာကို သဲကြီးမဲကြီး တွက်နေကြ၏။ အစောဆုံးတွက်ပြီးသူ ငြိမ်း ငြိမ်းအိက ဆရာစားပွဲပေါ် စာအုပ်လာတင်သည်။ ဆရာကို ကျော်မောင်က ငြိမ်းငြိမ်းအိတို့ အဋ္ဌမတန်းတွင် သင်္ချာသင် ရသည်။ ဇာတိမြို့ကျောင်းသို့ ရောက်ခါစနစ်မှာပင် သူတို့ လေးတွေနှင့် စတင်ဆုံစည်းခဲ့၏။

သွက်လက်ချက်ချာသော ငြိမ်းငြိမ်းအိနှင့် ချိုချို တင် ကျော်မိုး၊ နိုင်ထွေးတို့ တပည့်တစ်သိုက်ကို သတိထားမိခဲ့ သည်။ သူတို့အားလုံး အပြိုင်အဆိုင် စာကြိုးစားကြသူများ ဖြစ်၍ အဆင့် တစ်၊ နှစ်၊ သုံးကို တစ်လှည့်စီ ယူနေကြ၏။ ချစ်စရာကောင်းသည်က တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မနာလိုစိတ်မရှိ ကြ။ ငြိမ်းငြိမ်းအိ သင်္ချာတော်ပါ၏။ ခက်နေသည်က ပြီး ချင်စောကြောင့် အမှားလေးများ ပါစမြဲ။ ဆရာခေါ်သံ ကြောင့် ငြိမ်းငြိမ်းအိ ဆရာစားပွဲနား ရောက်လာသည်။

‘ဒီမှာကြည့်စမ်း၊ ညည်း တော်တော်ရှုပ်ပျာပျာနိုင်တာ ပဲ’

‘ဟောတော့’

ဆရာစကားကြောင့် သူမ တွက်ထားသည့်ပုစ္ဆာကို လှမ်းကြည့်ပြီး နှုတ်က ဟောတော့ဖြစ်သွားသည်။ ဟုတ် သားပဲ။ လွယ်လွယ်လေးကို သတိမထားမိတော့ အဖြေက မှားနေသည်။ အကွရာညီမျှခြင်းကိန်းလက္ခဏာ ပြောင်းဖို့ကို ဂရုမစိုက်ခြင်းပင်။

‘မိငြိမ်း..မျက်စိသျှမ်းသွားလို့ပါ ဆရာ’

ဇက်ကလေးပု လက်ညှိုးလေး ပါးစပ်ထဲထည့်ပြီး ဘာ မျှမသိသည့် ကလေးငယ်ဟန်ဖြင့် အပြစ်မရှိသည့်ပုံစံမျိုး။ ဆရာက အမှားကို မင်နီဝိုင်းရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

‘မလုပ်ပါနဲ့ ဆရာရယ်။ မိငြိမ်း ပြန်တွက်ပါမယ်’

ပြောပြောဆိုဆို ဆရာလက်စဲကစာအုပ်ကို ဆွဲယူပြီး အတန်းထဲ ပြန်ပြေးသည်။ ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်သော်လည်း နမောနမဲ့နိုင်လှသည့် သူမ စရိုက်။ ဆရာက မကြာခဏ သတိပေးရသည်။

‘သင်္ချာဆိုတာ စဉ်းစားဉာဏ် ရင့်သန်ရတယ်။ ဘက်စုံ ထောင့်စုံ ကြည့်တတ်ရတယ်။ ညည်းက တစ်ချက်ရောင်း ကြည့်တတ်တာကိုး’

ချိုချိုက သည်လိုမဟုတ်ပါ။ စေ့စပ်သေချာသည့် စနစ်တကျလုပ်တတ်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးက အကြိတ်အနုတ် အဆင့်ပြိုင်ကြသည့်တိုင် ဤအစီအရင်းလို ချစ်ခင်ကြ၏။ ငြိမ်းငြိမ်းအိ ရိုးရိုးသားသား ဝန်ခံဖူးသည်။

‘ချိုချိုက မိငြိမ်းထက်တောန်တယ် ဆရာ။ သူ့ကို အောင် မလိုက်နိုင်ဘူး’

သည်လိုနှင့် အတန်းတွေ တက်လာကြသည်။ ဆယ် တန်းအထိ ငယ်တပည့်တွေနှင့် ရေစက်ဆုံတုန်း သူတို့ အတန်းပိုင် ဖြစ်နေပြန်သည်။ မှတ်မှတ်ရရ အဖြစ်လေး ကြုံရသေး၏။ ကျောင်း၏ မြတ်ဆရာပုဇွန်ပွဲ အကြိုသင်္ချာ သည်။ နောက်တစ်နေ့ ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးဧည့်ခံရေး တ ဝန်ကို ဆရာကိုကျော်မောင်နှင့်အဖွဲ့ ယူရသည်။ ဆရာမများ နှင့်အတူ မိငြိမ်းတို့ တပည့်ကျော်များ ပါလာ၏။ ချက်ပြုတ် ရန်၊ ပြင်ဆင်ကျွေးမွေးဧည့်ခံရန် ပန်းကန်များသယ်ယူကြ မီးဖိုပြင်ဆင်ကြနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။

‘ဆရာ..မိငြိမ်း ကြောက်တယ်။ လုပ်ပါဦး’

ကျောင်းအောက်ထပ် စင်္ကြံလမ်းဆီမှ အော်သံကြောင့် ဆရာကိုကျော်မောင် အပေါ်ထပ်ရုံးခန်းမှ ပြေးဆင်းလာ သည်။ သူနှင့်အတူ ကျောင်းသားတစ်သိုက်ပါ ဆင်းလာကြ ၏။ စင်္ကြံလမ်းတစ်ခုလုံး မှောင်နေသည်။ အောက်ထပ် ကားထစ်ဆုံးခါနီးမှ ဖျတ်ခနဲ မီးပြန်လင်းလာ၏။ စင်္ကြံထဲ ထောင့်ကွေးတွင် မတ်တတ်ရပ်ငိုနေသည့် ငြိမ်းငြိမ်းအိ မြင်လိုက်ကြသည်။

‘မိငြိမ်း..ဘာဖြစ်တာလဲ။ ဆရာကို ပြောစမ်း’

မိငြိမ်း ငိုနေဆဲ၊ ချက်ချင်းစကားမပြောနိုင်ပါ။ ညည်းများကြောင့် ချက်ပြုတ်နေသည့် ဆရာမများနှင့် ချိုချို အပြေးအလွှားရောက်လာသည်။

ချိုချိုက ငြိမ်းငြိမ်းအိပန်းကို လှုပ်ယမ်းရင်း-

‘မိငြိမ်း..ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ပြောလေဟာ’

‘ဟို..မိငြိမ်း သန့်စင်ခန်းက ပြန်လာတာ။ ဒီနား ဆရာတော့ မီးပြတ်ပြီး မှောင်သွားလို့ အော်ခေါ်တာ’

‘မိငြိမ်းရယ်..မထိတ်သာမလန့်သာ။ တို့က သရဲများ မသလားလို့’

ဆရာစကားအဆုံး သူငယ်ချင်းများ ဝိုင်းရယ်လျှောင်ကြသည်။ ကျောင်းသားထဲမှ တစ်ယောက်က ထအော်သည်။

‘သရဲခွဲတာမဟုတ်ဘူး ဆရာ။ တင်ကျော်မိုးတို့လူနီထိ မီးခလုတ်ပိတ်လိုက်တာ’

သည်တော့မှ အဖြစ်မှန်ကို သိလိုက်ရ၏။ နောက်ပြောင် နီထိတတ်သည့် တပည့်တို့ကို မာန်မဲကြိမ်းမောင်းလိုက်ပြီး မိငြိမ်းကို နှစ်သိမ့်ရသည်။ မိငြိမ်းနှုတ်ဖျားက တိုးတိုးဆေး အသံထွက်လာသည်။

‘မိငြိမ်း..အမှောင်ဆိုရင် ကြောက်တယ် ဆရာ’

ဆရာကိုကျော်မောင် အလယ်တန်းကျောင်းအုပ်ဖြစ်လာတာ ငြိမ်းငြိမ်းအိရော ချိုချိုပါ ဘွဲ့ရမူလတန်းပြ ဆရာမ ဆေးတွေ ဖြစ်နေကြပါပြီ။ မြို့နယ် ဘာသာရေး၊ လူမှုရေး၊ ဘာရေး လုပ်ငန်းများတွင် ဆရာကိုကျော်မောင် တာဝန်ယူလေတိုင်း သူတို့နှစ်ယောက် ပါလာစမြဲ။

တစ်နေ့ မြို့နယ်ပညာရည်ချွန်ဆုပေးပွဲအခမ်းအနား ပြင်ဆင်နေချိန်ဖြစ်၏။ ထုံးစံအတိုင်း ချိုချိုနှင့် မိငြိမ်းတို့ ပါလာသည်။ သူတို့နှင့်အတူ ပညာရေးဝန်ထမ်းများလည်း နှံ့ကြ၏။ စင်မြင့်ပေါ် ပြေးတက်၊ပြေးဆင်း လုပ်နေရသည့် ဆရာကိုကျော်မောင် တစ်ယောက် အမှတ်မထင် စင်မြင့်လှေကားထစ်ပေါ်မှ ခြေချော်ကျသွားသည်။

‘ဟာ..ဆရာကြီး လဲကျသွားပြီ’

ဆရာကိုကျော်မောင်ဆီ အားလုံး ဝိုင်းလာကြသည်။ ဆရာသည် အရှိန်နှင့် ခေါင်းထဲ မူးရိပ်ရိပ်ဖြစ်လာသဖြင့် နှုတ်လုံးဖွင့်မကြည့်နိုင်သေး။ သူ့နားထဲ ဝိုးတဝါးအသံများသာ ကြားနေရ၏။ အမူးပြေစအချိန် မိငြိမ်းအသံ စူးစူးလေးလေး ကြားလိုက်ရသည်။

‘ဆရာ..ဆရာ..သတိရပြီလား’



‘ဆရာ..ဆရာ’

မိငြိမ်းအသံက ပိုပြီးပီပြင်လာ၏။ သူ့နားထဲတွင် ထင်ထင်ရှားရှား ကြားနေရသည်။ ညအမှောင်က ပတ်ဝန်းကျင် နီဝါးမျိုးလိုက်လေပြီ။ မြို့အစွန် ဆေးရုံနောက်ကျောဘက်

လမ်း ဖြစ်နေသည်မို့ လူသွားလူလာကျသွားသည်။ လမ်းမီးရောင်တို့က ခပ်ဝါးဝါး။ ဆရာကြီးဦးကျော်မောင် ဖြန်းခနဲ ကြက်သီးထသွား၏။ လူပြတ်နေသော လမ်းနံဘေးအုတ်ခုံပေါ်တွင် သူတစ်ယောက်တည်း။ သူ့အတွေးတို့ ပစ္စုပ္ပန်ကို ပြန်ရောက်လာသည်။ ရင်ခွဲရဲဘက် လှမ်းကြည့်ရင်း စိတ်စွဲလမ်းလို့ ထင်ပါရဲဟူ၍သာ ဖြေသိမ့်လိုက်၏။ သို့သော် အနီးကပ်ခေါ်သံကို တကယ်ကြားရတော့မှ ပြန်လှည့်ကြည့်မိသည်။

‘ဆရာ..ဘာတွေအတွေးလွန်နေတာလဲ။ ကျွန်တော်ခေါ်တာ မကြားဘူးထင်တယ်’

စက်ဘီးကိုယ်စီနှင့် လူနှစ်ယောက် ကပ်လျက်သား ဆိုက်ကားတစ်စီးပေါ်တွင် သစ်သားခေါင်းတစ်လုံးကို မြင်လိုက်ရသည်။ ဆိုက်ကားဆရာက ခေါင်းကို ထိန်းကိုင်ရင်း ရင်ခွဲရဲရဲရာသို့ တွန်းတက်သွားသည်။ မိငြိမ်းဦးလေး ကိုထွန်းလင်းက တောင်းပန်စကားဆိုသည်။

‘အားနာလိုက်တာ ဆရာရယ်၊ ခေါင်းက မပြီးသေးလို့ စောင့်ယူနေရတာ’

သူ ဘာမျှပြန်မပြောတော့ပါ။ နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ ည(၇)နာရီကျော်နေပြီ။ သူနှင့်အတူ ကိုထွန်းလင်းတို့နှစ်ယောက်၊ ဆိုက်ကားဆရာတစ်ယောက်၊ လူ(၄)ဦးသား အလောင်းပြန်သယ်ဖို့ ပြင်ရသည်။ တာဝန်ရှိ ဆေးရုံဝန်ထမ်းတစ်ဦး ရောက်လာပြီး ကူညီသည်။ မိငြိမ်း သက်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ခေါင်းထဲသို့ ညင်ညင်သာသာပင် ထည့်ကြ၏။ သူ့ရင်ထဲ ဆို့နိုင်လာသည်။ မိငြိမ်းလေး၏ လွမ်းဆွတ်တ၊သဖွယ်ရာ ပုံရိပ်တွေက မျက်လုံးအိမ်မှာ မနေ့တစ်နေ့ကလို မြင်ယောင်နေဆဲပါ။ ခုတော့ တပည့်မလေးမိငြိမ်း လူလောကထဲက ထွက်ခွာသွားခဲ့ပြီလေ။ ဘဝဆိုတာ သည်လိုမျိုး ကြုံရစမြဲပါဆိုသည့်တိုင် ဆရာကိုကျော်မောင် မဖြေသာတော့ပါ။ ဘာရယ်မဟုတ် ဖွဖွလေးရေရွတ်မိသည်။

‘မိငြိမ်းရေ..ဆရာတို့ ညည်းကို အိမ်ပြန်ခေါ်တော့မယ်။ လိုက်ခဲ့တော့ ကလေးရယ်’

မိငြိမ်းအလောင်းထည့်ထားသည့် ခေါင်းသေတ္တာကို ဆိုက်ကားပေါ် နေရာတကျတင်ပြီး ကြိုးတုပ်လိုက်သည်။ ဆိုက်ကားဆရာက ဖြည်းဖြည်းချင်းတွန်းယူလာ၏။ ဦးလေး ဖြစ်သူနှင့် အဖော်တစ်ဦးက ခေါင်းကိုထိန်းရင်း ပါလာသည်။

အချိန်က ည(၈)နာရီထိုးနေပြီ။ မိုးသက်လေပြင်းနှင့်

အတူ မိုးပေါက်လေးများ ဝဲပျံကျလာသည်။ သူကိုယ်တိုင် ကတော့ ဆိုက်ကားရှေ့မှ စက်ဘီးတွန်းပြီး လိုက်ခဲ့သည်။ ဆေးရုံမှ မြို့အထွက်ထိ လမ်းမီးရောင်ရှိသေး၏။ ကန်ကြီး ပိုင်း အန္တရာယ်ကွေ့ကျော်သည်နှင့် လမ်းမီးမရှိတော့။ ည အမှောင်ထုအောက်မှ လမ်းမကြီးပေါ်တွင် ခေါင်းတစ်လုံးနှင့် လူတစ်စု။ မည်သူမျှ စကားမဆိုနိုင်ကြ။ နှုတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် စွာပင် ရွေ့လျားနေကြ၏။

‘မိငြိမ်း အမှောင်ဆိုရင် ကြောက်တယ် ဆရာ။ မိငြိမ်း ကို ဆရာကိုယ်တိုင် ပြန်ပို့ပေးနေတာလားဟင်။ ဆရာနဲ့အတူ လိုက်လာခဲ့တယ် ဆရာ’

သူနားကပ်ပြီး တီးတိုးပြောလိုက်သလို မိငြိမ်းအသံကို ကြားနေရသည်။ နောက်ကျောဘက်ဆီကို လှမ်းကြည့်လိုက် တော့ ဆိုက်ကားပေါ်မှ မိငြိမ်းခေါင်းက မသိမသာလှုပ်ယမ်း နေသယောင် မြင်ရ၏။ မိုးစက်မှုန့်မွှားမွှားတို့က လေနှင့် အတူ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ရိုက်ခတ်နေသည်။ ဆိုက်ကားဆရာ အသံကြောင့် သူ့ခြေလှမ်းကို တုံ့ခနဲရပ်ပစ်လိုက်မိသည်။

‘ခေါင်းက ကြိုးလျှောလာတယ် ဆရာတို့ရေ။ ခဏ နေကြပါဦး။ ကြိုးပြန်ချည်ရဦးမယ်’

ပါလာသည့်ဓာတ်မီးရောင်ဖြင့် ဝိုင်းဝန်းတည့်မတ် ချည် နှောင်ကြသည်။ လမ်းမကြီးပေါ်တွင် လူသူကင်းခဲ့လှ၏။ မိငြိမ်းနောက်ဆုံးခရီးကား ငြိမ်သက်ခြောက်သွေ့လှ၏။ နံချာ ချို့တဲ့သော ရင်နှင့်ဖွယ်ရာ မြင်ကွင်းမျိုး။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် အလယ်ကုန်းဂိုဒေါင်တွေနား ရောက် လာသည်။ ဆရာစံမြို့သစ် မန်ကျည်းပင်လမ်းဆုံ ရောက်လာ နေပြီ။ ညဉ့်အမှောင်ထုက မိုးရိပ်နှင့်အတူ သိပ်သည်းနေ၏။ ကြယ်ရောင်လေးများပင် မမြင်ရ။ သူတို့ရှေ့နားဆီမှ ညဉ့် ငှက်တစ်ကောင် ဦးခနဲပျံသွားသလို မြင်လိုက်ရ၏။ မသဲ မကွဲမြင်လိုက်သဖြင့် ရှေ့ဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်မိသည်။ အဖြူရောင်အစိုးအငွေ့ သဏ္ဌာန်တစ်ခု လေထဲတွင် ပျံဝဲနေ ၏။

‘မိငြိမ်း လိုက်လာမယ်ဆိုတာ တကယ်များလား မိငြိမ်း ရေ။ ဆရာပြုသမျှ ကောင်းမှုအစုစုကို အမျှဝေပါတယ်။ သာဓုခေါ်ပါ’

သူ့စိတ်တွေ ဇဝေဇဝါဖြစ်သွား၏။ နှုတ်ကလည်း တပည့်ဖြစ်သူကို အမျှဝေနေမိသည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ဘက်စုံထောင့်စုံ မမြင်တတ်၊ မကြည့်တတ်ခဲ့။ ခပ်လွယ် လွယ် မြင်တတ်သည့် သူမစရိုက်။ အသက်လေးရလာလျှင်

သတိထားဆင်ခြင်လာလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားခဲ့မိပါ သည်။ အလုပ်ဝင်သည့် ခုချိန်ထိ နမောနမဲ့နိုင်လှသည်။ မနက်တုန်းကပင် သည်အကျင့်ကိုဖျောက်ရန် သူ ဆုံးမ လိုက်သေးသည်။ သည်အကျင့်လေးကို မဖျောက်နိုင်သည့် ခုလို အသက်ပါဆုံးခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

ဆရာကိုကျော်မောင်စိတ်ထဲ ဘယ်သူ့ကို အပြစ်တင် ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ၏။

‘ဆရာ...ရှေ့နားမှာ ဘယ်ဘက်ချိုးတဲ့လမ်းကနေ ရွာ ကို သွားကြမယ်’

ကိုထွန်းလင်းအသံကြောင့် လမ်းမကြီးမှ ခွဲထွက်သည့် မိငြိမ်းတို့ ရွာသွားလမ်းကို သတိပြုလိုက်မိသည်။ လမ်းက ကြမ်းလာသည်။ ချိုင့်ခွက်၊ ကမူတို့ကြောင့် ဆိုက်ကားတုန် ခါသည်နှင့်အမျှ မိငြိမ်းခေါင်းက လှုပ်ယမ်းနေ၏။ ဆရာ တစ်ယောက်အနေနှင့် စာကိုလည်းသင် စိတ်ကိုပါ ပြင် ခဲ့ရမည်ပေါ့။ သူ့ဆုံးမသွန်သင်မှု အားနည်းခဲ့လို့ အခုလိုအပြစ် ဆုံးခဲ့လေသလား။

ဆရာကိုကျော်မောင် သူ့ကိုယ်သူသာ အပြစ်တင်နေ ၏။ စိတ်ထဲမှလည်း ဆရာကို ခွင့်လွှတ်ပါ မိငြိမ်းရယ်ဟူ၍ လည်း တောင်းပန်နေမိသည်။

‘ဆရာ...မိငြိမ်း ခွင့်လွှတ်ပါတယ်။ မိငြိမ်း သွားတော့ မယ် ဆရာရယ်’

တပည့်မလေး စကားသံတို့က သူနားထဲ ဝေဝဲလိုက် ပါနေသယောင် ထင်လာသည်။ မိငြိမ်း ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ သူ မသိနိုင်တော့ပါ။ မိုးစက်မိုးပေါက်တို့က ပိုသည်းလာ ၏။ လေက ထန်လာသည်။ မညီညာ ကြမ်းတမ်းနေသည့် ခယောင်းလမ်းအမှောင်အောက်တွင် ခေါင်းတစ်လုံးနှင့် လူ လေးယောက်တို့ တရွေ့ရွေ့လှုပ်ရှားနေဆဲ။

လူသားတိုင်း လောကဇာတ်ခုံတွင် ငိုတစ်ခါ ရယ်တစ် လှည့် ကပြနေကြရသည်။ အတွေးလေးတစ်ချက်၊ အကြည့် အမြင်လေး တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ခရီးဆက်နေကြရသည် သာ။ သည်တစ်ချက်တစ်ဝက်ကြောင့် ဘဝရုံးသူ၊ ဘဝပျက် သူ၊ အသက်ဆုံးသူတွေ ဇယ်ဆက်နေခဲ့သည် မဟုတ်ပါ လား။ အဝေးတစ်နေရာဆီမှ မိုးသက်လေနှင့် ဒွန်တွဲပါလာ သည့် အသံသံသ့သဲလေး သူတို့ဆီသို့ ပျံလွင့်လာနေပါသည်။

ဘဝသံသရာ*** ရှည်လျားထွေပြား*** မနေနား တသွားတည်း သွားကြတာ***။

ရဲန္ဒယ်မောင်(သုံးငယ်)



အတိတ်မှာတွေ့ကြုံဖြစ်ပျက်ခဲ့ကြသော အကြောင်းအရာတိုင်း
သည် မေ့ပျောက်နိုင်ကောင်းသောအရာများ မဟုတ်သလို အခါ
အခွင့်သင့်တိုင်း ပြန်လည်သတိရ ပေါ်ပေါက်တတ်သည်။ ထိုသို့
ပြန်လည်သတိရ ပေါ်ပေါက်တတ်သည်ဆိုရာ၌ မေ့မပျောက်နိုင်သော
အကြောင်းအရာ ဖြစ်မှုကြောင့်လည်းကောင်း၊ တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုခုကြောင့်

အိန္ဒြေ
လွမ်းစေတီလေး
နွဲ့
မိုးတစ်ညအိပ်မက်ဆို

လည်းကောင်း၊ တစ်စုံတစ်ယောက်၏ အမှတ်ရစေမည့် အကြောင်းကြောင့်လည်းကောင်း တစ်နည်းနည်းကြောင့် ဖြစ်နိုင်ပေ၏။

ယခုတင်ပြမည့် အကြောင်းအရာသည်လည်း ထိုအမှတ်ရစေနိုင်သော အကြောင်းအရာများထဲမှ တစ်ခုဖြစ်သည့် တစ်စုံတစ်ယောက်၏ အမှတ်ရစေမည့်အကြောင်းကြောင့် မနေ့တစ်နေ့ကပင် တွေ့ကြုံခံစားခဲ့ရသလို ပြန်လည်သတိရသော အကြောင်းလေးဖြစ်၏။

တစ်နေ့ ကျွန်တော့်ထံသို့ ကိုသန်းအောင်ဆိုသူ (ထိုစဉ်က တပ်ကြပ်) မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်လာသည်။ ကိုသန်းအောင် ဆိုသည်မှာ (၁၉၆၈-၆၉)ခုနှစ်များဆီက ပဲခူးရိုးမတစ်နေရာဖြစ်သော ပြည်ခရိုင် ပေါက်ခေါင်းမြို့နယ်ရှိ ခုတင်ငါးဆင့် ရှေ့တန်းစခန်း၌ တိုင်းပြည်တာဝန်များကို အတူတကွ ထမ်းဆောင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

‘ဆရာစာတွေ ခဏ၊ခဏဖတ်ရတယ်။ နေဝန်းနီ၊ နေဝန်းနီနဲ့ တော်တော်များများပါပဲ။ တချို့ဝတ္ထုတွေ၊ ဆောင်းပါးတွေမှာ ကျွန်တော်တို့ တပ်အကြောင်းတွေ၊ တပ်ရင်းမှူးတွေနဲ့ ချစ်ခင်လေးစားမှု၊ နာမည်တွေ ပါပါလာတာတွေရတော့ နေဝန်းနီဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ တပ်ကတော့ တပ်ကပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူပါလိမ့်လို့ တွေးနေတာ။ နောက်ဆော့မှ ဗိုလ်ကြီးအုန်းဆွေက ဟာ...အဲဒါ ဆရာပဲလို့ ပြောပြသွားသိရတာ။ ကောင်းတယ် ဆရာ။ တချို့ ဟိုတုန်းက အကြောင်းလေးတွေကို ရေးထားတာလေးတွေ ဖတ်ရတော့ ဟိုလွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ရံရောအခါကအကြောင်းတွေ သတိရပြီး အမှတ်တရ ခံစားရတယ်။ လွမ်းရတာပေါ့ ဆရာရယ်’

ကိုသန်းအောင်က လူချင်းတွေသည်နှင့် အထက်ပါအတိုင်း ပြောပြ၏။

‘အေးဗျာ...ကျွန်တော်လည်း ဒီအရွယ် ဘာအလုပ်မှ မလုပ်နိုင်တော့ ဘုရားသွား ကျောင်းတက် အလုပ်နဲ့ အားအားရှိလို့ စာတိုပေစလေးတွေ ရေးနေတာပါ’

ကျွန်တော်က ပြန်ပြောတော့ ကိုသန်းအောင်က ခေါင်းဆက်ဆက်ညှိတ်ရင်း ‘ဆရာကို ပြောရဦးမယ်’ဟု ဆိုလိုက်သည်။

‘ပြောလေ ကိုသန်းအောင်’

‘တခြားတော့မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ နေခဲ့ကြတဲ့ တောင်ငါးဆင့်ရွာဦးက ရွာနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာရှိတဲ့ လွမ်းစေလေးရဲ့ ဇာတ်လမ်းကိုတော့ ဆရာ မရေးသေးဘူး။ ဆရာ

ဘာလို့မရေးတာလဲ။ လဲပြည့်ညတိုင်းလိုလို ကြားတတ်တဲ့ စောင်းသံလေးနဲ့ ခုတင်ငါးဆင့်ရွာက အမျိုးသမီးလေးတစ်ယောက် အကြောင်းလေ’

ကိုသန်းအောင် အစဖော်ပေးလိုက်မှ ကျွန်တော်လည်း ကိုသန်းအောင်ပြောသော တစ်ရံရောအခါက အကြောင်းလေးဟု ပြော၍ရသည့် ခုတင်ငါးဆင့်ရွာဦးရှိ လွမ်းစေတီလေးနှင့် ပတ်သက်သော ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို သတိရလိုက်မိ၏။

ထိုအဖြစ်တွေက ကြာတော့ ကြာခဲ့ပါပြီ။ လွန်ခဲ့သော ဆယ်စုနှစ်လေးခုကျော်ကျော်က ဖြစ်သည်။



ခုတင်ငါးဆင့်ရွာသည် အညာရွာပီပီ ရွာဝိုင်းဖြစ်၍ ရွာလယ်လမ်းနှစ်လမ်းနှင့် ရွာဖြတ်လမ်းနှစ်လမ်းရှိကာ ရွာနံဘေး၌ မြင့်မားသောတောင်ကြီးများ ပတ်လည်ဝိုင်းထားသည့်ရွာဖြစ်၏။ ရွာ၏အရှေ့ဘက်ထိပ်၌ တောင်ကမ်းပါးယံနှင့်ကပ်လျက် တောင်ကျချောင်းကြီးတစ်ချောင်း ရှိသည်။ ထိုချောင်းက ခုတင်ငါးဆင့်ရွာထိပ်မှ ဝါးရံပင်လယ်ရွာအထွက် နတ်ပူးတောင်နှင့်ကပ်၍ တောင်အောက်သို့ ရေတံခွန်ကြီးများဖြစ်လျက် ထိုးကျနေသည်။

ထိုရေတံခွန်ကြီးများသည် အကျယ်အားဖြင့် အနည်းဆုံး ပေ(၂၀)ခန့်လောက်ကျယ်ပြီး တစ်ခုနှင့်တစ်ခုမှာ (၆)ပေ (၇)ပေခန့်လောက် ကွာဝေးနိမ့်ဆင်းသွားကာ အထပ်(၅)ထပ် ရှိ၏။ ထိုအထပ်ငါးထပ်ကိုစွဲ၍ ခုတင်ငါးဆင့်ဟု ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ခုတင်ငါးဆင့်ထိပ်၌ သာယာနာပျော်ဖွယ်ရာ ကောင်းလှသည့် ဆည်းလည်းသံလေး တလွင်လွင်ဖြင့် ဉာဏ်တော်သိပ်မမြင့်လှသော လွမ်းစေတီလေးတစ်ဆူ ရှိလေသည်။ ထိုစေတီမှ လဲပြည့်ညရောက်တိုင်း စောင်းသံလေး ကြားရတတ်သည်ဟု ဆိုပါသည်။

ထိုလွမ်းစေတီလေးနှင့်ပတ်သက်၍ ခုတင်ငါးဆင့်ရွာမှ ရှေ့မီနောက်မီ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည့် ဘကြီးနာဂက ကျွန်တော်တို့အား သူ တစ်ဆင့်စကား ပုံပြင်သဖွယ် နာခံမှတ်သားလာခဲ့ရသော ဇာတ်လမ်းလေးကို အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြပါသည်။



ပုဂံပြည့်ရှင် နရသီဟပတေ့မင်းကြီး၏ မိဖုရားရှင် မောက်၌ သီဟသူဆိုသော သားတော်တစ်ပါး ရှိသည်။

နရသီဟပတေ့မင်းကြီးသည် ထိုရှင်မောက်မှမွေးသော သားတော်ကို အခြားမိဖုရားများမှမွေးသော သားတော်ကျော်စွာ၊ သားတော်ဥဇနာတို့ကဲ့သို့ မြို့စားမင်းများအဖြစ် ခန့်ထား မြို့ရွာများကို ပေးသနားခဲ့ရာ သားတော်သီဟသူသည် ပြည်မြို့ကို စားရလေသည်။

ပြည်စားသီဟသူထံ၌ ခစားကျသူများတွင် အမတ်ကြီး နန္ဒယောဆိုသူတစ်ဦးရှိပြီး ထိုနန္ဒယော၌ လူမက နတ်တမျှ ချောမောလှပသော ခင်နှောင်းဆိုသည့် သမီးလေးတစ်ယောက် ရှိလေ၏။ ပြည်စားသည် ခင်နှောင်းကို မြင်သည်နှင့် ခင်နှောင်း၏အလှတွင် ယစ်မှူးပြီး ပဒေသရာဇ် ဧကရာဇ် သက်ဦးဆံပိုင်တို့၏ ထုံးစံအတိုင်း တော်ကောက်ရန် ကြံလေတော့သည်။

သို့ကြောင့် ခင်နှောင်းတို့အိမ်ကို သဲဖြူခင်း ရာဇမတ်က ငှက်ပျောပင်စိုက်၍ မင်္ဂလာအလံတော်များ စိုက်ထူလိုက်၏။ သို့သော် ခင်နှောင်းက မေတ္တာမပါ ပဒေသရာဇ်စနစ်၏ အသက်မဲ့ချစ်ခြင်းကို လက်မခံလိုကြောင်း၊ ဖခင်အမတ်ကြီး နန္ဒယောနှင့် သူမိခင်တို့ကိုပြောဆို၍ ကန့်ကွက်လေသည်။ အမတ်ကြီးကမူ စိုက်ကော်လို့ ချုံပေါ်ရောက်တာ ဖြစ်ကြောင်း၊ မငြင်းဆန်သင့်ကြောင်း၊ မင်းတို့မျက်စောင်းဆိုသည်ကလည်း အကြောင်းသုံးပါး မရွေးကြောင်း ပျောင်းဖျားချကြလေ၏။

‘ဖခင်ဘုရား...သမီးတော် ဘယ်လိုနည်းနှင့်မျှ သီဟသူ မင်းသားရဲ့ မိဖုရား မဖြစ်လိုပါဘူး။ ရက်စက်ယုတ်မာပြီး ကိုယ့်ခမည်းတော်ကိုတောင်သတ်၊ နန်းရပ်ထီးဖြူရယူဖို့ ကြိုးစားနေတယ်ဆိုတဲ့ နာမည်သတင်းဆိုးကြီး ထွက်နေတဲ့ အဲဒီမင်းသားရဲ့မယား ဖြစ်ရတာထက် သေတာကမှ ကောင်းပါလိမ့်မယ်။ သမီးတော် ဘယ်လိုမှ လက်မခံနိုင်ပါဘုရား’ဟု နောက်ဆုံးတော့ အကျောက်အကန် ငြင်းလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်က ခင်နှောင်း၌ သီဟသူထံ စောင်းတစ်လက်ဖြင့် နားတော်ဆက်နေရသော စောင်းသမားလူလင် မောင်ဒီပနှင့် နှစ်ကိုယ်ချစ်ခြင်း မေတ္တာနှင်းထားကြပြီလည်း ဖြစ်လေသည်။

အမှန်တကယ်လည်း ထိုအချိန်က ပြည်စား သီဟသူသည် ဖခင်၏ ဝက်လက်ခိုးမသားဟု နောက်ပြောင်ကျီစယ်ခဲ့သည့် စကားအပေါ် အရှက်ကြီးရှက်ကာ နရသီဟပတေ့မင်းကြီးအား တော်လှန်ပုန်ကန်၍ ပုဂံထီးနန်းကို ကြံရွယ်

နေသောအချိန်လည်း ဖြစ်ပေ၏။

‘ခင်နှောင်းငယ်...သမီး ဘယ်သို့ဆိုလိုက်တာလဲ။ ဒီစကား မင်းသားကြားမှဖြင့် ဒုက္ခလှလှကြီး တွေ့တော့မယ်’ဟု ဖခင်က ဟန့်တားပြီး ခင်နှောင်း၌ မေတ္တာမျှသူ ရှိ၊မရှိမေးရာ ခင်နှောင်းကလည်း မှန်ရာကိုဝန်ခံ၍ စောင်းလူလင် မောင်ဒီပနှင့် မေတ္တာမျှနေကြောင်း ပြောလေသည်။

အမတ်ကြီး နန္ဒယောသည် သမီး၏အဖြစ်ကို သိလိုက်သည်နှင့် ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိဖြစ်ကာ မည်သို့ကြံရွယ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားတော့သည်။ သီဟသူ၏ စိတ်ကိုလည်း သိထားသဖြင့် ပိုမိုကြောက်ရွံ့၍လည်းသွားသည်။ သီဟသူက ရက်စက်သည်။ ကြမ်းကြုတ်သည်။ ပြဿနာကို လွယ်လွယ်ဆုံးဖြတ်တတ်သည်။ သည်သို့ဆိုလျှင် သူတို့အားလုံး အသက်ရှင်ဖွယ်ရာမရှိ။

သည်တော့ နန္ဒယောက ထိုပြဿနာကို အပြန်အလှန်လှန် စဉ်းစားသည်။ နောက်ဆုံးတော့ သီဟသူ၏ အစီအစဉ်လည်း ပယ်လှန်ရာမရောက်၊ အားလုံးလည်း အေးအေးဆေးဆေးလည်း ရှိရန် စောင်းလူလင် မောင်ဒီပ၏ အမတ်ကြီးတစ်ဦး၏ အခွင့်အာဏာသုံးပြီး ဥပါယ်တံပြု၍ ဆင့်ခေါ်လိုက်၏။

မောင်ဒီပရောက်သည်နှင့် ‘စောင်းလူလင်ငယ်...မောင်နှင့် သမီးလေးခင်နှောင်းတို့ နှစ်ကိုယ်တူ ကြည်ဖြူကြတယ်ကြားပါ’ဟု မေးလေသည်။

ထိုအခါ မောင်ဒီပကလည်း ‘မကွယ်မဝှက်ကြောင်းပါ အမတ်မင်းဘုရား၊ မကွယ်ဝှက်ဝံ့ကြောင်းပါ’ဟု မှန်ရာကို ဖြေလေ၏။

‘သည်သို့ဆိုလျှင် သမီးငယ်ကို ခေါ်၍ ဒေဝဗန္ဓုတောင်ကို ယနေ့ပင် သွားလေရော။ လုံခြုံရာနေရာဖြင့် ခိုလှုံကြပေရော။ မှီမဟုတ်ရင်ဖြင့် စောင်းလူလင်ငယ် ငြင်းအတိုင်း သမီးငယ်ကို အရှင်သားတော်က တော်ကောက်မိဖုရားမြှောက်ဖို့ ငှက်ပျောပင်စိုက်၊ သဲဖြူခင်း၊ ရာဇမတ်က မင်္ဂလာအလံတော်များပါ စိုက်ထားပေပြီ။ မောင်အကြောင်း သိခဲ့ရင် လွတ်လမ်းမမြင်ဘူး။ ထွက်ပြေးအေးရတော့မည်။ သင်တို့က ယနေ့သွား။ ငါတို့က သမီးငယ် မရှိတော့ကြောင်း ကျွန်တော်မျိုးကြီးတို့လည်း တစ်တစ်ရာ မသိရပါကြောင်း လျှောက်ထားတောင်းပန်မည်။ နန္ဒယောက ဆိုလေသည်။

စောင်းလူလင်လေး မောင်ဒီပလည်း အမတ်ကြီး

သော်၏ အကြံပြုချက်အရ ညနေဆည်းဆာ၌ ခင်နှောင်းအား မြင်းပေါ်တင်ကာ စောင်းတစ်လက် ဓားတစ်ချောင်းဖြင့် အတူ အမတ်ကြီးနန္ဒယော် ခရီးလမ်းညွှန်လိုက်သည့် ဒေဝဗ္ဗတတောင်သို့ ထွက်ခဲ့ကြလေတော့၏။

အမတ်ကြီး၏ ခရီးလမ်းညွှန်မှုအတိုင်း မောင်ဒီပနှင့် ခင်နှောင်းတို့လည်း တောအသွယ်သွယ် တောင်အထပ်ထပ် ချွံမြောင်ချောက်ကမ်းပါးတို့ကို ကျော်ဖြတ်လာခဲ့ကြရာ ပြည့်ဝန်းကြီး ပြည့်ပြည့်ဝဝ ထွန်းလင်းတောက်ပသည့် နောက်တစ်နေ့ လပြည့်ည၌ ဒေဝဗ္ဗတတောင်သို့ ရောက်ခဲ့လေသည်။

မောင်ဒီပသည် ထိုတောင်သို့ရောက်သည်နှင့် တောင်ကြီးနှစ်ခုအကြားတွင် ကျောက်သားခုတင်ကြီးများပမာ ဆင့်ဆင့်ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိသော ရေတံခွန်များ တဝေါဝေါ ခြကျလျက်ရှိသည့် ခုတင်ငါးဆင့်တောင်ထိပ်ပေါ်၌ ခေတ္တတည်း ခင်နှောင်းကို-

‘နမငယ်ခင်နှောင်း...ဒီနေရာမှာ ခဏနေခဲ့ဦးနော်။ တောင်ကြီး ဒီနေရာပတ်ဝန်းကျင်မှာ ခေတ္တနေထိုင်ဖို့ နေရာဦးမယ်။ မကြာဘူး၊ ခဏပါ’ ဟုပြော၍ စရည်းပင်ကြီး၌ မြင်းကိုချည်းပြီး ခင်နှောင်းကိုထားကာ နေရာကောင်းကောင်း သေးရန် အရှာထွက်ခဲ့သည်။

ခင်နှောင်းကလည်း ခေါင်းလေးညိတ်ရင်း-

‘မကြာစေနဲ့နော် မောင်ကြီး။ တောကြီးမျက်မည်းထဲ ခင်နှောင်းတစ်ယောက်တည်း မနေရဲဘူး’ ဟု မှာရင်း ဘက်ကလေးပြ ကျန်ခဲ့လေသည်။

ထိုညက လပြည့်ညပီပီ လမင်းကြီးက ငွေတာရာ ဩယ်အပေါင်းစုံလျက် ပြည့်ပြည့်ဝဝကြီး သာယာလျက် ဩဖြင့် ဒေဝဗ္ဗတတောင်ကြောတစ်လျှောက် လင်းထိန်ချက် ရှိနေပေသည်။

မောင်ဒီပသည် သစ်ခက်တဲနန်း မထိုးနိုင်မီ တစ်ည အတွက် တည်းခိုနေထိုင်နိုင်မည့် နေရာကိုရှာရာ ညကြီးကြီးကလည်းဖြစ်၊ မရောက်ဖူးသောနေရာလည်း ဖြစ်သောကြောင့် လွယ်လွယ်ကူကူ ရှာမတွေ့နိုင်ဘဲ တောင်ကြောတစ်ကြောလုံး ပတ်ပြီးသည်နှင့် ခင်နှောင်းရှိရာသို့ ခင်နှောင်းကိုလည်း စိတ်မချနိုင်၍ အမြန်ဆုံးပြန်ခဲ့လေ၏။

သူ ပြန်ရောက်ချိန်၌တော့ ခင်နှောင်းကို လုံးဝမတွေ့သောပေ။ အစ၌ အနီးအနား ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်နှင့် ဒေဝဗ္ဗတတောင်ကြော၊ ဘုမ္မိဗ္ဗတတောင်ကြောတစ်ဝိုက်

တွင် ခင်နှောင်း သူ့နောက်လိုက်လာသဖြင့် မျက်စိလည်သွားသည် အထင်နှင့် ‘ခင်နှောင်းရေ...ခင်နှောင်းရေ’ ဟု တစာစာ အော်ခေါ်ရင်း လိုက်လံရှာဖွေခဲ့လေသည်။

မတွေ့နိုင်သည့်အခုံး ခင်နှောင်း တောကောင်တစ်ကောင်ကောင်နှင့်ပဲ တိုးသွားပြီလား၊ ဒါမှမဟုတ် ရန်သူတစ်ဦးဦးဖြင့်ပဲ တွေ့သွားပြီလားဟု တွေးရင်း စိုးရိမ်ပူပန်လာကာ ချစ်သူအတွက် သောကပရိဒေဝမီးများ တောက်လောင်လာလေတော့၏။ သို့ကြောင့်ပင် တစ်ညတာလုံး ခင်နှောင်းကို တကြော်ကြော်ခေါ်ရင်း လိုက်ရှာခဲ့၏။ သို့သော် မိုးလင်းသွားသည့်တိုင် ခင်နှောင်း၏ အစအနကိုပင် မတွေ့ရတော့ချေ။

ထိုအချိန်တွင်ပင် တုတ်ကောက်တောင်ဝှေးကြီး တစ်ချောင်းကို အားပြုထောက်ရင်း သူထံသို့ လျှောက်လာနေသည့် အသက်(၇၀)ခန့် ရသေ့ကြီးတစ်ဦးကို မောင်ဒီပ မြင်လိုက်ရသဖြင့် မြေပေါ်တွင် ဒူးတုပ်ဝပ်တွားကာ ရှိခိုးလိုက်လေ၏။

ရသေ့ကြီးသည် မောင်ဒီပကို ကြင်နာစွာကြည့်ရင်း ‘ဒကာလေး...ပူပန်သောက ဗျာပါဒတရားတွေ များနေပါရောလား’ ဟု ကရုဏာစကားကို ဆိုလိုက်သည်။

ထိုအခါ မောင်ဒီပက ဟုတ်မှန်ကြောင်း၊ သူ့အဖြစ်များကို တစ်လုံးမကျန် လျှောက်ထားပြီး တပည့်တော်ကို ‘ကယ်တော်မူပါ ဆရာရသေ့ဘုရား’ ဟု လျှောက်ထားလိုက်၏။

‘အိမ်း...ကိုယ်ဖြစ်ချင်သလို မဖြစ်ရဘဲ သူ့သဘာဝအတိုင်း၊ သူ့သဘောအတိုင်း မိမိကိုယ်ကိုမိမိ အစိုးမရဘဲ ဖြစ်ချင်သလိုဖြစ်နေတဲ့ လောကကြီးပဲ ဒကာလေး။ တရားနဲ့သာ ဖြေပေရော။ ဒကာလေးတို့ရဲ့ အတိတ်ကံ မကုန်ရင်တော့ ပြန်ဆုံကြမှာပါ။ ဘုရား...ဘုရား...ဘုရား’

ရသေ့ကြီးက မောင်ဒီပကို ခပ်တိုတိုပင် တရားပြပြီး တစ်ဖက်တောင်ကြောပေါ်သို့ အလယ်ကျောက်ခုတင်ကြီးကို ဖြတ်လျှောက်သွား၏။

မောင်ဒီပလည်း ရသေ့ကြီး၏ နောက်ကျောပြင်ကို ငေးမောကြည့်ရင်း မျက်လုံးအိမ်မှ အတောမသတ်နိုင်သော မျက်ရည်များက ပါးပြင်ပေါ်သို့ အဆက်မပြတ် စီးကျလာကြလေ၏။

စင်စစ်တော့ ခင်နှောင်းမှာ သားရဲတိရစ္ဆာန်တို့၊ ရန်သူတို့နှင့် တွေ့သွား၍မဟုတ်ဘဲ အမတ်ကြီးနန္ဒယော်၏ ဒေဝ

ပဗ္ဗတတောင်မှ အသင့်စောင့်နေကြသည့် ရဲမက်တို့က ပြည် မြို့သို့ ပြန်လည်ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။ အမတ်ကြီး၏ အစီအစဉ်အရ တိုက်ခိုက်ခေါ်ခံရန် ဖြစ်သော် လည်း ရဲမက်တို့သည် မောင်ဒီပကို မတွေ့သဖြင့် ခင်နှောင်း တစ်ယောက်တည်းကိုပင် တိုက်ခိုက်ရန်မလိုဘဲ ဖမ်းဆီးခေါ် ဆောင်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ပြည်သို့ ပြန်ရောက်သည်နှင့် အမတ်ကြီးနန္ဒယောဘ် သည် သီဟသူအား သမီးကို ဆက်သရန် စီစဉ်လေတော့၏။ အမတ်ကြီးအနေဖြင့် အမြန်ဆုံး သမီးတော်ကို ဆက်သပြီးမှ အေးမည်ဟုလည်း ထွက်ဆထားလေသည်။

သို့သော် ထိုအချိန်၌ သီဟသူ ပြည်မြို့တွင် ရှိမနေဘဲ တရုတ်တို့ရန်ကို ကြောက်ရွံ့သဖြင့် ပုဂံထီးနန်းကိုစွန့်ခွာကာ အောက်ပြည်အောက်ရွာသို့ စုန်ပြေးလာသည့် ခမည်းတော် နရပတေမင်းတရားကြီးနှင့်အတူ ပုသိမ်သို့ လိုက်ပါသွားခိုက် ဖြစ်သဖြင့် အစီအစဉ်ကို ခေတ္တဆိုင်းငံ့ထားလိုက်ရလေ၏။ ထို့အတူ ခင်နှောင်းကိုလည်း စံအိမ်၌ပင် ချုပ်နှောင်ထား လိုက်၏။

ခင်နှောင်းကလည်း တစ်နေ့ မောင်ဒီပထံကို ပြန်သွား မည်ဟူသောစိတ်ဖြင့် လွတ်မြောက်ရေးကို အမျိုးမျိုးကြံဆ နေသည်။ အစောင့်အကြပ်အချို့ကို လက်ဝတ်ရတနာများ ပေး၍ လွတ်မြောက်ရေးကို ကြိုးစားသည်။

ခင်နှောင်း၏ အဖြစ်ကို ကရုဏာသက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေသော မြင်းခံကြီး ဘိုးသက္ကက 'သမီးငယ် မပူလင့်၊ အဘိုး ကူညီမည်'ဟု ပြောပြီး အခွင့်ကောင်းကို စောင့်နေ ကြလေ၏။

ထိုအချိန် ပုသိမ်မှ သီဟသူမင်းသား ခမည်းတော်ကို သတ်၊ ထီးဖြူနန်းရပ်ကို လုယူရန် ကြံစည်မှုဖြင့် နောင် တော်၏ အချုပ်အနှောင်ခံလိုက်ရကြောင်း သတင်းရောက် လာလေသည်။

ထိုသတင်းကြောင့် ပြည်၌ ကျန်ခဲ့ကြသည့် သီဟသူ ၏ သစ္စာခံရဲမက်စစ်သည်တို့ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားကြ လေ၏။ ပြည်တစ်မြို့လုံး ချောက်ချားလျက် ကျီးလန်စာစား ဖြစ်သွားကြသည်။ အုံးအုံးကျွက်ကျွက်လည်း ဖြစ်သွားကြ ၏။

မြင်းခံကြီး ဘိုးသက္ကသည် ထိုအခွင့်အရေးကို လက် လွှတ်မခံဘဲ အစောင့်ရဲမက်အား သတ်ပြီး ခင်နှောင်းကို ကယ်ထုတ်ကာ ခင်နှောင်း၏ လမ်းပြမှုနှင့် ဒေဝပဗ္ဗတ

တောင်သို့ ပြန်လည်လိုက်ပို့ခဲ့၏။

ဒေဝပဗ္ဗတတောင်၏ ၎င်းတို့စခန်းချခဲ့ရာ ရေတံခွန် ကြီးများ တဝေါဝေါဖြာကျ စီးဆင်းလျက်ရှိသော ခုတင် ငါးဆင့်နေရာသို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါတော့ မောင်ဒီပထံ လုံးဝမတွေ့ရတော့ဘဲ မောင်ဒီပအစား ဉာဏ်တော်(ခ) တောင်ခန့်မျှရှိ စေတီလေးတစ်ဆူနှင့် စေတီ၏ မနီးမဝေး အရပ်၌ မြေပုံလေးတစ်ခုကိုသာ ခင်နှောင်း တွေ့လိုက် လေတော့သည်။

ခင်နှောင်း အံ့အားတသင့်ငေးကြည့်နေမိစဉ်ပင် ရေ ကြီးတစ်ပါးသည် တုတ်ကောက်တောင်ဝှေးကြီးကို တဒေါင် ဒေါက်ထောက်လျက် ရေတံခွန်ကြီးများကို ကျော်ဖြတ်ကာ ရောက်ရှိလာသည်။

ထို့နောက် ခင်နှောင်းကို ကရုဏာသက်စွာကြည့်ပြီး 'တရားနဲ့သာဖြေပါတော့ ဒကာမလေး။ အဲဒီထုံးဖြင့် စေတီလေးဟာ ဒကာမလေးရဲ့ချစ်သူ မောင်ဒီပ ဒကာ မလေးကို တမ်းတပြီး တည်သွားခဲ့တဲ့ လွမ်းစေတီလေးပါ။ ဟိုမြေပုံလေးကတော့ မောင်ဒီပရဲ့ မြေပုံလေးပဲ။ အင် သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခုပေါ့ ဒကာမလေးရယ်။ အဲဒီ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ'ဟု ကြင်နာစွာ တရားပြရင်း မိန့်ကြားလိုက် လေ၏။

မှတ်ချက်

ဒေဝပဗ္ဗတတောင်ကို ယခု နတ်တောင်(နတ်ပူတောင်) ဟုခေါ်ပြီး ဘုမ္မိတောင်ကိုတော့ မြေနက်တောင်ဟု ခေါ်သည်။ (စာရေးသူ)



ဘကြီးနာက ပြောပြခဲ့သော ခုတင်ငါးဆင့်ရွာ၏ ဝန်းပင်လယ်ဘက်မှလာသော ရွာအဝင် နတ်ပူတောင်ထိ လွမ်းစေတီလေးနှင့်ပတ်သက်သည့် ဇာတ်လမ်းလေး ဖြစ် ၏။

ဇာတ်လမ်းက ခင်နှောင်း လူလောက၌ မရှိတော့ တစ်ထစ်ချ ယူဆသွားသည့် စောင်းလှလင်လေး မောင် ခင်နှောင်းစိတ်ဖြင့် လွမ်းနာကျ လွမ်းစေတီလေး တည် နောက် သေသွား၊ ရသေ့ကြီးက မောင်ဒီပ အလောင်း သင်္ဂြိုဟ်၊ မောင်ဒီပ သေပြီးမကြာမတင်ပင် မြင်းခံ ကြီး ဘိုးသက္ကနှင့် ခင်နှောင်းရောက်လာ၊ ရသေ့ကြီးပြောပြသော အကြောင်းစုံသိ၊ ခင်နှောင်းလည်း ယူကျုံးမရဖြစ်ကာ ပြီးသေဆုံးသွား စသည်ဖြင့် ပြီးဆုံးသွားပြီဖြစ်သည်။

သို့... ဘကြီးနာဂ၏ စကားက ရပ်မသွားသေး။
ဇာတ်လမ်းကို အဆုံးမသတ်သေး။ မပြီးဆုံးသေးသော
ဆက်ဆက်တွဲ ဇာတ်လမ်းလေးကို ဆက်ပြောသည်။

‘ခု ဘကြီးပြောပြခဲ့တာတွေက လွမ်းစေတီရဲ့ ဇာတ်
လမ်းလေးပဲ။ အဲဒီလွမ်းစေတီလေးဆီက လပြည့်ညတွေဆို
တစ်ခါ၊တစ်ခါ စောင်းတီးခတ်သံလေးလိုလို၊ လွမ်း
လွမ်းဆွေးဆွေးနဲ့ တေးဆိုနေသံလေးလိုလို ကြားကြရတာ
တယ်။ တချို့ညတွေဆို ရှေ့နန်းဝတ်နန်းစားနဲ့ မင်းသားလေး
တစ်ပါးနဲ့ မင်းသမီးလေးတစ်ပါးကိုတောင် တွေ့ကြရဖူး
တယ်လို့ ဘကြီးရဲ့ အမေနဲ့ အမေတို့ ပြောခဲ့ကြတယ်’

‘သနားစရာပဲနော် ဘကြီး’

‘ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်။ အဲဒီဇာတ်လမ်းလေးက သက်
တိုင်ဆိုင်စနစ်ရဲ့ ပြယုဂ်တစ်ခုပေါ့။ သက်ဦးဆံပိုင်စနစ်
အောက်မှာ အဲဒီဇာတ်လမ်းမျိုးတွေက ထပ်နေမှာပါပဲလေ။
အင်း... အဲဒီလွမ်းစေတီဇာတ်လမ်းမှာ နောက်ဆက်တွဲဇာတ်
လမ်းလေးလည်း ရှိသေးသကွယ့်။ အဲဒီနောက်ဆက်တွဲဇာတ်
လမ်းလေးကတော့ ရွာလယ်မှာရှိတဲ့ ဆလှိုင်းအောင်စိန်နဲ့
မိုင်းလှထွေးရဲ့ သမီးလေးအကြောင်းပဲ။ ကလေးမလေး
အမည် အမိုင်းခင်မြင့်တဲ့။

တို့ရွာမှာ ခု ဘကြီးပြောခဲ့တဲ့ လွမ်းစေတီဇာတ်လမ်း
လေးက လူတိုင်းလိုလို သိကြတယ်၊ ကြားဖူးကြတယ်။
ညညဆိုရင် လူကြီးတွေက သားသမီးလေးတွေကို ပုံပြင်
လေးတစ်ပုဒ်လို ပြောပြလေ့ရှိကြတယ်။ ခု ဘကြီးပြောမယ့်
နောက်ဆက်တွဲဇာတ်လမ်းက အဲဒီလို ပြောလေ့ပြောထရှိတဲ့
အိပ်ရာဝင်ပုံပြင်က စခဲ့တာပဲ။

ဆလှိုင်းအောင်စိန်နဲ့ မိုင်းလှထွေးရဲ့သမီးလေး မိုင်းခင်
မြင့်က အဲဒီပုံပြင်လေးကို အမြဲတမ်းနားထောင် အမြဲတမ်း
ကြားနေရတော့ သူ့ကိုယ်သူ ခင်နှောင်းပါ။ သူဟာ စောင်း
ထုလင်လေးမောင်ဒီပရဲ့ ချစ်သူပါလို့ ပြောတယ်။ တကယ်
တမ်း သူဟာ ခင်နှောင်းတစ်ဖြစ်လဲ ခင်နှောင်းဝင်စားတာ
နဲ့လည်း ထင်နေတယ်။ သူ့အဖေ၊ အမေနဲ့ တချို့ကလည်း
လေးပြောတာ ယုံကြတာပေါ့လေ။

ယုံဆို ယုံရမယ့်အကြောင်းကလည်း ရှိတယ်ကွယ့်။
ဒေါ်က ဘာလဲဆိုတော့ ပြည်စား သီဟသူမင်းသားနဲ့ ပတ်
သက်တာတွေ၊ တရုတ်ပြေးမင်းကြီး နရသီဟပတေ့နဲ့ ပတ်
သက်တာတွေ စတဲ့ရာဇဝင်ကို သူက တစ်လုံးမကျန် ပြန်
ပြောတာ။ ဟုတ်တာ၊မဟုတ်တာတော့ မသိဘူး၊ နားထောင်

လိုတော့ သိပ်ကောင်းတာပဲ။ နောက်ပြီး မောင်ဒီပရဲ့ ခင်
နှောင်း အကြောင်းကလည်း တကယ်သနားစရာပဲ။ ခင်
နှောင်းကို သီဟသူက တော်ကောက်ဖို့လုပ်တော့ သူ ခံစား
ခဲ့ရတာလေးတွေဆို သိပ်ဝမ်းနည်းဖို့ ကောင်းတာပဲကွယ်။

အဲဒီကလေးမလေးဟာ လပြည့်ညတွေဆို မောင်တော်
ရေ...ခင်နှောင်းလာပြီလို့ ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့် ပြောရင်း
လွမ်းစေတီလေးဆီကို လူကြီးတွေ မသိအောင် တိတ်တိတ်
ထွက်ထွက်သွားတတ်တယ်။ နောက်ပြီး လွမ်းစေတီခြေတော်
ရင်းမှာထိုင်ပြီး တစ်ယောက်တည်း ရယ်လိုက်မောလိုက်နဲ့
စကားတွေ ပြောနေတတ်တယ်။ နောက်တော့ လူကြီးတွေက
သိပြီး စိတ်မချလို့ လိုက်လိုက်သွားကြရတယ်။ လိုက်သွား
တယ်ဆိုပေမယ့် သူနဲ့အတူတူတော့ မဟုတ်ဘူး။ သူ့နောက်
က တိတ်တိတ်ချောင်းလိုက်ကြရတာ။

ဒီလိုနဲ့ တစ်ညတော့ သူ ဒီရွာမှာ မနေတော့ဘူး။
မောင်တော်က ခေါ်နေပြီ။ မောင်တော်နောက်ပဲ လိုက်တော့
မယ်လို့ပြောပြီး မောင်တော်ကို သနားပါတယ်။ မောင်တော်
ခင်နှောင်းနဲ့ အကြာကြီးခွဲနေရတာ။ မောင်တော်ရေ...ခင်
နှောင်း လာပြီလို့ပြောပြီး မိုးရွာထဲ လွမ်းစေတီလေးဆီ
ပြေးသွားခဲ့တယ်။ လူကြီးတွေက မိုးကရွာ လျှပ်ရောင်တွေ
တလက်လက်ထပြီး မိုးထစ်ချုန်းသံတွေကလည်း တဂျုန်း



ကျွန်းနဲ့ဆိုတော့ သမီးလေး...မသွားနဲ့၊ မိုးတွေရွာနေတယ်။
မသွားနဲ့၊ မသွားပါနဲ့လို့ အော်ဟစ်တားဆီးရင်း ပြေးလိုက်
သွားကြရတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကလေးမလေးက တားလို့မရ
ဘူး။ လွမ်းစေတီလေးဆီ အတင်းပြေးသွားတယ်လေ။ အဲဒီ
မှာပဲ စေတီလေးဆီလည်းရောက်ရော မိုးရေမှာ ခြေချော်ပြီး
ရေတွေက ဝေါဝေါထိုးကျနေတဲ့ ကျောက်ခုတ်ကြီးပေါ်
ကျသွားပြီး ရေနဲ့လိမ့်ပါသွားတော့တာပဲ။ ရသေ့ကြီး ပြော
စကားနဲ့ပြောရရင် သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခုပေါ့ကွယ်။ အဲဒီ
ညကတော့ မိုးသံလေသံတွေကြားမှာ ဘကြီးတို့တစ်ရွာလုံး
လွမ်းစေတီလေးဆီက စောင်းသံတွေလိုလို ကြားခဲ့ကြရ
တယ်။ အင်း...အဲဒီညဟာ လပြည့်ညတွေထဲက လပြည့်ည
တစ်ညပေါ့ကွယ်'

♦ ♦ ♦

ဘကြီးနာဂက သူ့စကားကို ကြေကွဲကွဲလေး အဆုံး
သတ်လိုက်တော့ နားထောင်နေကြသော ကျွန်တော်တို့
အားလုံး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားကြသည်။

ထို့အတူ ကျွန်တော်သည် ဘကြီးနာဂ ပြောပြခဲ့သည့်
မိုင်းခင်မြင့်နှင့်ပတ်သက်သော စကားအစ၌ မိုင်းခင်မြင့်

ခင်နှောင်းတစ်ဖြစ်လဲ ဖြစ်သွားရသည်မှာ သူတို့ရွာ၌ ပြော
လေ့ပြောထရှိသော ညအိပ်ရာဝင်ပုံပြင်က စခဲ့တယ်ဟူသည့်
စကားအရ အတွေးတွေတစ်သိကြီး တွေးလိုက်မိသည်။

မိုင်းခင်မြင့် ပုံပြင်လေးကို အမြဲတမ်းနားထောင်ရင်း
စိတ်ဝေဒနာသည်လေးများ ဖြစ်သွားရတာလားဟူသော
အတွေးကိုလည်း ထပ်ခါတလဲလဲ တွေးလိုက်မိ၏။

ဆေးပညာအရ ကျွန်တော် ဉာဏ်မမီသော်လည်း
အကယ်၍သာ မိုင်းခင်မြင့်ကို စိတ်ရောဂါကုဌာနတွင် အထူး
ကုပါရဂူကြီးများနှင့် ပြသစစ်ဆေးပြီး ဆေးကုသမှုမှာ
ခံယူခဲ့ပါကဟုလည်း တွေးနေမိသည်။

ယခုတော့ မိုင်းခင်မြင့်လေး ကောင်းရာဘုံဘဝ ရောက်
နိုင်ပါစေဟုသာ...

နေဝန်

(၁၉၆၇-ခုနှစ်က ပေါက်ခေါင်းမြို့နယ်၊ ကုတ်တော်
ဆင့်ရွာ ရောက်ရှိခိုက် ရွာဦးရှိ လွမ်းစေတီလေးနှင့်
သက်၍ ဘကြီးဦးညီပု ပြောပြခဲ့သည့် ဇာတ်လမ်းလေး
ပြန်လည်ခံစား ရေးဖွဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။)

ခါးဆရာကြီး ဦးဘသိန်း

ခါး၊ ချို့၊ ခုတ်

အမှတ်တံဆိပ်

လိမ်းဆေး

ထိုးပေါင်းတတ်ခြင်း၊ လေဖြတ်ခြင်း၊ လတ်တပ်ခြင်း၊ ဒူးနာ ခါးနာခြင်း၊
ထုံကျင် ညောင်းညာ ကိုက်ခဲခြင်းများကို သက်သာပျောက်ကင်းစေပါသည်။

ရွှေပလားတိုင်းရင်းဆေးခန်း

အမှတ် - ၂၉၊ မဂ္ဂလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း - (၀၁) ၅၅၉၈၈၅၊ ၀၉ ၅၀ ၆၁၃၇၇

(၄၂×၄၃)လမ်းနှင့် (၆၆×၆၇)လမ်းကြား၊ မဟာမြိုင်ဈေးတောင်ဘက်၊
မန္တလေးမြို့။ ဖုန်း - ၀၉ ၂၀ ၃၈၄၂၁



မှတ်ပုံတင်အမှတ် TMK - 007113 (1016)

ဒေါ်ခင်မမမှာ သမီးကြီး မျိုးမျိုး၊ သမီးလတ် စိုးစိုးနှင့် သမီးငယ်တိုးတိုးတို့ နှုတ်ထားသည်။ ထိုသမီးသုံးယောက်မှာ နှစ်နှစ်ကြီး နှစ်နှစ်ငယ်များ ဖြစ်ကြကာ သမီးပျို သုံးယောက် ရှိနေသဖြင့် ဒေါ်ခင်မမအဖို့ မျက်နှာပွင့်လန်းနေလေတော့ သည်။ လမ်းတွင်တွေ့၍ ရင်းရင်းနှီးနှီး မရှိသည့်တိုင်အောင် မျက်မှန်းတန်းမိရုံ နှင့်ပင် ခေါ်ချင် ပြောချင် နှုတ်ဆက်ချင်ကြလေသည်။

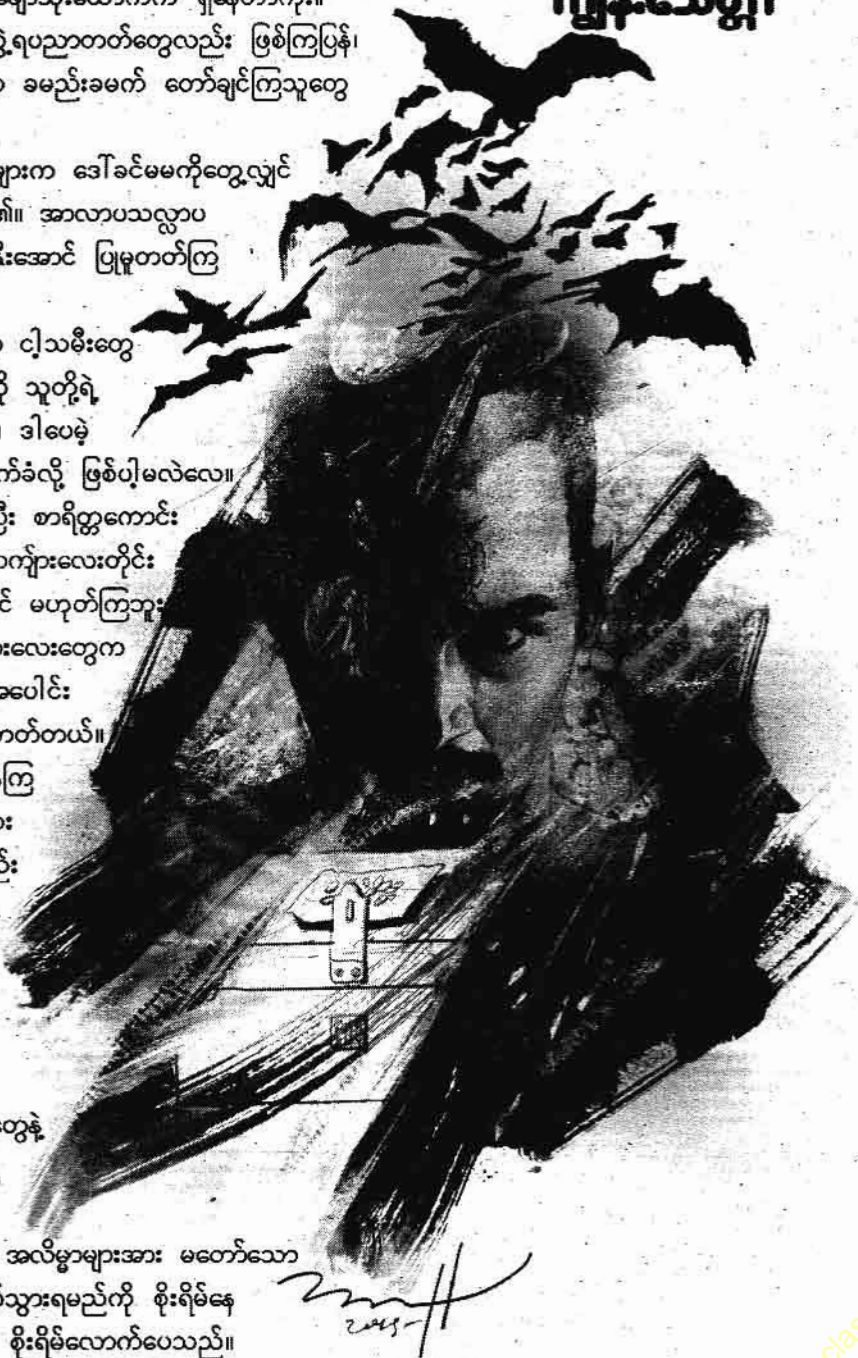


‘အင်း...ငါ့မှာက သမီးချောသုံးယောက်က ရှိနေတာကိုး။ သုံးယောက်စလုံးကလည်း ဘွဲ့ရပညာတတ်တွေလည်း ဖြစ်ကြပြန်၊ အလုပ်အကိုင်ကိုယ်စီနဲ့ဆိုတော့ ခမည်းခမက် တော်ချင်ကြသူတွေ နည်းပါလား’

သားရှင် အသိမိတ်ဆွေများက ဒေါ်ခင်မမကိုတွေ့လျှင် အလေးတစား နှုတ်ဆက်ကြ၏။ အာလာပသလ္လာပ စကားများပြောကာ ပို၍ရင်းနှီးအောင် ပြုမူတတ်ကြ သာသည်။

‘ဪ... သူတို့ကတော့ ငါ့သမီးတွေ ဆီက တစ်ယောက်ယောက်ကို သူတို့ရဲ့ အားနဲ့ နီးစပ်စေချင်ကြမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ နီးစပ်စေချင်တိုင်း လက်ခံလို့ ဖြစ်ပါ့မလဲလေ။ ဒီခေတ်ထဲမှာက ပညာတတ်ပြီး စာရိတ္တကောင်း သူက ခပ်ရှားရှားရယ်။ ယောက်ျားလေးတိုင်း က ခြောက်ပြစ်ကင်း သဲလဲစင် မဟုတ်ကြဘူး မဟုတ်လား။ တချို့ယောက်ျားလေးတွေက ဆည်းပြီးအောင် မနေဘဲ အပေါင်း အသင်းတွေနဲ့ အချိန်ဖြုန်းနေတတ်တယ်။ တချို့က မူးယစ်ဆေးသုံးစွဲနေကြ တယ်။ တချို့က အရက်ကလေး တမြဲမြဲနဲ့၊ တချို့ကျတော့လည်း လောင်းကစားဝါသနာပါနေ ပြန်ရော။ ဒီလို ဉာဉ်ဆိုး ဝါသနာဆိုးတွေ ရှိနေတဲ့ ယောက်ျားလေးမျိုးနဲ့များ ငါ့ သမီးတွေ နီးစပ်သွားခဲ့ရင် အိမ်ထောင်ရေးအဆင်မပြေမှုတွေနဲ့ ကြုံတွေ့ပြီး ဒူးနဲ့မျက်ရည် သုတ်နေကြရမှာ အမှန်ပဲ’

ဒေါ်ခင်မမက သူ့သမီး အလိမ္မာများအား မတော်သော ယောက်ျားလေးများနှင့် နီးစပ်သွားရမည်ကို စိုးရိမ်နေ သည်။ စိုးရိမ်မည်ဆိုလည်း စိုးရိမ်လောက်ပေသည်။



ဒေါ်ခင်မမက သမီးများရှင် မိခင်တစ်ယောက်ပေပဲ မဟုတ်ပါလား။ ဘယ်မိဘမဆို မိမိသားသမီးများ၏ အိမ်ထောင်ဖက်က အသောက်အစား၊ လောင်းကစား၊ ဆေးသမားမျိုးသာ ဖြစ်ခဲ့လျှင် ထာဝရစိတ်ဆင်းရဲရမည်။ မိဘတိုင်းဟာ မိမိ၏ သားသမီးများအား ဆင်စီးပြီး မြင်းရဲသည်ကိုသာ မြင်တွေ့လိုကြသည်။ ဆင်နင်းပြီး မြင်းကန်ခံသည့် အဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံတွေ့လာရမည်ကို လုံးဝမနစ်သကဲ့ မလိုလားခဲ့ပါချေ။

တစ်နေ့တွင် သမီးကြီးမျိုးမျိုးက အလုပ်မှ ပြန်လာခဲ့သည်။ သူမနှင့်အတူ လူရွယ်တစ်ယောက်လည်း ပါလာလေသည်။

‘မေမေ..ဟောဒါ သမီးတို့တစ်ရုံးထဲမှာ အတူတာဝန်ထမ်းဆောင်နေတဲ့ သမီးရဲ့မိတ်ဆွေ ကိုမြတ်ထွေးပါ’

‘ကိုမြတ်ထွေး..ဟောဒါ မျိုးရဲ့မေမေ ဒေါ်ခင်မမပါ’

‘တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် အန်တီ’

‘အေး..အေး..အန်တီလည်း ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်’

‘ဒါနဲ့ မောင်မြတ်ထွေးက ဒီရန်ကုန်စာတိပဲလား။’

အလုပ်တာဝန်ကရော သမီးနဲ့ အတူတူပဲလားကွယ်’

‘ကျွန်တော်က ရုံးမှာ လက်ထောက်မန်နေဂျာပါ အန်တီ’

‘မင်းရဲ့ မိဘတွေကရော ရန်ကုန်မှာပဲလား’

‘ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ၊ ကျွန်တော်တို့က စမ်းချောင်းမှာ နေကြတာပါ’

ထိုစဉ် မျိုးမျိုးက လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်တစ်ခုနှင့် မီးဖိုချောင်မှ ထွက်လာသည်။

‘ကဲ..ကိုမြတ်ထွေး၊ လက်ဖက်ရည်သုံးဆောင်လိုက်ပါဦး’

‘အိုး..အားနာစရာ မျိုးရယ်’

‘သောက်ပါကွယ်၊ အားနာစရာမရှိပါဘူး။ သမီးရဲ့ မိတ်ဆွေဆိုတော့ အဒေါ်တို့ရဲ့ မိတ်ဆွေပဲပေါ့ကွယ်’

ကိုမြတ်ထွေးလည်း လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီး တစ်ခဏမျှ စကားပြောဆိုကာ ပြန်ရန်နှုတ်ဆက်တော့သည်။

‘ကဲ..အန်တီ၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး’

‘အေးပေါ့ကွယ်၊ နောက်ကြိုရင်လည်း အန်တီတို့အိမ်ကို ဝင်ခဲ့ပေါ့ကွယ်’

မျိုးမျိုးက ကိုမြတ်ထွေးအား အိမ်ခြံဝအထိ လိုက်ပို့ပေးသည်။ ကိုမြတ်ထွေးလည်း မျိုးမျိုးအား နှုတ်ဆက်ကာ

ပြန်လေတော့သည်။

‘ဟဲ့..မျိုးမျိုး၊ ဟိုကောင်ကို နင်ခေါ်လာခဲ့တာ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ် အမေ၊ ကိုမြတ်ထွေးဟို အမေ ခြံအောင် ခေါ်ခဲ့တာပါ’

‘ဘာလဲ၊ နင်တို့ချင်းက ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေကြပြီလား’

‘ဟုတ်ပါတယ် အမေ၊ ကိုမြတ်ထွေးက အသက်အစား လောင်းကစားလည်း ကင်းပြီး အလုပ်ရာထူးနဲ့လည်း ပြည့်စုံသူပါ။ သူက သမီးကို စိတ်ဝင်စားခဲ့တာပါ အမေ’

‘အင်းလေ..ကောင်လေးကတော့ ရည်ရည်မွန်မွန်ပါပဲ။ ပညာလည်းတတ် အလုပ်အကိုင်ရာထူးလေးနဲ့ဆိုလေ မဆိုးပါဘူး’

‘ဟုတ်ပါတယ် အမေ၊ ကိုမြတ်ထွေးနဲ့သမီးတို့ ချစ်တွေဖြစ်ခဲ့ကြတာ နှစ်နှစ်လောက် ရှိခဲ့ပါပြီ။ ကိုမြတ်ထွေး သမီးကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းနေပါတယ် အမေ’

‘အေးပေါ့လေ သမီးရယ်၊ အချိန်တန် အရွယ်ရောက်ကြပြီဆိုတော့လည်း အမေ မတားလိုတော့ပါဘူး။ သမီးချင်း အဆင်ပြေကြပြီဆိုရင်တော့ သမီးသဘောပါပဲ’

‘ဒါနဲ့ သမီး၊ သမီးတို့ လက်ထပ်ပြီးကြရင် ဘယ်နေကြဖို့ စဉ်းစားထားကြလဲကွယ်။ အိမ်မှာ အတူနေကြတော့ မဖြစ်ဘူးနော်။ အိမ်မှာက သမီးညီမတွေ ရှိနေမဟုတ်လား။ ခဲအိနဲ့ ခယ်မတွေ အတူနေကြလို့ မသင့်မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ် အမေ၊ ဒါတွေကို သမီးတို့ ကြည့်ထားပါ။ ဒါကြောင့် လက်ထပ်ပြီးကြရင် ကိုမြတ်ထွေး သမီးတို့နေဖို့ အိမ်ကလေးတစ်လုံးဝယ်ပြီး သတ်သတ်ခွဲကြဖို့ပါ ညှိနှိုင်းထားကြပါတယ် အမေ’

‘အေးပေါ့လေ၊ မဖြစ်မီက ကြိုတင်ကာကွယ်ရတာ အမေတာဝန်လေ။ အခုတော့ သမီးတို့က နားလည်ပြီး ကြိုတင်ညှိနှိုင်းထားပြီးသားဆိုတော့ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စရာ မရှိတော့ဘူးပေါ့ကွယ်’

‘ဒါနဲ့ သမီးတို့နေဖို့ အိမ်ကရော တွေ့ထားပြီလား’

‘ကိုမြတ်ထွေးပြောတာကတော့ ပုဂ္ဂန်ကောင်ထဲမှာ သင့်တဲ့အိမ်တစ်လုံး တွေ့ထားတယ်ပြောတယ် အမေ’

‘အင်း..သမီးက သမီးအကြီးဆုံးဆိုတော့ အခု အတို့နဲ့ အတူနေရင်လည်း သမီးညီမတွေ အိမ်ထောင်ပြုအခါ သူတို့အငယ်တွေကို ဦးစားပေးတဲ့အနေနဲ့ ပေးလို့ရမယ်’

ဧရာပဲ မဟုတ်လားကွယ်။ ခုလို အိမ်ထောင်ကျစကတည်းက ကိုယ့်အိုးကိုယ့်အိမ်လေးနဲ့ တည်တည်ခုံခုံ နေကြတာဟာ အကောင်းဆုံးပါပဲကွယ်။

ထိုသို့ဖြင့် ရှေ့ဆက်သွားကြမည့် အစီအစဉ်များကို နီလာရက် မတိုင်မီကပင် ကြိုတင်စီစဉ်ခဲ့ကြလေသည်။

များမကြာမီအချိန်မှာပင် မောင်မြတ်ထွေးနှင့် မမျိုးမျိုး ဦး၏ လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲက ပြီးဆုံးသွားခဲ့တော့သည်။ ကြိုတင်စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်လည်း နှစ်ဖက်မိဘများအား ကန်တော့ကာ သူတို့ဝယ်ထားခဲ့သော ဖွန်တောင်ကအိမ်သို့ သွားရောက်နေခဲ့ကြတော့သည်။ အိမ်ကလေးက တိုက်ခံ၊ သွပ်မိုး နှစ်ထပ်အိမ်ကလေးဖြစ်သည်။ ဆာင့်တောင့်တင်းတင်း သပ်သပ်ရပ်ရပ်နှင့်မို့ နေချင်စရာ အိမ်ကလေးပင်။

‘မောင်ရေ..ဒီအိမ်ကလေးမှာ မနဲ့မောင် စတင်နေထိုင်ကြမှာဆိုတော့ အိမ်အတွက် လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေကို နည်းနည်းချင်း ဝယ်စုရမှာပဲနော်’

‘ဟုတ်တာပေါ့ မရယ်။ မောင်တို့က အခုမှ အိမ်ရာ ထူထောင်စမို့ လိုတဲ့ပစ္စည်းလေးတွေ ဝယ်ကြရမှာပဲ’

ယနေ့ တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်၍ သူတို့ ရုံးအားလပ်ကြ၏။ နီလာရက်သား စိတ်တူကိုယ်တူ တိုင်ပင်ကြကာ ရှေ့ပင် ချွတ်လာခဲ့ကြလေသည်။

‘မောင်ရေ..မတို့ အဝတ်အစားတွေလျှော်ဖွပ်ဖို့ လိုတဲ့ ခိုခိဆပ်ပြာထုပ်တွေ ဝယ်ရအောင်လေ’

‘ပြီးတော့ မနက်ဘက် နံနက်စာအတွက် ကိတ်မုန့်တို့၊



ပေါင်မုန့်တို့လည်း ဝယ်ချင်တယ်’

‘မ လိုတာ စဉ်းစားပြီး ဝယ်လေ။ ဝယ်တဲ့ပစ္စည်း များရင်လည်း တက္ကစီငှားပြီး ပြန်ကြတာပေါ့’

သူတို့လိုအပ်သည့် ပစ္စည်းအတော်များများကို ဝယ်ယူပြီးနောက် တက္ကစီတစ်စီးငှား၍ ပြန်လာခဲ့ကြလေသည်။

‘ဟာ..မောင်၊ ဟိုဆိုင်ရှေ့မှာ ကျွန်းသေတ္တာတွေ တွေတယ်။ မရဲ့ အဝတ်အစားတွေထည့်ဖို့ တစ်လုံးလောက် ဝယ်သွားချင်တယ် မောင်’

‘ကားဆရာ..အဲဒီဆိုင်ရှေ့မှာ ခဏရပ်ပေးပါဗျာ။ ကျွန်းသေတ္တာတစ်လုံးပဲ ဝယ်မှာမို့ မကြာပါဘူး’

‘ရပါတယ်ဗျာ’

ကားဆရာက ထိုဆိုင်ရှေ့တွင် ကားထိုးရပ်ပေးခဲ့သည်။

မ,က သေတ္တာတွေ ပုံချထားရာမှ အကြိုက်ဆုံးသေတ္တာ တစ်လုံးကို ဝယ်ယူလေသည်။ ကားဆရာလည်း ကားနောက်ခန်းဖွင့်၍ တင်ပေးသည်။ ပြီးသည်နှင့် သူတို့ နေထိုင်ရာ ပုဇွန်တောင်သို့ မောင်းထွက်ခဲ့ကြတော့သည်။

‘မောင်ရေ..အခုမှပဲ မရဲ့ အဝတ်အစားတွေ သီးသီးသန့်သန့် ဖြစ်သွားတော့တယ်။ မောင်အဝတ်အစားတွေက ဗီရိထ်မှာ သတ်သတ်ထားပေးမယ်လေ’

‘ကောင်းတာပေါ့ မရယ်။ အရင်လို ရောရောထွေးထွေး မဟုတ်တော့ ပိုပြီးအဆင်ပြေသွားတာပဲပေါ့’

ထိုအိမ်တွင် စတင်နေထိုင်ပြီး တစ်ပတ်အကြာတွင် အရုဏ်တက်ချိန်၌ပင် သံဃာငါးပါး ကြွရောက်လာလေသည်။ အိမ်တော်အလှူအတွက် ပင့်ထားခြင်းဖြစ်လေသည်။

‘ဟော..သံဃာတွေ ကြွရောက်လာကြပြီ မောင်’

သံဃာများအား အိမ်တံခါးဝမှစောင့်၍ အဝတ်တစ်ထည်နှင့် ခြေသုတ်ပေးကာ သံဃာများအတွက် ပြင်ဆင်ထားသောနေရာတွင် နေရာယူစေခဲ့သည်။

‘အရှင်ဘုရားတို့..တရားတော်ကို အရင်ချီးမြှင့်ပေးပါမည်လား၊ အရုဏ်ဆွမ်းကို အရင်ကပ်ပေးရပါမည်လား ဘုရား’

‘အို..ဒကာ၊ တရားတော်ကို အရင်ချီးမြှင့်ပေးပါမယ်လေ’

‘ကဲ..ကဲ..တရားနာကြရအောင်ဟေ့’

မကြာမီ ကြွရောက်လာကြသည့် ဧည့်ပရိသတ်နှင့် ငါးပါးသီလ ယူကြသည်။ သီလပေးပြီးသည်နှင့် သံဃာတော်များမှ မေတ္တသုတ်ပရိတ် ရွတ်ပွားကြသည်။ ပြီးသွင်

ထိုအိမ်၌ အန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ရာ မရှိစေရန် ကမ္ဘဝါရွတ်ပေးကြသည်။ ထို့နောက် လျှင်လျင်အစုအဝေးက ရောက်သွန်းချ တရားနာကြကာ သာဓုအနုမောဒနာ သုံးကြိမ်ခေါ်ခဲ့ကြသည်။

တရားနာ၍ပြီးသည်နှင့် သံဃာများအား ဆွမ်း၊ အချိုပွဲများ ဆက်ကပ်ပေးကြလေသည်။ သံဃာတော်တို့ ပြန်ကြပြီးသည်နှင့် ပရိသတ်အား ကျွေးမွေးစဉ်ခံကြသည်။

‘ဒီအိမ်ကလေး ဝယ်လိုက်တာ တန်တယ်ဗျာ။ အခုမှသာ ဒီအိမ်ကို ဝယ်မယ်ဆိုရင် ယခင်ဝယ်ထားတဲ့ဈေးနဲ့ ဘယ်ရတော့မလဲဗျ။ အိမ်ဈေးတွေက မြင့်တက်လာနေပြီပဲ’

ပရိသတ်များလည်း စားသောက်ပြီးကြ၍ လက်ဖက်ရည်ပိုင်းတွင် ထိုင်ကြကာ စကားစမြည်ပြောဆိုနေကြလေသည်။

မြတ်ထွေးတို့ ဇနီးမောင်နှံလည်း ထိုအိမ်တွင် နှစ်ယောက်သား အေးချမ်းစွာနေခဲ့ကြပြီး နေ့ခင်းတွင် တံခါးပိတ်ထားခဲ့၍ အလုပ်သွားကြ၏။ ညနေ ရုံးဆင်းလာမှ အိမ်ပြန်ရောက်ကြကာ ညစာချက်ပြုတ် စားသောက်ကြပြီး ည(၁၀)နာရီ အချိန်ခန့်တွင် အိပ်ရာဝင်ခဲ့ကြတော့သည်။

‘ဒုန်း...ဒုန်း...ဒုန်း...ဒုန်း’

ညဉ့်နက်သန်းခေါင် အိပ်မောကျနေကြစဉ်တွင် အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်မှ တဒုန်းဒုန်းကျသည့် အသံများကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံး လန့်နိုးလာခဲ့ကြသည်။

‘ဟာ...မောင်...အိမ်အမိုးပေါ်က တဒုန်းဒုန်းနဲ့ ခဲလုံးတွေ ကျတဲ့အသံတွေ ထင်တယ်’

‘အင်း...အသံတွေကတော့ ခဲနဲ့ပေါက်လို့ အိမ်အမိုးပေါ်ကျတဲ့ အသံပဲ’

ကိုမြတ်ထွေး မီးဖွင့်ကာ တံခါးဖွင့်၍ အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်သည်။

‘ဟင်...ဘာမှလည်း မတွေ့ရပါလား။ ခဲနဲ့ပေါက်ပြီး များ ထွက်ပြေးသွားကြတာများလားပဲ’

‘မဟုတ်သေးပါဘူး မောင်ရယ်၊ မတို့ဟာ ဒီလမ်းထဲ ပြောင်းလာတာလည်း ဘာမှကြာသေးတာမဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ လမ်းထဲမှာလည်း ဘယ်သူနဲ့မှ မသင့်တာလည်း မရှိခဲ့ဘဲနဲ့ ဘာကြောင့် အိမ်ကို ခဲနဲ့ပေါက်ကြရတာလဲဆိုတာ စဉ်းစားမရနိုင်အောင် ဖြစ်နေရပြီလေ’

‘မောင် တစ်ခုစဉ်းစားမိတာကတော့ မောင်တို့ ဒီအိမ်ကို မဝယ်မီမှာ ဝယ်မယ့်သူတစ်ဦးဦးက ဈေးအလျှော့စောင့်

နေပြီး မောင်တို့ဝယ်လိုက်လို့ မကျေနပ်လို့များလားပဲကွာ’
‘အင်း...အဲဒီလိုလည်း ယူဆလို့ရတာပဲလေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ အခုလို အိမ်ကို ခဲနဲ့ပေါက်တာကတော့ ဥပဒေရဲ့ အပြင်ဘက်က ဖြစ်သွားပြီဆိုတော့ ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးအား အသိပေးတိုင်တန်းထားပေးမှပဲ မောင်’

နောက်နေ့ ညနေတွင် ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးအား အသိပေး တိုင်တန်းထားခဲ့လေသည်။ သုံးရက်ခန့်ကြာပြီး တစ်ညတွင် သူတို့အိမ်ထဲမှလိုလို အိမ်အပြင်မှလိုလို အသံများ ကြားလာရပြန်သည်။

‘ဂျောက်...ဂျောက်...ဂျောက်...ဂျောက်’

‘မောင်...မောင်...အိမ်တံခါး လာဖွင့်နေတာထင်တယ်’

‘မဟုတ်လောက်ဘူးကွ၊ မောင် သတိထား နားထောင်မိတာက မောင်တို့ အိပ်ခန်းထဲက ကြားရသလိုပဲ’

မီးဖွင့်ပြီး အခန်းထဲ ရှာကြည့်ကြသည်။ မတွေ့အိမ်ရှေ့ထွက်ကြည့်ကြသည်။ အိမ်ရှေ့တံခါးမှာ ပိတ်ထားအတိုင်းပင် ရှိနေသည်။

ထိုစဉ် သူတို့အိပ်ခန်းထဲမှ တရောက်ရောက်အသံထပ်၍ကြားလာရသဖြင့် ပြေးဝင်၍ ကြည့်ကြရာ တွေ့သေတ္တာ၏ အပေါ်ထောင်နေသော မျောက်လက်က အောက်ဘက်သို့ ပြန်ကျပြီး မျောက်ခနဲမြည်သံကို ကြားသလိုက်တော့သည်။

‘မောင်...မောင်...အခန်းထဲမှာ သူခိုးများ ဝင်ကုန်သလားပဲ။ သိပ်အတင့်မရဲ့နဲ့လေ’

‘အို...သူခိုးကိုတွေ့ရင်တော့ သူသေကိုယ်သေ အပြစ်ခံရမှာပဲ’

ထိုသို့ကြိမ်းဝါးကာ အခန်းထဲအနံ့ ရှာကြည့်ပါလည်း တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမျှ မတွေ့ခဲ့ကြချေ။

‘အခု တရောက်ရောက်နဲ့ အသံကြားရတာဟာ တို့အခန်းထဲက မြည်သံဆိုတာ သေချာသွားပြီ။ ဘယ်အထိမတွေ့ရဘဲနဲ့ ဒီကျွန်းသေတ္တာရဲ့မျောက်လက်က ဘာကြောင့် အသံမြည်ရတာလဲပဲ’

ပဟေဠိခန့်လှစွာနှင့် အသံမြည်ခဲ့သော ကျွန်းသေတ္တာ၏ မျောက်လက်ကို သင်္ကာမကင်းဖြစ်ခဲ့ကြလေသည်။

နောက်တစ်ည သန်းခေါင်ယံအချိန်တွင် အိမ်ခွေးများ ဆွဲဆွဲငင်ငင်နှင့် အူကြပြီးနောက် အိပ်ခန်းကျွန်းသေတ္တာမှ မျောက်ရောက်ဟူသော အသံမြည်သံမိ၍ ကြားကြပြန်လေသည်။

‘ဟုတ်ပြီ မရေ၊ ဒီကျွန်းသေတ္တာကြီးရဲ့ မျောက်လက်
အသံမြည်တာ သေချာသွားပြီ’

‘ဟင်..ဟုတ်လား။ ဘယ်သူမှ ဖွင့်သူ့မရှိဘဲ အသံ
မြည်တယ်ဆိုတော့ မကြောက်တယ် မောင်’

‘အိုက္ကာ..မောင်တစ်ယောက်လုံး အတူရှိနေတာပဲကွာ။
ဘာကိုကြောက်ရမှာလဲကွ’

နောက်နေ့၌ စနေနေ့ ရုံးပိတ်ရက်ဖြစ်၍ သူတို့ အလုပ်
သွားကြရပေ။

‘မရေ..မောင်တို့ ဒီအတိုင်းနေကြလို့ မဖြစ်ဘူးကွ။
ဒီကျွန်းသေတ္တာကြီးက ဘယ်သူမှမဖွင့်ဘဲ မျောက်လက်က
ဘာကြောင့်အသံမြည်တယ်ဆိုတာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းသိရ
အောင် အကြမ်းဖက်နိုင်နင်းတဲ့ ဆရာတစ်ဦးဦးကို အိမ်ကို
ဝင်လာပြီး ပြကြည့်ကြမှပဲကွ’

‘ပြကြည့်မယ်ဆိုရင်လည်း ဒီနေ့ပဲ ပင့်လာပြီး ပြကြည့်
ကြမယ်လေ’

နှစ်ယောက်သား အိမ်တံခါးပိတ်ကာ အကြမ်းဆရာ
နှစ်ယောက်အနေနဲ့ သွားကြကာ အဖြစ်အပျက်ပြောပြပြီး လိုက်
၍ ကြည့်ပေးပါရန် အိမ်သို့ ပင့်လာခဲ့ကြလေသည်။

‘ဆရာ..ဟောဒီ ကျွန်းသေတ္တာကြီးရဲ့ မျောက်လက်
အသံမြည်တာပဲ ဆရာရဲ့’

‘ဟုတ်ပါပြီလေ၊ ဆရာ စစ်ဆေးကြည့်လိုက်ပါမယ်’
အကြမ်းဆရာလည်း ဆန်လက်တစ်ဆုပ်နှင့် နှုတ်ခွေး
အနည်းငယ်တောင်းကာ ရောသမရွေလိုက်ပေသည်။ ပြီး
ထွက် ပါးစပ်မှ မန်းမှုတ်ကာ ထိုဆန်အား သေတ္တာအဖုံးပေါ်
ကြဲချလိုက်သည်။

‘ဟာ..ဟင်..ဆရာ ပက်ကြဲလိုက်တဲ့ ဆန်စေ့လေး
တွေ တစ်နေရာတည်းမှာ စုကုန်ကြပြီ။ ထူးဆန်းလိုက်တာ
ဆရာရယ်’

‘အင်း.. ခင်ဗျားတို့ကတော့ အထူးအဆန်းပဲပေါ့။
တကယ်တော့ ဒီကျွန်းသေတ္တာကြီးမှာ အပူမရှိဘဲနေတယ်
လေ။ ဒါကြောင့် ညဘက်မှာ အဲဒီဒီနေ့တဲ့ အပူက ခဲနဲ့
ခေါက်၊ မျောက်လက်ကို လှုပ်ပြခဲ့တာပဲ။ ဒီကျွန်းသေတ္တာ
ကို လုပ်ရောင်းသူတွေကလည်း အကြံအဖန်သမားတွေလေ။
ကျွန်းသစ်က ဈေးကြီးလေတော့ ပေါချောင်ရတဲ့နေရာမှာ
ဘာရောင်းတဲ့ကျွန်းသစ်ကို ကျွန်းသေတ္တာလုပ်ခဲ့တာပဲ။ ပေါ
ချောင် ဘယ်ကရသလဲဆိုရင် သင်္ချိုင်းက သုဘရာဇာတွေက
ထူထောင်တဲ့ ခေါင်းအဖုံးတွေကို ပြန်တူးဖော်ပြီး ရေဆေး



သန့်စင်ပြီး ပေါချောင်ချေးနဲ့ လာရောင်းရက သေတ္တာ
လုပ်သူကတစ်ဆင့် ပြန်ဝယ်ပြီး ကျွန်းသေတ္တာ လုပ်ရောင်း
တော့တာပဲ။ ဒီတော့ အလောင်းပိုင်ရှင်က သူ့ခေါင်းအဖုံးမှာ
ဝိညာဉ်တွယ်ကပ်နေလေတော့ ခဲပေါက်တာတို့၊ မျောက်
လက်လှုပ်ပြီး အသံပေးတာတို့တွေ ဖြစ်ခဲ့ရတော့တာပဲပေါ့ဗျာ’

ထိုသို့ ဆရာက ရှင်းပြခဲ့တော့မှပင် သူတို့ဇနီးမောင်နှံ
လမ်းဘေး ကျွန်းသေတ္တာဆိုရာမှ ခေါင်းဖုံးကို သေတ္တာလုပ်
ထားသည်ကို အဝယ်မှားမိခဲ့မှန်း သိရှိကြတော့သည်။

‘ဒီလိုဆိုရင် ဆရာ..အဲဒီလို အသံဗလံတွေ မပေး
အောင် အကာအကွယ်လုပ်ပေးပါ ဆရာ’

‘အိုဗျာ..ကျွန်းသေတ္တာတစ်လုံး ဘယ်လောက်တန်လို့
လဲဗျ။ ဒီအပူမရှိတဲ့သေတ္တာကို အိမ်နဲ့ဝေးရာမှာ သွားစွန့်
ပစ်ပြီး သံသေတ္တာတစ်လုံးသာ ဝယ်သုံးကြပေါ့ဗျာ။ ဒီလို
ဆိုရင် အနှောင့်အယှက်ပေးမှုတွေ ပပျောက်သွားတော့မှာ
ပေါ့’

ကိုမြတ်ထွေးနှင့် မမျိုးမျိုးတို့လည်း အကြမ်းဆရာ
အကြံပေးသည့်အတိုင်း အပူမရှိဘဲနေသော ကျွန်းသေတ္တာ
ကြီးကို လမ်းဘေးအမှိုက်ပစ်ရာသို့ စွန့်ပစ်လိုက်ကာ သံ
သေတ္တာအသစ်တစ်လုံးကိုဝယ်၍ အဝတ်အစားများ ထည့်ခဲ့
လေသည်။ ထိုသို့ပြုမှုပြီး နောက်ပိုင်းတွင်တော့ ညဘက်
ခွေးများအူခြင်း၊ အိမ်ပေါ်ခဲကျခြင်း၊ သေတ္တာမျောက်လက်မှ
အသံမြည်ခြင်းများ ကင်းရှင်းခဲ့ကာ စိတ်လက်ချမ်းသာစွာ
အိပ်စက်နိုင်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

တင့်ထူး(ယေယျဝသံ)

မောင်ချစ်အောင်တစ်ယောက် ယနေ့ ကျွဲသွားရှာရာ ကျွဲများ စားကျက်ပြောင်းသွား၍ တော်တော်နဲ့ရှာမရဘဲ ဖြစ်နေရ၏။ အခြားသော ကျွဲရှာဖော်များက သူတို့၏ကျွဲများကို တွေ့ရှိသွားပြီး ရွာသို့ အလျှိုလျှိုမောင်းပြီး ပြန်သွားကြပြီ။ သူ့မှာတော့ တစ်ယောက်တည်း မရမကရှာနေရသည်။

လုပ်ငန်းခွင်သို့ ဝင်ရောက်နေရသောကာလဖြစ်လေရာ ထိုမတွေ့၍မဖြစ်။ သူ၏ကျွဲများ သွားလာတတ်သော စားကျက်နေရာတွေကိုလည်း နှံ့ခဲ့ပြီ။ ချွေးပြန်နေအောင် တက်သုတ်ရိုက်ပြီး ရှာခဲ့လေရာ နေဝင်ရီတရောလောက် အချိန်ကုန်မှ သူတို့ရွာက သောက်သုံးနေသော ရေချောင်းနှင့် ချင်း



တွင်းမြစ်တို့ ဆုံရာတစ်ဝိုက်တွင် ပြန်တွေ့ခဲ့ရတော့သည်။ သူတို့ရွာက သောက်သုံးနေသော မုရင်းချောင်းမှာ ခုကဲ့သို့ မိုးရာသီကာလများတွင် ရေဖုံးလွှမ်းသွား၍ မမြင်တော့ပါ။ နွေအခါမှာဆိုရင်တော့ ချောင်းကျဉ်းကျဉ်းလေးဖြစ်ပြီး ရေအနက်ဆုံးဆို၍ လူခါးလယ်လောက်သာ ဖြစ်သည်။ မုရင်းချောင်းမှာ အရှေ့မှအနောက်သို့ တည့်မတ်စွာ စီးဆင်းလာပြီး ရွာနှင့် သုံးလေးမိုင်အကွာနေရာလောက် ဆက်သောအခါ ချင်းတွင်းမြစ်ကြီးထဲသို့ စီးဝင်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

မောင်ချစ်အောင်တို့ နေထိုင်သော ကုန်းမှော်ရွာကလေးမှာ မုရင်းချောင်းကမ်းဘေးအတိုင်း တည်ဆောက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ရွာရှိသောအခြမ်းတွင် ကုန်းမြေမြင့်ဖြစ်၍ မိုးတွင်းအခါဆိုသော်လည်း ရေက မော်တော်နဲ့ မရောက်နိုင်ပါ။

လူနေအိမ်မရှိသော ချောင်းတစ်ဖက်ကမ်းတွင်မူကား မြေနိမ့်လွင်ပြင်များသာဖြစ်သည်။ ယခုကဲ့သို့ မိုးတွင်းအခါကာလများတွင် အဆိုပါမြေနိမ့်လွင်ပြင်ကြီး တစ်ခုလုံးမှာ များစွာ ဖုံးလွှမ်းသွားပြီး မိုးကုန်သောအခါ ပြန်၍ပေါ်လာသည်။ ဆောင်းရာသီတွင် ထိုနေရာအား ထွန်ယက်စိုက်ပျိုးကြသည်။

မောင်ချစ်အောင်သည် သူ၏ကျွဲများကို ချောင်းကမ်းဘေးအတိုင်း မောင်းပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။ လမ်း၏ အလင်းဆိုင်ရာက ရှိနေသော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ တိမ်စိုင့်တိမ်ခဲတို့ ဖြတ်သန်းနေလေရာ လင်းတစ်ခါ မှောင်တစ်လှည့် ဖြစ်နေသည်။ သို့သော်လည်း ကောင်းစွာမြင်တွေ့နေရသည်။ မီးတစ်လျှောက်တွင် လှည်းလမ်းရှိနေပြီး သစ်တောသစ်ပင်ဟူ၍မရှိ။ ရွာသားများ စိုက်ပျိုးသော ကုန်းခင်းများသာရှိသည်။ သို့ဖြစ်၍ အစစအရာရာ အဆင်ပြေနေသည်။

ရွာနှင့်နီးလာသည်နှင့်အမျှ တံငါဖောင်များကို စတင်တွေ့ရှိရတော့သည်။ အဆိုပါ တံငါသည်များမှာ ဒေသခံသူများ မဟုတ်ကြ။ အောက်ပြည်အောက်ရွာ မုံရွာတစ်ချွန်မှလာပြီး တံငါလုပ်ငန်းကို လာရောက်လုပ်ကိုင်ကြသူများသာဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ သူတို့က ဝါးဖောင်ဖွဲ့ပြီး ဝါးဖောင်ပေါ်တွင် အိမ်ဆောက်ကာ မိသားစုတစ်စုလုံး နေထိုင်ကြသည်။ ဝါးဖောင်အိမ်(၆၊ ၇)လုံးလောက်ရှိသည်။

သူတို့အဖွဲ့သည် နွေရာသီအခါကာလများတွင် ချင်းတွင်းမြစ်ကမ်းဘေးတစ်လျှောက် သဲသောင်ခုံများကို အမှီ

ပြုပြီး သွားရောက်လုပ်ကိုင်ကြသည်။ မိုးရာသီ ရောက်လာသောအခါ နီးစပ်ရာရွာများဆီသို့ ကမ်းကပ်လာကြသည်။ သဲသောင်ခုံတစ်ခုလုံး ရေများ ဖုံးလွှမ်းသွားလေရာ သူတို့အတွက် အမှီအတွယ်များ မရှိတော့ပါ။ ထိုအခါ ရွာနားကပ်ပြီး နေကြရသည်။

မိုးရာသီ ကုန်ဆုံးပြီးဆိုလျှင်ဖြင့် ရွာနှင့်ခွာပြီး ချင်းတွင်းမြစ်ဘက်ကို ထွက်သွားကြရပြန်သည်။ ရွာအနား ဆက်နေလျှင် သူတို့၏ဝါးဖောင်များ သောင်တင်ကြရတော့မည်။ ထိုအခါ ဟိုပြောင်းဒီရွှေလုပ်၍ မရနိုင်ကြတော့ပါ။ မြစ်နှင့်ဝေးသွားပြီး ငါးရှာရခက်သွားမည်။

မည်သို့ဆိုစေ ယခုတွေ့ရသော ဝါးဖောင်အိမ်လေးတွေမှာ နွေခင်းလောက်ကမှ ဆိုက်ကပ်လာခြင်းဖြစ်သည်။ အဆိုပါ တံငါသည်မိသားစုများနှင့် ကုန်းမှော်ရှိ ရွာသူရွာသားများမှာ ဆွေမျိုးသားချင်းကဲ့သို့ ဖြစ်နေကြပါသည်။ အကြောင်းမူ အဆိုပါ တံငါသည်မိသားစုများက ရောက်ရှိလာခဲ့ကြသည်မှာ လေးငါးနှစ်လောက်ပင် ရှိခဲ့ပြီဖြစ်ပါသည်။ သူတို့သည် တင်ပြခဲ့သည်အတိုင်း မိုးအခါရောက်လျှင် ရွာသို့ကပ်လာပြီး နွေအခါရောက်လျှင် ချင်းတွင်းမြစ်ထဲရှိ သဲသောင်ခုံကောင်းကောင်းနေရာသို့ ရွှေပြောင်းလိုက်ဖြင့် သဲသရာလည်နေသူများ ဖြစ်ကြသည်။

မောင်ချစ်အောင်တစ်ယောက် တံငါသည် ဝါးဖောင်များကို ကျော်လာသည်နှင့် သင်္ချိုင်းကုန်းကို စတင်တွေ့ရတော့သည်။ သင်္ချိုင်းကုန်းမှာ လမ်း၏ ဘယ်ဘက်အခြမ်းတွင်ရှိသည်။ ကြီးမားသော ကုက္ကိုပင်တစ်ပင်နှင့် ရေသဖန်းပင်ကြီးများက သင်္ချိုင်းကုန်းတစ်ခုလုံးကို အုပ်မိုးထားသလို ဖြစ်နေသည်။ သင်္ချိုင်း၏ ဘေးပတ်လည်တွင် အခြားသော သစ်ပင်နှင့် ချုံနွယ်များကလည်း ပိတ်ပေါင်းလျက်ရှိနေသည်။

မောင်ချစ်အောင်က သင်္ချိုင်းကုန်းနှင့် တည့်တည့်ရောက်သောအခါ သင်္ချိုင်းကုန်းထဲကို လှမ်းပြီးကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ မောင်ချစ်အောင်တစ်ယောက် အကြောက်လွန်ပြီး ကြက်သေ၊ သေမတတ်ပင် ဖြစ်သွားရတော့သည်။ အကြောင်းမူ မနေ့ကမှမြှုပ်ထားသော လူသေသင်္ချိုင်းအသစ် စက်စက်ကြီးပေါ်တွင် လူပုသေးသေးလေးတစ်ယောက်က ထိုင်နေ၍ဖြစ်သည်။ ထိုကဲ့သို့ထိုင်နေပြီး တစ်စုံတစ်ရာကိုလည်း လက်ဖြင့်ကိုင်တွယ်၍ စားနေသေးသည်။ ခွေးတွေ၊ ကြောင်တွေ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ခွေးတွေ၊ ကြောင်တွေ ဆိုပါလေ

အစားအစာတစ်ခုကို လူတွေလို လက်ဖြင့်ကိုင်ပြီး စားကြမည်မဟုတ်။

တောထဲက တိရစ္ဆာန်အရိုင်းများလည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။ တောတွင်းတိရစ္ဆာန်ဆိုပါက ယခုလို လူတစ်ယောက်ကို မြင်တွေ့ရပြီဆိုသည်နဲ့ လန့်ဖျပ်ပြီး ထွက်ပြေးသွားမှာ သေချာသည်။ ယခုတော့ ထွက်ပြေးခြင်းမရှိ။ ကြောက်လန့်ပုံလည်းမပေါ်။ လူပုသရဲပဲ ဖြစ်ရမည်။ မောင်ချစ်အောင်နှင့် အဆိုပါ လူပုသရဲမှာ ခြေလှမ်းလေးငါးဆယ်လောက်သာ ဝေးနိုင်ပါသည်။

ကြောက်လန့်နေရသည့်ကြားက မျက်လုံးကို ပွတ်သပ်ပြီး သေသေချာချာ ကြည့်မိသောအခါ လူပုသရဲ ဖြစ်မှန်း ပို၍သေချာသွားလေတော့သည်။ အကြောင်းမူ အဆိုပါ လူပုသရဲမှာ ဖြူလွလွအင်္ကျီလက်ပြတ်ကိုပင် ဝတ်ဆင်ထား၍ ဖြစ်တော့သည်။ သူ၏ကျွဲများကတော့ ပိုင်ရှင်ကိုမစောင့်၊ သွားမြဲသွားနေရာ ရွာအဝင်ဝသို့ပင် ရောက်နေကြပြီဖြစ်သည်။ ထိုအခါ မောင်ချစ်အောင်လည်း မြေကြီးခဲတစ်ခုကို ကောက်ယူပြီး လူပုသရဲအား လှမ်းပြီးပစ်ပေါက်လိုက်သည်။ သူ့နောက်လိုက်လာမည်ကိုစိုး၍ မောင်းထုတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့နောက်ကိုလိုက်လာပြီး ရွာထဲသို့ရောက်လျှင် အခြားသူများကိုပါ ဒုက္ခပေးနိုင်သည်။ မောင်ချစ်အောင်က လူပုသရဲကို ပစ်ပေါက်လိုက်စဉ် လူပုသရဲကလည်း သူစားနေသောအရာဖြင့် သူ့အား ထပြီး ပြန်လည်၍ ပစ်ပေါက်လိုက်သေး၏။ အတော်ဆိုးတဲ့ လူပုသရဲပါပဲ။

မောင်ချစ်အောင်လည်း ခြေကုန်သုတ်ပြီး ထွက်ပြေးခဲ့ရတော့သည်။ ထွက်ပြေးရင်း နောက်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်သောအခါ လူပုသရဲကတော့ဖြင့် သူ့နောက်ကို လိုက်လာခြင်းတော့မရှိ။ တော်ပါသေးရဲ့၊ သရဲဆိုတာမျိုးက သူတို့မှာလည်း ကမ္မဇိဇ္ဇိတန်ခိုးတွေ အထိုက်အလျောက်ရှိလေရာ လူပုမှ လူထွားကြီးသရဲအဖြစ် ပြောင်းချင်လည်း ပြောင်းသွားနိုင်၏။ ပြော၍မရ။ ဆင်ကောင်လုံးလောက်ကြီးသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားပြီး သူ့ကို တိုက်ခိုက်လာပါက အမေ့သား ကျွဲမတွေ ဖြစ်သွားနိုင်သည်။

နောက်ကျသည့်ခြေထောက် သစ္စာဖောက် အသွင်မျိုးဖြင့် အူယားဖားယား ထွက်ပြေးလာခဲ့လေရာ သူ၏ကျွဲနောက်သို့ မီလာခဲ့ရသည်။ ကျွဲအားလုံးက ရွာထဲသို့ ရောက်နေကြပြီဖြစ်၍ နေအိမ်ရှိရာဆီသို့ နှလုံးတုန် ရင်ခုန်စွာဖြင့်

ပြန်မောင်းခဲ့ရတော့သည်။

အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ ကျွဲခြံအတွင်း မောင်းသွင်းခြံတံခါးကို ပိတ်ပေးပြီးသောအခါ ရေမိုးချိုး ထမင်းစား၏။ အိမ်သူသက်ထားကတော့ဖြင့် နေအိမ်မှာမရှိ။ သူ့အိမ်ရှိရာဆီ ခဏသွားနေသည် ထင်ရ၏။ ကိစ္စမရှိပါ။ သူလည်း ထမင်းစားပြီးလျှင် သူ၏ သင်္ချိုင်းကုန်းထဲက လူပုသရဲတွေခွဲပုံများကို ရွာရိုးကိုးပေါက် လျှောက်လည်ပြီး ပြောရဦးမည်သာဖြစ်သည်။



ထမင်းစားပြီးသောအခါ ဆယ်အိမ်မှူး ဦးအောင်ကြီးတို့အိမ်ကို သူ ထွက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဆယ်အိမ်မှူး ဦးအောင်ကြီးတို့၏နေအိမ်မှာ ညတိုင်းဆိုသလို လူစည်ကားတတ်သည်။ သမီးပျိုနှစ်ယောက်ကလည်း ရှိနေလေရာ ရွာလူပျို၊ တစ်ခုလပ်၊ မုဆိုးဖိုများပါမကျန် အကြောင်းအကြောင်းရှာပြီး လာလည်တတ်ကြသည်။ သမီးပျိုနှစ်ယောက်ဖြစ်သော ခင်နှင်းလှနှင့် ခင်နှင်းမြတို့ နှစ်ယောက်စလုံးမှာလည်း ရွာထဲက အချောအလှစာရင်းဝင်တွေ ဖြစ်ကြသည်။

မည်သို့ဆိုစေ မောင်ချစ်အောင်တစ်ယောက် ဆယ်အိမ်မှူးအိမ်သို့ ရောက်လာသောအခါ အိမ်လည်လာကြသော များနှင့် စည်ကားနေကြောင်း တွေ့ရလေသည်။ ညတွင် ထူးထူးခြားခြား သူကြီးလင်မယားနှစ်ယောက်လည်း သူတို့အိမ်တွင် ရောက်ရှိနေကြောင်း တွေ့ရသည်။ နေ့ဆီမီးအိမ်သုံးလုံးလောက် ထွန်းထားလေရာ အိမ်လုံးဆိုသလို လင်းထိန်နေသည်။ အိမ်ပေါ်ရှိ ထင်ပေါ်တွင် ရေနွေးဆိုးကျိုပြီး ဝိုင်းဖွဲ့ကာ စကားပြောနေအချို့လည်း ပြောင်းဖူးမီးဖုတ်ကာ စားနေသည်။

မောင်ချစ်အောင်က အိမ်ပေါ်သို့ ရောက်သွားပြီး

‘ကျွန်တော် ဒီနေ့ သင်္ချိုင်းကုန်းထဲမှာ လူပုသရဲ ခုတယ်ဗျ’ဟု ဝင်ပြီးပြောလိုက်သောအခါ ကြားလိုက်အပေါင်းက ဟာခနဲ၊ ဟင်ခနဲ ဖြစ်သွားကြရတော့သည်။

အလည်လာသူ ဦးချစ်ထွေးက-

‘ဘယ်လိုများ တွေ့ခဲ့ရတာလဲဗျ’

‘တွေ့ခဲ့ရတာကတော့ဗျာ..ကျွန်တော် ကျွဲမောင်းပြန်အလာမှာပါ။ ကျွဲတွေကလည်းဗျာ..ဒီနေ့ကျကာမှ ကျက်ပြောင်းသွားတော့ တော်တော်နဲ့ကို ရှာမရနိုင် နေဝင်ခါနီးကျမှ မြစ်ကမ်းဘေးမှာ သွားပြန်တွေ့ရတာပါ။’

ဘယ်။ ကျွဲမောင်းပြီး ပြန်လာတော့ တစ်စစနဲ့ မောင်လာ
သေး။ ဒါပေမဲ့ လရဲ့အလင်းရောင်ကလေးက ရှိနေသေး
တော့ တော်သေးတာပေါ့ဗျာ။ အဲဒီလိုနဲ့ ကျွဲတွေကို မောင်း
ပြန်လာတော့ ရွာဝင်ခါနီး သင်္ချိုင်းကုန်းကိုလည်းရောက်
အရော ကျွန်တော်က မနေနိုင် မထိုင်နိုင် အဲဒီသင်္ချိုင်း
ကုန်းထဲကို လှည့်ပြီးကြည့်မိလိုက်တော့တာပဲဗျို့

ဟုပြောပြီး ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို ငဲ့ကာသောက်
တတ်သည်။

အိမ်လည်လာသူ မထွေးခင်က-

‘လှည့်ပြီးကြည့်မိတော့ အဲဒီလူပုသရဲကို တွေ့ရတော့
အပေါ့၊ ဟုတ်လား’

ဟု သိချင်စောနဲ့ ဝင်ပြီးပြောလိုက်ရာ-

‘မှန်တာပေါ့ဗျာ၊ မှန်တာပေါ့။ အဲဒီလူပုသရဲက ဘယ်
ထိုင်နေတယ် မှတ်လဲ’

‘ဘယ်သိမှာလဲကွ၊ မင်းပဲတွေ့ခဲ့တာ မင်းပဲသိမှာပေါ့။

အဲဒီကို လာမေးနေရတယ်လို့ ပြောမှာသာ ပြောစမ်းပါ’

ဟု အိမ်လည်လာသူ မောင်လူအောင်က ဝင်ပြီးပြော
တတ်သည်။

ထိုအခါ မောင်ချစ်အောင်က-

‘အဲဒီလူပုသရဲ ထိုင်နေတဲ့နေရာက မနေ့ကမှ မြှုပ်
အေးတဲ့ ဦးထွန်းလူရဲ့ မြေပုံပေါ်မှာဗျ’

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ခင်လှဆိုသူက-

‘ဟ..ဒါဆို ဦးထွန်းလူကြီး သရဲဖြစ်သွားလို့ သူ့မြေ
ပုံကို တက်ထိုင်လို့ ပြတာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ နောက် ဘာ
အကြောင်းဖြစ်သေးလဲ ပြောဦး’

‘ဘာဆက်ဖြစ်လဲဆိုတော့ သူက တစ်ခုခုကို စားနေ
တာဗျ။ ထိုင်ပြီးတော့မှကို စားနေတာ’

ထိုအခါ ဆယ်အိမ်မှူးက-

‘မင်းကလည်းကွာ ခွေးတွေ၊ ကြောင်တွေရော မဖြစ်
ဘူးလား’

‘ဘယ်ဖြစ်နိုင်မှာလဲဗျာ။ ခွေးတွေ၊ ကြောင်တွေက ထိုင်
စားနေတာမရှိ။ မြင်ဖူးလို့လား’

‘မြင်တော့ မမြင်ဖူးဘူးပေါ့ကွာ။ ဒါပေမဲ့ မင်းက
မြင်မှားချင် မှားနေမှာလေကွာ။ ဒါကြောင့် ပြောရတာပါ’

‘ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အမြင်မှားရမှာလဲဗျာ။ နည်းနည်း
အေးသေး မောင်နေတယ်ဆိုတာတော့ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
အလင်းရောင်ကလည်း ရှိနေတဲ့အပြင် ကျွန်တော်နဲ့ အဲဒီ

သရဲပုကလေး အများဆုံးဝေးလှ ခြေလှမ်းလေး၊ငါးဆယ်
ပေါ့။ အဲဒီလောက် အကွာအဝေးလေးနဲ့တော့ ကျွန်တော်
အမြင်မမှားနိုင်ပါဘူး။ ပြီးတော့ သူစားနေတဲ့အရာကို စား
နေတာမှာလည်း တကယ်လူတစ်ယောက်လို စားနေတာ
လေ။ လက်နှစ်ဖက်နဲ့ကိုင်ပြီး စားနေတာ။ ခွေးတွေ၊ ကြောင်
တွေက အဲဒီလိုမျိုး လက်နဲ့ကိုင်ပြီး စားနေကြတာမှမဟုတ်
ဘဲ’

ထိုအခါ သရဲကြောက်တတ်သော သူကြီးကတော် ဒေါ်
ချင်းစိန်က-

‘သေချာပါပြီ၊ သေချာပြီ။ အောင်မယ်လေး..ကိုထွန်း
လူရဲ့ မသေခင် ဒီလောက် စိတ်ရင်းစေတနာကောင်းပြီး
အလှူဒါနတွေလည်း ပြုလုပ်ခဲ့ပါရက်ကယ်နဲ့ အခုသေတော့
မှ လူပုသရဲ ဖြစ်သွားရသတဲ့လား။ အဟီး..ဟီး..ရွတ်’

သူကြီးကတော်နဲ့ သေဆုံးသွားသူ ဦးထွန်းလူတို့မှာ
ဆွေရိပ်မျိုးရိပ် မကင်းသူများ ဖြစ်ကြသည်။

အိမ်လည်လာကြသူများက သူကြီးကတော်အား ဝိုင်း
ပြီး ကြည့်နေကြစဉ် သူကြီးကတော်ကပင် ဆက်ပြီး-

‘သူကြီး..သူကြီး၊ ဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ဒီ
ကိစ္စကို အမြန်ရှင်းပေးပါ။ ကျုပ်တို့ရွာမှာ ဒီလို လူပုသရဲ
ကြီး ဖြစ်ပေါ်လာရတယ်ဆိုတာ လူကြားမကောင်း သူကြား
မကောင်း ဖြစ်နေရပြီ။ ဟိုတုန်းကဆိုရင် တစ္ဆေသရဲတွေက
အရိပ်လောက်၊ အသံလောက်၊ အနံ့လောက်ကလေးနဲ့ပဲ
ခြောက်ပြ၊လန့်ပြခဲ့တာပါ။ အခု သူကြီးလက်ထက်ကျကာ
မှ တစ္ဆေသရဲတွေက ကိုယ်ထင်ပြရုံမကတော့ဘူး၊ ကိုယ်လုံး
ကိုယ်ထည်တွေကိုပါ ပြလာပြီ။ ဒီအခါ အကျင့်သီလမရှိတဲ့
သူက ဒီရွာကို အုပ်ချုပ်နေလို့ဆိုပြီး လူတွေ ကဲ့ရဲ့လာနိုင်
တယ်။ သူကြီး မရှက်ပေမယ့် ကျုပ်ရှက်တယ်တော့၊ ရှက်
တယ်။ အဟီး..ဟီး..ဟီး၊ အဟင့်..ဟင့်..ဟင့်၊ ရွတ်’

ထိုအခါ ဆယ်အိမ်မှူးက-

‘သူကြီးကတော် ကြည့်လည်းလုပ်ပါဦး။ ဒါ မသာ
အိမ် မဟုတ်ဘူးဗျ။ အခု ဟိုမသာအိမ်မှာတောင် တင့်တို
တရယ်ရယ် မဖြစ်ကြတော့ဘူး။ မသာအိမ်မှာ တင့်တိုတရယ်
ရယ် မဖြစ်ဘဲ ဒီဆယ်အိမ်မှူးအိမ်မှာ လာဖြစ်နေရတယ်လို့’

ဟု ပြောလိုက်ရာ သူကြီးက စကားလမ်းလွဲဟန်ဖြင့်-

‘ကဲ..ကဲ..တော်ကြပါတော့။ ဒီကိစ္စကို ကျုပ်က အစ
အဆုံးနားထောင်လိုက်ဦးမယ်။ အစ၊အဆုံး သိရပြီးကာမှ
ဘာလုပ်သင့်တယ်ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်လို့ရမှာပေါ့။ ကဲ..မောင်

ချစ်အောင်၊ မင်းရဲ့ သင်္ချိုင်းကုန်းထဲက လူပုသရဲတို့ရဲ့ အတွေ့အကြုံကို ဆက်ပြောစမ်း'

'ကျွန်တော့်ရဲ့ကျွဲတွေကလည်း ရွာထဲကိုဆက်ပြီးဝင်နေကြပြီ။ ဒီအခါ ကျွန်တော်က အဲဒီသရဲပုကို သေသေချာချာ ဆက်ပြီးကြည့်တော့ အင်္ကျီခပ်ဖြူဖြူလေးကိုတောင် ဝတ်ထားသေးတယ်ဗျ။ ဒီတော့ သရဲဖြစ်တယ်ဆိုတာ ပိုပြီးသေချာသွားပြီပေါ့။ ခွေးတွေ၊ ကြောင်တွေဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အင်္ကျီဝတ်ကြမှာလဲ'

'အဲဒီအခါကျတော့ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်နောက်ကို လိုက်မလာဖြစ်အောင်ဆိုပြီး မြေကြီးခဲတစ်ခုနဲ့ လှမ်းပြီး ပစ်ပေါက်လိုက်တာမှာ အောင်မယ်...သကောင့်သားကြီးကလည်း မတ်တတ်ရပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို သူစားနေတဲ့ အစားအစာတစ်ခုနဲ့ ပြန်ပြီးမှတောင် ပစ်ပေါက်ခဲ့သေးသဗျ။ သူ့အရပ်က တစ်တောင်ကျော်ရုံလောက်ပဲရှိမယ်။ အတော်ဆိုးတဲ့သရဲပါပဲဗျာ'

ဟု ပြောလိုက်လျှင် သူကြီးကတော်က-

'ဒီမှာ မောင်ချစ်အောင်...စကားပြောရင် ရိုးရိုးပဲ ပြောပါ။ စွပ်လားစွဲလားနဲ့ အငေါ့တူးပြီး မပြောစမ်းနဲ့။ အခု ဒီသရဲပုက ငါနဲ့ သိပ်ပြီးဆွေရိပ်မျိုးရိပ် မကင်းဘူးဆိုတာကိုလည်း သတိထားဦး'ဟု ပြောလိုက်ရာ ကြားရသူ အပေါင်းက ရယ်ချင်ရက်ပက်ကျိ ဖြစ်သွားရတော့သည်။ မည်သူကမှ အသံထွက်ပြီး မရယ်ဝံ့ကြပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ သူကြီးကို မကြောက်ရဘဲ သူကြီးကတော်ကို ကြောက်ခဲ့ကြရသည်မှာလည်း အခါခါပါ။

မောင်ချစ်အောင်က ဆက်ပြီး-

'ထွက်ပြေးလာခဲ့ပြီး နောက်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်တော့ သရဲပုက လိုက်မလာပါဘူး။ လိုက်လာတယ်ဖြစ်စေ၊ လိုက်မလာဘူးဘဲဖြစ်စေ လောလောဆယ်မှာတော့ ကျွန်တော်တို့ ရွာရဲ့ သင်္ချိုင်းကုန်းထဲမှာ သရဲပုတစ်ကောင်က ဝင်ရောက်နေပြီ ဆိုတာကတော့ အမှန်ပါပဲ။ သူဟာနဲ့သူ သင်္ချိုင်းကုန်းထဲမှာ ရောက်နေတာက အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီသင်္ချိုင်းကုန်းမှာနေပြီး ရွာထဲကလူတွေ ဒါမှမဟုတ် ရွာအပြင်ထွက်ပြီး အလုပ်လုပ်နေတဲ့သူတွေကို တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဒုက္ခပေးမလာဘူးလို့တော့ မပြောနိုင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ခုနက သူကြီးကတော် တောင်းဆိုချက်ကို ကျွန်တော့်အနေနဲ့ကတော့ ထောက်ခံတယ်ဗျ'

အိမ်ခြေတစ်ရာပင်မပြည့်သော ထိုရွာကလေးတွင် ရွာ

သူကြီး လုပ်လာခဲ့ဖူးသူများ အဆက်ဆက်ရှိခဲ့၏။ ထိုအခါက ယခုကဲ့သို့သော ဖြစ်စဉ်ဖြစ်ရပ်မျိုးကို သူတို့ရွာထဲ မရှိခဲ့။ ယခု သူ့လက်ထက် သူကြီးတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရသောအခါမှ လူပုသရဲက ပေါ်ပေါက်လာရသည်။ နေ့တွေကြည့်သော ရက်စိတ်များပင် ဝင်လာ၏။ ရက်စိတ်နောက်တွင် ဒေါသများပါ ကပ်တွယ်လာရပြန်သည်။

သူကြီးသည် အပြန်ပြန်အလှန်လှန် စဉ်းစားပြီး အခါ-

'အေး...ဒီညမှာတော့ဖြင့် အချိန်မရှိတော့ဘူး။ ပြန် မိုးလင်းမှပဲ ဒီကိစ္စကို စီစဉ်တော့မယ်။ အကြမ်းပြောရရင်တော့ ကျုပ်ရဲ့အိမ်မှာ မနက်ဖြန် အစည်းအလုပ်မယ်။ အစည်းအဝေးလုပ်မယ်ဆိုတာလည်း တစ်ရွာကို မခေါ်ပါဘူး။ ကျုပ်ရယ်၊ ရွာက ရပ်မိရပ်ဖရယ်၊ တော့ ဆယ်အိမ်မျိုးတွေ ပါမယ်။ ပြီးတော့ ရွာထဲက သောက်သောက်စားစားလုပ်ပေမယ့် ရပ်ကျိုးရွာကျိုးအတွက်ဆိုရင် ရှေ့ဆုံးကနေပြီး အမြဲတမ်းပါဝင်ဆောင်ရွက်လေ့ရှိကံလင်း၊ မောင်ဦး၊ ငရှ်နီတို့ အုပ်စုကိုပါ ခေါ်ရမယ်ကဲ...ဆယ်အိမ်မျိုးရေ၊ ကျုပ်တို့လည်း ပြန်လိုက်ဦးခေါ်သော်...ဒါနဲ့ တစ်ဆက်တည်း မှာခဲ့တော့မယ်။ မနက်(၈)နာရီကျော်ကျော်လောက်မှာ အစည်းအဝေးတော့ပေါ့။ အိမ်အလုပ်ရှိလည်း ခဏတော့ ဘေးဖယ်ပေါ့ဗျာ။ လောလောဆယ် အဲဒီသရဲပုကို ဘယ်လိုနှိမ်နင်းမောင်းထုတ်ရမလဲဆိုတာက ပိုပြီးအရေးကြီးနေမှန်း။ မိန်းမ၊ လာ...သွားကြစို့'ဟု သူကြီးက သူဇနီးကိုပါ ခေါ်ပြီး ပြန်သွားကြလေရာ။ အိမ်လည်လာကြသောသူကလည်း အချိန်မရှိတော့ပြီဖြစ်၍ မိမိအိမ်ရှိရာဆီသို့ သွားကြလေတော့သည်။



နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းလာသောအခါ သူကြီးက ဆော်တစ်ဦးနဲ့ သူဖိတ်ခေါ်လိုသောသူများကို တစ်အိမ်ဆင်း ခေါ်ခိုင်း၏။ ခေါ်ခိုင်းထားသော ရပ်မိရပ်ဖဆယ်အိမ်မျိုးနဲ့ လက်မရွံ့သူရဲကောင်းအဖွဲ့ဟု ကင်ပွန်းပေးရမည့် မောင်ဦး၊ ကံလင်း၊ ငရှ်နီတို့အုပ်စုလည်း လာကြသည်။

လူစုံသောအခါ သူကြီးက မနေ့ ညနေက မောင်အောင် သင်္ချိုင်းကုန်းထဲ တွေ့ခဲ့ရသော လူပုသရဲအကြောင်းကို ရှင်းပြလိုက်သည်။

ပြီးသောအခါ-

ကျွန်တော် ဒီနေ့ခေါ်ပြီး ဆွေးနွေးရတဲ့ အကြောင်း နည်းကတော့ အဲဒီလူပုဂ္ဂိုလ်တို့ ဘယ်လိုနှိမ်နင်းပြီး ရွာနှင့်ဆေး အောင် မောင်းထုတ်ရမယ် ဆိုတာပါပဲ။ ကျွန်တော်လုပ်ချင် တဲ့ အစီအစဉ်ကို အရင်ပြောပါဆိုရင်တော့ ဒီနေ့ ညနေမှာပဲ နှာအနေနဲ့ တောထုတ်ပွဲလုပ်ချင်တယ်။ အိမ်တိုင်း အိမ်ရဲ့ရှေ့ ဆွေမှာ မီးဖိုထားမယ်။ ပြီးတော့ ဆန်ကောတို့၊ သံပုံးတို့ပါ အသင့်ပြင်ထားရမယ်။ ရွာဦးပိုင်းကနေပြီး ကံလင်းတို့အဖွဲ့ က ရွာထဲမှာ ခိုကပ်နေတဲ့ အစိမ်းသရဲ၊ ဖုတ်၊ ပြိတ္တာတွေ နေနိုင်အောင် သံပုံးတွေ၊ ဆန်ကောတွေတီးပြီး စုန်ဆင်း ထာရမယ် ဆိုပါတော့။ ဘယ်အထိတီးပြီး စုန်ဆင်းသွားရ မယ်ဆိုတော့ ရွာအောက်ပိုင်း သင်္ချိုင်းကုန်းကို ကျော်လွန် ပြီးသည့်အထိ မောင်းထုတ်သွားရမယ်။ ဒီအခါ ရွာထဲမှာ နီးအောင်းနေတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးတွေရော၊ သင်္ချိုင်းကုန်းမှာ အခုမှ ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ သရဲပုရောပါမကျန် အားလုံးကို မောင်းထုတ်ပြီးသား ဖြစ်သွားမယ်။ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက် ပြတ်ပေါ့။

ဒီသရဲပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို လျှော့တွက်လို့တော့ မရဘူးဗျ။ ဒီ သင်္ချိုင်းကုန်းကို ခြေကုပ်ယူပြီး ရွာထဲအထိ နယ်ချဲ့လာရင် လွယ်ဘူး။ ပြဿနာတစ်ရပ်ဆိုတာ ကြီးထွားလာမှ ဖြေရှင်း နေတာထက် မကြီးထွားခင် တစ်နည်းအားဖြင့် အစပျိုးနေ ခဲ့တာကိုပဲ ဖြိုဖျက်ပစ်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပါပဲ။

ဒါကတော့ ကျွန်တော်ဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒပါ။ အခုရောက် ထားတဲ့ ရပ်မိရပ်ဖများနဲ့ ဆယ်အိမ်မှူးတွေကရော ဘယ်လို သဘောရလဲ၊ ပြောပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော်တစ် ဆယ့်ကံတည်း ငါ့စကား နားရ မလုပ်ချင်ဘူး။

မောင်ဦးတို့အဖွဲ့ကရော လုပ်ရဲပါ့မလား။ ရွာလယ် သင်းတစ်လျှောက်ကို မောင်းပြီးလာခဲ့ရမှာဆိုတော့ မသကာ အစိမ်းသရဲတွေနဲ့ မတွေ့ရဘူးလို့တော့ မပြောနိုင်ဘူးပေါ့ ဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရပ်ကွီးရွာကျိုးမို့ အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီ ဆောင်ရွက်ကြစေလိုပါတယ်။ ဒီလောက်ပါပဲ။

သူကြီးစကား ဆုံးသောအခါ ရပ်မိရပ်ဖထဲက ဘိုး အောင်သန်းသည် သူကြီး၏ အစီအစဉ်ကို-

‘ကောင်းတာပေါ့ဗျာ။ အခု သင်္ချိုင်းကုန်းထဲက လူပု ခုန့်ဆိုတာက ရွာထဲ မပြောနဲ့၊ သင်္ချိုင်းကုန်းထဲမှာလည်း နေသင့်ဘူး။ တော်ကြာ မသားတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ် ဆယ့်ကံ ခေါ်နေရင်ဒုက္ခ။ ဒါကြောင့် သူကြီးပြောတဲ့အတိုင်း

ကျုပ်တို့ ဒီနေ့ ညနေမှာပဲ အကောင်အထည်ဖော်ကြတာပေါ့။ ကျန်တဲ့သူတွေရော သဘောတူကြရဲ့လား’ဟု မေးလိုက် သောအခါ တက်ရောက်လာသူအားလုံးက ကန့်ကွက်မဲမရှိ အားလုံးသဘောတူကြ၏။

ထိုစဉ် ဝါးဖောင်ပေါ်တွင် နေထိုင်ပြီး ငါးရှာစားနေ သော တံငါသည် ဦးတောက ငါးခြောက်၊ ငါးစုံတွဲများကို ဆွဲပြီး သူကြီးအိမ်သို့ ရောက်လာ၏။ သူ၏ကျောပေါ်မှာ တော့ မျောက်တစ်ကောင်က ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို ဖက်တွယ်ပြီး ပါလာသေး၏။

တောက သူကြီးအား-

‘သူကြီးရေ...ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့လည်း မနေ့ ညနေကမှ ပြန်ရောက်လာကြတာဗျ။ ဒါက သူကြီးတို့မိသားစုစားဖို့ ငါးခြောက်နှင့် ငါးအစုံတွေပါ။ ယူထားလိုက်ပါ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့တွေကိုလည်း ခါတိုင်းနှစ်တွေလိုပဲ ပေါ့ ဗျာ ကျွန်တော်တို့ကို ဒီရွာသားတွေလိုပဲ သဘောထားပြီး ရွာရဲ့ သာရေးနာရေးကိစ္စကို ခိုင်းပါ။ ကျွန်တော်တို့လည်း ရွာသားအရင်းလို သဘောထားပြီး ကူညီစရာရှိ ကူညီပေး ပါ။ ကျွန်တော်လည်း မနေ့ ညက လာခဲ့ဖို့ပါပဲ။ ဟောဒီက ကျွန်တော့်မျောက်ကလေးတစ်ကောင် ပျောက်လို့ လိုက်ရှာ နေရတာနဲ့ မရောက်ဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။ တစ်ညလုံး လိုက်ရှာခဲ့ ရတာမှာ နောက်ဆုံးတော့ သင်္ချိုင်းကုန်းထဲမှာ သွားပြန်တွေ့ ရတယ်။

သင်္ချိုင်းကုန်းထဲမှာ ရေသဖန်းသီးတွေက ပေါတာကိုး ဗျ။ အဲဒီမှာ သူက သွားပြီးစားနေတာဗျ။ လွန်ခဲ့တဲ့သုံး လေးလလောက်ကမှ မြစ်ကမ်းဘေးကို ဆင်းပြီး ရေလာ သောက်ကြတဲ့ မျောက်အုပ်ထဲက ရလာခဲ့တာပါ။ အဖော် မရှိတဲ့ ကျွန်တော့်သားသမီးတွေအတွက်ကတော့ ဒီမျောက် ကလေးက သူတို့အဖော်ပါပဲ။ ကျွန်တော့်သားသမီးတွေက လည်း သူ့ကို အရမ်းချစ်ကြပါတယ်။ ကြည့်ပါလား ဒီမှာ၊ အင်္ကျီဖြူလေးတစ်ထည်ကိုတောင် ချုပ်ပြီး သူ့ကို ဝတ်ပေး ထားတာ’ဟု ပြောပြီး ပြသလိုက်သေးသည်။

ထိုအခါ သူကြီးအိမ်သို့ ရောက်ရှိလာကြသောသူများ က အစည်းအဝေးပြီးဆုံးကြောင်း မကြေညာရသေးမီ-

‘ဪ...ကြုံရ၊ကြုံရ သင်္ချိုင်းကုန်းထဲက လူပုသရဲ တဲ့’ဟု ပြောဆိုရင်း ပြန်သွားကြပါလေတော့သတည်း။

ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ
ချစ်သင့်

ဒါရိုက်တာမျိုးကော်ကောင် ဝိညာဉ်နှင့် စာကားပြခြင်း

ကျွန်တော်သည် အာရုံကျနေလျှင် ထိုအာရုံ၌
ကျွန်တော်၏ စိတ်တို့သည် တည်လျက် ထိုအာရုံ၏
စေ့စားချက်အတိုင်း လိုက်လုပ် ဖြစ်နေတတ်လေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်တော်၏ စိတ်ကူးရုပ်ပုံ
ဇာတ်လမ်းထဲက ကျွန်တော်ဖန်တီးထားသော
ဇာတ်လိုက်ဇာတ်ကောင်များသည် ကျွန်တော့်အလို
သို့ မလိုက်ဘဲ သူတို့အလိုသို့
ကျွန်တော်က လိုက်နေရလေ
သည်။ သည်အခါမျိုးတွင်
ကျွန်တော့် တော်တော်
စိတ်တိုသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ၌လည်း
ကျွန်တော်၏ ဇာတ်ကောင်များသည်
ဝိညာဉ်များကဲ့သို့ ကိုင်ရတွယ်ရ ခက်သည်။

◆◆◆

ထိုညက ကျွန်တော့်စိတ်ကူးအနုပညာ
ထဲမှာ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် စရေးသည်။
ပရလောကအကြောင်းအရာထဲက
ထူးဆန်းဖြစ်စဉ်တစ်ပုဒ်ဖြစ်သော်
လည်း ကိုယ်တွေ့တစ်ဝက်



စိတ်ကူးယဉ်တစ်ဝက် ပေါင်းစပ်ထားသော ဇာတ်လမ်း အမျိုးအစား ဖြစ်လေသည်။

ထိုဇာတ်လမ်းကိုရေးရင်း ကျွန်တော့်မှာ အတွေးလွန် တာ အာရုံထဲ နစ်မြောနေမိ၏။ သေသူတို့၏ ဝိညာဉ် အကြောင်းကို လူတော်တော်များများ ပြောကြသည်ကို ကြား ဖူးသော်လည်း ကိုယ်တွေ့မဟုတ်သောကြောင့် ယုံသည် ထည်းမဟုတ်၊ မယုံသည်လည်းမဟုတ်။ သူတို့ပြောစကား အရ ဤသို့ကြားလိုက်ရ၏ဟူသော သဘောမျိုးဖြင့်သာ သူတို့ ကျေနပ်အောင် လိုက်လျောပေးကာ ခေါင်းညိတ်ခဲ့ရ လေသည်။

ယခု ကျွန်တော်ရေးနေသော ဇာတ်လမ်းမှာလည်း ဝိညာဉ်လောကနှင့်ပတ်သက်သော ထူးဆန်းသောအကြောင်း အရာတစ်ခု ဖြစ်လိမ့်မည်ထင်သည်။

စာထဲ၊ ဇာတ်လမ်းထဲ စိတ်က နစ်နေ၍ နာရီပြန်တစ် ခုတ်တီးအချိန် ရောက်ခဲ့သော်လည်း သတိမထားမိ။ ရုတ် တရက် ပြတင်းပေါက်မှ ဝှစ်ခနဲ တိုက်ခတ်လာသောလေ ကြောင့် ကိုယ်မှာ အေးခနဲ ခံစားလိုက်ရ၏။ သည်တော့မှ သတိပြန်ဝင်သည်။ တိုင်ကပ်နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက် သည်။ နာရီပြန်တစ်နာရီနှင့် မိနစ်နှစ်ဆယ်။

အိပ်ချိန်နည်းသွားပြီဖြစ်၍ စာရေးခြင်းကို အနားပေး ခုတ်လိုက်၏။ ပြတင်းပေါက်ခါးပိတ်၍ ခုတင်ဆီသို့ တန်းသွား ထိုင်သည်။ အညောင်းပြေအညာပြေ ကိုယ်ကိုဆန့်၍ ခုတင် ပေါ် ပစ်လှဲချလိုက်သည်။

ညသည် လူသူကင်းမဲ့စွာ အိပ်မောကျနေပြီဖြစ်သည်။



‘ဒေါက်..ဒေါက်..ဒေါက်’
အပြင်က တံခါးခေါက်သံကြားသည်။ အချိန်မတော် ဤအချိန် ဘယ်သူများပါလိမ့်ဟု ကျွန်တော့်စိတ်ထဲက ချဉ်းမိသည်။

‘ဒေါက်..ဒေါက်..ဒေါက်..ကိုမျိုးဇော်အောင်.. ကျွန် တော်ပါ’

အပြင်က အသံကို ကျွန်တော် ကျက်မိသလိုရှိသည်။ ကျွန်တော့်တပည့် ဟန်မြင့်အသံနှင့် ဆင်သည်။ ကျွန် တော် ခုတင်ပေါ်မှဆင်း၍ တံခါးသွားဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော်ထင်သော တပည့်ဟန်မြင့်တော့ မဟုတ်။ မြင့် တော့ မြင့်ဖူးသလိုရှိ၍ ကောင်းကောင်းမမှတ်မိ။

‘ကျွန်တော် ရွှေပြည်အောင်ပါ။ အိုရီယင့်ကလပ်မှာ

ဆုံကြတာလေ။ နောက်ပြီး ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် ဘိလိယက် ထိုးခဲ့ကြတာလေ။ မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ခြောက်..ဟုတ်ပြီ။ ကျွန်တော် မှတ်မိပြီ၊ မှတ် မိပြီ။ ဒါထက် ကိုရွှေပြည်အောင် ပြီးခဲ့တဲ့သုံးလက ခင်ဗျား ဆုံးသွားတာ သတင်းစာတစ်စောင်မှာ ခင်ဗျားရဲ့နာရေးကို ကျွန်တော်ဖတ်လိုက်မိတယ်။ မှတ်မှတ်ရရပါပဲ။ ခု ခင်ဗျား က ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး..’

ကျွန်တော် ဆက်ပြောမည့်စကား ပြတ်သွား၏။ ကိုရွှေ ပြည်အောင်ဆိုသူက လက်ဝါးဖြန့်၍ ထောင်ပြလိုက်သော ကြောင့်ဖြစ်သည်။

‘ကျွန်တော် အစအဆုံးပြောပြပါမယ်။ ကျွန်တော့်ကို ထိုင်ခွင့်လေးပေးပါဦးဗျာ။ ဒီအတိုင်း အပေါက်ဝကြီးမှာ ရပ်ပြောလို့ မကောင်းပါဘူး’

သည်တော့မှ ကျွန်တော်သတိရသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က-

‘ဟုတ်ကဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း ခုလိုအချိန်ကြီးမှာ ခင်ဗျားကို မထင်မှတ်ဘဲ မြင်လိုက်တော့ အံ့သြသွားတယ် ဗျာ။ ဒါကြောင့်မို့ ရုတ်တရက် ဧည့်ခံဖို့ မေ့သွားတယ်။ လာ..ကိုရွှေပြည်အောင်၊ ဧည့်ခန်းမှာ စကားပြောကြမယ်’

ကျွန်တော်တို့ ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်ဖြစ်ကြသောအခါ ကို ရွှေပြည်အောင်က-

‘ဟုတ်တယ် ကိုမျိုးဇော်အောင်၊ ကျွန်တော် လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလက အသည်းကင်ဆာရောဂါနဲ့ ဆုံးသွားတာ မှန်ပါ တယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု ကျွန်တော်လာတဲ့ကိစ္စက လူတစ် ယောက်အနေနဲ့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဝိညာဉ်အနေနဲ့ လာခဲ့တာပါ’

‘ဗျာ..ဝိညာဉ်’

ဝိညာဉ်ဆိုသောစကားကြောင့် ကျွန်တော် ထိုင်နေရာ မှ ဗြန်းခနဲ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်၏။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲက ကလီဇာကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆွဲခါလိုက်သလို လှုပ် လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။

‘ဝိညာဉ်ဆိုလို့ ကျွန်တော့်ကို မလန့်ပါနဲ့ ကိုမျိုးဇော် အောင်။ ကျွန်တော် မသေဆုံးခင်ကတည်းက ခင်ဗျားကို ဒါရိုက်တာတစ်ယောက်အနေနဲ့ စာရေးဆရာတစ်ယောက် အနေနဲ့ ကျွန်တော် လေးစားပါတယ်။ ကိုမျိုးဇော်အောင် ရိုက်ကူးခဲ့တဲ့ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားကြီးတွေ ကျွန်တော်ကြည့်ခဲ့ ဖူးပါတယ်။ ဝတ္ထုတွေလည်း အများကြီး ဖတ်ဖူးပါတယ်။ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားရဲ့ ပရိသတ်တစ်ယောက်ဆိုလည်း

ဟုတ်တယ်။ ခင်ဗျားကို လေးစားသူတစ်ယောက်ဆိုလည်း ဟုတ်တယ်။ အဲဒီအတွက်တော့ ကိုမျိုးဇော်အောင် အကြောင့် အကြ မရှိပါနဲ့။ ကျွန်တော်တို့ ဝိညာဉ်လောကသားတွေက လူသားတွေကို ယှဉ်လို့မရပါဘူး။ အင်မတန်စွမ်းအားသတ္တိ နည်းကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် အတိတ်က ရင်းနှီးဖူးစရှိလို့ အခုလည်း သံယောဇဉ်က ရှိနေဆဲမို့လို့ ကိုမျိုးဇော်အောင် ဆီ အကူအညီတောင်းရအောင် လာခဲ့တာပါ။

ကိုရွှေပြည်အောင်ကို အခုမှ ကျွန်တော် သေသေချာချာ အကဲခတ်ကြည့်မိသည်။ မီးရောင်အောက်မှာ သူ့အသား ရောင်က သွေးဆုတ်နေသကဲ့သို့ ဖြူဖပ်ဖြူရောင်ဖြစ်နေသည်။ မျက်တွင်းအနည်းငယ်ကျ၍ ညိုနေသည်။ မျက်ခုံးမွေး၊ မျက် တောင်မွေးတွေ မတွေ့မိ။ မျက်လုံးအိမ်တွင်း၌လည်း သွေး ကြောများနှင့် နီရောင်သန်းနေသည်။ နှာတံလည်း အနည်း ငယ် တိုသွားသကဲ့သို့ရှိ၏။ ယခင် ကျွန်တော် တွေဖူးဆုံဖူး ခဲ့သောရုပ်ရည်နှင့် အတန်ခြားနားကွာဟနေသကဲ့သို့ ရှိလေ သည်။

သူ ကျွန်တော့်ဆီမှာ အကူအညီ တောင်းနေသည်။ ဘာအကူအညီ တောင်းမည်တော့ ကျွန်တော် မသိ။

ကိုရွှေပြည်အောင်က ဘာအကူအညီတောင်းချင်လို့ ကျွန်တော့်ဆီ လာတာလဲ။ ကျွန်တော်ကရော ကိုရွှေပြည် အောင်ကို ဘာအကူအညီပေးရမှာလဲ ဟု ကျွန်တော်က ပြန် မေးသည်။

ကိုရွှေပြည်အောင်က ခဏစဉ်းစားသည်။ အကူအညီ တောင်းရန်အတွက် စကားလုံးရှာနေသကဲ့သို့ရှိ၏။

အတန်ငယ်လေးကြာမှ -

‘ကျွန်တော့်မှာ အားလုံးတော့ ပြည့်စုံနေသလိုပဲ ကိုမျိုး ဇော်အောင်။ တကယ်တမ်းကျတော့ လိုအပ်နေတာ ကျွန် တော့်မှာ ရှိနေသေးတယ်။ အဲဒါကလည်း ကျွန်တော်နေဖို့ အိမ်တစ်အိမ်ပါ။ ပရလောကက ဝိညာဉ်သားတွေရဲ့ စကားနဲ့ ပြောရရင်တော့ ဗိမာန်ပေါ့ဗျာ။ အဲဒါလေးတစ်ခုတော့ မပြည့် မစုံဘဲ လိုအပ်နေတယ်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ တခြားတော့ ဘာမှ မရှိပါဘူး’

ကိုရွှေပြည်အောင်၏စကားက ကျွန်တော့်ကို အာရုံစား စေ၏။ အိမ်တစ်လုံး ကူညီဖို့ဆိုတာက သည်ခေတ်ကာလ အခြေအနေနှင့်ဆို တော်တော်မလွယ်သည့်ကိစ္စ။ ကျွန်တော် ကလည်း ချမ်းသာသည်မဟုတ်။ စာမူနှင့် ရုပ်ရှင်ဒါရိုက် တာကြေးအခက သိပ်လုံလောက်သည်တော့မဟုတ်။ ပုံမှန်

ဝင်ငွေရှိသူ မဟုတ်သောကြောင့် အခက်အခဲရှိသည်။ ထို့ ကျွန်တော်နေသည့်အိမ်မှာ ကျွန်တော်၏ ကိုယ်ပိုင်အိမ် မဟုတ်။ စပေါ်ပေး အိမ်လခပေးပြီး ငှားရမ်းနေထိုင်နေသော အိမ် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော် စဉ်းစားတွေးနေတာကို သူသိ၍ ကိုရွှေပြည် အောင်က -

‘ခင်ဗျားသူငယ်ချင်းတွေ အများကြီး သေသွားကြပြီ။ ဝိညာဉ်တွေဖြစ်ပြီး အိုးမဲ့အိမ်မဲ့တွေနဲ့ တော်တော်ကိုဆင်း ကြပါတယ်။ တချို့ဆို စားရမဲ့မဲ့ သောက်ရမဲ့မဲ့တောင် မရှိတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော်ကပဲ ဘဝတူဝိညာဉ်လောကသားတွေကို ကူညီဖြေရှင်းပေးနေရတယ်’

‘ကိုရွှေပြည်အောင်...ခင်ဗျားစကားတွေက တော်တော် ဆန်းနေတယ်။ ဝိညာဉ်တွေနေတဲ့အိမ်ဆိုတာ တကယ်တော့ ရှိလို့လားဗျာ။ ကျွန်တော်တော့ တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး။’

‘ရှိတယ် ကိုမျိုးဇော်အောင်။ ဝိညာဉ်လောကမှာလည်း သူ့ဘဝနဲ့သူ၊ သူ့အလွှာနဲ့သူ အဆင့်အတန်းခွဲခြားမှုတွေ ရှိတယ်။ တချို့ ဗိမာန်မရှိဘူး။ သူများဗိမာန်မှာ အစီအစဉ် ပြီး နေနေရတယ်။ တချို့ကျတော့ ဗိမာန်လည်း မရှိဘဲ အစားအသောက်ကျတော့လည်း ဆင်းရဲတယ်။ ငတ်နဲ့ ခေါင်းပါးနေကြတဲ့ ဝိညာဉ်လောကသားတချို့ဆိုရာ လူသား တွေရဲ့ မစင်တွေ၊ သလိပ်တွေ၊ နှပ်တွေတောင် ကောင်းစွာ နေရတဲ့ ဘဝပါဗျာ။ ခင်ဗျားကို ကျုပ် လက်တွေ့လိုက် လိုက်ချင်တယ်။ အဲဒီအခါကျမှ ခင်ဗျား ပိုယုံမှာ’

ဝိညာဉ်က လက်တွေ့တောင် လိုက်ပြဦးမယ်ဆိုလျှင် ကိုရွှေပြည်အောင်ပြောနေသော စကားနှင့် သူ့မျက်နှာအထူးအထားတို့မှာ ယုံချင်စရာ ရှိသလိုလိုပင်။

ကိုရွှေပြည်အောင် လူလောကထဲမှာ မရှိတော့တော့ တော့ သေချာသည်။ ကျွန်တော်သိသည်။ သူပြောပြသောကြောင့် သူ့၌ အသည်းကင်ဆာရောဂါ ရှိသည်ကို သိသည်။ သိခဲ့၏။ သူ့သေခဲ့တာလည်း သိသိသိခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။

ဝိညာဉ်ဘဝ၊ ဝိညာဉ်အဖြစ်နှင့် ကျွန်တော့်ဆီကို လာချင်းကတော့ ဆန်းသည်။ ကြားဖူးတာတော့ရှိသော်လည်း သေဆုံးခါနီး၊ ကွယ်လွန်ခါနီး အချိန်အတွင်း၌ တစ်ယောက်ကို စိတ်စွဲခဲ့လျှင်လည်း မကျွတ်မလွတ် ဖြစ်သည်ဟူသော ဆိုစကားဖြစ်၏။

ယခုလည်း ကိုရွှေပြည်အောင် ဤသို့ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဆရာမသိ ကျွန်တော်ကလည်း ကြားဖူးတာကို ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ဂဗာနကသိသူ မဟုတ်ချေ။

ဝိညာဉ်လောကကို လိုက်ပြမည်ဆိုသော သူစကားကို ဆရာ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားလေသည်။

‘ကျွန်တော် ဝိညာဉ်လောကကို လိုက်ကြည့်မယ်ဆိုရင် ကိုရွှေပြည်အောင် တကယ်လိုက်ပြမှာလားခင်ဗျ’

ကျွန်တော်က သူ့ကို မေးလိုက်သည်။

‘လိုက်တော့ပြမယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ ကိုမျိုးဇော်အောင်နဲ့ အပေးအယူတော့ လုပ်ရလိမ့်မယ်’

‘ဘယ်လိုအပေးအယူမျိုးလဲ ကိုရွှေပြည်အောင်’

‘ခင်ဗျားက ကျွန်တော်နေဖို့ ဗိမာန်တစ်ခု ဖန်တီးပေးရ မယ်။ အဲဒီလို ဖန်တီးပေးပြီးရင်တော့ ကျွန်တော့်ဘက်က ထည်း ခင်ဗျားဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးမယ်။ ဝိညာဉ် လောကကိုလည်း လိုက်ပြမယ်လေ’

ကိုရွှေပြည်အောင် အကျပ်ကိုင်သည့်သဘောလားတော့ သေ ကျွန်တော်ကတော့ သူ့အတွက်ဗိမာန်ကို မဖန်တီးပေး နိုင်တာ သေချာသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အထက်က ဆိုခဲ့ပြီးသည့်အတိုင်း ကျွန်တော်သည် ငွေကြေးတောင့်တင်း ချမ်းသာသူ မဟုတ်သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

‘ကိုရွှေပြည်အောင် တောင်းဆိုချက်က ကျွန်တော့်ရဲ့ ဘဝနဲ့ တော်တော့ကို ဝေးနေတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော် စွမ်း ဆောင်ပေးနိုင်မယ် မထင်ဘူး’

‘ကိုမျိုးဇော်အောင်...ခင်ဗျား တတ်နိုင်ပါတယ်။ ငွေ တွပ်တစ်သောင်းလောက် ခင်ဗျားအကုန်ခံနိုင်ရင် ကျွန်တော့် ဗိမာန်နဲ့ ကောင်းကောင်းနေနိုင်ပါတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျား ငွေ တစ်သောင်း အကုန်ခံမခံနိုင်ဘူးလားဗျာ’

ငွေတစ်သောင်း အကုန်ခံမခံနိုင်ဘူးလားဆိုသော သူ့ စကားက ကျွန်တော့်ကို နောက်ပြောင်နေသကဲ့သို့ ရှိလေ သည်။

‘ငွေတစ်သောင်းနဲ့ အိမ်တစ်အိမ်ရတယ်ဆိုတာ ဘယ် ခေတ်ကိုပြောတာလဲ ကိုရွှေပြည်အောင်။ လွတ်လပ်ရေးမရ ခင်တုန်းကခေတ်ကို ပြောတာလား။ အခု ဒီခေတ်မှာတော့ ဆုံးရှုံးတစ်ကွက်အိမ်တောင် သိန်းသုံးရာကျော် လေးရာနီးပါး ဖြစ်နေပြီ ကိုရွှေပြည်အောင်။ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို နောက် ပြောင်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်’

‘မနောက်ပါဘူးခင်ဗျာ။ သစ်ပင်တွေ၊ ညောင်ပင်တွေ

မှာကပ်ပြီး ဆောက်လုပ်ပေးထားတဲ့ နတ်ကွန်းဆောင်၊ ဗိ မာန်လေးတွေ ကိုမျိုးဇော်အောင် မြင်ဖူးမှာပေါ့။ အဲဒီဗိမာန် အိမ်အဆောင်တွေ ဘယ်လောက်များ ကုန်လို့လဲဗျာ။ ကျွန် တော်တို့ ဝိညာဉ်သားတွေမှာ ကာမဇိဒ္ဓိဆိုတဲ့အစွမ်းတွေ ရှိ တယ်ဗျာ။ မြင်စေချင်သူကို မြင်စေပြီး မမြင်စေချင်သူကို မမြင်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်တဲ့ ကာမဇိဒ္ဓိအားတွေရှိတယ်။ အဲဒီစွမ်းအားတွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဝိညာဉ်သားတွေ ရပ်တည် လှုပ်ရှားနေကြတာဗျာ။ ခင်ဗျားက ကျွန်တော်တို့လောကကို သိမှမသိဘဲကိုးဗျာ’

‘ငွေတစ်သောင်းနဲ့ ဖြစ်တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ဆယ် အိမ်လောက်တောင် တည်ဆောက်ဖန်တီးပေးနိုင်တာပေါ့ဗျာ။ ကဲ...ကိုရွှေပြည်အောင် ပြော၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားနေဖို့ဗိမာန် ကို ဘယ်နေ့ နောက်ဆုံးထားပြီး ဖန်တီးပေးရမလဲ’

ကျွန်တော်စကား ဆုံးလျှင်ဆုံးချင်း ချက်ချင်းပင် ကိုရွှေ ပြည်အောင်က-

‘မြန်လေကောင်းလေပဲ ကိုမျိုးဇော်အောင်။ ဖြစ်နိုင်ရင် မနက်ဖြန်ရရင် ပိုကောင်းတယ်။ အဲဒီရတဲ့နေ့မှာ နောက်တစ် နေ့ မကူးဘူး။ ချက်ချင်း ခင်ဗျားကို ဝိညာဉ်လောကသား တွေ နေထိုင်ကျက်စားတဲ့နေရာကို ကျွန်တော်ခေါ်သွားမယ် ဟုဆိုပြီး လူကတိ၊ ဝိညာဉ်ကတိနော် ကိုမျိုးဇော်အောင်။ ပြောပြောပြီးပြီးတော့ မလုပ်နဲ့ဗျာ။ ကတိတည်ပါစေဗျာ။ ကျွန်တော် ကိုမျိုးဇော်အောင်ရဲ့ အိမ်ရှေ့က ကုက္ကိုပင်ဆီ ညနေ နွားရိုင်းသွင်းချိန် (၆)နာရီလောက် အဆင်သင့်စောင့် နေမယ်။ လူကတိ၊ ဝိညာဉ်ကတိနော်။ ကျွန်တော်ပြန်မယ်’ ဟု ဆိုကာ ကိုရွှေပြည်အောင် နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားလေ ၏။

‘ဟေ့...ဟေ့...ကိုရွှေပြည်အောင်၊ ခဏ...ခဏ’ဟု ကျွန်တော်လှမ်းခေါ်ရင်း ခုတင်ပေါ်မှ ဝုန်းခနဲထလိုက်၏။

ကိုရွှေပြည်အောင်၏ အရိပ်အယောင်တောင် ကျွန်တော် မတွေ့တော့၊ မမြင်တော့။ ကျွန်တော် စဉ်းစားမရသည်က စောစောက ကျွန်တော်နှင့် ကိုရွှေပြည်အောင်တို့၏ စကား ပိုင်းမှာ ဧည့်ခန်း၌ဖြစ်သည်။

ယခု ကျွန်တော်က ဧည့်ခန်းမှာ မဟုတ်တော့၊ ခုတင် ပေါ်သို့ ရောက်နေသည်။ ကျွန်တော် စဉ်းစား၍မရသည်မှာ ကျွန်တော် ခုတင်ပေါ်သို့ အဘယ်ပုံအဘယ်နည်းဖြင့် ရောက် ရှိနေသနည်းဆိုသည့် အကြောင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ဒါရိုက်တာမျိုးဇော်အောင်

မသန်းခင်တို့အိမ်မှာ လူပေါင်းငါးယောက်ရှိသည်။
အသက်ခုနစ်ဆယ်ကျော်ပြီဖြစ်သော မိဘနှစ်ပါးနှင့် မသန်း
ခင်အဖေ၏ညီမ မသန်းခင်၏ ဒေါ်လေးနှင့် မသန်းခင်တို့

ညီအစ်မနှစ်ယောက် အားလုံးပေါင်းမှာ ငါးယောက်ဖြစ်၏။
မသန်းခင်အဒေါ်က အချုပ်အလုပ်ကောင်းမွန်သူဖြစ်၍
မသန်းခင်တို့ ညီအစ်မနှစ်ဦး အင်အားနှင့်ပေါင်းကာ စည်
ဆိုင်ဖွင့်ထားသည်။ အပ်နှံသူ အလွန်များ၍ အင်အားပုံကောင်း
သည်ဟူသောသတင်းကြောင့် ဤအလုပ်ဖြင့် မသန်းခင်တို့
မိသားစုမှာ မရှိမရှားနေခဲ့ရသည်။

သို့ပေသည့် ထူးဆန်းသည့် တစ်ချက်ကား အလုပ်
အကိုင် စီးပွားဖြစ်လာသည်နှင့်အမျှ မသန်းခင်တို့
မိသားစုမှာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် နေထိုင်
မကောင်း ဖြစ်လာကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ခေါင်း
ကိုက်၊ တစ်ခါတစ်ရံ ဗိုက်အောင့် စသည်ဖြင့်
ဝေဒနာအမျိုးမျိုးပင် ခံစားကြရသည်။ ဆေး
များပင့်၍ ကုသပါသော်လည်း ခဏသွေး
ပျောက်ကင်းပြီးလျှင် တစ်ယောက်မဟုတ်
တစ်ယောက် ကျောအောင့်၊ ဧကန်သွေး
စသည်ဖြင့် ဖြစ်မြဲဖြစ်လာပြန်လျှင် သူတို့



တောလဒေါင် ကံကြီးကုန်းက ကိုဝတင်

သားစုအတွက် စဉ်းစားဖွယ်ရာ ဖြစ်လာသည်။

မသန်းခင်တို့အိမ် အဝတ်အထည် လာအပ်သူများမှာ အမျိုးသမီးအများစုဖြစ်၍ 'ပယောဂဆရာပင့်ပြီး ပြကြည့်ပါလား။ ကိုယ့်မှာ လိုသူရှိ မလိုသူရှိ ဆိုသလို မပြောနိုင်ဘူး။ တချို့ကလည်း သူများတွေ စီးပွားရေးအဆင်ပြေနေတာကိုကြည့်ပြီး မနာလိုနေတတ်ကြတာ။ ဒီတော့ အနှောင့်အယှက်ပေးချင်ပေးမှာပဲ မသန်းခင်ရေ'ဟု အကြံပြုသူက ပြသည်။

မသန်းခင်တို့ အိမ်တန်းကို ကျောခိုင်းထားသည့် အိမ်တန်းတစ်တန်းရှိသည်။ ထိုအိမ်တန်းတွင် တရုတ်မုန့်မျိုးစုံ ထုပ်ရောင်းနေသည့်အိမ်သည် မသန်းခင်တို့အိမ်နှင့် မျက်စောင်းထိုးနေရာတွင်ရှိသည်။ ထိုအိမ်မှာ စက်အနည်းငယ် ချပ်လုပ်တတ်သည့် အသက်လေးဆယ်အရွယ် အမျိုးကွီးတစ်ယောက်ရှိ၏။ သူက စက်ပန်းထိုးတတ်သည်။ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို ဟုတ်ဟုတ်ငြားငြား ချပ်တတ်သူမဟုတ်။

သူ့မှာ အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်ခန့် အမေမုဆိုးမကြီး နှစ်ယောက်ရှိသည်။ ထိုအမေကို သူ အလွန်ဂရုစိုက်သည်။ မိုးလင်းတာသည်နှင့် မုဆိုးမအမေကြီးမှာ သနပ်ခါးအဖွေးသား၊ အင်္ကျီလုံချည် ပြောင်ပြောင်ရောင်ရောင်နှင့် ကြောနေအောင် ဆေးသည်။ ထိုအမေကလည်း အပြင်သို့ သိပ်မထွက်။ အိမ်နီးချင်းတို့နှင့်လည်း အရောတဝင်မရှိလှ။ ဘာသိဘာသာ နေတတ်သည်။ မတော်တဆ လမ်းမှာဆုံ၍ 'အဒေါ်.. ဘယ်သွားမလို့လဲ'ဟု နှုတ်ဆက်သူကိုပင် မျက်လွှာမပင့်ဘဲ 'ဟိုနားကို'ဟု ဖြေတတ်သည်။ သူ့မျက်လုံးနှင့် အကြည့် ချင်းဆုံသည်ဟု မရှိ။ သူ့ရုပ်ရည်ကတော့ ဖြူဖြူစင်စင် ဝတ်စုံနှင့် ကြည့်ပျော်စရာ ရှိပါသော်လည်း သူ့မျက်စိကို မြင်ဖူးကြသူတိုင်းက တစ်မျိုးကြီးပဲဟု ပြောတတ်ကြ၏။

အံ့ဩဖွယ်ရာ ရှိနေသည်က တစ်ခါတစ်ရံ မသန်းခင်တို့ တူဝရီး ညီအစ်မတွေ အိမ်ရှေ့ဝရန်တာတွင် မီးရောင် နီနီနှင့် ညရုတ်နီနီလောက်အထိ စကားထိုင်ပြောနေကြပြီးဆိုလျှင် ထိုတရုတ်မုန့်ဆိုင်နောက်ဖေးဘက်မှ ရှူးဟူသော အသံနှင့်အတူ မီးလုံးဝင်းဝင်းကြီး ဘောလုံးလောက်အရွယ် ဘစ်ခု ကောင်းကင်ပေါ်သို့ တက်သွားသည်ကို သုံးလေးခါလောက် မြင်ဖူးသည်။ ထိုမီးလုံးကို မသန်းခင်တို့သာ မဟုတ်။ အခြားသူများကလည်း မကြာခဏမြင်ရသည်ဟု ပြောလာကြသည်။ ကြာတော့ မုန့်ဆိုင်မှ အဘွားကြီးကို

စုန်းဟု စွပ်စွဲလာကြသည်။

'စုန်းမို့လို့ သူ့မျက်လုံးကို အကြည့်မခံတာ ဖြစ်မှာပေါ့။ စုန်းတွေရဲ့ မျက်လုံးသူငယ်အိမ်ထဲမှာ လူကောင်းတွေရဲ့ အရိပ်ဟာ ဇောက်ထိုးဖြစ်နေတတ်တယ်။ မယုံရင်ကြည့်'ဟု တတ်ယောင်ကားဆိုသူကဆို ယုံကြည်လက်ခံသူတွေကလည်း များသည်။ ဟုတ်မှာပဲဟု ခေါင်းညိတ်သူက ညိတ်သည်။

အမှန်မှာကား ဤမုန့်ဆိုင်ရှင်များသည် မသန်းခင်တို့ဌာနေ မဟုတ်ကြ။ ပင်လယ်ကမ်းစပ် ရွာကြီးတစ်ရွာမှ ပြောင်းရွှေ့၍ ရောက်လာအခြေကျသည်မှာ သုံးနှစ်ခန့်ပင်ရှိပေပြီ။ ထို့ကြောင့် မသန်းခင်တို့မှာလည်း ကိုယ်တွေ့မျက်မြင်လည်းဖြစ်၊ လူပြောသူပြောလည်းများလှသော မုန့်ဆိုင်မှ အဘွားကြီးကို စုန်း သို့မဟုတ် ပညာသည်ဟု ထင်ထားသည်။

တစ်နေ့တွင် မသန်းခင်တို့ညီအစ်မ ဆွေမျိုးရင်းလို ရင်းနှီးနေသည့် ရှင်ပြုအလှူတစ်ခုသို့ ရောက်သွားသည်။ ထုံးစံအတိုင်း 'မသန်းခင်တို့မိဘများ နေထိုင်ကောင်းကြလား'ဟု မေးရာမှ မသန်းခင်က 'ခုတလော အဖေ၊အမေတို့သာမက ကျွန်မတို့တစ်အိမ်လုံး ခဏ၊ခဏ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေကြတယ်။ အဲသလိုဖြစ်နေရတာ သူများက ပြုစားထားတာလို့ ပြောကြတာပဲ။ အိမ်အနားမှာတော့ အားလုံးက စုန်းလို့ထင်ထားတဲ့ အိမ်တစ်အိမ်တော့ ရှိတယ်။ အဲဒီအိမ်ကပဲ လုပ်နေသလားတော့ မသိဘူး။ လုပ်ရအောင်ကလည်း ကျွန်မတို့နဲ့ အဲဒီအိမ်က ခင်မင်မင်ပါပဲ'

ဟု ပြောပြလိုက်ရာ အလှူရှင်ဖြစ်သည့် ဦးလေးက ပြောပြသည်မှာ-

'ဟဲ့...ဒါဖြင့် ငါအကြံပေးမယ်။ ဟိုဘက် ကံကြီးကုန်းရွာမှာနေတဲ့ မရွှေဖော့ဆိုတာ ရှိတယ်။ သူက အမျိုးကြီး။ သူ့ကို နောက်ပိုးပြီး သရဲဝတင်ဆိုတာ သူနဲ့အတူ လာနေသတဲ့။ လူတွေ ကျွဲပျောက်၊ နွားပျောက်၊ ဥစ္စာပစ္စည်းပျောက်တာကအစ အဲဒီ သရဲဝတင်ကို သွားမေးကြတယ်။ မှန်တယ်လို့ ပြောတာပဲ။ ခဏနေဦး၊ မရွှေဖော့ အလှူကိုလာတာ ငါမြင်လိုက်တယ်။ မပြန်သေးဘူးဆိုရင် သူနဲ့လိုက်သွား'

ဦးလေးက မရွှေဖော့ကို သွားရှာနေသည့်အခိုက် မသန်းခင်တို့ညီအစ်မ တိုင်ပင်ကြသည်။

ညီမဖြစ်သူက 'လူငယ်ပီပီ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သွားမေး'

မယ် မမရယ်။ သံသယရှင်းသွားတာပေါ့။ ကံကြီးကုန်းရွာ ဘာဝေးတာမှတ်လို့။ နာရီဝက်ကျော်ကျော်လောက် လျှောက် သွားရင် ရောက်တာပဲ ဟု အားတက်သရော ပြော၏။

မကြာခင် ဦးလေးနှင့်အတူ မရွှေဖော့ ရောက်လာ သည်။ မရွှေဖော့က ပြောသည်။

‘လိုက်ခဲ့လေ၊ မေးပေးမယ်။ ကိုဝတင်က သဘော ကောင်းပါတယ်’

‘ကျွန်မတို့ ကိုဝတင်အတွက် ဘာဝယ်သွားပေးရမလဲ အစ်မ’

မသန်းခင်က မေးလျှင် ‘ဖက်ဖြူ ဆယ်လိပ်လောက် ဝယ်သွား။ သူက သနပ်ဖက်လိပ် မကြိုက်ဘူးဟ’

မရွှေဖော့က ဆို၍ ဖက်ဖြူဆေးလိပ်တစ်စည်း အလိပ် နှစ်ဆယ်ပါကို မသန်းခင်က သွားပြေးဝယ်ပြီး မရွှေဖော့ နေထိုင်ရာ ကံကြီးကုန်းရွာသို့ လိုက်သွားရသည်။

မရွှေဖော့၏အိမ်သို့ရောက်လျှင် မရွှေဖော့က ဖျာခင်း ပေးပြီး ထိုင်ကြဦးနေဟုဆို၍ ဆေးလိပ်စည်းကိုယူကာ အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားလေသည်။ မကြာမီ သူပြန်ရောက် လာပြီးလျှင် မသန်းခင်တို့နှင့် အတူထိုင်နေရာမှ အိပ်ခန်းဝ တွင် မီးစွဲနေသည့် ဖက်ဖြူလိပ်တစ်လိပ် လူကိုင်ထားသကဲ့ သို့ ပေါ်လာသည်ကို ကြည့်ကာ ‘ကဲ...မသန်းခင်၊ မေး ချင်တာကို မေးပေတော့။ ဟိုမှာ ကိုဝတင် ရောက်လာပြီ’ ဟု ဆေးလိပ်ရှိရာကို မေးငေါ့ကာ ပြောသည်။

မသန်းခင်သည် ထူးဆန်းသောမြင်ကွင်းကြောင့် တစ် ကိုယ်လုံး ကြက်သီးများဖြန်းဖြန်းထကာ ထိတ်လန့်နေသော စိတ်ကိုထိန်းလျက်-

‘ကျွန်မတို့အိမ်မှာ မိသားစုအားလုံး ခဏ၊ခဏဖျားကြ တယ်။ အဲသလိုဖျားကြတာဟာ ကျွန်မတို့ အိမ်ရှေ့မှာရှိတဲ့ မုန့်ဆိုင်က လုပ်တယ်လို့ ထင်တယ်။ အဲဒါ ဟုတ်၊မဟုတ် ကို သိချင်လို့ တစ်ဆိတ်လောက် ကိုဝတင်ကြည့်ပေးပါ’ ဟု တုန်ယင်စွာဖြင့် ပြောလိုက်လျှင် သူထံမှ ယောက်ျားသံဖြင့် ပြန်မေးသည်။

‘မင်းတို့က ဘယ်ရွာ ဘယ်အပိုင်းမှာ နေတာလဲ’

‘ဆင်ခြီးဆွဲမြို့ပေါ်ကပါ။ ဈေးပိုင်းမှာ နေပါတယ်’

အတန်ငယ်ကြာသည်အထိ ဆေးလိပ်ရော အသံပါ ပျောက်သွားပြီးနောက် ပြန်ပေါ်လာသောအခါတွင် ‘မင်းတို့ ထင်တာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီမုန့်ဆိုင်ဟာ ဘုရား၊တရားနဲ့နေ တာ သူတော်ကောင်းတွေ။ သူတို့အိမ်မှာ ဘုရားစင်ဟာ

အကြီးကြီး ငါမြင်ခဲ့တယ်’ ဟု ပြောပြသည်။

မသန်းခင်သည် ကိုဝတင်စကားကို ယုံကြည်သည်။ မိမိတို့ အညောင်းထိုင်ရလွန်းသောကြောင့် ရောဂါတွေကြ ခြင်းဖြစ်မည်ဟု တွေးကာ-

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကိုဝတင်ပြောတာတွေ မှန်ပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်မတို့ကလည်း လူပြောများလာလို့ အဲဒီအိမ်ကို စွပ်စွဲ မိတာပါ။ ဒါထက်ကြုံကြုံကံတုန်း ကိုဝတင်ကို တစ် လောက် မေးပါရစေ’

မသန်းခင်လည်း စောစောကလောက် ကြောက်စိတ် မရှိတော့ဘဲ သူသိချင်တာကို မေးခွင့်တောင်းလိုက်၏။

‘ဘာမေးချင်လို့လဲ၊ မေး’

‘ဪ...တခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုဝတင်အကြောင်း ကို သိချင်လို့ပါ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အစ်မရွှေဖော့တို့ဆီ ရောက် လာတာလဲ’

‘ဪ...အဲဒီအကြောင်းလား။ ငါက ဒီနယ်... မဟုတ်ဘူး၊ သာယာဝတီသုံးဆယ်နယ်သား။ ကင်ပွန်း ဆိုတဲ့ ရွာကလေးမှာ နေတာ။ ငါ့မှာ အမေမုဆိုးမကြီး ရရာကြုံရာ ကျပန်းအလုပ်လုပ်ပြီး ရှာကျွေးခဲ့တယ်။ နောက် တော့ အမေကပဲ သူ မရှိရင် ငါဒုက္ခဖြစ်မယ်ဆိုပြီး အသက် သုံးဆယ့်ငါးနှစ်လောက်မှာ မယ်တင့်ဆိုတာနဲ့ ရာချပေးတယ်။ နောက်တော့ အမေနဲ့ မယ်တင့် မတူကြဘူး။ ခဏ၊ခဏ ရန်ဖြစ်တယ်။ ငါလည်း ဘယ်သူ့ကို ပြောမရလို့ စိတ်ညစ်တာပေါ့။

အဲသလိုမျိုးဖြစ်နေတုန်း ငါ့မှာ ဝမ်းရောဂါဖြစ်ပါ... ဝေဒနာခံစားရတာကတစ်ဖက်၊ အမေနဲ့ မယ်တင့်တို့ကို နှစ် ညစ်ရတာကတစ်ဖက်၊ ငါသေရင် သူတို့ ဘယ်လိုနေကြမှာလဲလို့ ပူရတာကတစ်ဖက်နဲ့ ငါ့မှာ ဖြုန်းခနဲသေ သွားပါရော။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကိုယ်ငါ သေမှန်းမသိဘူး။ အဆင်မပြေ တာကိုကြည့်ပြီး အမေက တယ်အိမ်ပူတာပဲလို့ ထင်တာပဲ။ မယ်တင့်ကို အနားကပ်ပြီး ခြေတို့လက်တို့ လုပ်မိပြန်... မယ်တင့်က အမယ်လေး...အော်ပြီး ငိုပြန်တယ်။ အဲသလို ခုနစ်ရက်ပြည့်လို့ ရက်လည်တော့ အိမ်စောင့်နတ်က ဒီအိမ်မှာ မနေရဘူးလို့ နှင်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့ မနေရတာလဲ ဒီအိမ်ဟာ ကျုပ်အိမ်လို့ ငါကပြန်ပြောတယ်။ ဒီတော့ စောင့်နတ်က မင်း သေပြီလေ။ ဒီအိမ်မှာ မနေရတော့... ထွက်သွားဆိုပြီး သူလက်ထဲကတုတ်နဲ့ ငါ့ကို ရိုက်တာ သိပ်နာတာပဲ။ ဒါကြောင့် ငါက ဘယ်သွားနေရမလဲ

ဟိုးမှာ ပျဉ်းမပင်တစ်ပင်ရှိတယ်။ အဲဒီမှာ သွားနေတဲ့။
 ပျဉ်းမပင်မှာ သွားနေရတော့ အိမ်ကိုသိပ်လွမ်းတာပဲ။
 ကုန်ရော မယ်တင့်ကိုပါ သတိသိပ်ရနေပြီး ငိုနေရတယ်။
 အဲဒီက သိပ်မဝေးတော့ အိမ်ကို မြင်နေရပြီး မဝင်ရ။
 ဆွတ်ရ ဆိုထားလို့ စိတ်ညစ်နေရတာပေါ့။ ဒီတော့ အိမ်
 ဆင်နုတ်က လာပြန်တယ်။ မင်း ဒီနေရာမှာ မနေချင်ဘူး
 ဆိုတဲ့လား။ မနေချင်ရင် ဟိုးဝေးဝေးက ကုက္ကိုပြင်မှာ
 သွားနေလို့ နေရာပြောင်းပေးတယ်။ အဲဒီနေရာက အိမ်နဲ့
 သွားတော့ အလွမ်းပြေသွားတယ်။ အိမ်ကို မမြင်ရတော့
 နည်း မငိုမိတော့ဘူး။ အဲသလိုနေရင်းက တစ်နေ့မှာ
 ဘက်က ရောက်လာပြီး မင်းက မိဘကို လုပ်ကျွေးခဲ့တဲ့
 ကုသိုလ်ကြီးရှိတာမို့ ဒီဘဝမှာ ကြာကြာမနေရဘူး။ မကြာ
 ခင် ကျွတ်လွတ်လိမ့်မယ်။ ဒီနေ့ကစပြီး ရွာတစ်ရွာကိုသွား၊
 ဘဲညမှာ ခုနစ်အိမ်ပြည့်အောင် 'ရတနာသုံးပါး'ကို မမေ့
 ကြနဲ့ အားထားယုံကြည်ကြဆိုပြီး အိပ်မက်လိုက်ပေးရမယ်။
 အဲဒီလိုချည်း ရွာပေါင်းခုနစ်ရွာပြည့်အောင် အိပ်မက်ပေး
 ပြီးရင် မင်း ကျွတ်လွတ်ပြီ။ မင်းဦးလေးရဲ့ သမီးကြီးဝမ်းမှာ
 ခင်းဟာ မိန်းကလေးအဖြစ်နဲ့ ဝင်စားလိမ့်မယ်ပြောလို့ ငါ့မှာ
 စာစဉ်အိမ်စဉ်လျှောက်ပြီး အိပ်မက်ပေးခဲ့ရတယ်။

အဲသလို ရွာစဉ်လျှောက်လာခဲ့ရင်းက ဒီအိမ်မှာလည်း
 အိပ်မက်ပေးပြီး နေခဲ့တာ ခင်မင်တာကြောင့် ဆယ်ရက်
 ဆောက် ရှိသွားပြီ။ ဒီနေ့ကစပြီး နောက်ဆယ့်ငါးရက်ကြာ
 နင် ငါ့ဘဝ ကျွတ်ပြီ။ မရွေ့ဖော့က သဘောကောင်းလို့
 သူကို စောင့်ရှောက်ရင်း ငါနေခဲ့ပေးတာ။ ဒါပေမဲ့ သူက
 ငါ့ကိုချည်း အိမ်စောင့်ထားပြီး အိမ်တကာ လျှောက်လည်
 နေတယ်။ ပြန်လာရင် ငါ့အတွက် ဆေးလိပ်တစ်လိပ်တောင်
 မပါလာဘူး။ သိပ်ကပ်စေးနေတယ်။

ဟု ပြောတော့ အစ်မ မရွေ့ဖော့က-

'အခု ပါလာပြီလေ။ အလိပ်နှစ်ဆယ်တောင်'

ဟု ပြောလျှင်-

'ဒါက ဧည့်သည်တွေ ယူလာတာပဲ'ဟု ပြန်ပြောလေ
 သည်။

အသံက အပြင်မှာ ယောက်ျားတစ်ယောက် ပြောနေ
 သည့်အတိုင်း ပီသလှသည်ဖြစ်၍ မသန်းခင်တို့ညီအစ်မ
 သည် ကြောက်ရွံ့ခြင်း မရှိကြသည့်အပြင် ပျော်စရာပင်
 ကောင်းနေသည်ဟု ထင်မိကြ၏။

မသန်းခင်တို့ ပြန်ကြလျှင် မရွေ့ဖော့က 'ကိုဝတင်..

ကျွန်မတို့ လိုက်ပို့ရအောင်။ ဝေးဝေးမဟုတ်ပါဘူး။ ဝေလ
 ယာစုအထိပေါ့'ဟု ဆိုလိုက်ရာ အေး..ဟု ဆိုသည်။

မသန်းခင်တို့သည် ကျောမအေးစွာဖြင့် ထွက်လာကြ
 ရင်း ဝေလယာလူမျိုးများနေသည့် အစုသို့ရောက်လျှင် 'ဒီ
 လောက်ဆို တော်ပါပြီ အစ်မ မရွေ့ဖော့၊ ကျွန်မတို့ သွား
 မယ်။ ကိုဝတင်..ကျွန်မတို့ သွားမယ်နော်'ဟု မသန်းခင်
 တို့က နှုတ်ဆက်သည်။

'အေး..အေး'ဟူသော ကိုဝတင်၏ အသံသြကြီးက
 ပဲ့တင်ထပ်သွား၏။

လူဖြစ်စေ၊ ရဟန်းဖြစ်စေ၊ မြန်မာဖြစ်စေ၊ လူမျိုးခြား
 ဖြစ်စေ ပညတ်သဘောအားဖြင့် ကွဲပြားမှုရှိသော်လည်း ပရ
 မတ္တသဘောအားဖြင့်မူ သေသည်၏အခြားမဲ့၌ မိမိတို့၏
 ကံကုသိုလ်အလျောက် စံကြရ၊ ခံကြရသည်မှာ ဓမ္မတာ
 တရားပင် ဖြစ်လေသည်။

ဥပမာအားဖြင့် ဖော်ပြရလျှင် သက္ကရာဇ်(၁၂၇၀)ပြည့်
 နှစ်အတွင်းက မြောင်းမြမြို့နယ်၊ ဆားကျင်းကျေးရွာ၌ လယ်
 တီဆရာတော်ဘုရားကြီး မိန့်ကြားဟောပြောတော်မူသည့်
 ထူးဆန်းသောအကြောင်းအရာတစ်ခုကို ဖော်ပြလိုပါသည်။

သီပေါမင်းလက်ထက်၌ လယ်တီဆရာတော်ဘုရား

ကြီးသည် မန္တလေးမြို့ မဟာ

ဇောတိကရာမကျောင်း

တိုက်ကြီးတွင် သီတင်း

သုံး၍ တပည့်သံဃာ

များအား စာပေ

ပို့ချပေးနေစဉ်

နေ့စဉ်နေ့တိုင်း

ဆွမ်း၊ ကွမ်း၊ ရသာ

ချိုချဉ် စသည်များကို



ကပ်လျှူခြင်း၊ ကျန်းမာနေသည့်အခါများတွင် သလုံးမြင်း
ခေါင်းဖြင့် ရင်းနှီးရသောဆွမ်းကို ခံယူတော်မူခြင်း အစရှိ
သည့် ဝတ်တို့ကို ပြုလုပ်ကာနေစဉ် တစ်နေ့သောနံနက်
မိုးလင်းခါနီးအချိန် သပိတ်ကိုပိုက်ကာ ဆွမ်းခံထွက်ကြွလာ
ရာတွင် ကျဉ်းမြောင်းလှသော လမ်းငယ်ပေါ်၌ မတင့်မတယ်
သော ရူပကာယ အနိစ္စဖြစ်ဖွယ် တစ္ဆေသဘက်ကြီးကို တွေ့
တော်မူလိုက်ရ၍ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက မေတ္တာပို့သ
အမျှပေးဝေလိုက်လျှင် ထိုသဘက်ကြီးက သာဓုအနုမော
ဒနာ ခေါ်ပါသော်လည်း မကွယ်မပျောက်ဘဲ လမ်းပေါ်မှာ
ပင် နေမြဲ၊ ရှိမြဲ ဖြစ်နေ၏။

ထိုအခါ၌ ဆရာတော်ဘုရားက-

‘ဒါယကာ...ငါ့မှာ ဆွမ်းခံဝတ် ရှိနေတယ်။ ပျက်
ကွက်မှာ ငါ စိုးရိမ်တယ်။ လင်းကြက်တွေလည်း တွန်
ကုန်ပြီ။ လမ်းဖယ်ပေးပါ’

ဟု မိန့်လျှင် သံဘက်ကြီးက-

‘အရှင်ဘုရား...သည်းခံတော်မူပါ။ ဆွမ်းခံဝတ် မပျက်
စေရပါ။ တပည့်တော်၏ ဝဋ်ဒုက္ခဆင်းရဲကို လျှောက်ထား
ပါရစေဘုရား’ဟု လျှောက်ထားလေ၏။

ဆရာတော်ဘုရားက လျှောက်ခွင့်ပြုလေလျှင် ‘မတင့်
မတယ် အပါယ်မကောင်းကျိုးပေးတဲ့ အနိစ္စရူပကာယကို
ကြည့်တော်မူပါဘုရား။ တပည့်တော်ဟာ အတိတ်ကာလ
ဆယ့်ငါးဝါရ သာသနာ့ရဟန်းဖြစ်ပါလျက် ဗျာပါဒနိဝရဏ
တည်းဟူသော ဒေါသမူလှိုင်းဂယက်တို့ဖြင့် လှေပျက်သည့်
ပင်လယ်ကူးသမားလိုအဖြစ် ခံစားနေရပါတယ်ဘုရား။
တပည့်တော်အား သနားသဖြင့် မျက်မှောက်ဘဝတည်း
သော အပါယ်ဒုက္ခ ဝဋ်ဆင်းရဲသံသရာမှ မြန်မကြာ လွတ်
မြောက်နိုင်ရန် အရှင်မြတ် ကယ်မ၊တော်မူပါရန် လျှောက်
ထားရပါသည်ဘုရား။ တပည့်တော်နှင့် ယခုတွေ့ဆုံရသည့်
နေရာသို့ အမြဲမပြတ်ကြွရောက်တော်မူ၍ အမျှပေးဝေ
မူပါဘုရား’ဟု ဆိုကာ ကွယ်ပျောက်သွားလေ၏။

ဤသာဓကများကိုထောက်၍ တစ္ဆေ၊ သရဲ၊ သဘာဝ
စသည့် ပရလောကသားများသည် စကားပြောဆိုနိုင်ခြင်း
ကိုယ်ထင်ပြနိုင်ခြင်းနှင့် မြတ်သောပုဂ္ဂိုလ်များက အမျှ
ဝေလျှင် ကျွတ်လွတ်နိုင်သည်ဟူသော အကြောင်းသဘာဝ
များကား ထင်ရှားလှပါပေ၏။

တောဇာတိ

အရေပြားရောဂါအတွက် စိတ်အချရဆုံးမှာ လီယိုမက်
နင်းခူ၊ ပွေး၊ ဝဲလိမ်းဆေး၊ ဟိမဝန္တာသွေးသန့်ဆေး

ခရုသင် သမင်ဖြူ

တိုင်ရင်းဆေးဗဟိုမှတ်ပုံတင်အမှတ် 010Y978/ 0102Y3654
ထုတ်လုပ်ခွင့်လိုင်စင်-အမှတ်(၄/၉၈)တမထထထ(၀၈၇)

ခရုသင်၊ သမင်ဖြူ နှ့် နက်ကွက်များ အနာကြီးရောဂါ၊ ဆိုရီရေးစစ်ရောဂါ၊ မှိုစွဲရောဂါ၊
ခြေလက်အက်ကွဲရောဂါ၊ ဝက်ခြံ၊ တင်းဘိတ်၊ ညှင်း၊ ပွေး၊ ဝဲ၊ ယားနာ၊ နှင်းခူနှင့် အရေပြားရောဂါများ
ကာလသားရောဂါ၊ ဆီးပူညောင်းကျ၊ ဂန်ရီးယားရောဂါ၊ ဆစ်ဖလစ်၊ ရှင်ကရွိုက်၊ ရေယုန်၊ မက်ခရု၊ ကြွေ
ငါးမျက်စိ၊ ဝဲ၊ ရိပြုဆင်းရောဂါ အသားအရေမည်းခြင်း၊ ခြောက်ခြင်း၊ ပူခြင်း၊ ယားယံခြင်းရောဂါများ

အဆင့်မြင့် အိန္ဒိယ ယူနန် တိုင်းရင်းဆေး နည်းပညာ၊ အစွမ်းထက်သော
တိုင်းရင်းဆေးကုထုံးများဖြင့် ကုသပေးနေပါသည်။

လီယိုမက် အရေပြားရောဂါအထူးကုဆေးတိုက်

အမှတ် (၂၂၁)၊ ၃၂-လမ်း(ထက်)၊ ၃-ထပ်၊ ရန်ကုန်မြို့ PH: 252598, 243851

နယ်မှ ဝေဒနာရှင်များ ကြိုတင်ငွေပို့စနစ်ဖြင့် စာတိုက်မှတဆင့်မှာ ယူနိုင်ပါသည်။

လူဆိုတာ တစ်သက်မှာ တစ်ခါသာ သေတာ၊ နှစ်ခါ သေနိုင်
မရှိဘူး။ ထိုစကားကို မကြာခဏ ကြားနေရသဖြင့် လူ့ဘဝဆို
ရောက်လာပါက တစ်ခါသာ သေရမည်ကို လူတိုင်း သိထားကြ
သည်။

ယခု ဆရာကြီးက နန္ဒကို "ဒီကောင် နှစ်ခါသေရမယ့်အကောင်"
ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် စိန်လွင်နှင့် ပြည့်ဝတို့ အံ့သြမိကြသည်။ ပြည့်
ဝက သူကြားလိုက်ရသည်ကို မယုံသဖြင့် ပြန်မေးလိုက်သေးသည်။

ကောင်းသော်

ဒုတိယအကြိမ်

သေဆုံးခြင်း



‘လူဆိုတာ တစ်သက်မှာ တစ်ခါသာ သေရိုးရှိတာပဲ။
နွား ဘာကြောင့် နှစ်ခါသေရမှာလဲ ဆရာကြီးရဲ့။ ရွာဦး
ဆောင်းဆရာတော် ဟောတာက နန္ဒ သေရတော့မယ်လို့
သာ ဟောတာပါ။ နှစ်ခါဆိုတာ မပါပါဘူး’

‘ဆရာတော်က ဘယ်လိုဟောလိုက်လို့လဲ’
ဆရာကြီးက ပြန်မေးသဖြင့် ပြည့်ဝက ဖြေလိုက်ရ
သည်။

‘တစ်နေ့ ညက ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်
တို့ ဆရာတော်က ဗေဒင်ဟောပါတယ်။ မွေးနေ့သက္ကရာဇ်
ဆွဲ မေးပြီး တစ်ဦးချင်း ဟောပါတယ်။ အဲဒီမှာ နန္ဒ
ဆယ်မိမယ်လို့ ဟောလိုက်တာ’

‘နန္ဒကို တိုက်ရိုက်ဟောလိုက်တာလား’

‘နန္ဒကိုတော့ တိုက်ရိုက်မဟောပါဘူး။ မင်းကံဇာတာ
ညတယ်၊ သတိထားနေပါ။ ညတိုင်း ဘုရားရှိခိုး၊ ရတနာ
သုံးပါး မမေ့နဲ့။ ဒါလောက်ပဲ ဟောပါတယ်။ နန္ဒ ထွက်
သွားမှ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း နန္ဒ
တို့ အထူးဂရုစိုက်ဖို့၊ စနေနေ့ဟာ နန္ဒမွေးနေ့ဖြစ်လို့ နန္ဒ
အားက မခွာကြဖို့ သေသေချာချာ ဟောလိုက်တာပါ’

ပြည့်ဝ၏ စကားကြောင့် ဆရာကြီးသည် ပြန်လည်
ထွက်ချက်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

‘ဆရာဟောတာ မှန်တယ်။ စနေနေ့မှာ သေမှာမှန်
သေယ့် နောက်တစ်ကြိမ် သေရမယ်လို့မြင်လို့ ဟောတာပါ’

‘ထူးဆန်းလှချည်လား ဆရာကြီးရယ်’

ငြိမ်ပြီးနားထောင်နေသော စိန်လွင်က ပြောလိုက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်လည်း ဒီဇာတာမျိုး တစ်ခါမှမတွေ့
ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သေချာအောင် စစ်ဆေးပြီးပြီ။ ကျုပ်ဟော
တာ လုံးဝမမှားစေရဘူး။ ကျုပ်ဟောပြောချက်ကို မင်းတို့
ဆက်မခံနိုင်ဘူးဆိုတာ သိပေမယ့် ကျုပ်ပညာကို ကျုပ်ယုံ
ကြည်လို့ အခုလို ရဲရဲဟောလိုက်တာပေါ့’

ဆရာကြီး၏စကားကြောင့် စိန်လွင်နှင့် ပြည့်ဝတို့ တုန်
ထုပ်ခဲ့ရသည်။ ဆရာတော်က သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ကို
ဗေဒင်ဟောပေးမည်ဆို၍ ဝမ်းသာအားရ မေးဖြစ်ခဲ့သည်။
စိန်လွင်နှင့် ပြည့်ဝတို့နှစ်ယောက်မှာ ဗေဒင်ဟောရန်နှင့် ပြီးစီး
သော်လည်း နန္ဒကို ဟောရာတွင် ဗေဒင်သာမက လက္ခ
ဏာကိုပါ အထပ်ထပ်ကြည့်ရှုစစ်ဆေးပြီးမှ ဟောပါသည်။
နက္ခတ်ရာတွင် သူတို့နှစ်ယောက်ကိုခေါ်၍ နန္ဒကို ဂရုစိုက်

ရန်ဟောခြင်း ဖြစ်သည်။

စိန်လွင်နှင့် ပြည့်ဝတို့မှာ နန္ဒအတွက် စိတ်ပူ၍ ဗေဒင်
ပညာရှင်ကြီး နာမည်ကျော် ဆရာကြီးဦးပေသီးထံသို့ သီး
သန့်သွားရောက် မေးမြန်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အလွန်တော်
သော ဗေဒင်ဆရာများဖြစ်၍ အဖြေချင်းတူနေ သော်လည်း
ဆရာကြီးက နှစ်ကြိမ်သေရမည်ဟု ဟောလိုက်ခြင်းအတွက်
အထူးတုန်လှုပ် အံ့သြခဲ့ကြရပါသည်။

စိန်လွင်၊ ပြည့်ဝနှင့် နန္ဒတို့သည် ဧရပ်ကုန်းရွာသားများ
ဖြစ်ကြသည်။ မြို့သို့ ကားလမ်းဖောက်ရာတွင် မြေကျင်း
တူး မြေဖို့အလုပ်သမားများအဖြစ် ဆင်ခေါင်းရွာသို့ ရောက်
ရှိနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အလုပ်သမားခ တစ်နေ့နှစ်ထောင်
ရမည်ဆို၍ ရွာအသီးသီးမှ လာရောက်လုပ်ကိုင်နေကြခြင်း
ဖြစ်သည်။ စုစုပေါင်း လုပ်သားတစ်ရာခန့်ရှိသည်။ တာလမ်း
ဘေးတွင် ဝါးတဲတန်းလျားကြီးထိုးပေးပြီး မိမိတို့ဘာသာ
ချက်ပြုတ်စားသောက်စေသည်။

သူတို့သုံးယောက် ရောက်ချိန် တဲတန်းလျားတွင်
ယောက်ျားအလုပ်သမား၊ မိန်းမအလုပ်သမားများနှင့် လူ
ပြည့်နေပြီဖြစ်၍ အခန်းလွတ် မရှိတော့ပါ။ အလုပ်လုပ်ချင်
၍ တဲတန်းလျားတွင် နေရာမရသော်လည်း အနီးရှိ ရွာဦး
ကျောင်းအတွင်း ဧရပ်တစ်ဆောင်တွင် နေခွင့်ရအောင် ဆရာ
တော်ထံ ခွင့်ပန်ပြီး နေခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘုန်းကြီး၏
ခွင့်ပြုချက်အရ နေရခြင်းဖြစ်၍ အလုပ်နားချိန်တွင် ကျောင်း
ဝင်းအတွင်း အမှိုက်များ သန့်ရှင်းခြင်း၊ ရေအိုးများကို
ရေဖြည့်ခြင်း၊ ကျောင်းကုဋီများကို ဆေးကြောပေးခြင်းဖြင့်
ကျေးဇူးဆပ်ကြသည်။ ဆရာတော်ကလည်း ရိုးသားပြီး
ကြိုးစားသော သူတို့သုံးယောက်အပေါ် ခင်မင်နေပါသည်။

ခင်မင်မှုကြောင့် အားလပ်သည့်တစ်ရက်တွင် ဗေဒင်
ဟောပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်ဘဝတွင် နှစ်ကြိမ်သေရမည်ဟူသော စကားမှာ
လက်ခံနိုင်ဖွယ် မရှိသော်လည်း ဆရာကြီးဦးပေသီးကိုယ်
တိုင် ဟောလိုက်ခြင်းဖြစ်၍ ယုံကြည်ရမလို ဖြစ်ခဲ့သည်။
ဆရာကြီး ဟောသည့်အတိုင်းသာ မှန်ကန်ပါက သုံးယောက်
အတူလာသည့်အနက် တစ်ဦးပဲသွားတော့မည်ဖြစ်၍ အလွန်
စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရမည်။

စိန်လွင်နှင့် ပြည့်ဝတို့မှာ နန္ဒအတွက် ယတြာခြေခြင်း၊
ဆုတောင်းခြင်း ပြုလုပ်သည့်အပြင် နန္ဒကို မျက်စိအောက်က
အပျောက်မခံဘဲ သူသွားလေရာလိုက်၍ စောင့်ရှောက်နေကြ

ရသည်။ သူ၏ ကျရောက်မည့်မွေးနေ့ စနေနေ့မတိုင်မီ အမြဲ ဂရုစိုက်နေကြသည်။

စနေနေ့ ညဦးပိုင်းတွင် တစ်ပတ်စာ လုပ်အားခများကို ရှင်းလင်းပေးမည်ဖြစ်၍ ထမင်းစောစောစားပြီး အုပ်ချုပ်ရေး မှူးရုံးခန်းသို့ သုံးယောက်အတူသွားခဲ့ကြသည်။ အုပ်ချုပ်ရေး မှူး၏ရုံးခန်းမှာ တံတန်းလျား၏ အစွန်တွင်ရှိသဖြင့် တံတန်း လျားအစမှအဆုံးတိုင် ဖြတ်ကျော်သွားရမည် ဖြစ်ပါသည်။

လုပ်အားခထုတ်သောနေ့ဖြစ်၍ တံတန်းလျားတစ်ခုလုံး ပျော်မြူးနေကြသည်။ သောက်တတ်စားတတ်သူများက လည်း သောက်စားအော်ဟစ်နေကြသဖြင့် တံတန်းလျားရှေ့မှ ဖြတ်ရာတွင် နန္ဒအတွက် အထူးဂရုစိုက်၍ ခေါ်ရသည်။ နန္ဒမှာ စိတ်ကောင်းရှိပြီး အားလုံးနှင့် အဆင်ပြေသူဖြစ်၍ စကားများ ရန်ပြုရန် မဖြစ်နိုင်သော်လည်း စနေနေ့ဖြစ်၍ စိန်လွင်နှင့် ပြည့်ဝတို့က တစ်ဖက်စီ ခြံရံလျက် လျှောက်ခဲ့ ကြသည်။ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး၏ ရုံးသို့ရောက်ပြီး သူတို့၏ လုပ်အားခများ ထုတ်ယူပြီးချိန်အထိ ပြဿနာတစ်စုံတစ်ရာ မပေါ်ခဲ့ပါ။

လုပ်အားခများကို အသီးသီးရယူပြီး အပြန်လမ်းတွင် စိန်လွင်က တံတန်းလျားကို မဖြတ်လိုသဖြင့် အကြံပြုပါ သည်။

‘တို့ ဖြတ်လမ်းကနေပြီး ဇရပ်ကို ပြန်ကြရအောင်’
‘ဖြတ်လမ်းကဆို မြန်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မှောင်မယ် ထင်တယ်’

ပြည့်ဝက ပြောလိုက်သည်။

‘လာပါ။ ငါ့မှာ ဓာတ်မီးပါပါတယ်။ တံတန်းလျားရှေ့ မှာ အမူးသမားတွေ ဆူညံနေလို့ ဒီဖြတ်လမ်းက ပြန်ကြတာ ပိုပြီးအဆင်ပြေမယ်’

‘အေးလေ...ကောင်းပါတယ်။ ဒါဆို သွားကြတာပေါ့။ စိန်လွင်...မင်းက ဓာတ်မီးပါတော့ ရှေ့ဆုံးက သွားလေ’

စိန်လွင် ဓာတ်မီးထိုးပြရင်း ရှေ့မှ ထွက်သွားသည်။ ပြည့်ဝသည် နန္ဒနှင့်တွဲလျက် မီးရောင်ကိုကြည့်ပြီး နောက်က လိုက်ခဲ့ကြသည်။ လယ်ကွင်းကိုဖြတ်၍ ပြန်ရသည်ဖြစ်ရာ လယ်ကွင်းတွင် လေတိုက်နေသဖြင့် အေးစိမ့်စိမ့်အရသာကို ခံစားရသည်။ ကွင်းစပ်သို့ ရောက်ရုံရှိသေးချိန် ပြည့်ဝကိုင် ထားသည့် နန္ဒက ခွေယိုင်လဲကျသွားပါသည်။ ပြည့်ဝက ဆွဲထူသော်လည်း နန္ဒမှာ မြေပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားသည်။

‘နန္ဒ...ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ငါ့ခြေထောက် တစ်ခုခုစူးသွားတယ်’
ပြည့်ဝက နန္ဒကိုပွေ့ထားရင်း စိန်လွင်ကို အော်၍ခေါ် လိုက်သည်။ စိန်လွင်က ဓာတ်မီးနှင့်ထိုးရင်း ချက်ချင်း ရောက်လာသည်။ နန္ဒခြေထောက်ကိုကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်း စွာ ပြောလိုက်သည်။

‘နန္ဒကို ပိုးထိပြီ။ မင်း သူ့ကို ခဏပွေ့ထားဦး’
စိန်လွင်သည် ပတ်ဝန်းကျင်လယ်ကွက်များကို ဓာတ်မီး နှင့် လျှောက်ထိုးကြည့်ပြီး ပြန်လာသည်။

‘သေချာတယ်၊ ငါ ပိုးထိတာ။ ငါလိုက်ရှာတော့ ခုထဲကို အရှည်တစ်ကောင် ဝင်သွားတာ မြင်လိုက်ရတယ်’

‘ဒါဆို တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ’

‘မင်းနဲ့ငါ နန္ဒကို မ၊ပြီး အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရုံးခန်းသို့ သွားကြမယ်’

စိန်လွင်နှင့် ပြည့်ဝတို့နှစ်ယောက် နန္ဒကိုသယ်ပြီး အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရုံးသို့ သွားကြသည်။ ရုံးခန်းတစ်နေရာတွင် နန္ဒကို ချထားလိုက်သည်။

‘လုပ်ကြပါဦးဗျာ၊ ငွေထုတ်ပြီးအပြန် နန္ဒ ပိုးထိလို့’

‘ဒီမှာ ပိုးထိလို့တဲ့ဟေ့။ မြွေဆရာ ခေါ်ကြပါဦး’

ရုံးခန်းထဲရှိလူများ နန္ဒကို လာကြည့်ရင်း တစ်ယောက်က အော်ပြောလိုက်သည်။ တံတန်းလျားရှိ အလုပ်သမားများ အပြေးရောက်ရှိလာသဖြင့် ရုံးခန်းတွင် ရုတ်ရုတ်သံသံကြား သွားပါသည်။ လာရောက်ကြည့်သူများကလည်း ထင်ကြံ အမျိုးမျိုးပေးကြသည်။

‘ဒီအတိုင်းထားရင် သေမှာပဲ’

‘မြို့ဆေးရုံပို့ရင် ကောင်းမယ်။ ဒါပေမဲ့ မြို့နဲ့ဝေးတာ မြို့မရောက်ခင် ဆုံးမှာ သေချာတယ်’

‘ဒီအနီးအနားမှာ မြွေဆရာ ရှိတာပဲ။ အမြန်ခေါ်သွား တယ်’

အလုပ်သမားများ တစ်ယောက်တစ်မျိုး ပြောနေကြချိန် နန္ဒ၏အသားမှာ တစ်စ၊တစ်စ ပြာနွမ်းလာသည်ကို တွေ့ သည်။ မကြာမီ ဆေးဆရာသွားခေါ်သူ ပြန်ရောက်လာပြီး စိတ်ပျက်စရာ ကြားလိုက်ရသည်။

‘ဆရာ ခရီးလွန်နေလို့ မတွေ့ခဲ့ရဘူး။ ဆရာ ရောက်ရောက်ချင်း အမြန်လာခဲ့ဖို့တော့ မှာခဲ့ပါတယ်။ ခြောက်...ဒီ ဆရာတော်က ဆေးပေးလိုက်တယ်။ မြွေစွယ်ထိတဲ့ နန္ဒမှာ ဒီဆေးအုံပြီးစည်းရင် အသက်မသေနိုင်ဘူးလို့

တိတ်တယ်

စိန်လွင်သည် ဆေးယူလာပေးသူ၏လက်မှ ဆေးကို ချက်ချင်းယူ၍ အနာနေရာတွင် အုံလိုက်သည်။ အဝတ်စ အစုံကိုတောင်း၍ အနာကို စည်းပေးလိုက်သည်။

အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရုံးတွင် လူများနှင့် ပြည့်နေသဖြင့် အလုပ်လုပ်၍မရအောင် ရှိနေ၍ အပိုလူများကို အပြင်သို့ ထွက်ပေးပါရန် မေတ္တာရပ်ခံနေရပါသည်။

စိန်လွင်သည် နန္ဒကိုကြည့်ရင်း မျက်ရည်ဝဲလာသည်။ နန္ဒကို ကုသ၍ မရနိုင်တော့ကြောင်း အလိုလိုသိနေသည်။ ဆေးမည်မျှစွမ်းစွမ်း စေဒင်အရ နန္ဒ အသက်ရှင်နိုင်ခွင့် မရှိတော့ကြောင်း သိနေပါသည်။ မြို့ဆေးရုံသို့ပို့ရန် စဉ်းစားကြစဉ်ကလည်း မရနိုင်တော့ကြောင်း ယုံကြည်သဖြင့် သက်လျော့ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

စိန်လွင်သည် နန္ဒကို မကြည့်ရက်တော့သဖြင့် ပြည့်ဝစွာ နန္ဒ၏အနားတွင် ထားခဲ့ကာ အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ပြည့်ဝစွာ နက်လာသည်နှင့် အနီးတွင် လူနည်းသွားပါသည်။ ပြည့်ဝသည် နန္ဒ၏လက်ကို ကိုင်ကြည့်ရာ အေးလာသည်ကို သတိထားမိသဖြင့် မြွေကိုက်ခံရဖူးသူကိုခေါ်၍ နန္ဒကို စမ်းသပ်ပေးပါရန် ပြောရသည်။ ကိုယ်တိုင် မြွေကိုက်ခံရဖူး၍ မြွေကိုက်ခံရသူ အများအပြားကို တွေ့ဖူးသူဖြစ်၍ နန္ဒ တစ်ကိုယ်လုံး ကိုင်တွယ်စစ်ဆေးပြီး ထိုလူက ခေါင်းယမ်းပြပါသည်။

‘လူနာ အသက်မရှိတော့ဘူး’
ထိုစကားသည် ခဏအတွင်း ပျံ့နှံ့သွားပါသည်။ ပြည့်ဝလည်း စိန်လွင်ကို ခေါ်၍ပြောလိုက်သည်။ လူအများ ဖြစ်နိုင်လာပြီး နန္ဒကို ကြည့်ကြပြန်သည်။ ကြည့်ပြီးသူတိုင်းက လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များဖြစ်၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေကြသည်။ စိန်လွင်နှင့် ပြည့်ဝတို့သည် နန္ဒ သေမည်ကို ခြိတ်သိထားကြသော်လည်း တကယ်သေသည့်အခါ ဖြေမည်နိုင်အောင် ရှိကြပါသည်။

မကြာမီ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ရောက်လာပြီး စိန်လွင်တို့ နယ်ယောက်ကို ပြောပါသည်။

‘ကိုနန္ဒ အခုလို သေဆုံးခြင်းအတွက် စိတ်မကောင်းသွားဗျာ။ ဒါပေမဲ့ သူ့အလောင်းကိုတော့ ကျုပ်ရုံးခန်းမှာ ထားကြပါနဲ့။ ကျုပ်က နေ့ည အလုပ်များတဲ့လူပါ။ အရေးပေးပြီး အလောင်းကို သယ်သွားကြပါ’

‘ဒီတစ်ညတော့ သည်းခံပါဗျာ။ နောက်နေ့မနက် မိုး

လင်းတာနဲ့ မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်တော့မှာပါ’

‘ဒါ ကျုပ်တို့ရုံးခန်းပါ။ အလုပ်လုပ်တဲ့ရုံးခန်းမှာ လူသေအလောင်းရှိလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ခင်ဗျားတို့နေတဲ့ ဇရပ်ကို ရွှေသွားကြပါ’

‘ဇရပ်ကိုရွှေရင် ဆရာတော်ကို သွားလျှောက်ရဦးမှာ။ ကျွန်တော်တို့မှာ လုပ်စရာတွေ များနေလို့ ဒီတစ်ညတော့ ထားခွင့်ပြုပါဗျာ’

‘မရဘူးဗျာ။ အခုချက်ချင်း ရွှေပေးမှဖြစ်မယ်’

အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက လေသံတင်းမာလာသဖြင့် အလုပ်သမားတစ်ဦးက ပြဿနာမဖြစ်စေရန် ညှိနှိုင်းပေးပါသည်။

‘ကျွန်တော်အကြံပေးပါရစေ။ ဒီအလောင်းကို နောက်နေ့ နံနက်စောစော မြေမြှုပ်မယ်ဆိုရင် ဒီည သုသာန်ဇရပ်ကို ပို့ပေးထားရင် မကောင်းဘူးလား။ ကျုပ်တို့ ဝိုင်းသယ်ပေးမှာပါ’

ထိုလူ၏အကြံပြုချက်ကို အလုပ်သမားများက ထောက်ခံကြသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒီအကြံ ကောင်းတယ်။ အလောင်းကို သုသာန်ပို့ကြရအောင်။ အားလုံး ကူညီကြပါဗျာ’

အုပ်ချုပ်ရေးမှူးနှင့် ပြဿနာမဖြစ်သလို စိန်လွင်တို့ နှစ်ယောက်က ထိုအကြံကို သဘောတူလိုက်ကြရပါသည်။ နန္ဒ၏အလောင်းကို ဖျာဟောင်းတစ်ချပ်နှင့်ပတ်ပြီး သုသာန်သို့ရောက်အောင် ဝိုင်းဝန်းပို့လိုက်ကြပါသည်။ သုသာန်ဇရပ်ပေါ်တွင် အလောင်းကိုချထားကာ အားလုံးပြန်သွားကြပါသည်။ နောက်ဆုံး နန္ဒ၏ အလောင်းဘေးတွင် စိန်လွင်နှင့် ပြည့်ဝတို့သာ ကျန်ခဲ့ပါတော့သည်။

‘ကဲ...ပြည့်ဝ၊ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်းသာ မှတ်ပါတော့ကွာ။ အခု တို့ ဆရာတော်ထံသွားမယ်။ မိုးလင်းရင် အလောင်းကို သရဏဂုံတင်ပြီး သင်္ဂြိုဟ်ဖို့ကိစ္စ လျှောက်ထားရမယ်။ နောက်ပြီး သုသာန်ဇာတွေကိုရှာပြီး မြေကျင်းတူးဖို့ ပြောရဦးမယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ် စိန်လွင်ရာ၊ နန္ဒ အသက်မှ ပြန်မလာတော့မယ့်အတူ မြန်မြန်မြေမြှုပ်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ကဲ...တို့ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ကြတာပေါ့။ လိုအပ်မယ့် ပစ္စည်းတွေ အချိန်မီ ဝယ်ကြရဦးမှာ’

စိန်လွင်က နန္ဒ၏အလောင်းကို ပတ်၍သယ်ယူလာသောဖျာလိပ်ကို ကျကျနနဖြန့်ပြီး နန္ဒအလောင်းကို ညီညီညာညာ ပက်လက်အနေအထားရောက်အောင် ပြုပြင်ပေး

နေပါသည်။ ရုတ်တရက်ကြည့်ပါက နန္ဒ အိပ်နေသည်ထင်ရသည်။

‘က...နန္ဒရေ၊ မင်းတစ်ယောက်တည်း နေခဲ့ပေတော့။ မင်းအတွက် လုပ်ကိုင်စရာတွေ တို့ သွားလုပ်ရဦးမယ်။ မိုးလင်းရင် မင်းကို သရဇာတင်ပြီး မင်းအတွက် ကောင်းမှုလုပ်ပေးမယ်။ မင်း သာဓုခေါ်ပါ သူငယ်ချင်း’

စိန်လွင်နှင့် ပြည့်ဝတို့ ဆရာတော်၏ကျောင်းသို့မလာမီ သုဘရာဇာကို ဝင်တွေ့ပြီး မနက်စောစော မြေမြှုပ်မည့် အလောင်းအတွက် ကျင်းတူးရန် မှာခဲ့ရသည်။ ဆရာတော်၏ ကျောင်းသို့ရောက်ပြီး ဆရာတော်ထံ အကျိုးအကြောင်း လျှောက်ထားကြသော်လည်း ဆရာတော်က လုံးဝအံ့ဩဟန် မပြဘဲ နန္ဒ သေရမည်ကို ကြိုတင်သိနေသဖြင့် အေးအေးဆေးဆေး နားထောင်ပြီးမှ ပြန်လည်မိန့်ကြားပါသည်။

‘မနက်ဖြန် ညောင်နုစံပင်ရွာကို ဆွမ်းစားကြဖို့ရှိတယ်။ ဒီတော့ မင်းတို့အသုဘကို မိုးလင်းလင်းချင်း လာခဲ့မယ်။ မင်းတို့ ပြင်ဆင်သင့်သည်များကို ပြင်ဆင်ထားကြပေါ့’

‘မှန်လှပါဘုရား၊ တပည့်တော်တို့ တရားနာဖို့ စောင့်နေပါမယ်’

ဆရာတော်ထံမှအပြန်တွင် မနက်ဖြန်အလှူပြုအတွက် တတ်နိုင်သမျှ ဒါနပြုရန် လိုအပ်မည့်ပစ္စည်းများ ဝယ်ရသည်။ လုပ်ငတ်ရက်ဖြစ်၍ ပစ္စည်းဝယ်ယူရန် အဆင်ပြေသည်။ ထိုညအတွက် လုံးဝအိပ်ရန် မကြိုးစားကြတော့ဘဲ နံနက်လေးနာရီလောက် သုသာန်အရောက်သွားရန် ထွက်ခဲ့ကြသည်။

‘က...ပြည့်ဝ၊ နန္ဒအလောင်းရဲခေါင်းရင်းမှာ ဖယောင်းတိုင်ထွန်း၊ ဖန်းအိုးချကွာ။ ငါ မြေကျင်းတူးတာ သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်’

ဧရပ်သို့ ရောက်သည့်အခါ စိန်လွင်က ဧရပ်ပေါ်မတက်တော့ဘဲ ပြည့်ဝကို မှာစရာများမှာကြားပြီး ဓာတ်မီးတစ်လက်ဖြင့် ဧရပ်အနောက်သို့ ထွက်သွားပါသည်။

ပြည့်ဝသည် ဓာတ်မီးတစ်လက်နှင့် ဧရပ်ပေါ် တက်ခဲ့သည်။ နန္ဒ၏ ခေါင်းရင်းတွင် ဖယောင်းတိုင်ထွန်းလိုက်သည်။ မှောင်မည်းနေသည့်ဝန်းကျင် ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်၏ အလင်းအားမှာ ဧရပ်တစ်ခုလုံး ထိန်လင်းသွားပါသည်။ နန္ဒ၏အလောင်းကိုကြည့်ရန် နန္ဒဦးခေါင်းအနီးတွင် ထိုင်လိုက်သည်။ နန္ဒ၏ ဦးခေါင်းနေရာကို ကြည့်လိုက်ရာ အံ့ဩသွားသည်။ ဦးခေါင်းနေရာတွင် ဦးခေါင်းမတွေ့၍ ဘေး

ပတ်လည်ရှာကြည့်သော်လည်း သူတို့ထားခဲ့သည့်နေရာတွင် နန္ဒကို မတွေ့ရ၍ ကြက်သီးများ ထသွားပါသည်။ သည်နေရာတွင် ပက်လက်အနေအထားဖြင့် ထားခဲ့သည်ကို တိကျကျသိပါလျက် ရှာမတွေ့ရခြင်းမှာ ထူးဆန်းနေပါသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်ရန် နောက်သို့လှည့်လိုက်စဉ် ဧရပ်တိုင်ကိုမှီ၍ ထိုင်နေသည့် နန္ဒ၏အလောင်းကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရ၍ ပြည့်ဝမှာ သတိလစ်မတတ် ကြောက်ရွံ့သွားပါသည်။

ထိုစဉ် နန္ဒ၏ လက်နှစ်ဖက်က ပြည့်ဝ၏ လည်ပင်းအတင်းဖက်သဖြင့် ပြည့်ဝက ကြောက်လန့်ပြီး အတင်းနှစ်နေရသည်။ အသက်ရှင်စဉ်က သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း ဖက်၍နေခဲ့သော်လည်း ကွယ်လွန်ပြီးသူက ဖက်ခြင်းမှာ ဖုတ်ဝင်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်စေ၊ ခြောက်လှန့်ခြင်းသာဖြစ်၍ လုံးလက်ခံနိုင်ဖွယ်မရှိ၍ အတင်းရုန်းထွက်ရသည်။

‘မလုပ်နဲ့၊ မလုပ်ပါနဲ့’

ပြည့်ဝက အသံကုန်အော်သော်လည်း ကြောက်စိတ်လွန်နေသဖြင့် အသံက အော်သလောက် မကျယ်တော့ဘဲ အသံတိမ်ပြီး သဲ့သဲ့သာ ထွက်ပေါ်ခဲ့သည်။ နန္ဒက တချစ်မှ သူ့ကို သတ်နေသည်ဟု တွေးမိသည်။ နန္ဒလက်က လွတ်အောင်ရုန်းနိုင်မှ အသက်ရှင်ခွင့်ရတော့မည်။ အားကရုန်းသော်လည်း လက်ပန်းကျသည်အထိ မလွတ်နိုင်သဖြင့် စိန်လွင်ကို အော်၍ အကူအညီတောင်းခဲ့သည်။

‘စိန်လွင်...ငါ့ကို ကယ်ပါဦး’

စိန်လွင်ထံမှ အကူအညီမရတော့သဖြင့် စိတ်ကို ချော့ချော့မည်ကဲ့သို့ဖြစ်သည်။ သို့သော် လူ့ဘဝကပင် ထိုမကြောက်ခဲ့သော နန္ဒကို သူ အသက်မရှိတော့ဘဲ တစ္ဆေရောက်မှ ဘာကြောက်စရာလိုမည်နည်း။ ဗေဒင်ဟောတွင် နန္ဒ နှစ်ကြိမ်သေသည့်တိုင် သူ့ကိုသေမည်ဟု မသေသည်ကို စဉ်းစားမိမှ အားတက်လာသည်။ မိမိသည် လူ မဟုတ်၍ မသေနိုင်သဖြင့် တစ္ဆေလက်ကလွတ်အောင် ရုန်းနိုင်မည်ဟု အားခံကာ နောက်ဆုံးအနေဖြင့် အစွမ်းအားသွင်းပြီး နန္ဒလက်မှ လွတ်အောင်ရုန်းပြီး နန္ဒကို တွန်းလိုက်ပါသည်။

နန္ဒ၏ ချုပ်နှောင်ဖက်တွယ်ထားခြင်းက လွတ်နိုင်မက၊ နန္ဒကိုပင် အဝေးသို့ရောက်အောင် တွန်းထုတ်လိုက်ခဲ့သည်။ သူ တွန်းလိုက်သောအားကြောင့် နန္ဒမှာ အလွင့်စဉ်ကာ လှေကားအုတ်တိုင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားပါ

နန္ဒာ၏ဦးခေါင်းမှာ အုတ်တိုင်ပေါ်တည်တည်ကျသဖြင့် ခွပ် ဟူသော အသံထွက်ကာ 'ခေါင်းကွဲပြီး သွေးများဖြာထွက် သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုစဉ် ဧရပ်ပေါ်မှ အသံ ချားကြောင့် စိန်လွင် အပြေးရောက်ရှိလာပါသည်။

‘ပြည့်ဝ...ဘာဖြစ်တာလဲ’

ပြည့်ဝမှာ စကားပြန်မပြောနိုင်ဘဲ မောဟိုက်နေပါ သည်။

‘ပြည့်ဝ...ပြောလေကွာ၊ ဘာတွေဖြစ်ကြတာလဲ’

စိန်လွင်သည် လှေကားပေါ် တက်လာရင်း နန္ဒာကို ခလုတ်တိုက်မိသဖြင့် ဓာတ်မီးနှင့်ထိုးကြည့်ရာမှာ တအံ့ တဩ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

‘နန္ဒာက ဖုတ်ဝင်တာလား၊ မသေတာလား မသိဘူး။ ငါ့ကို အတင်းဖက်ထားတာ ဘယ်လိုမှရုန်းမရလို့ မင်းကို အော်ခေါ်သေးတယ်။ နောက်တော့ ရုန်းရင်းကန်ရင်းက သူ လဲကျပြီး အုတ်တိုင်နဲ့ခေါင်းဆောင့်ပြီး မြင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ် သွားတာပဲ’

‘ဒါဆို ညက နန္ဒာ တကယ်မသေတာများလား’

‘အေး...ငါလည်း စဉ်းစားလို့ မရတော့ဘူး။ ညကသာ

နန္ဒာ တကယ်မသေရင် နှစ်ကြိမ်သေတဲ့သဘော ဖြစ်သွား တော့မှာ’

‘ကဲ...ဒါတွေကို နောက်မှစဉ်းစားမယ်။ ဘာပဲပြော ပြော နန္ဒာဟာ မနေကသေခဲ့တာ အားလုံးအသိပဲ။ မကြာခင် ဘုန်းကြီးတွေ ကြွလာတော့မယ်။ ဒီတော့ သွေးကွက်ကို အဝတ်နဲ့ သုတ်ပေးတော့။ သွေးစတစ်စတောင် မရှိစေနဲ့။ ငါက နန္ဒာအလောင်းကို ကြည့်ကောင်းအောင် ပြင်လိုက် မယ်’

စိန်လွင်သည် ပြောပြောဆိုဆို နန္ဒာအလောင်းကို ဦး ခေါင်းတစ်ဝိုက် သုတ်သင်သန့်ရှင်းပြီး မူလနေရာရောက် အောင် ဆွဲသွားပါသည်။ ဖျာပေါ်တွင် ပက်လက်အနေ အထားရသည်နှင့် ကိုယ်ပေါ်တွင် အသင့်ယူဆောင်လာသော စောင်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းလိုက်ပါသည်။ ပြည့်ဝကလည်း အုတ် လှေကားမှ သွေးကွက်များကို ဆေးကြောသန့်ရှင်းနေရပါ သည်။ ဘုန်းကြီးများ ကြွမလာမီ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်နေကြရင်း တစ်သက်မှာ နှစ်ကြိမ်သေဆုံးရသူ အကြောင်း တွေးနေမိကြပါတော့သည်။

ကောင်းသော်

နယ်လှည့်သာသနာပြု ဖိုးမမ္မသိဒ္ဓိ၏တပည့် ဆရာမပွင့်သစ္စာထင် (Eco.)

(မွေးရာပါ အကြားအမြင်)

သင့်ရဲ့ အဆိုး/အကောင်း၊ အလှည့်အပြောင်း သိလိုလျှင်
ဆရာမပွင့်သစ္စာထင် ရှိတယ်။

ထိပေါက်ကိန်း၊ ရာထူးတိုးကိန်း၊ အိမ်ထောင်ရေးကံ၊ နိုင်ငံခြားခရီး၊
တလေးအမည်ပေး၊ လုပ်ငန်းအမည်ပေး... စသည်တို့ကို မှန်ကန်တိကျစွာ
လမ်းညွှန်ပေးပါသည်။

သို့အပ်ပါက ယဉ်ကျေးမှု အဆင့်ဆောင်ရွက်ပေးပါသည်။



အမှတ်(၃)ရပ်ကွက်၊ အရှေ့ဘိုကုန်း၊ ကလေးမြို့။ ☎ ၀၉၄၂၈၃၁၇၂၉၉

လှည်းတန်းခြေက လေတသုံးကောင် ကမ္ဘာပျက်စီး



နာဂစ်မုန်တိုင်းကြီး ပြီးခါစအချိန် ဖြစ်၏။
မိုးတစ်ပြိုက် လေတစ်ပြိုက် ရှိနေသေးသော်လည်း
အေးရှားဝေါ(လ်) ဆောက်လုပ်ရေးမှ လှည်းတန်းစင်တာ
အဆောက်အအုံအတွက် မြေကြီးတူးခြင်း လုပ်ငန်းခွင်ကို
စတင်ဆောင်ရွက်နေကြ၏။
မိုးသည်းထန်နေသည့်ကြားမှပင် လက်သမားဆရာများ
သည် မြေကွက်လပ်ကြီး၏ လေးဖက်လေးတန် လုံခြုံမှုရှိစေ

ရန် သွပ်ပြားများ ကာရံခြင်းကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် လုပ်ဆောင်
နေကြ၏။
ကံရွှေသည် ထိုလုပ်ငန်းခွင်၌ ညစောင့်တာဝန် ထမ်း
ဆောင်ရသူဖြစ်၍ ညနေ(၅)နာရီ အရောက်လာခဲ့ရ၏။
လုပ်ငန်းခွင် လုံခြုံရေးအတွက် အားမာန်အဖွဲ့ကို
ရမ်းခွဲရာမှ ကံရွှေ ပါလာရခြင်းဖြစ်ပြီး အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်
ရဲဝန်ထမ်းဟောင်းကြီး ဦးစံရင်ဖြစ်၍ အသက်(၆၀)ခန့်
သူ ဖြစ်သောကြောင့် အားလုံးက အာစံဟု ခေါ်ကြလေ၏။
ဒုတိယခေါင်းဆောင်မှာ ဦးသာဒင် ဖြစ်၏။

ဦးသာဒင်သည် ဘာသာရေးသမားတစ်ယောက်ပီပီ
ညာက်တွင် ဘုရားရှိခိုးခြင်း၊ ပုတီးစိပ်ခြင်းများ ပြုလုပ်
လေ့ရှိ၏။

မိုးထဲ၊လေထဲတွင် လက်သမားဆရာများသည် တက်
သုတ်နှင့်၍ လုပ်ကိုင်နေကြသော်လည်း အပြီးမသတ်နိုင်
သေးဘဲရှိ၏။

(၆)နာရီထိုးသည်နှင့် ကံရွှေရှိရာ ကင်းတဲသို့ ဦးစံရင်
ရောက်လာပြီး 'ဒီမိုးက ဒီည တိတ်မယ့်ပုံ မပေါ်ဘူး။
ဇရုစိုက်နော် ကံရွှေ'ဟု သတိပေးနေ၏။

'ဟုတ်ကဲ့'
'ပလတ်စတစ် ကောက်သလိုလိုနဲ့ သစ်သားအတိုအစ
တွေကို အလစ်သုတ်သွားတတ်ကြတယ်ကွ'

'သိပါတယ် အဘစံရာ'

'မိုးချုပ်ရင် သွပ်ပြားဟနေတဲ့ နေရာတွေကို ပိုပြီးဂရု
စိုက်ရမယ်'

'သိပါတယ် အဘစံရာ'ဟု စကားထပ်လိုက်သော
ကံရွှေကြောင့် ဦးစံရင်သည် မသင်္ကာသောမျက်လုံးဖြင့်
ကြည့်၍ 'မင်း အရက်သောက်လာသလား'ဟု မေးလိုက်
၏။

'မသောက်ပါဘူး'ဟု ဖြေလိုက်ရသော်လည်း အလုပ်
အစဉ်က လမ်း၌ ဝင်မော့လာခဲ့သော အရက်ရှိန်လေးက
ပြယ်သေးဘဲ ရှိနေ၏။

'အလုပ်ဝင်ချိန် အရက်သောက်မလာနဲ့ ကံရွှေ'

'ဟုတ်ကဲ့'

'လက်သမားဆရာတွေ ပြန်တာနဲ့ မင်း ပြည်လမ်းမ
သတ်ခြမ်းကို သတိထားပါ။ သူတောင်းစားယောင်ဆောင်
ပြီး လစ်ရင်လစ်သလို ဆွဲသွားတဲ့ကောင်တွေကို မောင်း
ထုတ်၊ ကြားလား'

'စိတ်ချပါ'

'(၈)နာရီထိုးရင် သန်းဦးကို မင်းဆီ ငါ လွှတ်ပေး
မယ်'ဟုပြောပြီး ဘေးပတ်ပတ်လည်သို့ ခေ့ကြည့်၍
သွပ်သွားတော့၏။

သွပ်ပြားကာရံခြင်း ပြီးစီးသွားပြီဖြစ်သဖြင့် လက်
သမားဆရာများသည် မိုးထဲ၊လေထဲတွင် အလုပ်သိမ်းနေကြ
သည့်ကို တွေ့ရ၏။

(၈)နာရီသံချောင်းခေါက်သံနှင့်အတူ သန်းဦး ရောက်
၏။

'ဒီည ဘယ်လိုလဲကွ'ဟု အထာစကားဖြင့် မေးလိုက်
သဖြင့် 'သိပါတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော့်အလှည့် ကျွန်တော်
မနွဲ့ပါဘူး။ ဒီမှာ'ဟု ပြောပြီး ရေသန့်ဘူးများနှင့်ရော၍
ဝှက်ယူလာခဲ့သော အရက်ပုလင်းများကို ထုတ်ပြလိုက်၏။

'အဲဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမယ်လေကွာ။ ဟဲ...ဟဲ'ဟုပြောရင်း
အရက်ပုလင်းကို ယူလိုက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်၍
အလှည့်ကျ မော့သောက်နေကြလေ၏။

'ထမင်းပေးပါ၊ ထမင်းပေးပါ'

မိုးသံများကြားမှ ထိုအသံက မသဲမကွဲကြားလိုက်ရ
၏။

'ဟေ့...ဒီအချိန်ကြီး ဘာတွေလာတောင်းနေကြတာ
လဲကွ။ သွားကြ...သွားကြဟု ကံရွှေက အော်၍ မောင်း
ထုတ်လိုက်ရ၏။

'ဘာလဲ ကိုကံရွှေ'

'မင်း မကြားဘူးလား။ နားမကောင်း၊ မျက်စိမကောင်း
ရင် အစောင့်မလုပ်နဲ့ သန်းဦး'

'မသိလို့ မေးတာပေါ့ဗျာ'ဟုဆို၍ ကံရွှေ ကြည့်သော
နေရာဆီသို့ သန်းဦး လိုက်ကြည့်သော်လည်း မည်သည့်
အရိပ်အရောင်မျှ မတွေ့ရဘဲ ရှိ၏။

'ကြည့်မနေစမ်းပါနဲ့ကွာ။ ထည့်စမ်းပါဦး'

'ဟ...မြန်လှချည်လား ကိုကံရွှေ'

'မင်းက နှေးတာကိုးကွ'

သန်းဦးသည် ဘေးမှ အရိပ်အခြည်ကို ထပ်အကဲခတ်
လိုက်ပြီးနောက် တစ်ပုလင်း ထုတ်လိုက်ရပြန်၏။

'ဖြည်းဖြည်းသောက်ပါဗျာ'

'ငါက ပိုသောက်နေလို့လား'

'အဘစံ ရောက်လာရင် မကောင်းဘူးနော်'

ကံရွှေက ပုလင်းကို လှမ်းယူနေသဖြင့် သန်းဦးသည်
ခွက်ထဲသို့ အညီအမျှ မတ်ကာလုပ်လိုက်ပြီး တစ်ယောက်
တစ်ခွက် အပြန်အလှန် သောက်နေကြပြန်၏။

'ထမင်းပေးပါ၊ ထမင်းပေးပါ'

ကံရွှေ အသံကြားရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ပလတ်
စတစ်အိတ်ခွံများ ခေါင်းတွင် ဆောင်းထားပြီး ကုပ်ချောင်း
ချောင်းဖြင့် သွားနေသော လူသုံးယောက်ကို ဟနေသည့်
သွပ်ပြားကြားမှ မြင်လိုက်ရသဖြင့် 'လာကြပြန်ပြီလားကွာ၊
သွားကြ'ဟု အော်၍ အနီးတွင်ရှိသော သံချွန်ချောင်းကို
ကောက်ပြီး အစောင့်များ ရှိနေသည်ကို သိစေရန် ပြင်းထန်

စွာ ပေါက်ပြလိုက်၏။

‘ဝုန်း’

‘ကိုကံရွှေ..ခင်ဗျား ဘာဖြစ်တာလဲ’

‘မင်း နားကန်းနေလား။ (၂)ခါတောင် ရှိသွားပြီ။

အဲဒါ အလစ်သမားတွေကွ’

‘ဟာဗျာ၊ ကိုယ့်ဘာကိုယ် သောက်စမ်းပါ။ ဖိမ်ပျက် ပါတယ် ကိုကံရွှေရာ’ဟု ပြော၍ ချန်ထားရင် ရန်များတယ် ဆိုသည့် အရက်စကားအရ သူတစ်ပြန် ကိုယ်တစ်ပြန် ကုန် အောင် သောက်လိုက်ကြသည့်အဖြစ်ကြောင့် သန်းဦး ရေချိန် လွန်ပြီး ဇက်ကျိုးသွားသဖြင့် ကံရွှေ ဖိမ်ခံရန် ပြင်လိုက်တော့ ၏။

‘ထမင်းပေးပါ၊ ထမင်းပေးပါ’

ထိုအသံသည် နားထဲသို့ စူးဝင်လာလိုက်သလိုရှိပြီး ဖိမ်ပျက်သွားသော ကံရွှေသည် အနီးရှိ သံချောင်းကိုဆွဲ၍ အသံကြားရာဆီသို့ ဒေါသတကြီးဖြင့် ပြေးထွက်သွားလိုက် ၏။

‘ဘာလဲ၊ သူတောင်းစားပောင်ဆောင်ပြီး သစ်ခိုးမလို့ မဟုတ်လား။ ဒါမျိုးတွေ ရှိနေပြီ။ သွားဆို သွားကြ၊ သွား ကြ’ဟု မောင်းထုတ်သော်လည်း ထိုလူများမှာ ပေစောင်း စောင်း ပေကပ်ကပ် လုပ်နေကြ၏။

‘မင်းတို့ သေသွားချင်သလား။ အခု ထွက်သွားကြ။ သေချင်ပြီနဲ့တူတယ်။ ငါလုပ်မိတော့မယ်’ဟု ထပ်ကြိမ်း မောင်းလိုက်ရာ ရှေ့နှစ်ယောက်သောသူသည် အသာ တကြည် ဆက်သွားသော်လည်း နောက်ဆုံးတစ်ယောက်က သွပ်ပြားကို ဆောင့်ကန်လိုက်၏။

‘ဝုန်း...ဝုန်း’

ကံရွှေ ဒေါသပေါက်ကွဲသွားပြီး သွပ်ပြားကြားမှနေ၍ ‘ကဲကွာ...ကဲကွာ’ဟု သံချွန်ဖြင့် ထပ်ခါ၊ထပ်ခါ ထိုးလိုက် သောကြောင့် ‘အား...အား...အား’ဟု အော်သံများနှင့်အတူ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။

ကံရွှေ ရှူးရှူးရှားရှားဖြင့် ပြန်လာပြီး ငိုက်မျဉ်းနေ သော သန်းဦးအား ‘ဟေ့ကောင်...ဟေ့ကောင်၊ ထစမ်း... ထစမ်း’ဟု လှုပ်နှိုးလိုက်သဖြင့် သန်းဦး ပြူးပြူးပျာပျာဖြင့် လန့်နှိုးလာရာမှ ‘ဘာလဲဗျ...ဘာလဲ’ဟု မေးရင်း ဟိုဟိုဒီဒီ သို့ လျှောက်ကြည့်နေ၏။

‘ငါ ဟိုကောင်တွေကို ဒီသံချွန်နဲ့ ထိုးလွှတ်လိုက်ပြီကွ’

‘ဘယ်ကောင်တွေလဲ’

‘ထမင်းလာတောင်းတဲ့ အကောင်တွေ’

‘ဟာဗျာ...ခြေလွန်လက်လွန် ရှိလှချည်လား’

‘စိတ်မထိန်းနိုင်တော့လို့ပေါ့’

‘ဒုက္ခပါပဲဗျာ’

‘ဘာဒုက္ခလဲကွ’

‘တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ အမှုဖွင့် ခုတယ်။ ဒါ ရာဇဝတ်မှုဗျာ၊ ဘာမှတ်လဲ။ ဟင်း’ဟု ညည်း ပြလိုက်သောကြောင့် ကံရွှေ အမူးပြေသလို ဖြစ်သွားရ၏။

‘ခင်ဗျား လုပ်လိုက်မှဖြင့် တစောက်ကန်းပဲ’

‘မူးမူးနဲ့ လက်လွန်သွားတာ’

‘အဲဒီလိုပြောလို့ ဘယ်ရမှာလဲဗျာ။ အဲဒီအမှုတွဲထဲမှ ကျွန်တော် မပါဘူးနော်။ ကျွန်တော် အလုပ်ပြုတ်မခံ ဘူး’ဟု ထပ်ပြောလိုက်သဖြင့် ကံရွှေ ကြောက်စိတ်မ ဝင်လာသလို ရှိသွားတော့၏။

‘အင်း...လုပ်ငန်းခွင် အရက်သောက်တဲ့ကိစ္စနဲ့ အ ယူခံရဦးမယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိလား။ အတော်ခက်ပါတယ် ဗျာ’

ကံရွှေ မည်သို့မျှ ထပ်မပြောနိုင်ဘဲ ခေါင်းငိုက်စိုက် ကြ ပြီး တွေဝေသွားသည့်အဖြစ်ကြောင့် သန်းဦး ဆက်ပြော တော့ဘဲ နှစ်ယောက်သားထိုင်၍ အိပ်မရဘဲ ရှိနေကြ ၏။ မိုးက တဝုန်းဝုန်းရွာနေ၏။

နံနက်(၆)နာရီထိုးသည်နှင့် ဦးသာဒင် ရောက်လာ သတင်းလာယူရာ ‘ဒုက္ခပါပဲ ဦးသာဒင်ရယ်။ ညတုန်း မှောင်ရိပ်လာခိုတဲ့သူတွေကို ကိုကံရွှေ သံချွန်နဲ့ ထိုးလွှတ် တယ်ဗျာ’ဟု သန်းဦးက ဦးစွာ သတင်းပေးလိုက်၏။

‘ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် လုပ်ရတာလဲ ကံရွှေ’

‘အဘစံက လူစိမ်းတွေ အကပ်မခံနဲ့ မှာထားလို့’

‘မင်းက ဒီလောက်တောင် လုပ်ရသလားကွာ’

‘ပြောတာ မရလို့ ထိုးလွှတ်လိုက်တာ’

‘မဖြစ်ဘူး...မဖြစ်ဘူး၊ ဒါ ကိုစံရင်ကို သွား အကြောင်းကြားမှ ဖြစ်မှာကွ’ဟု ဆို၍ ကမန်းကမန်း ပြန်ထွက်သွား၏။

‘သန်းဦး...မင်းက ဘာလို့ပြောလိုက်ရတာလဲ’

‘အဲဒီကိစ္စမှာ ကျွန်တော် မပါဘူးဆိုတာ သိသွားအ ပြောလိုက်တာလေ’

‘မင်းကြောင့် ခက်တယ်ကွာ’

‘မဟုတ်လို့လား’

‘ဘာသိဘာသာ နေလိုက်ပေါ့’
 ‘ကျွန်တော် အမှုအပတ်မခံနိုင်ဘူး ကိုက်ရွှေ’
 တစ်ယောက်တစ်ခွန်း စကားများနေစဉ် ‘ညက ဘယ်
 ညီဖြစ်ကြတာလဲ’ ဟု အမေးနှင့်အတူ ရောက်လာသော ဦးစံ
 နှင့်အား သန်းဦးက ‘ကိုက်ရွှေ သံချွန်ချောင်းနဲ့ ထိုးလိုက်
 ဘာဗျ’ ဟု ကြုံပြောလိုက်၏။
 ‘အလစ်သုတ်တဲ့လူတွေလား’
 ‘မဟုတ်ဘူး၊ ထမင်းလာတောင်းတဲ့သူတွေ’ ဟု သန်း
 ဦးက ထပ်ရှင်းပြနေ၏။
 ‘ကံရွှေ..မင်း ဒီလောက်တောင် လုပ်ရသလား’
 ‘အဘစံပဲ ဘယ်သူလာလာ အနားအကပ်မခံနဲ့ဆို’
 ‘ဒါတော့ ဒါပေါ့ကွာ။ မင်းဟာက လွန်လွန်းတယ်’
 ‘စိတ်မထိန်းနိုင်တော့လို့ပါ’
 ‘စိတ်ရှိတိုင်းလုပ်လို့ ရုံးရောက်တန်းရောက်တာတွေ
 အများကြီးရှိတယ်ကွ။ ကဲ..ကဲ..ဘယ်မှာ ဘယ်လိုဖြစ်တာ
 ဆဲ’ ဟု မေးသဖြင့် ကံရွှေသည် သွပ်ပြားရှိရာသို့ လက်ညှိုး
 ဆိုးပြလိုက်ပြီး ‘အဘစံ လိုက်ကြည့်ပေးပါလား’ ဟု ခေါ်
 ဆောင်ကြောင့် ဦးစံရင် လိုက်ပေးလိုက်ရ၏။
 ‘ဒီမှာပဲ အဘစံ’
 ‘သူတို့က မင်းကို ခုခံကြသေးလား’
 ‘ကျွန်တော် ထိုးလိုက်တာနဲ့ အော်ပြီးပျောက်သွားကြ
 ဘာပဲ အဘစံ’
 ဦးစံရင်သည် ထိုနေရာသို့ စေ့စေ့စပ်စပ် အတန်ငယ်
 ကြည့်ရှုရာမှ သွပ်ပြားအကြားအောက်ခြေတွင် တစ်စုံတစ်ခု
 ဆာအဖြစ်ကို သွားတွေလိုက်ရသဖြင့် ‘ဟေ..ဒီမှာ လာ
 ကြည့်ကြစမ်း’ ဟု ခေါ်၍ပြသလိုက်ရာ သွေးစသွေးနုများ
 ဖြင့် သေနေသော မြေကြွက်ကြီးသုံးကောင်ကို အံ့သြစွာ
 တွေ့လိုက်ကြရ၏။
 ထိုမြေကြွက်များခေါင်းတွင် ပလက်စတစ်အိတ်ခွံများ
 ဖုံးထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသော ကံရွှေသည် မည်သို့
 စဉ်းစားရမည်ကို မသိလောက်အောင် ဖြစ်သွားရတော့၏။
 ပလက်စတစ်အိတ်ခွံများ ခေါင်းဆောင်းထားသော လူ
 သုံးယောက်ကို သံချွန်ချောင်းဖြင့် သူ ထိုးလွှတ်လိုက်သည်
 ကတော့ အမှန်ပင် ဖြစ်ပါ၏။
 ‘ကံရွှေ..မင်း သံချွန်နဲ့ထိုးလိုက်တာ အမှန်ပဲနော်’ ဟု
 ဦးစံရင်က မေးသဖြင့် ကံရွှေက ‘ဟုတ်ပါတယ်’ ဟု ဖြေပြီး
 သံချွန်ကို ပြလိုက်၏။

ဦးစံရင်သည် သံချွန်ချောင်းကိုတစ်လှည့်၊ ကြွက်များ
 ကိုတစ်လှည့် ကြည့်ရာမှ သူ ခေါင်းကို တွင်တွင်ကုတ်
 လိုက်ပြီး ‘ငါလည်း ဘယ်လိုအဖြေရှာရမှန်းတောင် မသိ
 တော့ပါဘူးကွာ။ အေးလေ..အမှုမှန်ဆိုတာက ပေါ်လာစမြဲ
 ပါပဲ။ စောင့်ကြည့်ကြရသေးတာပေါ့။ အမှုဖွင့်လာတော့
 လည်း ဖွင့်လာတဲ့အလျောက်ပေါ့ကွာ။ ကိုယ်ဖြစ် ကိုယ်ခံ
 လိုက် ကံရွှေ။ မင်း မပြန်နဲ့ဦး’ ဟု ဆို၍ ပတ်ဝန်းကျင်သို့
 ဝှေ့ကြည့်ရာမှ ထွက်သွားသဖြင့် ကံရွှေ သူကင်းတဲရှိရာသို့
 ပြန်လာခဲ့ရ၏။
 ဂျူတီချိန်းရန် စိုးတင်ရောက်လာသော်လည်း ကံရွှေ
 မပြန်နိုင်သေးဘဲ ရှိနေ၏။
 မိုးက ရွာချလိုက်ပြန်၏။
 ‘ကံရွှေ မပြန်သေးဘူးမဟုတ်လား’ ဟု အမေးနှင့်အတူ
 ရောက်လာသော ဦးသာဒင်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။
 ‘အဘစံက မပြန်နဲ့ဦးလို့ မှာသွားလို့ ကျွန်တော် ပြန်
 လို့မရသေးဘူး ဦးသာဒင်’
 ‘အဲဒီကိစ္စ ငါပြောချင်လို့ မင်းဆီ ဝင်လာတာ’
 ‘အဘစံက အမှုဆိုတာ ပေါ်လာစမြဲပဲတဲ့။ ကိုယ်ဖြစ်
 ကိုယ်ခံရမှာပဲလို့ ပြောသွားတယ်ဗျ’
 ‘အဲဒါ ဥပဒေလမ်းကြောင်းအရ သူက ပြောသွားတာ
 ပါကွာ။ ငါ အခုရှင်းပြလိုက်လို့ သူ သဘောပေါက်သွားဖါ
 ပြီ ကံရွှေရယ်’
 ‘ဦးသာဒင်က ဘယ်လိုရှင်းလိုက်လို့လဲဟင်’
 ‘ဪကွာ၊ မင်း (ပေတ)လောကသားတွေနဲ့ ဆုံလိုက်
 ရတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပေါ့’
 ‘ပေတ..ပေတလောကသား၊ ဟုတ်လား ဦးသာဒင်’
 ‘ဒီလိုလေကွာ..လူတွေဟာ သေဆုံးသွားကြတဲ့အခါ
 ဂတိငါးမျိုး၊ အဲဒီဂတိငါးမျိုးအနက်က တစ်ပါးပါးဆီကို
 လားကြရတယ်လို့ ကျမ်းဂန်တွေထဲမှာ
 ဆိုထားတယ်မဟုတ်လား။ ဒါ
 ကြောင့်လည်း ပေတဝတ္ထုရယ်ဆိုပြီး
 ရေးသားခဲ့ကြတာပေါ့။ မကျွတ်
 မလွတ်သေးတဲ့ အကြောင်းအရာတွေ
 ပါကွာ’
 ‘ဪ..ဪ’
 ‘မှင်စာ၊ ကျွတ်၊ ဖုတ်၊
 ပြိတ္တာ၊ သရဲ၊ တစ္ဆေ စတာတွေဟာ



ပေတလောကသားတွေလို ဆိုတာကို သိရမယ်။ မချစ်မနှစ်သက်ရင် သူတို့က မကောင်းတဲ့အနံ့ ပေးတယ်။ ခြောက်လှန့်တတ်ကြတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံကျပြန်တော့လည်း နှုတ်ဆက်ချင်လို့ အကူအညီတောင်းချင်လို့ အရောင်ပြ ဆက်ဆံမျိုးတွေလည်း ရှိသလို အပအမှီသဟဲနဲ့အတူ လိုက်ပါလာတတ်ကြတာလည်း ရှိတယ်ကွ'

‘အဲဒီလိုလား’

‘မင်းတို့ ကြားဖူးမှာပါကွာ။ မတွေ့ရတာ နှစ်အတော်ကြာသွားခဲ့တဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို လမ်းမှာ အချိန်မတော်သွားတွေ့ရလို့ စကားတောင် ပြောလိုက်ရသေးတယ်။ အိမ်ကျတော့မှ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ် သေဆုံးသွားတာ မကြာသေးတဲ့အကြောင်းကို သိရတဲ့ အဖြစ်မျိုးတွေလိုပေါ့ကွာ။ ကြုံဖူးတဲ့လူတွေ ကြုံဖူးတတ်ကြပါတယ်။ မင်းအဖြစ်က ပေတဝတ္ထုတွေထဲက အဖြစ်အပျက်တွေလောက်တော့ မဆန်းကြယ်ပါဘူးဗျာ။ မိုးမှောင်ကျပြီးစ အချိန်မဲ့အခါမဲ့ သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်ကြီးတွေအောက်မှာ ကြိုတတ်ကြရတဲ့ အဖြစ်လေးပေါ့’

‘ဦးသာဒင်ပြောမှပဲ ကျွန်တော် ကြောက်နေတဲ့စိတ်တွေ ပြေသွားရတော့တယ်။ အဘစ်ကရော လက်ခံပါ့မလားဗျာ’

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် -

‘ငါ ဘာသာရေးသမားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ရှင်းပြတာကို သူ ဘာလိုလက်မခံနိုင်စရာ အကြောင်းရှိမှာလဲကွာ’ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။

‘တော်သေးတာပေါ့’

‘လူ့လောကမှာလည်း ပိန်ပိန်ကပ်ကပ်၊ ခေါင်းကြီးကြီးကိုယ်သေးသေး၊ မျက်ကွင်းပေါက်ကျယ်ကျယ်၊ ပါးစပ်ပြွန်သွားခေါခေါ၊ နားရွက်ကားကားနဲ့ စုတ်တီးစုတ်ဖတ်၊ ပေပေတေတေနဲ့ တွေ့ရတဲ့ လူတွေကို ပေတလူး ပေတလူးဆိုခေါ်ခေါ်နေကြတာ မင်း ကြားဖူးပါတယ်’

‘အင်း...အဲဒီဝေါဟာရ ဆင်းသက်လာတာ ဦးသာဒင်ပြောမှပဲ ကျွန်တော် သတိထားလိုက်မိတယ်’

‘မင်းက ညစောင့်ဆိုတော့ ညဘက်စောင့်ရင်းနဲ့ ဘုရားရှိခိုးလို့ရတယ်။ ပုတီးလည်း စိပ်နိုင်တယ်ကွ။ အရက်ချေသိပ်မသောက်နဲ့။ မင်း အလုပ်မြီမှာမဟုတ်ဘူး။ ငါ ဒါပြောချင်တာပါ။ ကဲ...သွားမယ် ကံရွှေ’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဦးသာဒင်’

ဂန္ထီရ-လူမော်

မြန်မာ့နည်းပညာ၊ ကမ္ဘာ့နည်းပညာဖြင့် ဟောပြောနေပါပြီ

ဆရာမဒေါ်ဝေဝေမင်း

ချစ်သူ၊ မုန်းသူ၊ အိမ်ထောင်ဖက်၊ စီးပွားဖက်၊ ရန်ဘက်တို့၏ နာမည်၊ ရုပ်ဆင်းသဏ္ဌာန်တို့ကို ဒေဝစက္ခု၊ မနောစက္ခုဖြင့် လက်တွေ့ပုံဖော် ဟောပြောပေးနေပါပြီ။

ထိက်၊ ငွေကြေးကံ၊ အဓမ္မကိစ္စ

အလုံးစုံကို တိကျပြတ်သားစွာ အမည်နှင့်တကွ ဟောပြောနေပါပြီ။ ယခုပင် ကြွခဲ့ပါ။ လာရကျိုး နပ်စေရမည်။

ထိက်၊ အထူးဇာနည်

သင့်မှာ ထိပေါက်ကိန်းရှိပါက မုချလက်ငင်း ထိပေါက်မည်။

တစ်ဘဝစာဇာနည်တမ်း

အမည်၊ မွေးနေ့သက္ကရာဇ် အတိအကျ၊ မွေးရပ်၊ မွေးချိန်နှင့် နေရပ်လိပ်စာတို့ကို ဖော်ပြပြီး ငွေ(၂၅၀၀)ကွပ် (နှစ်ထောင်ငါးရာကျပ်)ကို စာတိုက်မှ (M.O) ဖြင့် ပေးပို့ပါက တစ်ဘဝစာဟောစာတမ်းကို စာတိုက်မှ မှတ်ပုံတင်စာဖြင့် အမြန်ဆုံးပြန်လည်ပေးပို့ပေးပါမည်။

(မှတ်ချက်-စာအုပ်အတွင်း ငွေထည့်ပို့ခြင်း လုံးဝတာဝန်မယူပါ။ မပို့ပါနှင့်)

ဆရာမဒေါ်ဝေဝေမင်း

စိုင့်အမှတ်-၂၉၊ ကမ္ဘာ့အေးဘုရားစောင်းတန်း၊ ရန်ကုန်မြို့

နံနက်(၁၁း၀၀)နာရီမှ ညနေ(၅း၀၀)နာရီအထိ (ပိတ်ရက်-လပြည့်/လကွယ်)

၂၁ရာစု ဆရာကြီးအောင်မြင်းမောင်

(EX. စာပေဗိမာန်)

အထက်တန်းလက်ထောက်၊ နက္ခတ္တဗေဒပညာရှင်

ASTRO-PALMIST EXPERT

သင်တန်းနည်းပြ



U Aung Mae Zaw
(ウー アウン モーゾウ)



စင်ကြယ်သန့်စင်မွန်မြတ်သော
ဘုရားစေတီများအနီးတစ်ဝိုက်တွင်
ဖေဒင်လက္ခဏာပညာရှင်များရှိကြပေသည်။
ထိုသူများအနက် နှစ်ပေါင်း(၂၀)မျှ
သက်တမ်းရှည်ကြာစွာ
လူသိများထင်ရှားနေသည်မှာ
ဆရာဦးအောင်ဦးစော်ဝင်ဖြစ်၏။
ဂျပန်လူမျိုးအဆိုတော် ဂွမ်ဂွမ်မင်းသမီး
KIYOK ZUIZENGI သည်ပင်
ဆရာဦးအောင်ဦးစော်ထံတွင်
ဖေဒင်၊ လက္ခဏာပေးပြန်ခဲ့ဖူး၏။
လက္ခဏာကြည့်ရာတွင်
လက်မှအစင်းကြောင်းများကိုသာ
ကြည့်ရှုဟောပြောခြင်းမဟုတ်ဘဲ၊
လက်၏ ထောင့် ဒီဂရီ၊ စစ်တမ်း၊
မှန်းဆချက်များနှင့် အခြားသော
လက်၏အကြောင်းခြင်းရာများအားလုံးကို
ကြည့်ရှုဟောပြောပါသည်။
ထိုသို့ဟောပြောရာတွင်
နက္ခတ္တဗေဒပညာနှင့်ပါ
ပေါင်းစပ်၍ ဆန်းစစ်တွက်ချက်
ဟောပြောခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အလုပ်ခန့်နေရာ

အမှတ်(၁၄)၊ ရွှေဘုန်းပွင့်ဘုရားဈေးတန်း။ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အလုပ်ချိန် - နံနက်(၈:၃၀)မှ ညနေ(၆:၀၀)နာရီထိ

သရဲတစ္ဆေဆိုတာ ယုံကြည်တဲ့သူရှိသလို မယုံကြည်တဲ့သူလည်း ရှိတယ်လေ။ ကျွန်တော်က မယုံကြည်တဲ့သူတွေထဲမှာပါတဲ့ သူတစ်ယောက်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ဇနီးဘက်က မိသားစုတစ်စုရဲ့ ဖြစ်ရပ်ကလေးတစ်ခုရယ်။ ယခု ကျွန်တော်နေထိုင်နေတဲ့နေရာမှာ ဆရာတော်ကြီးတွေရဲ့ ဟောကြားချက်တွေကို ဆက်စပ်လိုက်တော့ တစ္ဆေသရဲဆိုတာ တကယ်ရှိပါလားလို့ ယုံကြည်လာမိတယ်။

ဒီလိုပါ။ အခု ကျွန်တော်ရှိနေတဲ့နေရာမှာ မကြာခဏဆိုသလို သံဃာတော်အရှင်သူမြတ်တွေကို ဆွမ်းဆက်ကပ်လှူဒါန်းကြတယ်။ မွေးနေ့အလှူ ဆွမ်းဆက်ကပ်ခြင်း၊ မင်္ဂလာဆွမ်းဆက်ကပ်ခြင်း၊ ကွယ်လွန်သူအတွက် ရည်စူးကာ ဆွမ်းဆက်ကပ်ခြင်း စသည်တွေပေါ့ဗျာ။ အဲဒီထဲမှာ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားသွားတာက သေဆုံးသွားပြီဖြစ်တဲ့သူတွေအတွက် ရည်စူးကုသိုလ်ကို ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားဆုံးပါပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီကွယ်လွန်သူအတွက် ရည်စူးပြုလုပ်တဲ့ ကုသိုလ်မှာ

ဆရာတော်ကြီးတွေရဲ့ ဟောကြားချက်တရားက ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဝင်စားမှု ဖြစ်သွားစေလို့ပါပဲ။

ဆရာတော်ကြီးတွေရဲ့ ဟောကြားချက်တရားက ကွယ်လွန်သွားပြီးတဲ့သူတစ်ယောက်ဟာ ကောင်းရာသုဂတိရောက်သွားတဲ့သူတွေရှိသလို အပါယ်လေးဘုံ ရောက်သွားတဲ့သူတွေလည်း ရှိတယ်တဲ့။ ကောင်းရာသုဂတိ ရောက်သွားတဲ့သူတွေအဖို့ လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာ ဖြစ်သွားပြီဆိုရင် ယခုပြုတဲ့ကုသိုလ်အတွက် သာဓုမခေါ်ကြဘူးတဲ့။ လှူတဲ့သူတွေသာ ဒါနကုသိုလ်ရကြပါတယ်။ အပါယ်လေးဘုံ ရောက်သွားတဲ့သူတွေလည်း ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန် စတဲ့ဘဝမျိုး ရောက်သွားရင်



ပရလောကမှာလည်း
မတရားစာမကြိုက်
ပြင်သာ - သောင်းစာ

သာဓုမခေါ်နိုင်ပါဘူးတဲ့။ အဲဒီပြဋ္ဌာဘဝ ရောက်သွားရင် တော့ သူ့အတွက် ရည်စူးပြုတဲ့ကုသိုလ်ကို သာဓုခေါ်ကြ ခါတယ်တဲ့။ အဲဒီပြဋ္ဌာဘဝ ရောက်သွားတဲ့ သူတွေဟာ ဆည်း ကျန်ရစ်သူမိသားစုက သူ့အတွက် ရည်စူးပြုမယ့် ကုသိုလ်ကို သာဓုခေါ်ဖို့ စောင့်မျှော်နေကြပါတယ်တဲ့။ ပြဋ္ဌာဘဝ ရောက်သွားတဲ့သူတွေဟာ စားစရာမရှိ၊ နေရာ နေရာနဲ့ ဘဝအမျိုးမျိုး ရှိကြပါတယ်တဲ့။ အဲဒီအခါမှာ ကျန် ရစ်သူမိသားစုက သူ့အတွက် ရည်စူးပြီး ဒါနကုသိုလ်ပြု ကြမယ်ဆိုရင် သူတို့ဘဝဟာ စားစရာ၊ ဝတ်စရာ၊ နေရာ တွေ ချက်ချင်းရရှိသွားကြတယ်ဆိုပြီး ဆရာတော်ကြီးတွေ ဟောကြားလေ့ရှိပါတယ်။

ဒါဆို ကျွန်တော့်အယူအဆတွေ မှားနေပြီပေါ့။ ဘာ ကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော့်ဇနီးရဲ့ မိသားစုတွေကြား ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ ဖြစ်ရပ်လေးတစ်ခုက ခုဆရာတော်ကြီးတွေ ဟောကြားတဲ့ ကွယ်လွန်သူအတွက် ရည်စူးပြုလုပ်တဲ့ ကုသိုလ်မှာ ဟောကြားလိုက်တဲ့ တရားတော်နဲ့ တစ်ထပ် တည်းတူနေလို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီဖြစ်ရပ်လေးကို ပြန်ရေးပြချင်တဲ့စိတ်ကူးတွေ ဖြစ်လာတာကြောင့် ကျွန်တော့် ဇနီး တွေကြုံခဲ့ရတဲ့ ဖြစ်ရပ်ကလေးကို ပြန်ရေးပြလိုက်ပါ ရအောင်တော့။



(၁၉၆၆)ခုနှစ် အဲဒီနှစ်မှာ ကျွန်တော် ဖောင်ကြီး ရဲ့ အရာရှိငယ်သင်တန်း အပတ်စဉ်(၂)က သင်တန်းဆင်းခဲ့ တယ်။ ကျွန်တော့်နဲ့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းမင်းဟန်တို့ ရေး မြို့မှာ တာဝန်ကျသွားတယ်။ (၁၉၆၉)ခုနှစ်ရောက်တော့ ရေးမြို့သူတစ်ယောက်နဲ့ အကြောင်းပါပြီး လက်ထပ်ခဲ့ကြ တယ်။ ကျွန်တော့်ဇနီးက တစ်ဦးတည်းသောသမီးပါ။ ကျွန် တော့်ဇနီးရဲ့မိဘတွေက ခြံသမားတွေ။ ရေးမြို့က ခြံသမား တွေ ပေါတယ်လေ။ ကျွန်တော့်ယောက္ခမတွေက မြို့ပေါ်မှာ အိမ်ဆောက်ပြီး နေပေမယ့် ခြံထဲမှာ ငှားထားတဲ့ အလုပ် သမားတွေကို အမြဲပဲ သွားကြည့်နေရတယ်။

ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ဇနီးမိခင်ရဲ့ ညီမတော်သူ ဒေါ် ကျင်မြကို အဖော်လည်းရအောင် အိမ်စောင့်လည်းဖြစ်အောင် ဆိုပြီး ခေါ်ထားတယ်။ ဒေါ်ကျင်မြက မိသားစုရှိတာကြောင့် အိမ်ဘေးမှာ အဖီလေးချပြီး နေခွင့်ပြုခဲ့တယ်ပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ အလာကြရင်း ကျွန်တော် ရေးမြို့က ပြောင်းသွားပြီးနောက် (၁၉၇၀)ပြည့်နှစ်မှာ ရေးမြို့ မီးအကြီးအကျယ်လောင်သွား

တယ်။ တစ်မြို့လုံး ကုန်သလောက်ပါပဲ။ ထိုအခါ မြို့ကို ပြန်လည်တိုးချဲ့ပြုပြင်ရန်အတွက် အကွက်ရှိက်ပြီး မဲနှိုက် ခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်တော့်ဇနီးမိဘတွေက သီရိဇေယျာရပ်ကွက် မှာ ပေ(၄၀×၆၀)အကျယ်ရှိတဲ့မြေကွက် ရသွားတယ်။ အဲဒီ ရပ်ကွက်မှာပဲ အိမ်အသစ်ပြန်ဆောက်ပြီး နေကြတယ်။

ညီမဖြစ်တဲ့ ဒေါ်ကျင်မြကိုလည်း ယခင်အတိုင်း အခြေ အနေမပျက်အောင် အိမ်ဘေးမှာပဲ အဖီချပြီး နေခွင့်ပြုခဲ့ တယ်။ ကျွန်တော်က ဝန်ထမ်းဆိုတော့ ရေးမြို့က ပြောင်း ရွှေ့ပြီး နေရာအနှံ့ တိုင်းနဲ့ ပြည်နယ်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြောင်းရွှေ့လာလိုက်တာ ဇနီးရဲ့ဖခင်ဟာ အဲဒီအိမ်မှာပဲ ဆုံး ပါးသွားတယ်။ ဇနီးရဲ့မိခင်က ခြံတွေရောင်းလိုက်ပြီး ကျွန် တော်တို့နဲ့ လိုက်နေတယ်။ နေအိမ်ကိုတော့ အခြားညီမ တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ဒေါ်ခင်ပုကို အိမ်စောင့်အဖြစ် ထားခဲ့ တယ်။ ဒေါ်ခင်ပုက မိသားစုမရှိ တစ်ယောက်တည်း။

(၁၉၈၈)ခုနှစ်ရောက်တော့ ကျွန်တော် ရေနံချောင်းမြို့ မှာ တာဝန်ကျစဉ် ဇနီးရဲ့မိခင်လည်း ဆုံးပါးသွားပြန်တယ်။ ဒေါ်ခင်ပုက အိမ်မကြီးမှာနေပြီး ဒေါ်ကျင်မြ မိသားစုက တော့ မူလအတိုင်း အိမ်ဘေးက အဖီမှာ နေကြတယ်။

တဖြည်းဖြည်း အသက်အရွယ်တွေ ကြီးလာတဲ့အခါ ဒေါ်ကျင်မြရဲ့သား မြအေး အိမ်ထောင်ကျသွားတယ်။ ဒေါ် ခင်ပုကတော့ တစ်ယောက်တည်း အိမ်မကြီးမှာပဲ လုပ်ကိုင် စားသောက်နေတာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း တစ်နေရာ ပြီးတစ်နေရာ ပြောင်းရွှေ့နေရတော့ ရေးမြို့ ပြန်မရောက်နိုင် တော့ဘူးလေ။

အဲဒီမှာတင် လောဘသားတွေပီပီ နေအိမ်ခြံဝင်းကို သူပိုင်တယ်၊ ငါပိုင်တယ်နဲ့ ဖြစ်လာကြတော့တာပါပဲ။ နောက်ဆုံးမှာ ဒေါ်ကျင်မြက ဒီအိမ်ခြံဝင်းက ကျွန်တော့် ယောက္ခမများခြံဝင်းဖြစ်ကြောင်း သိထားတော့ ကျွန်တော့် ဇနီးသား အဓိကပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရှိတယ်ဆိုတာ သိထားတာ ကြောင့် အိမ်ထောင်ကျသွားပြီဖြစ်တဲ့ သူ့သားမြအေးနဲ့အတူ မနီးမဝေးမှာ အိမ်လေးတစ်လုံးဝယ်ပြီး သွားနေကြတယ်။

နှစ်တွေလည်းတဖြည်းဖြည်းကြာလာတော့ ဒေါ်ကျင်မြ သား မြအေးကမွေးတဲ့ သား(၂)ယောက်တောင် အိမ်ထောင် ကျသွားကြပြီ။ ဒေါ်ကျင်မြလည်း ဆုံးပါးသွားပြန်တယ်။ အိမ်စောင့်ထားခဲ့တဲ့ ဒေါ်ခင်ပုလည်း အိုမင်းလာပြီး စားစရာ သောက်စရာမရှိ ဖြစ်လာတယ်။ ဒါကြောင့် ဟောင်းနွမ်းနေ တဲ့ ယခင်အိမ်မကြီးကို ဒေါ်ကျင်မြသား မြအေးတို့သားသမီး

တွေက ဖျက်ပြီး ရောင်းလိုက်တယ်။ ဒေါ်ခင်ပုအတွက် တဲသာသာအိမ်လေးတစ်လုံး ဆောက်ပေးပြီး စားသောက်ဖို့ အနည်းအကျဉ်းပေးကာ ကျန်တဲ့ပိုက်ဆံကတော့ သူတို့ အား လုံးယူသွားကြတယ်။

(၂၀၀၉၊ ၂၀၁၀)ခုနှစ်လောက်မှာ အိမ်စောင့်ထားခဲ့တဲ့ ဒေါ်ခင်ပုဟာ အသက်(၉၀)နား ရောက်နေပြီဆိုတော့ အိပ် ရာထဲ ဗုန်းဗုန်းလဲတော့တာပဲ။ ဒီကြားထဲ ကျွန်တော့်ဇနီး ရေးမြို့ကို ခဏရောက်သွားတယ်။ သူငယ်ချင်းအိမ်မှာ တည်းပြီး သူနေခဲ့တဲ့ အိမ်မြေနေရာလေးကို သွားကြည့်တဲ့ အခါ စိတ်မကောင်းစရာပဲဗျာ။ ဒေါ်ခင်ပုဟာ မြင်မကောင်း ရှုမကောင်းလောက်အောင် ပိန်ခြောက်နေပြီး ဓားလေးပေါ် မှာ တစ်ယောက်တည်းတဲ့။ ပတ်ဝန်းကျင်က ဒေါ်ခင်ပုဟာ ဖုတ်ဝင်နေတယ်လို့ပြောတယ်။ အဲဒီအိမ်နားတောင် မကပ်ရဲ ကြဘူးတဲ့။ ဇနီးမိဘတွေလက်ထက်ကအိမ်လည်း မရှိတော့။ ခြံကြီးကလည်း ချောက်ချားစရာ။ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတွေ နဲ့တဲ့။ သရက်ပင်ကြီး(၂)ပင်ကလည်း အပင်အိုကြီးဖြစ်လို့ ခြောက်ကပ်နေတယ်။ ခြံထဲက ရေတွင်းကလည်း မြက်တွေ၊ ချုံတွေနဲ့ ပိတ်နေတယ်တဲ့။

ကျွန်တော့်ဇနီးသွားတော့ ဒေါ်ခင်ပုက အိပ်ရာထဲက နေ အသံနက်ကြီးနဲ့ 'မိငယ်...ငါ့ကို မထားခဲ့နဲ့။ နင်နဲ့ ငါလိုက်မယ်' ဆိုပြီး အော်နေတယ်တဲ့ဗျာ။

ဒေါ်ကျင်မြရဲ့သား မြအေးတို့ သားအဖတွေရဲ့ မတော် လောဘကို ရိပ်မိနေတဲ့သဘော ရှိတယ်ထင်တယ်။ သူတို့က ဒေါ်ခင်ပု သေမယ့်နေ့ကို စောင့်နေကြတဲ့ အခြေအနေမျိုး ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်ခင်ပုက တော်တော်နဲ့မသေဘူးဗျ။ ပတ် ဝန်းကျင်ကတော့ ဒေါ်ခင်ပုဟာ ဖုတ်ဝင်နေတယ်တဲ့။ ကျွန် တော့်ဇနီး ကြာကြာမနေနိုင်။ သူ့မှာလည်း မိသားစုနဲ့ဆိုတော့ ပြန်လာခဲ့တယ်။ သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ဒေါ်ခင်ပု ဆုံးသွားပြီ တဲ့။ ဆွေမကင်း မျိုးမကင်းတွေက အသုဘချလိုက်ကြတယ် ဆိုတာ သိလိုက်ရတယ်။

အဲဒီနောက်မှာတော့ ကျွန်တော့်ဇနီးမိဘတွေရဲ့ လက် ငုတ်လက်ရင်းဖြစ်တဲ့ အိမ်ခြံကြီးက ရှုပ်သည့်ထက် ရှုပ်လာ ပြီး ချောက်ချားစရာတွေလည်း ဖြစ်နေတယ်လို့ သတင်း ကြားတာကြောင့် ကျွန်တော့်ဇနီး ရေးမြို့ကိုသွားပြီး ရှင်း စရာရှိတာလေးတွေ ရှင်းခဲ့ပြီး ပြန်လာတဲ့အခါ ကြောက် လန့်စရာဇာတ်လမ်းကို ပြန်ပြောပြတော့တာပါပဲ။



ဒေါ်ကျင်မြရဲ့သား မြအေးတို့သားအဖ လက်ခံအောင် ခတ်ကုန်ပြီ။ ဒေါ်ခင်ပု သေပြီလေ။ ဒီခြံကို သူတို့ အိုင် စီးတော့မယ်ပေါ့။ မြအေးရဲ့သား(၂)ယောက်က ပန်းချီ အလုပ်သမားတွေဆိုတော့ ညနေရိုးချုပ်ခါနီးမှ အိမ်ကို မြ လာလေ့ရှိတယ်။ အိမ်ခြံဈေးတွေက ခုန်တက်လာတော့ သူ တို့ လောဘတွေကလည်း ခုန်တက်လာကြတာပေါ့။ ဒီခြံဟာ သူတို့အဘွား ဒေါ်ကျင်မြပိုင်တဲ့ခြံဆိုပြီး ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပြောထားကြသေးလေ။ ရောင်းချဖို့လည်း စိုင်းပြင်းနေကြ ပြီ။

တစ်နေ့မှာတော့ အရက်ကလေး ခပ်တွေတွေနဲ့ ပေါက် တူးတွေကိုဝိုင်းပြီး အလုပ်ကအပြန် ညဗိုးချုပ်ခါစ ခြံထဲက ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတွေကို ရှင်းလင်းကြတာပေါ့။ ဒေါ်ခင်ပု နေသွားတဲ့ တဲသာသာအိမ်ကလေးက ဟောင်းနွမ်းဆွေးနွေး နေတာကြောင့် ပြတင်းပေါက်တံခါး ပတ္တာတစ်ဖက်ပြတင်း တံခါးရွက်က တွဲလောင်းကျနေတယ်။ ပြတင်းဘောင်ပေါ် မျက်လုံး(၂)လုံးက သူတို့ကို စိုက်ကြည့်နေတယ်။

အဲဒီမျက်လုံးကို ညီအစ်ကို(၂)ယောက် တွေလိုက်လာ မျက်လုံးအရောင်ကလည်း တောက်နေတာကြောင့် 'အေ ကောင်...ဟိုမှာ...ဟိုမှာ တောကြောင်၊ တောကြောင်' ဆိုပြီး အစ်ကိုလုပ်သူက ပြောလိုက်တော့ 'ဟ...အတော်ပဲ၊ အရောင် နဲ့ မြည်းဖို့ အမြည်းကောင်းကောင်းရပြီ' ဆိုပြီး တဲအိမ်က ကို ညီဖြစ်သူက ပြေးတက်သွားတယ်။

တဲပေါ်မှာ ဘာမှမတွေ့လို့ ပြန်ဆင်းလာတဲ့အခါ အစ်ကိုလုပ်သူက 'ဟေ့ကောင်...တောကြောင် တွေ့ခဲ့လား ဘယ်မှာလဲ' ဆိုပြီး မေးလိုက်တော့ ညီဖြစ်သူက 'မတွေ့ဘူးကွ။ ဒီကောင် ဘယ်ကဆင်းသွားလဲ မသိဘူး' ဟု ဖြေ ခြင်း 'ဟာ...ဟာ...ဟိုမှာ...ဟိုမှာ' ဆိုပြီး ညီဖြစ်သူက ပြေး လိုက်ကြတယ်။ လား...လား...မျက်လုံးနီရဲရဲကြီး(၂)လုံး တဖြည်းဖြည်းပိုကြီးလာပြီး ကျပ်ပြားဝိုင်းကျော်ကျော် မြ လာတဲ့အခါ ညီအစ်ကို(၂)ယောက် တစ်ယောက်မျက်လုံးက တစ်ယောက် ကြည့်နေစဉ်မှာပဲ လူသွားလမ်းမပေါ်က (၂)ကောင်ကလည်း ခြံထဲကိုကြည့်ပြီး စူးစူးဝါးဝါး ပြော ကာ ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူလိုက်ကြပြန်တယ်။

ညီအစ်ကို(၂)ယောက် ကြောက်စိတ်တွေ ဝင်လာ ပေါက်တူးကိုယ်စီကိုင်လို့ ပြန်တော့မယ်လုပ်နေစဉ် အနောက်ဘက်ထောင့်နေရာက နို့ဆီဘူးနောက်ပိတ်ခံ

လောက်ရှိတဲ့ နီနီရဲရဲမျက်လုံး(၂)လုံးက သူတို့ကို စိုက်ကြည့်နေပြန်တယ်။ ချက်ချင်းပဲ ညီအစ်ကို(၂)ယောက်လည်း ခေါက်ကူးတွေကိုင်ပြီး အပြေးတစ်ပိုင်းနဲ့ သုတ်ခြေတင်ကာ သူတို့အိမ်ဘက်ကို ပြန်သွားကြလေရဲ့။

ညီအစ်ကို(၂)ယောက် တစ်ညလုံး အိပ်မရတော့။ မျက်လုံးနီနီကြီးကိုပဲ တွေ့နေရတယ်တဲ့။ (၂)ယောက်စလုံးလည်း အပြင်းဖျားလာကြကာ ငုတ်တုတ်ထိုင် မိုးလင်းခဲ့ကြရတယ်။ နက်ရောက်တော့ ဆေးခန်းသွား ဆေးထိုး၊ ဆေးစားကြသေးမယ့် အဖျားကမကျ။ အနီးရှိ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းမှ ဆရာတော်က ရေခန်းတိုက်လိုက်တော့ အနည်းငယ်သက်သာသွားတယ်။

အဲဒီအချိန်ကစလို့ တဖြည်းဖြည်း သတင်းတွေ ပျံ့သွားတာ သရဲခြောက်တဲ့ခြံကြီးဆိုပြီး နာမည်ကြီးသွားပါလေရဲ့။ ဒီအိမ်ခြံက လမ်းထောင့်နေရာဖြစ်တာကြောင့် လူအများ အမြဲဖြတ်သွားနေရတဲ့နေရာဖြစ်တော့ ဈေးရောင်းချဝယ်တွေ နံနက်စောစော အမြဲဖြတ်သွားကြရတယ်။ သို့သော် ဘာတစ်ခုမှ ထူးခြားမှုမရှိ။

အချိန်နည်းနည်းကြာလာတော့ ညီအစ်ကို(၂)ယောက်လည်း လောဘတွေပြန်ဖြစ်လာပြီးနောက် နေ့တစ်နေ့ အလုပ်က အပြန် ခြံဘေးလမ်းပေါ်က ဖြတ်သွားရင်း ခြံထဲကို ဆီမသာ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ကြောင်လိုလို၊ နွေးလိုလို အကောင်တစ်ကောင်ပုံသဏ္ဌာန်နဲ့ တဲကပြင်မှာ ခိုင်ပြီး ကြည့်နေတဲ့ နီနီကြီးမျက်လုံး(၂)လုံးကို တွေ့လိုက်ရပြန်တယ်။ ဘယ်အချိန်က ခြံထဲရောက်နေမှန်းမသိတဲ့ နီနီ(၂)ကောင်ကလည်း ညီအစ်ကို(၂)ယောက်ဘက်လှည့်ပြီး နဲ့ဆွဲငင်ငင် အူနေကြလေရဲ့။ ညီအစ်ကို(၂)ယောက်လည်း ခြောက်သီးမွေးညင်းတွေ ထလာပြီးနောက် သုတ်ခြေတင်ကာတော့ပါပဲ။

နောက်နေ့တွေမှာတော့ ညီအစ်ကို(၂)ယောက် ခြံနားပေါ် မကပ်ရဲ။ ဒီခြံရှိတဲ့လမ်းကို ကွေ့ပတ်ပြီး အခြားလမ်းတွေကနေ အိမ်ကို ပြန်ကြရတယ်။ ကြာလာတဲ့အခါ သရဲခြောက်တဲ့ခြံဆိုပြီး နာမည်ကြီးသည်ထက် ကြီးလာတော့ ကျွန်တော့်ဇနီးရဲ့ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းနဲ့ ဆွေမကင်းနဲ့မကင်းတွေက ကျွန်တော့်ဇနီးကို အကြောင်းကြားလို့ နီနီဖြစ်သူလည်း ရေးမြို့ကိုသွားဖို့ စီစဉ်လိုက်ရတယ်။

ကျွန်တော့်ဇနီးက အသက်(၅၉)နှစ်ကျော် (၆၀)နားပင် ခုတ်နေပြီ။ ဘာသာရေးကို ယုံကြည်လေးစားသူလည်း

ဖြစ်တယ်။ သူ့ဇာတိဖြစ်တဲ့ ရေးမြို့ကို ရောက်သွားတဲ့အခါ မိဘလက်ငုတ်လက်ရင်းဖြစ်တဲ့ သူ့မိဘပိုင်အိမ်ခြံဟာ စိတ်မကောင်းစရာ အသွင်သဏ္ဌာန်မျိုးနဲ့ တွေ့လိုက်ရတာကြောင့် မျက်ရည်တောင် ဝဲမတတ်ခံစားခဲ့ရပါတယ်။

ဇနီးဖြစ်သူက စိတ်ကိုတင်းလိုက်ပြီး မျက်စိမှိတ်ကာ ခြံဝမှာ ရပ်လိုက်လျက်-

‘ကဲ...ဒေါ်ကြီးခင်ပု၊ ကျွန်မ ဒီအိမ်ခြံကိုရောင်းဖို့ ပြန်လာတာ။ ဒီခြံကို ရောင်းပြီးရင် ကွယ်လွန်သွားကြပြီးဖြစ်တဲ့ ကျွန်မမိဘတွေအတွက် အလှူဒါနပြုလုပ်ပြီးနောက် ဒေါ်ကြီးခင်ပုအတွက်လည်း ရည်စူးကုသိုလ်ပြုလုပ်ပြီး အမျှပေးဝေမယ်။ တကယ်လို့များ ဒေါ်ကြီးခင်ပု မကျွတ်မလွတ်တဲ့ဘဝ ရောက်နေတယ်ဆိုရင် နောင်ယုက်မှုတွေမပြုဘဲ ဤနေရာ ဤဒေသက မေတ္တဖယ်ရှားပေးပါ’ ဟုဆိုကာ နတ်ဗြဟ္မာတွေကို ပင့်ဖိတ်တဲ့ (သမန္တစက္ကဝါဠေသု အတြာဂစ္ဆန္တ ဒေဝတာ သဒ္ဓမ္မံ မုနိရာဇဿ သုဏန္တ သဂ္ဂမောက္ခဒံ)၊ (ဓမ္မသမဝနကာလော အယံဘဒ္ဒန္တ)၊ (နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ) ဟု ရွတ်ဆိုလိုက်တယ်။

အဲဒီလိုရွတ်ဆိုလိုက်ပြီးတဲ့နောက် နတ်၊ ဘီလူး၊ တစ္ဆေ၊ သရဲ စသည်တို့ နောင်ယုက်မှုရှိသောအခါ ရွတ်ဖတ်ရပြီး မေတ္တာအကျိုး(၁၁)မျိုးကို ရရှိခံစားနိုင်သော မေတ္တသုတ်ကို ရွတ်လိုက်တယ်။ မေတ္တသုတ်ရွတ်ပြီးနောက် တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ မိမိနေရာဝန်းကျင်တွင် မြွေ၊ ကင်း၊ နဂါး စသော အန္တရာယ်များရှိပါက ရွတ်ဆိုရသည့် ခန္ဓသုတ်ကို ရွတ်လိုက်ပြန်တယ်။ ထိုအခါမှာတော့ အံ့သြစရာကောင်းလောက်



အောင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေရုံပင်မက နေရာအနှံ့ ကြွက်
တွင်းတွေနဲ့ မြေကြွက်တွေ တဝန်းဝန်းသောင်းကျန်းနေသည်
ဟုဆိုသော ခြံအတွင်း ဘာကြွက်တစ်ကောင်မှပင်မရှိတော့။
ယခင်အခါများက ခြံအတွင်း လူအများ စွန့်ပစ်ထားသော
ထမင်းကျန် ဟင်းကျန်များကို အနီးအနားမှခွေးများ အမြဲ
မပြတ်ရောက်ရှိကာ တူးယက်ပြီး ရှာဖွေစားသောက်နေတဲ့
ခွေးများလည်း ထိုနေ့မှစ၍ ခြံထဲ မလာကြတော့ဘူးတဲ့။

သရဲခြောက်သည်ဟု နာမည်ကြီးနေသော ခြံကြီးမှာ
ကျွန်တော့်ဇနီးနှင့် အလုပ်သမားများ ရှင်းလင်းပြီးနောက်
သပ်သပ်ရပ်ရပ်နှင့် လူအများ မျက်စိကျစရာ ဖြစ်လာပါ
တော့သည်။ ကျွန်တော့်ဇနီးက ခြံကိုရောင်းပြီး ဒေါ်ကျင်မြ
သား မြအေးနှင့် သား(၂)ယောက်ကိုလည်း သင့်တင့်
သလောက် ပေးလိုက်ပြီးနောက် ဒေါ်ခင်ပုအတွက် ရည်
စူးကာ ဓမ္မပိယဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း၌ သင်္ကန်းကပ်လှူ
ခြင်း၊ ဆွမ်းဆက်ကပ်လှူဒါန်းခြင်း စသောကုသိုလ်များ
ပြုလုပ်၍ ဒေါ်ခင်ပုကိုလည်း အမျှအတန်းပေးဝေလိုက်ပါ
သည်။ ထိုခြံမှာ ရေးမြို့ သီရိဓမ္မယျာရပ်ကွက်တွင်ရှိပြီး
ဝယ်ယူသူများက အိမ်သစ်ဆောက်လုပ်၍ မိသားစုများ

ပျော်ရွှင်စွာနေထိုင်ကြသည့်ပြင် စီးပွားများ တိုးတက်နေသည့်
ဟုလည်း သတင်းကြားသိရပါသည်။

ဤဖြစ်ရပ်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဖုတ်ဝင်နေသည့်
လူအများ ပြောဆိုခံနေရသော ဒေါ်ခင်ပုသည် သေဆုံးပြီး
နောက် မကျွတ်မလွတ် ခြံထဲတွင်ရှိနေပြီး မတော်မတရား
အပိုင်စီးချင်နေသူများကို အနှောင့်အယှက်ပေး၍ အ
တကယ်ပိုင်ဆိုင်သော ကျွန်တော့်ဇနီးလက်ထဲရောက်အောင်
ပရလောကမှနေပြီး အကူအညီပေးလိုက်သည့်သဘောမျိုး
ဖြစ်နေသည့်ပြင် သူ့အတွက် အမျှအတန်းပေးဝေမည့်သူ
စောင့်ဆိုင်းနေသည်ဆိုသော ဆရာတော်ကြီးများ၏ တွေ့
လွန်သူအတွက် ရည်စူးကုသိုလ်တွင် ဟောကြားသော စာ
တော်များနှင့် တစ်ထပ်တည်း ဖြစ်နေပါသဖြင့် ကျွန်
တော်ဇနီးဘက်မှ မိသားစုတစ်စု၏ ဖြစ်ရပ်လေးအား ပြန်လည်
ရေးသား ဖော်ပြလိုက်ရခြင်းဖြစ်၍ (ဆြော်...ပရလောက
လည်း မတရားတာ မကြိုက်ပေဘူးကိုး)ဟု ခေါင်း
တစ်ကာ ရေးသားလိုက်ရပါပေတော့သည်။

မြင်သာ-သောင်းတန်း
(ကျောက်တန်းတိုးဘွားရိုင်း)

ဂန္ထီရ ဆရာလှမျိုး (B.Sc) (လယ်/ပြု ငြိမ်း)

အောင်ကောင်းမြဲ (သာကောတ)

ကြံထိုင်းအောင် ခေမင်ပဟာစန်းနှင့် နဝင်းယတြာဇာတ်နန်းမှ (၇)နေ့သားလမ်းတို့၏ စီးပွားရေး
လူစုစု၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ အချစ်ရေး၊ ဝညာရေး၊ အကြွေးကိစ္စ၊ အထိုက်အခံ ရန်
အန္တရာတ်အယုတ် ကိစ္စအဝဝအတွက် အစွမ်းထက် နဝင်းဇာတ်ယတြာ၊ ကံမွှင်လောက်မွှင်၊ အန္တရာတ်
ကင်း အစီအစဉ်များ၊ (လက္ခဏာစစ်စစ်၊ ထိဝကန်းစွေ၊ အကန့်ဝေးအဆောင်နှင့် အလုပ်၊ ဆိုင်လုပ်ငန်း
ကလေးအမည်ပေးခြင်း) တစ်နှစ်တာ ဆောင်ရန်၊ ဧရှောင်ရန် ပဟာဇာတမ်းရေးပေးခြင်းတို့ကို အထူး
ဆောင်ရွက်ပေးပါသည်။ နယ်မှ ပဟာဇာတမ်းမှာပါက ဉာဏ်ပူဇော် (၁၀၀၀၀)ကျပ် ပြန်တင်ပေးမည်။

မဟာနန်းပိပိဘ - (၁၇) အောင်သပြေအနောက် (၁)လမ်း၊ (၇) အရှေ့ရပ်ကွက်၊ သာတေတမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

• ၀၉ ၄၂၀၀ ၄၇၆၉၉

(အလေးမှ လာရောက်ပါက ကြိုတင်ဖုန်း ဆက်သွယ် ရက်ချိန်းလှပါ။)

လမ်းညွှန် - ၃၅၊ ၆၅၊ ၃၂၊ ရွှေညွှန့်သည်(၂)၊ ၄၈၊ ၅၇ အထူး၊ ၁၇၃၊ ၂၁၆၊ ၄၆(စိမ်း)၊ ၁၈၁၊ ၁၄၆၊ ၁၀၄၊ ၁၀၇၊ ၈၉
တာမွေ-ကျောက်တန်း၊ ကားများစီး ၈ ဂိတ်မှတ်တိုင်ဆင်း၊ ၃၄၊ ၆၂ စီး ဓမ္မာရုံမှတ်တိုင်ဆင်းပါ။

နေ့စဉ် - နံနက်(၈)နာရီမှ (၂)နာရီအထိ (ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တိုင်း နားသည်)

ကျော်မိုးလွင် (ဝါးစမ်း)

ကြိုခဲ့ရသော

လူထူးသန်းလေးယောက်



ကျိုးဆော့ ကန်းမော့ ဆိုသော စကား
စန်းကွန်အတွက် အထူးမှန်သော စကားပင်
ပါတော့သည်။

စန်းကွန်သည် မွေးရာပါ မစွမ်းသော
သူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ သူ
က အမြဲလည်နေ၏။ တစ်ခါ၊တစ်
စကားပြောလျှင် တံတွေးများက
နေတတ်သည်။

ပြောစကားကား ပီပါသည်။ သို့
စကားလုံး တစ်လုံးနှင့် တစ်လုံးကြာ

စွန့်ခွာ၍ ကြာတတ်သည်။

အသားက ဖြူသည်။ သူတို့မိသားစုအားလုံးက ညို
ညို၏။ သူတစ်ယောက်သာ ထူးထူးခြားခြား ဖြူသလို
ထူးထူးခြားခြား မစွမ်းမသန် ဖြစ်နေခဲ့သည်။

သူမိဘများကပြောသည့် စန်းကွန့်သည် သိုက်ကလာ
သူဖြစ်သည် ဟူ၏။

စန်းကွန့် ထူးခြားသည်ကား မှန်သည်။ မစွမ်းမသန်
ကျောင်းနေခွင့်မရသော်လည်း ကျောင်းနေသည့် ကလေး
တစ်ယောက်ကဲ့သို့ စာများ ဖတ်တတ်နေခြင်းပင် ဖြစ်၏။
ထူးခြားသည်ကား စာတော့ ရေးပြနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ပါ။

ဝါးခယ်မမြို့တစ်ဖက်ကမ်း ကျွန်ုပ်နေသော ရွာသစ်ရွာ
အနုပညာရွာဟုဆိုကာ ဆိုနိုင်လောက်ပါသည်။

ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်သော အကယ်ဒမီဆုရှင် စန္ဒရား
ထွဋ်သည် ဝါးခယ်မမြို့အပိုင် ရွာသစ်ဇာတိ ဖြစ်သည်။

စတီရီယိုအဆိုတော် ကိုင်ဇာ၏ မိခင်မှာလည်း ကျွန်ုပ်
နေသော ရွာသစ်ဇာတိပင် ဖြစ်၏။

ဟိုးယခင်က ရွာသစ်ကထိန်ပွဲသည် ဝါးခယ်မမြို့
အိုင်တွင် အစည်ကားဆုံး ဖြစ်ခဲ့သည်။

သူရိယသစ်စက်သည် ရွာသစ်ကမ်းနားလမ်း သရွတ်
ချောင်းအဝ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းအနီးတွင် ရှိခဲ့သည်။

သစ်စက်နှင့်အနီးတွင် ဦးကုလား၊ ဒေါ်ထွေး လှူခဲ့
သော ဓမ္မာရုံကြီးကား ယနေ့တိုင် ရှိနေပါသေးတော့သည်။

ဤဓမ္မာရုံကြီးသည် ရွာသစ်တန်ဆောင်တိုင် ကထိန်ပွဲ
ကူးပရာဖြစ်၍ အရပ်ဇာတ်တိုက်သည့် ဓမ္မာရုံကြီးလည်း
ဖြစ်သည်။

ထိုခေတ် ထိုခေတ်က ဘာဦးကုလားသည် ချမ်းသာ
၏။ သူရိယသစ်စက်သာမက သူရိယသင်္ဘော၊ စီတီများပါ
နိုင်ဆိုင်သည်။

အနုပညာဝါသနာပိုး ရှိသူဖြစ်၍ ရွာသစ်ကျောင်းတွင်
ဘဝန်ကျနေသော ကျောင်းဆရာ ဆရာလေးဦးဘညိန်၊
ဆရာဦးမောင်မောင်ကြီးတို့နှင့် ပူးပေါင်းကာ ကထိန်ရောက်
ဆိုင်း အရပ်ဇာတ်ခမ်းနားစွာ ကခဲ့သည်။

ဆိုင်းဆရာများ အလင်္ကာကျော်စွာဦးဟန်ပတ် တပည့်
ဦးသိန်းဖေ ဆိုင်းအဖွဲ့ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်မှာ လွန်စွာငယ်သေး၍ ကသည့်ဇာတ်
များကို မမှတ်မိတော့ပါ။ ကလေးပီပီ ပျော်စရာကောင်း
သည်ဟုသာ မှတ်ယူခဲ့ပါသည်။

ဒီဘက်ခေတ်တွင် ဘာဦးကုလား အပါအဝင် ဆရာ
များမှာ အသက်ကြီးသွားကြပြီဖြစ်၍ ကထိန်ဇာတ်အတွက်
အနားယူသွားခဲ့ကြသည်။

ရွာသစ်သားပီပီ ကျွန်ုပ်၊ ကိုသန်းဌေး၊ ကိုဝေတို့က
အရပ်ဇာတ်ကို ပခုံးပြောင်း တာဝန်ယူခဲ့ကြသည်။ ကက်
ဆက်ပေါ်သောခေတ်ဖြစ်၍ အလင်္ကာကျော်စွာ ရွှေမန်းတင်
မောင်၏ ရွဲကုန်သည်ဇာတ်၊ စိန်မဟာသဘင်၏ ပါတော်မူ
ဇာတ်များကို ကိုဝေက တာဝန်ယူကာ အခွေဖွင့် ကပြခဲ့
သည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုသန်းဌေး၊ ကိုသန်းထွန်းတို့က တစ်ခန်း
ရပ် ဟာသပြဇာတ်များ၊ ကိုယ်တိုင်ရေးပြဇာတ်များ ကပြခဲ့
ကြသည်။

ထိုစဉ်က စန်းကွန့်သည် လူမျိုးပေါက်အရွယ်ဖြစ်၍
မစွမ်းမသန်သော်လည်း ရွာသစ်သားပီပီ သူပါ ပါဝင်ကချင်
ကြောင်း တောင်းဆိုလာခဲ့သည်။

ဦးခေါင်းလည်နေသူကို မည်သည့်နေရာတွင် အသုံးပြု
ရမည်နည်း။ ဇာတ်ဆရာများဖြစ်သော ကျွန်ုပ်၊ ကိုသန်းဌေး၊
ကိုဝေတို့ ခေါင်းစားခဲ့ရသည်။

နောက်ပိုင်းအဖွဲ့သားများ၏ အကြံပေးချက်အရ စန်း
ကွန့်မှာ ခေတ်သစ်ရာမ ဟာသပြဇာတ်နှင့်၊ အဖေ မတား
နှင့် ပြဇာတ်တွင် မောင်းကြေးနင်းခေတ်သူအဖြစ် ထည့်
ကနိုင်ရတော့သည်။

ဟာသဇာတ်ဖြစ်၍ တော်တော့၏။ စန်းကွန့်မှာ ဦး
ခေါင်းလည်နေသူ ခြေလက်တုန်သူဖြစ်သောကြောင့် မောင်း
နှင့် လက်ခတ်မှာ တခြားစီ ဖြစ်နေတော့သည်။

ဒါကိုပင်ကြည့်၍ ပရိသတ်က ရယ်မောသဘောကျခဲ့
ကြသည်။

ကျွန်ုပ်ရေးလိုသည်မှာ စန်းကွန့်၏ ထူးခြားမှုကို ဖြစ်
ပါသည်။

လူမစွမ်း နတ်မ၊ ဟူသော စကားရှိ၏။ စန်းကွန့်ကို
နတ်များကပင် မလေသည်လားမသိ။ စန်းကွန့်သည် သူနှင့်
ရင်းနှီးသူများကို ကြိုတင်နိမိတ်ဖတ် ပြောသည်များမှာ
အလွန်မှန်သည်ဟု ဆိုကြသည်။

တစ်နေ့တွင်ဖြစ်၏။

ဓမ္မာရုံ ဇာတ်တိုက်သည်ကိုလာရင်း ပါးစပ်မှ တထွတ်
ထွတ် ပြောဆိုနေခဲ့သည်။

‘လှေတစ်စင်း ပျောက်တယ်။ လူတစ်ယောက် (သ)

တယ်

ရွာသစ်မှာ ကူးတိုပြားသမားများက များ၏။ စန်းကွန့် အပြောကြောင့် ထိတ်လန့်ကုန်ကြသည်။ တချို့မိန်းမများက သူတို့ ယောက်ျားများကို ကထိန်ရက်အတွင်း ကူးတိုပြား မခပ်ဖို့ တားဆီးခဲ့ကြသည်။

ရွာသစ်ကထိန်က တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း (၁၄)ရက် နေ့တွင် ကျင်းပမြဲဖြစ်၏။

ဆယ့်သုံးရက်နေ့သည် ကထိန်ပွဲ အစနေ့ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ အရပ်ဇာတ်က ဆယ့်သုံး၊ ဆယ့်လေး၊ ဆယ့်ငါး သုံးည ကပြမည်ဖြစ်သည်။

ဟိုးယခင် ဘာဦးကုလားတို့ခေတ်က ဆိုင်းဆရာကြီး ဦးသိန်းဖေကို အမြဲငှားသလို ကျွန်ုပ်တို့ခေတ်မှာကား ဖိုးဇော်၊ မောင်သိုက်၊ ကိုမင်းဆွေ၊ ကိုသက်မွန် ဦးစီးသော ခေတ်မီ ဂစ်တာဂိုင်းကို အသုံးပြုခဲ့ကြသည်။

တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း (၁၃)ရက် ကထိန်အစနေ့တွင် ဖြစ်၏။ သတင်းဆိုးက ပျံလွင့်လာခဲ့သည်။

ကထိန်လာသော လောင်းလှေတစ်စင်း မှောက်၍ ကျောင်းသားတစ်ဦး ပျောက်နေပါသတဲ့။ စန်းကွန့် စကား ကား မှန်လေပြီ။

အားလုံး မျက်လုံးပြူးကြရ၏။

စန်းကွန့်လည်း ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ပိုမိုနာမည် ကြီးသွားပါတော့သည်။ တချို့က စန်းကွန့်ပြောသည်မှာ မှန်တတ်၍ စန်းကွန့်နှင့် တွေ့ရမှာကို ကြောက်ကြသည်။

စန်းကွန့်ကို မြင်သည်နှင့် ရှောင်ပြေးကြ၏။ ဒါကို စန်းကွန့်ကလည်း ရိပ်မိသွားခဲ့သည်။

‘ငါ့ကိုမြင်ရင် တစ္ဆေသရဲ မြင်တယ်များ မှတ်နေကြ သလား၊ ပြေးလိုက်ကြတာ ရယ်စရာကြီးဟေ့’

တစ်ခါတော့ ကျွန်ုပ်က စန်းကွန့်ကို မေးကြည့်မိခဲ့ သည်။

‘စန်းကွန့်..မင်း သရဲတစ္ဆေကို မြင်ဖူးလို့လား’

ထိုအခါ စန်းကွန့်က ရယ်မောကာ ပြန်ပြောခဲ့သည်။

‘မြင်ဖူးရုံတင် ဘယ်ကလေး၊ နပန်းတောင် ဖက်လုံး ဖူးတာ ဆရာရဲ့ တဲ့။’

မစွမ်းမသန်စန်းကွန့် သရဲနှင့် နပန်းလုံးသည်ကို ကျွန်ုပ် မယုံခဲ့ပါ။ လူက မတွန်းမီကပင် ယိုင်နေသူ ဖြစ်သော ကြောင့်ပင်။ တစ်နေ့တွင် ဖြစ်၏။

စန်းကွန့်ပြောသည်ကို ယုံရမလို အကြောင်းက ဖြစ်

လာခဲ့သည်။

သူရိယ သစ်စက်လုပ်သား ကိုအေးညိုအဖြစ် ထောက်ခံနေ၏။

တစ်ခုသောမိုးတစ်ညတွင် ဖြစ်ပါသည်။

ကိုအေးညိုသည် ဝါးခယ်မမြို့ဘက်ကမ်း ပတ္တမြား မျက်ရှင် ရုပ်ရှင်ရုံတွင် ရွှေဘာ ပါဝင်သော ဝရမ်းခြေ ဘိုးသိန်း ဇာတ်ကားကို သွားကြည့်ခဲ့သည်။

ကိုအေးညို မင်းသားရွှေဘာကို သဘောကျ၍ (၃)ည (၃)ချီ သွားကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ရွာတွင် မင်းသား ရွှေဘာကိုကြိုက်သော အမာခံပရိသတ်သုံးဦး ရှိခဲ့သည်။ ကိုအေးညို၊ ဦးသာအိ၊ ဒေါ်တင်လှတို့ ဖြစ်၏။ ဒေါ်တင်လှ ရုပ်ရှင်ကြည့်လျှင် သူ့ဘေးမှာ မည်သူမျှ မနေရဲပါ။ ရွှေဘာခံရတိုင်း အားမလိုအားမရဖြစ်ကာ ဆောင့်ကန်တတ်ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ကိုအေးညိုအကြောင်းကို ဆက်ပါမည်။

မိုးအေးအေးတွင် ကိုအေးညိုတစ်ယောက် ဝရမ်းခြေ ဘိုးသိန်း ဇာတ်လမ်းကြည့်ကာ ပြန်လာခဲ့သည်။

ညက ကိုးနာရီကျော်၍ ဆယ်နာရီအတွင်း ရှိနေပြီ ဟု သိသည်။

သူက ဇာတ်ကားတစ်ကားကို သုံးခါကြည့်သူဖြစ်၍ သူနေသောမြောက်ပိုင်းမှာ ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖော် မရှိ။ သူက တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်သည်။

တောင်ပိုင်းမှ ဦးသာအိနှင့် ဒေါ်တင်လှမှာလည်း ရွှေဘာကား သုံးကြိမ်ကြည့်သူဖြစ်၏။ နေသည်မှာ တောင်ပိုင်း ဖြစ်၍ တောင်ပိုင်းမှာပင် ကျန်ခဲ့သည်။

မြောက်ပိုင်းနှင့် တောင်ပိုင်းစပ်ကြားဖြစ်သော ဘုန်းကြီးကျောင်းထောင့်အရောက်တွင်ဖြစ်၏။ လမ်းဘေးသစ်ဝင်း လှုပ်ယမ်းသွားကာ တစ်စုံတစ်ရာ ခုန်ချလာသည်ကို မလိုက်ရသည်။

ရွှေဘာကား ကြည့်လာသူ ကိုအေးညိုတစ်ယောက် ဆောင်းလာသောထီး စုတ်ပြီသွားသည်အထိ မမြင်ရသော ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် နပန်းလုံးခဲ့ရသည်။ လူက သစ်ခွဲသမားဖြစ်ကြောင်း သိခဲ့သည်။ မိုးဖွဲဖွဲလေးကျနေသော ကျောင်းထောင့်တွင် မမြင်ရသောပုဂ္ဂိုလ်နှင့် သတ်ပုတ်နေရသည်မှာ ကြာသော မောဟိုက်လာခဲ့သည်။

ဆုတ်ခွာအနေအထားနှင့် ကိုအေးညို ထိုးနှက်ပုတ်လာခဲ့သည်မှာ သူ့အိမ်တန်းလျားရှေ့ရောက်တော့

ကျွန်ကော မေ့မြောသွားပါတော့သည်။

ကိုအေးညိုမိန်းမက စန်းကွန့်ကို ခေါ်ပြကာ မေးသည်။

ကိုအေးညိုနဲ့ နပန်းလုံးတာ ဟို...ရေနစ်သေတဲ့ အကောင်တဲ့။

စန်းကွန့်က ဒါပဲပြောကာ ပြန်သွားခဲ့သည်။

ရွာထဲမှ ပယောကကုနိုင်နင်းသော ဆရာနှင့်ကုမှ 'စန်းကွန့်ပြောတာ မှန်တယ်။ အဲဒါ ကထိန်မှာ လှေမှောက်ပြီး သေတဲ့ ဘုန်းကြီး ကျောင်းသားပဲ။ ပျော်လို့ လုပ်တာပါတဲ့။

ဇနန့်။ ကျုပ် နယ်နိုင်လိုက်ပါပြီ'

ရွာထဲမှာ စန်းကွန့်နာမည် ပိုမိုကျော်ကြားသွားခဲ့ပါသည်။

စန်းကွန့်နှင့်ပတ်သက်၍ ထူးခြားသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုတို့ နောက်ဆုံးတင်ပြလိုပါသည်။ ညောင်ဝိုင်းရွာသည် ရွာသစ်နှင့် သရွက်သွပ်ချောင်းခြားလျက် အရှေ့ဘက်အခြမ်းတွင် ရှိနေပါသည်။

ထိုရွာတွင် မျက်စိမမြင်သော ကိုလူလှ အမည်ရှိ လူတစ်ဦးရှိပါသည်။ ဝါးခယ်မတွင် မျက်စိမမြင်လူစွမ်းကောင်း (၃)ယောက် ရှိခဲ့သည်။ ညောင်ဝိုင်း ကိုလူလှ၊ ဝါးခယ်မတို့ထွေး၊ သော်က ဦးတုတ်ကြီး ဖြစ်ပါသည်။

ဦးတုတ်ကြီးမှာ သူတို့(၃)ယောက်တွင် အသက်အကြီးဆုံးဖြစ်၏။ မျက်စိမမြင်သော်လည်း ဝါးခယ်မမြို့က ကျင်းပသော ဆိုကရေးတီးပြိုင်ပွဲတွင် မယ်ဒလင်အစွမ်းပြတီးကာ ရွတ်ဆိုပီရဲခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

မယ်ဒလင်တုတ်ကြီးဟု နာမည်ကြီးခဲ့သည်။ ဝါးခယ်မတို့ထွေးကား အငယ်ဆုံးဖြစ်သည်။ မျက်စိမမြင်သော်လည်း ဝါးခယ်မ တရုတ်တန်း၊ ထော်ကန္တတ်၊ ညောင်ဝိုင်း၊ သော်ကသို့ တုတ်တစ်ချောင်းနှင့် ခရီးဆန်နိုင်သူ ဖြစ်သည်။

ပလွေမှုတ်ကောင်းသူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်၏။ အလှူပွဲများ၌ အိုးစည်ဝိုင်း၊ ဒိုးပတ်ဝိုင်းများတွင် ကိုထွေးကို တွေ့ရတတ်သည်။

အံ့ဩစရာကောင်းသည်ကား မစွမ်းမသန်လေးဦး ရင်းနှီးကြခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

ညောင်ဝိုင်း ကိုလူလှ၊ ရွာသစ် စန်းကွန့်၊ ဝါးခယ်မတို့ထွေး၊ သော်က ဦးတုတ်ကြီး။

သူတို့ကို တွေ့သူများက ပုဂံသူရဲကောင်းလေးဦး ဝင်စားတာဟု ဆိုကြသည်။ နောက်ပြောင်ကြခြင်းပင် ဖြစ်၏။

တစ်နေ့တွင် ဖြစ်၏။

ညောင်ဝိုင်း ကိုလူလှက သူ ဖမ်း၍ရလာသော ပုစွန်

တုပ်ကြီးတစ်ကောင်ကို ရွာသစ်စန်းကွန့်ကို ပေးလိုက်သည်။

ကိုလူလှကား မျက်စိမမြင်သော်လည်း ရေတက်ရေကျစောင့်ကာ ငါးဖမ်း၊ ပုစွန်ငုပ် ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်တော့သည်။ သူရသမျှ ငါး၊ ပုစွန်တချို့ကို အပေါင်းအသင်းများဖြစ်သော စန်းကွန့်၊ ကိုထွေး၊ ဦးတုတ်ကြီးတို့ကို ပေးလေ့ရှိသည်။

စန်းကွန့်ကိုယ်တိုင်ကလည်း အလှူပွဲရှိတိုင်း ကိုလူလှ၊ ကိုထွေး၊ ဦးတုတ်ကြီးကို သွားခေါ်လေ့ရှိသည်။ စန်းကွန့်ပုစွန်တုပ် မစားရသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သည်။ ကိုလူလှ လာပေးတော့ အလွန်ဝမ်းသာသွား၏။

ကျွန်ုပ်အိမ်ရှေ့မှာရပ်ကာ ကိုလူလှပေးသော ပုစွန်တုပ်ကို ထောင်ပြသွားပါသေးသည်။ ကျောင်းထောင့်တစ်နေရာတွင်ဖြစ်၏။ စန်းကွန့်ကို ရဲတင်းတစ်လက်ကိုင်လျက် တွေ့လိုက်ရသည်။

'စန်းကွန့်...ရဲတင်းကြီးကိုင်ပြီး ဘာလုပ်မလို့လဲ'

ကျွန်ုပ်က သူ့အနားလျှောက်သွားကာ မေးလိုက်သည်။

'သေချင်းဆိုးသရဲ၊ ကျွန်တော့်လက်ထဲက ကိုလူလှ

ပေးတဲ့ ပုစွန်တုပ်ကို လှသွားတယ်'

စန်းကွန့်က ကျောင်းထောင့်အစပ်ရှိ ထန်းပင်ကို လက်

ညှိုးထိုးပြကာ ပြောလာခဲ့သည်။

အချိန်က ညနေစောင်းဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်မှာ ကြက်သီးထသွားမိရ၏။ ကျောင်းထောင့်မှာ လူကလည်း ပြတ်နေသည်။

'ဒင်း တက်ပြေးတဲ့ထန်းပင်ကို ရဲဒင်းနဲ့ခုတ်မယ်။ ဒါမှ ဒင်း နေစရာမရှိဖြစ်မှာ' ပြောရင်း စန်းကွန့်က ထန်းပင်အောက် လျှောက်သွားခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ် မနေသာတော့။ မကြာခင် မိုးချုပ်တော့မည်။ သူ့အားနှင့် ထန်းပင်မှာ လဲကျနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

'မလုပ်ပါနဲ့ စန်းကွန့်ရာ။ သူလည်း မင်းလို ဆာလို့ဖြစ်မှာပေါ့'

ကျွန်ုပ် အမျိုးစုံပြောကာ စန်းကွန့်ကို ချောခေါ်ခဲ့ရသည်။

ယခုအခါ ကျွန်ုပ်တွေ့ကြုံခဲ့ရသော မစွမ်းမသန်လူစွမ်းကောင်း လေးယောက်စလုံး မရှိတော့ပါ။ အသီးသီး ကွယ်လွန်သွားကြပြီ ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် သူတို့အကြောင်းကိုကား သိမိသူအားလုံးက ယနေ့တိုင် ပြောနေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။

ကျော်မိုးလွင်(ဝါးခယ်မ)

မင်းရဲကျော်

တပ်ဘဝက
ဝံလေသောအခါ



ကျွန်တော်သည် မွေးရပ်မြေ
ကျေးရွာသို့ မရောက်သည်မှာ နှစ်ပေါင်း
(၄၀)ခန့် ရှိခဲ့ပါပြီ။ မှတ်မှတ်ရရ (၁၉၅၁)ခုနှစ်တွင် ရွာမှ
အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာခဲ့ပါသည်။ အဲဒီအချိန်က ကျွန်တော်
အသက်မှာ ရှစ်နှစ်၊ ကိုးနှစ်သားအရွယ်။ ခေတ်ကာလ
ကား...။

သူတစ်လူ ငါတစ်မင်း၊ မင်းမူနေကြသော မကောင်း
သောကာလ၊ ရွာဘေးရှိ သမိုင်းဝင်ချောင်းလေးထဲဝယ် လူ
သေအလောင်းတွေက မကြာ၊မကြာ မျောပါနေသည့် ခေတ်
ဆိုး၊စနစ်ဆိုး။ ထိုအလောင်းတွေကား မတော်တဆ ရေနစ်
သေဆုံးခြင်းမဟုတ်၊ သတ်ဖြတ်ခံရ၍ ရေထဲ မျှောလိုက်

သော အလောင်းတွေ။ တချို့ဆိုပါလျှင် ဦးခေါင်းခေါ်
ခန္ဓာကိုယ်ကြီးပေါ်ဝယ် လှံစိုက်ပြီး ထိုလှံတွင် ဆိုင်းဘုတ်
ချိတ်ဆွဲထား၏။

ထိုဆိုင်းဘုတ်တွင် 'ဗိုလ်လုပ်ချင်ရင် ငါ့ကိုကြည့်' ဟု
သတည်း။

အဖေနှင့်အမေတို့ တိုင်ပင်ပြီး ကျွန်တော်တို့တစ်ဦးတည်း
စုလုံး လယ်သမားဘဝစွန့်ပြီး ရန်ကုန်မြို့ မအူကုန်းရပ်တွင်
သို့ ပြောင်းခဲ့ပြီးနောက် အဖေညီဦးလေး ဦးအုန်းမောင်
အစီအစဉ်ဖြင့် နှင်းဆီခြံ ဝယ်ယူစိုက်ပျိုးကာ နှင်းဆီခြံ

စက်တွင် ပူဒီနာစိုက်၏။ မအူကုန်းရပ်ကွက်တွင် သား
အတ်ရုံ၊ နွား၊ ဆိတ်၊ သိုးနှင့် နီးပြီး အမဲဈေးနှင့် ဆက်စပ်
ကြောင့် ပူဒီနာမှာလည်း အလွန်ရောင်းကောင်းပါသည်။
နီးဆီခြံမှာလည်း တစ်ခြံလုံး ရဲရဲတောက်နေသလို နှင်းဆီ
အဖြူပင်နည်း၍ အဖြူအပွင့်ထက် အနီကိုသာ လူကြိုက်က
များပါသ်။

ရန်ကုန်သို့ပြောင်းရသည့် အကြောင်းရင်းမှာကား ကျွန်
တော်အစ်ကိုကြီးသည် ရွာမှာ ကာလသား လူပျိုပေါက်
အရွယ်ရောက်စ တံငါနားနီးတော့တံငါ မုဆိုးနားနီးတော့
ဆိုး ဆိုးစကားက အမှန်ပင်။ အစ်ကိုကြီးတို့ လူပျိုပေါက်
တစ်သိုက် ခပ်မိုက်မိုက်တွေ။ သိရသလောက် ခေတ်ပျက်
ပြီးထဲတွင် တစ်ရွာမှ ကျွဲ၊ နွား ခိုးသတ်ကြ၏။ နွားခိုး၊
ကျွဲခိုးမှုတွေကြောင့် တစ်ရွာနှင့်တစ်ရွာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး
နှစ်ရန်ဖြစ်ကြ၊ သတ်ဖြတ်ကြ နောက်ဆုံး ဓားပြတွေဖြစ်ကြ
သည်တွင် အစ်ကိုကြီးဘဝအတွက် မြို့သို့ပြောင်းခဲ့ရသော
ကျွန်တော်တို့မိသားစု။ အစ်ကိုကြီးကတော့ ရန်ကုန် မအူ
ကုန်းတွင် လုံးဝမပျော်။ သို့သော်လည်း အစ်ကိုကြီးက
အမေ့ကို အရမ်းချစ်၏။ အဖေ့ကို ကြောက်၏။ ဦးလေး
အုန်းမောင် ဆိုပါလျှင် ဖိမိမိတုန်အောင် ကြောက်ရသည့်
အတွက် ဘဝမပျက်ခင် ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုကြောင့် တော်ပါ
သေး၏။

ကျွန်တော် ကိုးနှစ်၊ ဆယ်နှစ်သားအရွယ် မအူကုန်း၊
ဦးဆေးရုံဘေးတွင် စက်ဘီးစမုတ်တိုင်အား မြားအဖြစ်
ချိတ်ထားကာ သားရေခွဖြင့် ပစ်၏။ မြားအမြီးတွင် ကြက်
ဘောင်မွေးလေး၊ ငါးချောင်း ချည်နှောင်ပြီး ကုတ္တီပင်ကြီး
အောက်တွင် ပစ်ခတ်ဆော့ကစားစဉ် ကျွန်တော့်ညီဝမ်းကွဲ မောင်
အိုင်လှိုင်(ကွယ်လွန်)လည်း အတူပြုလုပ်ဆော့ကစားကြ၏။
‘ကိုကျော်က လက်သိပ်ဖြောင့်တာပဲ’
‘အေး...ငါကြီးရင် စစ်သားလုပ်မှာကွ။ ဟား...ဟား...
ဟား...ဟား’

နှစ်ယောက်သား ဆော့ကစားနေစဉ် ခွေးတစ်ကောင်
သည် ကျွန်တော့်ဘေးသို့ ပြေးလာပြီးဟောင်းရင်း ကိုက်မည့်
အထိ ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာရှိနေသော စမုတ်တိုင်မြားဖြင့်
ခံခတ်လိုက်ရာ ရှေ့ဘယ်လက်တွင် ထိမှန်စိုက်ဝင်ကာ
လွန်၍ အော်ဟစ်ထွက်ပြေးသွားလေသည်။
‘ဟာ...ညီလေးမောင်ခင်လှိုင်၊ ခွေးမှန်သွားပြီကွာ’
‘ဟုတ်တယ်နော်။ မြားတန်းလန်းနဲ့ ပြေးပြီ’

‘အေးကွာ၊ သနားလိုက်တာ’
ကျွန်တော် ဘာမျှမတတ်နိုင်တော့။ မမျှော်လင့်သော
မတော်တဆအဖြစ်။ ကျွန်တော် တပ်မတော်ထဲရောက်ပြီး
(၁၉၇၀)ခုနှစ် ရှေ့တန်းစစ်ဆင်ရေးတွင် ဝဲဘက်လက်ဖျံ
ဒဏ်ရာရပြီး အရိုးပြတ်သွား၏။ မေမြို့ အမှတ်(၂)စစ်ဆေး
ကြီး (ယခု ပြင်ဦးလွင်စစ်ဆေးရုံကြီး)တွင်ခွဲစိတ်ရာ စတီး
ပြားမူလီလေးချောင်းဖြင့် အရိုးပြန်ဆက်၍ ကုသ၏။ မူလီ
လေးချောင်းအနက် မူလီတစ်ချောင်းမှာ ပိုရှည်ထွက်နေ
သည့်အတွက် တစ်နှစ်ကာလမျှ အရိုးကျည်းပေါင်းတက်
ရန် စောင့်ပြီးမှ ပြန်လည်ခွဲစိတ်ခဲ့ရပါသည်။ လက်မှာ ကွေး
၍၊ ဆန့်၍ သိပ်မရသလို ဝဲယာစောင်းပါက ထိုစတီးမူလီ
တစ်ချောင်းကြောင့် နာ၏။

‘အို...ငါ ငယ်ငယ်က ဘာရယ်ညာရယ်မသိ ခွေးကို
မြားဖြင့်ပစ်ခဲ့သောကံ ငါ ခံရပြီလား’

ကျွန်တော် စစ်သက်(၁၆)နှစ်ကျော်ကျော်မှာပင် ထို
ဒဏ်ရာဖြင့် ဆေးပင်စင်အငြိမ်းစားယူခဲ့ရပါသည်။

အဖေ၊ အမေတို့ ဆုံးသွားပြီးသည့်နောက် အစ်ကို
သည် ရွာသို့ပြန်သွား၏။ ရွာရောက်တော့ ဘဝဆိုးတွေမှာ
ပြန်လည်ကျက်စား ပျော်ပါးခဲ့၏။ ခိုးသည်၊ ဓားပြတိုက်
သည်တော့မဟုတ်။ သောက်စားခြင်း၊ လောင်းကစားခြင်း
ဖြင့် မွေ့လျော်ပြီး လယ်ထဲတွင် အရက်သောက်ရင်း ဗိုက်
အောင့်ရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်သွား၍ ကျွန်တော် ရွာသို့
ရောက်ခဲ့ရသည်။

‘ဟေ့...သူငယ်ချင်းဖိုးကျော်၊ ငါ့ကို မှတ်မိလား’
‘ဟာ...မောင်မောင်ကြီး မှတ်မိတာပေါ့ကွ ငါ့ကောင်
ကြီးရဲ့’
‘နေကောင်းတယ်နော် မောင်မောင်ကြီး’
‘အေး...နေကောင်းပါတယ်။ မင်း တပ်ထဲဝင်သွားတာ
သိပေမယ့် ပြန်ထွက်ခဲ့တာတော့ မသိဘူးကွ’
‘အေးကွ၊ ရှေ့တန်းမှာ ဒဏ်ရာရလို့ ဆေးပင်စင်ပေါ့
ကွာ’

‘ဘာဖြစ်တယ်ကွ’
‘ဪ...ရှေ့တန်းမှာ ဒဏ်ရာရတာလေ’
ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း မောင်မောင်ကြီးကား မျက်စိ
နှစ်ကွင်း အလင်းမရသူ။ မွေးရာပါဖြစ်သည်။ လူကောင်က
ထွားမှထွား။ သူ၏အဖေ ဦးကျောက်ခဲပုံစံအတိုင်း တစ်ပုံစံ
တည်းပင်။

မောင်မောင်ကြီး ပြန်သွားပြီးနောက် ညီမလေးမမြသင် မှ ပြောပြသည်မှာ တအံ့တဩဖြစ်ရပါသည်။

‘အစ်ကိုကျော် ဟို...ကိုမောင်မောင်ကြီးအဖေ ဦးကျောက်ခဲကြီး မှတ်မိတယ်နော်’

‘ဟ...မှတ်မိတာပေါ့ ညီမလေးရဲ့။ လူဆိုးလူမိုက်ကြီးလေ။ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လူကြီးလေ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်။ လိုင်စင်ရထားတဲ့ သားသတ်သမားကြီးလေ။ အမဲပေါ်မယ်ဆိုရင် ဦးကျောက်ခဲလက် အပ်ရတာပဲလေ။ ထိပ်ထုတဲ့ သားသတ်သမားကြီးပေါ့’

ဦးကျောက်ခဲကား လူကောင်ထွားသလောက် အသားကလည်း မည်း၏။ စိတ်ကြမ်း၊ ကိုယ်ကြမ်း လူကြမ်းကြီး။ နွေ၊ မိုး၊ ဆောင်း၊ ဘယ်ရာသီမှ အင်္ကျီမဝတ် ပုဆိုးတိုတိုနှင့် လယ်ထဲမှာ တစ်နေကုန် နေပူလည်းမမူ၊ မိုးရွာလည်းမအေး၊ နှင်းဆန်းလည်း မချမ်းတတ်။



‘ဟေ့ကောင် ကျောက်ခဲ၊ ငါ့နွား ပေါ်ပေးကွာ’

‘ဘယ်တော့လဲ’

‘ညနေလေ’

‘အေး...အေး...ငါလာခဲ့မယ်’

ဦးကျောက်ခဲ အမဲပေါ်ရန်သွားသည်နှင့် နွားကြီး၏ ဦးချိနှစ်ချောင်းတွင် ပုဆိုးအစုပ်ချည်ကာ ဦးချိနှစ်ချောင်း အလယ်ရှိ ဖုနေသောဘုအား သူယူလာသည့် ထင်းခွဲသည့် ပုဆိန်ကြီးဖြင့် တစ်ချက်တည်း ထုရိုက်လိုက်သည်နှင့် နွားကြီးသည် ဝှေးဆိုသော အသံတစ်ချက်သာထွက်ပြီး လဲကျ၍ ဆန့်ငင်၊ ဆန့်ငင် အကြောဆွဲကာ မရွေမလှသေဆုံးသွားလေသည်။ ဦးချိမှာ ချည်ထားသော အဝတ်စကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်ပါက မျက်လုံးကြီးပြူး၍ သေဆုံးသွားရလေသည်။

ဦးကျောက်ခဲကြီးအတွက် အမဲသားနှစ်ပိဿာနှင့် ဝမ်းတွင်းသားများ ပေး၏။ အရက်တိုက်၏။ ဦးကျောက်ခဲကြီးကို လူအများက လူဘီလူးကြီးဟု ခေါ်ဆိုသမုတ်နေသည်မို့ ကျွန်တော့်အဖေနှင့်အမေတို့က တစ်နေ့နေ့ ဝဋ်လည်မှာပဲတဲ့။

‘အင်း...ကျောက်ခဲဆိုတဲ့ အကောင်ကတော့ တစ်ဘဝစံပဲ မမြရေ’

‘ဟုတ်တယ် ကိုထွန်း...တစ်ဘဝစံ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ဘဝကံတော့ စံလေပေါ့’

‘ဟင်အင်း...ဟုတ်တယ်၊ ဒီအကောင်ကြီး ဖျားတာ

နာတာ တစ်ခါမှ မရှိဘူးကွ။ မမြပြောသလို တစ်ဘဝစံစံလေသောအခါပေါ့ကွာ’

‘ကိုထွန်း သူ့မှာမွေးထားတဲ့ သူ့သား မောင်မောင်ကြီးလေးပဲ ကြည့်ပါလား၊ မွေးကတည်းက မျက်စိနှစ်ကွင်း အလင်းမရဘူးလေ။ မွေးရာပါ အကန်းလို့ ပြောကြတာပဲကြည့်’

‘ဟုတ်ပေါ့ကွာ။ နွားတွေ၊ ကျွဲတွေ ထိပ်ထုပြီး အဝတ်စုတ် ဖယ်လိုက်ရင် နွားတွေ၊ ကျွဲတွေ မျက်လုံးကြီးတွေဖြူပြီး သေကြရတာပဲ ကြည့်ကွာ’

‘ကြောက်စရာပဲနော်’

ဦးကျောက်ခဲကား အသက်ငါးဆယ့်ရှစ်နှစ်တွင် အရင်အန်ပတ်ဆိုကာ မျက်လုံးကြီးပြူးလျက် သေဆုံးခဲ့ကြောင်း ညီမလေးမှ ပြန်ပြော၍ သိရပါသည်။

‘အစ်ကိုကျော်ရေ...ဦးကျောက်ခဲကြီး ကျွဲထိပ်ထုပြီး အရက်သောက်ရင်း အန်ပတ်ဆိုသေတာပဲ။ အင်း...ပြေးရင် ဖျားတာနာတာမရှိဘဲ လောလောလတ်လတ် သေရတာဆိုတော့ အစိမ်းသေပေါ့။ သူ့ဘဝတစ်လျှောက် တစ်ဘဝလို့ ပြောကြတယ်လေ။

နောက်ပြီး သူ့သား ကိုမောင်မောင်ကြီး ကြည့်သော မွေးရာပါ မျက်စိမြင်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုမောင်မောင်ကြီးသာ သိတတ်တဲ့အရွယ်ကစပြီး အသားမစားဘူးလေ။ ငယ်ငယ်ကတည်းကပေါ့။ ဘုန်းကြီးကျောင်းသွား၊ ဥပုသ်သီတင်းဆောက်တည်၊ တရားထိုင်၊ ခုဆို တစ်ရွာလုံးက ဆရာဦးမောင်၊ ဆရာဦးမောင်နဲ့ ဖြစ်နေကြတယ်လေ’

‘ဟေ...ဆရာ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ အကြားအမြင်ရနေတယ်တဲ့။ နောက်အနှိပ်လည်းကောင်းမှကောင်း။ အထက်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရောက်တယ်လို့ ပြောတာပဲ’

‘ဟာ...ဒါဆို သူ့အဖေနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်လေ။ သူ့အဖေ တစ်ဘဝစံကြီး သေတာတစ်ရွာလုံး ဖိမ့်ဖိမ့်တုန်အောင် ကြောက်ရတယ်လေ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဟ’

‘ဟာ...လူ့ဘဝမှာ လူဘီလူးကြီးလေ သရဲဘဝသေသွားတော့လည်း သရဲထိပ်နီကြီး ကိုယ်ထင်မြင်ကြသလို ကြောက်လန့်လို့ပေါ့။ တစ်ဘဝစံ လူဘီလူးကြီး၊ အသေသရဲထိပ်နီကြီးရဲ့ခေါင်းဟာ နီရဲနေတယ်တဲ့’

‘ဟာ...ဒါဆို ကံ၊ ကံ၏အကျိုးပဲ ညီမလေးရဲ့’

‘ဒါတင်မကသေးဘူး၊ သူ့သား ကိုမောင်မောင်ကြီးနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်တဲ့လေ’

‘ဘယ်လိုဆန့်ကျင်တာလဲဟ’

‘ဆရာဦးမောင်က သူ့အဖေ သရဲထိပ်နီကြီးကို မြင် ဘယ်လိုပြောတယ်။ ဒီလို အစ်ကိုကျော်ရေ..’

ဦးမောင်မောင်ကြီးသည် မျက်မမြင်ဖြစ်သော်လည်း ဦးကျောင်း သွားရာတွင် တုတ်တစ်ချောင်းသာ ပါ၏။ ဘယ်သူ့အိမ် ဘယ်နားမှာ ရှိသည်ကို ကောင်းစွာသိသည်။ ဘစ်ရွာလုံးနှင့်ခင်မင်ပြီး စကားပြောသိမ်မွေ့သလို ဆေးဝါး ထုသရာတွင် သူ၏ရေမန်းဖြင့် ကုသ၏။

မကြာ၊မကြာ သူ့အဖေ သရဲထိပ်နီကြီးနှင့် တွေ့ဆုံ ဘိုင်း-

‘အဖေရာ..တစ်ဘဝစံခဲ့ပြီပဲ။ အခုလည်း တစ္ဆေသရဲ ဘဝ ရောက်တာတောင် ဘာဖြစ်လို့ လူသားတွေကို နှောင့် ယှက်ခြောက်လှန့်ရတာလဲ။ အဖေလုပ်သမျှ ကျွန်တော်က ဇလန့်မကြောက်အောင် စောင့်ရှောက်ကုသပေးနေရတာ အဖေအသိပါ။ သိလျက်နဲ့ မကောင်းမှုအကုသိုလ်တွေ မလုပ် ခါနဲ့တော့ အဖေရာ’

‘ဟား..ဟား..ဟား..ငါက အဲဒီလိုခြောက်လှန့်တော့ မင်းကကု၊ မင်းကုပေးတော့ ဆရာဦးမောင်၊ဆရာ ဦးမောင် နဲ့ နာမည်ကြီးနေတာကွ။ မကောင်းဘူးလား’

‘မကောင်းဘူးအဖေ၊ မကောင်းပါဘူး။ အဖေဘဝဟာ တစ်ဘဝစံအတွက် ကျွန်တော်လေ အဖေ၊အမေတို့ မွေးက ဘည်းက မျက်စိနှစ်ကွင်း အလင်းမရခဲ့ပါဘူး။ ဒါတွေဟာ ဇင့်ခဲနေရတာပါ အဖေ။ အဖေ သိဖို့ကောင်းပါပြီ။ အဖေ အစား ကျွန်တော်ခံရပေမယ့် အဖေဆိုတာ မိဘပါ။ ကျေ နပ်ပါတယ် အဖေ။ နောက်ထပ် မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့တော့ဗျာ။ မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့တော့ အဖေရယ်’

‘အေး..ငါက မင်းတို့အတွက် လူမိုက်ကြီး တစ်ဘဝစံ တဲ့လား။ မင်းတို့ စားဖို့သောက်ဖို့ ငါလုပ်ခဲ့တာကွ’

‘ဟုတ်ပါတယ် အဖေရယ်။ တစ်ရွာလုံးမှာရှိကြတဲ့ မိဘတွေက အဖေလို အကုသိုလ်အလုပ်နဲ့ သားသမီးတွေကို အလုပ်အကျွေးမပြုကြပါဘူး။ သေဆုံးသွားတော့လည်း လားရာဂတိငါးပါးထဲက ဒေဝဂတိဆိုတဲ့ နတ်ဘုံလားခြင်း ရောက်ခြင်း၊ မနုဿဂတိ-လူဘုံသို့ လားခြင်း ရောက်ခြင်း၊ တိရစ္ဆာန်ဂတိ-တိရစ္ဆာန်ဘုံသို့ လားခြင်း ရောက်ခြင်း၊ နိရယ ဂတိ-ငရဲဘုံသို့ လားခြင်း ရောက်ခြင်းနဲ့ ပေတဂတိ-ပြိတ္တာ

ဘုံသို့ လားခြင်း ရောက်ခြင်းဆိုတာ အဖေ မသိခဲ့ဘူး။ ဘုရားသွား ကျောင်းတက် မရှိခဲ့လို့ဆိုတာ ကျွန်တော် သိ ပါတယ် အဖေရယ်။ ခု အဖေလေ..နိရယဂတိနဲ့ ပေတ ဂတိဆိုတဲ့ ငရဲဘုံ၊ ပြိတ္တာဘုံကို ရောက်နေတယ် အဖေ’

‘ကျွန်တော်တို့လေ..ပေတဒါနဆိုတဲ့ တမလွန်ဘဝကို ကူးပြောင်းသွားတဲ့ အဖေအတွက် ရည်စူးပြီး လှူဒါန်းနေတာ အဖေ သိမှာပါ’

‘မသိဘူး၊ မသိဘူး။ ငါ့ကို လာပြီး တရားမပြနဲ့။ ငါ မကျွတ်ဘူးကွ။ ဟား..ဟား..ဟား..ဟား..ငါ တစ် ဘဝစံမဟုတ်ဘူး၊ တစ်ဘဝကံမှာ စံခဲ့ပြီကွ။ ဟား..ဟား.. ဟား..ဟား..အား..အား..ငရဲမင်းကြီး၊ ငရဲမင်းကြီး.. ငါ..ငါလာပါပြီ။ လာပါပြီဟ၊ လာပြီ။ အား..သား..သား၊ အဖေ..အဖေကို ငရဲ..ငရဲမင်းကြီး ခေါ်နေပြီ။ အား.. ကြောက်ပါပြီ။ သွားပြီ..သွား..သွားပြီ သားရေ။ သား.. သား’

ထိုနေ့ထိုရက်မှစပြီး ဦးကျောက်ခဲခေါ် သရဲထိပ်နီကြီး လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားသည်မှာ ယနေ့အထိ ငရဲမှာရှိနေ ကြောင်းကို ကောင်းမှုကုသိုလ်ပြုရင်း ဆရာဦးမောင်ဆိုသော ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း သူတော်ကောင်းကြီးသည် ရွာဦး ကျောင်းဆရာတော်ထံမှ သီလခံယူပြီး သူနှင့် သူ့ဖခင် အကြောင်း နောက်ဆုံး မခြင်းမချန် အလင်းမရလေသော မျက်လုံးအိမ်များမှ မျက်ရည်များစီးကျရင်း သနားစရာပြော ပြကြောင်း ညီမလေးထံမှ သိခဲ့ရပါတော့သည်။

ဗုဒ္ဓဟောကြားသည့်အတိုင်း ဓမ္မပဒ ဗာလဝဂ်(၂၃)တွင် မကောင်းမှုကား အကျိုးမပေးသေးသမျှ လူမိုက်သည် မကောင်းမှုကို ပျားရည်ကဲ့သို့ ချိုသည်ဟု ထင်မှတ်ကြ သည်။

အချိန်တန်၍ မကောင်းမှုအကျိုးပေးလာသောအခါ၌ ကား လူမိုက်သည် လွတ်လမ်းမရှိ ဆင်းရဲဒုက္ခအတိ ရောက် ရလေသည်။

ရွာအပြန်လမ်းမှာတော့ ကျွန်တော့်အတွက် များစွာ သံဝေဂတရားများ ရခဲ့ပါ၏။

ဖော်ပြပါအဖြစ်အပျက် အားလုံးသည် ရွာအမည်၊ ကာယကံရှင် အမည်မှလွဲ၍ ရေးသားမှုမှအပ အားလုံး အဖြစ်မှန်တွေအား ဝတ္ထုတိုလေးအဖြစ်ဖြင့် ကံ၊ကံ၏အကျိုး သံဝေဂရကြပါစေသတည်း။

မင်းရဲကျော်

ကပ္ပလိပင်လယ်ပြင်ကြီးဟာ အနှစ် နှစ်ဆယ်လောက်
မှာ တစ်ခါ သွေးနီရောင်တွေ လွှမ်းသတဲ့။ အဲဒီ သွေးနီ
ရောင်လွှမ်းရင် သွေးရောင်ရှိတဲ့နေရာမှာ မုန်တိုင်းတွေ၊ လေနီ
ကြမ်းတွေတိုက်ပြီး လှိုင်းလုံးကြီးတွေဟာ အိမ်ကြီးတစ်အိမ်
ထက်တောင် ကြီးသတဲ့။ အဲဒီအချိန်မှာ ငါး၊ ပုစွန်တွေ
ဖမ်းလို့ မရသလို ငါးဖမ်းတဲ့လှေတွေ ဝါးဖောင်တွေ ဖျက်
စီးပြီး ရေလုပ်သားတွေအားလုံး သေကြသတဲ့။

ဒီလိုဆန်းကြယ်တဲ့
အကြောင်းတစ်ရပ်ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း(၇၀)ကျော်
လောက်က ကပ္ပလိပင်လယ်ပြင်ကြီး
မှာ ဖြစ်ပွားခဲ့တယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်မယ့်
အကြောင်းကို မယ်ပြာပုံ ဆိုတဲ့

အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ကြိုတင်ပြောနိုင်ခဲ့တယ်။ ဒီလို ထူ
ဆန်းတဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေကို ကြိုခဲဖူးတဲ့ ရှေ့မိဖောက်မီ အဘိုး
အဘွားတွေဟာ သူတို့ရဲ့ သားသမီး၊ မြေးမြစ်တွေကို ခြောက်
ပြခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီနေ့ကို ရေလုပ်သားတွေ အလွန်ကြောက်
ကြသတဲ့။

ကပ္ပလိပင်လယ်ပြင်ကြီးဟာ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ တောင်
ဘက်ပိုင်းမှာရှိပြီး တိုးမြစ်ဆိုတဲ့ မြစ်တစ်စင်းဟာ အဲ
ပင်လယ်ပြင်ကြီးထဲသို့ စီးဝင်ခဲ့တယ်။ တိုးမြစ်ကမ်းနံ



ရီရီငွေ
ပင်လယ်ပြင်
သွေးနီလွှမ်းတဲ့နေ့

အကယ်ရွာ၊ မရမ်းရွာ၊ လေးရွာ စတဲ့ရွာတွေ အစီအရံ
နောက်ဆုံး သံဒိတ်ရွာဆိုတာ ရှိတယ်။ အဲဒီရွာဟာ
အဲဒီတုန်းရွာပေါ့။ အဲဒီရွာကထွက်ရင် ကပ္ပလီပင်လယ်ပြင်
ဦးဆံကို ရောက်ပြီပေါ့။

အဲဒီအနီးတစ်ဝိုက်က ရွာတွေက ရွာသားအများစုဟာ
ပင်လယ်ပြင်ကို ငါးဖမ်းထွက်တဲ့ ရေလုပ်သားတွေပေါ့။
အဲဒီ ဖိုးနီတစ်ယောက်လည်း ဝါးဖောင်သူကြီး ဦးဖိုးအောင်
ခေါ်ယူမွေးစားပြီး အသက်(၁၀)နှစ်လောက်ကတည်း
ဝါးဖောင်မှာ တောက်တိုမည်ရ လုပ်ခဲ့တဲ့သူပါ။

ဖိုးနီ အသက်(၂၀)လောက်မှာတော့ ဝါးဖောင်မှာ
ကျွမ်းကျင်ရေလုပ်သား ဖြစ်လာပြီး လုပ်ခငွေတွေရလို့ သူ
ဘာသာသူ အိမ်ခွဲနေခဲ့တယ်။

အိမ်ခွဲနေပြီး သိပ်မကြာခင်မှာ ကံကြမ္မာဆန်းလက်
လာသလား မသိပါ။ အချစ်ဆိုတာလည်း ဘာမှန်းမသိ၊
မိန်းကလေးတွေနဲ့လည်း မနီးစပ်တော့ ချစ်ရကောင်းမှန်း
သိတဲ့ ဖိုးနီဟာ မမျှော်လင့်ဘဲ အိမ်ထောင်ကျဖို့ အကြောင်း
နံလာခဲ့တယ်။

အဲဒီဖြစ်ရပ်ကတော့ သံဒိတ်ရွာမှာ မကြုံစဖူး ထူးကဲ
တဲ့ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုပါပဲ။

တစ်နေ့မှာ ဖိုးနီဟာ တိုးမြစ်ကမ်း နံဘေးက သူ့အိမ်မှာ
အိုင်နေတုန်း တိုးမြစ်ရဲ့ မြစ်ပြင်အလယ်လောက်မှာ တစ်စုံ
တစ်ရာ မျောလာတာ လှမ်းတွေ့လိုက်ရတယ်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းက မျောလာတာဖြစ်လို့ ဘာမှန်းညာမှန်း
မသိကွဲဘူး။

‘ဟိုကမျောလာတာ သစ်တုံးလား ဘာလား။ သစ်တုံး
ဆိုရင်လည်း ထင်းစိုက်ရအောင် ကူးသွားပြီး ဆယ်မှပဲ’
ထိုသို့စိတ်ကူးကာ တိုးမြစ်ထဲကို ခုန်ဆင်းပြီး ထင်းတုံး
ဆွဲဆင်တဲ့နေရာကို ကူးသွားခဲ့တယ်။

တဖြည်းဖြည်း နီးလာတာနဲ့အမျှ အမြင်တွေ ကြည်
ဆင်လာပြီး-

‘ဟိုနားက မျောလာတာ သစ်တုံးမှမဟုတ်ဘဲ၊ လူပဲ။
သူဆိုရင် သေသလား၊ ရှင်သလား မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့
ဆယ်ကြည့်မှ သိမှာပဲ’

ထိုသို့တွေးရင်း မြစ်ထဲမှာ မျောလာတဲ့ သူရဲ့ အနီး
ကို ကူးသွားလိုက်တယ်။

‘ဟာ...မိန်းကလေးတစ်ဦးပဲ’
မိန်းကလေးမှန်း သိသွားပြီးတဲ့နောက်မှာ ထိုမိန်း

ကလေးကို ဆယ်ယူခဲ့တယ်။ မိန်းကလေးကို ကမ်းပေါ်တင်
ပြီး အသက်ရှူ၊ မရှူ စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်တယ်။ အဲဒီအခါ
မှာ မိန်းကလေးဟာ အသက်ရှူနေမှန်း သိလိုက်ရတယ်။

‘ဟာ...အသက်ရှိနေသေးတယ်။ ရေခွန်းနေတာ ဖြစ်
မယ်။ ရေအန်အောင် ထမ်းပြေးမှပဲ’

မြစ်ကမ်းနံဘေးမှာ နေတဲ့သူတွေဟာ အသက်ကယ်
နည်းတွေကို အပြည့်အစုံသိတယ်။ ဖိုးနီဟာ မိန်းကလေးကို
ရေအန်အောင် ရင်ညွှန့်ကနေ ခပ်ဆတ်ဆတ်ကလေး ဖိပေး
ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေးက တုတ်တုတ်မှမလှုပ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ရွာသူရွာသားတွေ အပြေးရောက်လာ
ပြီး-

‘အဲဒီမိန်းကလေးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ရေရှိနေတယ်။
ပြာပုံပေးမှ ရမယ်’

အဲဒီမိန်းကလေးကို အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ခေါ်သွား
ပြီး တစ်ကိုယ်လုံးချွတ်ပြီး ပြာပုံပေးကာ နှိပ်နယ်ပေးကြ
တယ်။

တစ်အောင်လောက်ကြာတော့-
‘အဟင်း...ဟင်း...အမေ...အမေ’

အဲဒီမိန်းကလေးဟာ လူးလွန်လာပြီး ပါးစပ်ကလည်း
အမေလို့ ခေါ်လိုက်တယ်။

‘ဟော...မိန်းကလေး သတိရပြီ’
မိန်းမကြီးတစ်ယောက် အရမ်းပျော်သွားခဲ့တယ်။ ပျော်
မှာပေါ့။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်တစ်ချောင်းကို ကယ်နိုင်
ခဲ့ပြီကိုး။

အဲဒီမိန်းကလေးကို အဝတ်အစားတွေ ဝတ်ပေးလိုက်
ပြီး ရွာရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း မေးခွန်းများစွာ မေးကြတယ်။
‘မိန်းကလေးနာမည် ဘယ်သူလဲ’
‘မသိဘူး’
‘မိန်းကလေးရဲ့ မိဘနာမည်ကရော’
‘ဒါလည်း မသိဘူး’
‘ဒါဆို မိန်းကလေးက ဘယ်ရွာကလဲ’
‘မသိဘူး’

ရွာသူရွာသားတွေက တစ်ယောက်တစ်ပေါက် လိုက်
မေးကြပေမယ့် အဲဒီမိန်းကလေးက ဘာမှမသိဘူး။
အဲဒီအချိန်မှာ အပျိုခေါင်း ဒေါ်ခင်စိန်က-
‘ဒီမိန်းကလေးက နာမည်မရှိလို့ မဖြစ်ဘူး။ တော်ကြာ
ရေမျောကမ်းတင် ဖြစ်သွားမယ်’

ဒါဆို ဘာမှမည်ပေးကြမတုံး

စဉ်းစားကြ၊ စဉ်းစားကြ

ဒီလို စဉ်းစားနေကြတုန်း လက်သည်ဒေါ်ပုမက-

‘ငါက ကလေးမွေးပြီးရင် နာမည်ပေးနေကျ။ ဒီတော့ ဒီမိန်းကလေးကို ငါ နာမည်ပေးမယ်’

‘ကဲ..ဘာနာမည်ပေးမလဲ။ ပြောပါဦး’

‘ငါစဉ်းစားမိတာပြောမယ်နော်။ ဒီမိန်းကလေးဟာ ပြာပုံပေးမှ အသက်ရှင်လာဆိုတော့ မပြာပုံလို့ အမည်ပေးမယ်။ မကောင်းဘူးလား’

‘ကောင်းပါတယ်၊ ကောင်းပါတယ်။ အတွားဒေါ်ပုမ ပေးတဲ့နာမည် ကောင်းပါတယ်’

ဒီလိုနဲ့ ရေမျောကမ်းတင် မိန်းကလေးက မပြာပုံ အမည်တွင်ခဲ့တယ်။ နာမည်ပေးပြီးတဲ့နောက်မှာတော့ ဒီမိန်းကလေးကို ဘယ်သူတာဝန်ယူမလဲဆိုတဲ့အပိုင်း ရှိလာခဲ့တယ်။

‘ဒီမိန်းကလေးကို သူကြီးဆီမှာပဲ ထားမလား၊ အပျိုခေါင်း ဒေါ်ခင်စိန်ဆီမှာပဲ ထားမလား’

အဲဒီအချိန်မှာ ဖိုးနီ ရောက်လာပြီး-

‘ကျွန်တော်ကယ်ခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးကို ကျွန်တော်ပဲ တာဝန်ယူ စောင့်ရှောက်မယ်’

‘ဟဲ့..နင်က လူပျို၊ ဟိုကအပျို နင် တာဝန်ယူလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ’

အဲဒီမှာတင် ပြဿနာက အစပြုခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံးတော့ သူကြီးအိမ်ကို အားလုံးရောက်သွားခဲ့တယ်။

‘ကဲ..ပြာပုံ၊ နင် ဘယ်မှာနေမှာလဲ’

‘ကျွန်မကို အသက်ကယ်တဲ့ ဟိုအစ်ကိုနဲ့ပဲ အတူနေမယ်’

‘ဒါဆိုရင် သူကြီး ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

‘အဲဒီနှစ်ယောက်ကို ပေးစားလိုက်တော့ဟေ့။ ငါလည်း ဒါပဲ ပြောတတ်တယ်’

ဒီလိုနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ သူကြီးရဲ့ အဆုံးအဖြတ်အတိုင်း နှစ်ဦးသား အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ကြတယ်။ ဖိုးနီက ဝါးဖောင်လိုက်တဲ့အတွက် သူတို့နှစ်ယောက်အဖို့ စားဝတ်နေရေး အဆင်ပြေခဲ့တယ်။ သူမကလည်း သူမရဲ့ နောက်ကြောင်းကို ဘာမှမသိလို့ ဘာမှပြောစရာမရှိဘူး။ သူမဟာ အနေအေးသလို စကားလည်း သိပ်မပြောဘူး။ သူတို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဟာ အေးချမ်းမှုအပေါင်းနဲ့ပြည့်စုံသလို သာ

ယာချမ်းမြေ့မှုအတိဖြစ်ခဲ့တယ်။

ဒီလိုနဲ့ အိမ်ထောင်သက်တမ်း နှစ်နှစ်ကျော်ချိန်လောက်မှာ သားလေးတစ်ယောက် မွေးဖွားသန်စင်ခဲ့တယ်။ သူ့နာမည်ကို ဖိုးချိုလို့ နာမည်ပေးခဲ့တယ်။ သားကလေး နေလာကတည်းက သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ သံယောဇဉ်တွေလည်း ပိုမိုခိုင်မာလာခဲ့တယ်။ စီးပွားရေးလည်း ပိုပြီးတိုးတက်လာခဲ့တယ်။

ဖိုးနီက ဝါးဖောင်သွားခါနီးတိုင်း-

‘သားလေးရေ..အဖေပြန်လာရင် မုန့်တွေအများကြီး ဝယ်ခဲ့မယ်’

အဲဒီလိုပြောပြီး သားကလေးကို နမ်းပြီး သွားတွေရှိတယ်။

အဲဒီအခါမှာ မယ်ပြာပုံက-

‘ကိုဖိုးနီ..ရှင် ဒီတစ်ခေါက် ငါးတွေ အများကြီးရအောင်မယ်’

‘မင်းက ဘယ်လိုကြောင့် ပြောနိုင်တာလဲ’

‘ကျွန်မရဲ့ မျက်လုံးထဲမှာ ငါးတွေ အများကြီးတွေ့တယ်’

‘မင်းက ငါ့ကို ငါးတွေ အများကြီးရစေချင်လို့ မျက်လုံးထဲမှာ ငါးတွေ မြင်တာနေမှာ’

‘မသိပါဘူးတော်’

အဲဒီလိုပြောပြီး အိပ်ခန်းထဲ ဝင်သွားခဲ့တယ်။

အဲဒီအခေါက်မှာ တကယ်ပဲ ငါးတွေ အများကြီးတွေ့တယ်။ ဖိုးနီကတော့ ဒါဟာ တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုလို့ပဲ ထင်တယ်။

နောက်တစ်ခါ ဝါးဖောင်ထွက်ခါနီးမှာတော့-

‘ကိုဖိုးနီရေ..ရှင်ဒီတစ်ခေါက် မသွားရင်ကောင်းမယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ရှင်မရဲ့’

‘ကျွန်မရဲ့မျက်လုံးထဲမှာ လေမုန်တိုင်းတွေ တိုက်တာ မြင်တယ်’

‘မင်း စိတ်ထင်နေလို့နေမှာပါ’

ဖိုးနီလည်း မယ်ပြာပုံပြောလို့ စိတ်နည်းနည်းလေးထူးတယ်။ ဝါးဖောင်တက်ခါနီးမှာ ဖိုးနီတစ်ယောက် ခေါင်းမှာ မူးခနဲ မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။

ဒါကြောင့် ဝါးဖောင်သူကြီးက-

‘ဒီတစ်ခေါက် မင်း မလိုက်နဲ့တော့။ မင်းကြည့်သိပ်နေမကောင်းဘူးနဲ့တူတယ်’

ဝါးဖောင်သူကြီးက မလိုက်နဲ့တော့လို့ပြောလို့ သူ ပြန်
လာခဲ့ရတယ်။ တကယ်တော့ ဝါးဖောင်သူကြီးရှေ့မှာ မူး
မိုက်သွားလို့ သူ မလိုက်ရတာဆိုပြီး တကယ်ပဲစိတ်မကောင်း
ကြီးစွာ ဖြစ်ခဲ့တယ်။

ညှိုးငယ်တဲ့မျက်နှာနဲ့ ပြန်လာတဲ့ ဖိုးနီကို မယ်ပြာပုံ
က-

‘ယောက်ျား...မျက်နှာလည်း မကောင်းပါလား’

‘အေး...ငါက သူကြီးရှေ့မှာ မူးမိုက်သွားလို့ သူကြီး
က ချန်ထားခဲ့တာ’

‘ရှင် ကံကောင်းတာပဲ’

‘ဝါးဖောင်မလိုက်ရရင် ဘယ်မှာပိုက်ဆံရမလဲ။ အဲဒါ
ကံကောင်းတာမဟုတ်ဘူး၊ ကံဆိုးတာ’

‘ရှင် ကံကောင်းလား၊ မကောင်းလားဆိုတာ စောင့်
ကြည့်ပေါ့’

‘ရှင်မရေ...ငါ့ကို ဘာမှမပြောနဲ့တော့’

ဖိုးနီလည်း စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ အခန်းထဲဝင်ပြီး
အိပ်လိုက်တယ်။

ဖိုးနီ နိုးလာတော့ ထမင်းစားပွဲအသင့်ပြင်ပြီး မယ်ပြာပုံ
စောင့်နေခဲ့တယ်။

ထမင်းစားပွဲမှာ မယ်ပြာပုံက-

‘ယောက်ျား...ရှင်ကို ကျွန်မ ပြစရာတစ်ခုရှိတယ်’

‘ဘာပြမှာလဲ’

‘ရေထဲ မျောလာတုန်းကဝတ်တဲ့ အင်္ကျီထဲမှာ အဲဒီ
ပစ္စည်းတွေ ပါလာတယ်’

အဲဒီလိုပြောပြီး သူမ ထုတ်ပြလိုက်တဲ့ ပစ္စည်းက-

‘ဟာ...ပုလဲလုံးတွေပါလား’

ပုလဲလုံး(၁၀)လုံးလောက် တွေ့လိုက်ရတယ်။

‘အဲဒါ ရောင်းလို့ရလား’

‘ရတာပေါ့’

‘ဒါဆိုရင် ဝါးဖောင်မလိုက်ရလို့ ပိုက်ဆံမရှိရင် အဲဒီ
ပုလဲလုံးတွေ ရောင်းပြီးသုံးပါ’

‘အေး...အေး’

ဝါးဖောင်ထွက်သွားပြီး နှစ်ရက်လောက်အကြာမှာ-

‘ပင်လယ်ပြင်မှာ မုန်တိုင်းတိုက်လို့ ဝါးဖောင်တော်
တော်များများ ပျက်စီးကုန်ပြီ’

‘ဒါဆို ဝါးဖောင်သူကြီးဦးဖိုးအောင်တို့ ဝါးဖောင်ရော’

‘ပင်လယ်ထဲမှာ မြုပ်သွားပြီတဲ့။ ဝါးဖောင်ပေါ်ပါတဲ့

လူအားလုံး သေကုန်ပြီ’

‘ဘုရား...ဘုရား...ငါတို့ ဝါးဖောင်သူကြီးတော့ မုန်
တိုင်းထဲ ပါသွားပြီ ဆိုပါလား’

ဒီတော့မှ မယ်ပြာပုံရဲ့စကားကို အလေးအနက်သတိ
ထားလာမိတယ်။

‘ဒါဟာ တိုက်ဆိုင်တာလား၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် မယ်ပြာ
ပုံဟာ ဘယ်လိုလူစားမျိုးဖြစ်လို့ ဒီလိုအသိဉာဏ်မျိုးရှိလို့လဲ’
ကိုဖိုးနီဟာ မယ်ပြာပုံအပေါ် သံသယစိတ်တွေ ဝင်
လာခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဖိုးနီတို့မိသားတစ်စု ဘဝလမ်းကို ပျော်
ရွှင်စွာ ဖြတ်သန်းခဲ့ကြတယ်။

သူတို့ရဲ့ အိမ်ထောင်သက်တမ်း (၁၀)နှစ်ကျော်လောက်
မှာ-

‘ရှင်မ...မင်းကြည့်ရတာ မျက်နှာလည်း မကောင်းပါ
လား။ နေများမကောင်းလို့လား’

‘ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မရဲ့ မျက်လုံးထဲမှာ
မြွေကြီးနှစ်ကောင်ကို တွေ့တယ်။ သူတို့က ကျွန်မကို ရှင်
တို့နဲ့ခွဲပြီး လာခေါ်သွားတယ်လို့ မြင်တယ်’

‘မင်းက မြွေကြောက်ကဲ့သို့ဆိုတော့ မြွေတွေ မြင်တာ
နေမှာ’

‘မသိပါဘူး ယောက်ျားရယ်၊ ဒီတစ်ခါ ကျွန်မ မြင်တာ
မမှန်ပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းပါတယ်’

‘အေးကွာ...တို့မိသားစုလေး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ နေချင်



သေးတယ်ကွာ'

ဖိုးနီမှာ-

'ဒီတစ်ခါ မယ်ပြာပုံပြောတာ မမှန်ပါစေနဲ့' လို့ အထပ်ထပ်အခါခါ ဆုတောင်းနေမိတယ်။

နောက်တစ်လလောက်မှာ ကောင်းကင်ကြီးတစ်ခုလုံး မိုင်းညှို့နေတယ်။ ညနေစောင်းလုလုအချိန်မှာ ဖိုးနီဟာ အိမ်ကိုပြန်လာခဲ့တယ်။ မယ်ပြာပုံက ခေါင်းလျှော်ထားပြီး အိမ်ခါးပန်းကို ခေါင်းဆုံးပြီး အိပ်နေခဲ့တယ်။

'ရှင်မရေ...ညနေစောင်းကြီး ဘာလို့အိပ်နေတာတုံး'

ဖိုးနီက ပြောပြောဆိုဆို သူမကို လှုပ်နှိုးလိုက်သည်။

'ဟင်...တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်နေပါလား'

ဖိုးနီလည်း လန့်သွားပြီး သူမကို အကြိမ်ကြိမ် လှုပ်နှိုးလိုက်တယ်။

ဘယ်လိုမှ နှိုးလို့မရတော့မှ အိမ်ဘေးက ဆေးဆရာကို လှမ်းခေါ်ပြီး -

'ဆရာမြရယ်...ပြာပုံကို လာကြည့်ပါဦး'

မကြာခင် ဆရာမြရောက်လာပြီး သွေးခုန်နှုန်းစမ်းကြည့်လိုက်တယ်။

နောက်တော့ ဝါဂွမ်းစလေးကို နှာခေါင်းကပ် ကြည့်ပြီးတော့-

'ပြာပုံ အသက်မရှိတော့ဘူး'

'ဗျာ'

ဖိုးနီရဲ့ ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး မိုးကြိုးပစ်ချခံလိုက်ရသလို နာကျင်မှုဝေဒနာနဲ့ ချာချာလည်သွားခဲ့တယ်။

'အဖေ...အဖေ...ဘာဖြစ်တာလဲ'

မူးဝေယိုင်လဲသွားတဲ့ ဖိုးနီကို ဖေးမ,ရင်း သားကလေး ဖိုးချိုက မေးလိုက်တယ်။

နောက်မှ အနိုင်နိုင် အားယူပြီး-

'သားလေး...မင်းအမေ မရှိတော့ဘူး။ ဆုံးပြီကွယ့်' လို့ လေးတွဲတဲ့အသံနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။

'အမေသေပြီ ဟုတ်လား။ အမေရယ်...ဟီး...ဟီး'

ဖိုးချိုလည်း အော်ဟစ်ငိုကြွေးလိုက်တယ်။ ဖိုးချိုမှာ တော့ အမိမဲ့သား ရေနည်းငါးသဖွယ် ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ မိခင်ရဲ့ နွေးထွေးကြင်နာတဲ့ရင်ခွင်လည်း ပျောက်ခဲ့ရပြီပေါ့။

ညတိုင်း,ညတိုင်း ပြာပုံကို တမ်းတပြီး သားအဖ နှစ်ယောက် ငိုခဲ့ရတာ အမောပါပဲ။ သည်လိုနဲ့ တစ်လတိုင် ခဲ့ပြီ။

နောက်တစ်ပတ်ကြာရင် ဖိုးနီလည်း ဝါးဖောင်လိုက်နဲ့ စာရင်းပေးထားခဲ့တယ်။ ဘာမှမလုပ်ရင် စားဝတ်နေရေး ခက်ခဲလာတော့မှာပေါ့။ ဒါကြောင့် ဝါးဖောင်ပြန်လိုက်နဲ့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။

အဲဒီနေ့ခင်းက အိမ်ရှေ့အိမ်က အရိုးပုတိုနဲ့ ဖိုးနီ စကားပြောနေတုန်း 'ဖိုးချို ရေနစ်လို့ လုပ်ကြပါဦး' ဆိုတဲ့ အသံတွေ ကြားလိုက်ရလို့ အိမ်နဲ့မနီးမဝေးမှာရှိတဲ့ မြစ်ဆိပ်ကမ်းဆီသို့ ဖိုးနီ အပြေးအလွှား ရောက်လာခဲ့တယ်။

'ကျွန်တော့်သားဖိုးချို ဘယ်နားမှာ ရေနစ်နေလို့လဲ'

'အဲဒီတံတားပေါ်က ဒိုင်ဗင်ထိုးလိုက် ရေကူးလိုက်လုပ်နေတာ အခုပေါ်မလာလို့ ရေငုပ်ပြီး ကြည့်ကြပါဦး'

ကမ်းစပ်နားက လူတစ်သိုက်နဲ့အတူ ဖိုးနီလည်း မြစ်ထဲမှာ ရေငုပ်ပြီး လိုက်ရှာခဲ့တယ်။

ငါးမိနစ်၊ ဆယ်မိနစ်၊ ဆယ့်ငါးမိနစ်၊ နာရီဝက်၊ ဖိုးချိုရင်တွေ တဒုန်းဒုန်းခုန်နေပြီ။

'ငါ့သားလေး အသက်မရှင်နိုင်တော့ဘူး'

ဒီလိုအတွေးနဲ့ ရင်မှာဗလောင်ဆူနေတုန်း 'ဖိုးချို...တွေ့ပြီ' ဆိုတဲ့ အသံနဲ့အတူ ဖိုးချိုကို ကုန်းပိုးပြီး ရေပေါ်တက်လာတဲ့ ကိုဘချစ်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

ဖိုးနီလည်း ဖိုးချိုကို အပြေးအလွှား လှမ်းချီလိုက်တယ်။ ဖိုးချိုက သတိလစ်နေတုန်းပဲ။

'ဖိုးချို...ဖိုးချို' လို့ ခေါ်ပြီး ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး လှုပ်ယမ်းလိုက်မှ ဖိုးချို သတိပြန်ရလာတယ်။

'သားရယ်...ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ'

'သားလေး တံတားပေါ်က ခုန်ချလိုက်တာ ကျောထဲတုံးနဲ့ ခေါင်းနဲ့ထိပြီး သတိလစ်သွားတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အမေရောက်လာပြီး သားကို ရေအောက်မှာရှိတဲ့ လိုထဲကြီးထဲ ခေါ်သွားတယ်။ အဲဒီလိုထဲဝူကြီးထဲမှာ ရေမရှိတော့ ဒါပေမဲ့ နန်းတော်ကြီးလိုပဲ ရွှေရောင်တွေ တလက်လက်နဲ့ အမေ့ကို သားက သေသေချာချာကြည့်လိုက်တော့ အမေကလေ ဇာတ်ထဲက ဝတ်ထားတဲ့ နန်းဝတ်နန်းစားမျိုး ထဲထားတယ်။ အမေက ပြောတယ်။ အမေဟာ နဂါးမင်းသမီးတဲ့။ မင်းအဖေကို ချစ်လွန်းလို့ လူပြည်ကို လာခဲ့တာတဲ့။ အခု သူ့အစ်ကို နဂါးမင်းသားညီနောင်က လာခေါ်လို့ ပြသွားရတာတဲ့။ သားလေးကိုလွမ်းလို့ သားကို လာခေါ်တာတဲ့။ သားကလည်း အဖေတစ်ယောက်တည်း သားမထင်ခဲ့နိုင်ဘူး။ သားကို ပြန်ပို့ပါလို့ အထပ်ထပ်ပြောမှ အသံ

ပြန်ပို့မယ်လို့ပြောတယ်။ သားကို အထူးမှာချင်တာကတော့
နောက်တစ်ပတ်မှာ အဖေရော၊ အခြားရေလုပ်သားတွေရော
ဖောင်မထွက်ပါနဲ့တဲ့’

‘ထွက်တော့ ဘာဖြစ်မှာမို့လဲ’

‘အဖေ...နဂါးတွေ မြူးတဲ့အချိန်တဲ့။ အဲဒီအချိန်မှာ
ပင်လယ်ပြင်ကြီးတစ်လုံး သွေးရည်တွေလို နီရဲနေလိမ့်မယ်
တဲ့။ မကြာခင်မှာ မုန်တိုင်းတိုက်ပြီး လှိုင်းတွေ ကြီးမယ်တဲ့။
ပင်လယ်ပြင်မှာ သွေးနီရောင်လွှမ်းရင် ဘယ်ငါး၊ ပုစွန်မှ
မရဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့် အဖေတို့အားလုံး ဝါးဖောင်မထွက်
ပါနဲ့တဲ့’

‘ဟေ...မင်း ရေနစ်တာလည်း အဆန်းပဲ။ ရေထဲမှာ
ခင်းအမေနဲ့ တွေ့တယ်ဆိုတာ တကယ်လား၊ အိပ်မက်လား
သားရယ်’

‘အဲဒါလည်း သားမသိဘူး။ အမေကတော့ အဲဒီလို
တဖွေမှာပြီး သားကို ပြန်လိုက်ဖို့တာပဲ’

ထိုအခါ ရွာသူရွာသားများက ဝိုင်းနားထောင်ပြီး သူ
ကြီးက-

‘ကလေးက ရေထဲမှာ ကျောက်တုံးနဲ့ ခေါင်းရိုက်မိပြီး
သတိလစ်သွားလို့ မသေတာ။ သူ သတိလစ်နေတုန်းမှာ
သူ့စိတ်က သူ့အမေဆီ ရောက်သွားတာနဲ့တူတယ်’

‘ကဲ...ကဲ...ကလေးကို ခေါ်သွားပြီး ခေါင်းကို ဆေး
ဆည်းပေးလိုက်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့’

ဖိုးနီလည်း သားကလေးကို အိမ်ခေါ်လာပြီး ခေါင်းကို
ဆေးဆည်းပေးလိုက်တယ်။ ဖိုးချိုရဲ့စကားကို မယုံတစ်ဝက်
ယုံတစ်ဝက်နဲ့။

နောက်တစ်ပတ်ခန့်အကြာမှာ ဝါးဖောင်သူကြီး
အသစ် ဦးဖိုးထွေး ရောက်လာပြီး-

‘မနက်ဖြန် ငါ ဝါးဖောင်မထွက်သေးဘူး။ ဒီနေ့တောင်
စာသိဥတုက ညှို့မှိုင်းနေတယ်။ နောက် မင်းသား ဖိုးချိုရဲ့
စကားက ရှိသေးတယ်မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ သူကြီး’

နောက်တစ်နေ့မှာတော့ ပင်လယ်ပြင်ကြီးတစ်ခုလုံး
သွေးနီရောင်လွှမ်းနေတယ်။ သူတို့ရွာက ပင်လယ်ပြင်ထွက်
တဲ့ ဝါးဖောင်သမားတွေဟာ ဖိုးချိုရဲ့စကားကြောင့် မုန်တိုင်း
နီးစပ်လို့ ရွာကို အမြန်ဆုံး ပြန်လာခဲ့ကြတယ်။

အဲဒီညနေခင်းမှာတော့ လေမုန်တိုင်းတွေတိုက်ပြီး

လှိုင်းလုံးကြီးတွေ ကြီးလိုက်တာ လှိုင်းတစ်လုံးတစ်လုံးဟာ
အိမ်ကြီးတွေလောက်ကြီးတယ် ဆိုပဲ။ အဲဒီအကြောင်းမသိတဲ့
အခြားရွာက ဝါးဖောင်တွေဟာ ပင်လယ်ပြင်မှာ ပျက်စီးပြီး
လူတွေအားလုံး သေဆုံးခဲ့ကြတယ်။ ဖိုးနီတို့ ဝါးဖောင်
မထွက်ဖြစ်ခြင်းဟာ သူတို့အတွက် ကံကောင်းခြင်းပဲ ဖြစ်
ပါတယ်။

အဲဒီအချိန်ကစပြီး ပင်လယ်ပြင်မှာ သွေးနီလွှမ်းရင်
ဘယ်လေ၊ ဘယ်ဝါးဖောင်မှ မထွက်ကြတော့ဘူး။ ပင်လယ်
ပြင်မှာ နဂါးတွေမြူးတဲ့နေ့ဆိုပြီး လေထွက်တာ ရှောင်ကြ
တယ်။ အဲဒီလို ပင်လယ်ပြင်မှာ သွေးနီလွှမ်းပြီးရင် လေနီ
ကြမ်းတွေ၊ လေမုန်တိုင်းတွေတိုက်ပြီး လှိုင်းကြီးတာ အမှန်
ပါပဲ။ အဲဒီလိုင်းရေ၊ လှိုင်းလုံးကြီးတွေကြားမှာ နဂါးတွေ
ပျော်မြူးနေကြတာ တွေ့တဲ့သူကလည်း တွေ့သတဲ့။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ အနှစ် နှစ်ဆယ်လောက်မှာ
တစ်ခါ ပင်လယ်ပြင်မှာ သွေးနီလွှမ်းသတဲ့။ ထူးခြားဆန်း
ကြယ်တဲ့ မယ်ပြာပုံနဲ့ ပင်လယ်ပြင်မှာ သွေးနီလွှမ်းခဲ့တဲ့
အဖြစ်အပျက်ကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း(၇၀)ကျော်
လောက်က အမှန်တကယ် ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ ဖြစ်ရပ်ဆန်းတစ်ခု
ပါပဲ။

ရီရီဌေး



ပြာလွင်သောကောင်းကင်က တစ်ခဏချင်း မည်း
မှောင်ညိုမှိုင်းလာပြီး လေတွေ တရကြမ်းတိုက်ခတ်လာ၏။
ရွာဟောင်းဆီက ပင်အိုပင်ဟောင်း ထနောင်းပင်တွေ ယိမ်း
ထိုးကာ တချို့ ခါးလယ်က ပြတ်ကျကုန်သည်။

မိုးဦးလေဦးဆိုသော်လည်း ဒီတစ်ခါ တိုက်ခတ်သော
လေက ကြမ်းတမ်းလွန်းပြီး တပျိုအသံကြီးက ပိုကြောက်
စရာကောင်းသည်။

‘ကြောက်...ကြောက်စရာကြီး။ ကိုဆယ်...ကျွန်မ ဒီ
အရွယ်မှာကြုံရတဲ့ လေကြမ်းက အိမ်ပြုမတတ်ပါလား
ရိုးရိုးသားသားမှ ဟုတ်ရဲ့လားတော်’
မိကျောတို့ရွာက တောင်တွေ ပတ်လည်ဝိုင်းနေ
တာ တော်ရုံနှင့် လေပြင်းတိုက်တာမျိုး မရှိတတ်
ပါ။ ရွာဟောင်းမှာ ကိုဆယ်အဖေက ယာသစ်ဖော်နိုင်

ခင်မမလင်း (ကလေး) နှစ်ဘဝ လောက



သို့ ဒီချောင်းဘေးမှာ အိမ်လေးဆောက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ဒီရောက်လို့ နှစ်လလောက်မှာ ကိုဆယ် မြေရိုင်း
ဟောင်းကို တူးဆွနေတာ နေ့ည နားသည်မရှိခဲ့။ မိကျော
ယောက္ခမကြီးကို ကြောက်လည်းကြောက်၊ စိတ်လည်းဆိုး
သည်။ သားသုံးယောက်ရှိတာ အမွေခွဲပေးမယ်ပြောတော့
မိကျော ဝမ်းသာသွား၏။

သို့သော်လည်း ယောက္ခမကြီးခွဲပေးတာက အစ်ကိုကြီး
တို့ စိုက်ကောင်း၊ အထွက်ကောင်းသော ရွာမြောက်ဘက်က
လယ်မြေတွေ ပေးလိုက်သည်။ အစ်ကိုလတ်အတွက် ထန်း
တောနှင့် မိုးစားနွားမသုံးကောင်။ ထန်းတောကလည်း တစ်
နှစ်၊ တစ်နှစ်ထွက်သည့် ထန်းရည်ထွက်ပစ္စည်းက လယ်လုပ်
သူထက်ပင် ကိုက်သေးသည်။

မိကျောတို့လင်မယားကိုပေးတာက ကြက်သွန်စိုက်ခင်း
နှင့် ကပ်လျက်ရှိသော မြေရိုင်းဧက(၂၀)တွဲ။ မိကျော တစ်
ညလုံး ငိုမိသည်။ ထမင်းလည်းမစားနိုင်။

ယောက္ခမကြီးဖြစ်သူကို 'တော်အဖေ့ကို ဘာမှမပြော
ဘူးလား' ပြောပေမယ့် ကိုဆယ်က ကျေနပ်အားရနေပုံ
ရသည်။

'မင်း ဘာမှမသိဘဲနဲ့ စိတ်ဆိုးမနေနဲ့။ အဖေစီစဉ်တာ
ငါတို့ကောင်းစားဖို့ပါကွာ။ မင်းသားဖိုးထောင်ကို ချမ်းချမ်း
သာသာ ထားချင်တယ်ဆို။ အိပ်တော့ကွာ၊ အိပ်တော့'

မိကျော မကျေနပ်ပေမယ့် အစ်ကိုနှစ်ယောက် အကူ
အညီနှင့် ရွာဟောင်းနှင့် ကပ်လျက်ရှိသည့် ကြက်သွန်နီ
စိုက်ခင်းထဲမှာ အိမ်လေး ပြောင်းဆောက်နေရတော့သည်။

ရွာနှင့်အတော်လှမ်းသော ကြက်သွန်စိုက်ခင်းထဲမှာ
မိကျောတို့သားအမိ နေ့ရောညပါ ငရုတ်စိုက်၊ ချဉ်ပေါင်
စိုက်နှင့် နေ့ဘက်တွေ နေနိုင်သော်လည်း ညဘက်မှာတော့
ကြောက်စရာကောင်းသည့် ခွေးအူသံတွေကို မိကျော ဘယ်
ထိရင်ဆိုင်ရမှန်းမသိ ဖြစ်ရသည်။

'မကြောက်ပါနဲ့ မိကျောရယ်။ ဒီစိုက်ခင်းထဲမှာ ရာသီ
သီးနှံတွေစိုက်လို့ မအောင်မြင်တာ မရှိဘူးကွ။ အဖေက
ဒါကြောင့် ပေးထားတာ နောက်တော့ နေကျင့်ရသွားမှာပေါ့။
အိပ်...အိပ်'

ထိုအခိုက် ခွေးအူသံတွေက တစ်စ၊ တစ်စနှင့် သူတို့
အိမ်ဘက်ကို နီးလာသည်။ သားလေး နီးမှာလည်းစိုးသလို
မိကျောကိုယ်တိုင်လည်း အသားတဆတ်ဆတ်တုန်ကာ
ကြောက်နေမိသည်။

'ကိုဆယ်ရေ...သူဌေးဖြစ်၊ မဖြစ်တော့ မသေချာဘူး။
ဒီလိုသာ ညတိုင်းခွေးတွေ အစုလိုက်အပြုံလိုက် ဟောင်ကြ၊
အူကြမယ်ဆိုရင် ကျုပ်တော့ နှလုံးသွေးပျက်ပြီး သေတော့
မယ်တော့'

ပြောလည်းပြော ငိုလည်းငိုလျက် မိကျော ခေါင်းအုံး
နှင့် နားနှစ်ဖက်ကိုပိတ်ကာ မနက်မိုးလင်းဖို့သာ ဆုတောင်း
နေမိတော့သည်။

တကယ်တမ်း ယာထဲသို့ အိမ်ရွှေလာခဲ့သော်လည်း
ကိုဆယ်တစ်ယောက် စိုက်ပျိုးခင်းကို စိတ်မဝင်စားဘဲ မြေ
ရိုင်းတွေကိုသာ ဟိုနားတူး ဒီနားတူး လုပ်နေတာ အံ့သြ
သည်။

ငရုတ်ခင်းလည်း မိကျောနှင့် အလုပ်သမား၊ ကြက်
သွန်စိုက်တော့လည်း ထိုနည်းအတိုင်း၊ ခရမ်းပဲစိုက်စိုက်
ဘာစိုက်စိုက် ကိုဆယ်က အပေါ်ယံလောက်သာ လက်ညှိုး
ထိုးခိုင်းပြီး မြေရိုင်းတွေကိုတော့ သူတစ်ဦးတည်းသာ လုပ်
နေသည်။

'ကျွန်မလည်း တစ်လှည့်လုပ်ပါ့မယ်။ တော် နားပါ
ဦးလား'

မိကျော ဘယ်လိုပြောပြော ပေါက်ပြားမပေးတာအမှန်
ပါ။ ဒီထက်သံသယဖြစ်စရာကောင်းတာက ယောက္ခမကြီး
မကြာခဏ ရောက်လာတတ်ပြီး သားအဖနှစ်ယောက် ခပ်
ဝေးဝေးမှာ သွားစကားပြောနေတတ်ခြင်းပါ။

'အဖေက ဘာလာမေးတာလဲ ကိုဆယ်'

'ဒီလိုပဲ မြေအခြေအနေ လာကြည့်တာပေါ့'

'တော်တို့ငယ်ငယ်ကလည်း ဒီနားမှာ နေဖူးတယ်လို့
ပြောတယ်မဟုတ်လား'

'အင်း...ဟုတ်တယ်၊ အစ်ကိုလေး မွေးပြီးမှ ရွာထဲ
ပြောင်းတာ'

ဒီစကားတော့ ယောက္ခမကြီးက မခြင်းမချန်ဖြေရှာသည်။
ဟိုနေ့က ရွာထဲ အလည်သွားရင်း ကိုသန်းမိန်းမက စကား
ဆန်းပြောလိုက်တာကြောင့် သတင်းနှိုက်ခြင်းပါ။

'မိကျော...ညည်းက မြေရိုင်းတွေပေးလို့ စိတ်မဆိုးနဲ့
အေး။ ညည်းတို့ သူဌေးဖြစ်အောင် လုပ်ပေးတာတဲ့'

'ဟင်...ဘာပြောတာလဲ အစ်မ၊ ရှင်းအောင် ပြောပြ
ပါလား'

'အဲဒါတော့ ငါလည်း မပြောတတ်ဘူး။ အဖေကြား
သွားရင် ပြဿနာတက်မှာ။ ဒီလောက်သိ တော်ရောပေါ့။

ညည်းစဉ်းစားလေ၊ မောင်ဆယ်ကို အဖေ ဘယ်လောက် ချစ်လဲ။ ဒီမြေရိုင်းတွေပေးတာ အကြောင်းရှိမှာပေါ့။

သူမ အပြောတိုင်းဆိုရင် မြေရိုင်းတွေပေးတာပဲ ကျေးဇူးတင်ရမလို့လို့။ တစ်ခုဆိုတာကလည်း ညတွေပါ ကိုဆယ် ပေါက်ပြားတစ်လက်နှင့် မြေတွေ ပေါက်နေခြင်းပါ။

လ၊ အနည်းငယ်လောက်ကြာပြီး မထင်မှတ်စွာ သားလေးဖိုးထောင် အပြင်းဖျားကာ စကားတွေ ကယောင်ကတမ်း ပြောတော့သည်။ မိကျော့လည်း သိပ်တော့နားမလည်ပါ။ မဆိုင်တာတွေ လောဘတက်နေသလား တစ်ခွန်းသာ နားလည်သည်။

ဒီစကားကြားတော့ ကိုဆယ်လည်း မျက်စိမျက်နှာပျက်စွာ ရွာထဲက ဖခင်ဖြစ်သူ ပြေးခေါ်တော့သည်။

‘မင်းဘယ်သူလဲ ပြောစမ်း’

အသံလည်းမာ၊ ဒေါသကြီးနေသော ယောက္ခမကြီး အသံက ဟိန်းထွက်လာပြီး စောစောကအသံလည်း ပိုကျယ်လာသည်။

‘ငါ့ဘယ်သူလဲ မမေးနဲ့၊ နင်အသိဆုံးပေါ့။ ဒီလောက်နှစ်တွေကြာတာတောင် လောဘတက်နေတုန်းလား။ ဘယ်နှစ်ဘဝ ရှိပြီလဲ’

‘ဘယ်လောက်ကြာကြာ ရမယ်ဆို လိုချင်တာပဲ။ နင်ဘယ်လောက်သိမ်းထားနိုင်မလဲ။ ပေးသင့်သလောက်ပေး’

‘ဘာတစ်ခုမှ မပေးဘူး။ ငါ့ဘဝတောင် စတေးထားတာ၊ ဘယ်လိုယူနိုင်မလဲ စောင့်ကြည့်မယ်။ ဟား...ဟား...ဟား...’

ရယ်သံကြီးက ကြောက်စရာကောင်းသလို ခဏချင်းဖိုးထောင် မေ့မြောသွားရှာသည်။

‘အမယ်လေး...သား...သားဖိုးထောင် လုပ်ကြပါဦး အဖေ။ သားကို ကယ်ပါ’

မိကျော့ အရူးတစ်ယောက်လို လင်ကိုဆွဲ၊ သားကိုပွေ့အော်ဟစ်ငိုနေတော့သည်။ ခဏကြာ ရွာထဲက ဆရာဝန်ပင့်လာပြီး စမ်းသပ်၊ ဆေးထိုး၊ ရေပတ်တိုက်လုပ်မှ ဖိုးထောင် အသက်ရှူသံ ပုံမှန်ဖြစ်လာတော့သည်။

အဖေစကားကို ဒီလောက်နာခံတတ်သော လင်ယောက်ျားကို ဒေါသဖြစ်သော်လည်း ဘာအကြောင်းပြချက်နှင့် တားရမှန်း မသိပါ။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျောက်တိုင်ဟောင်းကြီးဘက်ရောက်တော့မည်။ မြေတူးတော့လည်း ပုံမှန်မဟုတ်၊ တစ်

ကျင်းနှင့်တစ်ကျင်း လေးငါးပေကွာပြီး တော်တော်နဲ့အောင် တူးထားလို့ စိုက်ပျိုးဖို့မဟုတ်တာ သေချာသည်။

ကိုဆယ် ဘာတွေလုပ်နေပါလိမ့် သူမ မေးတိုင်းလည်း အောက်ကမြေသား အခြေအနေသိအောင် တူးခြင်းပါတဲ့

အစပိုင်းက ဒီအိမ်လေးရောက်လျှင် မိသားစုသုံးယောက် ပျော်ရွှင်ကြမယ်ထင်သော်လည်း တကယ်တမ်းမိကျော့ ကြောက်လာသည်။

ညဘက်ရောက်လျှင် ဘယ်က ရောက်လာမှန်းမသိခွေးတွေက ဟောင်လည်းဟောင်၊ အူလည်းအူ။ အိမ်မှာမွေးထားသည့် ကျားဘိုလည်း ရောဟောင်လိုက်၊ အူလိုက်၊ အိပ်ရာထဲမှာ နေရတာလည်း စိတ်မလုံတော့ပါ။

‘ကိုဆယ်...ထပါဦးတော့။ ခွေးတွေ အူလိုက်၊ ဟောင်လိုက်တာ ကြောက်စရာကြီး’

‘မိကျော့ရယ်...ခွေးဟောင်တာ၊ အူတာ ကြောက်စရာလား။ မကြားဖူးတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့။ အိပ်စမ်းပါကွာယောင်လို့တောင် ထမကြည့်နဲ့’

ကိုဆယ် နိုးနေသော်လည်း မျက်လုံးမဖွင့်။ ဒီလိုညညဘယ်လောက်ရှိနေဦးမှာလဲ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်းမသိ။ တစ်ခုသာ စိုးရိမ်သည်။ သားလေးလန့်နိုးသွားပြီး ကြောက်မမှာပါ။

‘လက်မောင်းတွေအောင်နေတာ သိနေလျက် အိပ်ပျော်မျက်လုံးတွေ မှိတ်ထားလိုက်ဆဲ ဆွဲဆွဲငင်ငင် ခွေးအူသံတွေက အိမ်ဘက်သို့ တစ်ဖန်နီးလာတော့သည်။

မိုးလင်းဖို့မျှော်ရင်း ဘေးမှာကြောက်နေသော မိကျော့လက်တွေကို ကိုဆယ် ဆုပ်ကိုင်အားပေးလိုက်တော့သည်။



ရွာထဲမှာတော့ ကိုဆယ် မြေရိုင်းတွေတူးတာဟောင်းအုတ်ရိုး ရောက်တော့မည့်အကြောင်း အားလုံးကုန်ကြပြီ။

တချို့ကလည်း ကိုယ်နှင့်မဆိုင်သလို ကြားပြီး သွားကြသော်လည်း တချို့ကတော့ စိတ်ဝင်စားသည်။ ဟောင်းကို တော်ရုံလူတွေတောင် ညနေစောင်းလျှင် ခြံသွားဖြတ်လာ မလုပ်ချင်ကြပါ။

ရှေးနှစ်တစ်ရာကျော်ကတည်းက ပျက်စီးသွားပြီဆိုသောရွာကိုစွန့်၍ ယခု ကုက္ကိုရွာကို ပြောင်းတည်ထားဖြစ်လို့ ရွာစည်းရိုးစေတီနှင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းကအလွင်ခိုင်ခံ့နေခြင်းဖြစ်သည်။

ရွာဟောင်းဟု ပြောရသော်လည်း ခပ်ဝေးဝေးမှာ စေ
တီပျက်၊ ကျောက်တိုင်ဟောင်းနှင့် အမိုးအကာဖရိုဖရဲဖြစ်နေ
သော ဇရပ်အိုကြီးသာ ကျန်တော့သည်။

ဖုန်းဆိုးမြေရိုင်းတွေမှာ မြက်ခြောက်တွေတောင် နွား
စာစဉ်းဖို့ ဘယ်သူမှမယူရဲသော ရွာဟောင်းထိပ်ထိ မြေတွေ
တို့ တူးဆွရဲသော ကိုဆယ်ကို အံ့ဩနေကြသည်။

‘ဟဲ့...မိကျော့၊ နင့်ယောက်ျားကို သတိထားဟဲ့။ တော်
ကြာ သူဌေးမဖြစ်ဘဲနဲ့ တစ်အိမ်လုံး ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်’

‘ဘာ...ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်မ’

အစ်ကိုအကြီးဆုံးမိန်းမ ပြောသွားသည့်စကား သိပ်
နားမလည်ရသည့်အထဲ အစ်ကိုအလတ်မိန်းမက ရွာထဲ
အသုဘမှာဆုံခိုက် တိုးတိုးတိတ်တိတ်ပြောသည့် စကား
ကြောင့် မိကျော့ အတော်အံ့ဩနေသည်။

‘နင့်ယောက်ျား မြေရိုင်းထွင်နေတာ ရွာဟောင်းရောက်
ခါနီးပြီဆို၊ ဟုတ်လား’

‘ကျွန်မလည်း သေချာမပြောတတ်ဘူး။ တူးဆွနေတာ
တော့ လချီနေတာပဲ။ ချောင်းကရေ သယ်လောင်းရတာ
လည်း ခါးချည့်တော့မယ်။ ဒီနှစ်တောင် စိုက်ရပုံမမြင်ဘူး’

‘နင့်တို့ ကြက်သွန်ခင်းနဲ့ ရာသီလိုက် တခြားသီးနှံတွေ
အားချစိုက်ပါဟယ်။ ငါက စေတနာနဲ့ပြောတာ။ ရလည်း
နင်တို့မိသားစု အပိုင်မှမဟုတ်တာ’

ဘာအဓိပ္ပာယ်မှန်းမသိ၊ ပြန်မေးမယ်လုပ်ပေမယ့် မိ
ကျော့ လင်ညီအစ်မက စကားဖြတ်ကာ ဒီလောက်ပဲသိရင်
တော်ပြီပေါ့ဟု ပြောကာ လက်ခါပြသည်။

‘ကိုဆယ်...ကျွန်မ ပြောစရာရှိတယ်’

‘ဘာလဲ၊ ရွာထဲက ဘာပြောလိုက်ပြန်ပြီလဲ’

‘တော်လည်းသိသားနဲ့။ ရွာဟောင်းထိမြေတူးတာ ရပ်
လိုက်ပါတော့’

‘မိကျော့ရယ်...ဒီနှစ် နှံစားပြောင်းလေး စိုက်ကြမယ်။
နောက်နှစ်၊နောက်နှစ်တွေ မြေဩဇာထည့်နိုင်ရင် စိုက်ပျိုး
ကောင်းလာမှာပေါ့’

‘ဒါ အဓိကလား ကိုဆယ်’

‘အေးလေ...ဒါ အဓိကမဟုတ်လို့ ငါဘာလုပ်နေလို့
လဲ။ မင်း သူများစကားတွေကြားတိုင်း ပေါက်ကရတွေ
စဉ်းစားနဲ့။ ဒီငရုတ်တွေခြောက်ရင် ငါ မြို့တက်မှာ။ အိမ်
မှာ လိုအပ်တာ စဉ်းစားရေးမှတ်ထား’

ဒီတစ်ခါတော့ ကိုဆယ်ကို ဆက်မမေးရဲ။ စိတ်ထဲမှာ

တော့ မသုံးမသန့်ဖြစ်နေသည်။ ငရုတ်သီးခြောက်တွေနှင့်
ကိုဆယ် မြို့တက်သွားသည့်နေ့မှာ မိကျော့ ဖျားချင်သလိုလို
ဖြစ်ကာ အိမ်ရှေ့ခန်းလေးမှာ လှဲအိပ်နေမိသည်။

‘သမီးရေ...သမီး၊ အိပ်နေသလားကွယို။ အမေ အပေါ်
တက်ခဲ့မယ်နော်’

ခဏမျှခေါင်းထူပြီး တစ်ခါမှမမြင်ဖူးသော အသက်
ငါးဆယ်အရွယ်လောက်ရှိ အမျိုးသမီးကြီးကို ကြောင်ကြည့်
နေမိသည်။

‘ညောင်ကိုင်းရွာကလာတာပါ သမီးရယ်။ လမ်းသွား
ရင်း ကိုယ်လက်တွေ မသယ်ချင်လောက်အောင် ကိုက်ခဲ
လွန်းလို့ အမေပါလာတဲ့ဆေးလေး ရေနွေးနဲ့ တောင်းသောက်
ချင်လို့ပါ’

မိကျော့ကိုယ်တိုင် နေမကောင်းပေမယ့် အမေအရွယ်
လည်းဖြစ်၊ ရုပ်ရည်သန့်ပြန့်ပြီး သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ပြောဆို
ဝင်လာသော ထိုအမျိုးသမီးကြီးကို ထိုင်စရာနေရာပေးပြီး
အိမ်နောက်ထဲက ရေနွေးအိုးလေး မလာပေးလိုက်သည်။

‘ရွာထဲလာတာလား အဒေါ်’

‘အင်း...ဟုတ်တယ်၊ သူကြီးစိန်မြိုင်နဲ့ တွေ့ရအောင်’

‘ဟာ...သူကြီးဦးစိန်မြိုင်က သမီးယောက္ခမပါ။ အဒေါ်
နဲ့ ရင်းနှီးတယ်လား’

‘အတော်ရင်းနှီးကြတာပါ။ မတွေ့တာလည်းကြာ၊ ပြော
စရာလည်းရှိလို့ နေမကောင်းလျက်နဲ့ လာခဲ့ရတာ သမီး
ရယ်’

ယွမ်းအစ်နီလေးထဲက ဆေးထုပ်လေးတွေရွေးပြီး ရေ
နွေးပန်းကန်ထဲထည့် ရေနွေးပူပူနှင့် မှုတ်သောက်ပြီး သူ
ဆံပင်ကို ပြင်ထုံးလိုက်စဉ် နက်မှောင်သော ဆံနွယ်တွေက
အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် လှပလွန်းတာ မိကျော့ ငေးနေမိ
သည်။

‘သမီး...ညည်းတို့ မြေရိုင်းတွေ ပြင်နေတာလား’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ သမီးယောက္ခမက ဒီကြက်သွန်ခင်းနဲ့ မြေ
ရိုင်းတချို့ကို လုပ်ကိုင်စားခိုင်းထားလို့ပါ’

‘ဒီမြေရိုင်းတွေအဆုံးမှာ ဆင်ထိန်းရွာပျက်ကြီးရှိတယ်
ဆိုတာ သမီး သိတယ်မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီရွာမှာမွေး ဒီရွာမှာကြီးသူဆိုတော့ သေ
ချာသိပါတယ်။ ဆင်ထိန်းရွာပျက်ကြီးမှာ ဘာမှထယ်ထယ်
မတ်မတ် မကျန်ခဲ့ပေမယ့် ရွာစည်းရိုးနဲ့ ဘုရားပျက်တွေ
ကျန်သေးတယ်။ ခုတလော အဲဒီရွာပျက်ကြီးဘက်မှာ ဘာလဲ

က ရွေးတွေ အူကြ၊ဟောင်ကြမှန်းမသိဘူး၊ အရမ်းကြောက် စရာကောင်းတာပဲ

‘မနန်းဆယ်တို့ညီအစ်မ မြင်လို့နေမှာပေါ့’

‘ရှင်...ဘယ်လို’

‘သမီးယောက္ခမ မပြောပြဘူးလား။ မနန်းဆယ်နဲ့ မနန်းထယ် ညီအစ်မအကြောင်း သူသိသားပဲ၊ မေးကြည့် ပေါ့’

‘မလုပ်ပါနဲ့ အဒေါ်ရယ်၊ ယောက္ခမကြီးက စိတ်တို တတ်လွန်းလို့ မမေးရဲပါဘူး။ အဒေါ်ရော သိလား’

မိကျော့အမေးကို ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်ပြီးပြီးနေ သည့် ဧည့်သည်အမျိုးသမီးကြီးကို တစ်နည်းနည်းနှင့် မေး ကြည့်ချင်သည်။

မိကျော့ ဘာမှမမေးရသေးခင် သူမ မိကျော့ရှိရာ တိုးထိုင်လိုက်ပြီ-

‘သမီးကို ပျက်စီးသွားတဲ့ ဆင်ထိန်းရွာကြီးအကြောင်း ပြောပြခဲ့မှဖြစ်မယ်။ သမီးယောက်ျားကိုလည်း ပြန်ပြောလိုက် ပါ’

နေမကောင်းလို့ ခေါင်းမူးနေသော်လည်း အိမ်ထဲရံလေး မှီထိုင်ကာ ဆင်ထိန်းရွာဟောင်းအကြောင်း နားထဲဝင်သမျှ မမေ့အောင် လိုက်မှတ်ထားမိသည်။



ယောက္ခမ၊ ချွေးမ တွေ အော်ဟစ်ငိုယို နေသော သူကြီး ရုပ်

အလောင်းကို တစ်ရွာလုံး အံ့သြစွာ မကြည့်ရဲပေမယ့် တစ်ယောက်မှ မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်ပါ။

မည်းလိမ်ခြောက်ကပ်ပြီး မီးလောင်ပြီး သေသည်နှယ် မနေ့မနက်ကပင် အကောင်းအတိုင်း ရွာထဲလှည့်ပြီး စကား ပြောနေသေးသည်။

မနက်ဆယ်နာရီလောက်မှာတော့ အိပ်ရာထဲ ဝင်တဲ့ လိုက်ဦးမယ်ပြောပြီး ထမင်းစားဖို့သွားအခေါ် ဒီပုံစံနှင့် ရုပ်အလောင်း ကျန်ခဲ့တာပါတဲ့။

မိန်းမနှင့် သားကြီးနှစ်ယောက်က သူ့အဖေအလောင်း မဟုတ်ဘူး ငြင်းနေသော်လည်း သားငယ်ကတော့ လတ် သူကြွယ်က လက်စွပ်နှင့် လည်ပင်းက ခမည်းကြီးကြောင့် သေချာယုံကြည်သည်။

ဆေးဆရာမှတ်ချက်ကလည်း အဆိပ်ပြင်းသည့် ခြေ တစ်ကောင် အကိုက်ခံရလို့ သေဆုံးခြင်းပါတဲ့။ သူကြီး မနေ့ နေ့လယ်က ဘယ်သွားသလဲ ဘယ်သူမှ မသိကြ။ ဒီကြားထဲ သူကြီး နောက်ဆုံးပြောသွားတာ မိတ်ဆွေဟောင်း နှင့် သွားတွေ့ဦးမယ်တဲ့။

ဒါကို ဘာလို့ပြောသွားတာလည်း မတွေးတတ်ပေမယ့် သူကြီးမိတ်ဆွေဟောင်းက ဘယ်သူလဲ သိချင်ကြသည်။

‘အဖေသွားတွေ့တဲ့လူက မိန်းမကြီးလား’

မိကျော့စကားကြောင့် အနားရှိသည့် ယောက်ျားက လက်ကုတ်တားလိုက်သဖြင့် စကားဆက်ထွက်မလာတော့ ပါ။

သူမကို ဘာကြောင့်တားမှန်းမသိသော်လည်း မိကျော့ ငြိမ်နေလိုက်သည်။ သူကြီး ရက်လည်ဆွမ်းသွတ်ပြီးလို့ အိပ် ပြန်ရောက်တော့ မိန်းမကို ဘာတွေသိထားလို့လဲဟု ပြော ပြုံးပျာပျာ မေးတော့သည်။

‘ကျွန်မအိပ်မက်က တကယ်လား သေချာမပြောတာပဲ ပေမယ့် ဒေါ်နန်းထယ်ကို တွေ့လိုက်တယ်’

‘ဘာ...မင်း မဖြစ်နိုင်တာတွေမပြောနဲ့။ ဒေါ်နန်းထယ်က ဘယ်မှာရှိနေတော့မှာလဲ။ အိပ်မက်၊မက်တာနေမှာပေါ့’

‘အင်း...အိပ်မက်ဆိုလည်း အိပ်မက်ပဲထားပါ။ ဒါပေမယ့် ဒေါ်နန်းထယ်ပြောသွားတာကတော့ သူ့ယောက်ျားကိုယ်တိုင် တစ်ရွာလုံး လောင်တိုက်သွင်းသွားတာတဲ့’

ကိုဆယ် မိန်းမကို မျက်လုံးပြူးကြည့်နေတာ တောင်ခတ်ဖို့ မေ့နေသည်။ သူပြောတာတွေကလည်း လုံးမှမလွဲ။ နောက်ဆက်ပြောသည့် စကားတွေကို

ဆောင်ရင်း စိတ်တွေ လွင့်မျောသွားတော့သည်။

မနန်းထယ်၊ မနန်းဆယ်က သူဌေးသမီးတွေ။ လယ်
ယာမြေများစွာ ပိုင်ဆိုင်သလို အစဉ်အဆက်ချမ်းသာလာ
သူို့ ရတနာပစ္စည်းတွေက ကျွန်းသေတ္တာကြီးနှင့် ထည့်
သိမ်းရသည်။

ချမ်းသာကြွယ်ဝခြင်းကို သိထားသော တစ်ဖက်ရွာက
ထည့်ချော ကျော်ခေါင်ဆိုသူက အငယ်မကို ရအောင်ပိုးပြီး
နီးပြေးခဲ့သည်။

လင်မယားနှစ်ယောက် အိမ်ပေါ်ပြန်တက်တော့ မနန်း
ဆယ်က ရတနာသေတ္တာကြီးကို တစ်နေရာမှာ သိမ်းထား
ဆိုက်သည်။

လင်က မယားဖြစ်သူ မနန်းဆယ်ကိုတောင်း မနန်း
ဆယ်က အစ်မကြီးဖြစ်သူ မနန်းထယ်ကို တောင်းသော်
ထည်း ရွှေတိုငွေစလေးတွေကလွဲပြီး ဘာမှမရတာကြောင့်
ဆိုကျော်ခေါင် မျက်နှာပျက်လာသည်။

မြို့တက် တိုက်တွေ၊ ကားတွေဝယ်ပြီး တခြားစီးပွား
ဆေး လုပ်မည်ပြောသော်လည်း ဒီရွာမှာပဲ အရိုးထုတ်မည်။
ဘုရားတည်ကျောင်းဆောက်ဖို့ အဖေမှာခဲ့တာတဲ့။

ဘုရားတည်ရင် ဌာပနာထဲ ထည့်ရမှာတဲ့။ ဒီစကား
ဆွ ကြားပြီးကတည်းက ကျော်ခေါင် အစ်မကြီးနှင့် အဆင်
ပြေတော့သလို မိန်းမကိုလည်း မူးလာတိုင်း ပြဿနာ
ဥလာတာကြောင့် အိမ်ပေါ်က နှင်ချလိုက်သည်။

‘လင်မယားကွဲပြီး လေးငါးခြောက်လအကြာမှာ တစ်
ည အိမ်ကို မျက်နှာပုဆိုးစည်းထားတဲ့ လူလေးငါးယောက်
ဝင်လာတယ်တဲ့။ ရတနာသေတ္တာ မရမချင်း မေးရိုက်တာ
ဆက်ထွက်မတတ်ပါပဲတဲ့’

‘မင်း..မင်း ဒီစကားတွေ ဘယ်သူမှ မပြောပါနဲ့ကွာ’

‘ရှင်ကလည်း..ဒါတွေက ဖြစ်ပြီးခဲ့တဲ့ အကြောင်းတွေ
ဒီလောက်ကြောက်စရာကောင်းတာ ခဏ..ခဏလည်း
ပြောမပြချင်ပါဘူး။ နောက်ဆုံး ညီအစ်မနှစ်ယောက်လုံး
သတ်ပြီး အိမ်မီးရှို့ပစ်ခဲ့တာတဲ့။ အဲဒီအိမ်က ဆီတွေရှိတော့
ဆီပီပီတွေက ပေါက်ကွဲပြီး တစ်ရွာလုံး လောင်ကုန်တာ။
သူတွေတောင် အပြေးမြန်ကြလို့ မသေကြတာတဲ့။ ပြီးတော့
အဲဒီအေးကြီးက သူကြီးသွားတွေ့မယ်၊ ပြောစရာရှိလို့ဆို
ပြီး ထွက်သွားလို့ အဖေတွေတာ မိန်းမစဉ်သည်လား မေး
တာပေါ့’

‘မင်း ပစ္စည်းတွေသိမ်းနိုင်သလောက် အမြန်သိမ်းတော့

ဟေ့

‘ဘာဖြစ်လို့လဲတော့။ ဒီအိမ်လေးက နေလို့ကောင်း
သားနဲ့၊ နေသားလည်း ကျနေပြီ’

‘စကားမများနဲ့၊ သိမ်းဆိုသိမ်းကွာ။ ဒီအိမ်လည်း ငါ့
အစ်ကိုတွေခေါ်ပြီး လာဖျက်မယ်။ ရွာထဲအိမ် ပြန်ကြစို့’
လာမယ်ဆိုတော့လည်း ခပ်သွက်သွက်။ ပြန်မယ်ဆို
တော့လည်း ကသုတ်ကရက်။ မိကျောတို့ ရွာထဲအိမ် ပြန်
ရောက်ခဲ့ပြီ။

ထူးဆန်းတာက ကိုဆယ်တစ်ယောက် အဖေအမွေပေး
ခဲ့သော ရွာဟောင်းဘေးက ယာမြေကို လှည့်တောင်မကြည့်
တော့။ စိုက်လက်စ အပင်တွေလည်း ရေမလောင်းတာ
ကြာသည်နှင့်အမျှ ညှိုးရောင်ခြောက်နွမ်းကုန်သည်။

ရွာဟောင်းသည် အရင်ပုံစံအတိုင်း စိတ်ချောက်ချား
ဖွယ် ညနေစောင်းသည်နှင့် လူသွားလူလာ ကင်းမဲ့သွားပြန်
သည်။

မိကျောတစ်ယောက်ကမူ ညဘက် ခွေးအသံတွေကြား
တိုင်း ရွာဟောင်းဘေးက အိမ်လေးကို သတိရသည်။

သို့ပေမယ့် ကိုဆယ်ပြောစကားက နားထဲက မထွက်
သလို ဘယ်သူမှမပြောရတာထားသည့် စကားတွေကို နှုတ်
က ပွင့်ထွက်လာမှာစိုးလို့ တော်ရုံကိစ္စဆိုလျှင် လူတွေနှင့်
စကားသွားမပြောတော့ပါ။

‘ငါ့ကို အဖေက မှာခဲ့တယ်။ ရွာဟောင်းမြေတူးနေ
တုန်း အဖေတစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် လုပ်လက်စတွေရပဲ၊ အိမ်ကို
အမြန်ဖျက်ပြီး ရွာထဲ ပြန်ခဲ့ရမယ်တဲ့။ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင်
ငါတို့မိသားစု အသက်လည်း ဆက်ရှင်သန်ခွင့်ရမှာ မဟုတ်
ဘူးတဲ့’

‘ဘုရား..ဘုရား..ဒါတောင် ရှင်မိုက်ရဲတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်
လား’

‘ဒါကတော့ကွာ အဖေဖြစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒလေ’

ခုတော့ အဖေ စောစောသေသွားတာတောင် မိကျော
ဝမ်းသာရမလို့လိုပါ။ ဘာပဲပြောပြော ဆင်ထိန်းရွာသူ မနန်း
ထယ်နှင့် တွေ့ဆုံခြင်းသည် အိပ်မက်ဖြစ်ဖြစ်၊ တကယ်ဖြစ်
ဖြစ် နောက်တစ်ခါ ထပ်တွေ့ရမှာ ကြောက်သည်။

မိကျောတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်မှလွဲ၍ ဘယ်သူမှ
မသိအောင် အဆုံးတိုင်သိုဝှက်ထားရမှာက ဆင်ထိန်းရွာသူ
မနန်းထယ်အကြောင်း။

ခင်မမလင်း(ကလေး)



မင်းဟိန်းထိပ် ချေလက်ဝါးကာကို စမ်းသပ်ခဲ့စဉ်က

မောင်အေးချမ်းသည် ကျောက်တောင်ကြီးပေါ်ကို တက်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် ကြည့်မဆုံး မျှော်မဆုံးရှိနေသော ရခိုင်ရိုးမကြီး၏ တောတောင်ရှုခင်းများကို ကြည့်သည်။

မည်သည့်အရပ်ကို ကြည့်သည်ဖြစ်စေ အရပ်လေးမျက်နှာလုံး၌ တောင်တောင်များ ပတ်လည်ဖုံးလျက် အုံ့မှိုင်းနေ၏။ သစ်တောကြီးများကို ဟိုတစ်ကွက် သည်တစ်ကွက် မိုးသားများ အုံ့၍နေ၏။

ကြည့်လေရာရာ အရပ်လေးမျက်နှာ၌ သစ်တောဝါးတောကြီးများဖြင့် စိမ်းစိုနေသည့် တောတန်းရိုးတန်းကြီးများမှာ နိမ့်ခြေမြင့်ခြေရှိလျက် ပင်လယ်ဒီလှိုင်းလုံးကြီးများသဖွယ် ဖြစ်နေ၏။

ငှက်သံ၊ ကျေးသံ၊ စမ်းရေကျသံ၊ ရှဉ့်၊ မျောက်တို့၏ အသံကို ကြားနေရ၏။ အဝေးဆီမှ ချေဟောက်သံကိုလည်း ကြားရတတ်၏။ ဟိုဘက်တောင် သည်ဘက်တောင်များကို ငှက်ကလေးများ ပျံလွှားနေကြ၏။ အောက်ချင်းငှက်၊ အောင်လောင်ငှက်ကြီးများ အဝေးဆီကို ပျံသွားကြ၏။

မောင်အေးချမ်းသည် ရခိုင်ရိုးမကြီး၏ ရှုမျှော်ခင်းများကို တစ်အောင့်ကြာအောင် ကြည့်ရှုခံစားနေ၏။ ကြည့်နူး

တ၊ သလည်း ဖြစ်နေမိ၏။ တကယ့်ဆေးပန်းချီများ ရေးနိုင်သည့် ဂန္ထဝင်ရသစုကြီးပင် ဖြစ်နေ၏။

မောင်အေးချမ်း ရခိုင်ရိုးမ၊ မင်းဘူးအမ်းကြီးကို ရောက်ရှိလာပြီး လမ်းလုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်နေသည်မှာ တစ်ကျော်ခဲ့ပြီ။ စာအားဖြင့် မှတ်တင်ရေးသားခဲ့သည်မှာလည်း သုံးလေးအုပ်ရှိခဲ့ပြီ။ ယခုတစ်ဖန် ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး တမ်းတင်ရန် ကင်မရာတစ်လုံးကိုလွယ်ပြီး ကြက်ရောင်ကျောက်တောင်ကြီးပေါ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

ထို့နောက် ရခိုင်ရိုးမကြီး၏ ရှုမျှော်ခင်းများကို တမ်းတင်ဓာတ်ပုံများ ရိုက်ကူး၏။ အဝေးပုံ၊ အနီးပုံ၊ သားများ ရှင်းလင်းနေသည့်ပုံ၊ ဟိုတစ်ကွက် သည်တစ်ကွက် မိုးသားများ ရှိနေသည့်ပုံ။

‘လူကြီးတစ်ယောက်က ဆရာလေးနဲ့ တွေ့ချင်တဲ့’

အသံတစ်ခုကြား၍ ကြည့်လိုက်ရာ ထမင်းချက်လေး မောင်တက် ဖြစ်နေ၏။

‘ဘယ်သူလဲကွ။ ဝန်ထောက်ကြီးများလား’ဟု

အေးချမ်းက မေးလိုက်၏။

‘မဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်ကမှန်းတော့ မသိဘူး။ သူ့မှာ ဂျွန်ကားအပြာလေးလည်း ပါတယ်။ စခန်းက ညွှန်လိုက်လို့ ဆရာလေးဆီကို လာတာတဲ့’

‘ဒီတော့ အခု အဲဒီလူကြီးဆိုတာ ဘယ်မှာလဲ’

‘ဟိုမှာလေ၊ လမ်းဘေးမှာ ကားရပ်ပြီး စောင့်နေပါ တယ်’

မောင်အေးချမ်း လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ဟုတ်သည်။ ထမ်းဘေးမှာ မာဒေါဂျွန်ကားလေးတစ်စီး ရပ်ထားသည် တို့ လှမ်းမြင်နေရသည်။ လူကိုမူ မမြင်ရပေ။

မောင်အေးချမ်း ကျောက်တောင်ကြီးပေါ်မှ ဆင်းလာ ခဲ့သည်။ အနားရောက်မှ လမ်းဘေးကျောက်တုံးပေါ်မှာ ထိုင် နေသော ဗိုလ်မှူးကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထားထဲမှာလည်း သုံးရစ်နှင့် ဆရာတစ်ယောက်နှင့် ရဲဘော် တစ်ယောက်။

‘မင်း မောင်အေးချမ်းဆိုတာလား’ ဟု ဗိုလ်မှူးကြီးက တင်မေးသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် မောင်အေးချမ်းပါခင်ဗျာ’

‘အေး... ငါ မင်းဆရာ ဝန်ထောက်ကြီးနဲ့ တွေ့ခဲ့ပြီ။ မင်းဆရာ ဝန်ထောက်ကြီးက ငါနဲ့ ကျောင်းနေဖက်သူငယ် ချင်းကွ။ ငါက စစ်သားဖြစ်လာပြီး မင်းဆရာက အင်ဂျင် နီယာပဲ ဝါသနာပါသတဲ့။ အခု မင်းဆရာက လွှတ်လိုက်လို့ ငါ မင်းဆီ လာခဲ့တာ’

‘ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ လာရင်းကိစ္စကို အမိန့်ရှိပါခင်ဗျာ’

‘လာရင်းကိစ္စက ငါ ချေလက်ဝါးကာတစ်ခု လိုချင်လို့ ကွ။ အဲဒါ မင်းတို့ အမ်းဘက်မှာများ ရနိုင်မလား’

မောင်အေးချမ်း တစ်အောင့်လေး စဉ်းစားလိုက်၏။ ချေလက်ဝါးကာအကြောင်းကို ကြားဖူးသည်။

‘မင်း ချေလက်ဝါးကာအကြောင်းကို သိသလား’ ဟု ဗိုလ်မှူးကြီးက မေးသည်။

‘ကြားရုံပဲ ကြားဖူးပါတယ်ခင်ဗျာ။ အပြည့်အစုံတော့ မသိပါဘူး’

‘ချေလက်ဝါးကာဆိုတာ သိဒ္ဓိရှိတယ်လေကွာ။ ဝက် နားပင်းစွယ်တို့၊ ဆင်မာန်စွယ်တို့၊ ဂျိုးအမတေတို့၊ မိုးကြိုး သွားတို့လိုဟာမျိုးပေါ့။ ချေလက်ဝါးကာကို ဆောင်ထား ရင်လည်း ကျည်မတိုးဘူး၊ ဓားလှဲလည်း ပြီးတယ်လို့ ပြော ကြတယ်။ ငါလည်း အတိအကျတော့ စမ်းသပ်မကြည့်ဖူး

ပါဘူး’

‘ဒါဆိုရင် ဗိုလ်မှူးကြီးတို့လို စစ်သားတွေအတွက် တော်တော်တန်ဖိုးရှိတယ်လို့ ပြောရမှာပေါ့’

‘အင်းပေါ့။ စစ်သားတွေဆိုတာက တိုက်ပွဲတိုက်နေရ တော့ ကျည်မတိုးတာ တစ်ခုလောက်ရထားရင် အဆင်ပြေ တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အခုဟာက ငါဝယ်တာ မဟုတ်ဘူးကွ။ ဝန်ကြီးက ရှာဝယ်ခိုင်းတာ။ နိုင်ငံခြားကို လက်ဆောင်ပေး ချင်လို့တဲ့။ ငါက အခု ပေါက်ခေါင်း ပဲခူးရိုးမတောင်ခြေ တခိုမှာ တာဝန်ကျနေတာဆိုတော့ အဲဒီမှာများ ရနိုင်မလား လို့ဆိုပြီး စုံစမ်းခိုင်းလို့ လိုက်မေးကြည့်တော့လည်း မရတာ ကြောင့် ဒီရောက်လာခဲ့တာလေ’

မောင်အေးချမ်းက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး-

‘အဲလောက်ထိ စစ်သားတွေအတွက် အရေးတကြီး တန်ဖိုးရှိတာကို ဗိုလ်မှူးကြီးက သူများအတွက်သာ လိုက် ဝယ်နေပြီး ကိုယ့်အတွက် ဘာလို့မဝယ်တာလဲခင်ဗျာ’

‘ဟ... တန်ဖိုးကြီးလို့ ငါ မဝယ်နိုင်တာပေါ့ကွ။ အခု ချေလက်ဝါးကာစစ်စစ်ကိုရလို့ ပြိုင်တူးတူးနဲ့ အစမ်းသပ်ခံ နိုင်ရင် အသစ်ကျပ်ချွတ် ခိုင်နာကားတစ်စီးတောင် ပေးမှာ တဲ့။ လွယ်လား။ မင်း အခု ခိုင်နာကားတစ်စီးကို တစ်သိန်း လေးသောင်းရှိတယ်လေ။ ဒီတော့ ငါလို လစာတစ်ခုတည်း နဲ့ ရပ်တည်နေတဲ့ စစ်သားငွေက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ချေလက် ဝါးကာကို ဝယ်နိုင်မှာလဲကွ’

ချေလက်ဝါးကာကိုရလျှင် ခိုင်နာတစ်စီးတောင် ပေး မည်ဟုဆို၍ မောင်အေးချမ်း အံ့သြသွား၏။ တန်ဖိုးအားဖြင့် မနည်းပါလားဟုလည်း တွေးလိုက်မိသည်။ ချေလက်ဝါး ကာ တန်ဖိုးရှိသည်ဟု ကြားဖူးသော်လည်း ထိုအမျှအထိ တန်ဖိုးကြီးမှန်းကို မောင်အေးချမ်း မသိခဲ့ပေ။

ထို့နောက် ဤဗိုလ်မှူးကြီးမှာ တကယ့်ရိုးသားဖြူစင် သည့် လာဘ်မစားသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက်ပါလား။ တကယ့်နိုင်ငံသားကောင်းကြီး တစ်ယောက်ပါလားဟု တွေး ပြီးလည်း ချီးမွမ်းမိသည်။

‘ဒီတော့ ချေလက်ဝါးကာ ရနိုင်မလားကွ။ ချေလက် ဝါးကာရယ် မဟုတ်ပါဘူး။ အစကပြောခဲ့သလို ဝက်မာန် စွယ်တို့၊ ဝက်နားပင်းစွယ်တို့၊ ဆင်မာန်စွယ်တို့၊ ဂျိုးအမြှူတေ တို့ပေါ့ကွာ။ ဘာပဲရရ ပြိုင်တူးတူးပြီးရင် ယူတယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ အတိအကျတော့ တာဝန်မယူရဲပါဘူး။ ဒါ ပေမဲ့ ချေလက်ဝါးကာတစ်ခုတော့ ကြားထားပါတယ်။ အဲဒီ

ကိုတော့ ကျွန်တော် သွားပြီး စုံစမ်းပေးမယ်လေ'

'ဒါဆိုရင် ကြာသလားလို့၊ လုပ်ကွာ။ မင်းတို့ဘက်က သေချာရင် ငါ့ဘက်ကလည်း ဒိုင်နာကားကိုပဲယူယူ၊ ကားတန်ဖိုးငွေ တစ်သိန်းလေးသောင်းကိုပဲယူယူ ကြိုက်တာယူကွာ။ အသင့်ပဲ'

'ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ခုချိန်ကတည်းက ဗိုလ်မှူးကြီးကို တစ်ခုတော့ ပြောထားပါရစေ'

'ဘာကိုတုံး'

'ဗိုလ်မှူးကြီးက ကျွန်တော့်ဆရာ ဝန်ထောက်ကြီးနဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်နေတဲ့အတွက် ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငွေကြေးဖြစ်စေ၊ လက်ဆောင်ပစ္စည်းဖြစ်စေ ကျွန်တော့်ကို ဘာတစ်ခုမှ မပေးရဘူး ဆိုတာကိုပေါ့'

'ဟ...ဘာဖြစ်လို့တုံး' ဟု ပြောလိုက်ပြီး ဗိုလ်မှူးကြီးသည် မောင်အေးချမ်း၏ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေ၏။

'ဝန်ထောက်ကြီးက ကျွန်တော့်ဆရာပဲလေ။ ကျွန်တော့်မှာ ဝန်ထောက်ကြီးရဲ့ကျေးဇူးတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က ဆရာကိုယ်စား လုပ်ပေးတယ်လို့ပဲ သဘောထားပေးပါ'

'ကောင်းပြီလေ၊ ဒီလိုဆိုလည်း မင်းတို့ဘက်က ပစ္စည်းသေချာရင် ပစ္စည်းရှင်နဲ့မင်း တန်ဖိုးရဲ့ ရသင့်တဲ့ဝေစုကို ဝေငှယူကြပေါ့'

'အဲလိုလည်း ကျွန်တော် မယူဘူး။ လေ့လာစုံစမ်းလို့ရရင် ပစ္စည်းရှင်နဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီးကိုပါ တိုက်ရိုက်တွေ့ပေးမှာပါ'

'ဟ...မင်း အဲလိုတော့ မလုပ်နဲ့လေ။ ငါနဲ့ မင်းဆရာရင်းနှီးကြရုံနဲ့ပဲ အဲလောက်တန်ဖိုးကြီးတဲ့ ရလဒ်ကြီးတော့ မင်း မစွန့်လွှတ်သင့်ပါဘူး။ အခုဟာက မင်းဆရာကိုယ်တိုင် ဝယ်ခိုင်းတာလည်းမဟုတ်ဘူး။ မင်းဆရာရဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့ ငါက ပေးရတာလည်းမဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ အောင်မြင်ခဲ့ရင် တန်ဖိုးထဲက ထိုက်သင့်တဲ့ အစုတစ်စုကိုတော့ မင်းယူလိုက်ပေါ့'

'အဲလိုလည်း ကျွန်တော် မယူချင်ဘူး။ ကျွန်တော့်ဆရာ ဝန်ထောက်ကြီးနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ဘာပဲလုပ်ပေးရ လုပ်ပေးရ ကျွန်တော် ဆရာကိုယ်စား အလကားပဲ လုပ်ပေးမှာပါ'

ဗိုလ်မှူးကြီးသည် မောင်အေးချမ်းအား တစ်အောင်ကြာအောင် စိုက်ကြည့်နေပြီး သက်မ၊ တစ်ချက်ကို

ချလိုက်၏။

ထို့နောက် မောင်အေးချမ်း၏ပခုံးကို ဖွဖွလေးဖက်ကာ-

'သားလေး...ဆရာကျေးဇူးကို တကယ်လေးလေးနက်နက်သိတတ်တဲ့ သားလေးပါလား။ မင်းလိုလူကတော့ ရှာမှရှားမှာပါကွာ။ ကိုင်း...ဒီတော့ ကားပေါ်တက်။ ဘယ်နေရာကို မောင်းပို့ရမလဲ။ အဘကိုယ်တိုင် လိုက်ဖို့ပေးမယ်'

'အဘကိုယ်တိုင် လိုက်ဖို့လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ဒီကိစ္စက လူသိခံလို့ မရတဲ့ဟာဘဲ။ ဒီတော့ အဘ ဝန်ထောက်ကြီးဆီကိုပဲ ပြန်သွားလိုက်ပါ။ ကျွန်တော် ဒီက ကြုံရာကားကို စီးပြီးပဲ သွားလိုက်ပါ့မယ်။ ချေလက်ဝါးကာရှိတဲ့ ဆရာတစ်ခုကိုလည်း ကျွန်တော် ကြားထားပါတယ်။ အဲဒီအဆင်မပြေရင် ပစ္စည်းရှင်ကို တိုက်ရိုက်ခေါ်လာပြီး အတူတွေ့ပေးပါ့မယ်'



မောင်အေးချမ်း ခပ်လှမ်းလှမ်းကပင် ရွာထဲမှ ထွက်လာနေသော ကိုမဲကြီးကိုမြင်၏။ ထို့ကြောင့် မောင်အေးချမ်းရဲ့ကို ဆက်မသွားတော့ဘဲ လမ်းဘေးကဧရိယာ ဝင်ထိုင်ပြီး ကိုမဲကြီးကို စောင့်နေလိုက်၏။ ကိုမဲကြီး အနားရောက်လာသည်နှင့် လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

'ကိုမဲကြီး...လာဦး'

ကိုမဲကြီးက မောင်အေးချမ်းအား တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး 'ဟင်...အေးချမ်းလေး၊ ဘယ်တုံး'ဟု လှမ်းမေးသည်။

'ဘယ်မှမတုံးဘူး။ လာ...ခင်ဗျားကို ပြောစရာရှိတာလာတာ'

ကိုမဲကြီးသည် ပြုံးယောင်သန်းသော အမူအရာဖြင့် ဧရိယာသို့ ဝင်လာ၏။ မောင်အေးချမ်းနှင့် မျက်နှာချင်းတန်းလျားမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

'ကိုမဲကြီးမှာ ချေလက်ဝါးကာရှိတယ်ဆို မဟုတ်တာကိုမဲကြီးက အံ့သြသောအမူအရာဖြင့် မောင်အေးချမ်း၏ မျက်နှာကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး လေသံကိုနှိမ့်ကာ-

'အေး...ရှိတယ်။ ဘာလုပ်မလို့လဲ'ဟု မေးသည်။

'ချေလက်ဝါးကာရှိရင် ခင်ဗျား ပိုက်ဆံတွေ အပြန်ကြီးရမှာ။ တစ်သိန်းကျော်ပဲ'

'ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ပေးလေ တစ်သိန်းကျော်။ လက်ဝါးကာလည်း အခု လိုက်ယူ'ဟု အပြုံးတစ်ဝင်ဖြင့်ပြော၏။

‘အခုချက်ချင်းကြီးတော့ ဘယ်ရမလဲဗျ။ ခင်ဗျား ချေ
ထက်ဝါးကာ သေနတ်ခံ၊မခံစမ်းပြီး ပစ်ကြည့်ရဦးမှာ။
သေနတ်ခံမှ ရမှာပေါ့’

‘ခံတယ်။ ငါ့ချေလက်ဝါးကာက ငါ့အဖေလက်ထက်
ထဲတည်းက ရှိတာ။ ငါ့အဖေရော ငါ့ဦးလေးတွေရော သေ
နတ်အမျိုးမျိုးနဲ့ စမ်းသပ်ပစ်ကြည့်ကြတာကို ငါ့ကိုယ်တိုင်
အကြိမ်ကြိမ်မြင်ဖူးပါတယ်။ ဒါကြောင့် လုံးဝစိတ်ချရတယ်’

‘ဒါဆိုရင် အခု သွားယူ။ ကျွန်တော့်နဲ့ ကြက်ရေစမ်း
ခန်းကို လိုက်ခွဲ’

ကိုမဲကြီးက မောင်အေးချမ်းအား စူးစမ်းသလို တစ်
အောင်ကြည့်နေပြီး ‘တကယ်ပြောနေတာများလား’ဟု မေး
၏။

‘ဟောဗျာ၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ဘယ်နှစ်ခါ လိမ်ဖူး
သလဲ။ ကြက်ရေစမ်းမှာ သူဌေးစောင့်နေပါတယ်။ ကြက်
ရေစမ်းကိုရောက်ရင် ခင်ဗျားရဲ့ ချေလက်ဝါးကာကိုလည်း
ပွိုင့်တူးတူး ခြောက်လုံးပြုနဲ့ စမ်းရဦးမယ်။ ပွိုင့်တူးတူးသာ
ခံရင်တော့ တစ်သိန်းကျော် ဖတ်ခနဲပဲ’

‘စမ်း၊ မင်းကိုယ်တိုင် စမ်း။ မင်းလည်း သေနတ်ပစ်
ဆတ်နေတာပဲ။ လုံးဝစိတ်ချရတယ်’ဟုပြောပြီး ကိုမဲကြီး
သည် ချေလက်ဝါးကာယူရန် သူ့အိမ်ဘက်သို့ ထွက်သွား
လေ၏။



ဗိုလ်မှူးကြီးသည် ရုံးရှေ့ ဝါးတန်းလျား၌ ဝန်ထောက်
ကြီးနှင့် ယှဉ်ပြီးထိုင်နေ၏။ ဗိုလ်မှူးကြီးက မောင်အေးချမ်း
ထံ မြင်လျှင် ပြုံးပြ၏။ ထို့နောက် မေးသည်။

‘သားလေး...အဆင်ပြေလားကွ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ပြေတယ် အဘ။ အခု ဒီလူဆီမှာ ပါလာ
တယ်’

ဟု ကိုမဲကြီးကို မေးထိုးပြလိုက်ပြီး ကိုမဲကြီးကိုလည်း
‘ခင်ဗျားပစ္စည်းကို ဒီအဘက ဝယ်မှာ’ဟု ပြောပြလိုက်
သည်။

ကိုမဲကြီးက ခေါင်းညိတ်သည်။ ဝန်ထောက်ကြီးက
မောင်အေးချမ်းတို့ လူစုကို ကြည့်ကာ ပြုံးနေ၏။

ထို့နောက် ဗိုလ်မှူးကြီးက ‘ကိုင်း...ဒီလိုဆိုရင် တို့
တစ်နေရာကို သွားစမ်းရအောင်ကွာ’ဟု ဆိုကာ ထရပ်လိုက်
၏။

ထို့နောက် ဗိုလ်မှူးကြီးကိုယ်တိုင် သူ့မာဒေါဂျစ်ကား

လေးကိုမောင်းပြီး မောင်အေးချမ်းနှင့် ဗိုလ်မှူးကြီးတို့ စတွေ့
ခဲ့ကြသော ကျောက်တောင်ကြီးဘက်သို့ ထွက်လာကြသည်။
ကျောက်တောင်ကြီးက စခန်းနှင့် သိပ်ပြီးမဝေးပေ။ တစ်
အောင် မောင်းလိုက်သည်နှင့် ရောက်၏။

ဂျစ်ကားလေးကို လမ်းဘေးမှာ ထိုးရပ်ထားလိုက်ပြီး
ကျောက်တောင်ကြီးဘက်သို့ လျှောက်လာကြသည်။
ကျောက်တောင်ကြီးပေါ်သို့ မတက်ဘဲ ချောက်နက်ကြီးဘက်
ကို ထိုးထွက်နေသော ကျောက်စွန်းကြီးအတိုင်းလျှောက်ပြီး
တစ်နေရာသို့အရောက်တွင် ရပ်လိုက်ကြသည်။

ကိုမဲကြီးက အိတ်ထဲမှာ ချေလက်ဝါးကာကို ထုတ်ပြ
သည်။ ဖွေးဖြူ၍မနော့ နီကြန့်ကြန့်အရောင် ဖြစ်နေသည်။

‘အဘ...ကျွန်တော့်ကိုယ်တိုင် စမ်းလိုက်ရမလား’ဟု
မောင်အေးချမ်းက ဗိုလ်မှူးကြီးအား မေးလိုက်၏။

‘စမ်းလေ။ သားလေးက သေနတ်ပစ်တတ်လို့လား’

‘ပစ်တတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်မှာလည်း နှစ်လုံးပြု
သေနတ် ရှိတာပဲ။ ဒီမှာ တပ်ခွဲတစ်ခွဲ လုံခြုံရေးတာဝန်ကျ
နေတုန်းကလည်း ကျွန်တော် စစ်သားတွေရဲ့သေနတ်ကို ပစ်
ကြည့်ဖူးပါတယ်။ အတိုရော အရှည်ရောပေါ့’

‘ကိုင်း...ဒီလိုဆိုရင် ရော၊ သားလေးကိုယ်တိုင် စမ်း
ပစ်ကြည့်လိုက်’ဟု ပြောပြီး ပွိုင့်တူးတူးကို ထုတ်ပေး၏။

ထို့နောက် ‘ဒုက္ခပါပဲကွာ။ အရေးထဲ ငါ ဗိုက်နာလာ
လို့ ချုံထဲ ပြေးလိုက်ဦးမယ်’ဟုပြောပြီး ဗိုလ်မှူးကြီးသည်
ကျောက်ကမ်းပါးယံမှ ကုတ်ကတ်ဆင်းပြီး ချုံထဲသို့ ပြေး



ဝင်သွားလေသည်။

ထို့ကြောင့် မောင်အေးချမ်းနှင့် ကိုမဲကြီးတို့မှာ ချီတိုချီတို ဖြစ်နေကြ၏။ သို့သော် ဗိုလ်မှူးကြီးက ပွိုင့်တူးတူးကို ပေးအပ်ထားခဲ့သလို ရွာမှာကပင် ကိုမဲကြီးက မောင်အေးချမ်းအား ကိုယ်တိုင်စမ်းသပ်ပစ်ခတ်ရန်လည်း ပြောထားဖူး၍ စမ်းသပ်ရန် အစီအစဉ်ကို စတင်ကြလေသည်။

‘ကိုင်း...ရော၊ မင်းပစ်မယ်ဆိုရင် ပစ်’ဟု ပြောပြီး ကိုမဲကြီးက ချေလက်ဝါးကာကို မောင်အေးချမ်းအား ပေးအပ်၏။

ထို့ကြောင့် မောင်အေးချမ်း လှမ်းယူကာ ကျောက်တုံးပေါ်မှာတင်ပြီး အသေအချာတော့ချိန်ကာ မောင်းခလုတ်ကို ညစ်ဆွဲလိုက်လေ၏။

ဒိုင်းဟူသော ပေါက်ကွဲသံကြီးနှင့်အတူ ချေလက်ဝါးကာသည်လည်း စိစိညက်ညက်ကျေကာ တစ်စစဖြစ်ပြီး ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုမဲကြီးနှင့် မောင်အေးချမ်းတို့မှာ တအံ့တသြဖြစ်ပြီး မျက်လုံးပြူးသွားကြလေသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးလည်း ချုံထဲမှ ချက်ချင်းဖြိုရဲထွက်လာကာ ကျောက်တံခါးပေါ်ကို ကုတ်ကတ်တက်လာပြီး ‘ဟာ...မင်းတို့ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်ကြတာလဲ။ သွားပါပြီကွာ’ဟု ဆိုကာ မောင်အေးချမ်း၏ လက်ထဲမှ ပွိုင့်တူးတူးသေနတ်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲယူလေ၏။

ထို့ကြောင့် မောင်အေးချမ်းက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘အဘကပဲ သားလေးကိုယ်တိုင်စမ်းဆို’

‘ကိုယ်တိုင်စမ်းဆိုတာ ဟုတ်တယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ လုပ်လိုက်ကြတာက နည်းလမ်းမှ မကျတာကွ’

မောင်အေးချမ်းနှင့် ကိုမဲကြီးတို့က တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ ဗိုလ်မှူးကြီး ဘာကိုရည်ရွယ်ပြီး ပြောသည်ကို နားမလည်နိုင်ဖြစ်ပြီး ငေးတွေ့နေကြလေ၏။

ထို့နောက် ဗိုလ်မှူးကြီးက ရှင်းပြသည်။

‘အမှန်က ဟိုကောင်လေး(ကိုမဲကြီး)ကလည်း ရော...မင်းပစ်ပါလို့ မပြောရဘူးကွ။ အဲဒီလို ပိုင်ရှင်ကိုယ်တိုင် ခွင့်မပြုရဘူး။ ပိုင်ရှင်ကိုယ်တိုင် ပစ်ခွင့်ပြုမှတော့ သွားပြီပေါ့။ ဒီတော့ မင်း ဒီအရင်က ဒီချေလက်ဝါးကာကို သေနတ်နဲ့ မစမ်းသပ်ဖူးဘူးလား’ဟု ဗိုလ်မှူးကြီးက ကိုမဲကြီးအား မေး၏။

‘ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်တော့ မစမ်းသပ်ကြည့်ဖူးဘူး။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အဖေတို့၊ ဦးလေးတို့တော့ အကြိမ်ကြိမ် စမ်းသပ်ခဲ့ကြတာကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မြင်ဖူးပါတယ်။

‘ဒါပေမဲ့ စမ်းသပ်တဲ့နည်းကို မင်း မသိတာ သေချာတယ်။ မသိလို့လည်း အခုလို အရမ်းကာရော လုပ်လိုက်ကြတာပေါ့။ ငါက မင်းတို့ သိကြတယ်ထင်လို့ အထူးတကူ ခွင့်ပြုပေးလိုက်တာ’

ပြောပြနေရင်းက ဗိုလ်မှူးကြီး၏မျက်နှာရှုံ့မဲပြီး အထူးအမင်း စိတ်ပျက်သွားလေ၏။

‘ဒီတော့ အဘ၊ စမ်းသပ်တဲ့အခါ ပိုင်ရှင်ကိုယ်တိုင် ခွင့်မပြုရဘူးလား’ဟု မောင်အေးချမ်းက မေးကြည့်လိုက်၏။

‘မပြုရဘူး။ စမ်းသပ်တဲ့အခါရော တကယ်တော့ ဝင်တဲ့အခါမှာပါ ပစ်ပါခတ်ပါလို့ ဘယ်တော့မှ ခွင့်မပြုရဘူး။ ဘယ်သူကမျှား ရန်သူကို ပစ်ပါခတ်ပါလို့ ခွင့်မပြုလဲကွ။ အဓိပ္ပာယ်မှမရှိတာ။ သွားပါပြီကွာ၊ ရတောင့်တန်ဖိုးရှိတာလေး။ ဒါမျိုး နောက်ရဖို့ဆိုတာလည်း မတွေးတော့ပါဘူး’

ထို့နောက် စကားပြောသူ မရှိဘဲ တစ်အောင်တတ်ဆိတ်သွားကြ၏။ မောင်အေးချမ်းက ကိုယ့်အပြစ်ကိုယ် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေသလို ကိုမဲကြီးမှာလည်း သူ့အဖေလက်ထက်ကတည်းက အမြတ်တနိုး သိမ်းဆည်းထားခဲ့သော သိန်းကျော်တန်ပစ္စည်းလေး ချေလက်ဝါးကာ ပျက်စီးဆုံးရှုံးသွားရသည့်အတွက် အတော်လေးပင် နှလုံးဝပျက်စီးသွားသဖြင့် ဖြစ်နေဟန်ရှိသည်။

ထိုနည်းလည်းကောင်း ဗိုလ်မှူးကြီးမှာလည်း သူ့ဆရာဝန်ကြီး လက်ဆောင်ပေးရန် အချိန်ကုန် အပင်ပန်းခံပြီး နယ်တကာလုည့်၍ ရှာဖွေလာရာ ယခုတွေ့၍ လက်တံခါးကမ်းသို့ ရောက်နေပြီးမှ ဆုံးရှုံးသွားသဖြင့် အလွန်အထိ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရလေသည်။

ထို့နောက် ဗိုလ်မှူးကြီးက သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းများနှင့်ပတ်သက်ပြီး ပြောပြသည်။

‘မင်းတို့ မှတ်ထားကြ။ ချေလက်ဝါးကာပဲဖြစ်ဖြစ် အခြား ဝက်နားပင်းစွယ်၊ အမြဲတော့တွေ့ပဲဖြစ်ဖြစ် လုံးဝအသေအခိုက်မခံဘူးကွ။ အဲဒီလို သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို ဆေးထားတဲ့အချိန်မှာ ကာမပိုင် စတာတွေကို ရှောင်ရှားရသလို ယုတ်စွအဆုံး အရက်ကိုတောင်မှ မသောက်သင့်ဘူးကွ’

မင်းဟိန်းလည်း

သဒ္ဓမ္မဂရုန္တယံဝင် မော်ကွန်းတင်နှင့် ပတ္တမြားရတု ဂုဏပူဇာ တိုက်တွန်းနှိုးဆော်လွှာ



ရခိုင်ပြည်နယ်၊ စစ်တွေမြို့ သဒ္ဓမ္မဂရု(ပုသိမ်) ကျောင်းတိုက်၏ ဦးစီးပဓာနနာယက ဖြစ်တော်မူသော ဒုတိယမြောက် ပုသိမ်ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တပဏ္ဍိတ (အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ၊ နိုင်ငံတော်ဩဝါဒါစရိယ)၏ သက်တော်(၈၀)ပြည့် ပတ္တမြားရတု ဂုဏပူဇာ အထိမ်းအမှတ် မဂ္ဂဇင်းနှင့်

သဒ္ဓမ္မဂရု(ပုသိမ်) ကျောင်းတိုက်ကြီး၏ သဒ္ဓမ္မဂရုန္တယံဝင် မော်ကွန်းတင် စာအုပ်များကို သမိုင်းမှတ်တိုင် တစ်ခုအဖြစ် ထုတ်ဝေကြမည် ဖြစ်ပါ၍ သဒ္ဓမ္မဂရုန္တယံဖွား ရဟန်းသံဃာ တော်များနှင့် တပည့်ဒကာ၊ဒကာမများအနေဖြင့် အောက်ပါပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ဆက်သွယ်ကြ ပါရန် နှိုးဆော်တိုက်တွန်းအပ်ပါသည်။

၁။ ဘဒ္ဒန္တပဏ္ဍိတ

သာသနဟိတပရိယတ္တိစာသင်တိုက်
လှိုင်သာယာမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၀၉၂၅၀၀၅၅၅၈၇

၂။ သုံးဆယ်ဆရာတော်

သုံးဆယ်ကျောင်း

စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၀၉၄၄၈၀၂၄၃၃၇

၃။ ဦးဝဏ္ဏိတ

မင်္ဂလာသုခပါဠိတက္ကသိုလ်ကျောင်းတိုက်

တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

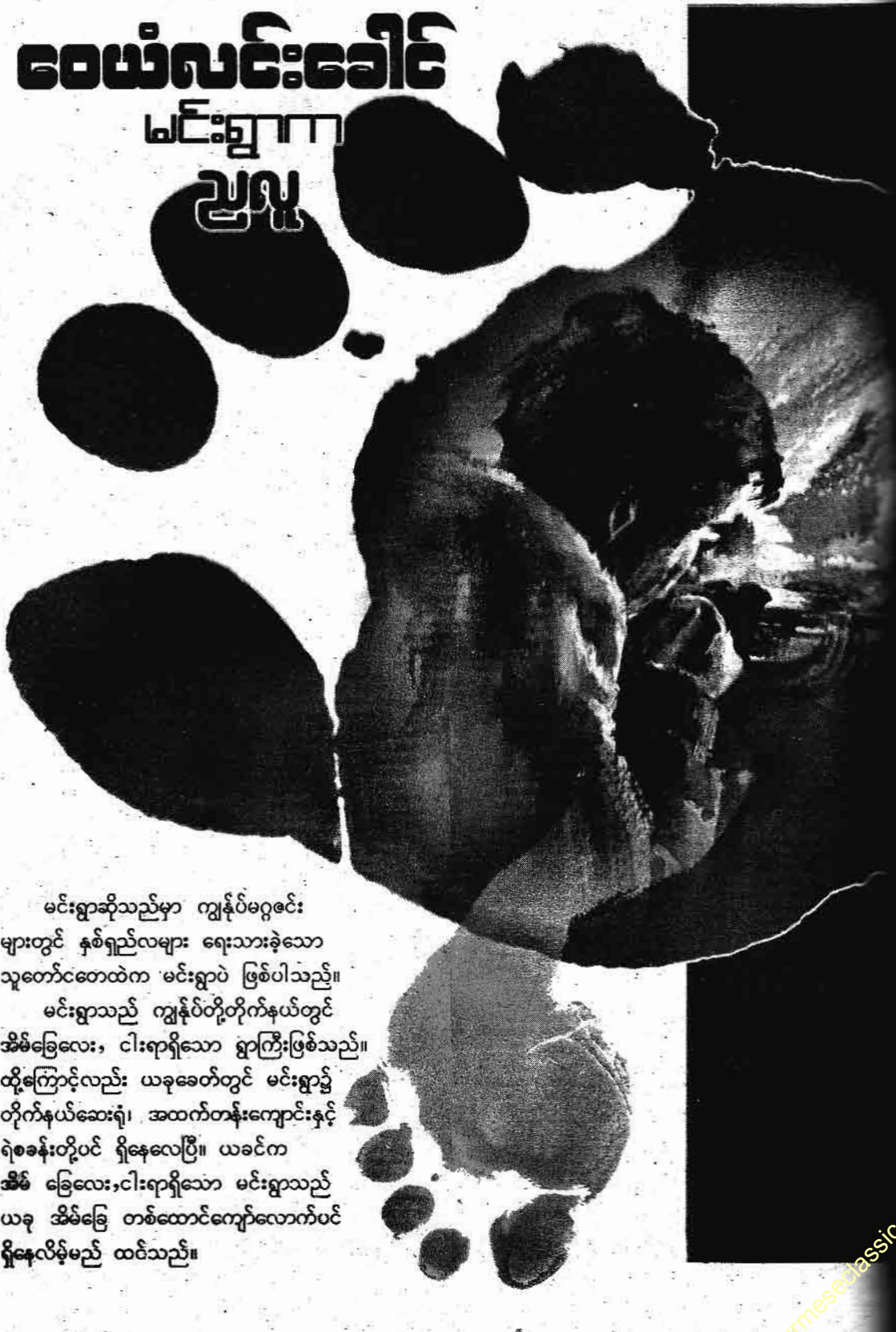
ဖုန်း - ၀၉၇၃၀၄၅၁၀၉

မှတ်ချက် - အလှူငွေများကိုလည်း အထက်ပါ ပုဂ္ဂိုလ်များထံ ဆက်သွယ်လှူဒါန်း နိုင်ပါသည်။

ဝေယံလင်းခေါင်

မင်းရွာက

ဥပု



မင်းရွာဆိုသည်မှာ ကျွန်ုပ်မဂ္ဂဇင်း
များတွင် နှစ်ရှည်လများ ရေးသားခဲ့သော
သုတေသနတော်က မင်းရွာပဲ ဖြစ်ပါသည်။
မင်းရွာသည် ကျွန်ုပ်တို့တိုက်နယ်တွင်
အိမ်ခြေလေး, ငါးရာရှိသော ရွာကြီးဖြစ်သည်။
ထို့ကြောင့်လည်း ယခုခေတ်တွင် မင်းရွာ၌
တိုက်နယ်ဆေးရုံ၊ အထက်တန်းကျောင်းနှင့်
ရဲစခန်းတို့ပင် ရှိနေလေပြီ။ ယခင်က
အိမ် ခြေလေး, ငါးရာရှိသော မင်းရွာသည်
ယခု အိမ်ခြေ တစ်ထောင်ကျော်လောက်ပင်
ရှိနေလိမ့်မည် ထင်သည်။

ယခင် (၁၉၅၂)ခုနှစ် ပတ်ဝန်းကျင်ကမူ ထိုအရာမှာ မရှိသေးပေ။
နိုင်ငံတော်အစိုးရနှင့် ရောင်စုံသောင်းကျန်းသူများ၏ နယ်ခြားမျဉ်း
ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း မင်းရွာကို အစိုးရစစ်တပ်က လာလိုက်၊ ရောင်စုံ
သောင်းကျန်းသူများ အထူးသဖြင့် ရဲဘော်ဖြူ
(အရပ်ခေါ် လက်ပတ်ဖြူ)
များ လာလိုက်နှင့် ကြား
ဒေသ မတည်မငြိမ်
ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထို့
နောက်တွင်မူ
ရဲဘော်ဖြူများ
မလာရဲ၊ မလာ
နိုင်အောင် နိုင်ငံ
တော်အစိုးရက
မင်းရွာသူကြီးကို
ဦးဆောင်စေပြီး ပျူစော
ထီးတပ်ကို ဖွဲ့ပေးထား
သော ကာလ၌ ဖော်ပြပါ
အံ့ဩစရာ အလွန်ကောင်းသော
အဖြစ်အပျက်တစ်ခု မင်းရွာ၌ ဖြစ်
ပျက်ခဲ့လေသည်။



www.burmeseclassic.com

မင်းရွာသည် ရွာကြီးဖြစ်သလို ပညာသည်များလည်း စုံသည်။ ဈေးဆိုင်၊ အပ်ချုပ်ဆိုင်၊ ပန်းထိမ်ဆိုင်၊ ပန်းပဲဖို၊ ပန်းရန်၊ လက်သမား စသည့် ပညာသည်များ မင်းရွာတွင် အစုံရှိသည်။ လောကီ၊ လောကုတ္တရာဘက်မှာလည်း မင်းရွာကို ယှဉ်ပြိုင်နိုင်သောရွာ မရှိ။ မင်းရွာတွင် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီးနှင့်အတူ ဦးပဉ္စင်း၊ ကိုရင် အပါး နှစ်ဆယ်ကျော်ရှိသည်။ ပဓာနကျောင်းထိုင် ဆရာတော်မှာ စာတတ်ပေတတ် စာချဆရာတော်ဖြစ်သည်။ သာသနာထွန်းကားရာ နယ်မြေဆိုကလည်း မမှားပေ။ တခြားဘယ်ရွာမှာမှ မင်းရွာကျောင်းလို ရဟန်းသာမဏေများမရှိ။ ထို့အပြင် ကျောင်းတောင်ဘက်ရှိ အောက်ချိုင့်ဧရိယာတွင် သာသနာ့နွယ်ဝင် သီလရှင်ငါးပါးလည်း ရှိသေးသည်။ ထိုဧရိယာက သီလရှင်ကြီးမှာလည်း စာတတ်ပေတတ် စာချဆရာကြီးဖြစ်သည်။ ပထမပြန်စာမေးပွဲကြီးတွင် မဇ္ဈစရိယ နှစ်ကျမ်းစွဲဆရာကြီးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မင်းရွာက သံဃာတော်များနှင့် သီလရှင်များကို ပတ်ဝန်းကျင်ရွာများက အထူးကြည်ညိုရင်းစွဲ ရှိကြသည်။

လောကီပညာရပ်အနေနှင့်လည်း မင်းရွာတွင် ဗေဒင်ဆရာ၊ ဆေးဆရာ၊ လက္ခဏာဆရာ၊ ဓာတ်ဗိန္ဒောဆရာ၊ နက္ခတ်ဆရာ၊ နတ်ဆရာ၊ မှော်ဆရာတို့အပြင် ရွာသူ(စုန်းမ)များလည်း ရှိသည်ဟု ကျော်ကြားသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း မင်းရွာသူ မင်းရွာသားများဆိုလျှင် ရွာနီးချုပ်စပ်တစ်ဝိုက်၌ မည်သည့်ရွာသူရွာသားများကမှ မထိမိမြင် မပြုလုပ်ဝံ့ကြ။ ယုတ်စွအဆုံး မင်းရွာကဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ ကျောင်းသားငယ်များကိုပင် ရွာသူ(စုန်းမ) သားသမီးများ၊ မြေး၊ မြစ်များ ဖြစ်နေလျှင်ဟူသော စိုးရွံ့စိတ်နှင့် အနိုင်မကျင့်ရဲကြ။ ကရော်ကမည် နောက်ပြောင်ပြောဆိုခြင်းကိုပင် မလုပ်ရဲကြ။

ပွဲလမ်းသဘင်တစ်ခုခု၌ ကျောင်းသားချင်း ရန်ဖြစ်ကြလျှင်ပင် မိမိတို့ ကလေးများကိုသာ ဆွဲခေါ်ထိန်းသိမ်းကြရသည်။ သူတို့ သားသမီးနှင့် စကားများ ရန်ဖြစ်သော ကလေးမှာ ရွာသူမ ကလေးတွေလား၊ မြေးများလားဟု ကြောက်ရွံ့ကြရသည်။

ထိုအထဲတွင် အထူးခြားဆုံးမှာ မင်းရွာကျောင်း၌ ကပ္ပိယကြီးတစ်ဦးလည်း ရှိသေးသည်။ ထိုကပ္ပိယကြီး၏ နာမည်မှာ ဦးပေါ်လာဖြစ်သည်။ အသက်ငါးဆယ်ကျော်အရွယ် ဥပဓိရုပ်ကောင်းသည်။ စကားနည်းသည်။ မျက်နှာ

တည်သည်။ လောကီပညာလည်း တတ်သည်။ ဆေးဝါး၊ မန္တရာ၊ အင်း၊ ဆိုင်၊ လက်ဖွဲ့ စသည့်လောကီပညာရပ်များနှင့် ရွာသူရွာသားတွေကို ကူညီပြုလုပ်ပေးတတ်သည်။

ထိုကပ္ပိယကြီး ဦးပေါ်လာမှာ လူပျံ့တော် ဦးပဉ္စင်းလူထွက်ဖြစ်သည်။ ဦးပဉ္စင်းဝတ်နှင့် နေခဲ့စဉ်က ငိုနည်းတော်ကို အလွန်လေးစားလိုက်နာသော ရဟန်းတစ်ပါးဖြစ်သည်။ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီးပင် မကျင့်ကြံနိုင်သောဓူတင်ကို ဆောက်တည်ခဲ့သည်။ ည၊ ညကျလျှင် မင်းရွာသူသားသမီးချင်းသာမက ရွာနီးဝန်းကျင်ရှိ သုသာန်သင်္ချိုင်းများကို သွားသည်။ မကျွတ်မလွတ်ကြသေးသော ပေတ၊ ပြိတ္တာ၊ တစ္ဆေ၊ သရဲ၊ မြေဖုတ်ဘီလူးများကို တရားဟောသည်။ ပရိတ်ရွတ်သည်။ အမျှအတန်း ပေးဝေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ပဓာနနာယက ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီးက ထိုဦးပဉ္စင်းကို အလွန်အလေးထားသည်။ ဒကာ၊ ဒကာမတွေကလည်း ထိုဦးပဉ္စင်း ရဟန်းဘွဲ့ ဦးပဏ္ဍိတကို ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးထက်ပင် ကြည်ညိုကြသည်ဟု ပြောကြသည်။

သည်လိုနှင့် နောက်တော့ မည်သို့ဖြစ်သည်မသိ၊ ထိုဦးပဉ္စင်း ဦးပဏ္ဍိတ လူထွက်၏။ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီးက လူထွက်ခိုင်း၍ လူထွက်ရသည်ဟု အချို့က ပြောကြသည်။ အချို့ကလည်း သုသာန်သွားပြီး ဓူတင်ဆောက်တည်ရာမှ ရူးကြောင်ကြောင်ဖြစ်လာသည်။ အချို့ကလည်း ဦးပဉ္စင်းပဏ္ဍိတ ပါရာဇိကကျသည်ကို ဆရာတော်ကသိ၍ လူထွက်ခိုင်းခြင်းဟု ပြောကြပြန်သည်။

စာရေးသူတို့မှာ မင်းရွာနှင့်လည်း ရွာနီးချုပ်စပ်သာ ဖြစ်သလို ငယ်ရွယ်သော ဘုန်းကြီးကျောင်းသားသာ ဖြစ်သဖြင့် သူ့အကြောင်းကို ဂဃနဏ မသိကြပေ။ မည်သို့ဆိုစေ ထိုဦးပဏ္ဍိတ လူထွက်သွားသည်ကိုတော့ ဒကာ၊ ဒကာမအားလုံးက စုတ်တသတ်သတ်နှင့် နှမြောကြသည်။ ရင်းနှီးသူများက ဘာလို့ လူထွက်တာလဲဟု မေးကြရာ ကျုပ်အကြောင်းနဲ့ ကျုပ်ပါဗျာဟုသာ ပြောသည်။ သူ့အကြောင်းဘာဆိုသည်ကို မည်သူမေးမေး မေးမရ။ ဦးပဉ္စင်းက လူထွက်လိုက်ရသော်လည်း ဆရာတော်ကြီးကမူ မင်းရွာကျောင်း၌ ကပ္ပိယအဖြစ်နှင့်ပင် လက်ခံထားသည်။

လူထွက်လိုက်ရသော ဦးပဏ္ဍိတ ကပ္ပိယဦးပေါ်လာသည် မင်းရွာကျောင်း၌ပင်နေ၍ ရွာသူရွာသားများကို ဆေးဝါးကုသပေးခြင်း၊ ကလေးသူငယ်နာ လက်ဖွဲ့ထိုးပေးခြင်း

သရဲ၊ တစ္ဆေဝင်ပူးသူများကို ချေချွတ်ပေးခြင်း စသည်တို့ ဘုံလုပ်ပြီး မင်းရွာကျောင်း၌ပင် နေလေသည်။

သည်လိုနှင့် နှစ်များမကြာမီ မင်းရွာ၌ ထူးဆန်းထွေ ထွေ အဖြစ်တစ်ခုက ပေါ်လာသည်။ ထိုထူးဆန်းထွေလှ အဖြစ်ဆန်းမှာ ည၊ညကျလျှင် အပျိုများရှိအိမ်များသို့ ညလူ တစ်ယောက် ဝင်ထွက်သွားနေသည်ဟူသော အဖြစ်ဆန်း အဖြစ်ထူးပင်။

ဤနေရာ၌ ကျွန်ုပ်တို့ဆီက ရပ်ဝလေ့ရွာလေ့ တစ် ခုကို တင်ပြမှ ဤဇာတ်လမ်းက ပီပြင်ပေမည်။ ထို့ကြောင့် တင်ပြပါအံ့။ အမှန်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ဆီ၌သာမဟုတ်၊ ထိုရပ် ဝလေ့ ရွာလေ့မှာ မြန်မာနိုင်ငံ ပြည်နယ်အတော်များများ တွင်လည်းကောင်း၊ ထိုစဉ်က ထိုရပ်ဝလေ့ ရွာလေ့သည် ကျေးရွာအတော်များများ၌ ရိုးရာအစဉ်အလာအဖြစ် လက် ခံကျင့်သုံးခဲ့ကြသည်။

ထိုရပ်ဝလေ့ရွာလေ့မှာ အသက်ဆယ့်လေးငါးနှစ် အရွယ် ရောက်လာသော မိန်းကလေး၊ ယောက်ျားလေးတစ် ယောက်ယောက်ကို ကာလသား၊ ကာလသမီးအဖြစ် (သို့ မဟုတ်) အပျို၊လူပျိုအဖြစ် သတ်မှတ်အသိပေးကြရတော့ မည်ဆိုလျှင် ကာလသားကြီး လူပျိုခေါင်းက အလှူအတန်း မြွေတစ်ခုခု ပွဲလမ်းသဘင်တစ်ခုခု၌ ထိုကာလသား၊ ကာလ သမီး အပျို၊ လူပျိုအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခံကြရမည့် သူတို့ အား ခေါ်ယူ၍ ဤနေ့ကစပြီး ဤကာလသား၊ ကာလသမီး တို့သည် အပျို၊လူပျိုဖြစ်ပြီးဟု လက်ရှိအပျို၊လူပျို ကာလ သား၊ ကာလသမီးတို့၏ ရှေ့မှောက်တွင် ကြေညာ၍ အပျို၊ လူပျို အရာသွင်း အသိအမှတ်ပြုကြလေသည်။

ကာလသားကာလသမီး အပျို၊လူပျိုတို့၏ တာဝန်မှာ ရှင်ပြုရဟန်းခံ စသည့် ရွာအလှူတစ်ခုခုရှိပါက ထင်းခွေ၊ ရေခပ် အလုပ်ကို အပျို၊လူပျိုများက အဓိကထားလုပ်ပေး ကြရသည်။ ကျောင်း၌ ပန်းကန်ခွက်ယောက်၊ ဒန်အိုး၊ ဒန်ခွက် ဝယ်ရန် နှစ်စဉ် လှူငွေများကို တတ်နိုင်သလောက် ထည့်ဝင်ကြရသည်။ ထိုကာလသား၊ ကာလသမီးတို့၏ ရန်ပုံ ငွေမှ ကျောင်း၌ ဝေယျာဝစ္စဝယ်ရန် မလိုအပ်သေးလျှင် ဗုံ၊ နှံ၊ လင်းကွင်း၊ ပတ္တလား၊ စည်၊ တူရိယာပစ္စည်းများကို ဝယ်ယူစုဆောင်းကြရသည်။

ရပ်ဝလေ့ ရွာလေ့အရ ကာလသားလူပျိုတစ်ယောက် ၏ လုပ်ပိုင်ခွင့်နှင့် ရပိုင်ခွင့် တာဝန်မှာ အရွယ်ရောက်ပြီး လူပျိုဖြစ်ပြီးဟု အပျို၊ လူပျိုအားလုံးက အသိအမှတ်ပြုထား

သော ထိုလူပျိုသည် အကာလညအခါ၌ နှမရင်း၊ အဒေါ် ရင်း၊ အစ်မရင်း မဟုတ်ပါက မည်သည့်အပျိုအိမ်အောက် ကိုမဆို၊ မည်သည့်အပျိုကိုမဆို ဝင်ထွက်သွားလာ၍ လူပျို လှည့်နိုင်၏။ ချစ်ကြောင်းကြိုက်ကြောင်း ရည်းစားစကား ပြောပိုင်ခွင့်ရှိသည်။

အကာလညအခါ၌ ထိုလူပျိုဟု အသိအမှတ်ပြုထား သော ထိုကာလသားအား ရွာလယ်လမ်း၌လည်းကောင်း၊ အပျိုကာလသမီးရှိသော အိမ်နား၊ အိမ်အောက်၌လည်း ကောင်း မည်သူကတွေ့တွေ့ မနှောင့်ယှက်ရ။ ထိုကာလ သားသည် မိမိကြိုက်နှစ်သက်ရာ ကာလသမီးအပျို တစ် ယောက်ယောက်ကို ချစ်စကား ကြိုက်စကား ပြောပိုင်ခွင့် ရှိသည်။

အကယ်၍ လူပျို၊ အပျိုများက လူပျိုပါဟု အသိ အမှတ်ပြုထားသူ မဟုတ်သော အိမ်ထောင်ရှိသူ (သို့မဟုတ်) မုဆိုးဖို၊ တစ်ခုလပ် မင်းယောက်ျားတစ်ဦးဦးအား အကာလ ညအခါ ရွာလယ်လမ်း၌လည်းကောင်း၊ ကာလသမီးအပျို တစ်ယောက်ယောက် ရှိနေသော အိမ်နား၊အိမ်အောက်၌ လည်းကောင်း တွေ့မိပါက မည်သည့်လူပျိုကတွေ့တွေ့ မေးမြန်းစစ်ဆေးပိုင်ခွင့်ရှိသည်။ အကာလညအချိန်၌ ထို မုဆိုးဖို၊ တစ်ခုလပ်၊ မင်းယောက်ျားသည် အကာလည အချိန်မတော်၌ အပျိုရှိရာ အိမ်နား၊ အိမ်အောက်ကို အာယ် ကြောင့် ရောက်လာရသနည်း။

ခိုးဝှက်လို၍ တိတ်တဆိတ်လာခြင်းလား၊ (သို့မဟုတ်) သူတစ်ပါး သမီးပျိုကို ဖျက်လိုဖျက်ဆီး လုပ်ချင်၍ လာ ခြင်းလား ဆိုသည်ကို မေးမြန်းစစ်ဆေးနိုင်သည်။ ဂါမ ပညတ်အရ ထိုသူအား အရေးယူအပြစ်ပေးရန် ရွာသူကြီး၊ ရွာလူကြီးများကို တိုင်တန်းနိုင်သည်။

သက်ကြီး ခေါင်းချချိန်မှသည် မိုးလင်းပိုင်း ကြက်ဦး တွန်သံ ကာလကြားတွင် အိမ်ထောင်ရှိသူ၊ မုဆိုးဖို၊ တစ်ခု လပ်၊ မင်းယောက်ျား တစ်ယောက်ယောက်ကို ရွာလယ် လမ်း၌ (သို့မဟုတ်) အပျိုတစ်ယောက်ယောက်ရှိရာ အိမ် နား၊ အိမ်အောက်၌ တွေ့ရှိပါက အကြောင်းပြချက် မခိုင် လုံလျှင် ထိုသူအား ဂါမပညတ်ချက်အရ အရေးယူရသည်။

ကာလသမီးအပျိုအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခံထားရသော မိန်းမပျိုသည် ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ မိဘနှင့် ခွဲအိပ်ရသည်။ (သို့မဟုတ်) အပျိုတစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက် စုအိပ်ကြသော အိမ်၌ သွားအိပ်ရသည်။ ထိုသို့အိပ်ကြခြင်းဖြင့် မိန်းမ

လေးအတွက် လုံခြုံမှုရှိသည်။ ကာလသားတစ်ယောက်နှင့် ပထမတွင် ချစ်ကြိုက်မိကြ၍ ကျေးကျွေးလွန်လွန် ဖြစ်ကြပြီးမှ ထိုကာလသားက သူ့ကို လက်ထပ်ယူရန် ငြင်းဆိုလျှင် ထိုကာလသားကို ဂါမပညတ်အရ အရေးယူရာ၌ ထိုကာလသားက ရှင် မိန်းကလေးအပျိုနှင့်အတူ အိပ်ဖော်မိန်းကလေးများက ဟုတ်မှန်ကြောင်း၊ ည၊ညကျလျှင် ထိုကာလသားသည် ထိုကာလသမီးနှင့် ညစဉ် ချစ်ကြောင်း၊ ကြိုက်ကြောင်း စကားလာပြောကြောင်းကို သက်သေလိုက်ကြရပေမည်။

ကာလသားများသည် ညလူခြေတိတ် သက်ကြီးခေါင်းချချိန်ရောက်လျှင် မိမိတို့ ကြိုက်နှစ်သက်ရာ ကာလသမီးအပျိုရှိရာ အိမ်အောက်သို့သွား၍ ထရုံ (သို့မဟုတ်) ကြမ်းခင်းကို လက်နှင့်ပုတ်၍ ကာလသမီးအမည်ကို တီးတီးခေါ်ကာ နှိုးရသည်။ ဤသို့ ကာလသမီးကို နှိုးရာ၌လည်း မိဘမောင်ဖားများကို မလေးမစား၊ ဂရုမထားရာရောက်အောင် ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း အသံပေး၍ မနှိုးရ။ အိမ်တွေမှာ ကျေးလက်တောရွာတို့၏ သဘာဝအတိုင်း ခြေတံရှည်အိမ်တွေကသာ များရာ မိန်းမပျိုလေး အိပ်ရာအောက်ကို အရပ်ထောက်မမီလျှင် ဆန်ဖွပ်(လက်ထောင်းဆုံ) တစ်လုံး၊ နှစ်လုံး ဆင့်၍ ထိုဆုံပေါ်ကတက်ကာ မိန်းမပျိုလေး အိပ်ရာနေရာ ကြမ်းပြင်ကို လက်နှင့် ညှပ်ညှပ်သာသာ ပုတ်၍ နှိုးရ၏။

ကာလသားက မိန်းမပျိုလေးကို တက်နှိုးရန် လက်ထောင်းဆုံမှာ ထိုအိမ်အောက်၌ မရှိလျှင် နောက်တစ်အိမ်အိမ်အောက်က လက်ထောင်းဆုံကို သွားလှိုမ့်ယူလာရသည်။



ထိုသို့ သူတစ်ပါးအိမ်အောက်က သွားယူလာသော ထိုဆုံကိုလည်း သမီးရည်းစား ပြောပြီးသည်နှင့် (သို့မဟုတ်) ကြမ်းဦးတွန် အိမ်ပြန်ခါနီး၌ ပိုင်ရှင်မသိအောင် မူလနေရာသို့ ဆုံကို ပြန်ပို့ထားခဲ့ရသည်။

မိန်းမပျိုရှိသော အိမ်အောက်တွင် သည်အတိုင်း ထားခဲ့လျှင် (သို့မဟုတ်) မေ့လျော့၍လည်းကောင်း ထားခဲ့မိလျှင် မိန်းမပျိုနှင့်တကွ မိဘမောင်ဖားများကိုပါ အရှက်ခွဲရာ ရောက်ပေသည်။ ထိုသို့မျှပင် နားလည်ယဉ်ကျေးမှုမရှိသော ထိုလူပျို ညက သူ့အား ရည်စားစကား လာပြောသွားသော ထိုလူပျိုကာလသားကို ထိုမိန်းကလေးကလည်း နောက်တစ်ညတွင် လက်ခံစကားပြောတော့မည် မဟုတ်ပေ။

အကာလ ညအခါ၌ ကာလသား တစ်ယောက်ယောက်က သူ့အား ထိုသို့ခေါ်နှိုးလာလျှင် နှိုးလာသော မိန်းမပျိုက ယခု သူ့ခေါင်းရင်းအိမ်အောက်ကို ရောက်နေသူသည် မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း မေးသည်။ ထိုအခါ လုလင်ပျိုကလည်း သူသည် မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း ချစ်လွန်းကြိုက်လွန်း၍ လာရပါကြောင်း အပျိုလေး သနားသွားအောင် ပြောတတ်ရသည်။ ထိုလုလင်ပျိုအား မိန်းမပျိုလေးကလည်း ကြိုက်လျှင် တစ်ညလုံး ရည်းစားစကားပြော ချစ်တင်းနှောကြလေတော့။

အကယ်၍ ထိုမိန်းမပျိုက မကြိုက်မနှစ်သက်လျှင် အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြကာ မသိမသာနှင့်လွှတ်တတ်သည်။ ဤသည်မှာလည်း ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ဆဲဆို၍မနှင့်ရ မပြောရ။ မနက်အစောကြီး လယ်ထဲ ဆင်းစရာရှိ၍ ခေါင်းကိုက်နေ၍၊ နေမကောင်း၍၊ အိပ်ချင်ပြီ၊ အိပ်ပါရစေ စသည့် ဥပါယ်တံမျှနှင့်သာ နှင်လွှတ်လေ့ရှိကြသည်။ ပထမကကဲ့သို့ ဒုတိယနေ့မှာလည်း သူ့အား ထိုမိန်းမပျို အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြ၍ နှင်လွှတ်လျှင် ဤမိန်းမပျိုသည် သူ့ကို အမှန်တကယ် မကြိုက်၍ဟု သိသွားကာ လုလင်သည် ထိုမိန်းမပျိုဆီ မသွားတော့။ သူ့ကို ချစ်ကြိုက်နိုင်သော နောက်တစ်ယောက်ဆီ သွားတော့သည်။

အပျို လူပျိုတို့ ထိုသို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ချစ်ကြိုက်သွားကြပြီဆိုလျှင် တစ်လ၊ နှစ်လ အကြာမှ လူပျိုက အပျိုလေး အိပ်ရာခေါင်းရင်းဘက်က ထရုံဖောက်၍လည်းကောင်း၊ ကြမ်းခင်းကို ဖောက်၍လည်းကောင်း လက်တစ်ဆန့် နှိုက်၍ရသော အပေါက်တစ်ခုကို ဖောက်ရသည်။ ထိုခေတ်ကကာလသားများသည်

မြောင်တစ်ချောင်းကိုလည်း ကာလသားတိုင်းလိုလို ဆောင်ထားလေ့ရှိကြရာ လက်တစ်နှိပ်စာ အပေါက်တစ်ပေါက်ဖောက်ရသည်မှာ မခဲယဉ်းပေ။

ဤသည်ကို အပေါက်နှိုက်သည်၊ အောက်နှိုက်သည်ဟု သူတို့ဝေါဟာရနှင့် ခေါ်ကြ၏။ ဤသို့ အပေါက်ဖောက်ပြီးသွားသော နောက်ညများ၌မူ ကာလသားလူပျိုသည် ထိုအပေါက်မှ လက်နှိုက်၍ မိမိချစ်သူကို စမ်းလှုပ်ကိုင်နှိုးနိုင်သည်။ ဤအပေါက်ကို နေခင်းနေ့လယ်၌ မိဘမောင်ဖားများ မသိအောင်၊ မရိပ်မိအောင် အပျိုမက ခေါင်းအုံး၊ စောင်၊ ဖျာ စသည် တစ်ခုခုနှင့် ဖုံးပိတ်ထားတတ်သည်။

ညအခါဆိုလျှင်လည်း မိမိချစ်သူ မဟုတ်ဘဲ တခြားတစ်ဦးဦးက မှားယွင်း၍သော်လည်းကောင်း၊ တမင်သော်လည်းကောင်း လာမနှိုက်နိုင်အောင် သေတ္တာ၊ ကျောက်ပျဉ်၊ ဆန်အိတ်၊ စပါးကောင်း စသည့် အလေးတစ်ခုခုနှင့် ဖိပိတ်ထားတတ်ကြသည်။

သူချစ်သူ လာခေါ်နှိုးတော့မှ ထိုအပေါက်ကို ဖွင့်ပေးတတ်၏။ ထိုအပေါက်ရှိပြီး အပေါက်ရပြီးသွားသော ကာလသား၊ ကာလသမီးများမှာ များသောအားဖြင့် လက်ထပ်ဖြစ်ကြသည်က များလေသည်။

အကယ်၍ တစ်စုံတစ်ခုကြောင့် သဘောချင်း မတိုက်ဆိုင်ကြ၍၊ နှစ်ဖက်မိဘ သဘောမတူကြ၍ ကွဲသွားကြ၊ ရည်စားပျက်သွားကြလျှင် ထိုမိန်းမပျိုလေးသည် ထိုနေရာထိုအပေါက်ကို သေတ္တာ၊ ဆန်ပုတ်၊ စပါးပုတ် စသည့် အလေးကြီးများနှင့် အသေပိတ်ကာ အိပ်ရာပြောင်းအိပ်တတ်ကြသော အလေ့အထ ရှိလေသည်။

ထိုမိန်းမပျိုတွင် ဒုတိယချစ်သူတစ်ယောက် ရှိလာပြန်ပါက ဒုတိယချစ်သူသည်လည်း ပထမလူနည်းတူ အပေါက်တစ်ပေါက် ဖောက်ရမည်။ ပထမလူ ဇာနည်သားသော အပေါက်ကို ဒုတိယလူအား မိန်းမပျိုက အသိမပေးဘဲ ထိမ်ချွန်ထားသည်။ အကယ်၍ ဒုတိယလူက ပထမလူဖောက်သွားသော အပေါက်ကိုတွေ့လျှင် ထိုမိန်းမပျိုသည် ချက်နာများသူ၊ ယောက်ျားလေးများကို ရည်းစားထည်လဲထားသူဟု အထင်အမြင်သေးသွားကာ သူ့ကို စွန့်ပစ်သွားမှာစိုး၍ ဒုတိယရည်းစား မသိအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ဖုံးကွယ်ထားတတ်ကြသည်။

ကာလသားများသည် ရပ်ဓလေ့ ရွာဓလေ့အရ ည၊ ညထိုသို့ လူပျိုလှည့်ကြရသော အလေ့အထရှိလေရာ ရွာသူ

ရွာသားများအနေမှာလည်း သူခိုး၊ သူဝှက်၊ ဓားပြအန္တရာယ်ကအစ စိတ်ချရသည်။ အ၊ ကာလညအချိန်မတော်၌ လူပျိုကာလသားများ မဟုတ်သော သူစိမ်းတစ်ရံဆံတစ်ယောက်ကို ရွာထဲ၌တွေ့လျှင် သူခိုး၊ ဓားပြ (သို့မဟုတ်) သူများသားပျို၊ သမီးပျိုများကို ကာလသားယောင်ဆောင်ကာ ဖျက်လိုဖျက်ဆီးလုပ်မည့်သူတစ်ဦးဦး မုချဖြစ်ရမည်ဟု စွပ်စွဲနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ရွာ၏ ညလုံခြုံရေးကို ကြက်ပျောက်၊ ငှက်ပျောက်ကအစ ကာလသားများက တာဝန်ယူကြရလေသည်။

မည်သည့်ရွာအပိုင်းတွင် ကြက်ပျောက်လျှင် ထိုအပိုင်းရှိ မိန်းမပျိုများနှင့် ရည်းစားသနာဖြစ်နေသူ၊ ရည်းစားမဖြစ်သေးသော်လည်း ထိုအပိုင်းကို ညစဉ်သွားနေသူ ကာလသားများကို လူပျိုခေါင်းက ဦးဆုံး ခေါ်မေးတော့သည်။ သူမဟုတ်လျှင် မည်သူတွေနည်း ဆိုသည်ကို ထိုအပိုင်းက မိန်းမပျိုများနှင့် ရည်းစားဖြစ်နေသူ၊ အပေါက်နှိုက်နေသူ၊ ထိုအပိုင်းကို ညတိုင်း ရောက်နေသူတွေက ဖော်ထုတ်ပေးကြရမည်။

ရွာနီးချင်းစပ်က လူပျိုတစ်ယောက်သည် မိမိရွာက အပျိုတစ်ယောက်ကို ကြိုက်နေသည်။ ည လူပျိုလာလှည့်ချင်သည်ဆိုလျှင် ရင်းနှီးသော ရွာခံလူပျိုကို ဦးဆုံးပန်ကြားပြောဆိုရသည်။ ထိုအခါ ရွာခံလူပျိုက ညကျလျှင် လာခဲ့ခေါ်၍ သူချစ်သူဆီကို ရွာခံလူပျိုက လိုက်ပို့ရသည်။ ထိုအခါမှ အာဂမ္ဘူဧည့်သည်လူပျိုက သူကြိုက်နေသော မိန်းမပျိုလေးနှင့် စကားပြောခွင့်ရသည်။ ထိုဧည့်သည်အား နောက်နေ့၊ နောက်နေ့၌လည်း သူကြိုက်နေသော မိန်းမပျိုလေးက ပါ ကြိုက်သွားလျှင် ညတိုင်း၊ ညတိုင်း လာနိုင်သည်။ ရွာခံကာလသားများကို သူနှင့် ဧည့်သည်လူပျိုနှင့် ရင်းနှီးသော ရွာခံလူပျိုက မနှောင့်ယှက်ကြရန် ပြောထား၊ အသိပေးထားရသည်။

တချို့ မိဘလည်း ဆင်းရဲ၊ လူကလည်း ဥပရိရပ်လက္ခဏာ မလှပသော်လည်း မိမိရွာသူ အပျိုတစ်ယောက်ကို လူပျိုလှည့် စကားပြောချင်ပါသည်ဟု ဧည့်သည်လူပျိုက တောင်းဆိုလာလျှင် ရွာခံကာလသားက ထိုအမျိုးသမီး အပျိုဆီကို ဦးစွာသွား၍ အကြောင်းကြားရ၏။ သို့သော် ဧည့်သည်ကြိုက်နေသော ရွာခံအပျိုက ထိုသူနှင့် စကားမပြောချင်၊ မကြိုက်ပါဟု ငြင်းလျှင် နောက်တစ်ယောက်ဆီ သွားပြောရပြန်၏။

သို့သော် ဥပဓိရုပ်လည်းမကောင်း၊ မိဘလည်း ဆင်းရဲ
နှမ်းပါးသူဖြစ်၍ မည်သူကမျှ လက်မခံလျှင် ရွာခံလူပျိုမှာ
အပျိုများဆီ၌ သြဇာမရှိသူ၊ လူဖျင်းလူညံဟု ဧည့်သည်
လူပျိုက ထင်သွားမှာစိုး၍ မိမိ၏ ရည်းစားကိုပင် အကျိုး
အကြောင်းပြောပြပြီး ဧည့်ခံစကားပြောပေးရန် တစ်ညတာ
တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောရ၏။ ဧည့်သည်ကမူ ည၌
မိဘမောင်ဖားလည်း မကြားမသိအောင် တီးတိုးပြောကြ
ရရာ ဧည့်သည်လူပျိုမှာ သူကြိုက်နေသော မိန်းမပျိုအမှတ်
ဖြင့် နောက်တစ်နေ့မှာလည်း ရောက်လာတတ်ပြန်သည်။

ထိုအခါမှာတော့ ရွာခံကာလသားနှင့်လည်း ရည်းစား
ဖြစ်ပြီးသား မိန်းမပျိုက ဧည့်သည်ကာလသားကို အကြောင်း
တစ်ခုခုပြ၍ နှင်လွှတ်ရတော့သည်။ နောက်တစ်နေ့လည်း
ထိုနည်းအတိုင်းဆိုပါက ဧည့်သည်လူပျိုကလည်း သူကြိုက်
နေသူသည် သူ့ကို မကြိုက်မှန်းသိသွား၍ နောက်မလာ
တော့။ ရွာခံ သူငယ်ချင်းလူပျိုကိုလည်း အပူမကပ်တော့။

ဤသို့ဖြင့် ည၊ညကျလျှင် အပျိုများဆီ ညလူတစ်
ယောက် ရောက်ရောက်လာသည်ဟူသော ကောလာဟလ
တစ်ခုသည် မင်းရွာ၌ ဟိုးလေးတကျော် ဖြစ်လာ၏။

ဤသည်မှာ ဘယ်က စသနည်းဟုမူ ရည်းစားလက်ရှိ
ရှိနေသော မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်က စသည်။ ထိုမိန်းမ
ပျိုလေး၏ ရည်းစားက ချစ်သူနှင့် စကားပြောရန် ည၌
ခါတိုင်းညလိုပင် ချစ်သူဆီ လာ၏။

ချစ်သူအိမ်အောက် ခါတိုင်းလို ရောက်သောအခါ
သူချစ်သူသည် မည်သူမည်ဝါဟု မသိသော်လည်း အိပ်ရာ
ပေါ်တွင် ချစ်တင်းနှောနေကြသံကို ကြားလိုက်ရ၏။ ထိုလူ
ပျိုက အံ့သြတကြီးနှင့် ခဏနားစွင့်နေသေးသည်။

နောက်တော့ သူ လက်နှိုက်နေကျအပေါက်က လက်
နှိုက်၍ စမ်းကြည့်လိုက်ရာ သူချစ်သူကိုယ်ကို မစမ်းမိဘဲ
နောက်လူတစ်ယောက်ကို စမ်းမိသည်။ ထိုအခါ သူ့ရည်း
စားကို ခေါ်ကြည့်၏။ သူ့ရည်းစားက ချက်ချင်းမထူး။
သူ စမ်းမိလိုက်သော ကိုယ်လည်း ချက်ချင်းပျောက်သွား
သည်။ သူ့ရည်းစားကို ထပ်စမ်း၍ သူ့ရည်းစားကိုယ်ကို
စမ်းမိ၊ တွေ့မိသောအခါ ကိုင်လှုပ်၍ နှိုး၏။ သုံးလေးခါ
ကိုင်လှုပ်နှိုးတော့မှ ချစ်သူက နိုးလာ၏။

‘နင် စောစောက အတူအိပ်ပြီး ဘယ်သူနဲ့ စကား
ပြောနေတာလဲ’ဟု ဒေါသတကြီး မေး၏။

‘ငါ အိပ်ပျော်နေတာ။ ဘယ်သူနဲ့ စကားပြောရမှာ

လဲ’ဟု မိန်းမပျိုက ပြန်ရန်တွေ့သည်။

ယောက်ျားလူပျိုကလည်း ကိုယ်တွေ့မို့ မလျှော့။

‘စောစောကပဲ နင်နဲ့အတူအိပ်ပြီး တွတ်ထိုးနေကြတဲ့
လူကို ပြောတာ’ဆိုတော့ မိန်းမပျိုလေးကလည်း သူ့ကို
မဟုတ်တမ်းတရားစွပ်စွဲတာ အသစ်မြင်ထားပြီး အဟောင်း
ကို ပစ်ချင်၍ တမင်လုပ်ကြံလီဆည်၍ လာလုပ်တာဆိုပြီး
စိတ်ဆိုးကာ ကွဲကြ၊ခွာကြရတော့၏။

ဤကဲ့သို့ သမီးရည်းစားတွေ တစ်ယောက်မဟုတ်၊
မကြာ၊မကြာ ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်လာကြသောအခါ ကွဲကြ၊ ခွဲ
ပြေးကြသော သမီးရည်းစား ရှိလာသလို မခွဲနိုင်မခွာရက်
အမှန်တကယ် သူချစ်ကိုယ်ချစ် ချစ်နေကြသော ချစ်သူစုံတွဲ
များကလည်း အကျေအလည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်
အချေအတင် ပြောဆိုလာကြရတာလည်း ရှိလာပြန်၏။

‘နင်ပဲ ညက အိမ်ပေါ်တက်လာ အိပ်ပြီး ဘာ ငါ့ကို
မဟုတ်မဟတ် လာစွပ်စွဲနေတာလဲ’ဟု ချစ်သူတွေကို ပြန်
ပြောကြသော မိန်းမပျိုများလည်း ရှိလာ၏။

ထိုအခါ သူ့ချစ်သူ ကာလသားလူပျိုကလည်း-

‘နင့်အိပ်ရာထဲ ငါရောက်လာရအောင် နင်တို့အိမ်ထဲ
ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီး၊ မင်းတုပ်ဂျလက်ကို နင် လာမဖွင့်ပေး
ပဲနဲ့ နင့်အိပ်ရာပေါ် ငါ ဘယ်လိုရောက်လာမလဲ။ အိမ်ရှေ့
မှာလည်း နင့်အဖေ အိပ်နေတာ မဟုတ်လား’ဟု စောဒဏ
တက်သည်။

အမှန်လည်း ဟုတ်၏။

သူတို့အိမ်မှာ ပျဉ်ထောင်သွပ်မိုးအိမ်ကြီး၊ ရခိုင်တံခါး
အားလုံးမှာလည်း မင်းတုပ်အပြင် တောရွာတို့၏ ထုံးစံ
အတိုင်း နှစ်လက်မအထူ၊ လေးလက်မ အပြားရှိသော သစ်
သားတန်းတွေနှင့် အတွင်းက ခံထားသေးသည်။ ထိုတံခါး
ကန့်လန့်တွေကို အတွင်းက တစ်ယောက်ယောက် မဖွင့်ပေး
ဘဲ မည်သို့ အိမ်ပေါ်သို့ ရောက်လာမည်နည်း။ ပြီး သူ့အဖေ
ကလည်း အပြင်တွင် အိပ်၍ရှိနေသည်။

ထိုအခါ သူ့ချစ်သူက ‘ငါက နင် တစ်နေရာရာထဲ
တက်လာတယ်လို့ အိပ်မက်လိုလိုတော့ မြင်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့
ငါ အိပ်ပျော်နေတာ ဘယ်သူနဲ့မှ ချစ်တင်းနှောနေတာ
မဟုတ်ဘူး’ဟု အတိအကျ ကျမ်းကျိန်၍ ပြော၏။

ဤအဖြစ်များသည် ကာလသား၊ ကာလသမီး ရည်း
စားရှိသူများရော ရည်းစားမရှိသူများကပါ အတော်များများ
က ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်လာကြသောအခါ အစကမူ ရှက်၍မပြော

ဝံ့ကြသော်လည်း နောက်တော့ ည၊ညမှာ အပျိုများဆီ ရောက်ရောက်လာတတ်သော ညလူအကြောင်းက အပျို၊ လူပျိုများကြားထဲ ပြဿနာကြီးတစ်ခု ဖြစ်လာလေ၏။

အမှန်က အပျို၊လူပျိုများ ကြားထဲ၌သာမဟုတ်၊ ထို ညလူပြဿနာက လူကြီးမိဘနှင့် ရွာလူကြီး သူကြီးမင်း ဆီထိ ရောက်လာလေသည်။

ဖြစ်ရသည့်အကြောင်းမှာ သူ့သမီးသည် သူတို့မကြိုက် သော ရွာထဲက ကောင်လေးတစ်ယောက်ယောက်နှင့် ဘာ လိုလို ကြားထားသဖြင့် သူ့သမီးကိုလည်း ထိုကောင်လေး နှင့် မပေးစားနိုင်ကြောင်း အတိအလင်း ပြောထားသည်။

ထိုသို့ပြောထားပါလျက် တစ်ည၌ သူ့သမီး အိပ်ရာထဲ က တီးတိုးပြောသံ၊ မပွင့်တပွင့် တခစ်ခစ်ရယ်သံတို့ကို တီးတိုး၊တီးတိုး ကြားရသည်။ ထိုအခါ မိဘက ထိုမျှဆုံးမ ထားပါလျက် ကောင်လေးကို အိမ်ပေါ်ကိုခေါ်တင်၍ အရှေ့ တိုက် အိပ်ပြရမည်လားဟု မိုးလင်းတော့ သမီးကို ကျွဲရိုက်၊ နွားရိုက် ရိုက်တော့သည်။

သမီးလေးက 'မဟုတ်ရပါဘူး။ သူ ဘာမှမသိရပါဘူး' ဟု ငိုယိုပြောသည်။

ဤပြဿနာကို ယောက်ျားလေးဘက်က သိသွား၊ ကြားသွားကြပြန်ရာ သူတို့ဘက်လည်း ထိုမိန်းမပျိုလေးနှင့် နဂိုကပင် သဘောမကျဖြစ်လေရာ ပြဿနာမှာ မီးခိုးကြွက် လျှောက် ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ နောက်ဆုံးမှာ ရွာလူကြီး သူကြီးဆီထိ ရောက်လာ၏။

သည်လိုနှင့် မင်းရွာက ကာလသား၊ ကာလသမီးများ ကို စစ်ဆေးကြရင်း ညလူပြဿနာ ပေါ်လာလေသည်။ ထိုသတင်းသည် ရွာနီးချုပ်စပ်ထိ ပျံ့နှံ့သွားပြန်ရာ ညလူ ပြဿနာကြောင့် အပျိုလေးတွေမှာ မိမိအိမ်၌ပင် တစ် ယောက်တည်း မအိပ်ရဲသောအဆင့်ထိ ရောက်သွားသည်။

'ဟဲ့...ဟဲ့...ကောင်မလေးတွေ၊ သတိ၊ဝီရိယနဲ့ အိပ်ကြ နော်။ မင်းရွာက ညလူ တို့ရွာဘက်တောင် ရောက်လာသလို ကြားနေပါလား'ဟု ပတ်ဝန်းကျင်ရွာတွေ၌ နောက်ပြောင် တတ်သူတွေကလည်း နောက်ပြောင်ကြသည်။

သို့သော် ကာယကံရှင်ဟုဆိုရမယ့် မင်းရွာက လူများ မှာတော့ နောက်ပြောင်ရန်ကို မဆိုထားနှင့် တစ်ည၊တစ်ည သူ့သမီး၊ ကိုယ့်သမီး၊ ကိုယ့်တူမ၊ သူတူမ အပျိုလေးများ ဆီက မိုးလင်းသည်နှင့် ညလူသတင်းများ ကြားရလေမလား နှင့် ရင်တထိတ်ထိတ် နားတစွင့်စွင့် ရှိနေကြသည်။

ထိုသို့သော အကြောင်းကြောင့် ညလူကို ငိုကြွေးကြ ရန် ကင်းအထပ်ထပ်စောင့်ကြ၊ မအိပ်မနေ အလှည့်နှင့်စောင့် ကြ၊ ချောင်းကြနှင့် ည၊ည အိပ်ကောင်းခြင်း မအိပ်ရ ဖြစ်နေကြ၏။

မကြာပါချေ၊ ထိုသို့ ကင်းချစောင့်နေကြရာ တစ်ည တွင် ထိုညလူသည် အပျိုလေးရှိသော အိမ်တစ်အိမ်ပေါ် ရောက်လာရာ ထိုအိမ်၌ စောင့်နေသော လူကြီး အိပ်ပျော် သွား၍ တစ်ရေးနိုးမှာ သမီးလေးအခန်းထဲက တီးတိုးပြော သံကြား၍ သမီးကို အော်ဟစ်ခေါ်ကာ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်မည် အလုပ်မှာ သူ့သမီးလေးအခန်းက ညလူ ပြေးထွက်လာ၏။

အိမ်ရှေ့တံခါးဘက်ကို ပြေး၍ ဖွင့်နေစဉ် အိမ်ရှင် လူကြီးက ဓားနှင့်ခုတ်သည်။ ညလူသည် တံခါးကို ဆက် မဖွင့်နိုင်တော့ဘဲ ထွက်ပြေး၏။ အိမ်ရှေ့ကတံခါးကို ဖွင့် မရသဖြင့် နောက်ဘက် ပြန်ပြေးလာရာ ပြတင်းပေါက်တစ် ပေါက်ကို လက်နှင့် ပိုက်ဖွင့်၍ ခုန်ချထွက်ပြေးသွား၏။

'လိုက်ဟေ့...လိုက်ကြ၊ လိုက်ကြ။ ညလူ ပြေးလာပြီ၊ လိုက်ကြ၊ လိုက်ကြ'ဟု အော်ပြီး အိမ်ရှင်က ဓားထမ်း ပြေးလိုက်လာသည်။

ထိုအချိန်မှာ သမီးဖြစ်သူအား အမေက ဆဲဆိုမေးမြန်း လေရာ သမီးဖြစ်သူက အိပ်မက်လိုလို တကယ့်လိုလိုနှင့် ညလူ သူ့အိပ်ရာပေါ် အမှန်ပင် ရောက်လာကြောင်း ငိုယို၍ ပြော၏။

ညလူ၏နောက်ကို အိမ်ရှင်ကြီးက ထက်ကြပ်မကွာ ဓားထမ်းပြီး အော် ဟစ်လိုက်လာရာ (ကိုမှသည်မှ လမ်းဆုံ လမ်းခွတိုင်းတွင် ကင်းချစောင့်နေသူများ



ကလည်း အော်ဟစ်၍ ဝိုင်းလိုက်ကြသည်။

ညလူမှာ ကိုယ်ပေါ်၌လည်း အဝတ်မပါ။ ပြီးတော့ ခေါင်းတုံးကြီးနှင့်။ သို့နှင့် ဝိုင်းလိုက်ကြရာ ညလူသည် ကျောင်းဘက်ကို ပြေးသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျောင်းသွား လမ်းလည်းဟုတ်၊ ရွာလယ်လမ်းလည်းဟုတ်သော တာရီး ဘေးတွင် ကင်းပုန်းဝတ်စောင့်နေသော ကျောင်းဒကာကြီး ပျူစောထီး ဗိုလ်ဦးမြချမ်းက အင်္ဂလိပ်ရိုင်ဖယ်၊ ခေါင်းတုံး ကြီးနှင့် အနီးကပ်ပစ်ထည့်လိုက်ရာ ညလူမှာ သေနတ်မှန် ပြီး တာရီးအောက် လိမ့်ကျသွားသည်။

သူကြီးဦးမြချမ်းက 'ညလူကို မိပြီဟေ့။ ညလူကို မိပြီ'ဟု အော်လိုက်ရာ ကင်းသမားများနှင့် ရွာသူရွာသား အားလုံး အပြေးရောက်လာကြသည်။

ဝိုင်းထားပြီး ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးကြည့်ကြရာ ညလူမှာ အဝတ်မပါ ဗလာကိုယ်ထီး ကျောင်းဒကာ ဦးမြချမ်း ပစ် ထည့်လိုက်သောကျည်က ညလူ၏ ဆီးစပ်ကို မှန်သဖြင့် ညလူမှာ တဟင်းဟင်း ညည်းညူကာ 'ကျောင်းဒကာကြီး... ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ'ဟုပြောပြီး အသက်ပျောက်သွားသည်။

ညလူကို သေသေချာချာ ဓာတ်မီးထိုးကြည့်ကြရာ ဘုန်းကြီးကျောင်းက ကပ္ပိယကြီးဦးပေါ်လာ ဖြစ်နေလေ သည်။

ဒေါသကြီးနေသူ သမီးရှင်တစ်ယောက်က-

'ခွေးထက်ယုတ်တဲ့ ပေါ်လာ။ ဒီတစ်ခါတော့ ပေါ် မလာနိုင်တော့ဘူးကွ'ဟု ဦးပေါ်လာအလောင်းကို ငဲ့ကြည့် ပြီး ရေရွတ်လိုက်သည်။

စာကြွင်း

ဤညလူ ဦးပေါ်လာသည် ကိုယ်ပျောက်သော နာနာ ရုပ်အတတ်ကို တတ်သည်ဆို၏။ သူ့ကိုယ်ဝတ်ကို ချွတ်ချ လိုက်သည်နှင့် သူ့အား မည်သူမျှ မမြင်ကြရတော့ဟု ပြော ကြသည်။ ဤသည်မှာလည်း ညသန်းခေါင် သက်ကြီး ခေါင်းချချိန်တွင် ကျောင်းပေါ်က အပေါ့ဆင်းသွားသော ကျောင်းသားတစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက်က မြင်ဖူးကြ ကြောင်းကို ဦးပေါ်လာ သေပြီးမှ ထိုကျောင်းသားကြီးတွေ က ပြန်ပြောကြသည်။

သူတို့ အပေါ့သွားရန် ကျောင်းပေါ်က ဆင်းလာတော့ ကျောင်းဝင်းထဲရှိ တမာပင်ကြီးနားတွင် လူရိပ်မြင်၍ လှမ်း ကြည့်မိရာ ရိပ်ခနဲ အဝတ်စတစ်ခုနှင့် ယမ်းလှုပ်ပြီး ချက် ချင်းပျောက်သွားသည် ဆို၏။ ထိုကျောင်းသားကြီးတွေက

သူတို့ကို တစ္ဆေခြောက်သည်ဟု ဆိုသည်။

ထိုညက ဦးပေါ်လာ ချွတ်ချထားခဲ့သော ကိုယ်ဝတ်ကို တမာပင်ကိုင်ပေါ်၌တင်၍ နောက်တော့ တွေ့ကြရသည် ဆို၏။ ထိုတမာပင်မှာ မင်းရွာဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းထဲ၌ စာရေးသူတို့ ကျောင်းသားကြီးဖြစ် ကျောင်းက ထွက်လာ သည်အထိ ရှိနေ၏။

စာရေးသူတို့ကမူ မင်းရွာ၌ ရှင်ပြုရဟန်းခံ အလှူ အတန်းတစ်ခုရှိ၍ ဘုန်းကြီးနှင့် မင်းရွာကို လိုက်ရသောအခါ အိမ်က လူကြီးမိဘတွေ ကြိုတင်မှာလိုက်သလို ထိုတမာပင် အောက်ကို မဝင်ဝံ့ကြပေ။ ထိုစဉ်က ထိုတမာပင်၏ ပင် စည်မှာ လူကြီးကိုယ်လုံးလောက် ရှိသည်။

ဦးပေါ်လာ ညလူသည် မည်သည့်အိမ်ကိုမဆို ကိုယ် မျောက်၍ဝင်လျှင် ရသည်ဟု ယုံကြည်ကြ၏။

ထိုနေ့က သူ ကိုယ်မပျောက်သည်မှာ ထိုအိမ်ဝိုင်း အတွင်းရှိ နောက်တစ်အိမ်တွင် မီးနေသည်တစ်ဦး ရှိနေ သဖြင့် အိမ်ရှေ့တံခါးကို လက်နှင့်ပုတ်သော်လည်း မပွင့်။ သူ့ကိုယ်လည်း မပျောက်ဖြစ်ရသည်ဟု ပြောကြသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ဆီတွင် လောကီပညာရှင် ထွက်ရပ်ပေါက် ပုဂ္ဂိုလ်များ ပေါ်ဖူးသည်။ သမိုင်းအထောက်အထားလည်း ခိုင်ခိုင်မာမာရှိသည်။

(၈၉၃)ခုနှစ်က လောကီပညာရှင် ထွက်ရပ်ပေါက် ပုဂ္ဂိုလ် ဦးမြဝါ၊ (၉၅၃)ခုနှစ်တွင် ပေါ်ပေါက်ခဲ့ဖူးသော ဗားမ္မဆရာတော်တို့မှသည် ရာစုနှစ်တစ်ခုလောက်တွင် ကံဝါ လူမှိုင်း၊ ရှင်လူမှိုင်း၊ ဆရာမင်းဟိန်းထိုရ် ယခုထိ မဂ္ဂဇင်း များတွင် ရေးသားနေသော ဘိုးဩဘာ၊ စာရေးသူ၏ သူ တော်ငတေထိ ထွက်ရပ်ပေါက်နှင့် လောကီပညာရှင်များ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ကြသည်။

သို့သော် သက္ကရာဇ်(၆၃၅)ခုနှစ် မင်းကျားကြီးဘုရင် ခေတ်က စီတြိနှင့် နာရဒ မည်သော ရှင်ငယ်နှစ်ပါးသည် နာနာရုပ်အတတ်ကို ဘီလူးကြီးဆီက တတ်မြောက်လာကြ ပြီး ဘုရင်၏ မိဖုရားများကိုပင် ညအခါ၌ သွားလာပျော် ပါးကြကြောင်းနှင့် ယခု မင်းရွာ ဦးပေါ်လာကလွဲပြီး ဦးမြဝါအစ သူတော်ငတေအဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်များကား အမျိုး၊ ဘာသာ၊ သာသနာကို စောင့်ရှောက်သွားကြသူများ၊ လော ကီပညာရပ်နှင့် လူသားများအား အကျိုးပြုဆောင်ရွက်သွား ကြသူများချည်း ဖြစ်ပေသည်။

ဝေယံလင်းခေါင်

ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က လည်ပင်းဖက်ပေါင်းခဲ့ကြတဲ့ ခုနောက်ရဲဘက် သူငယ်ချင်း(၃)ယောက် ရှိခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်ရယ်၊ သိန်းမြင့်ဝင်းရယ်၊ ငဒိုးရယ်ပေါ့။

ဟိုးငယ်ငယ် ကလေးဘဝကတည်းက တွဲခဲ့တာပါ။ ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ မိုးတွင်းဘက်ဆို အမြဲ လယ်ကွင်းထဲသွား ချွံတွေ ပေပွနေအောင် လယ်ပုစွန်လုံး နှိုက်တာ၊ နုကုန်နေခန်း ငါးဖမ်းတာ စွဲကြီးကြီးနဲ့ လုပ်လေ့ရှိတဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို တောကျွဲလေးတွေလို လူတွေက ချစ်စနိုး ခေါ်ကြတဲ့အထိ ချွံထဲဗွက်ထဲမှာ ပျော်ခဲ့ကြတာ။

တစ်ခါ၊တစ်ခါကျတော့လည်း ငါးရှဉ့်ဇူးတာကိုလည်း လုပ်ကြသေးတယ်။ ငါးရှဉ့်ဇူးတာကို သိန်းမြင့်ဝင်း ကျွန်တော်က

မလုပ်တတ်ဘူး။ ငဒိုးက ဆရာကြီး။

ပုစွန်နှိုက်ရင်ရတဲ့ ပုစွန်တွေကို တောထဲမှာပဲ မီးပုံပြီး ပိုပြီးတော့ မီးဖုတ်စား၊ သိပ်ကောင်းတာ။ ဘယ်တော့မှ အိမ်ကို မယူသွားဘူး။

ငါးရှဉ့်ဇူးတာတွေဆို အိမ်က ဆီ၊ ဆား၊ ငရုတ်၊ ကြက်သွန်တွေ ယူလာကြပြီးတော့ များရတဲ့ ငါးရှဉ့်တွေကို လယ်ကွင်းထဲမှာရှိတဲ့ ဦးလေးကောင်းလယ်ထဲမှာ ထမင်းလွတ် အဝချက်စားကြတယ်။ ဟင်းချက်တာတော့ ကျွန်တော်က ဖြစ်တယ်လေ။



သွတ်
ဆေးချမ်းအောင်
(ရမည်းသင်း)

အဖေတို့၊ အမေတို့က အဲဒီလိုလုပ်ကြတဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဝါသနာကို မကြိုက်လို့ အရှိက်ခံခဲ့ရတာတွေလည်း အကြိမ် ပေါင်း မနည်းတော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ညဉ့်တွေ ကတော့ မပျောက်ခဲ့ပါဘူး။

ဆောင်းရာသီမှာကျတော့ အလုပ်တစ်မျိုး ပြောင်းလုပ် ကြပြန်တယ်။ အဲဒါကတော့ ငရုတ်ခင်းတွေ၊ ပြောင်းခင်း တွေထဲမှာ နေတတ်ကြတဲ့ ပြည်လုံးငှက်တို့၊ ငှက်တို့ စတဲ့သတ္တ ဝါတွေကို ထောင်ဖမ်းတဲ့ဘက် ရောက်သွားတယ်။

ဝါသနာချင်းတူပေမယ့် ကျွန်တော်က အဖြစ်မရှိဘူး ပေါ့ဗျာ။ ငှက် အတော်ဆုံးပဲ။ ကြည့်လေ၊ ငှက်ထောင်တဲ့ ပိုက် သူထိုးတတ်တယ်။ ပြောင်းခင်းထဲနဲ့ ငရုတ်ခင်းတွေထဲ မှာနေတဲ့ငှက်တွေ ဘယ်လိုထောင်ဖမ်းရတယ်ဆိုတာ သူက သိတယ်။

ပြောင်းခင်းထဲမှာနေတဲ့ ငှက်ထောင်တော့ သူ့ဘာသာသူ စည်းသား၊ ပိုက်တန်းချ၊ ပြီးရင် ပြောင်းခင်းစကနေပြီးတော့ ပြောင်းပင်တွေကို တခေါ်ခေါ်နဲ့ ပုတ်ခြောက်ပေးလိုက်တာနဲ့ ရှိနေတဲ့ငှက်ဆို မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပဲ တစ်ကောင်မကျန် ပိုက် ဝင်တိုး ငှက်တွေ လွယ်လွယ်လေးရ။

ပြည်လုံးငှက်ကျတော့ ငရုတ်ခင်းတွေထဲမှာပဲ အနေ များတာ။ ငရုတ်ပင်အရိပ်ကောင်းကောင်းအောက်မှာ ပြောင် နေအောင်ရှင်း၊ စည်းတား၊ ပိုက်တန်းချ၊ တစ်နေရာမှာရှိနေ တဲ့ ပြည်လုံးငှက်တွေကို သုံးယောက်သား ပိုင်းခြောက်ပေး လိုက်တော့ ပိုက်တန်းနား ရောက်သွားကြပြီဆိုရင် ငှက်က ကျောက်ခဲလေးနှစ်လုံးကို တစ်ဖက်စီကိုင် ခပ်သာသာရိုက် လိုက်တဲ့ ဒေါက်..ဒေါက်ဆိုတဲ့ အသံစူးစူးကြောင့် ပြည်လုံး ငှက်လေးတွေဟာ ရှေ့တိုးတိုးသွားကြရင်းက ပိုက်ကိုဝင်တိုး ကျွန်တော်တို့က ငှက်လို မလုပ်တတ်ကြတော့ သူ ထိုင်ဆို ထိုင်၊ ထဆိုထပေါ့။ သူ သဘောမကျရင် မအေးနှမ မရှောင်ဘူး ကျွန်တော်တို့ကို ဆဲရော။ ဘယ်နာမှာလဲဗျ။ သူ့ကို ဆရာကြီးတင်ထားကြတာဆိုတော့ နာခံရတာပေါ့။

နောက် စပါးခင်းတွေကြား လယ်ကန်သင်းတွေဘေး မှာရှိတဲ့ ကြက်လမ်းတွေကို ထောင်တာလည်း လုပ်ကြသေး တယ်။ လယ်ကြက်ထောင်တော့လည်း ငှက်ပဲ ဆရာကြီး။ လယ်ကြက်တွေကို ညွတ်နဲ့ ထောင်ဖမ်းတာ ငှက် သိပ်တော် တယ်။

ဒါတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ငယ်စဉ်က ပုံရိပ်တွေပေါ့ဗျာ။



ရွာကျောင်းက မူလတန်းအောင်တော့ ကျွန်တော့်အနေ နဲ့ အမေက မြို့က အလယ်တန်းကျောင်းမှာ ပညာဆက်သင် စေတယ်။ သိန်းမြင့်ဝင်းနဲ့ ငှက်ကတော့ ကျောင်းဆက်နေ တော့ဘဲ သူတို့မိဘတွေနဲ့အတူ လယ်ယာလုပ်ငန်းတွေ ပိုင်း ကူလုပ်ရင်း ကိုယ်တိုင် ဘဝဝမ်းရေးအတွက် သူတို့ကိုယ်သူ တို့ တာဝန်ယူလုပ်နေရစ်ခဲ့ကြတယ်။

နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာတော့ ဒီကောင်တွေ ပြန်ဆုံပြီးတော့ ဟိုးအရင်ကလိုပဲ တတွဲတွဲနဲ့ရယ်ပေါ့။

ငယ်ငယ်တုန်းကလိုတော့ ရွယ်၊ ဗွက်ထဲ မနို့က်တော့ ပေမယ့် ငှက်က ကုန်းတန်းတွေမှာ သူထောင်ထားတဲ့ ခဲ ထောင်ကုတ်(ညွတ်)တန်းတွေ ကြည့်တာမှာ သူနဲ့လိုက်ခဲ့ရ နေတိုင်းပဲ ခေါ်တယ်။ နေတိုင်းလည်း တစ်ကောင်၊ နှစ် ကောင် ရတယ်။

ငှက်သား၊ ခါးသားတို့ဆိုတာ ငှက်ထဲမှာ တကယ်တော့ ကောင်းတဲ့ အသားပဲ။ ဒါ အမြဲရတော့ သိပ်ပျော်တာပေါ့။

ငှက်က ပြောပြတယ်။ ဆောင်းရာသီဆိုရင် အရင်က လို ငှက်မလိုက်တော့ဘဲ ညဘက် တောကြောင်ထောင်တာ ရတယ်ဆိုပဲ။ သူ့အဖော်က ထုံးစံအတိုင်း သိန်းမြင့်ဝင်းနဲ့ ပေါ့။ သူတို့ ပြောပြတာတွေ ကျွန်တော်က အားကျပါး တဲ့ နားထောင်နေရင်းက ကျောင်းနေချင်စိတ်တောင် ပျောက် နားလားတယ်။ အဖေနဲ့ အမေ ကြောက်လို့သာ။ နို့မဟုတ် အ ကျောင်းမနေတော့ဘူး။

တစ်ခုသောနေ့မှာပေါ့လေ၊ မှတ်မှတ်ရရ ပြောရင် ကျွန်တော် ဆယ်တန်းဖြေပြီးတဲ့နှစ် နွေရာသီတစ်ရက် ပေါ့။ ရွာနဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာရှိနေတဲ့ ညောင်ပင်အုံ့အုံ့ ဆိုင်းကြီးဆီ သူတို့နဲ့အတူလိုက်ခဲ့ဖို့ ကျွန်တော့်ကိုခေါ်ထား လိုက်သွားတာပေါ့။

ညောင်ပင်ကြီးအောက်မှာ ရွာက ကျွန်တော်တို့အဖေ လူငယ်တွေနဲ့ လူလတ်ပိုင်းတွေစုပြီး ခိုးထိုးနေကြတာ တယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဝင်ထိုးကြည့်တာပေါ့။ မခွဲပဲ သိန်းမြင့်ဝင်းနဲ့ ငှက်တို့က ခိုးထိုးတာ လက်သားကျ တွေရတယ်။ အပျော်တော့မဟုတ်ဘူး။ ငါးကျပ်၊ တစ် စသည်ဖြင့် ထိုးကြတဲ့ လောင်းကစားအလုပ်ပါ။ ဗိုလ် တစ်နေလုံး ကျွန်တော်တောင် ထိုင်ကြည့်ခဲ့မိတယ်။ စောင်းတော့ အားလုံးရဲ့ပိုက်ဆံတွေ ငှက်ဆီမှာပဲ ဆုံးမှာ ရောက်သွားရော။

ငယ်စဉ်ကတည်းက ကျွန်တော်တို့ထက် အဖေ

ဆာ်တဲ့ ငဒိုးကို ကျွန်တော် အထင်မကြီးဘဲ မနေနိုင်အောင်
ကို ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။

နေ့မှာဆိုတော့ လူတကာ အလုပ်ပါးကြတယ်လေ။
အားနေတဲ့ ကျွန်တော်လည်း ငဒိုးတို့နဲ့အတူ ဒိုးဝိုင်းကို အမြဲ
ထိုလို ရောက်ဖြစ်တယ်။ ငဒိုးကို အားပေးဖို့သက်သက်ပါပဲ။
လောင်းကစားအလုပ်ကို ကျွန်တော် တကယ်ဝါသနာမပါ
တာ။

လောင်းကစားအလုပ်ဟာ သူများအိတ်ထဲက ငွေကို
တိုယ့်အိတ်ထဲရောက်ဖို့ ကြိုးစားတဲ့ အလုပ်ပဲ။ သူတို့က
အပျော်လို့ မြင်ကြတယ်။ ကျွန်တော်က ဒီလိုမမြင်ဘူး။
သူများရဲ့ငွေတွေကို လိုချင်လွန်းတဲ့လောဘ ဖုံးနေတဲ့အလုပ်
ပဲလို့ မြင်နေတာ။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ကျွန်တော် (၁၀)တန်းအောင်ခဲ့တယ်။ ဘာကြောင့်
သိုလ်ကို တစ်နှစ်နားပြီးမှ တက်ခွင့်ရခဲ့တယ်။ အဲဒီနှစ်က
အဖေတို့၊ အမေတို့ကို လယ်ယာလုပ်ငန်းတွေ ဝိုင်းကူလုပ်
ပေးနိုင်ခဲ့တယ်။

နေ့ရောက်ပြန်တော့ ထုံးစံအတိုင်း ညောင်ပင်ကြီး
အောက်မှာ ဒိုးဝိုင်းဖြစ်ကြပြန်ရော။ ဒီနှစ်မှာတော့ ဒိုးဝိုင်း
ဘင်မက တစ်ဆင့်တက်ပြီးတော့ ဂျင်ဝိုင်းပါ ဖြစ်လာတယ်။
မြို့နဲ့လည်း အလှမ်းဝေးတော့ ရဲတို့ဘာတို့ မသိနိုင်ဘူး။
ကျေးရွာလူကြီးကလည်း သူနဲ့မဆိုင်သလိုဘဲ နေတာ။

ဒိုးဝိုင်းမှာ ငဒိုး မကစားတော့ဘဲ ဂျင်ဝိုင်းဘက် လှည့်
သွားတယ်။ ဂျင်ဝိုင်းက အလျော်အစား မြန်တယ်လေ။
အကဲတော့ ဒိုးဝိုင်းပျောက်ပြီး ဂျင်ဝိုင်းမှာပဲ ဟိုရွာဒီရွာက
သူတွေ ပုံကျနေတာပဲ။

အဲဒီဂျင်ဝိုင်းကို ငဒိုးတို့နဲ့အတူ ကျွန်တော် လိုက်သွား
ဆေမယ့် ကျွန်တော့်အဖေနဲ့ အမေက လောင်းကစားမလုပ်
နဲ့သိတော့ တားတော့မတားဖြစ်ပါဘူး။ စိတ်တော့ဘယ်ချ
မှာလဲ။ မိဘနဲ့ သားသမီးကြားမှာ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး အပြန်
အလှန် နားလည်မှု၊ ယုံကြည်မှု ဆိုတာရှိနေရင် မိဘဆိုတာ
သားသမီးတွေကို ဟိုမသွားရ ဒီမသွားရ ဘယ်ချုပ်ချယ်
မှာလဲ။

ခုလည်း ကျွန်တော့်ကို ယုံကြည်ထားတဲ့ အဖေနဲ့အမေ
က ငဒိုးတို့နဲ့ သွားလာတာကို မနှစ်သက်ပေမယ့် မပြောပါ
ဘူး။ ကျွန်တော်ကလည်း မိဘယုံကြည်မှုပျက်အောင် တစ်
ခါမှ မလုပ်ခဲ့ဖူးဘူး။

ဂျင်ဝိုင်းမှာလည်း ပွဲသိမ်းတော့ ငဒိုးပဲ။ ဒီကောင်က

သိပ်လျင်တာ၊ သိပ်ပြီးလည်းနပ်တာ။ ဒါတွေကြောင့်လား
လောင်းကစားကံကပဲ ကောင်းနေလို့လား မသိပါဘူး။ အမြဲ
လို နိုင်တာပဲ။

ငဒိုးတို့မိဘတွေက သူတို့သား လောင်းကစား မတား
ဘူးလားဆိုတော့ တားတာပေါ့ဗျာ။ နည်းမျိုးစုံနဲ့တားပေ
မယ့် ဒီကောင် ပြောမရတဲ့အဆုံးမှာ လွှတ်ထားလိုက်တယ်ပဲ
ပြောရတော့မှာပေါ့ဗျာ။

ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်တက်တော့ ဒီကောင်တွေနဲ့ တစ်
နေရာစီ ဖြစ်သွားပေမယ့် ငယ်ပေါင်းတွေဆိုတော့ ဘယ်မှ
မှာလဲလေ။



ရန်ကုန် ကျွန်တော် ဘွဲ့ယူသွားမယ်ဆိုတော့ သိန်းမြင့်
ဝင်းနဲ့ ငဒိုး ရန်ကုန်ကို မရောက်ဖူးလို့ အတူလိုက်လာခဲ့
တယ်။ တောသားဆိုပေမယ့် ဒီကောင်တွေက စာတွေဖတ်၊
ရေဒီယိုနားထောင်ကြတဲ့ ကောင်တွေဆိုတော့ ပြူးတိပြူး
ကြောင်တော့ မရှိဘူး။ မဆိုးပါဘူးလေ။

ကျွန်တော့်အဖေနဲ့အမေ မိသားစုကတော့ ဘွဲ့ယူမယ့်
ရက် ရောက်ခါနီးမှ လိုက်လာကြမှာ။ ကျွန်တော်တို့က
လည်ပတ်ဖို့ ကြိုလာခဲ့ကြတာလေ။

မနက်(၃)နာရီလောက်မှာ ရန်ကုန်ကားဝင်တာဆိုတော့
ကားဆင်း နားနားနေနေ လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးမှ ဖြို့ထဲ
သွားဖို့ လိုင်းကားဂိတ် သွားဖြစ်ကြတယ်။ ကားဂိတ်မှာ
ခရီးသည်များများစားစား မရှိပါဘူး။ ယောက်ျားသားတွေ
ချည်းပဲ။ ကျွန်တော်တို့အပါအဝင် ခရီးသည် ဆယ့်ကိုး
ယောက်ပဲရှိတယ်။

ကားကလည်း တော်တော်နဲ့ မလာနိုင်၊ စောင့်ရတာ
လည်း ခူးတောင့်နေပြီ။ ဟိုဒီကြည့်တော့လည်း အမှောင်ထုနဲ့
ခပ်ကြိုကြိုမီးတိုင်တွေရဲ့ အလင်းရောင်က ဘယ်အရာမှ မသဲ
ကွဲလှဘူး။

ရုတ်တရက် ကျွန်တော်တို့ဘေးနား ဖြူဖွေးနေတဲ့ မီး
အလင်းရောင်နဲ့အတူ လူတစ်ယောက် မီးအုပ်ဆောင်းလေး
ထွန်း၊ မြေပေါ်မှာ လုံချည်အဟောင်းလေးဖြန့်ခင်း၊ စီး
ကရက်ဘူးခွံက ကတ်ပြားလေးသုံးချပ်ကို လက်ထဲကိုင်ထား
ရင်း ကတ်ပြားတစ်ပြားချင်း ကျွန်တော်တို့ ခရီးသည်တွေကို
ပြကာ-

‘ဒီကတ်ပြားလေး(၃)ပြားမှာ ဟောဒီကတ်ပြားရဲ့
အလယ်မှာ အနက်ရောင်အမှတ်အသားလေး ပါတယ်။ လူနဲ့

တဲ့ ဒီနှစ်ပြားက အမှတ်အသားမပါဘူး။ ဒီသုံးပြားကို ဟော
ဒီလို တစ်ပြားစီ ချထားလိုက်မယ်။ အနက်ရောင်အမှတ်
အသားပါတဲ့ကတ်ပြားကို အမှန်ပြောနိုင်ရင် ထိုးတဲ့ငွေအဆ
တိုင်း ပြန်လျှော်မယ်ဟု ပြောလည်းပြော အနက်ရောင်ပါ
ကတ်ပြားလေးကို အားလုံးမြင်သာအောင် ဖြည်းညင်းစွာချ
၍ ထိုးလာမည့်သူကို ဈေးခေါ်နေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် အသက်(၃၀)ခန့်အရွယ် လူ(၅)
ယောက် ရုတ်တရက် ဟိုမှဒီမှ ရောက်လာကြပြီး စူးစမ်း
သည့်သဘောဖြင့် ထိုလူကို မေးလေသည်။

ထိုလူကလည်း စောစောက ကျွန်တော်တို့ကို ပြသလို
ကတ်ပြားလေးတွေကို ဟိုရွှေဒီပြောင်း လုပ်ပြသည်။ အနက်
ရောင်သင်္ကေတပါ ကတ်ပြားကို မှန်အောင် ပြောထိုးနိုင်
လျှင် လျော်မည်ဟု ရှင်းပြပြီးကာ ထိုအနက်ရောင်ကတ်ပြား
အားလုံးမြင်သာအောင် ချထားလိုက်သည်။ အနက်ရောင်
သင်္ကေတပါ ကတ်ပြားအားလုံး ဘယ်အပြားဆိုတာ မြင်နေ
ရတော့ ဝိုင်းထိုးကြသည်။ တစ်ယောက်ပဲ အခြားကတ်ပြား
ကို ထိုးလေသည်။

ထိုးသားကုန်ပြီဆိုတော့ အလျော်အစားလုပ်လေသည်။

နောက်တစ်ပွဲ စသည်။ စောစောကလိုပင် လက်ကို
ဖြည်းဖြည်းပင် အနက်ရောင်သင်္ကေတပါ ကတ်ပြားအားလုံး
မြင်သာအောင်ပဲ ချသည်။ ထိုအနက်ရောင်ကတ်ပြားကို ထို
လူ(၅)ယောက်အုပ်စုထဲမှ တစ်ယောက်က လက်နှင့်ဖိထား
ပြီး မသိမသာပင် လှန်ပြလိုက်သေးသည်။ ထိုကတ်ပြားကို
ထိုးကြဖို့ မဲဆွယ်လေသည်။ ငါးထောင်တန်တစ်ရွက် သူ
လည်း ထိုးလေသည်။

ထိုလူစကားမဆုံးမိမှာပင် ကြည့်နေကြသည့် ခရီး
သည်တွေက ငွေတွေ ဖျော့ခနဲ ထိုကတ်ပြားရှိရာ ကျလာ
သည်။ ထိုးသူ မရှိတော့မှ ကတ်ပြားလှန်၍ အလျော်အစား
လုပ်သည်။

နောက်တစ်ပွဲဆက်သည်။ စောစောကလို အားလုံးမြင်
သာအောင် ချလိုက်ပြန်တော့ အနားမှာရှိတဲ့လူတိုင်း ထိုကတ်
ပြားဆီ ငွေတွေ ပုံခနဲကျသွားသည်။

ဒိုင်လုပ်သူက ထိုးသားရှိသေးလားဆိုသည့်သဘောနှင့်
အားလုံးကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ချိန်မှာတော့ 'နေဦး...
ကျွပ်ထိုးဦးမယ်'ဟု ပြောပြောဆိုသို့နှင့် ထောင်တန်တွေ
တစ်ထွေးကြီး ထုတ်ချလိုက်သူမှာ အခြားသူ မဟုတ်ပါချေ။
ငဒိုး ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော် တားချိန်မရလိုက်ပါ။ ဒိုင်က

မှောက်ထားတဲ့ကတ်များလှန် အလျော်အစားလုပ်ပြန်တယ်။

မြိုးမြိုးမြက်မြက် အလျော်ရလိုက်တဲ့ ငဒိုးမျက်နှာမှာ
အပြုံးတွေက အရောင်ထွက်နေသည်အလား ထင်နေရတယ်။

အလျော်ရတဲ့ငွေတွေကို ရေနေတဲ့ ငဒိုးကို ကျွန်တော်
လက်လှမ်းဆွဲပြီးတော့-

'ငဒိုး...မင်း သွားမလုပ်နဲ့။ ရွာမှာလို မင်း ထင်နေ
သလား။ ဒါ အကွက်ဆင် ထောင်ဖမ်းနေတာ။ သူ့အကွက်
ထဲ ဝင်သွားရင် မင်းပြောင်မှာ။ သူ့ဘေးမှာရှိနေတဲ့လူတွေက
သူ့လူတွေချည်းပဲ'ဟု ကျွန်တော် တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြော
ပြပေမယ့် ငဒိုးက လက်မခံ။

ပါးစပ်ကပင် မပြောနိုင်တော့ဘဲ ခေါင်းသာတွင်တွင်
ယမ်းပြရင်း ဒိုင်ရဲ့ ကတ်ပြားလေးတွေ လျင်မြန်စွာ ဟိုရွှေ
ဒီပြောင်း လုပ်နေတာကိုပဲ ကြည့်နေရင်းက လက်ထဲမှာ
အသင့်ဆုပ်ထားတဲ့ငွေတွေ ဘုတ်ခနဲပစ်ချ ထိုးပြန်ပါရော။

ဒီတစ်ခါတော့ ထိုးသားတွေ ကော့ခနဲ ဖြစ်သွားကြ
တယ်။ ထိုးသားတဲ့ငွေအားလုံး ဒိုင်စားသွားပြီ။ ငဒိုးကို
ဆက်မလုပ်ဖို့ သိန်းမြင့်ဝင်းနဲ့ ကျွန်တော် အတန်တန်တားအား
တဲ့ကြားက ဘယ်လိုမှ ပြောမရ။ လိုင်းကားကလည်း ဖြစ်
လိုက်တာ။ ဘယ်လောက်ကြာ စောင့်ရမလဲ။ လိုင်းကား
ရောက်လာရင်တော့ ဒီကိစ္စ အေးမှာလို့ထင်တယ်။

လျော်လိုက်၊ စားလိုက်နဲ့ပဲ ပွဲရိုက်က ကောင်းနေပြီ။ ခု
မှာလိုပဲ ငဒိုးအသံက ဆူညံလို့။ ဘယ်သူမှလည်း ဂရုစိုက်
ဟန်မတူ။ ဒီအချိန် ရဲတွေများရောက်လာရင် သိပ်ကောင်း
မှာပဲလို့လည်း မျှော်မိတယ်လေ။ မနက်စောဆိုတော့ လုံခြုံ
ရေးက အားနည်းနေတယ်လို့ ထင်ရတယ်။

ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ငဒိုးကို ဆွဲထိုးပစ်ချင်စိတ်တွေ အနည်း
ငယ် မျှိသိပ်နေရတယ်။ ပွဲကလည်း လူတွေ များလာပြီ။
ကတ်ပြားလေးတွေ အရွေ့အပြောင်းလုပ်နေတဲ့ ဒိုင်ရဲ့အသံ
တွေဟာလည်း လျှပ်စီးလက်သလို မြန်နေတယ်။ ရုတ်
တရက် လူအုပ်ကြားထဲက ငဒိုးအသံ ကြားလိုက်ရတယ်။

'ပါတာ ကုန်ပြီ။ ဒီကျောပိုးအိတ် ဘယ်သူယူဆေး
တစ်သောင်းပဲပေး။ အထဲမှာ ပစ္စည်းတစ်သိန်းကျော်ဖိုး
တယ်'ဆိုတဲ့ စကားသံကြောင့် ကျွန်တော်နဲ့ သိန်းမြင့်ဆီ
မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူး ဖြစ်သွားကြတယ်။

ပစ်ချထားတဲ့ ကျောပိုးအိတ်ကို လူအုပ်ကြားထဲ တိုင်း
ပြေးကောက်ယူပြီး-

'ငဒိုး...မင်း အရမ်းလွန်နေပြီ'

ပြောရင်း ငဒိုးအင်္ကျီရင်ထောင်ဆွဲ လူကြားထဲကဆွဲ
ခေါ်လာခဲ့တယ်။

ယက်ကန်၊ ယက်ကန်နဲ့ ပါလာရင်းက-

‘ဘာလို့တော်ရမှာလဲ ဖိုးအောင်၊ ငါ့အိတ် ငါရောင်းတာ
ဘယ်သူခွင့်ပြုချက် ယူရဦးမှာလဲ။ မရောင်းစေချင်ရင် မင်း
ပါတဲ့ပိုက်ဆံပေး’

ငဒိုး အင်္ကျီရင်ထောင် တင်းတင်းဆွဲပစ်ရင်း လက်သီး
နဲ့ ထိုးမယ်လုပ်တော့ သိန်းမြင့်ဝင်းက ငဒိုးကို ပိုက်ဆံထုတ်
ပေးတယ်။

‘ရော...ငဒိုး၊ ဖိုးအောင်...အဲဒီလိုတော့ မလုပ်နဲ့ကွာ။
ငါတို့နှစ်ယောက်က မင်းအားကိုး လိုက်လာကြတာ’

သိန်းမြင့်ဝင်းစကားကြောင့် စိတ်လျှော့လိုက်တယ်။
ငဒိုးက ငွေရတာနဲ့ ကျွန်တော့်လက်က ရုန်းထွက်ပြီး ဝိုင်း
ထဲ ပြန်ဝင်သွားရော။

ကျွန်တော် ငဒိုးကို ဘာမှမပြောလိုတော့ပါ။ သိန်းမြင့်
ဝင်း ပြောလိုက်တဲ့စကားက ကျွန်တော့်နှလုံးသားထဲထိ
ရောက်သွားတယ်။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် မပြောတော့ပါဘူး။
ကြိုက်သလိုသာ လုပ်ပေးတော့ဆိုပြီး လွှတ်ထားလိုက်တယ်။
ဒီလိုနဲ့ပဲ ကျွန်တော်တို့မှာပါလာတဲ့ ငွေတွေအားလုံး အသွင်
အမျိုးမျိုးနဲ့ ငဒိုး ယူထိုးပစ်လိုက်တာ အားလုံးကုန်ပါလေ
ရော။

လိုင်းကား ဝင်လာတယ်။ အလင်းရောင်လည်း လာနေ
ပြီ။ လောင်းကုစားလုပ်နေကြတဲ့ ခရီးသည်တွေ အလျှိုလျှို
ကားပေါ်တက်သွားကြတော့ ဝိုင်းလည်း သိမ်းသွားတယ်။

ထိုတော့မှ ငဒိုး ကျွန်တော်တို့နား ရောက်လာကာ-

‘ဒီကားနဲ့ တို့ မြို့ထဲသွားရမှာ မဟုတ်လား’

သူမေးတာ ကျွန်တော်မဖြေမိ။

လောင်းကုစားအဖွဲ့ ထွက်သွားရာကို လှမ်းကြည့်ရင်း-

‘ငဒိုး...မင်းဟာ လူမိုက်၊ လူမိုက်ဆိုတာ ဆင်ခြင်တုံ

တရားမရှိတဲ့သူကို လူမိုက်လို့ခေါ်တာ။ အခု မင်းလက်ထဲ
မှာ ငွေဘယ်လောက် ရှိသေးလဲ’

ငဒိုးက မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ကျွန်တော့်ကို တွေ့ကြည့်
ရင်းက ဖြည်းဖြည်းစွာ ခေါင်းယမ်းပြတော့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ
ဟာခနဲဖြစ်သွားတယ်။

ကားပေါ်တက်မည့်ခရီးသည်မရှိတော့ ကားထွက်သွား
တယ်။

‘ငဒိုး...မင်းက ထင်ရာကို ဇွတ်လုပ်တယ်။ လုပ်သင့်

မလုပ်သင့် မချင့်ချိန်ဘူး။ ဒီနေရာ၊ ဒီအချိန်ဟာ သူတို့စား
ကျက်ထဲ ဝင်လာတဲ့ အကြောင်းမသိသေးတဲ့ နယ်ကလူတွေ
လာတဲ့အချိန်။ ဖဲသုံးချပ်ကစားနည်းမျိုးနဲ့ ကစားပြီးတော့
ခရီးသည်တွေဆီကငွေတွေ သိမ်းသွားတာပဲ။

(၁) လုံခြုံရေးအားနည်းနေချိန်မှာ၊

(၂) သူတို့က အုပ်စုနဲ့ လာတယ်။

(၃) ကစားတဲ့ကတ်တွေဟာ ဥပဒေနဲ့လွတ်အောင် လုပ်
ထားတယ်။

(၄) အကြောင်းရှိရင် နယ်မြေကျွမ်းကျင်ကြတယ်။

(၅) အခန့်မသင့်လို့ ခိုက်ရန်ဖြစ်ရင်လည်း သူတို့က အုပ်စု
ကောင်းတယ်။

(၆) ဒီကတ်ပြားလေးတွေကို သူတို့က မျက်လှည့်ဆရာ
ထက် ကျွမ်းကျင်တယ်။ လှည့်စားနိုင်တယ်။ သူတို့ထောင်
ဖမ်းတဲ့ ညွတ်ထဲဝင်တိုးတော့ တို့ပါ အဆစ်ပါသွားတယ်။

ငဒိုး...မင်း တောမှာ ဘယ်လောက်ပဲလည်လည် ဒီ
မြို့ပေါ်မှာ မင်းဟာ ဘာမှမသိသေးတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်
လိုပဲ ရှိသေးတယ်’

‘အခု တို့မှာရှိတဲ့ ပိုက်ဆံ မင်းယူသုံးပစ်လို့ တစ်ပြားမှ
မရှိတော့ဘူး။ မင်းကြောင့် ခုနကား၊ မြို့ထဲသွားတဲ့ကား။
ပိုက်ဆံမှ မရှိတော့ရင် ဘာနဲ့သွားမလဲ။ ခြေကျင်ပဲ သွား
ရတော့မယ်။ ပြီးတော့ စားဖို့၊ ဘာနဲ့ သွားစားမလဲ။ မင်း
အသုံးမကျလို့’

ကျွန်တော် ဒေါသနဲ့ အော်ပစ်လိုက်တယ်။

ဒါထက် ကျွန်တော် မပြောချင်တော့ပါ။

ပြောပြီး ငြိမ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို သိန်းမြင့်ဝင်းက-

‘ဖိုးအောင်...တို့ ဘာဆက်လုပ်မလဲ’

‘ဆက်လုပ်စရာကတော့ ခြေကျင်လျှောက်ရုံပဲ’

‘ဘယ်လောက်ဝေးဝေးသွားရမှာလဲ’

‘(၁၀)မိုင်အနည်းဆုံးပဲ’

‘ဟင်’ဆိုတဲ့ အမေ့ဗိုတ်သံတွေကို ကျွန်တော် မကြား
ချင်ဘဲ ကြားလိုက်ရတယ်။

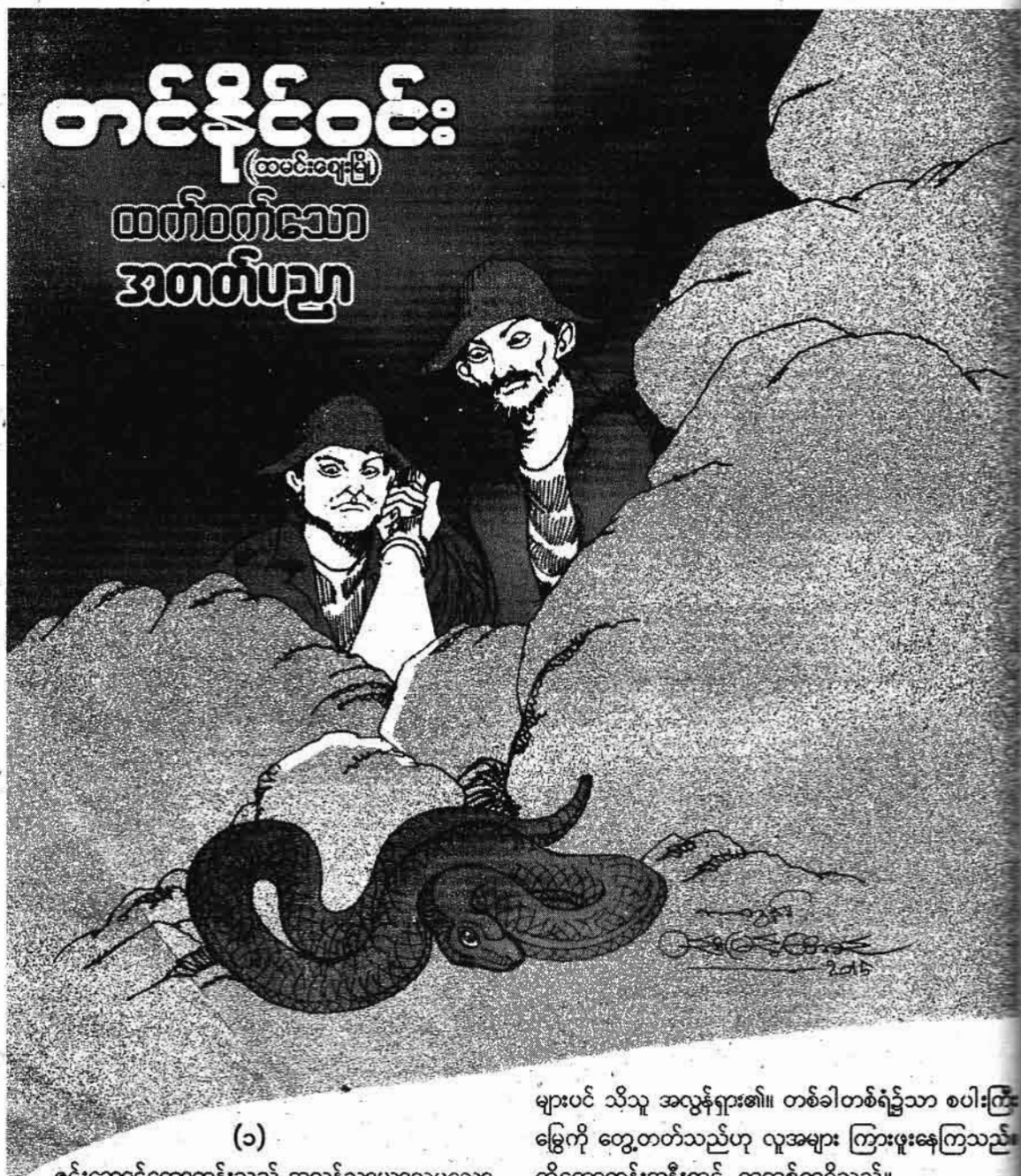
အဲဒီအချိန်မှာပဲ နောက်လိုင်းကားတစ်စီး ထိုးရပ်လာ
တာကို ငေးကြည့်နေမိတဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို ကားစပယ်ယာ
လေးရဲ့ မြို့ထဲလိုက်ဖို့ ခေါ်နေသံတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ကို
လှောင်ပြောင်နေသလိုပင်။

အေးချမ်းအောင်(ရမည်းသင်း)

တင်နိုင်ဝင်း

(ထင်းရူးမိ)

ထက်ဝက်သော အတတ်ပညာ



(၁)

ဇင်းဘောင်တောတန်းသည် အလွန်သာယာလှပသော ဒီရေရောက်ကြီးဝိုင်းသစ်တောတစ်ခုဖြစ်သည်။ မမေ၊ လမု၊ ဗြူး စသည့် ရေငန်ကြိုက်သစ်ပင်များဖြင့် အံ့ဆိုင်လျက်ရှိပြီး တောဝက်၊ မြေခွေး၊ ရှဉ့်၊ မျောက် စသည့် အသေးစား တောတွင်းကိရိယာများသာ ထိုတောထဲတွင် နေထိုင်ကျက်စားလေ့ရှိသည်။ သို့သော် မြေအောက်တွင်တော့ မြေပွေးတွေ အမြောက်အမြား နေထိုင်ကျက်စားသည်ကိုတော့ ဒေသခံ

များပင် သိသူ အလွန်ရှား၏။ တစ်ခါတစ်ရံ၌သာ စပါးကြီး မြွေကို တွေ့တတ်သည်ဟု လူအများ ကြားဖူးနေကြသည်။ ထိုတောတန်းအနီးတွင် ရွာတစ်ရွာရှိသည်။

တစ်နေ့တွင် ထိုရွာသို့ ကိုညွန့်အောင်ဆိုသူ မြွေဖမ်းသမား ရောက်လာမှ သည်ဇင်းဘောင်တောထဲတွင် မြွေတွေ များများစားစားရှိကြောင်း သိကြရသည်။ ကိုညွန့်အောင်သည် နေ့စဉ်လိုလို သည်တောထဲမှ မြွေပွေးများ လိုက်လံရှာဖွေဖမ်းယူ၍ မြို့ပေါ် တက်ရောင်းချလေ့ရှိသည်။ တစ်နေ့တွင် စပါးကြီးမြွေ ခပ်ကြီးကြီးတစ်ကောင် ဖမ်း

လာသဖြင့် ရွာသားများ ဝိုင်းအုံကြည့်ခဲ့ရသည်။

ကိုညွန့်အောင်တွင် နီကျော်ဆိုသည့် တပည့်တစ်ယောက်လည်း ရှိသေးသည်။ ကိုညွန့်အောင်သည် မြွေဖမ်းသွားတိုင်း နီကျော်ကို ခေါ်သွားရစမြဲ။ နီကျော်ပါမှ အလုပ်ဖြစ်သည်။ မြွေသည် တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်း ဖမ်း၍ အဆင်မပြေကြောင်းကို ကိုညွန့်အောင် အမြဲပြောလေ့ရှိသည်။ အထူးသဖြင့် တောတွင်းမြွေရိုင်းများ အရှင်ရအောင် ဖမ်းဆီးရာတွင် တစ်ယောက်တည်းဖမ်း၍ မလွယ်ကူလှချေ။ အနည်းဆုံး တပည့်တစ်ယောက်လောက်တော့ မွေးထားရစမြဲဖြစ်သည်။

ကိုညွန့်အောင်အဖို့ ဖမ်းဆီးရမိသော မြွေများကို သံပချပ်ထဲတွင် လှောင်ထားလေ့ရှိပြီး တစ်ပတ်တစ်ခါ ရန်ကုန်အထိ တက်ရောင်းလေ့ရှိသည်။ မြွေပွေးတစ်ကောင်လျှင် ထိုစဉ်က တစ်သောင်းလောက် ရရှိသဖြင့် ဆယ်ကောင်ရသည်တည်း။ တစ်ပတ်လျှင် သိန်းနှင့်ချီ၍ ရလေသည်။

မြွေဖမ်းကောင်းသဖြင့် ကိုညွန့်အောင်မှာလည်း မြွေဝိဇ္ဇာကို အလိုလိုရရှိသွားလေသည်။ မြွေဝိဇ္ဇာ ကိုညွန့်အောင်ဆိုလျှင် တစ်နယ်လုံးက မသိသူ မရှိချေ။ ဤသည်ကို အားကျနေသည်မှာ သိန်းမင်းဆိုသည့် လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

သိန်းမင်းသည် အသက်အရွယ်အားဖြင့် (၁၈)နှစ်သာ ရှိသေးသော်လည်း မိဘများမှာ ဆင်းရဲသဖြင့် ရရာအလုပ်ကို ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာ လုပ်ကိုင်နေရသူဖြစ်သည်။ သူသည် လောလောဆယ်တွင် ဝင်ငွေများရာနောက်သို့ လိုက်နေသူလည်း ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့တွင် သိန်းမင်းအတွက် အားတက်ဖွယ်ရာ သတင်းတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသည်။ နီကျော် ငှက်ဖျားဖြစ်နေသဖြင့် ကိုညွန့်အောင် မြွေဖမ်းရန်အတွက် လူငှားတစ်ယောက် လိုအပ်နေကြောင်းနှင့် မြွေဖမ်းလိုက်ရဲသူ လူငယ်တစ်ယောက်ကို ငှားရမ်းလိုကြောင်း ဖြစ်သည်။

ထိုသတင်းကြားကြားချင်း ကိုညွန့်အောင်ထံ သိန်းမင်း အရောက်ပြေးလေသည်။

သူ မြွေဖမ်းလိုက်မည်ဟု ပြောသောအခါ ကိုညွန့်အောင်က-

‘မြွေဖမ်းတယ်ဆိုတာ သိပ်တော့မလွယ်လှဘူး။ ဖမ်းနည်းရှိတယ်။ သတ္တိလည်း ရှိရမယ်။ ကိုယ်က မြွေထက်လည်း လျင်နေရမယ်။ ပြီးတော့ သန်လည်းသန်စွမ်းရမယ်။

မင်းက သန်လည်းသန်၊ လျင်လည်းလျင် ဆိုတာတော့ ငါသိပြီးသား။ သတ္တိရှိမယ်လိုလည်း ငါယုံကြည်တယ်။ အဲ... မြွေဖမ်းနည်းကတော့ ငါသင်ပေးမယ်’

ဤသို့ဖြင့် နီကျော်ကိုယ်စား သိန်းမင်းတစ်ယောက် မြွေဖမ်းလိုက်ခွင့်ရခဲ့သည်။ တောထဲဝင်ခင် ကိုညွန့်အောင်ကလည်း သိန်းမင်း ကိုင်တွယ်ဖမ်းဆီးရမည့် မြွေအမြီးပိုင်း အနေအထားကို ပြောပြသည်။ ဖမ်းဆီးရမိထားသော မြွေများထဲမှ အားနည်းပြီး အကောင်သေးသည့်မြွေများဖြင့် သိန်းမင်းအား သရုပ်ပြလေ့ကျင့်ပေး၏။

နှစ်ရက်၊ သုံးရက်ခန့် လေ့ကျင့်ပြီးသော် သိန်းမင်းလည်း အသင့်အတင့် ကျွမ်းကျင်သွားလေသည်။ ထို့နောက် ဆရာ၊ တပည့်နှစ်ယောက် ဇင်းဘောင်တောထဲ ဝင်သွားကြ၏။

သူတို့သည် ညွန့်ဗွက်အိုင်ကြီးတစ်ခုကို ဖြတ်သန်းပြီးနောက် တောလယ်တစ်နေရာအရောက်တွင် ကုန်းမို့မို့တစ်ခုကို တွေ့ကြရလေသည်။

‘ဟောဒီကုန်းက ဒီရေလွတ်တဲ့ နေရာမျိုးတွေ။ ဒီတော့ ဒီကုန်းရဲ့ မြေကြီးထဲမှာ မြွေပွေးအောင်းနိုင်တယ်ကွယ့်။ ကဲ...တူရွင်းငန်းပြားတွေ ယူခွဲ’

သူတို့ဆရာ၊ တပည့်နှစ်ယောက် မြေကြီးပေါ် နှစ်ချက်၊ သုံးချက်စီမျှ တူးဆွလိုက်ရုံဖြင့် မြွေတွင်းတစ်တွင်းကို စတွေ့ရတော့သည်။

‘တွေ့လား၊ ဒီမှာ မြွေတွင်း။ ခဏနေဦး’

ကိုညွန့်အောင်က မြွေတွင်းကို အကဲခတ်လိုက်သည်။ နှာခေါင်းဖြင့်လည်း ဘယ်ပြန်ညာပြန် နှမ်းရှုံ့နေသည်။

‘မြွေက ဒီဘက်မှာကွ၊ ဒီဘက် ဆက်တူး။ အသာကလေးတူး’

ကိုညွန့်အောင် အမိန့်ပေးသည့်အတိုင်း ဆက်တူးလိုက်ရာ အိပ်ပျော်ငြိမ်သက်နေသော မြွေပွေးတစ်ကောင်ကို အခန့်သား တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုအခါ ကိုညွန့်အောင်က တူရွင်းကို အသာချလိုက်ပြီး သူ့အိတ်ထဲမှ မီးခြစ်ကို ထုတ်ယူ၍ ရေနံချေးမီးတုတ်တွင် မီးညှို့လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် မီးတုတ်မှထွက်ပေါ်လာသောမှိုင်းများကို မြေကြွင်းထဲ အားကုန်မှုတ်သွင်းလိုက်လေသည်။

မီးညွန့်ရော မှိုင်းများပါ တွင်းထဲ ဝင်သွားသဖြင့် မြွေပွေးမှ ပူလောင်မွန်းကျပ်လာပြီး အပြင်သို့ တိုးထွက်လာ

လေသည်။ ထိုသို့ မြွေထွက်လာ၍ တွင်းဝမှ အမြီးမကျွတ် သေးခင် ကိုညွန့်အောင်သည် ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့် မြွေကို ဟန်ပြလိုက်လေသည်။

မြွေပွေးသည် သူ့ကို ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့် ဖမ်းမည် အထင်ဖြင့် ပြန်တိုက်ရန် အသင့်ပြင်နေစဉ် ကိုညွန့်အောင် ၏ ညာဘက်လက်က မြွေ၏လည်ပင်းကို ရုတ်တရက် ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေသည်။ ညာဘက်လက်က ဆုပ်ကိုင်မိ သည်နှင့် ဘယ်ဘက်လက်ကလည်း လျှပ်တစ်ပြက် ပူး၍ ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ မြွေသည် ရန်သူလက်တွင်း ကျရောက်သွားပြီ ကို သဘောပေါက်သွားပြီး အမြီးဖြင့် ပတ်၍ရိုက်ရန် အား ယူလိုက်သည်။ သို့သော် သူ၏အမြီးမှာ တွင်းထဲက မကျွတ် သေးသဖြင့် ဘာမျှလုပ်မရ ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် မြွေ သည် ရန်သူကို ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရန် တွင်းထဲမှ သူ၏ အမြီးကို ဆွဲထုတ်ရလေသည်။

ထိုစဉ် စနစ်တကျလေ့ကျင့်ပြီးသား သိန်းမင်းက တွင်း ဝမှ ကျွတ်ထွက်လာသော မြွေအမြီးကို အမြန်ဆုပ်ကိုင်ဖမ်း ချုပ်ထားလိုက်သည်။

ထိုသို့ မြွေအမြီးကို ဆုပ်ကိုင်ဖမ်းချုပ်ရာတွင် အမြီးရင်း ရော အမြီးဖျားပါ အမိအရဆုပ်ကိုင်ထားရ၏။ အကယ်၍ အမြီးရင်းသာ ဆုပ်ကိုင်ထားမည်ဆိုပါက မြွေသည် လွတ် နေသော အမြီးဖျားဖြင့် ကိုင်ထားသောလက်ကို ထိုးခွာတတ် သည်။ ထိုအခါ ကိုင်ထားသောလက် လွတ်သွားပြီး မြွေ အမြီးပိုင်းတစ်ခုလုံး လွတ်မြောက်သွားတတ်သည်။

ထိုပြင်တစ်စ အမြီးဖျားသာ ဆုပ်ကိုင်ထားမည်ဆိုပါက လည်း မြွေသည် ဆတ်ခနဲ ဆွဲခါလိုက်ခြင်းဖြင့် သူ၏ အမြီးတစ်ခုလုံးကို လွတ်မြောက်စေမည်ဖြစ်သည်။

အမြီးပိုင်းတစ်ခုလုံး လွတ်မြောက်သွားပြီဆိုပါက ဦး ခေါင်းပိုင်းကို ကိုင်ထားရသူအတွက် အန္တရာယ်နှင့် ကျိန်း သေရင်ဆိုင်ရတော့သည်။

အကယ်၍ အမြီးပိုင်းလွတ်သွားလျှင် မြွေသည် သူ၏ ဦးခေါင်းကို ကိုင်ထားသူအား အမြီးဖြင့်လည်း ရိုက်သတ် နိုင်သည်။ အမြီးဖျားဖြင့်လည်း လူ၏ဝမ်းဗိုက်ကို ထိုးဖောက် ပစ်နိုင်သည်။ လူခန္ဓာကိုယ်ကို ရစ်ပတ်ပြီးလည်း ဆွဲဆန့် ပစ်လိုက်နိုင်သည်။ အမြီးသာ လွတ်သွားပါက ခေါင်းပိုင်း ကလူ သေဖို့သာရှိသည်။

ဤသည်ကို သူ့ဆရာ သင်ကြားပေးထားသဖြင့် သိန်း

မင်း သဘောပေါက်ထားပြီးသား ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အမြီးဖျားရော အမြီးရင်းပါ သေသေချာချာ ဆုပ်ကိုင်ထား လိုက်သည်။ သို့သော် မြွေသည် လွန်လွန်လူးမျှ တွန့်လှမ်း ရုန်းကန်နေသည်။

မြွေသည် အလွန်သန်မာသောသတ္တဝါဖြစ်သည်။ သူ၏ ဖမ်းမိသည်နှင့် အတင်းရုန်းကန် ထွက်ပြေးတတ်သည်။ သူ၏ အဆိပ်စွယ်ဖြင့်လည်း ပြန်လည်ကိုင်ခံတတ်သေးသည်။ ထို့ ကြောင့် မြွေဖမ်းသူသည် အလွန်သန်မာထားရသည်။ သူ၏ နှင့် သတိလည်း ရှိရသည်။

မြွေရုန်းကန်နေစဉ် အချိန်အတွင်း၌ လူလဲကျမသွား အောင် ခြေနှစ်ဖက်ကို သိုင်းသမားများကဲ့သို့ အတန်ငယ် ကား၍ထားရပြီး မြေပေါ် ခြေမြဲအောင် တောင့်ရပ်ရ၏။ ထို့အပြင် မိမိခြေထောက်ချမည့်နေရာတွင် အခြားမြွေဝါး ကင်းပါးတွေ ရှိမရှိ မျက်စိကလည်း လျင်လျင်ကြည့်နေ ရသေးသည်။ သည်မြွေကို ဖမ်းနေတုန်း အခြားမြွေတစ် ကောင်ကောင်က အန္တရာယ်ပြုနိုင်ပြန်၏။

ယခုတော့ဖြင့် ဆရာကောင်းတပည့် ပန်းကောင်းသန် ဆိုသလို ကိုညွန့်အောင်၏ သင်ကြားပြသမှုကြောင့် သိန်းမင်း တစ်ယောက် မြွေမြီးကို မလွတ်တမ်းဆုပ်ကိုင်ထားနိုင် သည်။ ဆရာဖြစ်သူကလည်း ဦးခေါင်းပိုင်းကို အသေဆုပ် ကိုင်ထားနိုင်ပြန်သဖြင့် လက်လံတစ်လံကျော်မျှရှိသော မြွေ ပွေးတစ်ကောင်သည် ဆရာတပည့်နှစ်ဦးကြားမှာ တစ် လန်းကြီးဖြစ်နေလေသည်။

ထိုစဉ် ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် တိုင်ပင်ထားသည့် အလား သစ်ပင်ခြေရင်းတွင် ကြိုးဖြင့် ပူးချည်ထားသော သံဆန်ခါအစိပ်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် ပခြပ်နားသို့ မြွေကို ယူဆောင်သွားလေသည်။ ထိုပခြပ်ထဲသို့ မြွေကိုထည့်သွင်း ရန်ဖြစ်သည်။

ထိုပခြပ်သည် သစ်ပင်ခြေမှာ ခိုင်မြဲစွာ ကြိုးဖြင့်ချည် နှောင်ထားသည်။ ထိုသို့ပြုလုပ်ထားရခြင်းမှာ မြွေထည့် သွင်းစဉ် ပခြပ်မှောက်ကျမသွားစေရန်ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ မြွေထည့်လိုက်စဉ် ပခြပ်လဲမှောက်သွားပါက မြွေသည် လည်း ထိုပခြပ်ထဲမှ လွတ်မြောက်သွားနိုင်သည်။

ထိုစဉ် ကိုညွန့်အောင်သည် ပခြပ်တွင်ဖုံးထားသော အဖုံးကို ခြေဖျားဖြင့်လှန်၍ဖွင့်လိုက်သည်။ အဖုံးသည် ပခြပ် ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသဖြင့် အလိုက်သင့် ပွင့်သွားလေသည်။ ထို့နောက် သိန်းမင်းကိုင်ထားသော အမြီးပိုင်းမှစ၍

သွင်းလေသည်။

မြွေကို ပခြပ်သွင်းရာတွင် ဦးခေါင်းပိုင်းမှစ၍ ဓသွင်းရ။ ဦးခေါင်းပိုင်းမှ စ၍သွင်းလျှင် မြွေသည် သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို တွန့်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် သူ၏ဦးခေါင်းကို ပခြပ်ဝနှင့် လွတ်မြောက်စေပြီး အမြီးကိုင်ထားသောလူကို ပြန်ပြီးကိုက်တတ်သည်။ ထို့ကြောင့် မြွေကို အမြီးပိုင်းမှ ဓသွင်းရသည်။

သိန်းမင်းက မြွေအမြီးကို ပခြပ်ထဲ အသာသွင်းပြီး လက်လွတ်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဦးခေါင်းကို ကိုင် ထားသော ကိုညွန့်အောင်ကလည်း မြွေ၏ဦးခေါင်းကို ပခြပ် ထဲ ဆောင့်ချလိုက်လေသည်။ ထိုသို့ဆောင့်ချလိုက်သဖြင့် မြွေသည် ခေါင်းထောင်ရန် အားယူချိန်ပင် မရလိုက်ဘဲ ပခြပ်ထဲတွင် လှောင်ပိတ်လျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

ထို့နောက် ဆရာ၊ တပည့်နှစ်ယောက် ပခြပ်ကို တုတ် လျှိုထမ်းကာ ရွာသို့ ပြန်လာကြလေသည်။

(၂)

သည်လိုနှင့် နီကျော် ငှက်ဖျားဝင်နေစဉ် သိန်းမင်းတစ် ယောက် မြွေဖမ်းလိုက်ခဲ့သည်မှာ တစ်လကျော်ကြာသွားလေ သည်။ မြွေအကောင်အရေအတွက်ကလည်း မနည်းလှတော့ ချေ။

သိန်းမင်းသည် မြွေဖမ်းရသည်ကို အလွန်ဂုဏ်ယူဝင့် ကြားနေ၏။ တစ်နေ့ သူလည်း မြွေဖမ်းဝိဇ္ဇာတစ်ယောက် ဖြစ်လာရမည်ဟု ယုံကြည်နေလေသည်။ သို့သော် မကြာမီ နီကျော် နေကောင်းလာသဖြင့် သိန်းမင်း မြွေဖမ်းသည့် အလုပ်မှ အနားယူရလေသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် အလုပ် လက်မဲ့ဖြစ်သွား၏။ သူ့စိတ်ထဲလည်း ကသိကအောက်ဖြစ် သွားပုံရ၏။

တစ်နေ့တွင် ဇင်းဘောင်ရွာထဲသို့ မျက်လှည့်ဆရာတစ် ယောက် ရောက်ရှိလာလေသည်။ သူ့တွင် မျက်လှည့်ပြရန် မြွေများလည်း ပါလာ၏။ ရွာလယ်တစ်နေရာတွင် ခင်းကျင်း ၍ မျက်လှည့်ပြလေသည်။ သိန်းမင်းလည်း အများနည်းတူ ထိုမျက်လှည့်ပွဲသို့ သွားကြည့်လေသည်။ မျက်လှည့်ဆရာ သည် မျက်လှည့်ကွက်များစွာကို လာရောက်ကြည့်ရှုသူ ပရိသတ်အား ဆွဲဆောင်ပြသနေလေသည်။

ထိုမျက်လှည့်ကွက်များအနက် မြွေဖြင့်ပြသသော မျက် လှည့်ကွက်ကို သိန်းမင်း အကြိုက်ဆုံးဖြစ်သည်။ မျက်လှည့် ဆရာသည် မြွေကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ကိုင်၍ သံဘူးတောင်းထဲ

ထည့်ကာ မြွေကို ဖျောက်ပြ၏။ မြွေကို ခေါ်ထုတ်ပြ၏။

ထို့အပြင် သူ၏လက်ကိုဆုပ်၍ မြွေပါးစပ်မှ ထိုး ကပ်ပေးလိုက်ပြီ-

‘တွေ့လား၊ ဒီလောက်အစွယ်ပြူးနေတဲ့မြွေက ကျွန် တော့်ကို မကိုက်ဘူးခင်ဗျ။ ဘယ်ကိုက်မလဲ၊ ဟောဒီမှာတွေ့ လား နဂါးနိုင်ဂံမုန်းနဲ့ စီရင်ထားတဲ့ မြွေမကိုက်ဆေး။ ဘယ် လောက်အဆိပ်ပြင်းတဲ့မြွေဖြစ်ပါစေ ယူလာခဲ့၊ ဟောဒီဆေး တောင်နဲ့သာတွေ့ ထောင်နေတဲ့ပါးပျဉ်း ငုပ်လျှိုးသွားစေ ရမယ်’

မျက်လှည့်ဆရာသည် မျက်လှည့်ပြရင်း မြွေမကိုက် ဆေးကို ကြော်ငြာလေသည်။ သိန်းမင်း၏မျက်လုံးများ ဝင်း လက်လာလေသည်။

သူသည် ယခင်ကလို မြွေဖမ်းနေချင်သည်မှာ ကြာပြီ ဖြစ်သည်။ သူ့ဆရာက မခေါ်၍သာ မြွေဖမ်းရတဲ့ ရှိနေ သည်။ သူကိုယ်ကိုင်ဦးဆောင်ပြီး မြွေဖမ်းရအောင်ကလည်း သူ့တွင် ဆေးကောင်းဝါးကောင်းမရှိခဲ့။ သူသည် ယခုလို မြွေမကိုက်နိုင်သည့်ဆေးတောင့်မျိုးရရှိပါက မြွေကို ကောင်း စွာဖမ်းမိနိုင်မည်ဟုလည်း တစ်ထစ်ချယုံကြည်ထားလေ သည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် ဘာကိုမျှ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ မျက်လှည့်ဆရာရောင်းသည့် မြွေမကိုက်ဟုဆိုသော ဆေး တောင့်များကို ဝယ်ယူလိုက်လေသည်။

ထိုနေ့မှစ၍ သူနှင့်အတူ မြွေဖမ်းရန် လူတစ်ယောက်ကို လိုက်ရှာလေသည်။ သို့သော် သူ့ကို ဘယ်သူမျှ စိတ်ချယုံ ကြည်မှုမရှိ၍ မလိုက်ရဲကြချေ။ သုံးလေးရက်ကြာသော် လည်း သိန်းမင်းအဖို့ လူတစ်ယောက်တလေမျှ ခေါ်မရခဲ့ ပေ။

သို့သော် မဲလုံးဆိုသော လူငယ်တစ်ယောက်နှင့်တွေ့ရာ သိန်းမင်းက သူဟာ မြွေဝိဇ္ဇာဆရာ ကိုညွန့်အောင်ထံမှာ မြွေဖမ်းပညာသင်ထားကြောင်း၊ လက်တွေ့ကျကျ တစ်လ ကျော် တောထဲမှာ မြွေဖမ်းဖူးခဲ့ကြောင်း၊ ပြီးတော့ သူမှာ မျက်လှည့်ဆရာဆီက ဝယ်ထားလိုက်သည့် မြွေမကိုက်ဆေး လည်းရှိကြောင်း အဆွယ်ကောင်းသဖြင့် ထိုလူငယ်နှင့် အဆင်ပြေသွားလေသည်။

ထို့နောက် သိန်းမင်းသည် မိဘများထံ ခွင့်ပန်လေ သည်။ ထိုအခါ သူ၏မိဘများက စိတ်မချလှချေ။

‘သားရယ်..ဒီလောက်အန္တရာယ်များတဲ့ အလုပ်သို့

မလုပ်ပါနဲ့လား။ အခြားအလုပ်တွေ ပေါပါတယ်။

‘အမေရယ်..ဒီအလုပ်လောက် တွက်ခြေကိုက်တာ ဘယ်မှာမှမရှိနိုင်ဘူး။ မြွေတစ်ကောင်ကို တစ်သောင်းကျော်၊ ဆယ်ကောင်ရဦးတော့ တစ်သိန်းကျော်’

သားဖြစ်သူက အသေအချာရှင်းပြနေစဉ် သူမိဘများ က အားမလိုအားမရဖြင့်-

‘သားရယ်..မင်း မြွေဖမ်းတာတော့ဟုတ်ပါပြီ။ မြွေကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ဖမ်းနိုင်ရဲ့လား။ ဒါမျိုးက ကျွမ်းကျင် မှ ကောင်းတာနော်’

‘အဖေကလည်း..သား ဆရာကိုညွှန်အောင်ဆီမှာ မြွေ ဖမ်းနည်းကို စနစ်တကျသင်ထားတာ အဖေလည်း အသိ သားနဲ့။ ပြီးတော့ တောထဲမှာ လက်တွေ့ မြွေဖမ်းခဲ့တာလည်း တစ်လကျော်။ ပိုင်ပါတယ် အဖေရာ။ သားမှာ မြွေမကိုက် တဲ့ ဆေးတောင့်တွေလည်း ဝယ်ထားပြီးသား’

‘အေးလေ..မင်းဆရာ ကိုညွှန်အောင်ဆိုတာလည်း မြွေဝိဇ္ဇာတစ်ယောက်ပဲ။ သူ့လောက် မကျွမ်းကျင်တာတောင် သူ့ခြေရာလောက်တော့ နင်းနိုင်မှာပေါ့။ ကဲ..ဒီလောက် သွားချင်တယ်ဆိုလည်း သွားပေါ့ကွာ’

သည်လိုနှင့် သိန်းမင်းတစ်ယောက် မဲလုံးကိုခေါ်ပြီး ဇင်းဘောင်တောထဲ မြွေသွားဖမ်းရန် စီစဉ်ကြသည်။ ထို သတင်းကို ကိုညွှန်အောင် ကြားသွားသောအခါ နီကျော်ကို လွှတ်၍ အခေါ်ခိုင်းသည်။ သို့သော် သိန်းမင်းက လိုက်



မသွား။ သူတို့ မြွေဖမ်းသွားမည့်ကိစ္စအား တားမြစ်မည်ကို ကြိုသိထားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် နီကျော် နောက်ထပ်တစ်ခါ ရောက်လာပြီး သူ့ဆရာက မသွားရန် မှာကြားလိုက်ကြောင်း ပြောပြ၏။

‘ဒီနေ့ မဟာရက်ကြမ်းကြီးတဲ့။ ပြီးတော့ နဂါးလှည့် လည်း မသင့်ဘူးတဲ့။ မသွားဖို့ ဆရာကတော့ မှာလိုက်တာ ပဲ။ သွားချင်ရင် နောက်နေ့ကျမှ သူနဲ့လိုက်ခဲ့လို့ပြောတယ်’

သိန်းမင်းသည် နီကျော်ကို ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ အသာ ငြိမ်နေလိုက်သည်။ သူ လုပ်စရာရှိသည်များကိုသာ ဆင် လုပ်နေ၏။ မကြာမီ နီကျော် ပြန်သွားလေသည်။

ထို့နောက် သိန်းမင်းတို့နှစ်ယောက် ဇင်းဘောင်တော ထဲသို့ ဝင်သွားကြလေသည်။

(၃)

သိန်းမင်းတို့အိမ်တွင် လူများ စုဝေးရောက်ရှိလာကြ လေသည်။ အချို့လူများကလည်း သိန်းမင်း မြွေရလာပြီ အထင်ဖြင့် အပြေးရောက်လာကြပြန်သည်။ သို့သော် သိန်း မင်းတို့ အိမ်တွင်ကား မြွေဟူ၍ တစ်ကောင်မျှမတွေ့ရဘဲ ငိုသံများသာ တရွတ်ရွတ်ကြားနေရလေသည်။

‘အမလေး..ဖြစ်ရလေ သားရယ်။ အတန်တန်တားနေ ရဲ့သားနဲ့ ခုတော့ ကိုယ်ကျိုးနည်းပြီပေါ့။ ဟီး..ဟီး’

သိန်းမင်းအမေ ငိုသံကြားမှ အားလုံးသဘောပေါက် သွားကြလေသည်။ သိန်းမင်းတစ်ယောက် သည်နေ့မနက် ဇင်းဘောင်တောထဲ မြွေဖမ်းထွက်ရင်း မြွေကိုက်ခံရ၍ ဆ ဆုံးခဲ့ရလေသည်။ သူနှင့်အတူလိုက်သွားသော မဲလုံးက သူ့ အလောင်းကို ပြန်သယ်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တစ် အိမ်လုံး ကျွက်ကျက်ညအောင် ငိုယိုသံများ ကြားနေရခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုသတင်းကို မြွေဝိဇ္ဇာကိုညွှန်အောင်ကြားသဖြင့် သိန်း မင်းတို့အိမ်သို့ ရောက်လာလေသည်။ ထိုအခါ ကိုညွှန်အောင် ကို မြင်သွားသော ပရိသတ်က လမ်းဖွင့်ပေးသဖြင့် ကိုညွှန် အောင် အိမ်ပေါ်သို့ အလွယ်တကူ တက်သွားနိုင်လေသည်။ အိမ်ပေါ်သို့ ရောက်သွားသောအခါ သိန်းမင်း၏မိဘများ ကိုညွှန်အောင်အား အပြစ်တင်ဟန်ဖြင့် ငိုယိုပြောဆိုနေ သည်။

‘ဆရာရယ်..ဆရာတပည့်ကို ကြည့်ပါဦး။ ဆရာသား ပေးလိုက်တဲ့ပညာကြောင့် ခုတော့ ကျွန်မသားလေး ရှုံးရပြီ ဆရာရဲ့။ ဆရာက ဆရာတပည့်ကို ကျွမ်းကျင်အောင်

မှ သင်မပေးခဲ့တာကိုး။ ဆရာစား ချန်လှန်းတယ်။ ခုတော့ ကိုယ်ကျိုးနည်းရပြီ ဆရာရေ’

ထိုအခါ ကိုညွန့်အောင်၏မျက်နှာသည် နီခနဲဖြစ်သွားလေ၏။ သူသည် ထိုအကြောင်းအရာကို အားလုံးသဘောပေါက်အောင် ရှင်းပြမှဖြစ်တော့မည်ကိုလည်း နားလည်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် သူရှင်းပြရမည့် အကြောင်းအရာများကို ခေတ္တမျှ ငြိမ်သက်စဉ်းစားနေလေသည်။ ပြီးမှ သူ၏ နှုတ်က ထုတ်ဟလာလေသည်။

‘သူ့ကို ကျွန်တော် ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် သင်မပေးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်ဖြစ်အောင်ကို သင်ပေးခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ မြွေမကိုက်ဆေးဆိုတာကို အားကိုးခဲ့တာလည်း အမှန်ပါပဲ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် သင်ပေးလိုက်တယ်ဆိုတဲ့ ပညာကလည်း မြွေအမြီးပိုင်းကို ကိုင်တဲ့နည်းကိုပဲ ကျွမ်းကျင်အောင် သင်ပေးနိုင်သေးတာ။ မြွေခေါင်းကိုင်နည်းကိုမှ လုံးဝသင်မပေးရသေးဘဲ’

‘ဟင်’

‘ဪ’

‘ဒီလိုကြောင့်ကိုး’

လူအုပ်ထဲမှ အသံမျိုးစုံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ လူအများလည်း အတော်သဘောပေါက်သွားပုံရလေသည်။

ထို့နောက် ကိုညွန့်အောင်က ဆက်၍-

‘ခု သူက ခေါင်းဆောင်လုပ်ပြီး မြွေဖမ်းရမှာဆိုတော့ သူက ဦးခေါင်းပိုင်းကို ကိုင်ရတော့တာပေါ့။ မြင်သာမြင်ဖူးပြီး မသင်ဖူးတဲ့ပညာနဲ့ သွားလုပ်တော့ ခုလိုဖြစ်သွားရတာပေါ့ဗျာ’

လူအများက ကိုညွန့်အောင်၏စကားကို ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေကြ၏။ ကိုညွန့်အောင် စကားရပ်သွားသည်အထိ ငြိမ်သက်နေဆဲဖြစ်သည်။ သည်တော့မှ သိန်းမင်း၏ အမေသည် ပြောရင်းဆိုရင်းဖြင့် ထင်လေတော့၏။

‘ဟင်း...ပညာတစ်ပိုင်းနဲ့ ထင်ရာစိုင်းတဲ့ကောင်၊ ခုတော့ ဒုက္ခလှလှကြီး တွေ့ပြီမဟုတ်လား။ ဟင့်...ဟင့်...ဟင့်’

ထို့နောက် ရွာသူရွာသားများလည်း သိန်းမင်း၏ရုပ်ကလာပ်ကို စနစ်တကျ ပြင်ပေးလိုက်ကြတော့သည်။

တင်နိုင်ဝင်း(ထမင်းဈေးခြံ)

NH နေရှင်နယ် (မိသားစု) NH

မိဒီယံ၊ ဓာတ်ပုံ ရိုက်ကူးရေး

❑ ဘလှမြစ်လာဌေးခဲ၊ မွေးနေ့မင်္ဂလာ၊ အခြားအထူးအထိမ်းအမှတ်၊ ကျွမ်းကျင်ကြော်ငြာနှင့် ဓာတ်ပုံမိသားစုများ (MTV) လက်ခံရိုက်ကူးပေးခြင်း၊

❑ Video Tapeများအား VCD,DVD ပြုလုပ်ပေးခြင်း၊

❑ ဓာတ်ပုံများအား VCD,DVD Slide Show ပြုလုပ်ပေးခြင်းများကို

မိတ်ဆွေတို့၏မိတ်တိုင်ကျ လက်ခံဆောင်ရွက်ပေးပါသည်။

ဒို့ဒို (ကျော်ဇော) ဖုန်း-09 51 27772
09 55 06850

ဝင်းဒို (ကျော်ဇော) ဖုန်း-09 44 8539721
09 42 1022785

မောင်မြင့်မား

(ပိလ်ကလေး)

ဘိုးဘိုးကြီး ဆရာသိ



အဘိုးအိုဆရာသိဟာ ရုံးထဲကိုရောက်တော့ (၁၀း၃၀)နာရီလောက် ရှိနေပြီ။ ဒါပေမဲ့ ရုံးထဲမှာ လူမစုံသေးဘူး။ ဟိုနားထာယောက် ဒီနားတစ်ယောက်ပဲ သေးတယ်။ အဘိုးအိုက ဘာသွားရမယ်ဆိုတာ မသိဘဲ ဟိုကြည့် ဒီကြည့် ချိန်မှာ သူလိုပဲ ရုံးမှာ ဟိုနားတစ်ခု ဒီနားတစ်ခု ရှိနေတဲ့လူက သူကို ကြည့်တယ်။

အဘိုးအိုဟာ ဘာအလုပ်လဲလို့ ခွဲမရတဲ့ ခိုတိတိတစ်ယောက် ဝတ်ထားတယ်။ ပခုံးမှာလည်း ညစ်ထေးထေး တစ်ခုကို တင်ထားတယ်။ ပင်တွေက ကျိုးတိုးကျိုးတိုးနေပြီ။ မျက်မှန်ထူထူနဲ့

ကိုလည်း တပ်ထားသေးတယ်။ မျက်မှန်တစ်ဖက်က ကိုင်း ကျိုးနေလို့ ကြိုးစနဲ့ ချည်ထားသေးတယ်။

ပါးရေများ တွန့်နေပြီး သွားများ မကောင်းတော့လို့ ပါးနှစ်ဖက်ဟာ ချိုင့်နေတယ်။ သူဟာ ချောက်ထဲကျနေတဲ့ မျက်စိကို မျက်မှန်အကူအညီနဲ့ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်လုပ်နေရင်း ငါ ဘယ်သူ့ဆီ သွားရမှာလဲလို့ စိတ်ထဲက မေးလိုက်တယ်။

သူတစ်သက်မှာ ဒီတစ်ခါပဲ ဒီရုံးကို ရောက်ဖူးတယ်။ လာရတဲ့ အကြောင်းရင်းက သူ့မြေးကလေး ကောလိပ် ကျောင်းတက်တဲ့အခါ ထောက်ပံ့ကြေးရရန်၊ သူတို့ဟာ အောက်တန်းစားဖြစ်ကြောင်း ထောက်ခံစာ လာတောင်းခြင်း ဖြစ်တယ်။ အထက်တန်းစားဆိုရင် ထောက်ပံ့ကြေးပေးတဲ့ ထုံးစံမရှိဘူး။ ထောက်ပံ့ကြေးရရင် သူ့မြေးကလေး ကော လိပ်ကျောင်း ထားနိုင်မယ့်အရေး သူတွေ့ပြီး စိတ်မကောင်း ဘူး။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့အဖေနဲ့ အမေဖြစ်တဲ့ သားနဲ့ ချွေးမက ကားတိုက်မှုဖြစ်ပြီး ဆုံးသွားကြတယ်။ ဒါကြောင့် ကလေးရဲ့ ပညာရေးကိစ္စဟာ သူ့အပေါ် လုံးလုံးလျားလျား တာဝန်ကျလာတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လို့လည်း သူ့ရဲ့ ဖိနပ်ချုပ် တဲ့အလုပ်ကို ဒီနေ့ ဖျက်လိုက်ပြီး ဒီရုံးကို ရောက်လာရခြင်း ပဲ ဖြစ်တယ်။

သူ ဒီလို စဉ်းစားနေစဉ်အတွင်းမှာ (၁၁)နာရီထိုးတော့ ရုံးခန်းထဲမှာ လူတွေ တော်တော်စုံနေပြီ။

ရုံးခန်းဝမှာ အင်္ကျီအဖြူ၊ ဘောင်းဘီအဖြူနဲ့ ဆံပင်မှာ ဆီလူးပြီး ကော့နေအောင် ငြီးထားတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက် ကို သူ သတိထားမိတယ်။ အဲဒီလူငယ်က လမ်းလျှောက် နေတယ်။

အဘိုးအိုဆရာရားသီဟာ အားကိုးတကြီးနဲ့ အနားကို တပ်သွားပြီး-

‘မင်္ဂလာပါ သားရေ’

အသံကြားတော့ လူငယ်က အဘိုးအိုကိုကြည့်ပြီး မျက် နှာချက်ချင်းပြောင်းသွားတယ်။ သူက အဲဒီရုံးက စာပို့အဆင့် ပါ။ သူ့အကြည့်က သေးသိမ်တဲ့အကြည့်နဲ့ ကြည့်လိုက် တယ်။

ပြီးတော့မှ-

‘ဘာကိစ္စလဲ ပြော’

‘ငါ့မြေးလေးက တက္ကသိုလ်ကျောင်းတက်ဖို့ ထောက် ပံ့ကြေးရရန် ထောက်ခံစာ လက်မှတ်ပါကွယ်’

ရှိုးကောင်းကောင်းနဲ့ စာပို့လုလင်က မျက်မှောင်ကြွတ် ပြီး-

‘အဘိုးကြီး...ဟိုနားဒီနား လှည့်ပတ်ပြီး အပိုစကား မပြောနဲ့၊ တိတိကျကျပြော၊ စကောလားရှစ်ရဖို့ အောက် တန်းစားဖြစ်ကြောင်း ထောက်ခံစာလိုချင်တာမဟုတ်လား’

‘အေး...အဲဒါပဲ သားလေးရယ်’

‘ကျွန်တော်က အဲဒီကိစ္စကို ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ အဘိုး ကြီး လျှောက်လွှာတစ်စောင်ရေးပြီး ဟိုလူကိုသွားပေးလိုက်။ သူတို့ ခင်ဗျားကို ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ပြောလိမ့်မယ်’

အဘိုးကြီးရဲ့မေးခွန်းကို မစောင့်တော့ဘဲ စာပို့လုလင် ဟာ အခန်းထဲကို ပြန်ဝင်သွားတယ်။ သူ လက်ညှိုးထိုးပြတဲ့ နေရာမှာ လူသုံးယောက် ထိုင်နေတာတွေ့တယ်။ အဘိုးကြီး ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ လျှောက်လွှာ ဘယ်လိုရေးရမှာလဲ။ သူ ဘာ ပြောရမှာလဲဆိုတာ တွေးနေတယ်။

ဘေးကလူတစ်ယောက်က ‘အဘိုးကြီး...လူကြီး လာ နေတယ်’ဆိုပြီး လက်နဲ့ တွန်းလိုက်တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ရုံးရှေ့မှာ ကားတစ်စီးရပ်လာပြီး ခုံညား တဲ့ လူတစ်ယောက်ဆင်းလာတယ်။ အဲဒီလူကြီးဆင်းလာတာ နဲ့ ရုံးရှေ့မှာ ဟိုနားတစ်စု ဒီနားတစ်စု ရပ်နေကြတဲ့လူတွေ ဟာ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွားကြတယ်။ ပြီးတော့ ပုံမှန် အတိုင်း ငြိမ်သက်သွားကြပြန်တယ်။

ရှိုးကောင်းတဲ့ စာပို့လုလင်ဟာ ရုံးပေါက်ဝကို ပြန် ထွက်လာတာနဲ့ အဘိုးကြီးက မျက်မှန်ကိုချွတ်ပြီး အဝတ်နဲ့ သုတ်လိုက်တယ်။

ပြီးတော့-

‘သားလေးရယ်...ဘိုးဘိုးက စာမရေးတတ်တော့ မင်း စာရေးပြီး ကူညီပါလားကွယ်’

စာပို့လုလင်က မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ မျက်နှာကြော တင်းတင်းနဲ့-

‘အဘိုးကြီး...ထွက်သွားစမ်းဗျာ။ ကျုပ်မှာ တခြား အလုပ်တွေ ရှိသေးတယ်။ ရုံးထဲမှာ လူတွေရှိတယ်။ သူတို့ ကို သွားမေး။ ကျုပ်ကို အချိန်ကုန်အောင် ဒုက္ခလာမပေး နဲ့။ စောစောစီးစီး ကျက်သရေမရှိဘူး’

အဘိုးအို ဆရာရားသီဟာ လူကြားထဲမှာ အခုလို အော် ကြီးဟစ်ကျယ် အပြောခံလိုက်ရတော့ ရှက်သွားတယ်။ ဘေး ကလူတွေကလည်း အဘိုးကြီးကို သနားစရာမျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်နေကြတယ်။ ဥပမာပြောရရင် အဘိုးအိုဆရာရားသီ

ရဲ့ အဖြစ်ဟာ ခေါင်းထွက်နေတဲ့လိပ်ကို ထိလိုက်တော့ ကြောက်လန့်တကြား ခေါင်းပြန်ဝင်သွားသလို ဖြစ်သွားတယ်။

အဘိုးအိုဆာရာသီဟာ ယိုင်တံယိုင်တိုင်နဲ့ အပြင်က နေပူထဲကို ထွက်လာတယ်။ ရုံးရှေ့ကုက္ကိုပင်အောက်မှာ လူသုံးလေးယောက် ထိုင်နေကြတယ်။ သူတို့ရှေ့က စားပွဲပေါ်မှာ စာရေးစက္ကူ၊ တံဆိပ်ခေါင်း၊ စာအိတ်နဲ့ စာရေးကိရိယာတွေ ချထားတာ တွေ့ရတယ်။

သူက ထိုင်နေတဲ့လူတစ်ယောက် အနားကို ကပ်သွားတော့ အဲဒီလူက 'အဘိုးကြီး...ဘာလျှောက်လွှာ ရေးပေးရမှာလဲ' ဆိုတော့ ဆာရာသီက သူ့ရဲ့ လိုလားချက်ကို ပြောပြလိုက်တယ်။

အဲဒီလူက စာရွက်တစ်ရွက်မှာ လျှောက်လွှာတစ်စောင် ရေးပေးလိုက်ပြီး-

'အောက်မှာ လက်မှတ်ထိုးပါ'

'သားရယ်...ငါ စာမတတ်ပါဘူး'

ဒါဆိုရင် လက်မ နှိပ်ပါလို့ ဆိုတော့ ဆာရာသီဟာ လက်မနှိပ်ပြီး စာရွက်ကိုယူကာ တစ်ဖက်ကို လှည့်ထွက်မယ်လုပ်လိုက်တော့-

'အဘိုးကြီး...ဘာလုပ်တာလဲ။ ငါးကျပ်ပေးဦးလေ'

'ဘာအတွက်လဲ'

အဲဒီလူက ဆာရာသီကို သနားစရာ ထူးထူးဆန်းဆန်း သတ္တဝါတစ်ကောင်လို ကြည့်ပြီး သူ့ဘေးက လူကို-

'ကြည့်စမ်းကွာ လျှောက်လွှာလည်း ရေးပေးရသေးတယ်။ ဘာအတွက်လဲလို့ မေးနေသေးတယ်'

ဆာရာသီက-

'တကယ်မသိလို့ပါကွာ'

'အဘိုးကြီး...စက္ကူဖိုး၊ မင်ဖိုး၊ ရေးခအားလုံး ငါးကျပ် ကျတယ်လို့ ပြောတာ'

အဲဒီတော့မှ ဆာရာသီဟာ ဒိုတီထဲမှာ ကျစ်ကျစ်ပါအောင်လိပ်ပြီးထားတဲ့ ပိုက်ဆံတစ်ရွက်ကို ထုတ်ပေးလိုက်တယ်။ ဒီငွေက သူ ဒီရုံးကို မလာမီ ဖိနပ်ဟောင်းတစ်ခုကို ချုပ်ပေးလို့ ရတဲ့ငွေ ဖြစ်တယ်။

သူဟာ လျှောက်လွှာစာရွက်ကိုကိုင်ပြီး စာပို့လုလင်ပြတ်နေရာကို ကြည့်လိုက်တော့ လူသုံးယောက် စားပွဲတစ်လုံးမှာထိုင်ပြီး စကားပြောနေတာ တွေ့ရတယ်။

ဆာရာသီဟာ လူတစ်ယောက်ရှေ့ကို လျှောက်လွှာ

စာရွက်ပေးလိုက်တော့ အဲဒီလူက စာရွက်ကို မကိုင်ဘဲ-

'လျှောက်လွှာလား'

'ဟုတ်ပါတယ်'

'ကျုပ်ကို ပေးရမယ်ဆိုတာ အဘိုးကြီးကို ဘယ်သူ ပြောလဲ။ ဒီဘေးကလူကို ပေးလိုက်' လို့ အော်လိုက်တယ်။

သူ့အသံဟာ ခွေးတစ်ကောင်ဟောင်လိုက်သလို ကျယ်သွားတယ်။ ဘေးကလူကို ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ရှေ့မှာ လူတွေ တန်းစီနေတာ တွေ့ရတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ စောစောကလို အဟောက်မခံရအောင် အဲဒီလူတွေရဲ့နောက်မှာ တန်းစီလိုက်တယ်။

နေပူကျဲကျဲမှာ တန်းစီနေရတော့ ဗိုက်ကလည်း အရင်ဆာနေတယ်။ သူ့ကိုယ်မှာလည်း ချွေးတွေ စီးကျနေတယ်။ ဒီနေ့ကတော့ ဘာအခက်အခဲတွေ့တွေ့ လျှောက်လွှာကိုတော့ တင်ဖြစ်အောင် တင်ရမယ်လို့ သူဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ ဒါမှ ဖြစ်မယ်။ မနက်ဖြန်ဆိုရင် ဖိနပ်အသစ်တွေချုပ်ဖို့ အော်ခါတစ်ခု ရထားတယ်။ လျှောက်လွှာလက်ခံတဲ့လူဟာ လျှောက်လွှာထဲက အချက်အလက်တွေ စုံမစုံကြည့်တယ်။ နောက်နေ့စွဲတပ်ပြီး စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားလိုက်တယ်။

ဆာရာသီရဲ့ရှေ့မှာ လူတွေ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် လျှောက်လွှာတွေပေးပြီး ထွက်သွားကုန်ကြပြီ။ လူတွေ တဖြည်းဖြည်း နည်းသွားပြီးနောက် လျှောက်လွှာလက်ခံတဲ့ လူက ဖြုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်တယ်။ နာရီထဲ (၁၂:၃၀) နာရီ ရှိနေပြီ။

သူက လူတွေကို အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ 'ဒါ ထမင်းစားချိန်ပဲ။ နှစ်နာရီမှ ပြန်လာကြပါ' လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ရှေ့ဆုံးက ရပ်နေတဲ့လူက မကျေမနပ်နဲ့ လျှောက်လွှာလက်ခံတဲ့လူကို ကြည့်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ-

'ထမင်းစားချိန်က တစ်နာရီမှပါဗျာ။ ခုမှ (၁၂:၃၀) နာရီပဲ ရှိသေးတယ်။ နောက်နာရီဝက်လောက် ကျန်သေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လေးယောက်ပဲရှိတာ။ လက်ခံလို့မပါလားဗျာ'

ဆိုတော့-

'ဟေ့ကောင်၊ မင်း ငါ့ကို ဆရာလုပ်နေတာလား ထမင်းစားချိန်ဟာ ထမင်းစားချိန်ပဲ။ သတ်မှတ်ချက် မရှိဘူးကွ။ မင်း ငါ့ကို ဥပဒေနဲ့ စကားမပြောနဲ့။ ရပ်ချင်ရပ်စောင့်၊ နှစ်နာရီမှ လာ'

လူရွယ်က-

‘ဒီလို မပြောပါနဲ့ဗျာ’

‘ဒီလိုပဲ ပြောရမယ်ကွ။ မင်း ဘာလုပ်ချင်သလဲ။ မကျေနပ်လို့ မင်း တိုင်ချင်သေးသလား။ ငါ့နာမည်က ကေဆန်ကရန်တဲ့။ တိုင်ချင်ရာတိုင်။ ငါ့ကိုလာပြီး မခြိမ်းခြောက်နဲ့ကွ’လို့ ပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားတယ်။

လူရွယ်ရယ် အဘိုးအိုဆာရားသီရယ်နှင့် ကျန်နှစ်ယောက်ဟာ မျက်နှာငယ်ကလေးတွေနဲ့ ကျန်နေခဲ့ကြတယ်။

ပြီးတော့ သူတို့ အချင်းချင်း-

‘တို့လေးယောက်ရှိတာ ဒါလေးပြီးအောင် လုပ်ပေးမသွားဘူး။ စကားပြောတာကလည်း မာရေကျောရေနဲ့။ ဒီလိုကောင်မျိုး အလုပ်ပြုတ်သွားတာ ကောင်းဦးမယ်’

လူရွယ်က ဆာရားသီကို-

‘ဘိုးဘိုး...လာ၊ သစ်ပင်အောက်မှာ ထိုင်ကြရအောင်’

အဲဒီအချိန်မှာ စာပို့လုလင်က ရုံးအပြင်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့မှာ စီးကရက်တစ်လိပ်သောက်ပြီး မတ်တတ်ရပ်နေတယ်။

သူရပ်နေချိန်မှာ မော်တော်ဆိုင်ကယ်တစ်စီး မောင်းဝင်လာပြီး စာပို့လုလင်နားမှာ ရပ်လိုက်တယ်။ စာပို့ လုလင်နဲ့ စကားတိုးတိုး ပြောတယ်။ အဲဒါကို ဆာရားသီနဲ့ အတူထိုင်နေတဲ့ လူရွယ်က မြင်တယ်။

‘ဘိုးဘိုး...တွေ့လား၊ ဟိုမှာကြည့်၊ ဆိုင်ကယ်နဲ့လူက စာပို့လုလင်ကို ငွေပေးနေတာ။ ပေးပုံပေးနည်းက လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သလိုလုပ်ပြီး ငွေပေးတာ’

စာပို့လုလင်က ရုံးထဲကို ပြန်ဝင်သွားတယ်။ ဆယ်မိနစ်မပြည့်မီ ပြန်ထွက်လာတယ်။ ထွက်လာတော့ အစိမ်းရောင်နီတဲ့ ကတ်ပြားကလေးတစ်ခုကို ယူလာတယ်။

လူရွယ်က-

‘ဘိုးဘိုး...အဲဒီအစိမ်းရောင် ကတ်ပြားကလေးက ဘိုးဘိုးလိုချင်တဲ့ဟာပဲ။ ဘိုးဘိုးနဲ့ကျွန်တော် မနက်ကတည်းက လာစောင့်နေတာ အဲဒီကိစ္စပဲ။ ဒီကောင်က ငွေပေးပြီး ချက်ချင်းရသွားတယ်’

ဆာရားသီက-

‘သိပါတယ်။ ငွေပေးရင် ဒီရုံးမှာ အားလုံး ချီချီသာသာ ပြောတယ်။ လိုချင်တာ ချက်ချင်းရမယ်’

‘ကဲ...ဘိုးဘိုး၊ ကျွန်တော် ထမင်းစားသွားဦးမယ်။ နောက်တစ်နာရီတောင် စောင့်ရမှာ’

ဆာရားသီက ဒိုတီထဲကနေ ငွေစကလေးတွေကို ထုတ်

ကြည့်တယ်။ ဒီငွေက ထမင်းစားဖို့ မလုံလောက်ဘူး။ လက်ဖက်ရည်ပဲ သောက်လို့ရမယ်။ ဒါကြောင့် ဆာရားသီက လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် သောက်ပြီး တန်းပြန်စီနေလိုက်တယ်။ နေပူတာရော၊ ထမင်းဆာတာရော၊ ခေါင်းမူးသလိုလို ဖြစ်နေတယ်။

လျှောက်လွှာလက်ခံတဲ့လူက နှစ်နာရီကျော်လောက် ကျတော့ ရောက်လာတယ်။ လျှောက်လွှာတွေ လက်ခံပြီး နေ့စွဲတပ်ပြီးတော့ စားပွဲပေါ်မှာ ထပ်ထားလိုက်တယ်။

ပြီးတော့-

‘မနက်ဖြန် လာနဲ့။ အခန်း(၂)ကို လာကြည့်လိုက်’ အဘိုးအိုဆာရားသီက-

‘မနက်ဖြန် ကျုပ် ဖိနပ်တွေ ချုပ်စရာရှိတယ်။ မလာအားဘူး’

‘အဘိုးကြီး ဒီထောက်ခံစာ လိုချင်ရင် လာကိုလာရမယ်။ ခင်ဗျားအိမ်ကိုတော့ ဘယ်သူမှ လာပို့မှာမဟုတ်ဘူး’

ဆာရားသီ အိမ်ကိုပြန်ရောက်တော့ လေးနာရီထိုးပြီ။ တစ်နေ့ကုန်သွားတယ်။ ဒီနေ့သာ အလုပ်လုပ်ခဲ့ရင် ဖိနပ်သစ်နှစ်ရန် ချုပ်လို့ရတယ်။

တစ်နေ့လုံး မတ်တတ်ရပ်နေရလို့ ခြေထောက်တွေလည်း ညောင်းကိုက်နေပြီ။

နောက်နေ့မနက် ရုံးကို ပြန်သွားတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း ဝန်ထမ်းတွေက (၁၁)နာရီကျော်မှ ရောက်ကြတယ်။ ဆာရားသီက အခန်း(၂)ကိုရှာတယ်။ လူတစ်ယောက်ကို မေးကြည့်တော့ အခန်း(၂)ကို တွေ့တယ်။ အခန်းထဲမှာတော့ လူတစ်ယောက်မှ မတွေ့ဘူး။ အခြားအခန်းတွေကျတော့ လူပြည့်လို့။ စုံစမ်းကြည့်လိုက်တော့ ခွင့်ယူသွားတယ်တဲ့။

ဆာရားသီ စိတ်ညစ်သွားတယ်။

နောက်တစ်ရက် အခန်း(၂)ကို သူ ရောက်လာပြန်တယ်။ လူတစ်ယောက် နောက်ကျပြီးမှ ရုံးခန်းထဲကို ဝင်လာတယ်။ စားပွဲမှာ ထိုင်လိုက်တယ်။ အဲဒီလူက မျက်မှန်တပ်ထားတယ်။ ဆံပင်ကျိုးတိုးကျဲတဲ့ ဖြူနေတယ်။

ဆာရားသီက-

‘ကျွန်တော် လျှောက်လွှာတင်ထားပါတယ်’

‘နာမည်ပြောပါ’

‘ဆာရားသီပါ’

ကြက်သားအုပ်မကြီးက အမှိုက်ပုံထဲက အစာတွေကို ခြေနွယ်ပြီး ကြက်ကလေးတွေကို အစာတွေ့သလို

အမှိုက်ပုံလိုပွနေတဲ့ စာရွက်ပုံထဲက ဆာရားသီရဲ့ လျှောက်လွှာကို ရှာနေတယ်။ အဲဒီအဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး ဆာရားသီက ပြုံးတယ်။ ငါးမိနစ်လောက်ကြာတော့ သူ့လျှောက်လွှာကို တွေ့တယ်။

‘ခင်ဗျား ဘာလူမျိုးလဲ’
‘ဖိနပ်ချုပ်တဲ့ လူမျိုးပါ’
‘ခင်ဗျားမှာ သက်သေပြစရာရှိလား’
‘ကျွန်တော့်တစ်သက်လုံး ဒါနဲ့ပဲ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုလာတာပါ’
‘ခင်ဗျားဖြေရုံနဲ့ မလုံလောက်ပါဘူး။ သက်သေမပြနိုင်ရင် ခင်ဗျားစကားကို ယုံဖို့ ခက်ပါတယ်’
‘ဆရာ...ကျွန်တော် မလိမ်တတ်ပါဘူး။ ယုံပါ’
‘ကျုပ်က ယုံတာတောင် အစိုးရက ယုံပါ့မလား။ ခင်ဗျားမှာ ကျောင်းထွက်လက်မှတ်ရော သက်သေပြစရာရှိလား’
‘ကျွန်တော် ကျောင်းမှ မနေဘူးတာဗျာ။ ကျောင်းထွက်လက်မှတ် ဘယ်ရှိမှာလဲ။ ကျွန်တော့်မြေးရဲ့အဖေ ကျွန်တော့်သားမှာ ရှိပါတယ်’
‘ဒါဆိုရင် သူ့ကျောင်းထွက်လက်မှတ် ယူခဲ့ပါ။ ခင်ဗျား ဘာလူမျိုးလဲဆိုတာ အဲဒီမှာ ပါတယ်’
သုံးရက်တော့ ကုန်သွားပြီ။ ခြေတွေလည်း တိုနေပြီ။



သူ့နေ့စဉ်ဝင်ငွေလည်း မရှိတာကြာပြီ။
လေးရက်မြောက်နေ့မှာ သူ့သားရဲ့ ကျောင်းထွက်လက်မှတ်ကို ယူလာခဲ့တယ်။ (သ)နာရီထိ ရုံးမဖွင့်သေးဘူးလို့တွေ့ကို မေးကြည့်တော့ လခတိုးပေးဖို့ကိစ္စ ဆန္ဒပြနေကြတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် ရုံးမဖွင့်သေးဘူးတဲ့။ ဆာရားသီက ပြုံးလိုက်တယ်။
အလုပ်လုပ်တာတောင် အရမ်းနောက်ကျနေတဲ့ကောင်တွေ ဆန္ဒပြဖို့လိုသေးလားလို့ တွေးမိတယ်။
ဆန္ဒပြတာက (၂)ရက်။ နောက်နေ့က စနေ၊ တနင်္ဂနွေခံသွားတော့ ဆာရားသီ အတော်စိတ်ညစ်သွားတယ်။ သူ့မြေးအတွက် ထောက်ခံစာက တနင်္လာနေ့ ညနေ(၅)နာရီမထိုးမီ တင်ပြရမှာဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် တနင်္လာနေ့မှာ အစောကြီးရုံးကိုသွားတယ်။
အခန်း(၂)ကလူက မလာသေးဘူး။ အဲဒီတော့ ဆာရားသီက ရွှေကခုံတစ်လုံးပေါ်မှာ ထိုင်စောင့်နေလိုက်တယ်။ အတော်နောက်ကျမှ အခန်း(၂)ကလူ ရောက်လာတယ်။
ဆာရားသီက-
‘ကျွန်တော့်မြေးအတွက် ထောက်ခံစာပါ’
‘နေစမ်းပါဦး။ ကျုပ်တောင် မထိုင်ရသေးဘူး။ ဘာလို့ ခင်ဗျားက လောနေရတာလဲ။ နောက်နာရီဝက်နေ့လာခဲ့’လို့ ဒေါသသံနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။
ပြီးတော့မှ ယန်ကာကိုဖွင့် ခြေထောက်နှစ်ချောင်းထိုးစားပွဲပေါ်တင်ပြီး ထိုင်လိုက်တယ်။ အဘိုးအိုဆာရားသီက ဒေါသကို မျိုချလိုက်တယ်။
စိတ်ထဲကတော့ ‘ဒေါသကို အပြင်မထွက်စေနဲ့။ မင်းလိုချင်တဲ့ကိစ္စ အလကားဖြစ်သွားလိမ့်မယ်’လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှစ်သိမ့်လိုက်တယ်။
နာရီဝက်လောက်ကြာတော့-
‘ဆရာ...ကျွန်တော့်မြေးလေးကိစ္စ’
အဲဒီလူက ဆာရားသီကို အခုမှမြင်ဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်လို ကြည့်ပြီး-
‘လျှောက်လွှာပေးထားသလား’
‘ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က ပေးထားပါတယ်။ ဆရာပဲ ကျွန်တော့်သားရဲ့ ကျောင်းထွက်လက်မှတ်ကို တောင်းထား။ အခုယူလာခဲ့ပါတယ် ဆရာရယ်’
အဲဒီလူက သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီး-
‘မမှတ်မိဘူး။ လျှောက်လွှာရှိရဲ့လားလို့ ရှာကြည့်ပါ’

မယ်

အမှိုက်ပုံထဲကို ကြက်မကြီးယက်သလို ဖွပြီးရှာနေတယ်။ ဆာရားသီက စဉ်းစားနေတယ်။

‘ဒီလျှောက်လွှာတွေ အားလုံးဟာ ငါ့လိုပဲ ဝဋ်ကြွေးကြောင့် ကြာနေတာတွေ ဖြစ်မယ်’ လို့။

ငါးမိနစ်လောက် ကြာတော့-

‘ဘယ်တုန်းက ပေးထားတာလဲ။ ဘယ်သူ့ဆီ ပေးထားတာလဲ။ လိမ်တော့ မပြောနဲ့နော်။ တကယ်တင်တာရော ဟုတ်ရဲ့လား’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဆရာရယ်’

‘ခင်ဗျားလျှောက်လွှာပေးထားရင် ဒီမှာ ရှိမှာပေါ့။ ခု ရှိမှမရှိဘဲ’

‘သေသေချာချာ ရှာပါဦး ဆရာရယ်’

‘ကျုပ် ရှာပြီးမှ ပြောတာဗျ’

ဆာရားသီက စကားပြောနေရင်း မျက်ရည်တွေ ဝဲလာတယ်။

‘ဒါဆိုရင် နေပါစေ ဆရာရယ်။ ကျွန်တော့်သားရဲ့ ကျောင်းထွက်လက်မှတ်ကိုကြည့်ပြီး ထောက်ခံစာ ထုတ်ပေးပါလား’

‘ဘယ်ပေးနိုင်မလဲ။ ဒါက ဥပဒေအတိုင်း လုပ်ရတာ။ ခင်ဗျားက လျှောက်လွှာမှ မရှိဘဲ’

‘ဆရာ...ကျွန်တော် လျှောက်လွှာတင်ပါတယ်။ ဆရာကတောင် လိုအပ်လို့ ကျွန်တော့်သားရဲ့ ကျောင်းထွက်လက်မှတ်ကို တောင်းခိုင်းသေးတာပဲ’

‘ခင်ဗျား ထပ်တလဲလဲ လိမ်မပြောနဲ့။ ကျုပ် အရမ်းဒေါသထွက်မိမယ်’

‘ဆရာရယ်...ကျွန်တော်ပေးတာ အမှန်ပါ။ ကျွန်တော့်မြေးအတွက် ဒီနေ့က နောက်ဆုံးနေ့ ဖြစ်နေလို့ပါ။ ဆရာခြေထောက်ကိုကိုင်ပြီး တောင်းပန်ပါတယ်’

ဆာရားသီရဲ့စကားကို ကြားလိုက်တဲ့အခါ ဒေါသနဲ့ မတ်တတ်ရပ်လိုက်တယ်။

‘ဘာလဲ၊ ကျုပ်က ဘုရားလား၊ ခြေထောက်ကိုကိုင်ပြီး တောင်းပန်ရအောင်။ ကျုပ်စိတ်ဆိုးအောင် မလုပ်နဲ့နော်။ လျှောက်လွှာအသစ်ရေး၊ ကျောင်းထွက်လက်မှတ်နဲ့ တွဲပြီး ဟိုဘက်မှာ ပေးထားခဲ့။ သုံးရက်လောက်နေမှ လာကြည့်’

ဆာရားသီဟာ ဒေါသနဲ့ ထလိုက်တယ်။ သူ တွေးမိ

တယ်။ တစ်ခါက စာရေးဆရာတစ်ယောက်က ရေးတာနဲ့ ဖူးတယ်။ မကောင်းတာလုပ်တဲ့လူတွေရင် အဲဒီလူရဲ့ နာမည်ကို တံတွေးနဲ့ထွေးလိုက်လို့ ရေးထားတဲ့စာမျက်နှာ ကြားရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆာရားသီက တံတွေးကို ထွီခနဲမြည်အောင် တစ်ဖက်ကို လှည့်ထွေးလိုက်တယ်။

ပြီးတော့ ဒေါသနဲ့-

‘မင်းတို့က လူတွေမှ ဟုတ်ရဲ့လား။ ဒီလက်မှတ်ရရှိတာ ငါက ခွေးလိုပဲ တစ်ပတ်ရှိပြီ။ နေ့တိုင်း လာနေရတာ။ ငါ့လျှောက်လွှာကို ဖျောက်ပစ်လိုက်ပြီး မတင်ထားဘူးဆိုပြီး လိမ်တယ်။ မင်းတို့ အဲဒီလို မတရားလုပ်မှ စားရမှာလား။ တစ်နေ့ မင်းတို့လည်း ငါ ခံစားရသလို ခံစားရမှာပဲ။ မင်းတို့ဆီက ထောက်ခံစာလည်း မလိုချင်တော့ဘူး။ ငါ့မြေးအတွက် ထောက်ပံ့ကြေးလည်း မလိုချင်တော့ဘူး။ မင်းတို့ဆီ လာနေရတဲ့ အချိန်တွေထဲမှာ ငါဖိနပ်ချုပ်ရင် ဒီတစ်လအတွင်း ကျောင်းထားနိုင်တဲ့ ထောက်ပံ့ကြေးလောက်တော့ ရနိုင်တယ်’ လို့ ဒေါသနဲ့ အော်ပြောပြီး ထွက်သွားတယ်။

ရုံးခန်း(၂)ကအရာရှိက အံ့အားသင့်ပြီး မတ်တတ်ရပ်နေတယ်။ တစ်ရုံးလုံးလည်း အံ့အားသင့်ပြီး ငြိမ်သွားတယ်။

အဘိုးကြီး ဆာရားသီဟာ ပြန်သွားပြီး အိမ်ရောက်တော့ အကြွေးတွေ တင်နေတဲ့ ဖိနပ်ချုပ်တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ဖို့ပြင်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အလွန်ဟောင်းနွမ်းပြီး ဖုန်တက်နေတဲ့ ရေဒီယိုအဟောင်းကြီးကို ဖွင့်လိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ရေဒီယိုက သီချင်းတစ်ပုဒ် လာနေတယ်။ သီချင်းရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ပြည်သူတွေကို အဆင်ပြေအောင် ရုံးတွေ၊ ဌာနတွေက အများကြီး အကူအညီပေးနေတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း ဖြစ်နေတယ်။

အဲဒီသီချင်းသံကြားတော့ အဘိုးကြီး ဆာရားသီဟာ ရေဒီယိုကို ချက်ချင်းပိတ်ပစ်လိုက်တယ်။

ပြီးတော့ ဖိနပ်ချုပ်တဲ့အပ်ကို ကိုင်လိုက်ပြီး-

‘ငါ့လုပ်အားကိုပဲ ငါအားကိုးတယ်ဟေ့’ လို့ အော်လိုက်ပြီး ဖိနပ်တွေကို မရပ်မနား ချုပ်လိုက်တော့တယ်။

မောင်မြင့်မား(ဗိုလ်ကလေး)

ဝန်ခံချက်

အိန္ဒိယနိုင်ငံက (၂၆-၁၀-၁၉၉၇)ရက်နေ့ထုတ် ဖုန်းပွင့်စာစောင်မှ စာရေးဆရာ KARTHIGAYAN ၏ ပါးပါးဆာရားသီ အမည်ရှိ ဝတ္ထုတိုကို ဆီလျော်အောင် ရေးပါသည်။



ဂဗိရ-လူမော်

နဂါးလယ်မကြိုက် တောမကြိုက်

ယောလေးဒေသ ပုလဲမြို့နယ်၊ အိုင်းမမှ နဂါးလယ်သို့ သွားရာလမ်း၊ ဝဲယာချောင်းရိုးလေးများနှင့် ကမ်းပါးများတွင် မိချောင်းနွယ်ပင်လေးများ ဖွေးဖွေးဖြူဖြူ ပွင့်နေသည်ကို တွေ့နိုင်ပါ၏။

ဝါဆိုလပျောင်း၊ မိချောင်းဖွေးဖွေး၊ မိုးအေးအေးနှင့်၊ ဝါခေါင်တစ်ကြောင်း၊ ထနောင်းကြောင်ခြစ်၊ ဆူးရစ်ပွင့်ကာ၊ မိုးမရွာ၊ ရွာပါသော်လည်း၊ မိုးမစဲ ဆိုသော အညာဒေသ၏ ရာသီကို သရုပ်ပြသနေသကဲ့သို့ ရှိနေလေသည်။

နဂါးလယ်သည် သစ်တောဦးစီးဌာန၏ သစ်ကြီးပိုင်းအတွင်း၌ရှိပြီး တောလိုက်သူများ မျက်စိကျစေသော နယ်မြေလေးအဖြစ်နှင့် တောကောင်ကြီးများ မရစေကာမူ ဟင်းစားရနေသည့် စားကျက်လေးတစ်ခု ဖြစ်၏။

ထိုနေ့က မိုးမရွာသဖြင့် အိုင်းမမှ ကံရွှေ၊ သက်ကယ်ချင်းမှ ဘနိုင်နှင့် ချိုအေးတို့ နဂါးလယ်သို့ ထွက်ခဲ့ကြ၏။

ဘနိုင်မှာ မုဆိုးတစ်ပိုင်းဖြစ်ပြီး ကံရွှေနှင့် ချိုအေးက ဟင်းစားရရန် လိုက်ခဲ့ကြသူများ ဖြစ်၏။

ပဒတ်စာအခင်းလေးကို သွားတွေ့လိုက်သည်နှင့်-
“ဘနိုင်ရေ...ပဒတ်ရရင် ငါ့ကို အရင်ပေး”
ဟု ကံရွှေက စကားဦး သန်းလိုက်သောကြောင့်-
“မင်း အဲဒီလို ကြံမတောင်းနဲ့။ ငါ မကြိုက်ဘူး”
ဘနိုင်က ပြန်ငေါက်လိုက်၏။

“မီးကင်ပြီး အရက်နဲ့ မြည်းမလို့လေကွာ”
“ဟင်းစားရဖို့ မင်းလိုက်လာတာ မဟုတ်လား ကံရွှေ ငါပေးတာကိုယူ။ ဒါလောက်တော့ ရပါသေးတယ် ဘာရာ”ဟု ပြောပြောဆိုဆို ကံရွှေသည် ပဒတ်စာများ ပွင့်သော အခင်းထဲသို့ ဝင်သွားသဖြင့် ချိုအေးက လိုက်ဟန်ပြင်လိုက်ရာ ဘနိုင်က ဆွဲထားနေ၏။

ကံရွှေသည် ပဒတ်စာအခင်းထဲသို့ဝင်ပြီး နေရာအနှံ့

ရှာသော်လည်း မတွေ့ရဘဲရှိသဖြင့် ဒီကောင်တွေ ပဒတ်စာ
ပွင့်ရင် ဒီနေရာကို ရောက်လာနေကျပါကွာ။ အခု ဘယ်လို
ဖြစ်တာလဲ၊ တစ်ကောင်မှလည်း မတွေ့ရပါလားဟု ညည်း
ညါ၍ ပြန်ထွက်လာခဲ့ရ၏။

‘မင်း မတွေ့ဘူးမဟုတ်လား ကံရွှေ၊ တို့ ပဒတ်ရှာ
ထွက်လာတာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီလို ကြုံကြုံပြီး မတောင်းနဲ့။
လာ...သွားမယ်’ဟု ပြော၍ ထွက်သွား၏။

ဘနိုင် နောက်သို့ ကံရွှေ လိုက်လိုက်ရ၏။

‘ဟေး...ဟိုမှာ ဝက်လေး’

ချုံထူထူသေးတွင် ဝက်လေးတစ်ကောင်ကို လှမ်းတွေ့
နေရ၏။

‘ငါတွေ့တယ် ကံရွှေ’

‘ပဒတ် မရတော့လည်း ဝက်သားစားရသေးတာပေါ့။
ဟဲ...ဟဲ’

‘မင်းပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်းကွာ’ဟု ငေါက်လိုက်သော
ဘနိုင်ကြောင့် ချုံအေးသည် ကံရွှေကို မျက်ရိပ်ပြ၍ သတိ
ပေး တားလိုက်ရ၏။

ဘနိုင်သည် တူမီးသေနတ်ကို သူ့ပခုံးပေါ်သို့ ပြန်လွှယ်
လိုက်ပြီး ‘မင်းတို့ ဖြည်းဖြည်းပဲ လိုက်ခဲ့ကြနော်’ဟုပြော၍
ဝါးချွန်တံကို ပြောင်းကိုင်လိုက်သဖြင့် ကံရွှေသည် ဝါးခုတ်
သော သူ့ဓားကောက်ကြီးကိုထုတ်၍ အသင့်ပြင်လိုက်၏။

ဘနိုင်သည် ခြေလှမ်းဖွဖွလေးဖြင့် ဝက်လေးအနားသို့
တပ်သွားပြီး တင်ပါးကို ထိုးစိုက်လိုက်၏။

‘ဝူး’

‘ဝူး...ဝူး’

ကျယ်လောင်သော အသံကြီးနှင့်အတူ ချုံအတွင်းမှ
ဝက်ကြီးနှင့် ဝက်လေးများ ကံရွှေရှိရာသို့ အရှိန်ဖြင့် ပြေး
ထွက်လာသောကြောင့် ရှောင်လိုက်ရသော ကံရွှေသည်
ဧကန်လက်လှန် လဲကျသွားတော့၏။

ဘနိုင်သည် ဝါးချွန်တံကို ပစ်ချလိုက်ပြီး တူမီးသေ
နတ်ကိုင်၍ ဝက်များနောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားသည်ကို တွေ့
လိုက်ရ၏။

ချက်ချင်း ပြန်မထနိုင်သေးဘဲ လဲနေသည့် ကံရွှေရှိရာ
သို့ ချုံအေးရောက်လာပြီး ‘တော်သေးတာပေါ့ ကံရွှေရာ၊
မင်း အရှောင်ကောင်းလိုက်လို့ပေါ့’ဟုဆို၍ စိုးရိမ်တကြီး
ဖြင့် ထူပေးနေ၏။

‘ငါလည်း ကြောက်ကြောက်နဲ့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်

ပြီး လဲကျသွားတာကွ’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်း ကံကောင်းသွားတယ်။ အဲဒါ
တောဝက်ပက်တာကွ။ မလွယ်ဘူး။ ကဲ...ထ...ထ’ဟု ထူ
ပေးနေစဉ် ဘနိုင် မောကြီးပန်းကြီးဖြင့် ပြန်ရောက်လာ၏။

‘မမိလိုက်တော့ဘူး၊ လွတ်သွားပြီ။ ဒီကောင်ကံရွှေ
ပြောနေတဲ့ စကားတွေဆိုကို ငါ စိတ်ရောက်သွားလို့ကွ။
ဝက်လေးရှိရင် ဝက်မကြီးရှိရမယ် ဆိုတာကို သတိလက်
လွတ်သွားတာ သူ့ကြောင့်ပဲ’ဟု ရှင်းပြနေသဖြင့် ကံရွှေ
ငြိမ်နေလိုက်ရ၏။

‘လာကွာ၊ တခြားဆီ သွားကြရအောင်’ဟု ပြော၍
ထွက်ခဲ့ကြရာမှ ဆိုင်တလင်းပြန်ဆီသို့ ရောက်လာကြ၏။

အဝေးမှပင် ခွေးဟောင်သံများ ကြားနေရသောကြောင့်
ခွေးရှိလျှင် သာဌေးရောက်နေပြီဆိုသည်ကို ဘနိုင် သိလိုက်
၏။

သာဌေးသည် ခွေးများဖြင့် အမဲလိုက်တတ်သူဖြစ်၍
တောင်ကုန်းလေးပေါ်တွင် သူ့ခွေးနှစ်ကောင်က ဟိုဟိုဒီဒီ
သို့ အနံ့လိုက်ခံ ချောင်းမြောင်းနေသည်ကို စောင့်ကြည့်နေ
သော သာဌေးအား လှမ်းမြင်နေရ၏။

ခွေးနှစ်ကြီးသည် မြေကြီးများကို ကုတ်ခြစ်နေသကဲ့သို့
ခွေးညှိလေးသည် ကယ်ပေါက်ဝသို့ အနံ့လိုက်ခံခြင်းပြုနေ
၏။

ကယ်ပေါက်ဝဆိုသည်မှာ ဖွတ်၊ ပဒတ်များ လျှို့ဝှက်
စွာ ထွက်ပြေးနိုင်သည့် ကျင်းအပေါက်ဝဖြစ်၏။

သာဌေးသည် အနားသို့ရောက်လာသော ဘနိုင်အား
မျက်ရိပ်ပြလျက် အနီးတွင်ရှိသော ဝါးပင်မှ ဝါးရွက်များကို
ခူးနေ၏။

ထိုဝါးရွက်၊ ဝါးကိုင်းလေးများနှင့် ကယ်ပေါက်ဝကို
အပ်ပေးထားခြင်းဖြင့် ဖွတ်၊ ပဒတ်များ ပြေးပေါက်မရ
အောင် လုပ်မည်ဆိုသည်ကို ဘနိုင်က သိထားသူဖြစ်၏။

သာဌေးသည် ပဒတ်ကြီးဟုဆို၍ ခွေးညှိလေးရှိရာသို့
သွားသဖြင့် ‘ကြားလား၊ ပဒတ်ကြီးတဲ့ကွ ချုံအေး။ အဲဒီ
ပဒတ်ကို ငါ အရင်ရအောင် ယူပြမယ်’ဟု ကံရွှေကပြော
ပြီး သာဌေးနောက်သို့ လိုက်သွားလိုက်၏။

သာဌေးသည် ခွေးညှိလေး အနံ့ခံရာ ကယ်ပေါက်ဝ
အပေါ်သို့ ဝါးရွက်များ အုံပေးလိုက်ပြီး စောင့်ကြည့်နေ
သော်လည်း ခွေးနှစ်ကြီး ကုတ်ခြစ်နေသည့်နေရာမှ မြေကြီး
များ အုံကြွတက်လာရာမှ ပဒတ်ကြီး ထွက်လာလေတော့၏။

တစ်ပေခန့်သာသာ ထွားကျိုင်းသော ပဒတ်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရသည့် ကံရွှေသည် 'ပဒတ်ကြီး...ပဒတ်ကြီး' ဟု အော်ရင်း သူ့စားကောက်ကြီးဖြင့် လှမ်းပေါက်လိုက်ရာ ပဒတ်ကြီးကို မထိဘဲ နောက်မှလိုက်လာသော ခွေးနီမကြီး ၏ နှုတ်သီးကို ထိမှန်သွားသဖြင့် တကိန်ကိန်အော်၍ ကျန် ရစ်ခဲ့လေ၏။

'ဒါ ဘာလုပ်တာလဲကွ' ဟုပြောရင်း အနားရောက်လာ သော သာဌေးအား ကံရွှေ တောင်းပန်နေရ၏။

'မင်း သေသွားချင်လား'

'မ...မတော်လို့ပါဗျာ ကိုသာဌေးရာ'

'ဒီလိုပြောလို့ ဘယ်ရမလဲကွ'

'ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်။ တကယ်လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး' ဟု ပြောနေသည့်ကြားမှပင် သာဌေးက ဆွဲ ထိုးလိုက်၏။

ဘနိုင် အချိန်မီဝင်၍ ထပ်တောင်းပန်ပေးရပြန်၏။

သာဌေး မကျေမနပ်ရှိသော်လည်း သူ့ခွေးနီမကြီးကို ပိုက်၍ တောက်တစ်ချက် ခေါက်လိုက်ပြီး ကံရွှေကိုကြည့် ကာ ရှောင်ထွက်ပေးသွားလိုက်တော့၏။

'တော်သေးတာပေါ့ ကံရွှေရာ။ သာဌေးက သူ့ခွေး ထိ ဓားကြည့်ဆိုတဲ့ လူစားမျိုးကွ။ ငါပါလာလို့သာပေါ့။ မဟုတ်ရင် မင်း မလွယ်ဘူးနော် ကံရွှေ။ မင်းက မုဆိုး မကြိုက်တာ သိပ်လုပ်ချင်တဲ့ကောင်။ ငါ မကြိုက်ဘူးဆို တာလည်း လုပ်တာပဲ။ မင်းကြောင့် အဆင်ပြေမှာ မဟုတ် ဘူးကွာ။ တို့ ပြန်ကြတာပဲကောင်းမယ်' ဟုဆို၍ သရက် ခြောက်ဘက်ကို ဖြတ်ထွက်လာခဲ့ကြ၏။

'ဂလုံး...ဂလုံး...ဂလုံး'

ကမ်းပါးပေါ်မှ ထန်းသီးလုံးခန့် ခဲလုံးကြီးတစ်လုံး လိမ့်ဆင်းလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကြည့်လိုက်ကြ ရာ လိပ်တစ်ကောင် ဖြစ်နေလေ၏။

'ဒါ ကုန်းလိပ်ကွ။ ရေလိပ်က သူထက် ပိုကြီးတယ်' ဟု ရှင်းပြနေသည့် ဘနိုင်ကို ကံရွှေက-

'သေးလည်း စားလို့ရတာပဲဟာ။ ဟင်းစားရဖို့ပဲ အရေး ကြီးတာလေကွာ'

ဟု ပြန်ပြောလိုက်၍-

'မင်း အတော်ခက်ပါလား ကံရွှေ၊ ဒီလိပ်သားမျိုး စားတာကို ဒီတောပိုင်တောင်ပိုင်တွေက ကြိုက်တာမဟုတ် ဘူး။ ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်စမ်းပါကွာ' ဟု ပြောနေသည့်ကြား

မှ ကံရွှေသည် သူ့လွယ်အိတ်အတွင်းသို့ထည့်၍ မသိအောင် ဝှက်ယူလာခဲ့၏။

ဘနိုင်သည် နေကို မော့ကြည့်လိုက်ပြီး 'တို့ အထက် သရက်ပင်ဆိပ် လှည်းကူးတံတားကျရင် လူစုခွဲကြမယ်' ဟု အသိပေးလိုက်သဖြင့် ကံရွှေက သူ့လွယ်အိတ်ကို ကြည့် လိုက်ပြီး 'ဒါဆိုလည်း ပြန်လိုက်ရုံပေါ့ကွာ' ဟု ဓာဓာ တင်းတင်း ပြန်ပြောလိုက်၏။

သူတို့သည် စသာချောင်းအတိုင်း ဆက်လျှောက်လာခဲ့ ကြရာမှ 'ဟေ့...ဒီမှာကြည့်စမ်း၊ ဘာခြေရာလဲ မသိဘူးကွ' ဟု အော်ပြောလိုက်သော ချိုအေး စကားကြောင့် ဘနိုင် တို့ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

ခြေလှမ်းတစ်ပေသာသာ အကွာရှိပြီး မိုးတူး ခေါ် အမြီး၏ အရင်းပိုင်းသည် လက်သီးဆုပ်ခန့် လုံးပတ်ရှိသော ဖွတ်ကြီးတစ်ကောင် သွားထားသော ခြေရာအား တွေ့ကြ ရ၏။

'ဒါ မကြာခင်ကမှ သွားထားတဲ့ ဖွတ်ကြီးခြေရာပဲကွ။ ဒီအနီးအနားမှာပဲ ရှိရဦးမယ်။ တို့ ရှာကြရအောင်'

'ဟန်ကျလိုက်လေကွာ၊ အပြန်ကျမှပဲ မုတ်ဆိတ် ပွား ဆွဲတာ။ ဖွတ်ကြီးသား စားရဦးတော့မယ်။ ဟဲ...ဟဲ'

'ပြောပြန်ပြီလား ကံရွှေ' ဟု ငေါက်လိုက်သဖြင့် 'ဧ လို့၊ မေ့သွားလို့ပါ' ဟု ပြင်ပြောလိုက်ရ၏။

'တော်တော့ဗျာ။ လာ...ရှာကြရအောင်' ဟု ပြော၍ ဖွတ်တိုးပေါက်ကိုလိုက်ရှာသည့် ဘနိုင်နောက်မှလိုက်၍ ဖွတ် တိုးပေါက်ကို လိုက်ရှာပေးနေကြ၏။

'ဝုန်း...ဝုန်း...ဝုန်း'

အသံနှင့်အတူ မည်သည့်နေရာမှ ပြေးထွက်လာလိုက် ထိမှန်း မသိလိုက်ရသော ဖွတ်ကြီးသည် စသာချောင်းထဲသို့ ခုန်ဆင်းပြေးသွားသောကြောင့် ကံရွှေတို့ ချောင်းထဲသို့ ဆက် လိုက်ကြရပြန်၏။

ချောင်းအထက်နှင့် အောက်ကို နှစ်ယောက်က ပိတ် ထားပြီး အလယ်တွင် ကံရွှေက လိုက်စမ်းနေ၏။

ကံရွှေသည် ရွှံ့ထဲတွင် ပျော့ပျော့စိစိအရာကြီးတစ်ခုထိ နင်းမိလိုက်သဖြင့် အပေါ်သို့ ဆွဲတင်လိုက်ရာ လက်သီးဆုပ် ခန့်တုတ်၍ တစ်ပေခန့်ရှိသော ဖွတ်ကြီး၏ အမြီးပိုင်းကို ကိုင်မိလျက်သား ဖြစ်သွားလေ၏။

'ဟာ...ဖွတ်ကြီး...ဖွတ်ကြီး' ဟု အော်၍ နောက်မှ လိုက်လာသော ကံရွှေက နှစ်ချောင်းဆီသို့ ပြောင်းကိုင်လိုက်သောကြောင့် ဖွတ်

ကြီးသည် သူ့အပြီးနှင့်ရိုက်ပြီး ရွံ့များဖြင့် ချောနေသော သူ့ကိုယ်လုံးကြီးကို အလွတ်ရုန်း ပြေးထွက်သွားတော့၏။

‘လုပ်ကြပါဦး လွတ်သွားပြီ၊ လွတ်သွားပြီ’ဟု အော်၍ ရေထဲ ပြန်ရောက်သွားသည့် ဖွတ်ကြီးနောက်သို့ လိုက်ကြသော်လည်း ဖွတ်ကြီးသည် ဂုပ်လျှိုးရာမှ ဆယ့်ငါးပေခန့် အကွာ ချောင်းကမ်းပါးရှိ ရေချိုခေါင်း ရေဖြတ်သန်းစီးဆင်းရာ လိုက်ခေါင်းပေါက်အတွင်းသို့ လျင်မြန်စွာဝင်သွားသောကြောင့် လက်လျှော့လိုက်ကြရ၏။

‘မိုက်ပါ၊ ကံရွှေရာ၊ မိထားလျက်နဲ့ လွတ်သွားတာ မင်း အသုံးမကျလိုဘဲ။ မင်းလောက် လိုချင်တာလည်း မင်းပဲရှိတယ်။ မင်း တော်တော်ညံ့တဲ့ကောင်’

‘ဟင်း...ဘာမှမပြောနဲ့ ချိုအေး၊ တို့ ဒီနေ့မရတာ ဒီကောင်ကြောင့်ချည်းပဲ’

‘အောင်မယ်...ငါက ဟင်းစားတော့ ရခဲ့ပါသေးတယ်ကွာ’ဟုပြော၍ ကံရွှေသည် သူ့လွယ်အိတ်တွင် ဝှက်ယူလာခဲ့သော ကုန်းလိပ်လေးကို နှိုက်ထုတ်လိုက်ရာ မတွေ့ရတော့သဖြင့် ‘ဟ...ငါ့လိပ်လေး ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ’ဟု ပျာပျာသလဲ လိုက်ရှာနေ၏။

‘ကံရွှေ...ရှာမနေနဲ့။ တောစောင့်တောင်စောင့်တွေက ဒီအသားစားတာ မကြိုက်ပါဘူးလို့ မင်းကို ငါပြောထားလျက်နဲ့ မင်း ယူဖြစ်အောင် ယူလာလို့ ဒီလိုဖြစ်တာ။ ငါ့စကားကို မင်း နားမထောင်ဘူး။ ဝှိုက်က သက်ကယ်ချင်းကို ပြန်မယ်။ မင်းလည်း အိုင်းမကို ပြန်တော့’

‘ရပါတယ်။ ငါလည်း ပြန်လိုက်ရုံပေါ့ကွာ’ဟု ပြောပြီး ကံရွှေသည် ဖလံပင်ရွာကိုကွင်း၍ သွက်သွက်လေး လျှောက်လာခဲ့ရာ ရွာစွန်တွင် ဝက်ကြီးတစ်ကောင်အား ဖျက်နေကြသော ရွာသားများနှင့်အတူ အိုင်းမမှ သန်းစိန်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ရပ်ကြည့်လိုက်မိ၏။

‘ဟာ...ကိုကံရွှေပါလား။ အတော်ပဲဗျာ၊ ကျွန်တော်နဲ့ မှ အတူတူပြန်ကြရအောင်။ ခဏလေး စောင့်ပေးပါလား။ ပြီးပါတော့မယ်’

‘င်း ဘာလုပ်တာလဲ’

‘ငါက ဦးဘထွန်းအလှူအတွက် ဝက်သားလာယူတာ’

‘ရတယ်၊ ရတယ်’ဟု ပြော၍ ကံရွှေ အမောဖြေနေ၏။ ရွာသားများ လုပ်ကိုင်စေခြင်းနေရသဖြင့် မိုးချုပ်စအချိန်မှ ပြီးစီးသွား၏။

သန်းစိန်သည် သူ့အတွက် ဝက်သားတွဲဆိုင်များကို တွဲလောင်းချိတ်၍ ကမန်းကတန်းထွက်လာပြီး ‘ကံရွှေ ဖို့ ကိုကံရွှေ’ဟု ပြောသဖြင့် နှစ်ယောက်အတူ ဆိုင်းသို့ ပြန်ခဲ့ကြ၏။

‘ဒီအချိန်ပြန်ရတာဆိုတော့ ခပ်ကြောက်ကြောက်ပဲဗျ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘သားစိမ်းငါးစိမ်းတွေ ပါလာလို့လေဗျာ။ တချို့ကွင်းပိုင်နယ်ပိုင်တွေက လိုက်လိုက်ပြီး လုတတ်ကြတယ်မဟုတ်လား’

‘ငါတစ်ယောက်လုံး ပါတာပဲဟာ’

‘ဒီသန့်ရှင်းမှာ သစ်ပင်အိုအိုကြီးတွေအောက် ဖြတ်ရင်တောင် သတိထားရမှာပဲဗျ’

‘မင်းက အတွေးပိုတာပါကွာ’

‘ကြိုတတ်တာကို ပြောပြတာလေ’ဟု ပြော၍ သုတ်သုတ်လေးသွားနေသည့် သန်းစိန်နောက်သို့ ကံရွှေ အမီလိုက်နေရ၏။

အမှောင်ရိပ်က ပိုကျလာသလိုရှိသဖြင့် သူတို့သည် ဖြတ်လမ်းကို ရွေးသွားနေကြ၏။

သန်းစိန် ဆွဲလာသော ဝက်သားတွဲဆိုင်များသည် အောက်ခြေမှ ဆွဲလိုက်သလို တုံ့ခနဲ...တုံ့ခနဲ ဖြစ်ဖြစ်သွားသဖြင့် ‘လုပ်ပါဦး ကိုကံရွှေ’ဟု ပြောလိုက်၏။

‘ဘာလဲကွ’

‘သားစိမ်းငါးစိမ်းတွေပါလာလို့ သူတို့ လိုက်တောင်းနေကြပြီနဲ့တူတယ်’ဟု ပြောလိုက်သော စကားကြောင့် ကံရွှေ အောက်သို့ကြည့်လိုက်ရာ တွဲလောင်းကျနေသည့် ဝက်သားတွဲဆိုင်များနှင့် ဂျပ်ပင်အရွက်ကြမ်းများ ငြိတစ်ချက် လွတ်တစ်ချက် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

‘ဂျပ်ပင်နဲ့ ငြိတာပါကွာ’

‘မဟုတ်သေးဘူးဗျာ။ ဒီအချိန်မျိုး ဒီလိုဖြစ်တာ တစ်ခုခုကြောင့်ပဲ’ဟု ပြော၍ ဆက်လျှောက်လာရာမှ ရပ်လိုက်ပြန်၏။

‘ဟော...ဆွဲပြန်ပြီ’

‘ဟုတ်လို့လားကွာ’

‘ကိုကံရွှေ မသိပါဘူးဗျာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့အကြိုက် တစ်ခုခုတော့ လုပ်ပေးဦးမှ ဖြစ်မှာဗျ’

သန်းစိန်သည် မည်သို့မှ ထပ်မပြောတော့ဘဲ အသင့်အလားသောစားဖြင့် တွဲဆိုင်မှ ဝက်သားအချို့ကို လှီဖြတ်

လိုက်ပြီး အတုံးလေးများပြု၍ ပါးစပ်မှလည်း တီးတိုးရွတ်ဆိုရာမှ နေရာအနှံ့သို့ ကြိပ်ပက်ပေးလိုက်လေ၏။

‘ကဲ...ကိစ္စမရှိတော့ဘူး ကိုကံရွှေ၊ ကျွန်တော် သူတို့အကြိုက် လုပ်ပေးလိုက်ပြီ။ လာ...သွားကြမယ်’ဟု ဆို၍ ထွက်ခဲ့ကြရာ အိုင်းမသို့ မိုးချုပ်မှ ရောက်၏။

‘ကျေးဇူးတင်တယ်ဗျာ ကိုကံရွှေ၊ ကျွန်တော် အရက်အဝတိုက်ပါ့မယ်။ ဒါတွေ သွားငိုပြီးတာနဲ့ အရက်ဝယ်ပြီး ချက်ချင်းပြန်လာခဲ့မယ်။ အိမ်က စောင့်နေ’

‘အေးပါ...အေးပါ’

‘တစ်ခုတော့ ရှိတယ်နော်။ အမြည်းမပါရင် ကျွန်တော်က အရက်မသောက်တတ်ဘူးဗျာ။ အမြည်းကတော့ ခင်ဗျားတာဝန်ပဲ။ ကြွက်လေး၊ ဖားလေးလောက်ဆို ရပါပြီ။ ကျွန်တော်ကြိုက်တာက ဖား’ဟု ပြော၍ လမ်းခွဲသွား၏။

ထွက်သွားသော သန်းစိန်ကို ကြည့်၍ ကံရွှေ ယနေ့ဟင်းစားလေးပင် မရခဲ့သော သူ့အဖြစ်ကြောင့် အကျပ်ရိုက်သွားပြီး ကြွက်ထိုးသမား သောင်းညွန့်ဆီ သွားခဲ့လျှင် တစ်ကောင်တလေ ရနိုင်ကောင်း၏ဟု ကြံစည်၍ ခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့၏။

အိမ်ပေါက်သို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် အမှောင်ထဲတွင် ပိုးစုန်းကြူးအလင်းတမျှလင်းသော အလင်းရောင်လေးက သူ့မျက်လုံးသို့ ထိုးလိုက်သလိုရှိ၍ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

‘ဟာ...စားဖူးကြီးပါလား’

ဖားအောက်ကြီးတစ်ကောင်က သူ့အား မျက်လုံးပြူးကြည့်နေသည့်အဖြစ်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ‘ဟန်ကျလိုက်တာ၊ အတော်ပဲကွာ’ဟု ဆို၍ သူ့ဓားကောက်ကြီးဖြင့် ပစ်ပေါက်လိုက်ပြီး ထိုဖားကြီးကို အမြည်းလုပ်လိုက်လေတော့၏။

သန်းစိန် အရက်ပုလင်းများနှင့် ပြန်ရောက်လာ၏။

‘မင်း သိပ်ကံကောင်းတယ်။ မင်းအကြိုက် ဖားအမြည်း ရပြီကွ’

‘သိပ်ကောင်းတာပေါ့ဗျာ။ ဟဲ...ဟဲ... ကျွန်တော့်အကြိုက်’

‘ငါ ဒီနေ့တစ်နေ့ကုန် ဟင်းစားရဖို့ လိုက်သွားတာ ဘာမှမရခဲ့ပါဘူးကွာ။ တွေ့ပေမယ့်လည်း မမိဘူး။ မိပြန်တော့လည်း လွတ်ထွက်သွားတယ်ကွ။ ဘာတွေဖြစ်မှန်းကို မသိဘူး။ ဘနိုင်ကပြောတော့ သူ မကြိုက်တာတွေကို ငါ လုပ်လို့တဲ့ကွ။ နောက်ပြီး ပြောလိုက်သေးတယ်။ ငါဟာ



တောမကြိုက် တောင်မကြိုက်တာတွေကိုလည်း လုပ်တယ်လို့ ပြောတာပဲ’

‘အင်း...အဲဒါတွေကလည်း ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မမှာပေါ့ ကိုကံရွှေရာ’

‘ဘာပြောတယ်ကွ’

‘ခင်ဗျား အခု စဉ်းစားကြည့်ပါလား’

‘ငါက ဘာတွေစဉ်းစားရမှာလဲ’

‘ကျွန်တော် ဖားသားစားရတာ၊ ကျွန်တော်တို့ အပြစ်လမ်းမှာ ခွင်းပိုင်နယ်ပိုင်တွေရဲ့ သူတို့အကြိုက်ကို ကျွန်တော် လုပ်ပေးခဲ့တာ ခင်ဗျားအမြင်ပဲမဟုတ်လား’

‘အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ’

‘သူတို့အကြိုက်ကို လုပ်ပေးခဲ့လို့ သူတို့ကလည်း ကျွန်တော့်အကြိုက်ကို ပြန်လုပ်ပေးတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား’

‘ဟေ’

‘ကိုကံရွှေ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့ဗျာ။ ဟဲ...ဟဲ’

သန်းစိန်ပြောလိုက်သည့် ထိုစကားသည် ဖြစ်နိုင်၏ မဖြစ်နိုင်၏ ယုံရအခက်၊ မယုံရအခက် ဆိုသော်လည်း ယခုအဖြစ်နှင့် မည်သို့မည်ပုံ ဆက်စပ်ခြင်းရှိနေသည့်အဖြစ်ကို ကံရွှေ တွေးကြည့်နေသည်မှာ အတန်ငယ်ကြာသွားသလို ရှိသွား၏။

‘ကိုကံရွှေ... ခင်ဗျား ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ၊ အရက်တွေ သိုးကုန်တော့မှာပဲ။ သောက်လေဗျာ’ဟု ပြော၍ ဖားပေါင်ကို အားပါးတရ ကိုက်စားလိုက်သော သန်းစိန် ကြည့်၍ ကံရွှေ ထပ်စဉ်းစားကြည့်နေမိလေတော့၏။

ဂန္ထီရ-လူမော်

နိုင်ငံတကာ အတွေ့အကြုံရှိ ဝညာရှင် ပုဂ္ဂလိကတိဆရာ ဦးမြတ်စံ

B.Sc., M.Sc(Q), English Language (UFL), EDS (MOFA)

ဆန်းကျမ်းစေဒင်၊ လက္ခဏာ၊ ဝတ္ထိရပညာ၊ ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင်သင်္ကြာဝညာရှင်

အယူတော်မဂီလာပေဇင်ဟောခန်း

ကျွန်ုပ်၏ ကျင့်ကြံအားထုတ်ရသော သီလ၊ သမာဓိ၊ ဝညာ၊ စရဏ၊ သမထစွမ်းအားတို့ဖြင့် (၇)ရက်သားသမီးတို့၏
ဝညာရေး၊ စီးပွားရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ အချစ်ရေး၊ အိပ်ထောင်ရေး၊ အမှုအခင်းထိစွဲများအား
တူညီလမ်းညွှန် ပြေရှင်းပေးနေပါသည်။

ဝိဇ္ဇာထိပ်ခေါင် အဘအောင်မင်းခေါင်နှင့်တကွ ဝိဇ္ဇာရှစ်သောင်း ဆရာအပေါင်း၊
အနန္တစကြဝဠာမှ ဆရာသင် သူတော်စင်ကြီးများ၏ သိဒ္ဓိ၊ မဟိဒ္ဓိ စွမ်းအားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ထံတိုင်စီရင်အပ်သော
အနန္တဒီပံပယောင်းတိုင်၊ အနန္တသိဒ္ဓိ အင်း၊ စမ၊ ယတြာအစီအရင်များ ပီသလာဘ်ဖွင့်

ဂမ္ဘီရအဆောင်များ ပူဇော်ခြင်းဖြင့်

ဘဝကောင်မြင်မှုကို ရယူပါ။

သား၊ သမီးဂုဏ်နာများအတွက် မွေးဖွားချိန်မဂ်လာအခါပေးခြင်း၊ ထန်းဖူး၊ ရက်ချုပ်ဇာတာဖွဲ့ဝေးခြင်း၊

မြန်မာ့ရိုးရာ နာမတူကမဂ်လာနှင့်အညီ ကလေးနာမည်ပေးခြင်း၊

နိုင်ငံခြားခရီး (ဝညာရေး၊ အလုပ်အကိုင်၊ သင်္ဘောထက်ရန်)

S pass, P.R, Shore Job, Oversea Student Visa အဆင်ပြေစေရန် စီစဉ်ပေးခြင်း၊

အိမ်၊ ခြံ၊ မြေ၊ ကား၊ ကျောက်မျက်ရတနာ၊ ကုန်ဝစွည်းများ အမြန်ရောင်းထွက်ရန်

အာမခံဖြင့် အဆူးယာသြာ စီရင်ပေးပါသည်။

Prediction in English Language is offered.

- ရုံးခန်းလိပ်စာ ❖ အမှတ်-၁၅(B) (ပထမလွှာ)၊ (၁၄၉)လမ်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ (သီတာလမ်းမှတ်တိုင်အနီး)၊
- ဆွေးနွေးချိန် ❖ နံနက်(၉:၀၀)နာရီမှ ညနေ(၃:၀၀)နာရီအထိ

☎ 09 51 76646, ☎ 200 298, E-mail Address : myatsan5@gmail.com

Website : <http://sayamyatsan.blogspot.com>



ကျွန်းကျော်စံ



တစ်နာရီ မိုင်ခုနစ်ဆယ်နှုန်း ခုတ်မောင်းနေချိန်မှာ
စိတ်ရှုံးပေါက်သွားတာပါ။ ကျွန်တော် အခု မီးရထား
စက်ခေါင်း တစ်ခုထဲမှာ အရူးတစ်ယောက်နဲ့အတူ
ရှိနေရပါတယ်။ ဖလိုင်ယာရထားရဲ့ အင်ဂျင်နီယာ
ဝိဘ်ဘရန် ရူးနေပါပြီ။ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ။



ကျွန်းကျွန်း မီးမီး



ခြောက်နှစ်ကျော် အတူတွဲ အသက်သက်ခဲ့တဲ့
ကာလအတွင်း အေးဆေးတည်ကြည်ရုံလို ရာဇီ

များခဲ့တဲ့သူဟာ အခု ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ သွက်သွက်ခါနူးသွပ်နေသူ
ဖြစ်ပါပြီ။ ဘယ်လိုကိစ္စမျိုးက သူ့ကို ပြောင်းလဲပစ်လိုက်တာပါလဲ။
သူ့မျက်လုံးတွေဟာ ပြင်းထန်တဲ့ ခံစားမှုကြောင့် ပြုပြင်ထွက်နေပါတယ်။
ကြောက်စိတ်ကြောင့် သူ့မျက်နှာ ပုံပျက်ပန်းပျက်နေပါ။ စက်ခေါင်းတွေ
ထဲမှာ သူဟာ အမြီးကုတ်နေတဲ့ ခွေးလို တွန့်ဆုတ်ဆုတ်နဲ့ မမြင်ရတဲ့
တစ်စုံတစ်ယောက်ကို တောင်းပန်တိုးလျှိုးနေပုံပါပဲ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်
လည်း အဲဒီတစ်စုံတစ်ရာကို ခဏလေးလောက် ခံစားသိလိုက်မိပေမယ့်
အချိန်က နည်းနည်းလေးမှ အဆုံးရှုံးခံလို့ မဖြစ်ပါဘူး။ ဖလိုင့်ယာရထား
ရဲ့ မီးသတ်တာဝန်ခံအနေနဲ့ ကျွန်တော် ဝီ(လ်)ဘရန့်ရဲ့တာဝန်ကို
ဝင်ယူရတော့မှာပါ။ မေးခွန်းတွေ မေးရင်း အချိန်ကုန်သွားလို့
မဖြစ်ပါဘူး။ ရထားစက်ခေါင်းရဲ့ ထိန်းချုပ်မောင်းတံကို ကျွန်
တော် ကိုင်ရပါတော့မယ်။

ကျွန်တော် သူရှိရာ အပြေးသွားလိုက်ချိန်မှာ သူ ချက်ချင်း
ဆိုသလို ဂေါ်ပြားတစ်ခုကောက်ယူပြီး ကျွန်တော့်ခေါင်းကို ရိုက်ထည့်
လိုက်ပါတယ်။ ခေါင်းက သွေးတွေစီးကျပြီး ကျွန်တော့်မျက်လုံးကို
ဖုံးသွားပါတယ်။ မျက်လုံးတွေ ပြာသွားရာက ဝီ(လ်)ဘရန့်ရဲ့
ကြောက်စရာ ရူးသွပ်နေပုံကို ခပ်ဝါးဝါးမြင်ရင်း ကျွန်တော်
သတိလစ်သွားရတော့တာပါ။

မီးရထားစက်ခေါင်းထဲမှာ အဲဒီလိုဖြစ်ပြီးနောက်ပိုင်း
ခရီးသည်အပြည့်နဲ့ တစ်ခုရီ မိုင်ခုနစ်ဆယ်နှုန်း ပြေးနေတဲ့
ရထား ဘယ်လိုဖြစ်သွားခဲ့သလဲဆိုတဲ့အချက်က ကျွန်တော့်
ကို တောက်လျှောက်ခြောက်လှန့်နေတော့တာပါပဲ။

အရိုက်ခံရပြီး မူးမေ့သွားရာက ပြန်
သတိလည်လာတဲ့အခါ ဝီ(လ်)ဘရန့်ကို ရေ
နွေးငွေ့တိုင်း ကိရိယာရှေ့မှာ စူးစိုက်
ကြည့်နေတာ တွေ့ရပါတယ်။ စိတ်
နောက်နေသူတစ်ယောက်လို စကား
တွေလည်း ကယောက်ကယက် ပြောနေ
ပါတယ်။

1944.10.14

ရထားဟာ မိန်းလမ်းရဲဘေး သံလမ်းခွဲပေါ်မှာ ရပ်နေတာဖြစ်ပြီး အမှတ်(၉၃)ရထား ဖြတ်သွားမှာကို စောင့်ပေးနေတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော် သတိမေ့နေတာ ဆယ်ငါးမိနစ်ထက်မနည်းကြာသွားတာပါ။ အဲဒီကာလတစ်လျှောက် ဖလိုင်ယာရထားဟာ အထိန်းအကွပ်မရှိ အရှိန်ပြင်းပြင်း ပြေးနေခဲ့ပါတယ်။ ဝီ(လ်)ဘရန်ကတော့ ရထားကို နတ်ကာဆန်က မောင်းပေးနေခဲ့တာပါတဲ့။ နတ်ကာဆန် သေဆုံးခဲ့တာ ဆယ်နှစ်ရှိသွားပါပြီ။

ဝီ(လ်)ကို တာဝန်ရှိသူတွေလက်ထဲ ထည့်လိုက်ဖို့ကလွဲလို့ ကျွန်တော်လုပ်စရာ အခြားဘာမှမရှိခဲ့ပါဘူး။ တာဝန်ရှိသူတွေက သူ့ကို စိတ်ရောဂါကုဌာနကို ပို့လိုက်တော့တာပါပဲ။

ကျွန်တော်ဟာ သူ့ရဲ့ အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေ ဖြစ်ခဲ့တဲ့တိုင်အောင် သူ့ဘဝမှာ ကျွန်တော့်ကိုတောင် အသိမပေးနိုင်တဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ရှိနေခဲ့ပါတယ်။ ဆရာဝန်တွေ သေသေချာချာ စဉ်းစားချင့်ချိန်ပြီး သူ အခုလိုဖြစ်သွားခဲ့တဲ့ အကြောင်းရင်းဟာ နောင်တ၊ တရားနဲ့အတူ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်ပေးဖို့စိတ် ကြီးမားစွာခံစားနေခဲ့တာကြောင့် သေပြီးသူ ပြန်ရောက်လာတာဆိုတဲ့ စွဲလမ်းယုံကြည်မှုကြောင့်ပဲလို့ ဆုံးဖြတ်ကြပါတယ်။ ဆရာဝန်တွေရဲ့ အယူအဆကို ကျွန်တော် နက်နက်နဲနဲသုံးသပ်ပြီး ဝီ(လ်)ဘရန်ဟာ စိတ်သောကရဲ့ အပြင်းအထန် နှိပ်စက်မှုကြောင့် ဟိုညက စက်ခေါင်းတွဲထဲမှာ သူ မြင်ခဲ့ရပါတယ်လို့ ထွက်ဆိုတာဖြစ်မယ်လို့ ယုံကြည်မိပါတယ်။

အခု ကျွန်တော်သိနေတာကတော့ ဝီ(လ်)ဘရန်ဟာ ဘယ်တော့မှ ပြန်ကောင်းလာမှာ မဟုတ်တော့ဘူး ဆိုတာပါပဲ။ သူနဲ့ နောက်ဆုံးအကြိမ် တွေ့ခဲ့တုန်းက သူဟာ မျှော်လင့်ချက်မဲ့နေပြီဆိုတာ သိခဲ့ရပါတယ်။ ကယောင်ကတမ်းနဲ့ ရူးသွပ်သွားစေခဲ့တဲ့သူကို ထိန်းချုပ်ထားတဲ့ ကြောက်ရွံ့စရာ အတွေးတချို့ဟာ ကျွန်တော့်ကိုလည်း တွယ်ငြိလာနေတော့တာပါ။

တာရင်တန်စိတ်ကုဌာန အခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ မျက်လုံးတွေရှိဝေဝေ မျှော်လင့်ချက်မဲ့တဲ့ ကြေကွဲမှုတွေနဲ့ နောက်ဆုံးအကြိမ် တွေ့ခဲ့တုန်းက သူပြောခဲ့တာတွေကို ကျွန်တော် ပြန်သတိရနေပါတယ်။

*စတီ(စ်)။ ငါ မရူးပါဘူး။ တခြားလူတွေလိုပဲ ငါ

စိတ်မှန်တဲ့လူပါ။ ဒါပေမဲ့ လက်ရှိလူမှုရေးဘဝထဲမှာ ဘယ်တော့မှ ငါ့နေရာငါ ပြန်မရနိုင်တော့ဘူး။ ဟိုတစ်ညက ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ကိစ္စမှာ သဘာဝမကျတာ ဘာမှမရှိပါဘူးလို့ ငါ့ကိုယ်ငါ ပြန်ဆုံးမနေတယ်လို့ မင်းမထင်မိဘူးလား။ အဲဒီကိစ္စကို အသေးစိတ် ခရေစတုတွင်းကျ ငါ အကြိမ်ကြိမ် သုံးသပ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရလဒ်ကတော့ ပြောင်းသွားတယ်လို့ မရှိဘူး။ အမြဲတမ်းအတူတူပဲ။ သေသွားပြီးသားဆိုတဲ့ နတ်ကာဆန်၊ သူက တို့စက်မောင်းခန်းထဲ လာထိုင်နေတယ်လေ။ ရထားကို သူ ဝင်မောင်းတယ်။ သူ ဘာရည်ရွယ်ချက်ရှိတယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်၊ ငါသိတယ် စတီ(စ်)။ သူ အဲဒီမှာ ရှိကိုရှိနေတယ်။ ငါ သူ့ကိုမြင်ရတယ်။ သေသေချာချာ မြင်ရတယ်ကွာ*

ဝီ(လ်)။ သူငယ်ချင်း

သူ့ရဲ့ တုန်နေတဲ့လက်တွေကို ကျွန်တော် တင်းတင်းဆုပ်ရင်း အားပေးလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီအကြောင်းကြောင့် မင်း စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရတယ်ဆိုရင် မပြောပါနဲ့၊ စဉ်းစားမနေပါနဲ့ကွာ။ ငါ မင်းကို ကူညီချင်ပါတယ်။ မင်း ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြန်ဖြစ်တာကို ငါမြင်ချင်တယ်။ ဒါမှ ဒီနေရာက မင်း ထွက်လာနိုင်မှာလေ

ဝီ(လ်)က ဝမ်းနည်းပန်းနည်း ခေါင်းခါပြပါတယ်။

ငါ အခု ဒီနေရာကနေ မထွက်ချင်သေးဘူး စတီ(စ်)။ ညဘက်တွေမှာ သူတို့ ငါ့ကို စောင့်ကြည့်နေကြလို့ ဒီနေရာမှာ ငါ့အတွက် လုံခြုံမှုရှိတယ်။ ငါ့အတွက် ဒီမှာ အခန်းတစ်ခန်းရှိတယ်။ ရထားခုတ်သံတွေ၊ ဥဩဆွဲသံတွေ မကြားရတဲ့ နေရာပေါ့

ဒီမှာ စတီ(စ်)။ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ငါမြင်တဲ့အတိုင်း မင်းကို အကုန်ပြောပြမယ်။ သူတို့က ငါ့ကို ရူးနေပြီတဲ့။ အဲဒါ ငါခံစားနေရတဲ့ စိတ်ဖိစီးမှုတွေ၊ စိတ်ဒဏ်ရာတွေကို သူတို့ နားမလည်နိုင်ကြလို့ အဲဒီလိုနာမည်တပ်လိုက်ကြတာ။ တကယ်က ရူးနေတာမဟုတ်ဘူး၊ တခြေခြောက်ခံရတာကွာ



*လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ်က ငါ့ကိုယ်တိုင်ပါခဲ့တဲ့ မီးရထားမှောက်မှအကြောင်း မင်း သတိရမှာပေါ့။ အဲဒီရထားမှာ နတ်ကာဆန်က အင်ဂျင်နီယာလေ။ အချက်ပြမီးကို မစိုက်ဘဲ သူစိတ်ထင်တဲ့အတိုင်း မောင်းခဲ့တယ်။ အဲဒီည

တုန်းက ငါ သူ့ကို စောင့်ကြည့်ခဲ့တာ။ ဟောဒီမှာ ငါ့လက်
မောင်းက အမာရွတ်တွေ မြင်တယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီတုန်း
က ရဲခဲတဲ့ ဒဏ်ရာတွေပေါ့။ တို့ရထားက ကုန်ရထားတစ်စီး
ရဲ့ နောက်ပိုင်းကို ဝင်တိုက်ခဲ့တယ်။ ရထားတွေဆိုတာ
စီးကရက်ဘူးခွဲတွေလို လွင့်ထွက်ပြီး စုတ်ပြတ်သတ်ကုန်
တာပေါ့။ တို့နှစ်ယောက်ကတော့ မသေခဲ့ဘူး။ သေဖို့ အချိန်
မကျသေးဘဲကိုး။

ဘုတ်အဖွဲ့ဖွဲ့ပြီး စစ်ဆေးတဲ့အခါ ငါယုံကြည်တဲ့
အတိုင်းပဲ အစစ်ခံခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်က နတ်ဟာ သောက်
ထားတယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်။ သူကလည်း အခွင့်အရေးရရင်
ရသလို သောက်ခဲ့တာကိုး။ အခွင့်အရေးမယူသင့်တဲ့နေရာ
မှာတောင် ရအောင်ယူပြီး သောက်ခဲ့တယ်။ တစ်ချိန်ချိန်မှာ
ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်လို့ ငါ သူ့ကို မကြာမကြာ သတိပေး
ခဲ့တယ်။ သူက သောက်ထားတဲ့အခါမျိုးမှာလည်း ဣန္ဒြေ
တော့ မပျက်ခဲ့ဘူးလေ။ သူ့အဆင်ပြေနေတဲ့ မိန်းကလေး
ကို ငါကြိုက်နေတာကလည်း သူ သဘောမကျနိုင်တဲ့
အကြောင်းတစ်ခုပေါ့။ ငါ့အစစ်ခံချက်တွေရဲ့ အရင်းခံ
အကြောင်းတွေထဲမှာ အဲဒါလည်း ပါမှာပါပဲ။

စစ်ဆေးပွဲမှာ သူက အချက်ပြမီးစိမ်းနေတာ သူတွေ
တယ်လို့ဆိုတယ်။ မီးစိမ်းနေတာ အမှန်ပဲလို့ သူ ကျိန်ပြော
တယ်။ ငါ့ကိုလည်း လူလိမ်လို့ စွပ်စွဲတယ်။ မင်း ငါ့ကို
သက်သက်ဒုက္ခရောက်အောင် လိမ်ပြောတာလို့ ငါ့ကို အော်
တယ်။ ငါကတော့ ငါ့အစစ်ခံချက်ကို အခိုင်အမာဆုပ်ကိုင်
ထားခဲ့တာပါပဲ။

နောက်ပိုင်းအဖြစ်အပျက်တွေ မင်း သိခဲ့ပြီးသားပါ။
နောက်နှစ်ပတ်အကြာမှာ နတ်ကာဆန် သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးစီ
ရင်သွားတယ်။ တခြားလူတွေ ယုံကြည်ကြသလိုပဲ သူဟာ
သူ့အမှားကြောင့် ခရီးသည်တွေရဲ့ အသက်ပေါင်းများစွာ
ဆုံးရှုံးခဲ့ရတာနဲ့ ဒီလမ်းကို ရွေးခဲ့တာလို့ ငါလည်း ယုံကြည်
နိုင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။

နှစ်တွေ ကုန်လွန်လာခဲ့တယ်။ ငါ အင်ဂျင်နီယာအဖြစ်
ထူးတက်ခဲ့တယ်။ စက်ခေါင်းကို ဦးစီးမောင်းနှင်ခွင့်ရခဲ့
တယ်။ နတ်အကြောင်း စဉ်းစားမိတယ်လို့ မရှိသလောက်ပါ
။ ရထားမှောက်ခဲ့တဲ့ကိစ္စ လူတွေ စကားစပ်မိလို့ ပြော
ကြတဲ့အခါမျိုးမှသာ ပြန်သတိရတာပါ။ ဒါလည်း ဖြစ်ရိုး
ဖြစ်စဉ်ပါပဲ။

အတော်ကြာလာပြီး တစ်ညမှာ ငါ့စိတ်ကို တိတ်တိတ်

ခြောက်လှန့်နေတဲ့ကိစ္စကို တညတညပြီး ကြုံရတာတာပဲ။
ရထားစက်ခေါင်းရုံကို သွားစစ်ဆေးပြီးအပြီး အချိန်အခါ
တန်းလျားဘက် လျှောက်အလာပေါ့။ ရထားတွေထွက်တဲ့
ရေနေ့ငွေမီးခိုးတွေက မြူဆိုင်းနေတာနဲ့ရောပြီး မြင်ကွင်း
ကို ပိုပြီးမှန်မှိုင်းသွားအောင် လုပ်သလိုဖြစ်နေတယ်။ ဘရိတ်
စစ်ဆေးတဲ့အဖွဲ့ရဲ့ မီးအိမ်လေးတွေကိုလည်း တစ်တွဲပြီး
တစ်တွဲ ရွေ့သွားနေတာ မြင်ရတယ်။

မြူတွေဆိုင်းတဲ့ ညမျိုးတွေမှာ ရထားဘူတာဝင်းထဲ
ဘယ်လိုနေတယ်ဆိုတာ မင်းလည်း သိတာပဲ။ ဘာကိုမှ
သတိထားမနေဘဲ လျှောက်လာရင်း မြူတွေပါးသွားတဲ့ တစ်
နေရာမှာ မသတိစရာအပြုံးနဲ့ မျက်နှာတစ်ခုကို ရုတ်တရက်
တွေ့လိုက်ရတယ်။ ချက်ချင်း ပြန်ပျောက်သွားပေမယ့် ငါ
အတော်ကြောက်သွားရတယ်။ ငါ့မြင်လိုက်ရတယ်ဆိုတာကို
မယုံနိုင်အောင်ဘဲ။ ဟုတ်တယ်၊ နတ်ကာဆန်ရဲ့ မျက်နှာကို
ငါ့မြင်လိုက်ရတယ်ဆိုတာ စိတ်ထင်တာပဲ ဖြစ်မှာပါ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာတွေလျှောက်စဉ်းစားနေတာလဲ
လို့ မေးရင် ရယ်တောင် ရယ်လိုက်မိသေးတယ်။ တစ္ဆေ
ခြောက်တာနဲ့တူပါရဲ့လို့တွေးရင်း အချိန်မှူးရုံးခန်းဘက်ဆီ
ဆက်လျှောက်လိုက်တော့တယ်။ နောက်ထပ်လည်း မစဉ်း
စားမိပါဘူး။ သေပြီးသူတွေကို တွေ့တယ်လို့ တချို့လူတွေ
ပြောကြဆိုကြတာလည်း ရှိတာပါပဲ။ လျှပ်စီးလက်သလို
မသိစိတ်က ရုတ်တရက်မြင်လိုက်တာမျိုး ဖြစ်မှာပါ။

နောက်နှစ်ညရှိတော့ သံလမ်းအဆုံးဘက်မှာ ငါ့ဆီ
လျှောက်လာနေတဲ့ လူပုံသဏ္ဌာန်တစ်ခုကို မြင်ရတယ်။ ငါ
ဆီကို တမင်လာနေတာလို့ ထင်မိတာကြောင့်လည်း သတိ
ထားမိတာပါ။ ငါ့အိမ်နားက လမ်းမီးတိုင်အောက်မှာ မြင်
ရတာပဲ။ ဒီတစ်ခါတော့ ပျောက်မသွားဘူး။ သူ ဘယ်သူလဲ
ဆိုတာ ငါ့စိတ်ထဲမှာ သံသယမဖြစ်ခဲ့ဘူး။ သူရပ်ပြီး ငါ့ကို



သရော်တော်တော်ပြီးပြန်တယ်။ ပမာမခန့် မျက်လုံးတွေနဲ့ ငါ့ကို စိုက်ကြည့်နေရင်း ဆက်လျှောက်သွားတော့တယ်။

အဲဒီညတစ်ညလုံး ငါမြင်ခဲ့တာဟာ စိတ်ထင်နဲ့ အမြင် မှားတာပါလို့ အတင်းမှတ်ယူခဲ့ပေမယ့် အကြောင်းမထူးပါဘူး။ ညဘက်တွေမှာ နတ်ကာဆန်ကို ရက်အတော်ကြာတဲ့အထိ မြင်ခဲ့ရတယ်။ ရထားဝင်းထဲမှာဖြစ်ဖြစ်၊ ငါ့အိမ်နားမှာဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ အဲဒီအချိန်ကစလို့ အမှုစစ်အဖွဲ့ကို ငါသက်သေထွက်ချက်ပေးခဲ့တဲ့ကိစ္စကို ပြန်စဉ်းစားလာမိတော့တယ်။

ငါ ကောက်ချက်ချနိုင်တာကတော့ နတ်ကာဆန်ဟာ တမလွန်ကနေ ငါ့ကိုဆက်သွယ်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်ဆိုတာပါပဲ။ သူဟာ ငါ့ကို သူ့ဆေးဆုံးရခြင်းရဲ့ လက်သည်တရားခံလို့ စွပ်စွဲချင်နေတယ်။ အဲဒါ ဘာမှသံသယရှိစရာ မလိုဘူး။

ငါတို့ ရထားမောင်းခင်ညမှာ ငါ စိမ်းနေတဲ့ ရထားမီး အချက်ပြတိုင်တစ်ခုကို ကြည့်နေခဲ့တယ်။ အသံတစ်ခုလည်း ငါ့နားထဲမှာ ကြားနေရတယ်။ မီးစိမ်းပဲ၊ ငါတို့ကုန်ရထားကို ဝင်တိုက်ခဲ့တဲ့ညကလို မီးစိမ်းပြနေတာ အမှန်ပဲ။ မီးစိမ်းကွလို့ အသံက ပြောနေတယ်။

အဲဒီတုန်းက ငါ နတ်ကာဆန်ရဲ့မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရတယ်။ သူ့ကို ငါလှမ်းခေါ်လိုက်တော့ သူထွက်ပြေးသွားတယ်။ အဲဒီကစပြီး ငါ့အနားမှာ သူ့အမြဲလိုလို ရှိနေတော့တယ်။

ရထားမောင်းမယ့် ညတုန်းက စက်ခေါင်းခန်းထဲ ငါဝင်လိုက်တော့ မင်း ငါ့ကို ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ကြည့်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ငါမှတ်မိတယ် စတီ(စ်)။ ရထားစက်ခေါင်းခန်း တစ်နေရာရာမှာ နတ်ကာဆန် ပုန်းနေတယ်လို့ ငါခံစားနေရတယ်လေ။ ငါ့ကို ပြဿနာရှာဖို့ပေါ့။ ငါ စက်ခေါင်းခန်းထဲက ပြန်ဆင်းပြီး ရထားကို စွန့်ခွာသွားဖို့ စဉ်းစားခဲ့သေးတယ်။ အဲဒီလိုစဉ်းစားတုန်း အသံဆိုတဲ့ အော်သံနဲ့အတူ ခရာသံရှည်ကိုလည်း ကြားလိုက်ရတယ်။ စဉ်းစားနေသမျှအားလုံးကိုမေ့ပြီး လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်အတိုင်း ရထားစက်ခေါင်းကို စမောင်းလိုက်တော့တယ်။



‘ဖြည်းဖြည်းနဲ့ မှန်မှန်ပဲ မောင်းထွက်ခဲ့တယ်။ ရထားကို ဆောင့်ဆွဲသလိုမျိုး ငါ ဘယ်တော့မှ မမောင်းဘူးဆိုတာ မင်းသိပါတယ်။ အချက်ပြမီးတိုင်တွေ ငါ မကြည့်ဝံ့သလို

ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ တဖြည်းဖြည်း အရှိန်ရလာပြီး အလင်းတိုင်းတွေ၊ လမ်းဆုံတွေ၊ မီးစိမ်းတွေ ဖြတ်ခဲ့တယ်။ မကြာခင် ဆင်ခြေပုံးနယ်အစပ်ကို ကျော်ခဲ့ပြီ။ မိုက်တုတ်၊ မိုက်တုတ် ကြယ်လေးတွေ ပြည့်နေတဲ့ ကောင်းကင်အောက် ကွင်းကျယ်ကျယ်ကြီးပေါ်ဖြတ်ရင်း ဖလိုင်ယာဟာ သူ့လမ်းကြောင်းအတိုင်း ခုတ်မောင်းပြေးသွားနေတော့တာပေါ့။

စူးစူးရှရှလင်းနေတဲ့ စက်ခေါင်းမီးရောင်ဟာ ရှေ့က အမှောင်ထုကို ဖြိုခွဲပေးနေတယ်။ ရထားဘီးတွေက သံလမ်းဆက်တွေကို တဂျွန်းဂျွန်းမြည်ရင်း နင်းဖြတ်နေကြတယ်။ လမ်းဆုံတစ်ခုကို ဥဩသံပေးရင်း ဖြတ်ခဲ့တယ်။ ရထားစက်ခေါင်းဟာ သက်သက်သာသာနဲ့ အားကောင်းကောင်းခုတ်မောင်းနေတယ်။

မီးစိမ်းလို့ အဝေးမှာမြင်ရတဲ့ အချက်ပြတိုင်ကိုကြည့်ပြီး ငါလှမ်းပြောလိုက်တော့ မင်းကလည်း မီးစိမ်းလို့ ဖြေရင်း ပြောတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဘယ်ကမှန်းမသိတဲ့ အသံကို ကြားလိုက်ရတယ်။ ဟုတ်တယ်၊ မီးစိမ်းပဲ။ ငါ့ကုန်ရထားကို ဝင်တိုက်ခဲ့တဲ့ညကလို မီးစိမ်းပြနေတာပဲ အသံက ဆိုတယ်။

ငါ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကြိုးစားပြီး ထိန်းရတယ်။ နောက်ကို ပတ်လည်ဝိုင်းနေတဲ့ အတွေးတွေကို အတင်းမောင်းထုတ်နေရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရထားပြေးနေရင်း ဒီဟာ ဟိုတုန်းက ရထားမှောက်ခဲ့တဲ့ ညလိုပါပဲလားလို့ စဉ်းစားနေမိတာကို မျှောက်လို့မရဘူး။

ငါ့လည်ကုပ်မှာ ထွက်သက်လေကြောင့် အေးသလို ခံစားရတယ်။ ငါ့နောက်ကျောကိုလည်း မျက်မှောက်တစ်ခုက ထိုးဖောက်ကြည့်နေသလိုပဲ။ ချက်ချင်း အေးလှည့်ကြည့်ပေမယ့် ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့ရဘူး။ ယိမ်းယိမ်းနွဲ့နွဲ့ပါလာတဲ့ လူစီးတဲ့တွေ၊ ပြီးတော့ မီးရှိန်မကျအောင် ဂရုစိုက်နေတဲ့ မင်းရဲ့အပြုအမူ ဒါတွေပဲ တွေ့ရတယ်။

ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ပြန်ထိန်းပြီး ရှေ့က အလင်းလေကြောင့် ထင်ထင်ရှားရှားမြင်နေရတဲ့ သံလမ်းတွေကို အစိုက်ရင်း အချက်ပြမီးစိမ်းတစ်ခု ထပ်မြင်ရပြန်တယ်။ သံလမ်းနဲ့ ရထားဘီးတွေတိုက်ပြီး မြည်သံက နတ်...နတ်... ထွက်နေသလိုပဲ။

ဟိုအသံ ထပ်ကြားရပြန်ပြီ။ ငါ့နောက်မှာ သူ...သလိုပေါ့။ ငါ အော်ဟစ်ပစ်လိုက်ချင်စိတ် ဖြစ်လာတာပဲ။ ရထားကိုရပ်ပြီး အဲဒီအသံ ဘယ်ကလာတာလဲလို့ ရှာ...

ချစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ် မလစ်ဟင်းစေ
သင့်ဘူးလို့လည်း အသိစိတ်က ပြန်သတိပေးနေတယ်။ ဂရု
စိုက်မနေနဲ့လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ထိန်းရတယ်။ ကိုယ့်
တာဝန်ကို ကိုယ်ထမ်းဆောင်နိုင်ဖို့ သူ ဘာကြောင့် ဒီက
ထွက်မသွားရတာလဲ။ အဲဒီအသံတွေ၊ နောက်ကျောပေါ်
ရောက်လာတဲ့ ထွက်သက်လေအေးအေးတွေနဲ့ ရထားကို
ဘယ်လိုလုပ် ထိန်းသိမ်းမောင်းနှင်နိုင်ပါ့မလဲ။

ဟိုးဝေးဝေးမှာ ဘူတာတစ်ခုရဲ့မီးရောင်ကို မြင်လိုက်ရ
လို့ ငါ အတော်ဝမ်းသာသွားရတယ်။ ထွက်လာကတည်းက
ထမဆုံးတွေ့ရတဲ့ ဘူတာပဲ။ ဘူတာရောက်ရင် ငါ ရထား
ပေါ်က ဆင်းနေရစ်မယ်လို့ စဉ်းစားထားတယ်။ ရှေ့ခရီးမှာ
ကြောက်စရာ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုခု ရှိနေတယ်လို့ ငါခံစားနေရ
တယ်။ ဘယ်လိုမျိုး ခံစားရတာလဲလို့တော့ မင်းနားလည်
အောင် ရှင်းမပြတတ်ဘူး။ ငါ့ခံစားမှုတွေကို ရှင်းရှင်းလင်း
လင်း ဖော်ပြနိုင်တဲ့ စကားလုံးမရှိဘူး စတီ(ဗီ)။

ရှေ့ခရီးဆက်ဖို့ မိုင်ပေါင်းများစွာ ကျန်သေးတယ်။
ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မယ့် ခရီးအကွာအဝေးတွေ အများကြီးကျန်
သေးတယ်။ နေ့အလင်းရောင်ကလည်း ရောက်လာခဲ့လိုက်
တာ။ ရောက်ရော ရောက်လာပါဦးမလား။ ကြောက်ရွံ့မှုတွေ
ဟာ အလင်းရောင်လာရင်တော့ သက်သာသွားနိုင်မယ် ထင်
တယ်။

ကျေးလက်ဆင်ခြေဖုံးကို အရှိန်ကောင်းကောင်း ဖြတ်
နေရတယ်။ ငါးမိုင်ခြားရှိနေတဲ့ အချက်ပြတာဝါတွေ၊ မိုတ်
တုတ်၊ မိုတ်တုတ် မီးအိမ်ကလေးတွေနဲ့ ယာခင်းအိမ်ကလေး
တွေကိုပဲ ကျော်ရင်း၊ ဖြတ်ရင်း တွေ့ရတယ်။ တောင်ကုန်း
မြင့်တွေပေါ်က အရိပ်မည်းတွေ၊ မှောင်မှောင်မည်းမည်း
ကုပ်ချောင်းချောင်းဝပ်နေတဲ့ သဏ္ဌာန်တွေ၊ အဲဒီနောက်
အေးစက်စက်ထွက်သက်လေနဲ့ မီးစိမ်းပဲ...အဲဒါ မီးစိမ်းလို့
တိုးတိုးလေး သတိပေးသံတွေ၊ အဲဒါတွေနဲ့ ခရီးဆက်သွား
နေရတယ်။

သတိပေးသံကို ပိုပြီးကျယ်ကျယ် ကြားလာရတယ်။
ပိုပြီးထင်ရှားအသက်ဝင်လာတယ်။ မနေနိုင်လောက်အောင်
ခံစားရတဲ့စိတ်နဲ့ ချက်ချင်း နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့
နောက်တွဲကုန်သွယ်ယာဉ်ထဲကနေ စိုက်ကြည့်နေတဲ့မျက်နှာ
ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ လာပြန်ပြီကိုးလို့ စိတ်ထဲက ရေရွတ်
မိတယ်။ ရွံ့ရှာစက်ဆုပ်စရာအပြုံးနဲ့ တွေ့လိုက်ရတာ နတ်
တာဆန်ပါပဲ။ ဒီတစ်ခါ သူ စကားလှမ်းပြောတယ်။ ငါက



နတ်...ခင်ဗျား ဘယ်ကနေ
ရောက်လာတာလဲလို့ မေးလိုက်
တော့ သူက ကန့်လန့်ကာ
နောက်က ထွက်လာတယ် ဆိုပါ
တော့ကွာတဲ့။ တစ်ညလုံး အခွင့်
အရေးကိုစောင့်ရင်း ရထားစီး
ခဲ့တယ်လေ။ လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ်က
မင်းနဲ့ငါ စက်မောင်းခန်းထဲမှာ အတူတူရှိခဲ့ကြတာ မှတ်မိ
ဦးမှာပေါ့။ ဆယ်နှစ်တောင်ကြာခဲ့ပြီ။ တို့နှစ်ယောက် ဟောဒီ
ခရီးစဉ်ကို အတူတူမောင်းခဲ့ကြတာကွ။ အေး...ကွာခြားတာ
ဆိုလို့ ဟိုတုန်းက ငါက ရထားကို မောင်းခဲ့တယ်။ မင်းက
မီးမပြတ်အောင် ကျောက်မီးသွေးဖြည့်ပေးတယ်။ ဒါပဲ ကွာ
တာပါ။

အချက်ပြမီးတွေကို ကြည့်နေတာလား သူငယ်ချင်း။
နီလိုက်၊ စိမ်းလိုက်နဲ့ အမျိုးမျိုးပြောင်းနေတာ ကြည့်ကောင်း
တယ်မဟုတ်လား။

သူ ငါ့ဆီ တိုးကပ်လာတယ်။ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘဲ ငါ
ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်မိတယ်။ အဲဒီပမာမခန့် မျက်
နှာကို ပျောက်သွားအောင် ငါ ရိုက်ထုတ်ပစ်လိုက်ချင်တယ်။
အဲဒီအချိန်ပဲထင်တယ်။ ငါ မင်းကို ဂေါ်ပြားနဲ့ ရိုက်လိုက်
တာလေ စတီ(ဗီ)။ ငါ ဘာမှရေရေရာရာမသိဘဲ ရိုက်လိုက်
တာပါ။ ငါသိနေတာကတော့ နှစ်တွေအကြာကြီးကတည်း
က သေခဲ့တဲ့ နတ်ကာဆန်ဟာ အခု စက်မောင်းခန်းထဲက
ငါ့ထိုင်ခုံပေါ် လာထိုင်နေတယ်ဆိုတာပဲ။ ငါ ဘာတွေပဲ
လုပ်နေ၊ လုပ်နေ သူထွက်သွားမှာ မဟုတ်ဘူး။

ထိုင်ခုံပေါ်ထိုင်ရင်း စက်မောင်းတံကို သူကိုင်လိုက်
တာ မြင်ရတယ်။ ပြီးတော့ ဒီည ငါ ရထားမောင်းတာဝန်
ယူမယ်။ ဒီရထား အခု ငါ တာဝန်ခံပြန်ဖြစ်ပြီပေါ့ကွာလို့
ပြောတယ်။ ငါ သူ့ကို တွန်းထုတ်ဖို့ကြိုးစားရင်း နတ်
ခင်ဗျား ရူးနေပြီလို့လည်း အော်ပြောတယ်။

ရှေးနေပြီ။ ဟုတ်လားလို့ သူပြန်ပြောရင်း မောင်းတံကို ဆွဲလိုက်တယ်။ ရထားလည်း အရှိန်ပိုပြန်လာတော့တာပေါ့။

ဟုတ်တယ်။ ရှေးနေပြီ။ ဟိုညက မီးစိမ်းကို တွေ့ကတည်းကစပြီး ငါရှေးခဲ့တာလေ။ ရထားတဲ့ဆိုင်းတွေ စုပုံလဲ ကျကုန်တာ မင်းမှတ်မိမှာပေါ့။ ရှေ့က ရထားနံပါတ်(၇၈၉) ဟာ စုတ်ပြတ်သွားအောင် လွှင့်စဉ်ပြီး စက်ခေါင်းမောင်းပါ တစ်စစဖြစ်သွားတာလေ။ မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား။

နတ်...အချက်ပြမီးတွေကို ဂရုစိုက်ကြည့်ပါလို့ ငါ တောင်းတောင်းပန်ပန်ပြောတယ်။ ကျွန်တော်မောင်းပါရစေ နတ်။ ကျွန်တော့်ကို ပြီးမှ ကြိုက်သလို အပြစ်ပေးပါ။ ခရီးသည်တွေရဲ့အသက်ကို မစတေးချင်ပါနဲ့ဗျာလို့ သူ့ကို အနူးအညွတ်တောင်းပန်တယ်။

ဖလိုင်ယာရထားဟာ အကွေ့တစ်ခုကိုရောက်ပြီး ယိမ်းယိမ်းယိုင်ယိုင် ခုန်ပေါက်ရင်း သံလမ်းတစ်လျှောက် အရှိန်ပြင်းပြင်း ဆက်သွားတယ်။

နတ်က ဖြည်းဖြည်းချင်း စကားဆက်ပြောတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ်က မင်းရော ငါပါ အဲဒီမီးစိမ်းကို မြင်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းက လိမ်တယ်လေ။ ငါ အလုပ်ပြုတ်အောင်၊ ငါ့ကောင်မလေး လူစီကို မင်း သိမ်းလိုက်နိုင်အောင်။ ပြီးတော့ ငါ့ကိုလည်း အာဃာတအကြီးကြီးထားနေတာမို့ ငါ အရက်သောက်ထားတယ်လို့ မင်းတွန်းတွန်းတိုက်တိုက် ပြောခဲ့တယ်။ ရထားမှောက်တာဟာ ငါ့ကြောင့်ပါလို့ ငါ့စိတ်ထဲက လက်ခံလာအောင် မင်းဖန်တီးခဲ့တယ်။ ငါ သေသွားမှ အဲဒီအပြစ်က လွတ်မြောက်မှာပဲလို့ ငါထင်လာခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ မလွတ်ဘူး။ အဲဒါက ရှိမြဲရှိနေတယ်။ အဲဒီသံသယတွေ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခံရတာတွေ မင်းပြန်ပေးဆပ်ရမယ့်အချိန်ဟာ အခုပဲ။ ရထားမှောက်ခဲ့တာ ဆယ်နှစ်ပြည့်မြောက်တဲ့ အထိမ်းအမှတ် အခမ်းအနားကို တို့ ဒီညကျင်းပကြဖို့ပေါ့။



ခင်ဗျား ဘာလုပ်မလို့လဲလို့ ငါ အသံပျက်ပျက်နဲ့ မေးလိုက်တယ်။ သူက ငါ ဘာလုပ်မလို့လဲ ဟုတ်လားနဲ့ ပြီး မောင်းတံကို ထပ်ဆွဲလိုက်တယ်။ ဖလိုင်ယာကို ဒီည ငါ မောင်းမှာကွ။ ဟောဒီလမ်းကြောင်းတစ်နေရာမှာ အချစ်ပြမီးနီတစ်ခု ရှိနေတယ်။ အဲဒီမီးနီကို တစ်နာရီ မိုင်ခုနစ်ဆယ်နှုန်းနဲ့ တို့ဖြတ်ကြမယ်လေ။

မလုပ်ပါနဲ့၊ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ အဲဒီလိုလုပ်လို့ မဖြစ်ပါဘူးလို့ ငါပြန်ပြောတယ်။ သူက ခုနစ်ဆယ် ဒါမှမဟုတ် ရှစ်ဆယ်ပေါ့ကွာ၊ အဲဒီနှုန်းနဲ့ဖြတ်မယ်။ အကယ်၍ မင်း မသေခဲ့ဘူးဆိုရင် စစ်ဆေးရေးအဖွဲ့ကို ဘာလို့ အဲဒီလိုဖြတ်ခဲ့ရသလဲဆိုတာ ရှင်းပြလိုက်ပေါ့။ လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ်က သေဆုံးခဲ့တဲ့ လူဟာ ရထားကို အဲဒီအတိုင်း အတင်းအကျပ်မောင်းခိုင်းတယ်လို့ ပြောပြလိုက်လေ။ မင်းပြောတာ နားထောင်ပြီး သူတို့ဝိုင်းရယ်ကြမှာ သေချာတယ်။ ဟိုတုန်းက ငါမြင်ခဲ့တဲ့ မီးစိမ်းပါလို့ ပြောတုန်းက သူတို့ မယုံခဲ့ကြဘူးလေ။

စက်ခေါင်းမောင်းတံကို နောက်တစ်ခါထပ်ဆွဲပြီး ဒဏ်ရာရထားတဲ့ သားရဲတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင် ကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်း ခုန်ပေါက်ပြေးလွှားသလိုဖြစ်အောင် သူလုပ်လိုက်တော့တယ်။ လုပ်ရင်းနဲ့ သီချင်းလည်း ဆိုလိုက်သေးတယ်။ ဖလိုင်ယာရဲ့ ငရဲခရီးစဉ် အချက်ပြမီးတွေမမြင်ပါ။ လမ်းကြောင်းရှင်းလှတာ၊ အနီဆိုတာ အစိမ်းပါ။ အစိမ်းဆိုတာ ဘာမှ မရှိတာတဲ့ သေပြီးသား လူတစ်ယောက် အမြန်ဆုံးဆိုတဲ့ ရထားကို ပိုမြန်အောင် မောင်းပြနေတယ်။ ငါတို့ ကိုယ်သွားရမယ့်လမ်းအတိုင်း သွားနေကြပြီ။ ငရဲအထိရောက်အောင် အပြင်းဆုံးအရက် တိုက်လိုက်ပြီပေါ့ကွာ။

အသံကျယ်ကျယ်လောင်လောင်နဲ့ တစ်ရှိန်ထိုးပြေးတုန်း ခရီးသည်တွေကတော့ ဘာမှမသိကြဘဲ အိပ်တဲ့အိပ်၊ စကားပြောတဲ့သူပြောနဲ့ သေလမ်းသွားနေတဲ့ ရထားပေါ်မှာ လိုက်ပါနေကြတယ်။ သေမင်းကိုယ်တိုင်က ရထားမောင်းနေတာကိုး။

ငါ မျက်လုံးတွေမှိတ်ပြီး ဆုတောင်းဖို့ပဲ ကြိုးစားတော့တယ်။ ငါ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ရပ်နေတယ်။ အဲနောက် ဘာတွေဖြစ်တယ်ဆိုတာ မသိတော့ဘူး။ ငါ အသံပြန်ဝင်လာတော့ ခရာသံခပ်ကျယ်ကျယ် ကြားလိုက်ရတယ်ကိုပဲ မှတ်မိတယ်။ ဘရိတ်တုံးတွေက ရထားဘီးတွေဆွဲကပ်လိုက်လို့ ထွက်လာတဲ့ အသံစူးစူးတွေ၊ အဲဒီနေ့ရထားလည်း ညည်းညူသံမျိုးတွေနဲ့ ရပ်သွားတော့တာပဲ။

ငါ အပြင်ကိုကြည့်လိုက်တော့ ငါတို့ရထားဟာ သံလမ်းခွဲတစ်ခုပေါ် ရပ်နေတာ တွေ့ရတယ်။ ခပ်ဝေးဝေးမှာ မိန်းလမ်းအတိုင်း ရထားတစ်စီး အရှိန်ပြင်းပြင်း မောင်းလာတာ မြင်နေရတယ်။အဲဒါ နံပါတ်(၉၃)ရထားပေါ့။ ငါတို့ နောက်ဆုံးဘူတာကနေ ပြန်ထွက်လာတော့ သံလမ်းခွဲပေါ် ရွှေပြီးရပ်နေဖို့ အမိန့်ကိုမရခဲ့ဘူး။ ရထားနံပါတ်(၉၃) အတွက် လမ်းဖယ်ပေးရမယ်ဆိုတဲ့ အမိန့်လေ။

အဲဒီတစ်ချိန်လုံးပဲ စတိ(မ်)ရေ၊ ငါတို့ ရထားဟာ အထိန်းအကွပ်မဲ့ဖြစ်နေတယ်။ မင်းက သတိလစ်နေတယ်။ ငါက ဘာမှမလုပ်ရှားနိုင်ဘူး။ ရထားကို သံလမ်းခွဲပေါ်ရွှေပြီး ရပ်လိုက်တဲ့သူတစ်ယောက် ရှိရမှာပဲ။ ဘယ်သူလို့ ထင်သလဲ စတိ(မ်)၊ ဘယ်သူလဲ’

ဝီ(လ်)ဘရန့် တုန်နေတာ တွေ့ရပါတယ်။ ကြောက်စိတ်တွေ သက်သာရာရသွားတဲ့အခါ ရှိုက်သံနဲ့အတူ တုန်လှုပ်နေတော့တာပါ။ ကျွန်တော် သူ့ကိုပြောလိုက်ပါတယ်။

‘ဒါပေမဲ့ ဝီ(လ်)...မင်းပြောသလို နတ်ကာဆန်က ရထားကို ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ ရည်ရွယ်ခဲ့တယ်ဆိုရင် တို့ရထားက တခြားရထားတစ်စီးအတွက် လမ်းဖယ်ပေးဖို့ သံလမ်းခွဲပေါ် ဘာကြောင့် ရွှေရပ်နေခဲ့တာလဲ’

ကျွန်တော် သူနဲ့အတူ ယုတ္တိရှိတဲ့အဖြေ ရှာကြည့်ပါတယ်။ သူ့အတွက်ရော ကျွန်တော့်အတွက်ပါ လက်ခံနိုင်လောက်အောင် ယုတ္တိရှိတဲ့အဖြေပေါ့။ အခု ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ သူပြောတာတွေ မှန်ချင်လည်းမှန်နိုင်တယ်လို့ တွေးမိနေပါတယ်။

‘အဖြေတစ်ခုပဲရှိတယ်’

ဝီ(လ်)က စိတ်ပျက်လက်လျှော့တဲ့လေသံနဲ့ ပြောပါတယ်။

‘နတ်ကာဆန်ဟာ သံလမ်းခွဲမရောက်ခင် နောက်ဆုံးဘူတာမှာရပ်ရင်းနဲ့ နံပါတ်(၉၃)ရထားကိုစောင့်ပြီး လမ်းဖယ်ပေးဖို့ အမိန့်ရခဲ့တာ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ငါ့ကို ကလဲ့စားချေဖို့ သူ ဘယ်လိုပဲ ဆုံးဖြတ်ထားထား တခြားခရီးသည်တွေ အသက်မဆုံးရှုံးစေဖို့ ဟန့်တားတဲ့စွမ်းအားတစ်ခုခုကြောင့် သူ အဲဒီလိုလုပ်လိုက်တာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ရထားကို သံလမ်းခွဲပေါ်ရွှေပြီး ရပ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူထွက်သွားတာဖြစ်မယ်။ သူကလဲ့စားကိုသိအောင် လုပ်ပြီးသွားပြီ။ သူ့ကို စက်ခေါင်းအင်ဂျင်နီယာဘဝကနေ ထာဝရဖယ်ရှားခံခဲ့သလို ငါ့ကိုလည်း အဲဒီအတိုင်း ပြန်လုပ်လိုက်တာပဲ

ပေါ့’

‘နတ်ကာဆန် အဲဒီရထားကို မောင်းခဲ့တယ်။ သူ့သေပြီးသားဖြစ်ပေမယ့် ရထားမောင်းခဲ့တာ သူပဲ။ သူ့ကို ငရဲပြည်ပို့ခဲ့သူဟာ ငါပဲလို့ သူက လာပြီးသတိပေးတာပါ။ ဒီညလည်း သူလာဦးမှာပဲ။ ပြီးရင် မနက်ဖြန်ည ငါ့ဘဝရဲ့ ညစဉ်ညတိုင်း သူ လာနေတော့မှာ။ အိုး...ဘုရားသခင်၊ ကယ်တော်မူပါ’

ဝီ(လ်)ဟာ ထိန်းမရလောက်အောင် တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်နဲ့ ရှိုက်နေပါတယ်။ ဆေးရုံအစောင့်တွေ အပြေးအလွှားရောက်လာကြပါတယ်။ ကျွန်တော် ဘာပြောပြော သူ့ကို စိတ်သက်သာရာရအောင် မလုပ်နိုင်ပါဘူး။

‘နတ်ကာဆန်ပဲ၊ သူ့ကို ငါက ငရဲပို့လိုက်ပေမယ့် သူပြန်လာတယ်။ အဲဒီရထားကိုမောင်းရအောင် သူပြန်လာတာ။ နတ်ကာဆန် သေရာက ပြန်ရောက်လာတာ’

ကျွန်တော် ဆေးရုံကပြန်လာတဲ့အခါ စိတ်ကူးတစ်ခုရခဲ့ပါတယ်။ ထူးထူးခြားခြားကောင်းတဲ့စိတ်ကူးပါ။ သံလမ်းခွဲမရောက်ခင် နောက်ဆုံးဘူတာမှာ (၉၃)ရထားကို လမ်းဖယ်ပေးဖို့ အမိန့်ရခဲ့တယ်ဆိုရင် အဲဒီအမိန့်ကို လက်ခံသူက စာအုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးခဲ့ရတယ်။ ဝီ(လ်)လက်မှတ်ထိုးခဲ့မှာ သေချာပါတယ်။ သူ အကြောက်တရား ဖိစီးခံနေရချိန်မှာ ထင်ရာမြင်ရာ စိတ်ကူးပေါက်သမျှ ကျွန်တော့်ကိုပြောခဲ့တာ ဖြစ်မှာပါ။ အမိန့်ကို သိရှိကြောင်း ဝီ(လ်)ရဲ့လက်မှတ်ဟာ သူ့ကို အားလုံးအမှန်အတိုင်းသိလာအောင် လုပ်ပေးနိုင်စရာ ရှိပါတယ်။ သူ ဘယ်လောက်ပဲ စိတ်လှုပ်ရှားနေနေ သူထိုးထားတဲ့လက်မှတ်ကို ကျွန်တော် မမှတ်မိစရာ မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော် ဘူတာအချိန်မှူးရုံးခန်းကိုသွားပြီး အမိန့်မှတ်တမ်းတွေ လိုက်ရှာကြည့်ပါတယ်။ ဝီ(လ်) နောက်ဆုံးမောင်းခဲ့တဲ့ ခရီးစဉ်မှတ်တမ်းကို တွေ့ပါတယ်။

ကျွန်တော့်နှလုံး ရပ်သွားသလား ထင်ရပါတယ်။ အဲဒီနောက် ဖြည်းဖြည်းချင်းနဲ့ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခုန်လာတော့တာပါပဲ။

အမိန့်ကို သိရှိကြောင်း လက်မှတ်ထိုးထားသူဟာ နတ်ကာဆန်ပါတဲ့ခင်ဗျာ။

ကျော်ကျော်

50 Ghost Stories စာအုပ်မှ John Rawson Speer ရေးသားသော The Light was Green ဝတ္ထုကို ဘာသာပြန်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

နှစ်ပေါင်းများစွာ
ဖုံးကွယ်ထားခဲ့ရသည့်
ဇာတ်လမ်း
တစ်ပုဒ်။

ကျွန်ုပ်
ဆယ်ကျော်သက်
အရွယ်တွင် ကြား
ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။
ပြန်လည်ပြောပြခဲ့
သူက မစ္စတာ
သွမ်ဆင်။

သူ တက္က
သိုလ်ကျောင်း
သားအရွယ်က
ကိုယ်တွေ့ ကြုံခဲ့ရ
သည့် ဖြစ်စဉ်ပင်
ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်
သည့်အလျောက်
ပရလောက
သားနှင့် တိုးခဲ့
ရပုံ နှလုံးတုန်
ဖွယ် ထိုဖြစ်အင်
သည် မည်သည့်ခေတ်ကာလက
ဟူ၍ အတိအကျ မညွှန်းဆိုနိုင်
တော့ပေ။ ကာလထက်ဒေသနှင့် ဖြစ်ကြောင်း
စုံလင်ကို ဦးစားပေးကာ တစ်ဆင့် ပြန်လည် ဖောက်သည်
ချလိုက်ရပေသည်။

♦ ♦ ♦

အင်္ဂလန်နိုင်ငံ ဆတ်ဖော့(ခ်)ဒေသတွင် ဖြစ်သည်။
မြောက်ဘက်အရပ်သို့ ဦးတည်သွားသော ပင်လယ်
ကမ်းစပ် လမ်းတစ်နေရာတွင် တောင်ကုန်းကလေးတစ်ခု
ရှိလေသည်။ ထိုတောင်ကုန်းထိပ်လမ်း၏ ဝဲဘက်တွင် ရှည်
မျောမျော အိမ်တစ်လုံးကို တွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။ အိမ်ပုံစံက
(၁၇၇၀)ပြည့်နှစ်ခန့်က လက်ရာမျိုးဖြစ်ပြီး ၎င်းနောက်ဘက်
တွင် ပန်းခြံများနှင့် အခြားအဆောက်အအုံများ ရှိနေကြ
သည်။

အိမ်၏ အရှေ့ဘက်တွင်တော့ မြေရိုင်းလွင်ပြင်နှင့် ပင်

ကျွန်ုပ်တို့
တည်းခိုခန်းက
ပြိတ္တာဘုံသား



လယ်ပြင်ကြီးကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ စင်စစ်တွင် ထို
သည် တစ်ချိန်က နာမည်ကျော် တည်းခိုခန်းတစ်ခုပင်
သည်။ ယခုတော့ ညနေခင်း အပန်းဖြေရာ ဘိယာ
ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ခရီးသွားအချို့သည်လည်း တစ်ခါတ
လာရောက်တည်းခိုတတ်ကြလေသည်။

မိုးဦးရာသီ တစ်ရက်တွင် ကင်းဘရစ်(ချ်)တက္ကသိုလ် ကျောင်းသား သွမ်ဆင်သည် အနီတည်းခိုခန်းသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ နားအေးပါးအေးရှိပြီး စိတ်အေးလက်အေး စာကျက်နိုင်ရန်အတွက် ထိုနေရာကို ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ပိုင်ရှင်ဇနီးမောင်နှံ၏ ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းမှုကြောင့် တည်းခိုခန်းက မကြီးကျယ်သော်လည်း နေချင့်စဖွယ် ဖြစ်နေလေသည်။ လောလောဆယ်တွင်တော့ တည်းခိုသူ ဧည့်သည်က သွမ်ဆင်တစ်ဦးတည်းပင် ဖြစ်သည်။

သာယာသော မိုးဦးရာသီတွင် တည်းခိုရသည်ကို သွမ်ဆင်တစ်ယောက် မနော့ခွေနေခဲ့လေသည်။ နံနက်ပိုင်းတွင် စာကြည့်၊ နေ့လယ်ပိုင်းတွင် မြေရိုင်းလွင်ပြင်ဘက် လမ်းလျှောက်ထွက် ညနေပိုင်းတွင်တော့ ဘီယာဘားသို့ လာကြသော ဒေသခံများနှင့် စကားစမြည်ပြောဆိုရင်း ဒေသန္တရဗဟုသုတရ။ သူသည် ထိုအစီအစဉ်အတိုင်း တစ်လခန့် တည်းခိုရန် စိတ်ကူးထားခဲ့လေသည်။



တစ်ခုသော နေ့လယ်ပိုင်းတွင်ဖြစ်သည်။ သွမ်ဆင်သည် ထုံးစံအတိုင်း မြေရိုင်းလွင်ပြင်ဘက်သို့ လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့သည်။ ထိုနေ့တွင် မသွားဖူးသေးသည့် ဘက်သို့ လမ်းကြောင်းပြောင်းခဲ့မိသည်။ တစ်နေရာအရောက်တွင် ကြီးမားသော ကျောက်တုံးဖြူကြီးတစ်တုံးကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျောက်တုံးထိပ်တွင် လေးထောင့်အပေါက်ကြီးတစ်ပေါက်ကို ဖောက်ထားလေသည်။ တစ်ချိန်က တိုင်တစ်တိုင် စိုက်ထားခဲ့သည့် အပေါက်ရာပင် ဖြစ်လေသည်။

သူသည် ဝန်းကျင်ပတ်လည်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ကျယ်ပြန့်လှသော မြေရိုင်းလွင်ပြင်အဆုံးတွင် နေရောင်ကြောင့် တဖျတ်ဖျတ်တောက်ပနေသည့် ပင်လယ်ပြာပြာကြီးကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် အနီကျောက်တုံးကြီးသည် ဒေသခံ သင်္ဘောသားများ၏ အိမ်အပြန်ခရီးအတွက် ရေကြောင်းပြသကော်တစ်ခုဖြစ် အသုံးပြုခဲ့ခြင်း ဖြစ်မည်ဟု တွေးမိလိုက်လေသည်။

ထိုနေ့ ညနေပိုင်း၌ သူသည် အရက်ဘားသို့ ဆင်းခဲ့ကာ တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်ကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

‘နေ့လယ်က လမ်းလျှောက်ရင်း ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံး တွေ့ခဲ့ရတယ်ဗျ။ အဲဒါကို ရေကြောင်းလမ်းပြအဖြစ် သုံးခဲ့တာမဟုတ်လား’

‘အေး...ဟုတ်တယ်။ အဲဒါကြီးကို ဝင်လယ်ပြင်ထဲက နေ ကောင်းကောင်းလှမ်းမြင်ရတယ်လို့ ပြောသံကြားဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ တို့ မမွေးခင်ကတည်းက ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ကြတာလို့လည်း သိရတယ်ကွ’

တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင် စမ္မတာဘက်(စ်)က ရှင်းပြလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ရွာသားတစ်ယောက်ကလည်း ဝင်ဖြတ်ပြောလာခဲ့သည်။

‘အဲဒါကြီးက အကောင်း၊အဆိုး ဒွန်တွဲနေခဲ့တာဗျ။ ကံမကောင်းတဲ့ သင်္ကေတကြီးလို့ တချို့လူကြီးတွေ ပြောသံကြားဖူးတယ်။ အဲ...တံငါလှေတွေအတွက် ပြောတာနော်’

‘ဘယ်လိုကြောင့်များလဲဗျ’
သွမ်ဆင်က သိလိုစောဖြင့် ပြန်မေးလိုက်သည်။
ဘီယာသောက်နေသော အခြားလူတစ်ယောက်က ဝင်ဖြေလာခဲ့သည်။

‘ကိုယ်တိုင်တွေ့ဖူးခဲ့တာတော့ မဟုတ်ဘူး။ အယူသီးတဲ့ တံငါအိုကြီးတွေက လာဘ်မကောင်းဘူးလို့ ထင်ခဲ့ကြတာတဲ့။ ဒါနဲ့ ဝိုင်းပြီး ဆွဲလှဲချပစ်လိုက်ကြရောတဲ့’

အနီကျောက်တုံးကြီးအကြောင်းက ထိုမျှနှင့်ပင် ယောင်ဝါးဝါး နိဗ္ဗိတံသွားခဲ့သည်။ မည်သူကမျှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းသွားခဲ့ကြလေသည်။



နောက်သုံးရက်အကြာ နေ့လယ်စားပြီးချိန်-
သွမ်ဆင်သည် မည်သည့်အတွက်ကြောင့်မှန်း မသိဘဲ ထိုနေ့က လမ်းလျှောက်ထွက်ရန် စိတ်မပါဘဲ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်တက်ကာ အခန်းအောင်း၍ ကျောင်းစာများ ကြည့်နေလိုက်တော့သည်။ ညနေသုံးနာရီခန့်တွင် ခြေလက်ဆန့်ရန် အခန်းပြင်သို့ ထထွက်ခဲ့သည်။ အခန်းရှေ့ စင်္ကြံလမ်းထဲတွင် လမ်းလျှောက်ရင်း ငါးမိနစ်ခန့် နားလိုက်မည်ဟုလည်း တွေးလိုက်သည်။ တည်းခိုခန်းတစ်ခုလုံး ထူးခြားစွာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိလေသည်။ ထိုအခါကျမှပင် ဈေးနေ့ဖြစ်သဖြင့် လူတိုင်းနီးပါး မြို့ငယ်ကလေးသို့ သွားနေကြကြောင်း သတိရလိုက်တော့သည်။

သူသည် တစ်ကိုယ်တည်း ရပ်နေရင်း အတွေးဆန်းဝင်လာခဲ့သည်။ ထိုအထပ်တွင် အခြားအခန်းလေးခန်းလည်း ရှိနေကြသည်။ မည်သည့်အရာက တိုက်တွန်းမှန်း မသိဘဲ ထိုအခန်းများကို ဖွင့်ကြည့်လိုစိတ် ဝင်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ပိုင်ရှင် မစ္စတာဘက်(စ်)တို့ လင်မယားကလည်း ထိုကိစ္စကို အလေးထားမည် မထင်ပေ။

ရှေးဦးစွာ သော့တန်းလန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းတွင်းသို့ ဖွင့်ဝင်လိုက်သည်။ သူ၏အခန်းထက် ကျယ်ဝန်းသော်လည်း ပင်လယ်ပြင်ကို မမြင်ရပေ။ ကျန်နှစ်ခန်းသည် သူ၏အခန်းထက် ပိုကျဉ်းသည့်အပြင် ပြတင်းပေါက်တစ်ပေါက်တည်းစီသာရှိကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် စင်္ကြံလမ်းအဆုံးရှိ အခန်းဘက်သို့ လျှောက်သွားခဲ့သည်။ အနီးသို့ ရောက်သွားသောအခါ သော့တံမရှိဘဲ အသေပိတ်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သူ၏ အခန်းသော့အား ပြန်ယူကာ ဖွင့်ကြည့်သော်လည်း မရပေ။ သို့ဖြင့် ကျန်အခန်းသုံးခန်း၏ သော့တံများနှင့် စမ်းဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ တတိယမြောက်သော့တံဖြင့် အံဝင်ခွင်ကျဖြစ်ကာ အခန်းတံခါး ပွင့်သွားတော့သည်။ ထိုအခန်းတွင်းလည်း သူ၏အခန်းကဲ့သို့ပင် ပြတင်းပေါက်နှစ်ပေါက်ရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။

ပူနွေးတောက်ပသော နေရောင်ခြည်များက တစ်ခန်းလုံးသို့ ဖြာကျလျက်ရှိသည်။ သစ်သားကြမ်းခင်းပေါ်တွင် ကော်ဇောခင်းမထားပေ။ ပန်းချီကားတစ်ချပ်မျှ မရှိ။ စားပွဲ၊ ကုလားထိုင် နုတ္တိ။

အခန်းထောင့်တစ်ထောင့်တွင်တော့ သံခွတင်တစ်လုံး ချထားသည်။ မီးခိုးပြာရောင် စောင်တစ်ထည်ဖြင့် ခွတင်ကို ဖုံးအုပ်ထားလျက်ရှိသည်။ ထိုအခိုက်တွင် သွမ်ဆင်သည် ပြန်ပြောပြလျှင် ယုံကြည်ဖွယ်မရှိသော ထူးခြားမှုတစ်ခုကို ရုတ်တရက် တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။



သူသည် အခန်းအပြင်သို့ လှည့်ပြေးကာ တံခါးအား အသံမမြည်အောင် ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် စင်္ကြံနံရံကိုမှီရင်း တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်နေတော့သည်။ ခွတင်ကို ဖုံးအုပ်ထားသည့် စောင်အောက်တွင် လဲလျောင်းနေသည့် တစ်စုံတစ်ခုကို မြင်တွေ့လိုက်ရခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ ထိုအရာသည် ငြိမ်သက်စွာ လှုံ့နေခြင်းမဟုတ်၊ တွန့်လိမ်လှုပ်ရှားနေလေသည်။

လူတစ်ယောက် စောင်ခေါင်းမြီးခြုံပြီး လှုံ့နေသကဲ့သို့ ဦးခေါင်းနှင့် ကိုယ်လုံးသဏ္ဌာန်များကို အထင်းသားမြင်နေရသည်။ လူသေများကိုသာ ထိုသို့ ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ဖုံးအုပ်လေ့ရှိပေသည်။ ထိုသူကတော့ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မသေသေးပေ။ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေသည်ကို အတိုင်းသား

တွေ့မြင်နေရလေသည်။

သွမ်ဆင်သည် အမြင်အာရုံထွေပြားခြင်းသာဖြစ်သည် ဟုတွေးကာ စိတ်ပြန်တင်းလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် နေခင်းကြောင်တောင် တောက်ပနေသည့် နေရောင်အောက်က မြင်ကွင်းသည် လွဲနိုင်စရာ မရှိပေ။ သူ မည်သို့ဆက်လုပ်ရမည်နည်း။

ရှေးဦးစွာ တံခါးကို သော့ပြန်ခတ်လိုက်သည်။ ကြောက်လန့်စိတ်ကြောင့် လက်က တုန်လျက်ရှိသည်။ သော့တံကို ထိုးသွင်းချိန်တွင် အသံအနည်းငယ် မြည်သွားခဲ့သည်။ ရုတ်ခြည်းတွင်ပင် တံခါးဘက်သို့ လှမ်းလာသည့် အခန်းတွင်းက ခြေသံကို ခပ်သဲ့သဲ့ ကြားလိုက်ရလေသည်။

သို့ဖြင့် သူ၏အခန်းသို့ ပြန်ပြေးဝင်ကာ အတွင်းဘက်က သော့ချထားလိုက်တော့သည်။ သို့တိုင်အောင် တံခါးနှင့် သော့များက တစ္ဆေသရဲများကို မဟန့်တားနိုင်ကြောင်း သိထားပြီးသား ဖြစ်လေသည်။ သူသည် တံခါးအနီးတွင် ရပ်လျက် မိနစ်အတော်ကြာမျှ ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် နားစွင့်ထားခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် စင်္ကြံလမ်းအတွင်းက မည်သည့်အသံမျှ ထပ်မံမကြားရတော့ပေ။

သွမ်ဆင်သည် မည်သို့ဆက်လုပ်ရမုန်း မသိတော့။ အထုပ်အပိုးပြင်၍ ထိုနေရာမှ ချက်ချင်းထွက်သွားလိုက်ချင်သည်။ သို့ရာတွင် နောက်တစ်နေ့နက် မစ္စတာဘက်(စ်)နှင့် တွေ့သောအခါ နောက်ထပ်တစ်ပတ်ခန့် ဆက်နေဦးမည် ဟု ပြောလိုက်မိလေသည်။ ရုတ်တရက် မြန်းစားကြီး ထွက်သွားမည်ဆိုပါက ပြောရခက်သော အကြောင်းရင်းကို မလွဲမသွေ မေးလာကြတော့မည်မဟုတ်လား။

ထို့အပြင် ပိုင်ရှင်များသည် ထိုအခန်းအတွင်းက ဘာမှန်းမသိသည့် အရာအကြောင်းကို မသိကျိုးကျွန်ပြုနေကြခြင်းလော၊ သို့တည်းမဟုတ် လုံးဝမသိကြခြင်းလော ဟု သည်ကို ကွဲပြားစွာ မသိနိုင်ပေ။ ၎င်းတို့သည် အခြားနေရာသို့ မပြောင်းရွှေ့နိုင်သဖြင့် ထိုအကြောင်းကို သိလျက်နှင့် အခန်းကို အသေပိတ်ထားကြခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ၎င်းတို့ပင် မကြောက်မရွံ့ နေနိုင်ကြသေးလျှင် မိမိက အဘယ်ကြောင့် မနေဝံ့ရပါမည်နည်း။ မစ္စတာဘက်(စ်)ကို ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း နောက်ထပ်တစ်ပတ် ဆက်နေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။



တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် အချိန်ကုန်လွန်သွားခဲ့လေပြီ။

သွမ်ဆင်သည် နေ့စဉ်လိုလို စကြာထောင့်ရှိ အခန်း
ဘက်သို့ နားစွင့်နေခဲ့သည်။ သို့တိုင်အောင် မသင်္ကာဖွယ်
ချွတ်ချွတ်မြည်သံပင် မကြားခဲ့ရ။ ပိုင်ရှင်လင်မယားကို ထို
ကိစ္စ ဖွင့်မေးရန် မသင့်လျော်ပေ။ အခြားသူများထံ စနည်း
နာရန်လည်း လုံးဝမဖြစ်။ တစ်ယောက်တည်းကြိတ်၍ မရိုး
မရွ မခံချိမခံသာ ဖြစ်နေခဲ့ရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် တည်း
ခိုခန်းမှမပြန်မီ ထိုအခန်းကို တစ်ကြိမ်တော့ ထပ်ဖွင့်ကြည့်
သွားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။

ထိုကိစ္စ အကောင်အထည်ဖော်ရန် သူတွေးကြံထား
သည်မှာလည်း ရိုးရိုးစင်းစင်းလေးပင်ဖြစ်သည်။ ရှေးဦးစွာ
နေခင်း ရထားလက်မှတ်ကို ဝယ်ခိုင်းထားရမည်။ ရထား
ချိန်အမီ အထုပ်အပိုးများကိုလည်း မြင်းလှည်းပေါ် ကြို၍
တင်ထားလိုက်မည်။ နောက်ဆုံးတွင် နှုတ်ဆက်ပြီး မြင်း
လှည်းပေါ် မတက်မီ လျှပ်တစ်ပြက်လှုပ်ရှားရမည်ဖြစ်သည်။
အခန်းတွင်း၌ ပစ္စည်းကျန်၊ မကျန် စစ်ဆေးရန် အကြောင်း
ပြ၍ အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်သွားမည်။ ထို့နောက် သံ
သယဖြစ်နေသည့် အခန်းကို အမြန်ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရန်ပင်
ဖြစ်သည်။ အခန်းသော့ပေါက်အတွင်း ကြိုတင် ဆီထည့်
ထားရန်လည်း တွေးထားပြီး ဖြစ်လေသည်။



နောက်ဆုံး ခုနစ်ရက်မြောက်နေ့သို့ ရောက်ခဲ့လေပြီ။
သွမ်ဆင်သည် နေ့လယ်စာစားပြီးသည်နှင့် အထုပ်
အပိုးများအား မြင်းလှည်းပေါ် အသင့်တင်ထားလိုက်သည်။
မစ္စတာဘက်(စ်)တို့ ဇနီးမောင်နှံကလည်း နှုတ်ဆက်စကား
ဆိုရန် တံခါးဝတွင် အသင့်စောင့်နေကြသည်။ သွမ်ဆင်က
ဦးစွာ လှမ်းပြောလိုက်သည်။

‘အစစအဆင်ပြေအောင် စီစဉ်ပေးကြတာကို ကျေးဇူး
တင်ပါတယ်ဗျာ’

‘အေး..အေး..ဒါက တို့ဝတ္ထုရားမို့ ကျေးဇူးတင်စရာ
မလိုပါဘူးကွာ။ နောင်လည်း လာတည်းဦးနော်’

သွမ်ဆင်သည် ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး သူ၏
အစီအစဉ်ကို စတင်လိုက်သည်။

‘ဪ..အခန်းထဲမှာ စာအုပ်တွေဘာတွေများ ကျန်
နေမလားလို့ တက်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်။ နေပါ..နေပါ။ ကျွန်
တော်ကိုယ်တိုင်ပဲ သွားလိုက်ပါ့မယ်’

စကားဆုံးသည်နှင့် သူသည် အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်
သွားခဲ့သည်။ စကြာထောင့်ရှိ အခန်းတံခါးသော့ကို ကြိတ်

လှည့်ကာ တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။ ခုတင်စွန်းတွင် ငုတ်တုတ်
ထိုင်နေသည်လား။ ခပ်ကိုင်းကိုင်းငုံ့နေသည်လား မကွဲပြား
သော ပုံစံဖြင့် စာခြောက်ရုပ်တစ်ခုကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့
လိုက်ရလေသည်။ သွမ်ဆင်သည် သူ့ကိုယ်သူ သဘောကျ
စွာဖြင့် အော်ရယ်လိုက်မိသည်။ ပန်းခြံတွင်းက စာခြောက်
ရုပ်အား အခန်းလွှတ်အတွင်း လာချောင်ထိုးထားခြင်းပင်
ဖြစ်မည်ဟုလည်း တွေးလိုက်မိလေသည်။

စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း၌ပင် သွမ်ဆင်၏မျက်လုံးများ ပြူး
ကျယ်သွားရသည်။ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားရသည်။
သရော်လိုစိတ်များသည်လည်း ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက်
ဖြစ်သွားတော့သည်။ စာခြောက်ရုပ်တွင် အရိုးပြိုင်းပြိုင်းကျ
နေသည့် ခြေထောက်များ ရှိပါသလော။ ဦးခေါင်းကို ဘယ်
ညာယိမ်းလှုပ်နိုင်ပါသလော။ ကုပ်ဝိုးပေါ်တွင်လည်း လေး
လံသော သံချိန်းကြိုးကြိုးကို ပတ်ထားနိုင်ပါမည်လော။
အဆိုးရွားဆုံးမှာ လက်နှစ်ဖက်ကို ကိုယ်ဘေးတွင် ကပ်ထား
ပြီး ဦးခေါင်းလှုပ်ယမ်းရင်း တံခါးပေါက်ရှိရာသို့ လမ်း
ထလျှောက်လာနိုင်ပါမည်လော။

သွမ်ဆင်သည် တံခါးဝတွင် ရပ်ရင်း ထိုအရာအားလုံး
ကို တစ်ဆက်တည်း တွေ့မြင်လိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ စင်စစ်
တွင် ထိုအခန်း၌ စွဲကပ်နေသည့် ငြိတ္တာကြီးတစ်ကောင်ကို
စာခြောက်ရုပ်ဟု ထင်ခဲ့မိခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

သူသည် အခန်းတံခါးကို ပြန်ဆောင့်ပိတ်လိုက်သည်။
ပြီးလျှင် ချက်ချင်းလှည့်ပြေးကာ လှေကားထစ်များကို ကျော်
လွှားခုန်ပေါက် ဆင်းသွားခဲ့သည်။ ထို့နောက် တည်းခိုခန်း
တံခါးဝအနီးတွင် လဲကျကာ မေ့မြောသွားလေတော့သည်။
သူ သတိပြန်ရလာသောအခါ ဝီစကီခွက်ကိုရင်း ငုံ့ကြည့်
နေသည့် မစ္စတာဘက်(စ်)ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မလုံမလဲ
ဖြင့် ပြုံးပြလိုက်စဉ် မစ္စတာဘက်(စ်)က မျက်နှာထား
တည်တည်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

‘မင်း အဲဒီလို မလုပ်သင့်ဘူးကွာ။ အစစအဆင်ပြေ
အောင် တို့ဘက်က ဝန်ဆောင်မှုအပြည့် ပေးခဲ့တာပဲ။ မသိ
စေချင်လို့ တို့ဖုံးကွယ်ထားတာကို ဘာဖြစ်လို့ ဖော်ထုတ်
ချင်ရတာလဲ’

‘တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ကို ထိခိုက်စေချင်
တဲ့ရည်ရွယ်ချက် လုံးဝမရှိပါဘူး’

သွမ်ဆင်က အနူးအညွတ်တောင်းပန်လိုက်သည်။ မစ္စ
တာဘက်(စ်)က ကျေနပ်ပုံမရသေးဘဲ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘အေး...မင်းကတော့ ခပ်ပေါ့ပေါ့ လုပ်လိုက်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ တို့တည်းခိုခန်း နာမည်ပျက်သွားနိုင်တယ်ကွ။ စီးပွားရေးလေ၊ စီးပွားရေး’

‘ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါပြီဗျာ။ ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြန်မပြောပါဘူးလို့ အကြိမ်တစ်ထောင် ကတိပေးပါတယ်။ ဒါမှမဟုတ် ခင်ဗျားတို့ စိတ်ကျေနပ်အောင် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ပြော’

မစ္စတာဘက်(စ်)၏မျက်နှာ အနည်းငယ်လျော့သွားကာ လေသံလည်း ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

‘အေး...မင်း ကတိသာတည်ပါစေ။ အခု နေ့ခင်းရထားလည်း လွတ်သွားပြီ။ ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ’

‘အင်း...ဒီတစ်ညတော့ ဘူတာက ဟိုတယ်မှာပဲ တည်းလိုက်တော့မယ်ဗျာ။ အားတော့နာပါတယ်’

‘ရတယ်...ရတယ်။ အဆင်ပြေရင် ပြီးတာပဲ။ မင်းဇာတ်ရည်လည်း ပိုသဘောပေါက်အောင် ငါသိသမျှ ပြောပြလိုက်မယ်။ မင်းတွေ့ခဲ့တာဟာ ဟိုတုန်းက ဒီတည်းခိုခန်း မန်နေဂျာ လုပ်သွားတဲ့သူပဲကွ။ သူက မရိုးသားခဲ့ဘူး။ မြေရိုင်းလွင်ပြင်ထဲဖြတ်သွားတဲ့ ခရီးသွားတွေကို လုယက်သတ်ဖြတ်တဲ့ ဓားပြတွေနဲ့ ပေါင်းခဲ့တယ်။ ဒီမှာ လာတည်းခိုတဲ့ ကုန်သည်နဲ့ ခရီးသွားတွေရဲ့ သတင်းပေးပြီး လက်ထောက်ရခဲ့တယ်ပေါ့ကွာ။’

နောက်ဆုံးမှာ သူ့ကိုဖမ်းပြီး မင်းတွေ့ခဲ့တဲ့ ရေကြောင်းလမ်းပြ ကျောက်တုံးဖြူကြီးကတိုင်မှာ ကြိုးပေးလိုက်ကြတယ်။ ရိုးရိုးကြိုးနဲ့ မဟုတ်ဘူး၊ ငါးဖမ်းစက်လှေကျောက် ဆူးကြိုးနဲ့ကွ။ ဒေသခံ တံငါသည်တွေဝိုင်းပြီး အဲဒီကျောက်တုံးက တိုင်ကြီးကို ရိုက်ချိုးခွဲကြတာလည်း အမှန်ပဲ။ တစ်ခါတလေ ပင်လယ်ထဲက လှမ်းကြည့်လိုက်ရင် သံကြိုးတန်းလန်းနဲ့ အလောင်းကြီးကို တွေ့ရတတ်တယ်လို့ ပြောကြတယ်။ အဲဒီရက်ဆိုရင် ငါးလည်း တစ်ကောင်မှ မရတော့ဘူးတဲ့။

အဲဒီအကြောင်းတွေကို ဒီတည်းခိုခန်း မူလပိုင်ရှင်တွေက ပြောခဲ့တာ။ မင်းဖွင့်ကြည့်ခဲ့တဲ့ အခန်းထဲမှာ အဲဒီမန်နေဂျာ နေခဲ့တာကွ။ ဒါကြောင့် အသေပိတ်ထားဖို့ အသေအချာ မှာခဲ့ကြတယ်။ ပြီးတော့ ခုတင်ကို နေရာလုံးဝ မရွှေ့ဘဲထားရင် ဘာဒုက္ခမှ မပေးဘူးတဲ့လေ။ သူတို့ပြောတဲ့အတိုင်း လိုက်နာခဲ့လို့ ဒီကနေ့ထိ ဘာပြဿနာမှ မကြုံခဲ့ဘူး။ အဲဒီအကောင်ကြီး အထဲမှာ ရှိတယ်လို့ ပြောပေမယ့်

အခန်းထဲက ထွက်လာတာလည်း တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး။ တွေ့လည်း မတွေ့ချင်ပါဘူး။ သူစည်းကိုယ့်စည်းနဲ့ နေရင် ပြီးတာပဲ’

‘အခုပြောပြခဲ့တာတွေကိုလည်း နှုတ်လုပ်ပါစေနော်။ ပေါက်ကြားသွားရင်တော့ ငါတို့ စီးပွားရေးရော ဘဝပါပျက်သွားမှာကွ။ မင်းကတိတည်ဖို့ အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်လောက်ရောပေါ့’



မစ္စတာသွမ်ဆင် ကောင်းစွာသဘောပေါက်ခဲ့ပါသည်။ သူ၏ကတိအတိုင်း နှစ်ပေါင်းများစွာ နှုတ်စောင့်ထိန်းခဲ့လေသည်။

သူသည် တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်တို့အိမ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သော ကျွန်ုပ်၏ဖခင်ထံ အလည်အပတ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ၏အသက်က ခြောက်ဆယ်ကျော်နေလေပြီ။ ကျွန်ုပ်ကတော့ အထက်တန်းကျောင်းသားအရွယ်သာ ရှိသေးသည်။ အိမ်အပေါ်ထပ်ရှိ သူ့အတွက် စီစဉ်ထားသည့်အခန်းသို့ ကျွန်ုပ် လိုက်ပို့ပေးခဲ့ရသည်။

မစ္စတာသွမ်ဆင်သည် အခန်းဝသို့ ရောက်သောအခါ တံခါးအား ကိုယ်တိုင်တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ချက်ချင်း ဝင်မသွားခဲ့။ တံခါးဝတွင် အတန်ကြာရပ်ပြီး အခန်းတွင်းသို့ စေ့စေ့စပ်စပ် လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်ကို လှည့်ပြောလိုက်လေသည်။

‘ဆောရီးပဲကွာ၊ ငါ့ကို ခပ်ကြောင်ကြောင်လူကြီးလို့ မထင်ဘူးလား။ အဲဒီလိုလုပ်ရတာ ခိုင်လုံတဲ့အကြောင်း ရှိတယ်ကွ။ အင်း...ခုလောက်ဆို သူတို့လည်း မရှိကြလောက်တော့ပါဘူး။ ဖွင့်ပြောလို့ ရကောင်းပါပြီ။ မင်းသိချင်ရင် ညကျတော့ လာခဲ့ကွာ’

ဤသို့ဖြင့် အနှစ်နှစ်အလလ ၎င်း၏ရင်ထဲတွင် မျိုသိထားရသော ဂမ္ဘီရဖြစ်စဉ်ကို ကြားခဲ့ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မစ္စတာသွမ်ဆင်သည် ကျွန်ုပ်ထံက မည်သည့်ကတိမှ မတောင်းသည်ကို ကျေးဇူးတင်ရပေမည်။ အဘယ်ကြောင့်ဟူမူ ကျွန်ုပ်သည် အနှောင်းအဖွဲ့ကင်းစွာဖြင့် တစ်ဆင့်မြဲလည်ဖောက်သည်ချခွင့် ရခဲ့သောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

ကျော်ဇော(စားက)

M.R JAMES ၏ RATS ကို သင့်လျော်အောင် ဆိုသည်။